DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

📚 **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**

📚 **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**

📚 **Çeviri Sohbet Grubumuz**

📚 **Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız**

📚 **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**

📚 **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lütfen, Kurtar Beni

Tarafından: Winterblume

AU Tomione. Zaman yolculuğu yok, zaman döndürücüler yok. - Ondan korkmuyor musun? Tom Riddle'ın oldukça tuhaf bir ünü var. Ama eminim hepsi aptalca laflardır. Ne de olsa o başöğretmen. - "Ne tür bir ünü var?" - "Şey... o... şey, biraz karanlık görünüyor.

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi:

2011-06-21

Güncellendi: 2018-08-08

Kelimeler: 325062

Bölümler: 43

Puanlanmış: Kurgu M - Dil: İngilizce - Tür: Romantik/Rahatsızlık/Komfor - Karakterler: Hermione G., Tom R. Jr. - Yorumlar: 3,841 - Favs: 3,084 - Takipçiler: 2,975

Orijinal kaynak: https://www.fanfiction.net/s/7104944/1/Please-Save-Me

FicHub.net yardımıyla aktarılmıştır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lütfen, Kurtar Beni

Giriş
Birinci Bölüm: Kırık Yerler
İkinci Bölüm: Doğa, Bizim Gibi
Üçüncü Bölüm: Ne Duyuyor Ne Görüyor
Dördüncü Bölüm: Ve Toza Dönüşür
Beşinci Bölüm: İhtiyatlı Cavaliers Yok Altıncı
Bölüm: Benim Düşmanım
Yedinci Bölüm: Her Söze Göre
Sekizinci Bölüm Cadmus
Dokuzuncu Bölüm: Ama Bir
Aptal Onuncu Bölüm: Sefil
Durum
On Birinci Bölüm: Seni
Değiştirmek Bölüm On İki: Vahşi
Rüzgarlar
On Üçüncü Bölüm: Utançtan Kızarmak On
Dördüncü Bölüm: Köpüklü Okyanuslar
Bölüm On Beş: Donmuş Zehir
On Altıncı Bölüm: Soğuk Demir
Bölüm On Yedi: Ölmek İçin Işık
On sekizinci bölüm: Beynindeki Kurşun
Bölüm On Dokuz: Bana Gülümsüyorsun
Yirminci Bölüm Kalbimin Dilekleri Yirmi
Birinci Bölüm: Donarak Ölmek Yirmi
İkinci Bölüm: Dua Etme Yirmi Üçüncü
Basit Hizmetçi Bölüm Yirmi Dört: Gölgeli
Dudaklar
Bölüm Yirmi Beş: Çapraz Ellerin Tanrısı Özel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yirmi Altıncı Bölüm: Ölüm Sonrası Yirmi Yedinci Bölüm Gerçek Elementim Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Fetters
Bölüm Otuz: Kanserini Ye Bölüm
Otuz Bir
Bölüm Otuz İki: Gölün Hanımı Bölüm Otuz Üç: Acı İçindeymiş Gibi Bölüm Otuz Dört: İlmikler Veriliyor Bölüm Otuz Beş: Bölüm 36'da ağlamanı izledim: Oldukça Çılgın
Otuz Yedinci Bölüm: Excalibur Bölüm
Otuz Sekiz: Vita Detestabilis Bölüm
Otuz Dokuz: Yastıklı Hücre Bölüm 40: İmparator
Bölüm Kırk Bir: Beni Sıkı Tuttun Son
Bölüm Ruh Kavramı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm: Kırık Yerler

Başlık: Lütfen, Kurtar Beni

Yasal Uyarı: Bu hikaye JK Rowling, Bloomsbury Books, Scholastic Books ve Raincoat Books dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere çeşitli yayıncılar ve Warner Bros, Inc. tarafından yaratılan ve sahip olunan karakterlere dayanmaktadır. Para kazanılmamaktadır ve hiçbir telif hakkı veya ticari marka ihlali amaçlanmamıştır.

Yazarın notu: Okumaya başlamadan önce bu hikayenin AU olduğunu ve kanon kitaplardaki tüm zaman çizelgesini karıştırdığımı duyurmak istiyorum. Bu yüzden, kanonda aynı zaman diliminde asla hayatta olmaması gereken insanlarla tanıştığınızda şaşırmayın. Eğer merak ediyorsanız, bu sadece benim kitaplarla oynamam. Yine de denediğim şey, herkesi kitaplardan tanıdığımız karakterler. Başarabilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim ;)

Draco/Hermione aşkını sevenler için: Uyarayım, bu ilişkinin çok ateşli olduğunu biliyorum ama ben bu ilişkiden hoşlanmıyorum. Draco Malfoy bu hikayede az ya da çok önemli bir rol oynayacak olsa da, Hermione ve onun arasında asla bir şey olmayacak. Aslında, oldukça sevimsiz bir karakter olacak ve onun değişmesini beklememelisiniz.

Güncellemelere gelince: Bu hikaye aslında diğer hikayemde yazar tıkanması yaşadığımda sığındığım küçük sığınağım. Bu yüzden düzenli güncelleme garantisi veremem.

Elbette yorumlar çok takdir edilmektedir. Sizden gelen her türlü katkıyı okumak için sabırsızlanıyorum. Sevin, nefret edin, bana bağırma ihtiyacı hissedin: sadece inceleme düğmesine basın ve bana söyleyin.

{{{{{{{+}}}}}}}

Birinci Bölüm: Kırık Yerler

"Hermione!"

Bir kadın bir evin ön kapısında durdu ve sokakta oynayan bir grup çocuğa seslendi. Çocuklardan biri, kıvırcık uzun saçlı bir kız, başını çevirdi ve kadına el salladı.

"İçeri gelin. Geç oluyor," dedi kadın, yüzünde bir gülümsemeyle.

Küçük kız arkadaşlarıyla vedalaştı ve koşarak annesinin yanına gitti. Kadın kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu içeri götürdü.

"Eğlendin mi?" diye sordu iyi huylu bir şekilde.

Kız heyecanla başını sallayınca kadın ona doğru baktı.

"Yani artık okulu kaçırmıyor musun?" diye sordu kadın şakacı bir tavırla.

Kız kaşlarını çatarak annesine baktı ve "Hâlâ seviyorum," dedi. "Tekrar başlamasına ne kadar var?"

Kadın buna hafifçe güldü ve şefkatli bir eli kızın başının üzerinde gezdirdi. "Üç hafta."

"O kadar uzun mu?" diye sordu kız öfkeyle.

"Evet," diye güldü kadın. "Ama şimdi gel, yemek yiyelim. Baban yemek yaptı."

Kız zıplayarak oturma odasına girdi ve masaya oturdu. Kadın daha sakin bir tempoyla arkasından geldi.

"Hermione, işte buradasın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızla aynı kahverengi saç rengine sahip bir adam patates püresi dolu bir tabak taşıdı ve masaya koydu.

"Kaybolduğunu sanıyordum," diye sırıttı adam kıza. "O zaman bütün tatlıyı tek başıma yiyebilirdim."

"Ha," diye sırıtarak karşılık verdi kız. "Hayır, ben de tatlı istiyorum."

Kadın onların maskaralıkları karşısında gözlerini devirdi ama yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Sonra bezelye dolu bir kâseye uzandı.

†

"Henüz yorulmadım," diye kız, gözleri son on dakikadır kapalı olmasına rağmen.

"Sanırım yatma vakti geldi," dedi kadın kızına.

Kız yastığa daha sıkı sarıldı, gözlerini zorla açtı ve televizyona baktı.

"Hayır, sonunu görmek istiyorum."

Adam elini kızın kıvırcık saçlarında sevgiyle gezdirdi. "Yarın sana her şeyi anlatacağım. Anlaştık mı?"

"Tamam," küçük kız uykulu bir şekilde ona gülümsedi. "Ama unutma."

Ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı, "Hayal bile edemezdim."

Kız kıkırdadı. Sonra yorgun bir şekilde koltuktan kalktı.

"İyi geceler baba," dedi.

"İyi geceler, Hermione." Adam ona gülümsedi.

Kız annesinin onu oturma odasından çıkarıp merdivenlerden yukarı götürmesine izin verdi. Pijamalarını giyerken zaten yarı uykuluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve yatağına uzanmak istedi. Kadın kapı aralığında durdu ve kızına başını salladı.

"Dişlerini fırçalamayı asla unutma," diye hatırlattı kıza.

Kıvırcık saçlı kız içini çekti ve ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Odasına döndüğünde tamamen bitkin düşmüştü. Kadın yatağına düşen kızını izledi. Yanına yaklaştı ve çocuğa gülümsedi.

"İyi uykular," diye fısıldadı kadın.

Kız gözlerini açmadı ama yine de gülümsedi. "İyi geceler, Mo-"

Alt kattan gelen gürültülü bir takırtı ile bölündü. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve annesine baktı.

"O da neydi?" diye sordu.

Kadın tedirgin bir şekilde, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Merak etme. Muhtemelen babam yine sakarlık yapıyordur. Gidip kontrol edeyim-"

Alt kattan gelen bir sesle kadının konuşması kesildi. Birine bağırıyor gibi görünen kocasıydı,

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kapa çeneni, Muggle," diye tısladı keskin bir

erkek sesi. Kız yatağında doğruldu, şimdi

gözlerinde korku vardı. "Anne?" diye fısıldadı

korkuyla.

Aceleyle annesinin elini tutarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kadın kızının elini sıkarken bir yandan da endişeyle çocuğun odasından çıkan kapıya bakıyordu. Kapı kapalı değildi ama koridordaki ışıklar kapalı olduğu için hâlâ hiçbir şey görünmüyordu. Hiçbir uyarı olmadan karanlık aniden merdivenlerden süzülen ürkütücü yeşil bir ışıkla kesildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yeşil parıltı arkasında hiçbir şey bırakmadan tekrar kayboldu. Kız kendini annesine sıkıca bastırdı, şimdi korkudan titriyordu.

Ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü ve kadın çaresizce alt kattan gelen bir ses duymaya çalışırken kızına sıkıca sarıldı. Birden merdivenlerin ahşap basamakları birinin tırmanmasıyla yüksek sesle gıcırdayınca telaşla irkildi. Çıkan sese bakılırsa bu kişi belli ki ağır çizmeler giyiyordu. Kadın küçük kızı kendine daha da sıkı sardı. Bu kişi şimdiye kadar birinci kata ulaşmış ve koridor boyunca kızın odasına doğru yürümüştü.

Odasının kapısı duvara çarpacak şekilde şiddetle açıldığında kız usulca inledi. Odaya bir adam girdi. Ağır siyah bir pelerine bürünmüş olan adam korkutucu bir izlenim bırakıyordu. Teni solgundu, saçları koyu renkti ve korkunç derecede dağınıktı. Elinde garip bir tahta sopa tutuyordu. Kadını ve yataktaki çocuğu tararken yüzünde zalim bir sırıtma vardı. Başını hafifçe çevirdi ve bağırdı,

"Onları buldum, McNair."

Adamın sesiyle sersemliğinden kurtulan kadın yataktan fırladı. Kız korku içinde titreyerek yatağın üzerinde büzülmüş halde kaldı.

"Bizden uzak dur!" diye bağırdı kadın adama, sesi titriyordu. "Polisi arayacağım!"

Kara pelerinli adam kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak ona baktı. "'Lütfen' mi diyorsun?" Sert bir kahkaha attı. "Seni ne tatmin , Muggle."

Tahta sopayı kadına doğrulttu, gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı ve ona doğru tehditkâr bir adım attı. Kadın kaskatı kesildi ve kızının önüne geçerek onu adamdan korudu.

"Git buradan!" diye tısladı adama.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adamın yüzündeki hastalıklı sırıtış genişledi ve şeytanca kıs kıs güldü, "Yapamam." Başını bir yana eğdi ve , "Kızın için buradayım, gördün mü?" dedi.

Yataktaki çocuk usulca burnunu çekti ve kadının gözleri dehşetle açıldı.

"Ondan uzak dur!"

Birden yeni bir ses girdi. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu o ses tembelce.

Odaya başka bir adam girdi. Aynı tuhaf pelerini giymiş olan bu adamın elinde de tahta bir sopa vardı. Uzun sarı saçları bir kuyruk şeklinde arkaya doğru toplanmıştı ve sıkılmış gözleri yavaşça odada dolaşarak manzarayı inceliyordu. Ortağına döndü ve durgun bir sesle şöyle dedi,

"bırak. Bu işi bitirmek istiyorum. Senin aksine, benim bir hayatım var."

Siyah saçlı adam ona sırıtarak baktı ve alay etti: "Barlarda oturup sarhoş olmak birdenbire bir hayat olarak görülmeye başlandıysa..."

Diğer adam sadece omuzlarını silkti. "Bayanlarla bir yerde buluşmalıyım... kendilerini yatağımda bulmadan önce."

"Sen bilirsin," diye pis pis güldü siyah saçlı. Sonra kadını işaret etti ve umursamaz bir tavırla, "Ama kısa kesmek istersen.
Her neyse. bak."

Kadın, çocuğunu korumak için çaresizce iki adamdan uzaklaşıp kızına doğru çekildi.

"Lütfen," diye yalvardı onlara. "Eğer para istiyorsanız. Param var."

"Benimle konuşma, pis Muggle!" bağıran sarışın adam, kadının panik içinde irkilmesine neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun korkusuyla alay etti. Sonra tahta sopasını kaldırdı ve ona doğrulttu. Alaycı bakışları hâlâ yerindeydi, tısladı,

"Avada Kedavra."

Tahta sopadan hayalet gibi yeşil bir ışık fışkırdı ve kadına doğru hızla ilerledi. Yeşil ışık göğsüne çarptığında kadının yüzünde şaşkınlıkla karışık bir korku vardı. Gözleri irileşti, ağzından küçük bir soluk çıktı ve sonra yere . Gözleri hala açıktı ama artık görmüyordu, yerde cansız bir şekilde yatmaya devam etti.

Gür saçlı kızın yanaklarından yaşlar süzüldü. Küçük bedeni kontrolsüzce titrerken yataktan kayarak annesinin bedeninin yanına yığıldı. Parmakları çaresizce annesinin mavi gömleğine dolandı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Anne? Anne?"

Sopasını indirirken sarışın adamın yüzünde aşağılık bir sırıtma vardı. Yerde ağlayan kıza bakarken acımasız bir eğlenceyle kıs kıs güldü.

"Hiç eğlenceli değilsin, değil mi?" dedi diğer adam ona, kızın hıçkırıklarından hiç etkilenmeden.

Dramatik bir şekilde içini çektikten sonra çocuğa doğru yürüdü. Ölü kadına aldırış etmeden eğildi ve kızı üst kolundan vahşice yakaladı. Kız acı içinde haykırdı ama adam elini gevşetmedi. Bunun yerine tıslayarak kızı acımasızca çekiştirdi,

"Kalk ayağa, seni pis Mudblood!"

Yedi Yıl Sonra...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O cennetteydi. Cennette. Denese bile bu durumun nasıl düzeltilebileceğini bilemezdi. Gözleri kapalıydı ve adamın yumuşak dudaklarını kendi dudaklarında hissedince iç çekti. Bir kolu beline dolandı, onu göğsüne bastırırken diğer eli nazikçe saçlarında gezindi. Adamın ihtiyatlı bir şekilde alt dudağını ısırdığını hissetti ve tüm vücudunu bir zevk sarsıntısı kapladı. Adamın eli saçlarından ayrılıp ensesini okşadıktan sonra sırtına doğru kayarak tüylerini diken diken etti. Kollarını kaldırdı ve ona daha da sokulabilmek için kollarını ona doladı. Dili tereddütle ağzının kenarında geziniyor, bu öpücüğü derinleştirmek için çekingen bir şekilde izin istiyordu. Dudaklarını yavaşça ayırdığında midesindeki çırpınma hissi bin kat daha yoğunlaştı. Adamın dili ağzının içine kaydı ve temkinli bir şekilde kadınınkine sürtündü. Kız onun utangaç okşamalarına hevesle karşılık verdi ve kısa süre sonra dilleri birlikte dans etmekle meşguldü. Adam onu hâlâ tutuyor olmasaydı yerden havalanacağından emindi.

Öpüşmelerini bitirene kadar sadece bir saniye ya da sonsuzluk geçmiş olmalıydı. Başını onun göğsüne yaslayıp, kollarının onu sıkıca sardığını hissettiğinde hoşnut bir şekilde iç çekti. Onun kendisini bırakmasını hiç istemiyordu. Onun kollarında kendini çok güvende hissediyordu. Yüzünü ona doğru kaldırdığında, onun kendisine şefkatle gülümsediğini gördü. İpeksi siyah saçları hafifçe gözlerine dökülüyordu. Onun gözlerini seviyordu. Hayatında gördüğü en güzel mavi tonuydu. Yüksek elmacık kemikleri ve soluk teni ona aristokrat bir görünüm verirken, güçlü çene hattı erkekliğini vurguluyordu. Baş döndürücü derecede yakışıklıydı.

Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle ona, "gerçekten çok sevindim Tom," dedi.

Bunu duyunca yanaklarında belli belirsiz bir renk belirdi. Yüzünde yavaşça büyüleyici bir gülümseme oluştu.

"Seni mutlu etmek hoşuma gidiyor Amy," diye mırıldandı usulca.

Sonra onu bıraktı ve Amy güçlü bir kayıp duygusuyla geride kaldı. Tom hâlâ ona bakıyordu, yüzündeki kızarıklık geçmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hülyalı bir şekilde gülümsedi. Kız ona bakarken kalbi küt küt atmaya başladı.

"Ah, evet, unutmadan söyleyeyim," dedi sonra. "Şu bahsettiğin kitabı hatırlıyor musun?"

Ona bakarken Tom'un gözlerinde hâlâ camsı bir ifade vardı ve sorusunu sindirmek için bir an beklemesi gerekti. Sonra kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla sordu,

"Hangi kitap?"

Adamın gözlerinin tekrar dudaklarına kaydığını ve gözlerinde özlem dolu bir parıltı belirdiğini fark edince usulca kıkırdadı. Belli ki bu konuşmayı gerçekten takip etmiyordu.

"Hogwarts'ın Asil Kurucuları," diye gülümseyerek cevap verdi.

Bakışları isteksizce Amy'nin dudaklarından ayrılıp gözlerine yöneldi. Amy onun gözlerinin içine derin derin bakarken yüzünün aydınlandığını görebiliyordu. Söylediği herhangi bir şeyi anlamış mıydı? Bundan kuşkulandı ve usulca kıkırdadı. Kendini toparlamış gibi görünüyordu.

"Ah evet," dedi Tom, ona çekici bir şekilde gülümseyerek. "Tamamen unutmuşum. Kitap ne olacak?"

Onun mavi gözlerinde boğulacakmış gibi hissetti ama odaklanmaya çalıştı. En azından bir tanesi öyle olmalı, diye düşündü eğlenerek.

"Onu buldum."

Ona bakarken gözleri hayranlıkla irileşti. "Gerçekten yaptın mı? Bu inanılmaz."

Amy onun övgüsünü duyunca kızardı. "Hayır, o kadar da zor değildi," dedi çekingen bir sesle. "Babama sordum. Bilmiyor olabilirsin ama Bakanlık arşivinde kütüphaneci olarak çalışıyor ve en nadide kitaplara ulaşabiliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tom anlayışla başını salladı, hâlâ ona hayranlıkla bakıyordu. Onun mavi gözlerinde birazcık da olsa arzu görebiliyor muydu? Heyecanla merak etti.

"Bekle, ben sana getiririm," dedi ve adamın yumuşak gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olan baştan çıkarıcı bir bakış fırlattı.

Hafifçe gülümseyerek sandığının yanına gitti, açtı ve ağır bir kitap aldı. Kitap koyu deri ciltliydi ve sayfaları yaldızlıydı. Kapağının derisine büyük altın harflerle 'Conditoribus' kelimesi basılmıştı. Kitabı taşıyarak ona geri döndü.

Amy ona kitabı uzatarak, "Al," dedi.

Tom ona baktı, mavi gözlerinde şaşkınlık vardı. "Ne... ne?"

Sevgiyle ona gülümsedi. "Senin almanı istiyorum."

Kitabı hâlâ ondan kabul etmemişti. Şimdi başını hafifçe salladı ve kekeledi,

"Hayır... yapamam... yapamam... bu çok fazla. Sende kalmalı."

"Tom, sorun değil," diye nazikçe onu kitabı alması için ikna etmeye çalıştı. "Kitapları ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ve eğer okumaya çalışırsam uyuyakalırım. O yüzden al işte."

Mavi gözleri elindeki kitaptan gözlerine kaydı. Yüzünde sevimli bir utangaçlıkla ona baktı. Kadın ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten sorun ," diye güvence verdi,

Gözleri güvensizce kitaba geri dönerken endişeyle yutkundu.

"Tamam," diye mırıldandı titrek bir sesle. Sonra ona temkinli bir şekilde gülümsedi. "Ama sadece sen beni zorladığın için."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Elbette Tom," diye kıkırdadı.

Parmak uçlarında durdu ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Onu tekrar serbest bıraktığında, gözlerindeki cam gibi bakışın geri döndüğünü görmek onu heyecanlandırdı. Ona göz kırptı, bu da yanaklarında sevimli bir kızarıklık yarattı, sonra kitabı ona uzattı.

"Teşekkür Amy," diye titrek bir sesle, kitaba doğru bakarken.

"Bundan bahsetme," dedi.

Tom ona öyle bir gülümsedi ki, kadının tüyleri diken diken oldu. Sonra ona doğru eğildi ve iffetli bir şekilde yanağından öptü. Tekrar doğrulurken dikkatle kızın yatakhanesinin kapısına baktı. Sonra tekrar ona baktı ve utanarak şöyle dedi,

"Arkadaşların bizi yakalamadan iyi olacak."

Amy gitmesini istemiyordu ama yine de başıyla onayladı. "Tamam," fısıldadı üzüntüyle.

Onun kendisini bırakma konusundaki isteksizliğini hisseden Tom, güven verici bir şekilde ona gülümsedi. Sonra bir elini kaldırdı ve dudaklarını bir kez daha onunkilerin üzerine koymadan önce yanağını kavradı. Onu şefkatle öptü. Amy'nin eli Tom'un göğsünde gezindi, altın Başöğretmen rozetinin üzerinden geçti ve omzunda durdu.

Dudaklarını tekrar serbest bıraktıktan sonra, "Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor," dedi.

Adam kapıya doğru yürürken Amy hâlâ onun öpücüğüyle büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Yatakhaneden çıkmadan önce ona son bir kez gülümsedi. Adam gittiğinde Amy olduğu yerde döndü ve mutlu gülümsemesi hâlâ yerindeyken yatağına düştü.

Riddle kapıyı sessizce arkasından kapatırken, sevecen gülümsemesi hâlâ ağzının etrafında hayalet gibi dolaşıyordu. Karanlık bir yerde duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Terk edilmiş koridorun sonunda merdivenler vardı.
Ravenclaw ortak odası. Riddle'ın bakışları elindeki ağır kitaba kaydı. Kitabın kapağına bakarken, kıza karşı takındığı aşk dolu ifade, sanki hiçbir zaman içi boş bir maskeden fazlası olmamış gibi yüzünden kolayca eridi. Mavi gözleri soğudu ve aniden gözlerinde tuhaf bir kırmızı parıltı belirmeye başladı. Açgözlülükle kitaba bakarken kötü niyetli bir sırıtış ağzının kenarlarını yavaşça büktü.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi sabah Riddle Büyük Salon'a girdi ve Slytherin masasına doğru ilerledi. Küçük bir sırıtışla ağzını kıvırarak Ravenclaw masasına bir kez bile bakmadı. Masada oturmakta olan Slytherinlerin yanından geçerken çoğu ona hayran bakışlar fırlatıyordu. Riddle kıpırdamadan yerine doğru yürüdü, saygıyla fısıldanan selamların hiçbirine karşılık vermedi.

Slytherin masasının tam ortasında yedi yıllık bir grup oturuyordu. Dışarıya ayrıcalıklı bir hava yayan bu grubu diğer Slytherinlerden ayıran görünmez bir duvar var gibiydi. Bu grubun üyeleri, onların bir parçası olmak için yanıp tutuşan diğer Slytherin'lerden kıskanç bakışlar alıyordu. Riddle bir şeyi bastırdı
küçümseyici bir kıs kıs güldü. Hepsi çok zavallıydı. Sanki bunların herhangi birinin gerçek bir önemi varmış gibi. Bir avuç küçük okul çocuğu, hepsi.

Riddle o 'seçkin' gruba doğru ilerlerken yüzündeki küçümseyici alaycı ifadeyi sakladı. Aralarındaki bir koltuk boştu, görünüşe göre birisi için ayrılmıştı. Riddle zarifçe o koltuğa kaydı.

"Riddle," dedi platin sarısı bir çocuk selamlayarak.

Riddle başını eğdi, gerçekten herhangi bir konuşmaya dahil olmak istemiyordu. Soru sorarken sarışının yüzünde şişman bir gülümseme belirdi,

"Belby nasıl?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Riddle ilgisiz bir kaşını kaldırdı ve soğuk bir ifadeyle, "Belby kim?" diye

sordu.

Sarışının yanında oturan iri yarı çocuk omlet tabağından başını kaldırdı ve boncuk gözleriyle Riddle'ı taradı.

"Ama Amy Belby senin kız arkadaşın değil mi?" diye sordu aptalca.

Riddle iri yarı çocuğa bir süre buyurgan bir şekilde baktıktan sonra buz gibi bir sesle şöyle dedi

"Hayır."

Sarışının yüzündeki iğrenç sırıtma genişledi ve turdaki tek kız bu haberleri duyunca delicesine gülümsedi.

"Tabii ki Amy değil, Goyle!" dedi kız muzaffer bir edayla iri yarı oğlana.

Sonra ağır ağır kapanan gözleriyle Riddle'a baktı. Siyah kıvırcık saçlarını yüzünden savurarak küstahça konuştu,

"Fare gibi kızla oynaşmayı bırakmanın zamanı gelmişti." Riddle ifadesiz

mavi gözleriyle onu izlemekle yetindi.

"Bellatrix," dedi yumuşak sesiyle. "Belby'nin nasıl göründüğü gerçekten umurumda değil. Sonuçta çok faydalı olduğunu kanıtladı."

Bellatrix dudaklarını büzdü ve suratını astı. "Ben de işe yarayabilirim. Sadece bekle."

Riddle'ın ağzının etrafında zar zor görülebilen bir sırıtma belirdi. "Eminim yapabilirsin," diye flört etti ipek gibi.

Bellatrix'in kara gözleri bunu duyunca parladı. Hayranlık dolu bakışlarıyla Riddle'ı özlemle taradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım Belby'den istediğini aldın, öyle mi?" diye sordu sarışın çocuk umursamazca.

Riddle'ın buz mavisi gözleri Bellatrix'ten sarışın kıza kaydı.

"Ondan bir şey istediğimi nereden çıkardın, Draco?" diye masumca sordu, ses tonuna sinsi bir eğlence karışmıştı.

Riddle'ın sağında oturan siyah saçlı çocuk soğuk gözlerle diğerini süzdü. Ağırbaşlı bir sesle konuşmadan önce koltuğunda biraz öne eğildi,

"Çünkü Bella haklı. Belby sıkıcı bir Ravenclaw ve iyi bile görünmüyor. Yani ya birdenbire kadın zevkini değiştirdin Tom ya da ondan bir şey istedin."

Bunu duyunca Riddle'ın ağzında kötü bir sırıtma belirdi.

"Şey, Antonin," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Görünüşe göre senin için açık bir kitap gibiyim."

Antonin bunu duyunca karanlık bir şekilde kıs kıs güldü. "Çok uzak. Çok uzak, Tom. Bunca yıldan sonra itiraf etmeliyim ki hepimiz için hâlâ bir gizemsin."

Riddle usulca kıs kıs güldü. Antonin rahatça sormadan önce kahvesinden bir yudum aldı,

"Bu arada. Noel'de Hogwarts'ta mı kalacaksın?"

Riddle cevap veremeden, Bellatrix çılgınca gülümseyerek Riddle'ın kolunda sahiplenici bir el gezdirdi.

"Hayır," diye böbürlenerek Antonin'e döndü. "Malfoy malikânesini ziyaret edecek. Draco onu davet etti."

Riddle soğukkanlılıkla elini sallayarak kızın bir kez daha neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Malfoy mu?" Antonin kaşlarını kaldırarak sordu. Bakışları kısa bir süre Draco'ya kaydı. Sonra sözlerine eşlik eden tatlı bir zehirle konuştu,

"Tom, madem bu kadar umutsuzsun, bir şeyler söylemeliydin. Seni memnuniyetle davet ederdim."

Draco gözlerini diğerine dikti. Sonra sakin bir sesle, "Son dakika davetleri asla kibar bir görgü göstergesi değildir, Dolohov," dedi.

Ellerinin hafifçe seğirmesi Antonin Dolohov'un rahatsızlığının tek göstergesiydi. Bu sırada Bellatrix kötü kötü kıkırdadı. Kendinden memnun Draco Riddlea baktı ama diğerini oldukça kayıtsız bulunca hayal kırıklığına uğradı.

"Nasıl oluyor da Hogwarts'ta kalmıyorsun, Tom?" diye utangaç bir şekilde araya girdi başka bir çocuk. "Yaz tatilleri dışında hep kalıyorsun."

Riddle tembelce başını çevirdi ve okunamayan mavi gözleriyle çocuğu taradı. Grubun kenarında oturan diğer çocuk, Riddle'ın bakışlarına maruz kalınca oturduğu yerde garip bir şekilde kıpırdandı.

"Halletmem gereken şeyler var, Regulus," diye cevap verdi Riddle sonunda, normalde kibar olan sesinde soğuk bir ton vardı.

Riddle cevap beklemeden, hayal kırıklığına uğramış Bellatrix'i arkasında bırakarak zarifçe kalktı.

"Şimdi izninizle. Okumam gereken bir kitap var," dedi Riddle yumuşak bir sesle, sesi karanlık bir eğlenceyle doluydu.

Amy Belby, Ravenclaw masasından Baş Oğlan'ın Büyük Salon'daki ilerleyişini izledi. Onu tamamen görmezden geldiği gözlerinde hüzün vardı. Hepsi Noel tatili için ayrılmadan önce tekrar görüşme şansları olacağını ummuştu. Neden onu bu kadar görmezden geliyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bir gün bile geçmemişti ki Riddle Malfoy gezinmeye başladı, Draco onu misafir odalarına doğru götürürken onu takip ediyordu. Merdivenleri tırmanarak hızla birinci kata ulaştılar ve bir koridoru takip ettiler. Zemindeki koyu renkli ahşap mükemmel bir şekilde cilalanmıştı. Duvarlarda ziyaretçilere züppece bakan platin sarısı erkek portreleri asılıydı. Riddle sessizce Draco'yu koridorda takip etti, düşünceleri dikkati dağılmış bir şekilde mola sırasında tamamlamak istediği görevi düşünüyordu. İhtiyacı olan tüm ekipmanı almak için ertesi gün kesinlikle Diagon Yolu'nu ziyaret etmesi gerekecekti.

Draco'nun sesi onu daldığı düşüncelerden , "Misafir odaları tam şurada," dedi. "Bavullarınız çoktan getirildi."

Riddle cevap vermedi ve sola, Draco'nun misafirini bir kapıya doğru götürdüğü bir koridora döndüler. Altın kapı koluna uzandı ve arkasındaki odaya girdi. Riddle da onu takip etti. Oda çok genişti ve ortasında kral boy bir yatak duruyordu. Maun mobilyalar odanın içinde zevkle yerleştirilmişti. Gerçekten de Riddle'ın sandığı kral boy yatağın ayak ucunda duruyordu.

"Akşam yemeği yedide planlandı," dedi Draco. "Bir şeye ihtiyacın olursa Penny'yi çağırman yeterli."

Kapıya döndü, asasını salladı ve sertçe, "Penny," dedi.

Bir an bekledi. Sonra yumuşak bir çatırtı duyuldu ve hizmetçi birdenbire çıkarak Draco'nun önünde eğildi.

"Sizin için ne yapabilirim, Efendim?"

Draco yaratığa doğru baktı ve ısırırcasına konuştu,

"Bu ailemizin bir misafiri, Tom Riddle." Riddle'ı işaret etti. "Kaldığı süre boyunca ona göz kulak olmanı istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Elbette, Efendim." Bir selam daha.

Draco gözlerini odada duran açılmamış sandığa dikti. Sonra da sertçe emretti,

"Eşyalarını yerleştirmekle başlayabilirsin Penny."

Penny, aceleyle sandığın yanına önce itaatkâr bir tavırla, "Emredersiniz efendim," diye cevap verdi.

Riddle Draco'ya kara bir bakış fırlatarak, "Başkalarının eşyalarıma dokunmasından pek hoşlanmam," dedi.

Draco ona baktı, gözlerinde hafifçe korku titreşiyordu. "Elbette," dedi aceleyle.

Asasını, sandığı çoktan açmış olan Penny'ye gelişigüzel salladı. Penny savruldu ve yere düşerken acı içinde ciyakladı ama hemen ayağa kalktı.

"Onun eşyalarına dokunma!" Draco ona tehditkâr bir şekilde

tısladı. Penny hemen, "Dokunmayacağım, Efendim," diye

teminat verdi.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Penny derin selam verdikten sonra arkasını döndü ve odadan dışarı fırladı, kıvırcık kahverengi saçları yürürken dalgalanıyordu.

"Ts," dedi Draco alaycı bir ifadeyle. "Çamur kanlılar, sen onlara nasıl nefes alacaklarını söylemesen nefes alamayacak kadar aptallar."

†

Hermione ağrıyan yanını ovuşturdu. Yere fırlatıldığı yer acıyordu. Bunu hak edecek yanlış bir şey bile yapmamıştı. Yine de Draco adalet gibi şeyleri asla umursamazdı. Hermione her zamanki gibi onun okuldan döneceği günden korkuyordu. Şimdi daha da korkunçtu, çünkü yanında bir de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkadaş. O siyah saçlı adam, Riddle, en az Draco kadar kötü görünüyordu. Hermione hızla misafir odalarından uzaklaşıp merdivenlerden indi. Umarım bugün ne Draco ne de arkadaşı onu bir daha aramazdı.

Hermione hızla zemin kata ulaştı, ana koridordan çıktı ve eski, gıcırtılı merdivenlerden mutfaklara indi. Kapıları açtığında onu buhar ve kızarmış et kokusu karşıladı. Mutfak
Yemeğin kokusu anında ağzını sulandırdı. Ne yazık ki bir ısırık bile alamayacaktı. Bu ona göre değildi. Ama gerçekten şanslı olsaydı, Maggie'nin lezzetli sebze çorbasından biraz alabilirdi. Hermione dönüp kadını aramaya başladı. Onu ocağın önünde dururken bulunca gülümsedi. Mutfakta çalışan diğerlerini rahatsız etmemeye özen gösteren Hermione, sessizce ona doğru ilerledi.

Maggie Hermione'yi fark edince, "Selam genç kız," diye selam verdi. "Yine başın belaya mı girdi?"

Hermione kadına gülümseyerek baktı ve başını salladı. Maggie rahatlayarak ona gülümsedi ve tahta kepçeyi yerine koydu. Küçük, tombul kadın Hermione'ye doğru adım attı ve onu bir anne şefkatiyle kucakladı. Sonra onu tekrar bıraktı, Hermione'nin gür saçlarını sevgiyle karıştırdı ve tencere ve tavalarına geri döndü.

"İyi bir kız ol ve patatesleri soymama yardım et."

Hermione gülümsedi, başını salladı ve bir tencerede duran kocaman patates yığınının yanına zıpladı. Bir bıçağa uzandı ve onları soymaya başladı. Burada, mutfakta oturmaktan oldukça memnundu. Hava oldukça sıcaktı. Daha sonra dışarı çıkıp malikânenin girişindeki karı temizlemesi gerekecekti. Şimdiden üşüdüğünü hissediyordu.

Mutfak kapısı açıldığında Hermione bir patates daha almak için uzandı. İçeri Hermione'den çok da büyük olmayan bir kız girdi. Omzunda kocaman bir çamaşır torbası taşıyordu. Renkli bir küfür savurarak torbayı başka bir kapıya taşıdı ve arkadaki odaya girdi. Bir dakika sonra elinde torba olmadan mutfakta yeniden belirdi ve zıplayarak Hermione'nin yanına geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Selam Penny," diye selamladı kız onu iyi huylu bir şekilde. "Günün

nasıl geçiyor?" "Muhteşem, Minky. Seninki?"

"Harika, diyebilirim. Hava da güzel," diye cevap verdi Minky, Hermione'ye patates soyarken katılırken genişçe sırıtarak.

Hermione de ona gülümsedi. Bu ritüeli her zaman yaparlardı. Günlerinin nasıl geçtiğinin pek önemi yoktu. Değişiklik olsun diye 'muhteşem' gibi sözcükler kullanmak güzeldi. Aksi takdirde bunu yapmak için pek fırsat olmazdı. Minky soyulmuş bir patatesi tencereye attı ve yeni bir tanesine uzandı.

"Kabukları *iyice* kalınlaştırmaya çalış," diye fısıldadı Hermione'*ye*. "Onlardan daha sonra bir çorba pişirebiliriz."

Hermione kıkırdadı. "Burada ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?" fısıldadı eğlenerek.

"Evet," diye cevap verdi Minky hafifçe. "Bir şeyler yemek

lazım, değil mi?" "Haklısın," diye kabul etti Hermione.

"Bu arada, Siyahların bugün ziyarete geleceğini duydum," diye bilgi verdi Minky, limon ısırmış gibi bakarken.

Hermione bunu duyduğunda yüzünde aynı ifade vardı. "Ugh."

Minky omuzlarını silkti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Draco'nun da bir misafiri var," diye ekledi Hermione hevesle. Diğer kız

kaşlarını kaldırdı. "Kimmiş o?"

"Tanıdığımız kimse yok," diye yanıtladı. "Tom Riddle. Sanırım Draco'yla aynı okulda okuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Minky yorgun bir şekilde iç çekti. "Bizim için daha fazla iş." Kahverengi gözleri Hermione'ye kaydı. "Nasıl görünüyordu?"

Hermione usulca inledi. Minky'nin Riddle'ın fiziksel görünüşünü tarif etmesini çok iyi biliyordu.

"Yanlış bir şekilde nefes alırsan seni lanetleyecek tipe benziyordu."

Minky tencereye bir patates daha attı. "Bundan uzak dursan iyi olur o zaman?"

Hermione'nin yanıtı, "Kesinlikle," oldu.

†

Birkaç saat sonra Hermione elinde bir paket pelerinle Malfoy malikânesinin giriş holünde duruyordu. Pahalı giysileri dikkatle tutarak, hızlı bir şekilde
küçük bir odaya götürdü ve onları çamaşır askısına yerleştirdi. Kapıyı yavaşça arkasından kapatarak aceleyle giriş holünden geçti ve bir koridordan geçerek misafir odasına doğru ilerledi.

Hermione odaya girerken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştı. Malfoylar ve misafirleri çoktan mükellef masaya oturmuşlardı. Hermione bakışlarının masadakilerin üzerinde hızla dolaşmasına izin verdi.
Lucius baş köşede oturuyor, Narcissa ve Draco da onun yanında yer alıyordu. Sonra Cygnus ve Druella Black ile kızları Bellatrix vardı. Hermione gizlice kızı tararken ürperdi. Bellatrix Black'ten hiç hoşlanmamıştı. Bellatrix'in hemen yanında Tom Riddle oturuyordu. Hermione, Riddle'ı tararken Bellatrix'in gözlerindeki camsı ifadeyi görünce gözlerini devirmek istedi. O zaten nişanlı değil miydi? Hermione Bellatrix'in evlilik planlarını merak bıraktı ve hemen çorba servisi yapan Sam'in yanına koştu. Hermione ona yardım ederken, Sam ona minnettar bir bakış fırlattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hermione masadan biraz uzakta durup sessizce siparişleri beklerken ve yemek yiyenleri izlerken yarım saat kadar geçmişti.
Masadaki yiyeceklere özlemle bakarken ağzı sulanıyordu. Kahvaltıdan beri bir şey yiyecek zamanı olmamıştı. Umarım Maggie yemek artıklarından söz verdiği sebze çorbasını yapacak zamanı bulmuştur. Hermione yorgun bir iç çekişi bastırdı ve konuşmaya kulak kabarttı.

"Almanya'daki Schönbach davasından haberin var mı?" Lucius bifteğini keserken sordu.

Bayan Black ona ilgiyle baktı ve cevap verdi: "Evet, elbette. Ve bu bir utanç kaynağı, bunu söylememe izin verin."

Narcissa başını sallayarak onayladı, kaşlarını tiksintiyle çattı. Bellatrix somurtkan bir tavırla haşlanmış patateslerini tabağının etrafına itti.

"Ne davası?" diye sordu sıkılmış bir sesle.

Babası kaşlarını çattı. "Gazeteleri gerçekten daha sık okumalısın, Bella. Bu sana iyi gelecektir."

Bellatrix sadece omuzlarını silkti, babasının azarlamasından pek etkilenmemişti.

"Gerçekten Bellatrix," diye kızını sertçe azarladı Bayan Black.
"Baban haklı."

Annesinin sert sözleri üzerine Bellatrix oturduğu yerde doğruldu ve ilk kez gerçekten pişman olmuş görünüyordu.

"Evet, anne," diye cevap verdi bastırılmış bir sesle.

Annesi gözlerini kısarak ona baktı ve "Bilgin olsun diye söylüyorum, Lucius Almanya'daki şu cinayet davasından bahsetti. Marcel Schönbach'ın teyzesini öldürdüğü iddia ediliyor. Schönbach'lar çok eski ve zengin bir Safkan ailesi ve Hanna Schönbach öldüğüne göre servet Marcel'e kalacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bay Black karısını dinlerken öfkeyle başını salladı. "Böyle prestijli bir aile nasıl bu kadar alçalabilir? Şimdi bütün basın bunu yazıyor. Ne skandal ama."

Lucius bunun üzerine başını salladı. "Öyle, öyle. Aslında Hanna'yı tanırdım. İyi bir kadındı."

"Evet," diye Nacissa. "Ve şimdi o öldü. Bildiğim zehirlenmiş."

"Bunu gerçekten nasıl yaptı?" Bay Black sordu.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Bayan Black. "Marcel, halasının Mudblood'u üzerinde Imperius Laneti'ni kullandı ve ona zehirli çay servis etmeye zorladı. Çayı içtikten sonra anında öldü."

"Ne korkunç," diye soludu Narcissa. "Umarım o pis Mudblood cezalandırılmıştır."

"Evet, elbette," dedi Bayan Black. "Gerçeği öğrendiklerinde Mudblood hemen öldürüldü."

Nacissa onaylarcasına başını salladı ve Hermione buzgibi bir ürpertinin omurgasından aşağı aktığını hissetti.

"Ne iğrenç bir olay," diye iç geçirdi Lucius. "Bunu halkın gözünün içine sok."

Riddle gümüş bıçağını tabağına bıraktı ve ipeksi sesiyle şöyle dedi: "Evet, bu davanın eski bir ailenin adını lekelemesi oldukça talihsiz bir durum. Yine de, tüm bu dava kırmızı bir ringa balığından başka bir şey değil gibi görünüyor. Schönbach'lar artık tüm gazetelerde yer aldığına göre, Alman Bakan'ın ahlaksız yaşam tarzı artık
manşetler."

Bayan Black Riddle'a takdir dolu bir bakış fırlattı. Şarap kadehinden bir yudum sonra ona gülümseyerek şöyle dedi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet. Kulağa ustaca bir siyasi hamle gibi geliyor. Ne de olsa önümüzdeki ay Almanya'da seçimler var."

Riddle başını eğdi. "Bakan, fetihleri magazin basınıyla çene çalmaya devam ederken oy kazanması zor."

Bayan Black bardağından bir yudum daha alırken ona küçük bir gülümseme fırlattı.

"Sana söylüyorum." Narcissa başını salladı. "Eğer Grindelwald hâlâ hayatta olsaydı, böyle bir şey asla olmazdı."

Hâlâ masanın yanında durmuş sipariş bekleyen Hermione neredeyse gözlerini devirecekti. *Narcissa ve onun maskaralıkları*, diye içinden geçirdi. Kadın bu konuyu saatlerce anlatabilirdi. Hermione onun bunu yapmayacağını umuyordu. Uzun bir gün olmuştu ve Hermione sadece oturmak istiyordu. Ayakları çok ve inanılmaz derecede yorgundu.

"Narcissa, sevgilim," dedi kocası, Narcissa'nın elinin üzerine yatıştırıcı bir el koyarak. "Grindelwald yaşlı bir adamdı. Kimse sonsuza dek yaşayamaz."

"Ama o kadar çok suikast girişiminden kurtuldu, sadece bir kazada ölmek için mi?" Narcissa yakındı. "Keşke bu kadar çok deney yapmasaydı."

"Haklısın," diye onu teselli etti Lucius. "Ama bize istikrarlı bir toplum sunacak kadar uzun süre hayatta kaldığı için minnettar olmalıyız. Herkesin yeterince yiyeceği var, topraklar zenginleşiyor ve on yıllardır hiçbir savaş zenginliğimizi tehdit etmiyor. Herkes güvende ve hayatından . Bunun için Grindelwald'a teşekkür etmeliyiz."

"Evet," diye kabul etti Bay Black. "Bu suikast girişimlerinden birinin başarılı olması halinde yaşanacak dehşeti bir düşünün."

Narcissa bunun üzerine gözle görülür bir şekilde ürperdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Grindelwald cesur ve güçlü bir adamdı," diye devam etti Bay Black. "1940'larda en yakın arkadaşı tarafından saldırıya bile uğradı.
Bir düşünün. En iyi arkadaşı ona karşı çıktı ve onunla düello yaptı. Tabii ki Grindelwald galip geldi."

Riddle diğerine bir kaşını kaldırdı. "Albus Dumbledore'u mu kastediyorsun?"

Bay Black ciddiyetle başını salladı. "Grindelwald o düelloyu kaybetseydi hepimizin başına neler düşündükçe ürperiyorum."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Dumanı tüten bir kase çorba Hermione'nin önünde davetkâr bir şekilde duruyordu ve Hermione rahat bir nefes aldı. Şu anda mutfakta küçük bir yan masaya oturmuştu ve uzun bir günün sonunda bitmiş olmasından inanılmaz derecede memnundu.
Efendisinin onu çağıran tanıdık hissettiğinde sadece kaşığına uzanmak istedi. Sol ön koluna uzandı ve batma hissini ovarak gidermeye çalıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Minky ona acıyan bir bakış fırlattı ama çorbayı kaşıkla ağzına götürmeyi bırakmadı. Hermione dilini ona doğru uzattı, sonra da olduğu yerde dönerek mutfaktan kayboldu.

Yumuşak bir çatırtıyla Draco'nun odasında belirdi. Hermione bakışlarını hızla odanın içinde gezdirdi. Bellatrix'in yemyeşil kanepelerden birine uzandığını gördü. Tom Riddle yüzünde ekşi bir ifadeyle onun hemen yanında oturuyordu. Draco ise koltuğunda oturuyordu. Hermione aceleyle onun yanına gitti ve eğildi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Efendim?"

Draco ona dudak büktü, ki bu alışılmadık bir şey değildi.

"Bize içecek bir şeyler getir," diye bağırdı ona.

Hermione, "Evet, Efendim," diye fısıldadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bununla birlikte olduğu yerde dönüp durdu. Saniyeler sonra Hermione mutfakta yeniden belirdi ve hemen içeceklerle dolu bir tepsi hazırlamaya başladı. İşini bitirdiğinde gümüş tepsiyi aldı ve hızla Draco'nun odasına geri döndü.

"-tüm tatil boyunca kalacağını sanıyordum." Hermione, Bellatrix'in sesinin dudak büktüğünü duydu.

"Hayır," diye Riddle'ın yumuşak sesi. "İlgilenmem gereken önemli bir şey var."

Hermione gümüş tepsiyi yan masaya bırakırken Draco'ya baktı. Riddle'ı tararken soğuk gri gözlerinde merak parlıyordu. Bunun üzerinde duracak zamanı yoktu ama onlara servis yapmaya başladı.

Kısa bir süre sonra üçünün de önünde birer kadeh kırmızı şarap vardı ve Hermione sohbetlerini bölmemek için uzaklaştı.
Elindeki şarap sürahisiyle başka siparişlerin gelmesini bekledi.

"Tom," diye sordu Bellatrix asık suratla. "Gitmeni gerektirecek kadar önemli olan ne?"

...beni terk etmek zorunda mısın? Hermione kafasının içinde alaycı bir şekilde Bellatrix'in sesini taklit etti. Riddle'ın sakin gözlerinde sinirli bir parıltı gördüğünde neredeyse kahkahalarla gülecekti. Bellatrix'in dırdırını dinlerken muhtemelen o da aynı şeyleri düşünmüştü.

"Seni ilgilendiren bir şey yok," dedi Riddle. Sesi hâlâ kibardı ama tonunda soğuk bir kesinlik vardı.

Bellatrix onu duyunca dudaklarını büzdü ve kanepede arkasına yaslandı. Belli ki artık huysuz bir ruh hali içindeydi, asasını parmaklarının arasında döndürdü.

Draco, Bellatrix'in asık suratıyla biraz , "Söylesene Bellatrix, annenle baban her yıl düzenlenen yeni yıl partisi için Lestrange'ları ziyaret etmeni istememiş miydi?" Kıza sahte bir gülümseme fırlattı. "Ne de olsa nişanlını çok uzun süre yalnız bırakamazsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bellatrix'in bakışları Draco'ya bakarken iyice karardı. Şu anda asasını düzgün bir şekilde tutuyor ve diğerine küfretmeyi düşünüyor gibi görünüyordu. Alaycı sırıtışı hâlâ yerinde olan Draco ona eğlenerek baktı.
Hermione onu izledi ve başka bir yerde olmayı diledi. Tercihen mutfakta, önünde dumanı tüten bir kase çorbayla. Bellatrix'in yüzündeki kızgın ifadeyi ve Draco'nun kendini beğenmiş sırıtışını görünce yorgun bir iç çekişi bastırdı.

Bu arada Riddle kanepede, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, öfkeli Bellatrix'in hemen yanında oturuyor ve oldukça sıkılmış görünüyordu. Hermione kısa bir süre onun neden burada olduğunu merak etti. Ondan bile daha az keyif alıyor gibi görünüyordu. Gözleri Riddle'ın önündeki boş kadehi fark edince, şarap sürahisini kaptığı gibi ona doğru koştu.

"Üstünü doldurabilir miyim?" Hermione yumuşak bir sesle sordu.

Riddle'ın çelik gibi mavi gözleri onun üzerine dikildi. Gözler yakıp kavururken ürperdi. Riddle ona bakarken nefes almaya bile cesaret edemedi. Cevap vermedi, sadece başını hafifçe salladı.
Hermione, elinde boş bir bardak olan Draco'nun gitmeden önce onu saygıyla selamladı.

Hermione dikkatle bardağı doldururken, yüzünde sabırsız bir ifadeyle bardağı tuttu. O anda Bellatrix'in yüzünde kötü niyetli bir sırıtma . Elindeki asayı boş boş döndürmeyi bırakıp Hermione'nin arkasına doğru salladı. Hermione hâlâ şarabı dolduruyordu ki, canını yakan bir uğursuzluk ona çarptı. Uğursuzluk sırtına çarptığında acı içinde inledi. Eli titredi ve şarabı Draco'nun pantolonunun üzerine döktü. Draco renkli bir şekilde küfredip yerinden fırlarken, Bellatrix kötü kötü kıkırdadı. Hermione, Draco'nun giysilerindeki kocaman lekeyi görünce korkuyla gözleri büyüdü. Bakışları onun yüzünde gezindi. Öfkeli görünüyordu. Hermione hemen onun önünde sindi.

"Ben... ben çok üzgünüm, Usta," diye fısıldadı korkuyla.

"Lanet olsun," diye bağırdı Draco ona. "Seni sakar aptal!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini kaldırdı ve ona sert bir tokat attı. Adamın eli yanağına çarptığında Hermione'nin başı yana savruldu. Bir iniltiyi bastırdı ve başını tekrar eğdi.

"Özür dilerim, Efendim," diye tekrarladı usulca.

Cevap vermedi ama asasını çekti. Hermione asayı görünce kaskatı kesildi ama ondan uzaklaşmaya çalışmadı.

Draco asasını ona doğru savururken, "Pulso," diye bağırdı.

Adamın büyüsü ona çarptığında Hermione gözlerini sımsıkı yumdu. Uzaklara savruldu ve acı içinde yere çarptı. Hâlâ elinde tuttuğu sürahi paramparça oldu ve parçalarının elini kestiğini hissedebiliyordu. Dişlerini sıktı ve yerde doğrulup otururken acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Göz ucuyla Bellatrix'in kötü kötü sırıttığını gördü, belli ki yarattığı kaosla eğleniyordu.
Riddle hâlâ tamamen ilgisiz görünüyordu ve Hermione'nin olduğu tarafa bakmadı bile.

"Bu temizle," diye emretti Draco ona. "Ve sonra da buradan git."

Hermione, "Evet, Efendim," diye fısıldadı.

Elini cebine attı ve parlak kırmızı çıkardı. Scorgify, kapaklı asasıyla yapabildiği sınırlı büyülerden biriydi.
Hermione asasını yerdeki cam parçalarının üzerinde hızla salladı.

"Scorgify," diye mırıldandı.

Kırıklar ve dökülen şarap kayboldu. Bundan sonra Hermione, artık kendisine bakmayan Draco'nun önünde tekrar eğildi. Sonra olduğu yerde döndü ve odadan çıktı. Saniyeler sonra mutfakta yeniden ortaya çıktı.

Onu mutfak masasında oturan Minky karşıladı. Elinde iğne ve tehdit vardı ve yırtılan çorabını tamir etmeye çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deliklerle doluydu. Minky görüntünün çatırtısını duyunca başını kaldırıp işine baktı.

"İşte " Hermione'ye gülümsedi. "Sana çorbadan biraz ayırdım."

"Teşekkürler," dedi Hermione ve yorgun bir ifadeyle onun yanına oturdu.

Masanın üzerinde duran bir beze uzandı ve onu kanayan eline sardı. Minky ayağa kalktı ve bir kase sebze çorbası getirdi. Hermione minnetle çorbayı içmeye başladı, sağ eli ağrıyan kesiklerle kaplı olduğu için sol elini kullanıyordu.

"Hâlâ muhteşem bir gün mü?" Minky yine Hermione'nin yanına kayıtsızca sordu.

"Muhteşem," diye yanıtladı iki kaşık çorba arasında.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Saat geç olmuştu ve Hermione çok yorgundu. Yine de hizmetçilerin odasından sürünerek çıktı, karyolasının üzerinden geçerken Minky'yi uyandırmamaya dikkat etti. Malikânenin koridorlarından birinci kata doğru gizlice ilerlerken Hermione'nin kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Ahşap zeminde dikkatle parmak uçlarında yürüdü. Ayakkabılarını bilerek bırakmıştı, böylece takırdayıp kimseyi uyarmayacaklardı.

Birkaç adım daha attı ve büyük ahşap kapıya ulaştı. Hermione ses çıkarmamak için kapıyı yavaşça açtı ve içeri girdi. Arkasındaki oda çok büyüktü ve raflar dolusu kitapla doluydu. Burası Malfoy ailesinin kütüphanesiydi. Hermione kısa bir süre durdu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Parşömen ve eski kitapların kokusu her zaman yüzünde bir gülümseme başarıyordu.

Hermione gözlerini tekrar açtı ve Malfoy kütüphanesinin derinliklerine doğru adım attı. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak raflardan birine gizlice ilerledi. Aradığı kitabı kolaylıkla buldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Kalın deri ciltli kitaba uzandı ve onu raftan çekti. Ağır kitabı tutarken eli daha önce aldığı kesiklerden dolayı sızlıyordu ama acıyı görmezden geldi.
Lanetler ve Uğursuzluklar VI: İleri Düzey Lanet Bozma, kitabın başlığını okudu. Pratik bir kolaylıkla kitabı çevirerek açtı ve dün bıraktığı sayfayı hızla buldu. Sonra pencereye doğru bir adım attı ve okumaya başladı, ay ışığı harfleri aydınlatıyordu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

'Dünya herkesi kırar ve sonra birçok kişi kırılan yerlerde güçlü olur.

- Ernest Hemingway (*1899 †1961)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm: Doğa, Bizim Gibi

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi.

Bir kez daha sevgili okuyucularım, BU HİKÂYE AU'DUR. Bu hikâyede yer alan HP karakterlerinin birçoğu gerçek zamanlarından koparılmıştır. Diğer birkaç ayrıntı da açıkça yanlıştır. Tüm bu kanon hatalarını bulmaya çalışmayın, sadece başınızı döndürecek çünkü çok fazla bulacaksınız ;)

Bu paralel bir dünya. Kanonda bu noktada Hermione, Harry ve Ron ile birlikte Voldemort'un başıboş Hortkuluklarını toplamaya gitmiştir. Bu dünyada Malfoy'da 'Penny' olarak çalışıyor. malikane ve her şey çıldırdı.

Bu bölümü bir süre önce yazmıştım, ancak üzerinden tekrar geçecek zamanı bulamamıştım. Şimdi nihayet başardım. Umarım beğenirsiniz.

(Çünkü bu bölümde bundan çok kısaca bahsediyorum: Şu anki Yıl 1997. O zamanlar Balkanlar savaşla çalkalanıyordu ve Yugoslavya Federal Cumhuriyeti (Kosova dahil Karadağ ve Sırbistan) hala bir ülke olarak varlığını sürdürüyordu).

değerlendirmeleriniz için teşekkürler! Görüşlerinizi okumak beni gerçekten mutlu ediyor!

Zombie Reine, Megii of Mysteri OusStranger, Jenna, PintoNess, R, Smithback, Jen103, NimahVicious, mekom, Dream a Dream123, Shan84, Cellar, RainingEmeralds, somebody french, kraco, HereToRead84, GenaLovesJames, badbunny1818, R. B. Evans, leo says gerr, realcharmer, KamiaKeller, Alyette, Pilly, azulaiii, emily, Tea42, XxLovely Little LiarxX, Ari Goddess of Night, nikif, SamarKanda, XxXxSlytherinBabexXxX, nibblehead, blank, abcdreamer, Meme, ellaella, The Spades Queen, bwahahaha XD, PLaclDwiCkedNEss, lovetwilight2,

JACKinaBOX, satoz, Nostaljik Güzellik, Angellwriter, Starrgirlfish, Wandering Airhead, thinair, Dances-With-Pen, rok sok, Sum, nlech16, Lilmissxx, LeeshiLou, Evie Siri, Vita Artista, tegsquared, trestreschic, .lnk, Iceagesurvivor123, CrazierThanYouSince96, ninaaaaaaaaa, QueenofDemons68, cathy loves heath

{{{{{{{{+}}}}}}}}

İkinci Bölüm: Doğa, Bizim Gibi

Ertesi gün Hermione geç kalktı. Saat neredeyse altı olmuştu. Tökezleyerek mutfağa girdi ve tüm o telaşla karşılaştığında yorgunca gözlerini kırpıştırdı. Genişçe esneyerek, normalden birkaç dakika daha geç kalkmış olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı. Ama o kitap çok etkileyiciydi. Saat ikiden önce kütüphaneden ayrılamamıştı. Ayakta yorgunluktan ölmesine şaşmamalıydı. Hermione sessizce küfrederek Maggie'ye doğru yürüdü.

"Günaydın Penny," diye selamladı Sam onuelinde kocaman bir tencereyi dengede tutarak yürürken.

"Günaydın." Hermione ona gülümsedi.

Sonra Maggie'nin yanına gitti. Kadın her zamanki gibi ocağın önünde durmuş, Malfoylar'ın kahvaltısını hazırlıyordu.

"İşte " Maggie Hermione'yi görünce gülümsedi. "Sonunda ayağa kalktın, değil mi?"

Hermione özür dilercesine, "Özür dilerim," dedi. "Sadece çok yorgundum."

Maggie buna güldü. "Merak etme canım. Önemli bir şey kaçırmış sayılmazsın." Eklemeden önce Hermione'ye göz kırptı,
"Şimdi kendine yiyecek bir şeyler al."

Bunun üzerine Maggie onu bir sandalyeye itti ve önüne içinde bir dilim ekmek ve biraz peynir olan bir tabak koydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkürler," dedi Hermione ve yemeye başladı.

Maggie ona bir kez daha gülümsedi ve arkasını dönüp Malfoylar için kahvaltı hazırlamaya devam etmeden önce Hermione'nin kıvırcık saçlarını sevgiyle karıştırdı. Hermione kendini hâlâ korkunç derecede yorgun hissederek yemeğini mideye indirdi. Gün boyunca nasıl hayatta kalacağını merak ediyordu. İç çekerek masadan kalktı. Ne yazık ki önünde bir sürü ev işi vardı.

Malfoylar için çalışmanın keyfi.

†

"Biliyor musun, o kadar da kötü değil," diye Minky.

" Affedersiniz?" diye homurdandı Hermione sinirli bir şekilde. "Bu nasıl daha kötü olabilir?"

Dizlerinin üzerinde oturuyordu, çömeldiği için sırtı zaten ağrıyordu ve bir elinde bir fırça, diğerinde bir bez tutuyordu. Minky de Hermione'nin birkaç metre ötesinde hemen hemen aynı pozisyonda oturuyordu. İkisi de Malfoy malikânesinin koyu renkli ahşap döşemesini cilalamanın tam ortasındaydı. Nacissa her nasılsa yeterince *'parlak'* olmadığına karar vermişti. Ve dün Siyahlar ziyarete geldiğinde, evinin utanç verici iç dekorasyonu karşısında *'mahcup'* olmuştu. Bu nedenle Hermione ve Minky'yi çağırmış ve Malfoy malikanesinde ortaya çıkan '*çürümeye*' karşı bir şeyler yapmalarını emretmişti.

Şimdi Hermione ve Minky -muhtemelen günün geri kalanında*... ya da bir ay* boyunca- malikâneyi temizlemek zorunda kalmışlardı. Yerleri balmumuyla kaplamak kesinlikle Hermione'nin sabahın sekizinde yapmaktan hoşlanacağı bir şey değildi. En hafif deyimiyle sıkıcı bir işti. Önce zemindeki ahşabın küçük bir fırçayla ovularak temizlenmesi, sonra da yumuşak bir bezle cilanın titizlikle sürülmesi gerekiyordu. Zaten zemin yeterince parlak değildi. Biri Hermione'ye sorsa, bütün bunlar zaman kaybıydı. Ama Hermione istemediği için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda Nacissa'nın asasının hedefi olan Hermione, fikrini söylememiş ve sadece söyleneni yapmıştı.

"Mesela Narcissa tavan arasını temizleyebileceğimizi hatırlasaydı*, bu* daha kötü olurdu," diye yorumladı Minky, yerdeki oldukça inatçı bir lekeyi öfkeyle ovarken.

Hermione ona kısa bir süre baktı ve, "Bunu duymasına

izin verme," diye homurdandı.

†

Birkaç saat sonra iki kız da yorgun argın mutfaktaki banka çöktü. Yıllardır Narcissa'nın emirlerini yerine getirmek için malikânenin etrafında koşturup duruyorlardı. Minky ağrıyan dizlerini ovuşturarak Hermione'ye döndü ve

"Tanrım, bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en korkunç dördüncü şey olmalı."

Hermione diğerine gözlerini kırpıştırdı. Bir süre sonra, "Daha kötü olduğu belli olan diğer üç şeyi gerçekten bilmek istemiyorum," dedi.

"Hayır," dedi Minky, başını arkaya atarak. "Sanırım bilmiyorsun."

Hermione önündeki masanın üzerinde duran ekmek kırıntısına uzandı ve ağzına attı. Saat öğleyi çoktan geçmişti, muhtemelen iki civarındaydı ve Hermione, Narcissa'nın temizlik öfkesiyle onlara daha fazla işkence etmeyeceğine dair dua ediyordu.
Derin bir iç çekerek koltuğunda arkasına yaslandı ve yanındaki Minky'ye baktı. Hâlâ ekmeğini çiğneyen Hermione düşüncelere daldı,

"Şey, bir keresinde Draco'nun süpürgesini yapıştırmak zorunda kalmıştım çünkü onu bin parçaya ayırmıştı. Yine de bana küfretti çünkü yapıştırdığı süpürge artık uçmuyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Minky gözlerini hiç açmadan Hermione'nin omzunu sıvazladı ve yarım ağızla, "Senin hatan değildi, Penny," diye teselli etti.

Hermione tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki sol ön kolunda tanıdık sızı hissetti.

"Kahretsin," diye küfretti ve kolunu tuttu.

Minky yorgun bir ifadeyle başını arkadaşına çevirdi. "Kötü

şans." Hermione ona ters ters baktı ve "Senden nefret

ediyorum," dedi.

Minky göz kapakları tekrar düşmeden önce dişlek bir sırıtışla cevap verdi. Hermione isteksizce oturduğu yerden kalktı, olduğu yerde döndü ve efendisinin yanına gitti.

Yumuşak bir patlamayla Draco'nun odasında yeniden belirdi. Gözleri hızla odanın içinde gezinerek durumu değerlendirdi. Riddle denen adamı gördü. Bir kanepeye zarifçe uzanmıştı. Kucağında bir kitap vardı ve buz mavisi gözleri metnin üzerinde geziniyordu. Solgun yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. *En azından Bellatrix ortalıkta görünmüyor*, diye düşündü Hermione alaycı bir ifadeyle. Draco kalın kışlık peleriniyle tam karşısında duruyordu. Bir kez daha ona dik dik bakıyordu.
Hermione onun öfke nöbetlerinden birinin ortasında kalmak istemiyordu, bu yüzden önünde eğildi ve hizmetkârca fısıldadı,

"Beni mi çağırdınız, Usta?"

Draco gri gözlerini kısarak, "Gevezelik ederek vaktimi harcamayı kes," diye sertçe çıkıştı.

Hermione hızla başını eğerek, "Özür dilerim, Efendim," dedi.

Sahibim ne kadar da gün ışığı, diye alaycı bir ses zihninde çınladı. Keşke mutfağa ve Minky'ye geri dönebilseydi. İşlerin dünkü gibi sonuçlanmasını istemiyordu. Sağ eli hâlâ ağrıyan kesiklerle kaplıydı. Draco hâlâ ona herhangi bir emir vermemişti. Onun yerine Riddle'a döndü ve aniden rahatsız edici bir kibarlıkla sordu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gitmeye hazır mısın, Tom?"

Riddle'ın inanılmaz mavilikteki gözleri kitabını bırakıp Draco'ya dikildi. Diğeri sakince onu tararken Draco hafifçe kaskatı kesildi. Hermione şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kibirli efendisinin hiç bu kadar gergin davrandığını görmemişti. Bu yüzden lanetlenmemek için şaşkınlığını hemen gizledi. Riddle'ın anlamsız gözleri hâlâ Draco'nun üzerindeydi, sonra neredeyse belli belirsiz başını salladı. Kitabını kapattı ve zarifçe koltuktan kalktı. Draco Hermione'ye döndü ve ses tonu bir kez daha sertleşerek ona emretti,

"Buraya gel. Bizi ışınlayacaksın."

Hermione, "Evet, Efendim," diye mırıldandı ve aceleyle onun yanına gitti.

Riddle kızgın bir kaşını kaldırarak Draco'ya baktı ve nazikçe, "Kendim de ışınlanabilirim," dedi.

Diğeri eliyle bir işaret yaptı ve "Kendini zahmetten kurtar. Penny bunu yapabilir. Ve malikanenin etrafındaki koğuşları tetikledi. Malikânenin etrafındaki
burada."

Hermione içten içe gözlerini devirdi. Riddle'ı bilmiyordu ama Draco'nun Görünme konusunda çok kötü olduğunu biliyordu. Kendini parçalayacak kadar kötü değildi ama çoğu zaman asıl hedefinden bir mil uzakta belirirdi. Gerçi Hermione bunu ona hiç göstermezdi. Kafasına bir çarmıh yemek istemezdi, çok teşekkür ederim.

Draco Hermione'ye yaklaştı ve onun sol ön kolunu yakaladı. Draco'nun parmakları bileğini acıyla irkildi. Riddle hâlâ olayların gidişatından pek memnun görünmüyordu ama daha fazla tartışmadı. Onun yerine Hermione'nin yanına gitti. Delici mavi gözleri Hermione'ye dikilmişti ve Hermione bakışlarını hızla kaçırdı.
İlk kez Riddle'ın ne kadar uzun olduğunu fark etti. Draco'dan birkaç santim, kendisinden de en az bir baş daha uzundu. Garip bir şekilde karanlık bir aura yaydığı için Hermione ondan uzak durmak istedi. Hermione

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yine de kımıldamaya cesaret edemedi. Riddle elini kaldırdı ama Draco'nun aksine Hermione'nin kolunu tutmadı. Draco'nun eli kendi elini sıkıca ama acı vermeyecek kadar sıkı bir şekilde kavradığında Hermione neredeyse sıçrayacaktı. Draco sabırsızca ona ters ters bakarken Hermione hâlâ bu şekilde dokunulmanın şokunu atlatamamıştı,

"Diagon Yolu'na."

Hermione gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Görünme onun için hiç sorun değildi ama iki yolcuyu yan yana Görünme'yle sürüklemek hiç de kolay değildi. Gideceği yeri iyice düşünen Hermione olduğu yerde döndü ve karanlık bir basıncın içine adım attı.

Sadece birkaç saniye sonra karanlık basınçtan çıkıp Diagon Yolu'ndaki Görünme Alanı'nda belirdiler. Hermione oraya varır varmaz soğuk bir rüzgâr onu parçalamaya başladı. *Buna şaşmamalı*, diye düşündü mutsuzca ve gri gökyüzüne baktı. Aralık ayı için pek de alışılmadık olmayan hafif bir kar yağışı vardı. Hermione ürperdi ve ince cüppesini daha sıkı sardı. Kıskançlıkla Draco ve Riddle'ın giydiği kalın kışlık pelerinlere baktı. Hermione'ye hiç aldırmadan, Diagon Yolu'nun asıl girişine doğru ilerlediler. Hermione hâlâ titreyerek onları takip etti. Yürürken Hermione isteksizce siyah cüppesinin sol kolunu sıvadı. Sol ön kolunun derisine dövmeyle işlenmiş çirkin Karanlık İşaret'e kısa bir süre baktı. Bakmaktan hoşlandığı bir şey değildi bu.
Ne yazık ki, işaretini göstermeden halka açık bir yerde dolaşamıyordu. Çamurkan olduğu her zaman belli olmalıydı. Gerçi Hermione, işaretini göstermenin onu bir Çamurkan olarak tanımlamak için gerçekten gerekli olmadığı görüşündeydi. Ne de olsa aklı başında hiçbir cadı böyle yırtık pırtık giysilerle dolaşmaz, diye düşündü ince elbisesine bakarken. Kaba pamuklu bir malzemeden yapılmıştı, oldukça boldu ve onu soğuğa karşı hiçbir şekilde korumuyordu. Siyah dış cübbesi de yardımcı olmuyordu. Hermione suratsızca Riddle ve Draco'yu Diagon Yolu'nun girişini gösteren tuğla duvara doğru takip etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Riddle asasını kaldırdı ve bazı tuğlalara dokundurdu. Tuğla taşlar anında yeniden dizildi ve sokağın girişini ortaya çıkardı. Hermione hâlâ iki büyücüyü takip ediyordu ve Diagon Yolu'na adım attı. Ara sokakta her zaman varmış gibi görünen koşuşturmaya bakarken yüzünde küçük bir gülümseme belirmeye cesaret etti. Muhtemelen yaklaşan Noel için son dakika alışverişi yapan pek çok insan burayı doldurmuştu. Hermione çocuklarını dükkândan dükkâna sürükleyen tedirgin bakışlı ebeveynleri eğlenerek izledi. Ufak tefek bir büyücü, sadece sivri şapkası görünecek kadar çok poşet ve koli yüklenmiş bir halde, yavaşça, el yordamıyla Işınlanma alanına doğru ilerliyordu. Bu sırada sahnenin üzerine yumuşak kar taneleri düşüyordu.

"Yani?" Draco'nun sesi Hermione'nin düşüncelerini böldü. "Nereye gitmen gerekiyor?"

Sarışın büyücü Riddle'ı taradı. Riddle'ın buz gibi gözleri Diagon Yolu'nu görmüştü ama şimdi diğerine odaklanmıştı.

"Knockturn," diye yanıtladı derin ve yumuşak sesiyle.

Draco diğerinden daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı ve, "Twilfitt ve Tatting'e gitmem gerekiyor. Yeni alacağım."

Riddle ona buyurgan bir tavırla baktı. "Buna neden ihtiyacın olsun ki?"

"Beltaine'e sadece birkaç ay kaldığını , değil mi?" diye cevap verdi Draco.

Riddle duygusuz, soğuk gözleriyle ona baktı. "Ne olmuş yani?"

"Ah, hadi ama Tom." Draco diğerine baktı. "Okul Müdürü olarak balonun organizasyonundan sen sorumlusun. Bunun çok büyük bir şey olduğunu biliyorsun."

Riddle'ın yüzü hâlâ anlaşılmaz bir boş maskeye dönüşmüştü, sıkılarak cevap verdi, "Bu sadece anlamsız bir top, Draco. Neden umursuyorsun ki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü," dedi Draco, yüzünde sinsi bir gülümseme belirerek. "Parkinson'dan bana eşlik etmesini istedim bile. Biraz *romantik* dans ve çivili bir punç, sonunda onun pantolonuna girmenin bir yolu. İşte bu yüzden."

Riddle kızgınlıkla içini çekti. "Bu çok acınası."

Hâlâ sırıtan Draco omuzlarını silkti. "Bununla tamamen yaşayabilirim."

Riddle buna cevap vermedi ve muhtemelen artık dinlemiyordu bile. Onun yerine arkasını döndü ve Knockturn Yolu'nun girişine doğru yürüdü. Draco'nun gri gözleri Hermione'ye kaydı ve emir verircesine konuştu,

"Penny, sen Riddle'la git."

Hermione'nin bu emir karşısında kafası karışmıştı ama etmemeye

çalıştı. "Emredersiniz, Efendim," diye cevap verdi.

"Ona yarım saat sonra Sızdıran Kazan'ın önünde buluşacağımızı söyle," dedi Draco dönüp uzaklaşmadan önce.

Hermione bunu duyunca bir iniltiyi bastırdı. Bunu ona söylediğinde Riddle'ın bundan pek hoşlanmayacağından emindi.
Riddle'ın yanında kalması gerektiğini hatırlayan Hermione onu aradı. Onu Knockturn sokağına girerken gördü ve hızla peşinden koştu.

Knockturn Sokağı karanlıktı ve Hermione'nin kendini çok rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Malfoylar'ın Knockturn Geçidi'nde sık sık işleri olduğu için, Hermione yine de etrafı gayet iyi biliyordu. Uzun sürmedi ve diğer insanların arasında Riddle'ın siyah saçlı başını gördü. Hermione Riddle'ın peşinden koşarken diğer insanlara bakmadı. Knockturn 'deki kalabalık Diagon Alley'dekinden biraz daha karanlıktı ve Hermione hiçbirini kızdırmak istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yüzden Hermione, Riddle'ın peşinden hızla giderken kimseye çarpmamaya dikkat etti. Sonunda ona ulaştığında, Hermione sessizce birkaç adım geriden onu takip etti. Çok uzun sürmedi ve Riddle onun varlığını fark etti. Ona doğru döndü ve buz mavisi gözleri Hermione'nin üzerinde gezindi.

"Ne istiyorsun?" Riddle sertçe sordu.

Hermione ondan biraz uzaklaştı ve çekingen bir sesle fısıldadı, "Usta sizinle yarım saat sonra Sızdıran Kazan'da buluşmak istediğini söylememi istedi."

Riddle gözlerini ona dikti, belli ki Draco'nun kendisine dolaylı yoldan emir vermeye çalışmasından hoşnut değildi. Hermione onun kendisine bağırması, hatta küfretmesi için kendini hazırladı. Ama Riddle bunu yapmadı. Delici gözlerinde yanan bir öfke gölgesi olmasına rağmen, ifadesi herhangi bir duygudan tamamen yoksundu.

"Peki," diye cevap verdi sertçe.

Başka bir şey söylemeden yoluna devam etti. Hermione de onu takip etti. Riddle'ın onun tekrar gitmediğini anlaması sadece birkaç saniye sürdü. Kaşlarını çatarak ona baktı ve sordu,

"Yani, beni takip etmeyi mi planlıyorsun?"

Hermione onun sert bakışları altında kıvrandı ama sonunda başını salladı. "Ustam yapmamı söyledi."

Riddle sıkıntıyla içini çekti ama yorum yapmadı. Hermione onun kendisini lanetlemeye karar vermemiş olmasından oldukça memnundu. Draco aynı durumda olsaydı kesinlikle bu kadar hoşgörülü davranmazdı. Siyah pelerini arkasında dalgalanan Riddle zarif adımlarla ara sokaktan aşağı inerken, Hermione dikkatle onun arkasından ilerledi. Çok geçmeden Riddle gölgeli dükkânlardan birine doğru adım attı. Hermione bu dükkânı tanımıyordu ve dükkânda ne satıldığını gösteren bir tabela da yoktu, sadece F. A. Runcorn'a ait olduğu yazılıydı. Dükkânın vitrini oldukça karanlık ve bulanıktı ama Hermione birkaç küçülmüş kafa ve bazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kemikler yatıyordu. Riddle dükkânın etrafındaki tehditkâr havayı görmezden geldi ama kendinden emin bir şekilde kapıyı açtı. Hermione vitrine biraz daha yaklaştı ve orada beklemeye niyetlendi. Riddle kısa bir süre tereddüt etti ve Hermione'ye bir bakış fırlattı.

"Ne?" diye sordu, ses tonunda hafif bir alay gizliydi. "Beni gölgelemekten sıkıldın mı?"

Hermione rahatsız bir şekilde, "Şey... hayır, Üstat Riddle," diye kekeledi. "Benim... bilirsiniz... herhangi bir dükkâna girme iznim yok," diye açıklarken başını kaldırıp büyücüye bakmadı.

Riddle'ın buz mavisi gözlerinin ön kolunda hâlâ açıkta duran kara lekede gezindiğini görebiliyordu. Yoğun bakışları Hermione'nin içine işliyor gibiydi ve Hermione lekeli tenini bir şekilde ondan saklama ihtiyacı hissetti.

"Anlıyorum," dedi Riddle, ses tonu tamamen ifadesizdi.

Adamın delici gözleri bir saniye daha Hermione'nin üzerinde durdu, sonra dükkâna girdi ve tek kelime etmeden onu geride bıraktı. Hermione kendini sıcak tutmak için bir ayağından diğerine basarak dükkânın önünde bekledi. Artık daha yoğun kar yağıyordu ve Hermione titriyordu. Umarım Riddle yakında geri dönerdi.

Riddle onu terk ettikten birkaç dakika sonra Hermione kendisine bakan o garip adamı fark etti. Eski püskü kahverengi bir pelerin giymiş olan iri yarı adam sokağın diğer tarafında duruyordu. Yüzü kirli bir sakalla ve yüzüne iyice çektiği pelerinin başlığıyla gizlenmişti. Yine de Hermione onun gözlerinin yavaşça vücudunu taradığını görebiliyordu. Bu onu tedirgin ediyordu. Knockturn Sokağı her zaman tuhaf insanlarla doluydu.

Yavaşça ona doğru ilerlerken adamın gözlerinde yırtıcı bir parıltı dans ediyordu. Tam önünde durdu. Hermione, sırtı dükkânın camına değene kadar sinerek uzaklaştı. Kadının titreyen halini gören adamın yüzünde bir sırıtma belirdi. Adam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boğumlu bir elini kaldırdı ve omzunu kavradı. Hermione onun yüzünde bir çift yara izi gördü, bu da ona unutulmaz bir görünüm veriyordu.

"Ne güzel bir şey, değil mi?" diye sordu adam, sesi kaba ve hırıltılıydı.

Yavaşça doğru eğilirken ağzındaki kurt sırıtışı hâlâ dans ediyordu. Açgözlülükle ona bakarken saçlarını kokladı. Hermione'nin kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı ve korkuyla gözlerini kapadı.

"Kes şunu," diye tısladı keskin bir ses.

Hermione'nin gözleri birden açıldı. Başını çevirdiğinde Riddle'ın dükkânın girişinde durduğunu gördü. Solgun yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama Hermione, adama bakarken mavi gözlerinde ölümcül bir parıltının yandığını görebiliyordu. İri yarı adam hâlâ Hermione'nin omzunu tutuyordu. Riddle'a tehditkâr bir ifadeyle baktı ve içinden derin bir hırıltı yükseldi.

"Onu bırakmamalıydın," diye hırladı adam. "Artık benim."

Riddle'ın omzunu kavrayışı acı verecek kadar sıkılaşınca Hermione inledi. Riddle yüzündeki boş maskeyi kaybetmedi ama büyüsü etrafında dönmeye başladı. Aslında, havada tehlikeli bir şekilde çatırdıyor ve iri yarı adamı acımasızca parçalıyordu. Buz gibi soğuk gözleri adamın üzerinde son bir kez daha dolaştı. Sonra Riddle emretti, sesinin altında gizlenmiş keskin bir kenarla emrediyordu,

"Kaybol."

Hermione, Riddle'ın gözlerinde tuhaf bir şeyin parladığını gördü. Bu her neyse, Hermione'nin omurgasından aşağı buz gibi soğuk bir ürperti gönderdi. Belli ki adam da Riddle'ın sözlerinin altında yatan ölümcül tehdidi duymuştu ya da Hermione'nin omzunu bırakıp öfkeyle hırlamasına neden olan şey havaya dolan inanılmaz kara büyüden kaynaklanıyordu. Riddle'a ters ters bakan adam isteksizce uzaklaştı ve gölgelerin arasında kayboldu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Knockturn Alley'nin. Hermione'nin nefes alış verişi hâlâ hızlanmıştı ve korkudan taş kesilmişti.

"Acele et."

Riddle'ın sesindeki kötülüğün hâlâ devam ettiğini duyunca irkildi. Hermione hızla Diagon Yolu'na doğru yürümekte olan Riddle'ın peşinden koşarken midesi korkuyla düğümlendi. Riddle'ın saldırgan büyüsünün kalıntılarının hâlâ teninin her yerinde sızladığını hissedebiliyordu. Hiç bu kadar karanlık bir büyü hissetmemişti ve bu onu korkutuyordu.
Riddle'ı Diagon Yolu'na kadar takip ederken vücudu hâlâ hafifçe titriyordu, Knockturn'ü geride bırakabildiği için mutluydu.

Gringott'un önünden geçerlerken Hermione hâlâ kendini korkunç derecede titriyor hissediyordu. Hermione Gringott'un girişinde asılı duran kocaman saati okudu. Neredeyse yarım saat geçmişti. Draco birazdan onları bekliyor olacaktı. Riddle yine de Sızdıran Kazan'a gitmek için harekete geçmedi. Bunun yerine sokağın diğer ucundaki bir dükkâna yöneldi. Belli ki Draco hakkında tek bir düşünce bile harcamamıştı.
Hermione onu takip etti, Riddle'ın öfkeli büyüsü hâlâ vücudunda geziniyordu. Çok geçmeden Riddle başka bir dükkâna girdi. Wiseacre'ın Büyücülük Malzemeleri, Hermione tabelayı okudu. Dükkânın kapısının zili çaldı ve Hermione bir kez daha dışarıda beklemek zorunda kaldı.

Riddle bir süreliğine gitmişti ve Hermione gizlice yürüyen ve çeşitli dükkânlara giren cadı ve büyücüleri izleyerek kendini eğlendirdi. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Diagon Yolu'nu her zaman sevmişti. Bu koşuşturma ve telaş harikaydı. Keşke o da dükkânlara girebilseydi. Durduğu yerden çok uzakta olmayan bir dükkâna özlem dolu bir bakış fırlattı: Flourish and Blott's. Hermione hep girmeyi hayal etmişti. Oraya girip kitapları karıştırmanın, hatta belki bir tane satın almanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

... *tamam*, kendi kendine itiraf etti. *Birden fazla alabilirim. Ama kesinlikle üçten fazla değil.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hermione dükkâna hülyalı hülyalı bakarken, üç güzel bir sayıydı, diye düşündü. Yine de yedi sihirli sayı değil miydi? Kendisini sayısız kitap dolu alışveriş torbasıyla Diagon Yolu'ndan aşağı süzülürken hayal ederken hafifçe kıkırdadı.

Hermione göz ucuyla platin sarısı bir çocuğun ona doğru yürüdüğünü görünce mutlu hayali kısa sürdü. Yüzünde ekşi bir ifade olan Draco ona doğru tepindi. Ona ulaştığında Hermione gerildi ve öfkeyle ona baktı. Kolunun altında kocaman bir paket taşıyordu ve Hermione'ye kabaca itti. Hermione paketi aldı ve Draco sertçe sorarken garip bir şekilde tuttu,

"Riddle nerede?"

Hermione eğilmeye çalıştı ama neredeyse adamın kendisine verdiği kocaman paketi tutamıyordu. Dengesini yeniden kazanmaya çalışan Hermione, Wiseacre'ın Büyücülük Malzemeleri'ni işaret ederek usulca cevap verdi,

"O bu dükkanın içinde, Usta."

Draco'nun çelik gibi gri gözleri kıza dikilmiş, kızgınlık dönüyordu. Sonra da tersledi, "Ona benimle buluşmasını söylemeni emrettiğimi sanıyordum.
Sonsuza kadar bekledim."

Hermione bundan içtenlikle şüphe duyuyordu ama yine de aceleyle özür diledi, "Özür dilerim, Efendim."

Elbette gidip Draco'ya aslında Riddle'a kendisiyle buluşmasını söylediğini ama adamın bunu umursamadığını söyleyebilirdi.
Elbette bağışlayıcı efendisi durumu anlayacak ve onu suçlamayacaktı. Alaycı sözler kafasının içinde yankılanırken Hermione gözlerini devirmek için can atıyordu. Ne yazık ki Draco'nun sert bakışları hâlâ onun üzerindeydi, bu yüzden bunu yapmaktan kaçındı. Sonunda Draco ondan uzaklaşıp dükkanın girişine doğru adım atarken bir yandan da nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu,

"Aptal Mudblood."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hermione bunu duyunca gözünü bile kırpmadı. Draco'nun ona böyle şeyler fırlatmasına çok alışmıştı. En azından ona küfretmemişti. Draco onu dükkânın önünde tek başına bıraktı. Hava kararmaya başlamıştı. yeniden kar yağdı ve Hermione titredi. Soğuğu görmezden gelmeye çalıştı ve kendini tekrar mutlu hayallerine bıraktı.

Hermione, Draco'nun sesini tekrar duyduğunda kitap yığınını ne kadar zamandır hayal ettiğini bilmiyordu. Bu sefer rahatsız edici derecede kibardı ve hatta yalvaran bir dokunuşu vardı,

"Tom, neden bana söyleyemiyorsun? Bana güvenebilirsin, yemin ederim kimseye söylemem."

Hermione döndü ve Riddle'ın dükkândan çıktığını gördü. Boş yüzünde hiçbir duygu yoktu ve Hermione yavaş yavaş onun herhangi bir şey hissedebildiğinden şüphe etmeye başladı. Bir insandan çok bir buz kütlesine benziyordu. Soğuk mavi gözleri kesinlikle buz parçalarına benziyordu.

"Benim beni ilgilendirir," diye ekledi Riddle, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

Sesinde gizlenen ürkütücü kötülük Hermione'nin istemsizce ürpermesine neden oldu. Riddle Draco'ya karanlık bir bakış fırlattı ve şu anda taşıdığı seyahat çantasının kayışını yeniden ayarladı. Sarışın etkilenmemişti ama yalvarırcasına Riddle'a bakmaya devam etti.

"ama Tom," Draco daha fazla bilgi edinmeye çalışarak. "*Arnavutluk*'ta ne yapman gerekiyor?"

Riddle diğerine şeytani bir bakış attıktan sonra, elinde hâlâ seyahat çantası, dükkândan uzaklaştı. Draco hemen onu takip etti.

"Yani o çadırı neden aldın?" Draco, Riddle'ın çantasını işaret sordu. "Arnavutluk'ta ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Hermione mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak iki büyücüyü takip etti. Riddle, Draco'ya hiç tepki vermediği gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sarışın artık stratejisini yalvarmaktan yemlemeye çevirmişti.

"Cidden, Tom," dedi Draco. "Neden yalnız gitmek istiyorsun ki? Ne yapmak istersen sana yardım edebilirim."

Hermione bunu duyunca kaşlarını çattı. Kulağa pek de umut verici , değil mi? Draco, Riddle'ın kara bakışlarından etkilenmeden diğerinin taşıdığı zeytin çantasına uzandı.

"Penny!" diye tersledi sarışın Hermione'ye. "Bunu sen taşı!"

Hızla Draco'nun yanına koştu. Draco çantayı Riddle'dan almıştı ve şimdi Hermione'nin kollarına bırakıyordu. Hermione ağırlığı karşısında neredeyse inleyecekti. Çanta ağırdı ve bir süre onunla boğuştu, neredeyse Draco'nun daha önce ona verdiği paketi düşürüyordu. Bu arada iki büyücü ara sokakta ilerlemeye devam ediyordu ve Hermione bir şekilde onları takip etmek zorunda kaldı.

"Senin yardımına kesinlikle ihtiyacım yok." Riddle'ın yumuşak sesinin Draco'ya tısladığını duydu.

Hermione, Draco'nun sırtının gerildiğini görebiliyordu ama sonra kendini toplar gibi oldu ve temkinli bir şekilde, "Elbette, yardımıma *ihtiyacın* olmaz. Asla varsaymam. Ama işleri kolaylaştırırdı. I söz veriyorum."

Draco'yu tararken Riddle'ın gözlerinde kızgınlık yanıyordu. Diğeri masumca kaşlarını kaldırdı.

"Bak-" Draco diğerini ikna etmeye çalışarak konuştu.

Sonunda onlara yetişen Hermione'ye uzandı, sertçe üst kolundan tuttu ve yanlarına çekti.

"-Penny'i de yanımda getireceğim. Bizim için tüm işleri o yapabilir."

Hermione tehlikeli bir şekilde sendeledi ve Draco onu tekrar serbest bıraktığında neredeyse her şeyi düşürüyordu. Sessizce küfrederek bir adım geri çekildi. A

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Riddle'ın soğuk gözlerinin onu nasıl taradığını fark ettiğinde ürperti omurgasından aşağı süzüldü. Çok geçmeden duygusuz bakışları tekrar Draco'nun üzerine düştü.

"Eğer beni de götürürsen," diye pazarlık etti sarışın. "Her şeyi ben öderim ve Arnavutluk'a uçmak için babamın şöminesini kullanırız."

O anda Riddle'ın gözlerinde düşünceli bir çizgi belirdi ve Hermione neredeyse inleyecekti. Gerçekten de sürüklenmek istemiyordu. Bir anlık sessizlikten sonra Riddle ipeksi sesiyle şöyle dedi,

". Eğer ısrar ediyorsan, sen de peşime takılabilirsin."

Draco'nun yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Hermione ise yüksek sesle küfretmek istedi. O sırıtışı Draco'nun yüzünden söküp atmayı gerçekten çok isterdi.

"Mükemmel," Draco. "Pişman olmayacaksın."

Riddle ona buyurgan bir tavırla baktı. Sonra zamanki duygusuz ses tonuyla konuştu,

"Yapmadığımdan emin ol."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione, Malfoy malikânesinin hizmetkârlar odasındaki küçük karyolasında oturuyor ve kendini kederli hissediyordu. Diagon Yolu felaketinden beri kendini berbat hissediyordu. Draco'yla birlikte seyahat etmek zorunda kalma ihtimali korkunçtu.
Burada, malikânede en azından bazen ondan kaçmayı başarabiliyordu. Riddle'ın da geliyor olması meseleye hiç yardımcı olmuyordu. Tüm denklemde ne yapacağı kestirilemeyen bir parametreydi ve Hermione tam da bunun ortasında kalmıştı. Umarım gitmeleri uzun sürmezdi. Ne de olsa okul yaklaşık iki hafta sonra başlayacaktı. Draco o zamana kadar dönmüş olmalıydı.

Hermione yüksek sesle iç çekerek yatağından kalktı ve şilteyi tutarak biraz kaldırdı. Altındaki ahşap karyola kurtlanmıştı ve oldukça dengesizdi. Bu üzücü durumu görmezden gelen Hermione

gerindi ve yatağın altında saklı duran bir nesneye uzandı. Yatağı tekrar yerine koymadan önce nesneyi aldı ve oturdu. Elindeki nesneye bakarken Hermione'nin yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Bu onun en değerli varlığıydı.

Elinde küçük bir kitap duruyordu. Deri kapaklı kitap lekelerle kaplıydı ve o kadar eskiydi ki neredeyse parçalanacaktı. Hermione kitabın bazı sayfalarının eksik olduğunu biliyordu ama bu hiç önemli değildi. Parmakları sevgiyle kapağın üzerinde gezindi. Yaygın büyü ve lanetleri içeren küçük bir ansiklopediydi bu. Yıllar önce Hermione bu yırtık pırtık kitabı Diagon Yolu'ndaki bir çukurda terk edilmiş halde bulmuştu. Kalbi korkuyla çarpan Hermione kitabı kaptığı gibi cebine saklamıştı.

Hermione dalgın dalgın gülümseyerek kitabı rastgele açtı. Immobulus; Dondurma Büyüsü. Başlığın altında büyünün bazı açıklamaları ve asa hareketlerini gösteren hareketli bir resim vardı. Her şey bu kitapla başlamıştı. Hermione kendini tutamamıştı. Kitabı bulduktan sadece birkaç hafta sonra ezbere biliyordu. Hatta kapaklı asasıyla asa hareketlerini bile çalışmıştı. Ne yazık ki gerçek bir asa olmadan büyüleri yapamıyordu. Bu kitapta ustalaştıktan sonra Hermione geceleri gizlice dışarı çıkıp
Malfoyların kütüphanesi.

Parmakları kitabın etrafında kenetlendi. Bu göze çarpmayan kitap hayat kurtarıcıydı. O olmasaydı, Hermione yıllar önce pes edebilirdi. Bu kitap ve kütüphanede saklı bilgiler olmasaydı, her şeye katlanamazdı.

Bir gümbürtüyle kitabı kapattı. Hermione kararını vermişti. Ne kadar riskli olursa olsun, kitabı yanında Arnavutluk'a götürecekti. Muhtemelen bu yolculuğun en kötü yanı da buydu: Gizlice gidebileceği bir kütüphane kendini kaybedebileceği bir kitap yoktu. En azından tutunabileceği küçük bir umut parçasına ihtiyacı vardı.

Hizmetçilerin odasının kapısı yırtılarak açıldı ve Hermione kaskatı kesildi. Hızla kitabını cüppesinin cebine soktu ve başını çevirdi. Kendisine doğru yürüyen Minky'yi görünce rahatlamış bir iç çekti. Diğer kız yüksek sesle esneyerek Hermione'ninkinin hemen yanındaki karyolaya uzandı.

"Merlin, ne gündü ama," diye haykırdı Minky. "Sen beni Tanrı bilir nereye terk ettikten sonra, yanımda sadece Narcissa vardı. Bana pencereleri temizletti, gümüşleri parlattı ve ağır meşe masa da dahil olmak üzere salondaki tüm mobilyaları yeniden düzenletti... iki kez. Çünkü - ve Narcissa'dan alıntı yapıyorum - odadaki atmosfer çok iç karartıcı."

Minky yorgunca inledi ve gözlerini ovuşturdu. Hermione onun sözlerine tepki vermeyince Minky ona baktı. Diğerinin yüzündeki somurtkan ifadeyi görünce sordu,

"Neden kara kara düşünüyorsun?"

Hermione'nin bakışları yataktaki kıza kaydı ve Hermione hevesle, "Yarın gidiyorum," diye cevap verdi.

Minky aniden uyandı ve yatağında doğruldu. "Ne oldu?"

Hermione yorgun bir ifadeyle içini çekti, "Draco ve şu Riddle denen adam tatile falan çıkmak istiyorlar. *Tabii ki* benim yalnız gelmemi istiyorlar, böylece arkalarını toplayabilirim."

"Oh," dedi Minky ve başını kaşıdı. Sonra gülümsedi ve "O *kadar da* kötü değil. Nereye gidiyorsun?"

"Arnavutluk."

Minky kaşlarını çattı ve düşünmeye başladı. Bir dünya atlasını açmaya bile fırsat bulamadığı için, hiçbir şey bulamıyordu. Hermione bıraktı

Kendini karyolasına bıraktı ve yan yatarak Minky'yi taradı.

"Güneydoğu Avrupa'da, Balkan bölgesinde bir ülke. Güneyde Yunanistan'la sınırı var ve batıda Adriyatik Denizi uzanıyor. Diğer komşuları Yugoslavya ve Makedonya," diye bilgi verdi Hermione, ders veren sesine geri dönerek.

Minky bu tür seslerin Hermione'den geldiğini zaten biliyordu ve çok bilmiş tavrından en ufak bir rahatsızlık duymadı.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi hafifçe.

Hermione inanmayarak homurdandı, "Evet, iki büyücüyle seyahat etmek zorunda kalmasaydım iyi *olabilirdi*. Bana durmadan emir verecekleri kesin."

Minky omuzlarını silkti. "Yeni bir şey yok." Gözleri Hermione'ye kaydı ve neşeyle, "Belki Adriyatik Denizi'nde yüzebilirsin," dedi.

Hermione bir süre ona baktıktan sonra renksiz bir sesle, "Kış mevsimindeyiz," dedi.

Minky eğlenerek kıkırdadı. "Draco zaten eğlenmene izin vermezdi."

Hermione'den sinirli bir inilti yükseldi ve sırt üstü yuvarlanıp gözlerini tavana dikti.

"Keşke burada kalabilseydim," diye iç geçirdi.

Minky bir an Hermione'nin kasvetli görüntüsüne baktı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve öneride bulundu,

"Biliyor musun Penny, oradayken yeraltına inmeyi deneyebilirsin."

Hermione ona baktı ve kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

Minky biraz daha yaklaştı ve komplocu bir tavırla fısıldadı, "Onları atlat. Draco seni *Arnavutluk*'ta asla bulamayacak. Bu harika."

Hermione diğerine sadece gözlerini devirebildi. Sol kolunu kaldırdı ve kolunu yukarı çekerek Karanlık İşaretini ortaya çıkardı.

"Bunu kullanarak Draco'nun beni bulabileceğinden oldukça eminim."

Minky bir an için suratını astı. Sonra , "Ah, sadece bir düşünceydi," dedi.

Hermione'nin yüzünde bir sırıtış belirdi, "Ve güzel bir tane. Bunu kabul ediyorum."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Dar bir rüzgar bütün gün şikayet

eder Birinin ona nasıl

davrandığından;

Doğa da bizim gibi bazen tacı olmadan

yakalanır.

- Emily Dickinson

(*1830 † 1886)

Üçüncü Bölüm: Ne Duyuyor Ne Görüyor

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi.

Yazarın notu: Bir bölüm daha bitti. Umarım beğenirsiniz.

Bu bölümü yazmak için Arnavutluk hakkında çok şey araştırdım. Orası gerçekten güzel görünüyor. Oldukça etkileyici milli parkları var. Bir yürüyüş gezisi için oraya gitmek istiyorum. Şu anda bu iyi olurdu.

Bazı insanların hikayemi okuduğunu bilmek beni çok mutlu ediyor. Sizlerden aldığım her yorumla küçük bir dans yapıyorum... en azından zihinsel bir dans ;) Her eleştiriye cevap veremediğim için gerçekten üzgünüm, ama her birini okudum (muhtemelen iki kez). Bu yüzden çok teşekkür ederim:

hateme101, Hulkishpower, trestreschic, rok sok, TheBestScreenNameEver, Twiggy, angellic dragon, iregretit, HereToRead84, EnuNR-zero, Patricia pc, reeto9, maria, lovetwilight2, Chanel's Reign, nikif, R. B. Evans, azulaiii, Tokenforyourthoughts, Angellwriter, Unknownkyitty, NS, Evie Siri, NY GE Pyromaniac, XxLovely Little LiarxX, BookishBrains, Christy, Rommy, Smithback, TwilightGirl100195, ZuzuManiac, m0nt, Iceagesurvivor123, KamiaKeller, Starrgirlfish, Maru M. Cullen, amidtheflowers, PintoNess, sweetlittlething, Ceralyn

---

Üçüncü Bölüm: Ne Duyuyor Ne de Görüyor

Riddle şöminede kükreyen yeşil alevlere doğru adım attı ve yumuşak bir sesle konuştu,

"Rruga e Magjisë, Tirana."

Anında yeşil bir alev topunun içinde kayboldu. *Tiran, hm?* Hermione merak etti. Şimdiye kadar Arnavutluk'ta tam olarak nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Şömineye adımını atarken kocaman sırt çantasını da yanında sürükledi ve sokağın adını hatırlayabildiğine şükrederek Riddle'ın kullandığı aynı yöne doğru ağladı.

Malfoy Malikânesi'nden kilometrelerce uzakta, Hermione bir başka şömineden tökezleyerek çıktı. Sıradaki birçok şömineden biriydi bu. Şöminelerin önünde insanlar uzun kuyruklar oluşturmuş, sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Koyu mavi üniformalı tombul bir adam bozuk para topluyor ve karşılığında bilet veriyordu. Belli ki burası floo ağına halka açık bir bağlantıydı.
Hermione kubbeli tavana bakarken, bina gerçekten de bir tür tren istasyonuna benziyor, diye düşündü.

Üniformalı adam Riddle ve Draco'nun yanına geldi. Draco adama birkaç galleon verdi. Adam dostça gülümsedi ve parayı kabul etti. Riddle döndü ve hiçbir şey söylemeden bilerek çıkışa doğru yürüdü. Draco hemen onun arkasından geldi. Ne Riddle ne de Draco bavullarıyla ilgilenmek için herhangi bir harekette bulunmadı.

Şaşırdığımdan değil, diye düşündü Hermione kuru bir sesle, kocaman sırt çantasına tiksintiyle bakarken. Onu kaldırmaya çalıştı, bu noktaya kadar sürüklemeyi tercih etmişti. Oldukça ağırdı. Bir süre mücadele etti ama sonunda sırtına bağlamayı başardı. Hermione bu gün ilk kez sessizce lanet okumuyordu. Hafifçe inleyerek aceleyle Riddle ve Draco'nun peşinden gitti. İkisi de epey yol almış ve çıkışa ulaşmışlardı. Hermione yükünün izin verdiği kadar hızlı bir şekilde onlara yaklaşmaya çalıştı ve kısa sürede binadan dışarı çıktı. Dışarıdan bakıldığında köhne, terk edilmiş bir fabrika gibi görünüyordu ve kaldırımdan geçenler tarafından fark edilmemişti. Hermione trafiğin yoğun olduğu oldukça geniş bir caddenin önünde durdu.

Birkaç hızlı adım attı ve sonunda Riddle ile Draco'ya yetişti. Riddle hâlâ kaldırımda kararlı adımlarla yürüyordu. Belli ki aklında bir hedef vardı ve Draco da liderliği Riddle'a bırakmaktan memnun görünüyordu. Her iki durumda da Hermione'nin pek umurunda değildi. Ağır sırt çantasının kayışları omuzlarını acıyla kesiyordu. Hermione

görmezden gelmeye çalıştı ve çevresini inceledi. Hermione en son ne zaman bir şehrin Muggle kısmını ziyaret ettiğini hatırlamıyordu. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle caddeden hızla geçen arabaları izledi.

Aynı kaldırımda yürüyen birkaç kişi daha vardı ve Hermione onlarla göz temasından kaçınmaya çalıştı. Muhtemelen hepsi Muggle'dı ama bakışlarıyla bir büyücüyü kızdırma riskini almak istemedi. Yoldan geçenlerden bazılarının ona baktığını tedirginlikle fark etti ona baktı ya da ağır sırt çantasını işaret etti. Hatta bir adam kaşlarını çattı ve öfkeyle başını salladı. Bu Hermione'nin kendini güvensiz hissetmesine neden oldu. Bir süre sonra o insanların kendisine değil, Riddle ve Draco'ya onaylamaz gözlerle baktıklarını fark etti. Belli ki yoldan geçen diğer insanlar Hermione'nin neden iki erkek arkadaşı ona yardım etmezken kocaman sırt çantasını taşımak zorunda kaldığını anlamamışlardı.

Hermione gülümsedi. Arnavutluk'un oldukça güzel bir ülke olduğuna karar verdi. En azından Muggle nüfusu hoşuna gitmişti.

†

On beş dakika kadar sonra Riddle nihayet durdu. Eski püskü bir binanın hemen önündeki oldukça küçük, kirli bir sokakta durdular. Hermione evin girişlerinden birinin üzerindeki kirle kaplı tabelayı görebiliyordu: Bar.

"Ne?" Draco'nun dehşete düşmüş sesi boğuklaştı. "Neden buradayız, Tom?"

Riddle Draco'ya döndü. Diğerini incelerken yüzü her zamanki duygusuz boşluğundaydı.

"Neden? Sorun ne?" diye sordu sonunda, sesinde zoraki bir sakinlik vardı.

Draco sanki fazladan bir kafası çıkmış gibi Riddle'a baktı. Sonra tiksintiyle, "Bu bir *Muggle* barı," diye fısıldadı.

Riddle delici mavi gözleriyle ona baktı. Sonra omuz silkti ve sıkılmış bir ses tonuyla öneride bulundu,

"Şey, gereken bazı işler var. İstersen burada bekleyebilirsin."

Sonra binaya girdi. Draco bir an için orada durup barın girişine baktı ve bir büyücünün nasıl olup da bir Muggle barına isteyerek girebildiğini anlamaya çalıştı. Başını çevirdi ve kirli arka sokağı taradı. Bir anlık içsel mücadeleden sonra Draco sonunda barın girişine adım attı. Yüzünde bir şehit ifadesiyle içeri girdi.

Hermione kısa bir süre tereddüt etti ama sonra Draco'yu takip ederek barın alacakaranlığına adım attı. Havada yoğun bir sigara dumanı vardı ve bir yerlerde yüksek sesli müzik çalıyordu. Oda oldukça küçüktü ama bir sürü insan gıcırdayan eski masaların etrafında oturmuş bira içiyor ve yüksek sesle konuşuyordu.

Hermione gözlerini kırpıştırdı, dumandan gözleri yanıyordu ve Riddle ile Draco'yu seçmeye çalıştı. Bir süre sonra onları gördü.
Riddle odanın diğer tarafındaki bir masada zarifçe uzanıyordu. Draco onun karşısındaki sıraya kaydı. Hermione hızla onlara doğru yürüdü. Masalarına ulaştığında ağır sırt çantasını yere bıraktı ve olası siparişleri beklemek üzere ayakta kaldı. Draco onu tamamen görmezden geldi ve yüzünde tiksintiyle barı taradı. Riddle'ın delici mavi gözleri Hermione'nin üzerine düştü ve sakince emretti,

"Otur."

Draco'nun gözleri öfkeyle irileşti ve tısladı, "O bir *Mudblood*. Bizimle aynı masada oturmayacağı kesin."

Riddle bakışlarını Draco'ya çevirdi. Kaşlarının arasında keskin bir çatıklık belirdi ve ses tonunda gizli bir öfkeyle konuştu,

"Burası bir *Muggle* barı. İnsanların bizden şüphelenmesini istemiyorum. Ona sahip olmak-" Hermione'yi işaret etti. "-Böyle ortalıkta dikilmek dikkat çekmemize yardımcı olmaz."

Riddle'ın yüzünde beliren kızgınlığı gören Draco hemen boyun eğdi,

"Tabii ki."

Hermione, Riddle'ın kibirli, koca kafalı efendisi üzerinde şüphesiz sahip olduğu otorite karşısında şaşkına dönmüştü. Riddle'ın için için yanan gözleri tekrar Hermione'nin üzerine dikilip ona beklentiyle bakmaya başlayınca, bu konu üzerinde daha fazla duramadı. Hermione hemen onun yanındaki sıraya kaydı. Hermione başını eğerek bankın kenarına, Riddle'dan olabildiğince uzağa oturdu. Varlığıyla onu kızdırmak istemiyordu.
Ne yazık ki bank oldukça küçüktü. Hermione olmadan bacağını Riddle'ınkine sürttü. Neyse ki Riddle bu teması fark etmemişti bile. Onun yerine Riddle odayı tarıyor, belli ki birini arıyordu. Çok geçmeden birini masalarına doğru eliyle işaret etti. Yaşlı, kambur bir kadın yavaşça topallayarak onlara doğru geldi. Beyaz saçları başından dağınık bir şekilde dökülmüştü ve hava koşullarından yıpranmış derisi derin çizgilerle kaplıydı.

"Mirëdita," dedi yaşlı kadın masaya ulaştığında. Riddle başını

eğdi. "Sana da iyi günler."

Kadın herhangi bir davet almadan, kendisine şüpheyle bakan Draco'nun yanındaki koltuğa oturdu. Yaşlı kadın sarışını görmezden geldi ama merakla Riddle'a baktı.

"Demek Frewin'in bahsettiği çocuk sensin?" diye sordu sonunda.

Riddle kibarca, "Evet, Madam," diye cevap verdi. "Bay Runcorn uzmanlığınızı tavsiye etti."

Yaşlı kadın gözlerini Riddle'a dikti, onun cazibesinden etkilenmemişti. Riddle silahsızca gülümsedi ve barmene el salladı. Siyah dalgalı saçlı ve gri önlüklü bir kadın yanlarına geldi.

"Dört bira lütfen."

Barmen kısa bir süre başını salladı ve siparişlerini alıp aceleyle uzaklaştı. Riddle yaşlı kadınla konuşmaya devam ederken Hermione zar zor dinleyebildi. Şok onu sarmıştı.

Az önce *dört* bira mı sipariş etmişti?

Kısa bir süre sonra barmen masalarına geri geldi. Elindeki tepside dört şişe vardı ve üzerlerinde 'Birra Korça' yazan altın bir amblem vardı. Tedirgin görünen barmen şişeleri dört konuğunun önüne koydu ve Riddle hemen ödemeyi yaptı. Hermione kıpırdamadan bankta oturdu ve önündeki şişeye baktı. Bir büyücü olan Riddle gerçekten de *onun* için bir şey almış mıydı? Başını hafifçe çevirdi ve ona baktı. Adam şişesinden bir yudum almış ve yaşlı kadınla konuşurken kibarca gülümsemişti bile. Hermione'nin bir büyücü tarafından içki içmeye davet edilmenin şokunu atlatması biraz zaman aldı. yüzden, tekrar içeri girdiğinde konuşmanın bazı kısımlarını kaçırmıştı.

"-kız gelmeyi reddedince. Öfkesine yenik düştü ve bıçağıyla ona vurdu," dedi yaşlı kadın, coşkusu hikayesinin hüzünlü doğasına uymuyordu.

Belli ki bira onu daha konuşkan bir ruh haline sokmuştu. Şişesinden derin bir yudum aldığında buruşuk yüzündeki şüpheci ifade kayboldu. Riddle yüzünde rahat bir gülümsemeyle ona kadeh . Etrafında neşeyle dolaşan sevimli hafifliğe rağmen Hermione, yaşlı kadını bir şahin gibi izleyen Riddle'ın mavi gözlerindeki keskin parıltıyı fark etmekten kendini alamadı.

Yaşlı kadın şişesini masaya geri koydu ve hikâyesine devam etti, "Kendine gelip ne yaptığını görünce, pişmanlık içinde kendi canına kıydı."

Riddle'ın dudaklarında çekici bir gülümseme belirdi ve kibarca sordu: "Annesi Helena'nın cesedini geri aldı mı?"

Yaşlı kadın soruyu duyunca kıkırdadı. Gözleri eğlenerek parlıyordu ve Riddle'ın hikâyesine duyduğu ilgiden hoşlandığı belliydi.

"Helena öldükten sonra annesi yıkıldı," diye açıkladı yaşlı kadın mutlulukla ve birasından bir yudum daha aldı. "Tek çocuğunu kaybettiği için keder onu boğdu. Yine de suçluluk duygusu da vardı. Helena'nın peşinden baronu gönderdiği için suçluluk duyuyordu. Kızının ölümü için kendini suçluyordu."

Yaşlı kadın neşeyle kıkırdadı ve sözlerini şöyle tamamladı: "Belki de Rowena'yı kızının mezarını ziyaret etmekten alıkoyan şey bu suçluluk duygusuydu."

Riddle kaşlarını masumca kaldırdı ve, "Yani Rowena hiç gidip Diadem'i geri almadı mı?" diye sordu.

Kadın başını salladı, tel tel gri saçları başında dans ediyordu. "Hayır. Kızının cesedini ve tüm trajediye neden olan Diadem'i huzur içinde bıraktı. Yine de Rowena o yere hiç ayak basmamış olsa da, efsaneye göre orası üzerinde güçlü bir büyü yapmış." Yaşlı kadın Riddle'a dikkatle bakarak ekledi: "Bu büyü Helena'nın son istirahatgahını rahatsız etmek isteyen herkesin üzerinde bozulacaktır."

Riddle onaylarcasına mırıldandı. "O yerin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorarken mavi gözleri zararsız bir ilgiyle parlıyordu.

Yaşlı kadın sert bir kahkaha attı ve "Eğer o Diadem'i elde etmek istiyorsanız, daha önce başkalarının da bunu denediğini ve hiç kimsenin bu arayıştan geri dönmediğini unutmayın" dedi.

Riddle başını salladı. "Elbette. Ama yine de tarihin yazıldığı o yeri görmek isterim." Kadına kocaman gözlerini ve sözlerini dürüstlükle renklendirerek, "Böyle kutsal bir yeri asla ihlal etmem. Sadece ziyaret etmek istiyorum."

Yaşlı kadın onu taradı, kaşlarının arasında şüpheli bir ifade vardı. Sonra ciddi bir şekilde konuşmadan önce boğazını temizledi,

"Helena'nın mezarını nerede bulabileceğinizi bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Sadece söylentiler var, başka bir şey yok."

"Lütfen," diye fısıldadı Riddle usulca. "Eğer bir şey biliyorsan... herhangi bir şey, duymaktan çok memnun olurum."

Sesi yumuşak bir başka bir şey değildi, yine de yaşlı kadın tereddüt ediyor gibiydi. Riddle oturduğu yerde biraz öne eğildi ve bir eliyle masanın üzerinden uzandı. Kadının elini nazikçe kavradı ve gözlerinin içine bakarak şöyle dedi

"İnsanların Rowena'nın yaratma gücü için nasıl can attığını biliyorum. Ama yemin ederim beni bu hüzünlü hikâyeye iten şey bu değil. Helena'nın mezarını sadece tarihi bu kadar etkilemiş birine biraz daha yakın olmak için görmek istiyorum."

Riddle'ın eli yaşlı kadının elini sıktı ve ona aceleyle baktı. "Lütfen."

Yaşlı kadının hâlâ bir şüphe varsa bile, Riddle'ın mavi gözlerindeki o son derece masum bakış artık onu da yok etmişti. Hafifçe başını salladı ve fısıldadı,

"Söylediklerim doğru. Sadece söylentiler var ama size onlardan . Belki size yardımcı olabilirler."

Riddle'a bakarken kadının yüzünde sevecen bir gülümseme vardı ve devam etti, "Doğuda küçük bir köydeydi, Zonja Gri... Gri Leydi hakkındaki hikâyeyi duyduğum yerde. Büyük bir ormanın hemen kenarında yer alan küçük bir köydü. Köydeki insanlar asla ormanın derinliklerine inmeye cesaret edemezlerdi - özellikle de gece çöktükten sonra.
Ormana bir hayaletin musallat olduğu söylenir. Gri bir elbise giymiş bir kadın geceleri ormanda dolaşırmış. Kadın, parlak uzun saçları ve açık teniyle nefes kesici bir güzelliğe sahiptir. Her gece ormanda dolaşır ve yürek parçalayıcı bir şekilde ağlar. Gözyaşlarının herhangi bir erkeği kederinin içine çekebileceği söylenir. Deliliğe sürüklenen adam, kederden kaçabilmek için kendini öldürmeyi seçecektir."

Kadın ciddiyetle başını salladı ve şişesinden bir yudum daha aldı. Riddle sonra tereddütle sordu,

"Bana o köye nasıl gideceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Köyde yaşayan insanlar çok fakirdi," dedi kadın. "Yoksulluklarından kaçmak için birçoğu uzaklara, büyük şehirlere taşındı.
Sadece yaşlılar kaldı. Onlar öldükçe, köy de onlarla birlikte yok oldu."

Riddle'a bir süre baktıktan sonra, "Haritan var mı? Sana o köyün bir zamanlar nerede olduğunu gösterebilirim."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yumuşak bir patlamayla Hermione bir ormanın kenarında belirdi. Ayakları hemen beş santimlik karın içine battı. Soğuk, ince ayakkabılarının içinden sinsice sızmaya başlamıştı bile. Omzunu sıkıca kavrayan bir elin onu bıraktığını hissetti. Hermione başını çevirdi ve Riddle'a baktı. İlk kez bir büyücü onu hayalet olarak yanına almıştı, tersi olmamıştı. Hermione'nin Riddle'ın kim olduğu ya da burada ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun hakkında garip bir hisse kapılmıştı. Tuhaf biriydi, bu kesindi.

Riddle ne ona ne de Draco'ya dikkat etti, bunun yerine kısık gözlerle etrafı taradı. Hermione kendi etrafına baktı. Arazi engebeli ve vahşiydi. Buralarda kimse yoktu, bölge tamamen ıssızdı. Karla kaplı bir ormanın kenarında duruyorlardı. Ormanlık alan kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Hermione sadece uzaklarda, her şeyin üzerinde etkileyici bir şekilde yükselen engebeli dağları görebiliyordu.

Hermione, Riddle'ın sonsuz gibi görünen ormana bakarken ellerini nasıl sıkıca yumruk yaptığını gördü. Görevi her , şu anda çok daha zorlaşmıştı, değil mi? Hermione onun bardaki yaşlı kadının sözünü ettiği Helena'dan ne istediğini merak etti. Nedense Riddle'ın burada gerçekten sadece bir mezarı ziyaret etmek istediğinden kuşkuluydu. Sonunda Riddle gözlerini uçsuz bucaksız ormandan kaçırdı. Riddle'ın buz gibi gözleri Hermione'nin üzerine dikilince Hermione kaskatı kesildi.

"Çadırı kurun," diye sertçe emretti.

Hermione hemen başını eğdi. "Evet, Efendi Riddle."

Riddle asasını çekip görünmeye hazırlanırken Draco, "Bekle," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

Riddle ona kızgınlıkla baktı ama yine de sertçe, "Baldreti'ye," diye cevap verdi.

Draco kaşlarını çattı. "O da ne?"

Riddle gözlerini devirdi ve "İlla bilmek istiyorsan, bir köy," diye tersledi.

"Peki ne istiyorsun?" Draco diğerini daha fazla kızdırmamaya çalışarak temkinli bir şekilde sordu.

Riddle'ın bakışları tekrar sonsuz gibi görünen ormanlık alana kaydı. Cevap verirken, sanki bu gezinin sonuçsuz kalacağını zaten biliyormuş gibi kelimelerine şüphe karıştı,

"Bilgi."

"Tamam," diye kabul etti Draco ve Riddle'ın yanına gitti. "Sana eşlik edeceğim."

Riddle kızgınlıkla kaşlarını ama o daha bir şey söyleyemeden Draco boyun eğdi,

"Ben sadece yardım etmek için buradayım."

Hermione onun ağzından çıkan bu alışılmadık cümleyi duyunca kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmaktan kendini alamadı. Neyse ki Draco onun yüzündeki şüpheciliği fark etmemişti.
Ama Riddle'ın vardı. Hermione yüz hatlarını aceleyle kibar bir maske haline getirdi. Nefes almaktan bile korktuğu bir saniye boyunca, Riddle'ın delici gözleri onun üzerinde kaldı. Sonra sert bakışları onu terk etti ve Hermione uzun bir nefes aldı.

Riddle, "O zaman harekete geç," diye emrederek Draco'yu yanına çağırdı.

Draco'nun gözlerinde muzaffer bir parıltıyla Riddle'a doğru bir adım attı. Riddle sabırsızca diğerinin ön kolunu tuttu. Siyah pelerinini savurdu ve Hermione geride tek başına kaldı. Bir an için sadece ormanın çalılıklarına baktı ve Minky'nin sözleri kafasında yankılandı.

"Onları atlat.

Hermione'den yumuşak bir kıkırdama yükseldi. Ne kadar da cazipti. Ormanda öylece dolaşabilir ve bir daha kendisinden haber alınamazdı. Ağır bir iç çekiş onu terk etti. Sonra Hermione sırtındaki kocaman sırt çantasını çekip aldı ve açtı. Bu bir rüya olarak kalmak zorunda, diye düşündü Hermione sırt çantasından çadırı çekiştirirken hüzünle. Sol ön kolundaki çirkin izin tehditkâr bir şekilde yandığını neredeyse hissedebiliyordu. Bu güzel vahşi doğanın ortasında bile hâlâ bir tutsaktı.

Hermione hızla çadırı paketinden çıkardı ve kurmaya başladı. Soğuk bir rüzgâr onu acımasızca çekiştiriyordu ve Hermione acınası bir şekilde titriyordu. Küçük çadırı yerinde tutan ipleri bağlarken elleri çoktan soğuktan kızarmış ve acımıştı. Hermione uçsuz bucaksız ormana son bir özlem dolu bakış atarken bir iç çekiş onu terk etti. Sonra sırt çantasını kaptığı gibi çadırın içine soktu. İlgiyle çadırın içini taradı. Elbette bu büyülü bir çadırdı ve içinde bulduğu oda inanılmaz derecede genişti. Odanın bir tarafındaki şöminenin önünde bir kanepe gösterişli koltuklardan oluşan bir oturma alanı vardı. Karşı tarafta, küçük bir kürsünün üzerinde, kalın perdelerle bölünmüş iki yatak duruyordu. Hermione gözlerini odada gezdirirken sırt çantasını odanın içine doğru çekti. Girişin hemen yanında dolapları, ocağı ve lavabosuyla küçük bir mutfak vardı.

İki büyücü hâlâ ortalıkta görünmediği için Hermione çadırı biraz daha araştırdı. Mini mutfağın dolabında bol miktarda yiyecek depolandığını gördü. Hermione mutfaktan çıkıp oturma alanına doğru yürüdü. Parlak kırmızı kapaklı asasını çekti ve ateş yakmak niyetiyle şömineye doğru salladı. Her zamanki gibi aptal asa ateşi yakmaya isteksizdi.

sihirli geçiş kartı. Hermione'nin birkaç kez elini sallaması gerekti, sonra büyü itaat etti ve küçük bir ateş yaktı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde arkasını döndü ve bir kapı gördü. Hermione kapıyı açtı ve içinde küçük bir duş kabini olan küçük bir banyo buldu. Kapıyı kapatırken içini çekti ve gözlerini tekrar odanın içinde gezdirdi. Burası tek odalı bir daire gibiydi. Hermione burada iki büyücüyle ve onlardan kaçacak bir oda olmadan ne kadar yaşayacağını Merlin bilirdi.

Hiç düşünmeden sırt çantasını iki yatağın yanına taşıdı ve Draco'nun eşyalarını yerleştirmeye başladı. Draco'nun eşyalarını çıkardı ve kıyafetlerini yataklardan birinin hemen yanında duran gardıroba dikkatle yerleştirdi. Ardından Riddle'ın eşyalarının bulunduğu siyah çantayı aldı ve içini açtı. Tam çantayı yatağın üzerine bıraktığı sırada içinden bir kitap kaydı ve yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Hermione kitaba gözlerini kırpıştırarak baktı ve merakı onu çekiştirmeye başladı.

Dikkatle kitaba yaklaştı. Hermione tereddütle eğildi ve parmaklarının kitabın sırtında gezinmesine izin verdi. Bilmediği bir kitaba dokunduğunda her zaman yaşadığı o heyecanı hissedince yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Endişeyle başını çevirdi. Draco ve Riddle hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Hermione alt dudağını kaşıyarak tekrar kitaba baktı.
Kısa bir göz atma riskini göze alabilir miydi? Parmakları yavaşça kitabı kavradı ve eline aldı. Siyah deriyle ciltlenmiş kalın bir kitaptı. Sayfaları yaldızlıydı ve başlığı da aynı altın rengiyle yazılmıştı: Conditoribus.

"Kuruculara" diye düşündü Hermione. *Kurucular mı? Ne kurucusu?*

Bu soruya yanıt almanın tek bir yolu vardı, Hermione kitabı açtı. Herhangi bir içindekiler bölümü yoktu ama sayfaları güzel bir hatla yazılmıştı. Kuşkusuz kitap çok eskiydi ve muhtemelen çok da değerliydi. Hermione sayfaları yavaşça çevirdi, hâlâ hassas işçiliğin büyüsüne kapılmıştı. Bir sonraki sayfaya baktığında yumuşak bir nefes aldı. Çok yetenekli bir el tarafından çizilmiş bir resim vardı. Bir şekilde resmi güzelleştirmek için sihir kullanılmış olmalıydı, çünkü resim

dingin bir ışıltı. Resimde altın bir fincan gösteriliyordu. Ressam fincanın üzerine bir hayvan resmetmişti. Bir rakuna benziyordu... ya da belki bir porsuğa. Hermione . Merakının resmin altında ne yazdığını okumaya başladı ama birden çadırın sessizliğini derin bir ses böldü,

"İyi bir kitap mı?"

Hermione usulca soludu. Kitabı hızla kapatıp titreyen elleriyle komodinin üzerine koydu. Sonra arkasını döndü. Hermione'nin kalbi, kapının pervazına rahatça yaslanmış olan Riddle'ı görünce korkuyla sıkıştı. Sorgulayan bir kaş dışında yüzü tamamen ifadesizdi. Hermione, Draco'nun ortalıkta görünmediğini fark etti. Muhtemelen berbat Görünüş yeteneklerinin içinde kaybolmuştu. Riddle'ın bakışlarını üzerinde hisseden Hermione tökezleyerek kitaptan bir adım uzaklaştı. Riddle'ın buz mavisi gözleri onu keserken korku hızla arttı.

"Ben... ben sadece... istedim, Efendi Riddle," diye kekeledi Hermione, onun bu bahaneyi yutacağını umarak.

Onu duyan Riddle'ın gözlerindeki karanlık eğlence şaşkınlığa yol açtı. Kapı çerçevesinden uzaklaştı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Hermione'nin dudaklarından titreyen bir nefes kaçtı ve hızla başını eğdi. Riddle onun yanında durup masadan kitabı alırken kıpırdamaya cesaret edemedi. Sayfaları kolayca çevirdi. Sonra hafifçe sordu, sesinden şüphe sızıyordu,

"Okuyabiliyor musun ki?"

Korku hâlâ içinden geçiyordu ama Hermione çekingen bir tavırla yüzünü Riddle'a kaldırdı. Riddle onu ilgiyle taradı. Yalan söylemeyi düşündü, ama ağzını açıp gerçekten de okuma yazma bilmediğini söyleyemeyeceğini fark etti.

Hermione yumuşak bir sesle, "Evet, Üstat Riddle," diye cevap verdi.

Riddle'ın inanılmaz mavi gözleri yavaşça onun üzerinde gezindi ve Hermione bu yoğun incelemeden kaçmak için kendini durdurmak zorunda kaldı.

"Gerçekten mi?" dedi kuşkuyla. "Peki bunu nereden öğrendin?"

Sanki onun hiçbir şey öğrenemeyeceğini düşünüyormuş gibi ona baktı. Hermione yumuşak bir sesle cevap verdi,

"Okulda, Usta Riddle."

"Anlıyorum." Kitabı yan masaya geri koydu ve küçümseyerek, "Sanırım bir *Muggle* okulunda," dedi.

Hermione temkinli bir sesle, "Evet," diye fısıldadı.

Riddle mavi gözlerini tekrar ona çevirdi ve başını şaşkınlıkla yana eğdi. "Kaç yıl okula gittin?"

"Dört yıl, Efendi Riddle," diye yanıtladı Hermione, sesindeki hüznü .

"Sadece dört yıl mı? Ve bir *Muggle* okulunda mı?" Riddle küçümseyerek alay etti. Eliyle kitabı göstererek soğuk bir ifadeyle, "Senin gibi biri böyle kitapların ardındaki teoriyi asla anlayamaz. Denemiş olman bile çok acınası."

Hermione onun sözlerinin ardındaki inancı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Normalde bu tür sözler onu hiç ürkütmezdi. Bu yüzden Riddle'ın küçümsemesinin öfke kabarmasına şaşırmıştı. Hermione tam da kendisinden beklendiği gibi cevap verirken gözlerini yere indirdi,

"Haklısınız Üstat Riddle. Kitaba dokunmamalıydım. Özür dilerim."

Bu sözler Hermione'nin iğrenç bir duyguyla doldurdu. Dişlerini sıktı ve gözlerini ayakkabılarına dikti. Riddle hiçbir yanıt vermedi ama birden çenesinin altında iki parmağı belirdi ve

yüzünü kaldırdı. Riddle onu kendisine bakmaya zorlarken Hermione'nin kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Mavi gözleri yavaşça Hermione'nin üzerinde gezinirken solgun yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüştü ve Hermione'nin kendini korkunç bir şekilde açıkta hissetmesine neden oldu.
Korku Hermione'yi acı içinde bıraktı ve Riddle'dan uzaklaşmak istedi. Riddle'ın soğuk gözleri kilitlendi ve Hermione gözlerinde tehditkâr bir şekilde parlayan tuhaf bir ışıltı görünce titredi. Riddle'ın parmakları çenesinden ayrılıp nazikçe boynundan aşağı süzülürken, Hermione ondan tamamen korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemedi. Riddle'ın dudakları aniden zalim bir sırıtışla kıvrılırken, parmakları hâlâ usulca ona dokunuyordu. Ağzını açtı ve fısıldadı, sesinden kötülük damlıyordu,

"Üzgün olmalısın, küçük Çamurkan. Bir daha kirli parmaklarınla eşyalarıma görürsem seni pişman ederim."

Birdenbire Riddle'ın eli acımasızca boğazına kapandı ve bir Hermione'den korku dolu bir inilti yükseldi. Parmakları onu acımasızca boğdu ve Hermione çaresizce hava almak için çırpındı. Riddle ona doğru eğildi ve Hermione, kulağına ölümcül soğuklukta bir sesle fısıldarken nefesinin teninde oynaştığını hissedebiliyordu,

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi, Mudblood?"

Hermione zar zor nefes alabiliyordu ve korku göğsünü bir mengene gibi sarmıştı. Riddle'ın eli tehditkâr bir şekilde tekrar sıkılaştığında, Hermione kısık sesle bastırmaya çalıştı,

"Evet... Usta Riddle...."

Bununla birlikte Hermione'yi serbest bıraktı ve Hermione nefes nefese kaldı, elleri ağrıyan boynunu tutuyordu. Riddle başka şey söylemedi ama kitabı kaptığı gibi uzaklaştı. Zarif bir şekilde odanın diğer tarafındaki kanepeye oturdu ve okumaya başladı, yüzü aşılmaz bir maskeye dönüşmüştü. Az önce bir ölüm tehdidi savurduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Hermione kendi haline bırakılmış, adamın onu bıraktığı yerde duruyordu. Tüm vücudu titriyordu ve adamın elinin boğazını sıktığı yeri hâlâ hissedebiliyordu. Adamın soğuk sesi kafasının içinde yankılanarak korkunun onu tamamen ele geçirmesine neden oldu. *"Seni buna pişman edeceğim.*

Hermione onun bunu yapacağından bir an bile şüphe etmedi. Lucius Malfoy bile onu böyle bir paniğe sürüklemeyi başaramamıştı.

Tam o sırada kapı yırtılarak açıldı ve Draco çadıra adım atarak beraberinde soğuk bir rüzgâr getirdi,

"Lanet olsun," diye küfretti.

Hermione hâlâ korkusunun içinde sıkışıp kalmışken başını hafifçe çevirip Draco'ya baktı. Sarı saçlarına dallar dolanmış, ayakkabıları ve pantolonu erimiş kar yüzünden sırılsıklam olmuştu. Belli ki gideceği yeri kaçırmış ve yanlışlıkla görünmüştü. Çadıra doğru tepinirken Draco'nun yüzünde ekşi bir ifade vardı. Hermione onun yere saçtığı kiri görünce irkildi. Görünüşe göre yerleri daha sonra fırçalaması gerekecekti. Draco ıslak pelerinini silkti ve dikkatsizce Hermione'ye fırlattı.

"Temizle şunu!" diye kabaca emretti.

Hermione hemen, "Evet, Efendim," diye cevap verdi.

Hâlâ kendini oldukça titrek hissediyordu ve şimdi kendi kıyafetlerine su damlatmayı başaran pelerini dikkatle katladı. Draco gözlerini ona dikti ve sertçe tersledi,

"Ve akşam yemeği için bir şeyler hazırla. Açlıktan ölüyorum."

Hermione itaatkâr bir tavırla başını eğdi. Draco başka bir şey söylemeden banyoya doğru yürüdü ve nefesinin altından küfretmeye devam etti.
Riddle'ın yüzünde şeytani bir sırıtma belirdi ve sesinde tatlı bir zehirle öneride bulundu,

"Görünüş dersleri sırasında daha dikkatli olmalıydın. Şimdi gürültü yapmayı kes, okumaya çalışıyorum."

Draco hiçbir cevap vermeyip banyoya girdi. Kısa bir süre sonra duşun sesi duyuldu. Hermione içeri bakmaktan kaçındı

Riddle'ın yönlendirmesiyle mutfağa yürüdü ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı.

Bir süre sonra Hermione neşeyle kaynayan sebze yahnisini karıştırırken Draco banyodan yeniden çıktı. Hermione kısa bir süre ona baktı ve artık ıslak bir gelinciğe benzemediğini gördü. Draco hâlâ nemli olan saçlarını karıştırarak ona doğru yürüdü ve Hermione hızla gözlerini kaçırdı.

"*Bu* da ne ?" Draco tiksintiyle Hermione'nin pişirdiği yahniye bakarken sordu.

"Akşam yemeği, Efendim," diye bariz bir şekilde belirtti.

Draco burnunu kırıştırdı. Hermione bunun gayet güzel bir yahni olduğunu düşünüyordu ama Draco'nun ne kadar şımarık olduğunu da biliyordu. Belli ki Riddle yemek konusunda o kadar seçici değildi, çünkü erzak stoklayan oydu. Hermione ihtiyatla ona baktı. Riddle hâlâ kanepede oturmuş kitabını okuyordu. Gözleri onun üzerinde gezinirken ürperdi.

†

Hermione öfkeyle guruldayan midesini duymazdan gelmeye çalıştı. Yahni bitmişti. Sonunda Draco bunu pek umursamamış ve tıka basa yemişti. Ne o ne de Riddle Hermione için bir şey bırakmayı akıl etmemişti. Malfoy malikanesinde bu hiçbir zaman büyük bir sorun olmamıştı. Yiyecek kıt olmasına rağmen, Hermione ve Minky mutfaktan her zaman yeterince çalmayı başarmışlardı. Ne yazık ki Hermione burada yiyecek ispiyonlama riskini göze alamazdı. Çadırın kapalı alanında bu çok büyük bir riskti. Draco ya da daha da kötüsü Riddle bir şeylerin eksik olduğunu fark edebilirdi.

Çadır karanlığa gömülmüştü ve Hermione çadırın diğer iki sakininden gelen yumuşak nefes alış verişleri duyabiliyordu. Çadırdan zaten nefret ediyordu. Uyuyabileceği bir yer bile yoktu. En ufak bir karyola ya da battaniye bile yoktu. Hermione diğerlerini uyandırmamak için sessizce mutfağı geçti ve parmak uçlarında köşeye doğru ilerledi.

Sağında. Yerde küçük bir kilim duruyordu. Hermione yorgun bir şekilde halının üzerine çöktü. İnce siyah bornozunu sıkıca üzerine sardı ve bir topun içine kıvrıldı. Karnı hâlâ gurulduyordu, zemin halıya rağmen dayanılmaz derecede soğuktu ve boynu ağrıyordu, muhtemelen morarmıştı.

Belki de Minky'nin çılgın kaçış planını göz ardı etmemeliyim, diye düşündü Hermione kuru bir sesle. *Daha kötüye gitmesi mümkün değil.*

Sessizce küfrederek cüppesinin cebinden küçük tılsım çıkardı ve açtı. Ne yazık ki çadırın içi o kadar karanlıktı ki tek bir kelimeyi bile çözemedi. *Lanet olsun!*

Hermione o günün geleceğini hiç düşünmemişti ama bir şekilde Malfoy malikanesini özlemişti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Artık hiçbir hareketi yok, hiçbir gücü

yok; Ne duyuyor ne de görüyor;

Yuvarlandı dünyanın günlük , Kayalar,

taşlar ve ağaçlarla.

- William Wordsworth

(***1770 †1850)**

Dördüncü Bölüm: Ve Toza Dönüşmek

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi.

Yazarın notu: Merhaba sevgili okurlar. Sonunda bir sonraki bölüm. Biraz zorlandım. Ve ortaya çıkan sonuçtan pek memnun değilim. Ama bir şekilde olay örgüsünü oluşturmak lazım, değil mi?
Gelecek bölüm çok daha fazla aksiyon ve daha fazla Riddle/Hermione sahnesi olacak.

Bu bölümde Arnavutça kısa bir konuşma var. Benim için çevirmeye gönüllü olan ConfettiRiot'a çok teşekkür ederim!

Bir kez daha, okumaktan ne kadar keyif aldığımı anlatamam. Her zaman bir zevktir. Gerçekten öyle. Hepinize teşekkür ederim, çocuklar!

HereToRead84, Yunak, la, Starrgirlfish, timi55, Evie Siri, KamiaKeller, Iceagesurvivor123, patricia pc, sweetlittlething, Maru M. Cullen, RabxBlack, BookishBrains, trestreschic, SamarKanda, emileyerdbeere, Angellwriter, abcdreamer, enchy1204, iregretit, Komo Pineconeseed, messy-hair-day, Twilighterheart xxxx, AlmostExistentExistentialist, DismalDreams, Sarafina, waterytart, Tiara2010, LadyNorth76, Garling, ConfettiRiot, R, Zombie Reine, Durbeyfield, azulaiii, twiggy, Vita Artista, lohhg, Elavie, EnuNR-zero, Chanel's Reign, TwilightGirl100195, Reeto9, MisheardLyrics, erinelle, Alyette, KnoKnayme, MacbethWannabe, Confused, OldVictorianQuill, BeNeRre, Aurigae, cathy loves heath

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Dördüncü Bölüm: Ve Toza Dönüşmek

Hermione sonraki birkaç gün boyunca korkunç bir rutine girdi. Erken kalkıyordu, ki bu o kadar da zor değildi, çünkü mutfağın yanında kıvrılıp uyuduğu yer zaten o kadar da rahat değildi.

Sonra Hermione şöminede ateş yakarak çadırın ısısını yükseltti ve kahvaltı hazırlamaya başladı.

Hermione'den bir saat sonra Riddle uyanacaktı. Belli ki erken kalkıyordu. Hermione dikkatle onun yolundan uzak durdu. Boynuna dolanan ellerinin anısı zihninde hâlâ tazeydi. Neyse ki Riddle çadırda hiç uzun süre kalmazdı. Kahvaltıdan hemen sonra ayrılırdı. Nereye gidecekti? Hermione bilmiyordu. Muhtemelen ormanda, Tiran'daki kadının bahsettiği mezarı bulmaya çalışıyordu. Riddle ne zaman çadıra dönse fazla konuşmazdı. Şöminenin yanında otururken sessizce yemek yiyor, burnunu kitabına gömüyordu.

Riddle kesinlikle göz korkutucuydu, ama sürekli varlığı nedeniyle Draco Hermione için daha büyük bir sorundu. Her şeyden önce etrafta olması korkunçtu ama burada, çadırın dar alanında düpedüz dayanılmazdı. Günler geçtikçe Draco'nun ruh hali donma noktasına geldi ve bunun acısını çeken Hermione oldu. Draco belli ki Riddle'ın gizliliğinden memnun değildi. Muhtemelen bu yolculuk sırasında heyecan verici bir şeyler olacağını düşünmüştü ve fena halde hayal kırıklığına uğramıştı. Riddle diğerini planlarının dışında bırakmıştı ve bu Draco'yu sinirlendirmişti. Elbette öfkesini Hermione'den çıkaracaktı.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Hermione yatakları toplarken yorgun bir iç çekişi bastırdı. Ondan sonra banyoyu temizlemeye önce oturma odasını hızlıca bir süpürmesi gerekiyordu. Yorganı dikkatle Draco'nun yatağının üzerine serdi ve kenarlarını yatağın altına sıkıştırdı. Bunu yaptıktan sonra süpürgeyi almaya gitti ve Draco'ya dikkat çekmeyen bir bakış fırlattı. Yüzünde asık bir ifadeyle şöminenin önünde oturmuş, bir dergiyi karıştırıyordu.

Hermione bunun Witch Weekly olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu.

Yerleri süpürürken Draco'nun varlığının farkındaydı. Yüzünde derin bir çatıklık, bir sıkıntı bulutu var gibiydi

etrafında dolanıyordu. Ne kadar acayip olsa da Hermione, Riddle'ın bir an önce dönmesini diliyordu. En azından bu Draco'nun dikkatini biraz dağıtır ve kanepede patlamak olan bir saatli bomba gibi oturmazdı... ona doğru.

Aradan on dakika bile geçmemişti ki Draco öfkeyle elindeki dergiyi yan masaya fırlattı. Hermione irkildi ve elleri süpürge sopasını sıkıca kavradı. Draco aniden koltuktan kalktı.

"Siktir et bunu!"

Yüksek sesle küfrederek mutfağa doğru yürüdü ve öfkeyle dolapları açıp karıştırmaya başladı. Bir kutu yumurta yere düşerek ortalığı dağıttı. Draco umursamadan etrafı karıştırmaya devam etti, aradığını bulamadığı için giderek daha da sinirleniyordu. Sonunda pes etti. Yüzünde öfkeli bir hırıltı beliren Draco, Hermione'ye dönüp tersledi,

"Sen!"

Hemen başını eğdi. "Evet, Efendim?" "İçki

nerede?"

"...er..." Hermione zayıf bir sesle mırıldandı. "Özür dilerim ama öyle bir şey olduğunu sanmıyorum, Usta."

Draco cevap vermedi, sadece yüzündeki ifade daha da karardı. Bir süre sonra Hermione'ye uzandı ve hışımla kolunu kavradı. Sonra da onu çıkış kapısına doğru sürükledi. Kapıyı yırtarak açtı ve Hermione'yi aniden dışarı itti. Eşikte durmuş, Draco'ya bakarken sert kış havası içini parçaladı. Draco ona ters ters baktı ve hırladı,

"Bana içecek bir şeyler getir. Tercihen ateş viskisi."

Adam kapıyı Hermione'nin kapattı ve Hermione çadırın dışında, soğuk rüzgârın uğultusu arasında kalakaldı. Arkasını döndü ve önündeki karla kaplı ormana tiksintiyle baktı.

Harika.

İçecek bir şeyi nasıl bulacaktı? Hermione kısa bir süre sonra Tiran'a geri dönmeyi düşündü. yazık ki, floo ağı binası görünmezlik büyüleriyle korunuyordu ve Muggle Tiran'ının içinde pek de görünmez olamazdı. Şimdiye kadar Arnavutluk'ta gördüğü tek şey buydu ve aklında net bir hedef olmadan bir yere görünmek işe yaramıyordu. Yürüyerek bir tür *insan yerleşimi* aramaktan başka çaresi yoktu.

Hermione öfkeyle, "Lanet ," diye fısıldadı.

Cübbesini sıkıca sardı ve karlara bata çıka ilerledi. Orman kenarını arkasında bıraktı ve yokuş aşağı yürüdü. Umarım yakında bir yola ulaşırdı.

Hermione en az yarım saat boyunca karla kaplı Arnavutluk arazisinde amaçsızca dolaşmıştı. Dik bir dağ yamacı yolunu kestiği için durmak zorunda kaldı. Buradan uzak arazinin mükemmel bir manzarasını görüyordu. Ormanlık ve kayalık araziler karlı düzlüklerle dönüşümlü olarak uzanıyordu. Sonra manzarada bir karışıklık fark etti. Gözlerini kıstı. Evet, başını biraz yana eğdiğinde vadinin aşağısında bir tür caddeye benziyordu.

Hermione o olası sokağın kaç mil uzakta olduğunu bilmiyordu. Eğer yürümek zorunda kalırsa, muhtemelen birkaç güne ihtiyacı olacaktı. Hermione Draco'ya eli boş dönmek istemediği için kırmızı asasını çekti. Bu kez gideceği yer açıkça önünde duruyordu. Hermione parmaklarını çapraz yaptı ve hiçbir Muggle'ın onun geldiğini görmemesini umdu, sonra da dönerek caddenin yakınındaki küçük bir koruluğa yöneldi.

†

Gerçekten de bir . Hermione karamsar bir halde, ağaçlar ve ara sıra çiftlik evleriyle çevrili arazide kıvrıla kıvrıla ilerleyen iki şeritli köy yolunda yürüdü. Hermione şanslıysa bir benzin istasyonuna rastlayacak ve içecek bir şeyler alabilecekti.

Pazar günü olmasına rağmen...

Hermione ince cüppesini daha sıkı sardı ve titremeye başladı. Hava soğuktu ve yer ıslak ve çamurluydu. Arada sırada bir araba geçiyordu ve ona çarpmamaları için dikkat etmesi gerekiyordu. Draco'nun ona hiç para bile vermemiş olduğunu kızgınlıkla fark etti. Ne Muggle ne de büyücü parası. Ondan birini soymasını mı bekliyordu? Hermione arkasını döndü ve geldiği yola baktı. İşler şu ana kadar böyle gittiğine göre, soyulan kişinin *kendisi* olması daha muhtemeldi.

İyi şanslar soyguncular, diye düşündü Hermione alaycı bir ifadeyle.

Tam bunu düşünürken, eski kırmızı bir Dacia liberta hemen yanına yanaştı. Bir adam arabanın camını indirdi ve onu taradı. Orta yaşlı, biraz tombulca bir adamdı ve üst dudağının üzerinde büyük bir bıyık vardı. Bakışları yavaşça Hermione'nin siyah cüppesi ve ince elbisesi üzerinde gezindi. Hermione'nin görünüşünü kavkaşlarını çattı.

"A keni nevojë për ndihmë?" diye sordu adam, sesi endişeli geliyordu.

Hermione tek bir kelime bile anlamadan ona baktı. Hermione hiçbir yanıt , adam endişeyle şöyle dedi,

"Mund të më kuptoni?"

Adam onu süzmeye devam etti ve Hermione onun bakışları altında kendini rahatsız hissetti.

"Çfarë ka, goca?" arabadan başka bir kadın sesi geldi.

Adam arkasını döndü ve "Nuk e di" diye cevap verdi.

Bununla birlikte arabanın yolcu kapısı açıldı. Arabadan küçük, tombul bir kadın indi. Hafif kırlaşmış saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve gözlerinin etrafındaki gülme çizgileriyle yüzü oldukça nazik görünüyordu. Yine de şu anda, Hermione'nin görünüşüne bakarken yüz hatlarına endişe kazınmıştı. Kadın rahatlatıcı bir kolla Hermione'nin titreyen omuzlarına sarıldı.

"A jeni mirë, e dashur?" diye yatıştırıcı bir şekilde sordu.

Kadının nazik dokunuşu Hermione'nin kalbinin garip bir duyguyla acıyla sıkışmasına neden oldu. Hermione hiçbir yanıt vermeyince kadın döndü ve arabadaki adama bir şeyler söyledi. Adam da arabadan indi ve Hermione'nin yanına geldi.

"Çfarë të ndodhi?" Adam kızın eline bir paket kurabiye sıkıştırdı. "Ju dukeni ë uritur."

Hermione ona sadece göz kırptı.

"Ne nuk mund ta lëjmë këtu," dedi kadın endişeyle adama. "Ajo është në gjendje të vështirë."

Adam sertçe başını salladı. Hermione hâlâ tek kelime anlamamıştı. Kadın onu arabaya doğru çekmeye başladığında Hermione paniğe kapıldı. Ondan ne istiyorlardı? Burada kalamazdı, Draco onu geri bekliyordu. Bunun üzerine Hermione kendini kadının nazik tutuşundan kurtardı ve hızla uzaklaştı. Kadın bir şeyler bağırdı,

"Prisni! Ne vetëm duan të ndihmojnë!"

Hermione hiç durmadı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Uzaklaşmaya cesaret edemeden hızla bir ağacın arkasına daldı. Görünürleşebileceği tek bir yer vardı, bu yüzden çok uzun sürmedi ve Hermione çadırın girişinde durdu, hızlı hızlı nefes alıyordu. Elinde hâlâ o kurabiye paketi vardı ve kadının nazik dokunuşu teninde dolaşıyordu. Tanıdık olmayan bir yumuşaklık. Bu onu

göğsü acıyla daraldı. Nabzı hâlâ hızlı atan Hermione gözlerini çadırın girişine dikti. Görevini yerine getirmeyi başaramamıştı! Hermione korkuyla girişi açtı. Çadıra girer girmez Draco üzerine yürüdü.

"Hangi cehennemdeydin?"

"BEN- BEN-" Hermione onun öfkeli yüzüne bakarken mırıldandı.

Gözlerinde öfke parıldayan Draco'nun bakışları kızın üzerinde dolaştı. Beklediği şişeyi bulamayınca bir hırıltı onu terk etti. Hermione'nin elindeki kurabiye paketini şiddetle kopardı. Draco kurabiyelere ters ters baktıktan sonra öfkeyle onları yere fırlattı.

"Yani bu-" Draco yüzüne yayılan tiksintiyle kurabiye paketini işaret etti. "Bulabildiğin tek şey bu mu? Berbat *bir Muggle* yemeği mi?"

Hermione onun önünde sinmişti. Başı öne eğikti ve yukarı bakmaya cesaret edemiyordu.

"Özür dilerim, Ma-"

Draco'nun eli yüzüne çarpıp yanağında yakıcı bir acı bırakınca sözünü bitiremedi.

"Bana içecek bir şeyler getirmeni emretmiştim!" Draco ona öfkeyle bağırınca irkildi.

Hermione titreyen bir sesle, "Lütfen, Efendim," diye fısıldadı. "Hiçbir şey bulamadım. Gerçekten denedim."

Draco'gözleri Hermione'nin üzerinde gezinirken öfkeli yarıklara dönüştü. Hermione ondan bir adım uzaklaşmak istedi ama bunun durumunu daha da kötüleştireceğini çok iyi biliyordu.

"Elin boş dönmeye cüret ettiğine inanamıyorum," diye tısladı Draco.

Kurabiye paketine tekme atarak Hermione'nin korkuyla irkilmesine neden oldu.

"Sana bir emir verdim, Penny!" Draco hırladı, sesi öfkesinden . "Ne cüretle itaatsizlik edersin?"

Hermione onun yüzüne bakarken tir tir titredi. Öfkesi yüzünden çarpılmıştı.

"Asla... asla sana itaatsizlik etmem," diye kekeledi aceleyle. "Lütfen, özür dilerim. Kendimi denedim-"

Hermione'nin sözü yine kesildi. Ama bu kez Draco'nun eli yumruk olup Hermione'nin yüzüne çarptı. Yere yığılırken acı içinde bağırdı. Ağzında metalik bir tat duyan Hermione, kenarından kan aktığını hissetti. Bütün çenesi korkunç bir şekilde ağrıyordu ve hıçkırıklarını bastırmak zorunda kaldı.

"Tembel Mudblood!" Draco onun ufalanmış haline nefretle tükürdü.

Kadının yan tarafına tekme atarak onu boğuk bir iniltiye zorladı. Sonra da gitti. Hermione doğrulmaya cesaret edemeden önce birkaç saniye bekledi. Bütün vücudu titriyordu ve ağzından akan kanı hâlâ hissediyordu. Titreyen elini kaldırarak kanı sildi. Dikkatleri üzerine çekmemek için temkinli bir şekilde odayı taradı. Draco kanepeye çökmüş, öfkeyle dergisini karıştırıyordu. Hermione yavaşça yerden kalkmaya çalıştı. Draco'nun tekmelediği tarafı biraz acıyordu ve çenesi zonkluyordu ama o kadar da kötü değildi. Hermione yüzünde kalan son kanı da sildikten sonra topallayarak mutfağa gitti ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı.

†

Riddle asasını kaldırdı ve salladı. Havada asılı duran mavimsi parlayan rünler belirdi. Bir el daha salladı ve rünler uçup gitti. Riddle'ın soğuk gözleri ağaçların arasında kaybolana kadar onları takip etti. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

Rünler güçlü bir şekilde uğulduyordu. Evet, Helena'nın son dinlenme yeri yakınlardaydı. Riddle, Ravenclaw'ın büyüsünün rünlerinde yankılandığını hissedebiliyordu.

Asasını döndürdü ve rün büyüsü bozuldu. Başını kaldıran Riddle gökyüzüne baktı. Zayıf kış güneşi çoktan ağaç tepelerinin ardında kaybolmuştu. Yılın bu zamanında gece erken çöküyordu. Riddle nefesinin altından küfretti. Aramasına yarın devam etmek zorunda kalacaktı. Ravenclaw'ın koğuşları, saklamak ya da korumak için yapılan tüm koğuşlar gibi ayın varlığıyla güçlenecekti. Cadı saatinde en yüksek seviyelerine ulaşana kadar güçleneceklerdi.

Yazık, diye düşündü Riddle gözlerini çevrede gezdirirken. Havadaki kadim büyünün kokusunu neredeyse alabiliyordu ve onu bozmak için can atıyordu. Artık yerini daralttığına göre, önümüzdeki günlerde mezarı bulacaktı.

Riddle karanlık bir kıs kıs güldü. Asasını sıkıca kavradı ve olduğu yerde döndü. Birkaç saniyelik karanlık baskıdan sonra kendini çadırın tam önünde dururken buldu. Sıcak ışık girişten akıyor ve usulca karın üzerine düşüyordu. Riddle hafifçe titredi, havanın ne kadar soğuk olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Girişe doğru adım attı ve çadıra girmeden önce ayaklarını yere vurarak botlarını buz ve kardan kurtardı. Yatıştırıcı sıcaklık ona çarptı ve neredeyse rahatlayarak iç çekmesine neden oldu. Sıcak kış pelerinini omuzlarından silkti, düşünceleri hâlâ Ravenclaw'ın kullanabileceği tüm olası korumalar etrafında dönüyordu.

Pelerinini palto askısının üzerine atamadan, Çamurkan onun yanında belirdi ve pelerini ondan aldı. Riddle yaratığa tiksintiyle baktı. Etrafında bir Çamurkan hâlâ alışamamıştı ve açıkçası bu kız onu çok rahatsız ediyordu. Kız pelerinini dikkatlice yerine koyduktan sonra, Çamurkan ona korkulu bir bakış fırlattı. Yüzündeki çatık kaşları gören kız hızla oradan uzaklaştı.

Çok daha iyi, diye düşündü Riddle sinirli bir şekilde ve odaya doğru adım daha attı. Soğuk gözleri Draco'nun üzerine dikildi. Diğeri koltuğa uzanmış

bir dergiyi karıştırıyordu, ama şimdi başını kaldırdı. "Tom,

geç kaldın. Nerelerdeydin?"

Riddle diğerinin sesindeki meydan okuyan tonu duyunca gözlerini kıstı. Mudblood'un varlığı onu ne kadar rahatsız etse de, Draco sürekli dırdırı ve burnunu sokmasıyla çok daha kötüydü.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi Riddle, tehdidini güçlükle gizleyerek.

Draco'nun gözlerinde meydan okuma ateşi yandı ama sonra kiminle konuştuğunu hatırlar gibi oldu ve kabul etti,

"Hayır, tabii ki değil."

Riddle onunla alay etti. Draco'yu da yanında götürdüğüne pişman olmuştu. Draco'nun her şeyi ödemeyi teklif etmesi olmasaydı, Riddle bunu asla düşünmezdi. Ne yazık ki, floo'yu
Uluslararası seyahatler gülünç derecede pahalıydı. Gringotts'taki kendi kasasında duran, acınacak az miktardaki altını hatırlayınca Riddle'ı bir öfke dalgası sardı. *Slytherin Varisi*'nin bir Malfoy'dan sadaka kabul etmek zorunda kalması tam bir skandaldı.

Sıkıntıyla burnunun kenarını çimdikleyen Riddle, Çamurkan'ın yemek yapmakla meşgul olduğu küçük mutfağa doğru yürüdü. Kız korkuyla ondan uzaklaşırken Riddle'ın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi.

İşe yaramaz yaratık.

Karşısında başı öne eğik duran kızın hafifçe titrediğini görebiliyordu. Riddle'ın eli titredi, asasını çekip Çamurkan'a titremesi için gerçek bir neden vermek istedi. Yine de çekimser kaldı. Dışarıdaki soğuktan hâlâ üşüdüğünü hisseden Riddle sertçe emretti,

"Biraz çay yap."

Mudblood hemen eğildi ve fısıldadı, ", Usta Riddle."

Döndü ve hızla dolabı karıştırarak içinde çay yaprakları olan bir kutu çıkardı. Riddle tembelce tezgâha yaslandı ve Çamurkan'ın parlak kırmızı asasını sallayarak suyu kaynatmasını dalgın dalgın izledi. Gerçekten işe yarayana kadar büyüyü birkaç kez tekrarlaması gerekiyordu. Riddle küçümseyerek dudak büktü. Bu aptal Mudblood en basit bile yapamıyordu. Elleri titreyen Çamurkan'ın çay yapraklarını demliğe koyuşunu izlerken içini bir tiksinti kapladı. *Onun* gibi biri gerçekten de Kurucuların kitabına dokunmaya cüret mi etmişti? O kitap onun sefil hayatından çok daha değerliydi. Riddle onun okuyabildiğini söylediğini hatırlayınca başını iki yana salladı. Bundan kuşkuluydu. Muhtemelen kendi adını heceleyebiliyordu ve hepsi o kadar.

Riddle alaycı bir tavırla *kitaptaki resimlere aptal aptal baktığını* düşündü ve dudaklarında karanlık bir sırıtış belirdi.

"Çayınız, Usta Riddle."

Riddle kendisine fincan tabağı üzerinde bir fincan uzatan Çamurkan'a baktı. Şimdi karşısında durduğuna göre, çenesinde koyu bir morluk olduğunu kayıtsızca fark etti. Fincanı kabul etti ve Çamurkan'ı daha fazla düşünmeden oturma alanına doğru ilerledi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi günün akşamı Draco sonunda kendini kaybetti. Hermione işaretleri görmüştü ve bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu. Oturma alanından biraz uzakta durdu ve sessizce iki büyücüyü izledi.

"Burada ne kadar kalacağız?" Draco Riddle'ı tararken sordu.

Draco gizlemeye çalışsa da Hermione onun sesindeki talepkâr tonu duyabiliyordu. Riddle umursamazca omuz silkti.

"Birkaç gün."

"Birkaç gün mü?" Draco memnun olmaktan uzak bir ifadeyle yineledi.

Riddle gizemli gezilerinden birinden yeni dönmüştü. Yine de Draco'ya bu yolculuğun amacı hakkında hiçbir şey söylememişti. Hermione bütün gün Draco'nun öfkesinin artmasını izlemişti. Artık kendini daha fazla tutamıyordu.

"Tam olarak neden burada olduğumuz konusunda beni karanlıkta bırakmaya mı niyetlisin?" Draco alaycı bir tavırla suçladı.

Riddle diğerinin öfkesine ilgiyle baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sonra sakince konuştu,

"Evet."

Draco cevap karşısında öfkelendi. Hermione bir öfke nöbetinin başlangıcını görebiliyordu. Draco'nun hâlâ kendini tutabilmesine şaşırmıştı ama yine de Riddle'dan hep korkmuş gibi görünüyordu. Bunun için onu suçlayamazdı, diye karar verdi Hermione, Riddle'ın mavi gözlerinde yanıp sönen aşağılık eğlenceye bakarken.

"Ve benden ne yapmamı bekliyorsun?" Draco öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Burada oturup parmaklarımı mı oynatayım?"

Riddle tembelce arkasına yaslanmadan önce kitabını kanepenin yanına bıraktı. Söylediği gibi, hain sırıtışı onu hiç terk etmedi, sert küçümseme ipeğin altında gizliydi,

"Biçim Değiştirme dersine tekrar çalışmanı önerebilirim. McGonagall'ın son dersteki performansınızdan dolayı oldukça... *üzgün* olduğunu hatırlıyorum."

Hermione, Draco'dan yayılan öfkeyi neredeyse görebiliyordu. "Bütün gün ormanda ne halt ediyorsun?"

Riddle orada öylece oturdu, diğerinin kendini kaybetmiş halinden eğlendiği belliydi ve kayıtsızca cevap verdi,

"Sana güveneceğimi düşünmen ne kadar da kibirli bir davranış, değil mi?"

Draco'nun yüzü bir hırıltıya dönüştü ve sertçe tısladı, "Yani beni hiçbir yerin ortasına bir hiç uğruna mı sürükledin?"

"Hayır," diye cevap verdi Riddle, kontrollü sesi Draco'nunkiyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Seni hiçbir yere *sürüklemedim*. Kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip ettin."

Riddle'ın ağzındaki sırıtış genişleyerek alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Öfkeden pencereden uçan Draco koltuktan fırladı.

"Biliyor musun?" diye gürledi. "Ben gidiyorum!"

"Elbette yap," dedi Riddle mağrur bir ifadeyle. "Seni kesinlikle geri tutmuyorum."

Riddle'ın gözlerinde kötü niyetli bir eğlence yanarken sarışın öfkeyle ofladı.

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok değil ya," diye tısladı Draco, Riddle'a bağırıp öfkelenmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Zamanımı burada harcamama gerek yok."

'... *vaktimi seninle harcayacağım.*" sözleri havada asılı kaldı ve sonunda Riddle'ın *yüzündeki* çarpık eğlence ifadesi kayboldu. Tehlikeli, karanlık bir ifade yerini aldı. Bakışları aniden donmuş gibiydi.

"Biliyorsun, Malfoy." Riddle'ın kadifemsi sesi şimdi ölümcül bir soğukluktaydı. "Şimdi seni lanetlemek için yarım aklım var."

Riddle'ın pürüzsüz sesindeki gizli zalimlik Hermione'nin omurgasından aşağı ürpermesine neden oldu. Draco kaskatı kesildi. Riddle'ın gözleri diğerini tararken şeytani bir şekilde parlıyordu. Sonra ağzını açıp fısıldadı, kelimelerinden tatlı bir zehir damlıyordu,

"Daha geçen hafta bu yeni büyüyü ve denemek için can atıyordum."

Draco bembeyaz kesildi, tüm öfke belirtilerinin yerini korku almıştı. Sarışına bakarken Riddle'ın yüz hatlarını korkutucu bir açlık çarpıttı. Ölüm vuruşunu en iyi nasıl düşünen bir yırtıcıya benziyordu.

"Bu büyü kurbanın derisine kilitlenir-" Riddle'ın sesi mide bulandırıcı derecede tatlıydı. "-ve sonra onu vücuttan eritiyor. Oldukça ilginç bir konsept, sizce de öyle değil mi?"

Draco'nun gözleri irileşti, korku onu acımasızca sarmaladı ve çılgınca sıçradı,

"Evet... ilginç. Hm..." Riddle'dan gergin bir adım uzaklaştı. "Biliyor musun, aslında... Yarın Noel olduğu için zaten eve dönmem gerekiyor... ailemin verdiği akşam yemeği partisini biliyorsun... Bunu kaçıramam."

Draco devam ederken Riddle'la göz göze gelmeye bile cesaret edemedi,

"Sakıncası yoksa... O zaman sizi yalnız bırakayım. Sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum."

Diğerinin korku dolu kekelemesini duyan Riddle'ın gözleri sapkın bir eğlenceyle parladı.

"Memnuniyetle," dedi gülümseyerek, yumuşak sesi buz mavisi gözlerindeki karanlık tehditle çarpışıyordu.

Bununla birlikte kitabına geri döndü ve Draco'ya artık aldırış etmedi. Hermione sarışının nefes aldığını gördü. Yatağına doğru yürürken elleri titriyordu. Aceleyle gardıroptan giysilerini çıkardı ve çantasına doldurdu. Beş dakikadan fazla sürmedi ve çantasının fermuarını kapattı. Draco, Riddle'a son bir kez korkuyla baktıktan sonra hızla

şöminenin içine bir avuç floo tozu attı ve yeşil alevlerin içine girdi.

"Rruga e Magjisë, Tirana," diye fısıldadı Draco ve çadırdan çıkarak gözden kayboldu.

Hermione kıpırdamadan durdu ve yeşil alevlerin yavaşça turuncuya dönüşmesini geniş gözlerle izledi.

Draco onu burada bırakmıştı. Riddle'la birlikte.

Hermione büyücüye bakarken yutkundu. Kucağında kitabıyla koltukta oturuyor ve hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu.
Bu adamın nesi vardı? Bir saniye önce ölüm tehditleri savuruyor, sonra da tamamen *masum* görünüyordu. Hermione keşke Draco onu da yanında götürseydi diye düşündü. Sarışından ne kadar nefret etse de, en azından o deli değildi. Hermione Riddle'a bakarken gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Onu korkutuyordu ve onunla yalnız kalmak istemiyordu.

Hermione, Riddle'ın kitabını ne kadar okuduğunu bilmiyordu. Saatler gibi gelmişti. Bu süre boyunca, şimdi ona ne olacağını acınası bir şekilde merak etti. Aklına gelen senaryolardan biri, Riddle'ın ölmek üzere olan bedenini umursamazca çürümesi için ormana atmadan önce onun üzerinde deri eritme lanetini kullanmasıydı. Aklına gelen en kötü senaryo bu değildi.

Sonunda Riddle kitabını kapatıp koltuktan kalkarken Hermione korkuyla irkildi. Hareketi gören Riddle'ın çelik gözleri Hermione'nin üzerine dikildi. Riddle'ın yüzünde anında tehlikeli bir kaş çatma belirdi.

"Hâlâ buradasın," dedi soğuk bir ifadeyle.

Hermione başını eğdi ve utangaç bir sesle, "Evet, Efendi Riddle," diye fısıldadı.

"Draco'ya eşlik etmek istemiyor muydun?"

"... Sanırım Efendi beni burada unuttu," dedi ona açık yüreklilikle.

Açıklaması küçümseyici bir kıs kıs gülüşle karşılandı. "Seni terk etti, değil mi?"

"Evet, Usta Riddle."

Hermione ona baktı. Riddle olayların bu şekilde gelişmesinden pek memnun görünmüyordu. Tamamen ortak bir duyguydu.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Riddle. "O zaman benimle kalmak zorundasın gibi görünüyor."

Oh, .

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione mini mutfağın önünde durmuşbir elinde spatula, diğerinde kırmızı asasıyla kahvaltı için sosis kızartıyordu.
Muhtemelen son beş dakika içinde yüzüncü kez ısıtma tılsımını yenilemek zorunda kalmıştı. Hermione öfkeyle kırmızı asasını salladı ve içten içe onun yetersizliğine lanet okudu. En basit büyüleri bile bu inatçı asayla yapmak çok zordu. Hermione sosisleri spatulayla dikkatlice çevirdi, aynı anda iki büyüyü birden kullanmaya cesaret edemiyordu.

İşe yaramaz asa patlayabilir.

Hermione usulca iç çekti. Aslında şikâyet etmemesi gerekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Riddle'la yaşamak daha önce düşündüğü kadar cehennem gibi değildi. Doğru, ona hâlâ haşaratmış gibi davranıyordu ve Hermione ondan çok korkuyordu ama en azından Riddle günün büyük bölümünde yoktu. Draco artık orada olmadığından, o saatler boyunca çadır Hermione'ye kalıyordu. Dün banyoya girip uzun ve sıcak bir duş alacak kadar cesur bile davranmıştı.
Her zamanki gibi lavaboda hızlıca yıkanmasından oldukça farklıydı. Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve bilinçaltında bir elini yumuşak saçlarında gezdirdi. Draco uzaktayken Hermione'nin iş yükü neredeyse yok denecek kadar azdı. Yapacak pek bir şeyi yoktu.

yemek pişiriyor ve ara sıra temizlik yapıyordu. Geri kalan zamanını ise kendisi .

Sadece iki gün sürmüştü ve Hermione'nin canı çok sıkılmıştı.

Burnunu kırıştırarak kızarmış sosisleri bir tabağa yerleştirdi ve bir demlik çay getirmeden önce masaya koydu. Küçük tılsım ansiklopedisi can sıkıntısına karşı yardımcı olmuyordu. O
o kitabı ezbere biliyordu. Hermione, Riddle'ın kitabını tekrar okumayı denemeyi çok istiyordu, ama Riddle'ın kitabın üzerine büyü örmüş olmasından korkuyordu.

Banyonun kapısı açıldı ve Riddle dışarı çıkarken Hermione hafifçe gerildi. Kalın siyah saçları hafif nemliydi, birkaç tutamı usulca gözlerine düşüyordu. Her zamanki gibi oldukça şık görünüyordu, kot pantolon ve koyu mavi bir kazak giymişti. Hermione gözlerini ondan kaçırdı ve bir adım geri çekilmeden önce aceleyle masaya kızarmış yumurta dolu bir tabak koydu. Riddle masaya doğru yürürken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Yanından geçerken Hermione hafifçe ürperdi. Adamın kokusundan bir dalga ona çarptı. Oldukça hoş kokuyordu. Duş jeli ve kolonyasının bir karışımıydı, göze batmayan ama yine de belirgin bir şekilde erkeksi.

"Bana biraz su getir," diye sertçe emretti Riddle.

Ne kadar yakışıklı görünürse görünsün, ağzını açar açmaz bu imaj çabucak yok oluyordu. *Bütün* büyücülerde *olduğu gibi*, diye düşündü Hermione, aceleyle ona bir bardak su getirip masada önüne koydu. Riddle yemeğini yerken Hermione günün geri kalanında ne yapacağını düşünüyordu. Malfoylar'ın kütüphanesine gizlice girebildiği için şansının değerini ancak şimdi anlıyordu.

Hermione alt dudağını kemirirken bir yandan da Riddle'ı izliyordu. Ne kadar üzücü olursa olsun, şu anda onun tek dikkat dağıtıcı kaynağıydı. Hermione büyücünün çadırdan ayrıldığında ne yaptığını merak ediyordu. Bazen saatlerce gittiği oluyordu. Hâlâ gizemli Helena'nın mezarını bulmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, neden

Mezarı gördün mü? Riddle'ın tanıdığı biri miydi? Bir aile üyesi mi? Ama o zaman neden hiçbir yerin ortasında, bir ormanda gömülüydü?

Hermione'nin içinde tanıdık bir merak uyanıyordu. Ne zaman yeni bir kitap açsa aynı duyguya kapılıyordu. Kitabı bitirip tüm gizemlerini çözene kadar bu merak onu bir daha terk etmeyecekti.

Hermione, Riddle'ın yerinden kalkıp sıcak kışlık pelerinini almasını izledi. Riddle başka bir şey söylemeden kapıyı açıp çadırdan dışarı adımını atarken, Hermione hâlâ endişeyle dudağını kemiriyordu. Hermione'nin içinde yıkıcı bir merak uyandı ve bu merak bir kez daha doruğa ulaştığında Hermione'den sinirli bir hırıltı yükseldi.

Orada ne *yapıyordu*?

İlk kez merakı kendini koruma içgüdüsüne galip gelmiyordu. Hermione bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordu ama elinde değildi. İnce siyah bornozunu sıkıca üzerine sardı ve çadırdan dışarı Kış güneşi ilk kez gri bulutların ardına saklanmamış ve Hermione'nin üzerinde parlıyordu. Riddle çoktan gitmişti ama Hermione onun karda bıraktığı ize bakıp sırıttı.

Aniden sona erene kadar ayak izlerini birkaç metre takip etti. Belli ki Riddle görünmez olmuştu. Yine de bu onu durdurmayacaktı. Hermione kırmızı asasını çekti. Elbette bir tahta parçasından biraz daha fazlasıydı ama onu görünmez olmak için kullanabiliyordu. Dahası, her zaman efendisinin yanına görünebilmesini sağlıyordu. Kuşkusuz, Draco etrafta değildi ama Hermione yeterince uğraşırsa, diğer büyücüleri ya da cadıları algılayabiliyordu. Konsantre olduğunda, belli belirsiz bir büyü kaynağı hissedebiliyordu. Hermione gülümsedi. Bu Riddle olmalıydı.

Merakının dürtüsüyle Hermione olduğu yerde döndü. Sık ormanın ortasında yeniden ortaya çıktı. Kasıtlı olarak, Riddle'dan biraz uzakta bir noktaya ışınlanmıştı. Onun kendisini görmesine ihtiyacı yoktu. Dikkatle ormanın içinde dolaşmaya ve Riddle'ı aramaya başladı. Buralarda bir yerde olmalıydı.

Hermione tam özellikle kalın bir ağacın etrafından dolanıyordu ki aniden sert bir el omzuna dolandı. Arkasını dönüp şiddetle ağaca çarparken nefesi kesildi. Kendini bir çift sert mavi göze bakarken bulduğunda korkudan kanı dondu. Riddle'ın delici bakışları onu kesiyor, yüzünü öfke kaplıyordu. Ağzını açtı ve karanlık bir şekilde tısladı,

"Beni takip mi ettin?"

"...er..." Hermione korkuyla mırıldandı. "...hayır mı?"

Kendi çok açık yalanı karşısında irkildi. Tahmin edilebileceği gibi Riddle'ın ifadesi daha da karardı. Hermione dudağını ısırdı ve gözlerini dikip ona baktı. Şimdiye kadar gözlerindeki kızgın parıltı şiddetli bir ateş fırtınasına dönüşmüştü. Ona dik dik bakarken çenesini nasıl sıktığını görebiliyordu. Hermione hızla ondan uzaklaştı, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Bu gerçekten çok kötüydü. Korkuyla açılmış gözlerle Riddle'a baktı, tamamen onun kendisini lanetlemesini bekliyordu. Elini cüppesinin cebine götürüp asasını çıkardı bile.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Korkma artık ne şimşekten, Ne de

korkunç gök gürültüsünden; Korkma

iftiradan, kınamadan; Bitirdin sevinci

ve iniltiyi; Bütün aşıklar genç, bütün

aşıklar

Sana teslim ol ve toza dönüş.

- William Shakespeare

(*1564 †1616)

Beşinci Bölüm: İhtiyatlı Cavaliers Yok

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

Yazarın notu: Bir sonraki bölüm ve söz verdiğim gibi bu bölümde biraz daha aksiyon var. Belli bir bölümünü yazarken çok eğlendim. Eminim hangisini olduğunu tahmin edebilirsiniz XD

Her neyse, okurken iyi eğlenceler ve görüşlerinizi okumaktan her zaman mutluluk duyarım. Eğer isterseniz bir yorum bırakın. Geçen bölüm için yorum yazan sizlere çok teşekkür ederim. Onları okumaktan çok keyif aldım. Herkese cevap veremediğim için üzgünüm.
Ama hepsini sevdim!

Alyette, .Ink, Tiara2010, Ceralyn, nikif, kdjh, KamiaKeller, erinelle, Nero Basterdino, loren, sarah, m0nt, Hamelia Le Claire, azulaiii, EnuNR-zero, Zombie Reine, NY GE Pyromaniac, LadyNorth76, AvoidedIsland, Starrgirlfish, ljoan, Angellwriter, Iceagesurvivor123, HereToRead84, SamarKanda, abcdreamer, trestreschic, Vita Artista, timi55, messy-hair-day, Nostalgic Beauty, twiggy, RabxBlack, ConfettiRiot, NorthernLights25, Forbiddenluv, R. B. Evans, BookishBrains, Chelsea Di Marco Macbeth, sacha22, diğerleri arasında, 372259, alannalove1990

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Beşinci Bölüm: İhtiyatlı Cavaliers Yok

"Beni takip mi ettin?"

"...er..." Hermione korkuyla mırıldandı. "...hayır mı?"

†

Hermione'nin başı öne eğikti. Başını kaldırıp Riddle'a bakmaya cesaret edemedi. Gözleri Riddle'ın asasını çekmek üzere olan eline takılmıştı. Korkuyla kendini arkasındaki ağaca yaslarken

Riddle'ın o deri eriten laneti kullanma tehdidi aklından geçti.

Riddle asasını çekmeden önce tereddüt etti. Hermione ihtiyatla gözlerini ona dikti. Beklediği öfkeli hırıltıyı orada bulamadı. Keskin mavi gözleri Hermione'den ayrılmıştı ve Riddle onun arkasındaki bir şeye bakıyordu. Yüz hatlarını tuhaf bir heyecan kaplamıştı.

"Benimle gel," diye sertçe emretti Riddle.

Huysuzca onu yaşlı bir meşe ağacına doğru çekti. Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Ağacın önünde durduklarında Riddle tek kelime etmedi. Ağacı incelerken masmavi gözlerine sert bir zafer yansımıştı. Hermione onun bu davranışı karşısında derin bir şaşkınlık yaşadı. Riddle'ın onu lanetlemesini ya da en azından onu takip etme cüretini gösterdiği için dövmesini beklemişti. Giderek artan bir şaşkınlıkla bakışları ağaca kaydı. Meşenin yumrulu gövdesi inanılmaz derecede büyüktü, muhtemelen yüzyıllıktı. Kabuk bazı yerlerde dökülmüştü, bu da altındaki ahşabın sağlıklı olmadığını gösteriyordu. Büyük, yapraksız dallar gökyüzüne yükseliyor, inatla meşede kalan yaşamı sürdürmeye çalışıyordu.
Etkileyici ağaç şüphesiz ömrünün son demlerini yaşıyordu ama yine de gururla ayakta duruyor, etrafındaki diğer ağaçları gölgede bırakıyordu. Yine de asıl ilginç olan, ağacın etrafındaki havayı doyuran sihirdi.

Riddle asasını çekti ve ağacın büyüsünü manipüle etmeye çalışarak zarifçe savurdu. üzerine büyü, bu şekilde rahatsız edilmekten hiç de hoşnut olmayan bir tedirginlikle sağa sola savruldu. Hermione kısa süre içinde Riddle'ın kim olduğunu unuttu ve merakla sordu,

"Nedir bu? Bir koğuş mu?"

Riddle dalgın dalgın fısıldarken asasını sallamaya devam etti, "Daha çok bir lanet gibi... çok güçlü. Ama bu beklenen bir şeydi..."

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Onun cevap vereceğini düşünmemişti. Riddle sinirli bir nefes verdi ve asasını bıraktı. Bir an için ağacı düşündü. Sonra asasını kararlılıkla havaya doğru savurdu. Aniden mavimsi yarı saydam bir duvar belirdi. Bir kubbe gibi devasa meşe ağacının üzerine yayıldı ve onu koruyucu bir şekilde sardı.

Böylesine etkileyici bir büyüyle karşı karşıya kaldığında Hermione'nin içinde heyecan kabardı. Çekingen bir tavırla elini kaldırdı ve avucunu mavimsi duvara bastırdı. Avucunun altındaki soğukluk hoş olmayan bir şekilde sızladı ve sanki içindeki sıcaklığı ve büyüyü çekip aldı.

"Enerjiyi emiyor," diye düşündü Hermione düşünceli düşünceli.

Riddle kendi düşünce sürecine kapılmış gibi görünüyordu. Belki de Hermione'ye cüretkâr yorumu için çıkışmamasının nedeni buydu. Buz gibi gözleri önündeki meydan okumanın üzerinde gezinirken garip şekilde parlıyordu. Akıcı bir hareketle asasını kaldırdı. Bununla birlikte büyüsü etrafında güçlü bir şekilde çatırdamaya başladı.
Hermione, Riddle'ın güçlü büyüsünün tüm vücudunu karıncalandırdığını hissedince endişeyle yutkundu. Riddle yavaşça büyü bariyerinin üzerinde gezdirdi. İlk başta görünürde hiçbir şey olmadı ama sonra bariyer Riddle'ın asasının dokunduğu yerde eridi. Kısa süre sonra bir delik belirdi. Hermione o delikten içeri baktığında şaşırdı. Kış etrafındaki ormanı sıkı sıkıya kavrarken, bariyerin içinde soğuk mevsimin hiçbir gücü yoktu. Ormanın zemininde hiçbir şey yoktu.
Kar. Orada burada ağaç anemonları büyümüş, toprağı canlı bir yeşile .

Riddle mevsimin imkansız değişimini hayranlıkla seyretmek için durmadı, kararlı bir şekilde koğuştaki delikten içeri adım attı. Hermione çabucak kararını verdi ve onu takip etti. Koğuşu geçer geçmez onu bir sıcaklık karşıladı. Kışın soğuğundan geriye hiçbir şey kalmamıştı, onun yerine tam bir güneş parlıyordu. Kuşlar neşeyle cıvıldıyordu. Hermione döndüğünde, bariyerdeki delik kendini yeniden kapatmadan önce bir parça kar gördü. Birden etrafı ilkbahar ormanıyla çevrildi. Ağaçların tepeleri artık yapraksız değil, yemyeşil ve hayat doluydu.

Bu sihirden etkilenen Hermione tekrar Riddle'a döndü. Yaşlı meşe ağacına doğru yürümüş ve onu ilgiyle taramıştı. Hermione hayretle fark etti ki, ağaç artık o kadar da yaşlı değildi. Gövdesi oldukça incelmiş olan meşe, güçle dolup taşıyordu. Kabuğu sağlıklı ve bozulmamıştı, dalları kalın ve yapraklarla doluydu.

Hermione merakla Riddle'a biraz daha yaklaştı. Riddle meşe ağacına takılıp kalmıştı. Şansını fazla zorlamamaya karar verdi ve ona bir daha hitap etmedi. Hermione'nin gözleri heybetli meşeden ayrıldı ve ağacın dibinde duran taş bir tabut gördü. Beyaz mermer güneşte ışıl ışıl parlıyordu. Tabutun kapağında güzelce işlenmiş genç bir kadın heykeli duruyordu. Kadının güzel yüz hatları beyaz mermere ustalıkla işlenmişti. Gözleri kapalıydı ve sanki hafif bir uykuya dalmış gibi canlı görünüyordu. Kadının ayaklarının dibindeki küçük levhada bir yazı vardı.

"'Ignosce me filiola'," okudu Hermione usulca, yüksek sesle söylediğini fark etmeden. "Beni affet, kızım."

Riddle'ın buz mavisi gözleri meşe ağacından ayrıldı. Hermione'nin üzerinde gezinen bakışlarında hafif bir şaşkınlık vardı. Hermione gözlerini hızla aşağıya çevirdi, yüksek sesle konuştuğu için kendini azarlarken içinde korku kabardı. Riddle'ın dikkatinin Hermione'ye kaymasına neden olan şey her neyse, değinmedi. Riddle gözlerini ondan kaçırınca Hermione rahat nefes aldı. Riddle'ın parmakları usulca levhanın üzerindeki yazıyı gözden geçirdi.

"Beni affet, gerçekten," diye küçümseyerek alay etti.

Bununla birlikte mezardan döndü ve meşe ağacına baktı. Asasını kaldırdı ve nefesinin altında bir büyü mırıldanırken zarifçe salladı. Hermione onun sözlerini anlayamadı ama büyünün yükseldiğini hissetti. Riddle'ın kara büyüsü meşenin etrafını sardıkça, dallarında kar olan yaşlı, büyük ağaçla genç ve sağlıklı ağaç arasında gidip gelmeye başladı.

Riddle biraz zaman aldı ama sonra ağaçtaki büyü onun saldırısına boyun eğdi. Büyük bir çatırtı duyuldu ve tüm ağaç parlak bir ışıkla parladı. Işık dallardan aşağı indi ve gövdedeki bir topun içinde yoğunlaştı. Riddle asasını o noktaya doğrulttu. Işık yavaşça, çok yavaşça asanın ucuna doğru sürüklendi. Hermione bu ışık topunun içinde yüzen bir şey görünce hafifçe soludu. Riddle ona uzandı. Işık söndü ve Riddle orada durdu, elinde bir
Elinde güzel bir gümüş diadem vardı. Açık mavi taşlar güneşin ışığında huzurla parlıyordu. Riddle mücevhere baktı, yüzünde dizginlenemez bir zafer ifadesi vardı.

Hermione göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü. Gözlerini Riddle'dan kaçırdı ve bakışları taş tabutun üzerine düştü. Yumuşak bir nefes alıp verdi. Tabutun üzerindeki heykel, içine hayat akarken hafifçe kıpırdandı. Taş kadın yavaşça . Güzel yüzü güneşin altında parlıyordu. Sonra gözlerini açtı. Hermione keskin bir nefes aldı. Diademi süsleyen mavi mücevherlerin aynısı heykelin gözlerini de süslüyor ve uğursuzca parlıyordu.

Hermione'nin bakışları hızla Riddle'a döndü. Heykelin hareketlerini henüz fark etmemişti, diademin büyüsüne kapılmıştı. Taş kadın o kadar kayıtsız değildi. Ürkütücü mavi gözleri Riddle'a sabitlenmişti. Riddle'ın elindeki diademi seyrederken yüzündeki sakin ifade kayboldu ve öfkeye dönüştü. Sonra elini kaldırdı, işaret parmağı Riddle'ın sırtını gösteriyordu.

Hermione'nin heykeli hangi büyünün canlandırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama kesinlikle iyi bir şey olamazdı. Daha fazla düşünmeden harekete geçti ve Riddle'a doğru koştu. Onun yanına atladı, kollarını beline doladı ve onu aşağı itti.
Riddle ormanın zeminine çarptığında nefesi kesildi.

"Ne oluyor lan?" diye hırladı öfkeli bir şekilde, ona ters ters bakarak. "Sen deli misin-"

Sözünü tamamlayamadı çünkü aniden bir büyü ışını tehlikeli bir şekilde başlarının üzerinden geçti. Riddle'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Taş kadını gördüğünde gerildi. Tabuttan kaymıştı ve şimdi orada duruyordu, güzel yüzünü öfke kaplamıştı.

"Lanet olsun," diye tısladı Riddle.

Hermione'yi huysuzca yanından iterek ayağa kalktı ve gümüş diademi cüppesinin cebine koydu. Asasını çoktan heykele doğrultmuştu. Hermione sürünerek uzaklaştı, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Hava sihirle doluydu ve zar zor nefes alabiliyordu.

Belli ki taş kadın naz yapacak biri değildi. Eli pençe gibi kıvrıldı ve aniden alevler canlandı. Mavi alevler beyaz mermer parmakları açlıkla yaladı. Elini kaldırıp işaret parmağıyla Riddle'ı gösterirken, heykelin ürkütücü gözlerinde yıkıma duyulan susuzluk yanıyordu. Acı bir intikam tısılamasıyla mavi alevler havada hızla ilerledi.

Riddle asasını hızla salladı ve gümüşi bir kalkan kaldırdı. Alevler kalkana çarparak Riddle'ı yakmak istedi. Riddle bir adım geri çekilmek zorunda kaldı, kalkanı acımasız saldırının altında titriyordu. Riddle asasını karmaşık bir şekilde salladı. Kalkanı onları yavaşça içine çekip boğarken, mavi alevler protesto edercesine kükredi. Riddle hızla ölmekte olan alevlerden uzaklaştı ve asasını alevlerin girdiği koruyucu bariyere doğru salladı. Ancak bu kez çabası başarısız oldu. Bariyer mühürlenmişti ve ikinci kez yerinden kımıldamak istemiyordu.

Mermer heykel acımasızca kolunu tekrar kaldırdı. Bu kez işaret ve orta parmağını gökyüzüne doğru uzattı. Parmak uçlarından parlak kırmızı bir ışık huzmesi çıktı. Taş kadın keskin bir hareketle kolunu aşağı indirdi. Kırmızı ışık onun hareketini takip etti. Keskin bir bıçak gibi, hızla bir kalkan daha kaldıran Riddle'ın üzerine düştü. Kırmızı ışık şaftı onun güçlü savunması tarafından durduruldu. Yine de taş kadın ilerlemeye devam etti. Hermione, kırmızı ışık kalkanını delip geçerken Riddle'ın gözlerinin hafifçe açıldığını gördü. Son saniyede, Riddle kendini yolun dışına fırlattı. Yine de, kırmızı ışık demeti ormanın zeminine çarpmadan önce sol kolunu kesti.

Riddle gözleri öfkeyle parlayan heykele bakarken, elinden koyu kırmızı kan damlıyordu. Yüzünde bir hırıltı, saldırdı.
Riddle'ın asası bir bulanıklıktı, onu salladıkça lanet üstüne lanet gönderiyordu.

rakibine lanet okudu. Etrafında fırtına gibi esen kara büyüsü öfkeyle kıvılcımlandı ve kolayca en karmaşık büyülere dönüştü. Taş kadın saldırı bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. Hermione daha önce hiç Riddle gibi dövüşen birini görmemişti.

Asasına bir fiske vurdu ve karanlık bir lanet yaptı. Büyüsü taş kadının üzerine şiddetle indi ve onu parçaladı. Büyüsü zamanın kendisini büküyor gibiydi. Önce beyaz mermerin üzerinde kalın bir toz tabakası birikti. Sonra yıllar, on yıllar saniyeler içinde akıp geçti ve taşta yaşlılık çatlakları belirdi.

Hermione Riddle'ın büyüsünü vücudunda acı verici bir şekilde hissetti ve hemen siper alarak taş tabutun arkasına çömeldi. Dikkatle tabutun üzerinden baktı. Riddle'ın büyüsünün etkisiyle taş parçaları heykelden koptu ve daha yere düşmeden toz haline geldi. Heykel bir adım daha tökezledi. Sonra aniden göz çukurlarındaki mavi mücevherler öfkeli bir şekilde yandı. Büyü kadının etrafında çatırdadı ve kadın kolunu havada savurdu. Riddle'ın laneti yankılanan bir çatırtıyla bozuldu ve kadın Riddle'a doğru öfkeli bir büyü dalgası gönderdi. Riddle asasını savurdu ve güçlü büyünün yönünü değiştirmeyi başardı.

Hermione gözlerini kocaman açarak düelloya baktı. Heykele karşı bir saniye bile dayanabileceğinden . Belli ki heykel sadece hareketli bir taş değildi, aynı zamanda
birkaç güçlü kalkan.

Kahretsin, diye düşündü Hermione, kendi merakına kızarak. Keşke Riddle'ı takip etmeseydi, o zaman burada kapana kısılmayacaktı. Büyülü bariyer hâlâ meşe ağacının etrafındaki tüm alanı kaplıyordu, Gerçekte kış olduğu halde bir bahar günü yanılsaması yaratıyordu.

Riddle'ın kara büyüsünün bir başka dalgası Hermione'nin üzerine çöktü ve tüylerini diken diken etti. Hafifçe titreyerek sırtını taş tabuta dayadı. Yere sinmişken, eline sert bir şeyin değdiğini hissetti. Yerdeki kahverengi yaprakların arasında garip biçimli bir taş duruyordu. Hermione onu eline aldı ve kemik olduğunu dehşetle fark etti. Bir insanın çene kemiğinin yarısı,

azı dişleri hâlâ yuvalarında, titreyen elinin içinde duruyordu. Hermione'nin korkuyla açılmış gözleri ormanın zemininde dolaştı. Etrafta başka kemikler de vardı. Yutkundu. Bu korkunç tuzağın başka bir kurbanı mı?

Hermione tam kemiklerden sürünerek uzaklaşmak isterken başka bir şey gördü. , değil mi? Hermione temkinli bir şekilde uzanırken eli titredi. Bu gerçekten bir şey olamazdı... Eli kemiğin etrafına dolandı ve büyüsünden bir dalgalanma geçti.

"Merlin."

Hermione elindeki asaya bakarken buna inanamıyordu. İnceydi ve açık kahverengi ahşaptan yapılmıştı. Hermione'nin büyüsü coşkuyla sıçradı ve tahtaya doğru koşarak
ucundan neşeli parıltılar saçıyordu. Hermione elindeki o harika asaya bakıp gülümsemekten kendini alamadı. Birden kendini çok... çok... hissetti.

Bütün olarak.

Sevinci kısa sürdü, çünkü büyük bir çatırtı duyuldu ve Hermione tekrar içinde bulunduğu duruma geri itildi. Asasını sıkıca tutarak Riddle'a baktı. Hâlâ savaşıyor, o taş kadını yok etmek için elinden geleni yapıyordu. Riddle'ın büyü gösterisi oldukça etkileyiciydi. Yine de lanetli heykel onun için bile kolay bir rakip değildi. Hermione başını çevirdi ve etrafındaki ilkbahar ormanını taradı.

Bariyeri indirmem gerek.

Endişe ve korkunun karışımı onu vururken dudağını sertçe ısırdı. Bu, elinde gerçek bir asayı sadece ikinci kez tutuşuydu, bunu nasıl yapacaktı? Hermione gözlerini kapadı ve karmakarışık düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Koğuşlar hakkında bir şeyler okudun. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.*

Malfoylar'ın kütüphanesinde koruma büyüsüyle ilgili bir raf dolusu kitap vardı. Asasını sıkıca kavrayan Hermione tabuttan uzaklaştı. Sadece birkaç metre sonra elleri görünmez bariyere temas etti. Asasını hızla bariyerin üzerinde gezdirdi. Asasının ucunun altında titreşen koğuşun gücünü hissedebiliyordu. Yine de daha fazlası vardı. Koruyucu kalkanın içine daha uğursuz bir şey örülmüştü. Altında bir lanet gizliydi. Koruma büyüsüne gerekli enerjiyi sağlayan da bu lanetti.
Hermione lanetin içeriden çok daha güçlü olduğunu da söyleyebilirdi. Koruma büyüsü çemberine girmek nispeten kolaydı ama lanet kimsenin bir daha çıkmamasını sağlayacaktı.

Hermione, Arnavutluk'a gitmeden hemen önce okuduğu lanet bozma kitabını hatırladı. ' *Her lanetin zayıf bir noktası vardır.*
nokta,' demişti kitap. Hermione bunun doğru olması için dua etti.

Titreyen bir elle asasını salladı. Hermione, nasıl emileceğini ve nasıl bir yol izleyeceğini görmek için geçici olarak sihrinin bir kısmını bariyere göndermeye cesaret etti. Sihrinin o parçası inanılmaz derecede hızlı hareket etti. Hermione takip etmekte zorlandı. Alnında boncuk boncuk terler birikti. Ama sonra - Hermione'den yumuşak bir soluk çıktı - büyüsü lanetle birleşti ve sonunda onu tamamen görebildi.

Çok güzel bir lanetti. Bariyerin içine çok akıllıca örüldüğü için izleri neredeyse görünmezdi. Bu laneti yapmayı başaran kişi bir dahi olmalıydı. Her şey o kadar mükemmel uyuyordu ki. Sanki lanetin kendi aklı varmış gibiydi. Bu gerçekten de bir
güzel kompozisyon

Hermione derin bir nefes alarak kendine görevini hatırlattı. Bu lanete hayran olmak için burada değildi. Eli asasını sıkıca kavradı ve Hermione bariyere bir büyü dalgası daha göndererek daha fazlasını inceledi. Lanet inanılmaz derecede güçlü olsa da, aynı zamanda tüm savunma sisteminin zayıf noktasıydı.
Bu lanet olmadan, koruma büyüsü ve tüm bariyer işe yaramazdı. Eğer lanet düşerse, zincirleme bir reaksiyon başlatacak ve her şeyi yok edecekti.

Hermione korkusunu bastırdı ve tüm sihrinin laneti delmesini emretti. Tabii ki, salt güçle laneti bozabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden Hermione sihrini sayısız küçük iplikçik haline getirdi. Onlara lanetin etrafında kıvrılmalarını ve sinsice çekiştirmelerini emretti. Tek bir tanesi bile işe yaramazdı ama çok sayıda oldukları için yavaş yavaş laneti zayıflatmayı başardılar.
Hermione büyüsünün büyük bir kısmını bariyere göndermek zorunda kaldığı için başının döndüğünü hissetti.

Korkunç derecede uzun birkaç dakikadan sonra, güçlü bir dalgalanma tüm bariyeri geçti ve Hermione büyüsünün laneti kırdığını hissedebiliyordu. Lanet sonunda kırıldı ve şangırtılı bir sesle ortadan kayboldu. Hermione bitkin bir halde dizlerinin üzerine çöktü. Kar taneleri usulca üzerine süzülürken, boğuk bir kahkaha ve hıçkırık karışımı bir ses onu terk etti.

Başardı!

Bariyer yıkılmıştı. Sonsuz bahar kırılmıştı. Hermione hızla başını çevirdi ve Riddle'ı aradı. Hâlâ büyülü heykelle dövüşüyordu ve bariyerin yıkıldığını henüz fark etmemişti. Riddle'ın şakağındaki bir kesikten yüzüne kan akıyordu. Taş heykel artık sol kolunu kaybetmişti ve gövdesinde derin çatlaklar oluşmuştu. Yine de aynı acımasızlıkla saldırdı.

Hermione Riddle'a doğru koşmadan önce derin bir nefes aldı. Heykel elini kaldırdı ve güçlü büyüsünden bir dalga Hermione'nin başının birkaç santim üzerinde yükseldi. Riddle'a ulaşmadan kısa bir süre önce Hermione daldı ve bir kez daha onun yanına çarptı. Bu sefer itiraz edemedi çünkü Hermione onu da kendisiyle birlikte hayalete çekti. Saniyeler sonra çadırın girişinin hemen önünde yere yığıldılar. Hermione Riddle'ın göğsüne uzanmış, kalbi göğsünde hızla atarken onu sıkıca kavramıştı. Riddle önce ona bakıp sonra başını çevirip çadırı tararken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bizi az önce buraya mı ışınladın?" diye sordu sonunda nefes nefese.

Hermione yavaşça yanından kalktı ve Riddle'ın görmemesi için asayı cüppesinin cebine soktu.

"Evet, Üstat Riddle," diye cevap verdi usulca. "Koğuşlar aniden çöktü."

Riddle tekrar başını çevirip çevresini inceledi. Kaşlarını çatarak yavaşça ayağa kalktı. Hermione, Riddle'ın delici bakışlarından kaçmaya çalıştı.

"Koğuşlar neden düştü?" diye sertçe sordu.

Hızla başını salladı. "Bilmiyorum. Onları yıkılırken gördüm ve isteyeceğinizi düşündüm. Ben de bizi buraya ışınladım Üstat Riddle."

Bir an için Riddle cevap vermedi. Buz mavisi gözleri onu hapsetmişti ve Hermione cüppesinin cebindeki asanın farkındaydı. Eğer Riddle onda gerçek bir asa olduğunu öğrenirse, ona ne yapacağını bilmiyordu. Bir Mudblood'un işleyebileceği en kötü suçlardan biri bir büyücünün asasını kullanmak, hatta ona dokunmaktı.

"Pekâlâ," dedi Riddle yavaşça, hâlâ onu kuşkuyla tarıyordu.

Sonra çadıra doğru yürüdü. Hermione rahatlayarak nefes verdi. Riddle'ı hızla çadıra kadar takip ederken hâlâ hafifçe titriyordu. Kışlık pelerinini çoktan çıkarmış, oturma alanına oturmuş ve gümüş diademi dikkatle önündeki masaya yerleştirmişti. Hermione, Riddle diademi incelerken onun soğuk mavi gözlerinin ürkütücü bir şekilde parladığını gördü.

Sonra Hermione'nin bir zamanlar okumaya çalıştığı deri ciltli kitaba uzandı. Kitabı açtı ve asasını çekmeden önce masadaki diademin yanına koydu. Nefesinin altında büyüler mırıldanarak asasını yavaşça diademin üzerinde salladı. Zaman zaman kitaptaki bir şeyi kontrol ediyor, sonra da büyülerine devam ediyordu.

Hermione onun şakağındaki derin kesikten hâlâ kan aktığını gördü. Riddle buna hiç aldırmadı. Hermione kesinlikle gönüllü olarak yardım etmeyecekti. Bu yüzden Riddle'dan uzaklaştı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione Riddle'a bakarken bir esnemeyi bastırdı. Hâlâ diademin üzerine eğilmişti. Asasını mücevherin üzerinde nazikçe sallarken gözlerinde saplantılı bir parıltı yanıyordu. Saatlerdir başka bir şey yapmamıştı.

Hermione dudaklarını büzdü. Diadem kuşkusuz tuhaftı ama onu pek ilgilendirmiyordu. Onun yerine asa, ince kahverengi asa, Hermione'nin düşüncelerine hükmediyordu. Cüppesinin cebinde çok çekici bir şekilde duruyordu.

Hermione Riddle'a baktı. Ele geçirilmiş bir adam gibi göründüğüne bakılırsa, muhtemelen birkaç saat daha diademin içine dalmış olacaktı. Hermione yavaşça çıkış kapısına doğru ilerledi. Nefret ettiği parlak kırmızı asa mutfak üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu. Kalbi göğsünde gümbürdeyerek dışarı çıktı ve çadırdan birkaç adım uzaklaştı. Sonra kendini daha fazla tutamadı ve titreyen elleriyle asayı çekti. Elindeki kestane rengi asaya bakarken dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Onu biraz kullanmanın zararı olmazdı, değil mi? Kimse bunu öğrenemeyecekti.

Hadi Hermione, yap şunu, asa ona davetkâr bir şekilde fısıldıyor gibiydi. Hermione derin bir nefes aldı. *Tamam, tamam. Sadece birkaç büyü*, diye kendi kendine söz verdi. Çadıra doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Görünürde Riddle yoktu. Hermione asasını kaldırıp asa olmadan pek çok kez alıştırma yaptığı hareketlerle sallarken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

"Protego!"

Hermione'nin gözleri, kalkan gerçekten de onun etrafında şekillenirken açıldı. Genişçe gülümsedi. İşe yaramıştı! Bir asa daha salladı ve kalkan kayboldu. Bu kolay oldu. Bir şeye ihtiyacı vardı

daha zordu. Hermione hevesle birkaç büyü daha denedi. *Stupefy, Aguamenti, Lumos, Evanesco*. Her şey işe yaradı. Sonra daha zorlayıcı bir şey denemeye karar verdi. Eğilip biraz kar topladı ve bir kartopu oluşturdu. Sonra onu havaya fırlattı ve asasını karmaşık bir şekilde salladı.

"Aresto momentumu."

Hiçbir şey olmadı ve kartopu yere düştü. Hermione olduğu yere ters ters baktı. Sonra bir kartopu daha fırlattı ve büyüyü tekrar denedi. Bu kez kartopu havada hafifçe sallandı ama yine de düştü. Hermione konsantrasyon içinde kaşlarını çatarak büyü üzerinde çalıştı ve kendi mutlu dünyasında kayboldu.

"Aresto momentumu."

Hermione'nin gözleri bu kez kartopu inişini durdurup havada süzülürken ve onun komutlarını beklerken gururla parladı. Hermione başarısının sevinciyle kıkırdadı, ama sonra keskin bir ses onu sevincinden kopardı.

"Expelliarmus!"

Hermione asanın elinden fırladığını hissetti. Kaskatı kesildi ve kalbi korkuyla sıkıştı. Yavaşça sesin geldiği yere doğru döndü. Orada, birkaç metre ötede Riddle duruyordu. Sağ elinde kendi asasını, diğer elinde de onunkini tutuyordu. Hermione onun yüzüne bakınca bir panik dalgası kapladı içini. Ona karanlık bakışlar fırlatırken mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Hermione arkasını dönüp kaçmak istedi ama yere yapışıp kaldı. Riddle öfkeyle elindeki ikinci asaya baktı ve gözlerindeki öfke dolu parıltı daha da şiddetlendi. Sonra asayı cüppesinin cebine koydu. Ona doğru yürürken yüzündeki kızgın ifade hâlâ devam ediyordu.

"O asayı nereden buldun?" Riddle tısladı, sesi öfke doluydu.

Hermione korkuyla ona baktı. Adamın yüzündeki o tehlikeli ifadeyi gördükçe titremeye başlamıştı.

"Ben... Ben..." diye mırıldandı, onun önünde sinmişti. "Onu buldum. Tabutun hemen yanında..."

Riddle onun başka bir şey söylemesini beklemedi. Elini kaldırdı ve onu sertçe yakaladı. Adamın eli Hermione'nin sol üst kolunu acıyla sıkarken Hermione irkildi. Riddle onu kendine doğru çekti. Sonra Hermione'ye doğru eğildi, öyle ki yüzü Hermione'ninkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Hermione'nin nefes alış verişi korkudan düzensizleşmişti.

"Asa kullanmana izin yok," dedi karanlık bir sesle, sesinden tehdit sızıyordu.

Hermione onu yatıştırmaya çalışarak, "Biliyorum," dedi aceleyle. "Özür dilerim."

Riddle'ın gözleri öfkeyle kısıldı ve Hermione ondan uzaklaştı. Riddle onu daha sıkı kavrarken Hermione hafifçe inledi. Riddle başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve onu acımasızca kendisiyle birlikte çekti. Hermione onun peşinden tökezlerken korkudan titriyordu.
Ona ne yapacaktı? Riddle onu daha önce hiç dövmemişti ama işlerin çok çabuk değişebileceğini biliyordu.

"Özür dilerim," diye yalvardı ona. "Bunu bir daha

yapmayacağım." Riddle cevap vermedi, sadece onu yanına

çekmeye devam etti.
Hermione'nin midesi korkuyla düğümlendi. Keşke asayı kullanmamış olsaydı.

"Lütfen, Üstat Riddle," diye boğuldu, dehşete kapılmıştı. "Özür dilerim."

Hermione'nin yalvarışlarına yine tepki vermedi. Riddle çadıra girdi ve Hermione onu takip etmek zorunda kaldı. Hermione'ye doğru dönerken onu hiç bırakmadı. Hermione onun yüzündeki saldırgan ifadeyi görünce bir hıçkırığı bastırmak zorunda kaldı. Adam Hermione'nin diğer kolunu da tuttu ve onu sıkıca kavradı. Hermione onun dokunuşu altında titredi.

"Sen-" Riddle korkutucu bir sesle ona tısladı. "-Sen bir Çamurkan'sın. Bir asaya dokunacak kadar değerli değilsin."

Hermione onun yaydığı öfkeli büyüden inanılmaz derecede korkmuş bir halde başını salladı. "Evet. Bunu yapmamalıydım. Lütfen beni affedin, Efendi Riddle."

Riddle ona dudak büktü, öfke gözlerinden hiç gitmiyordu. Onu şiddetle sarstı ve Hermione inledi.

"Ne cüretle asa kullanırsın, seni pis Muggle?" diye bağırdı ona. "Sırf bu cüretin yüzünden dayak yemeyi hak ediyorsun!"

Hermione burnunu çekti. Gözlerini kaldırıp Riddle'a bakarken akmayan yaşlar gözlerinde yüzüyordu. Kesinlikle öfkeli görünüyordu ve öfkeli büyüsü her yere yayılmıştı. Hermione'nin içini acıyla parçalıyordu. Umarım Riddle onu sadece döver ve üzerinde herhangi bir lanet kullanmazdı. Hermione hızla gözlerini onun öfkeli yüzünden kaçırdı.

"Lütfen bana zarar verme."

Riddle'ın gözlerinde en ufak bir merhamet kıvılcımı bile yoktu. Onu yine acımasızca sarstı. Yüzünde korkutucu bir hırıltı, tısladı,

"Asa tutmaya uygun değilsin. Ne yapmaya çalıştın? Gerçek bir büyücüyle rekabet edemeyeceğini . Büyün işe yaramaz ve zayıf."

Onun acımasız sözleri zihninde yankılandı. Hermione bu sözleri o kadar sık duymuştu ki, arkasında kocaman yaralar bırakmıştı.

Zayıf!

Kanı kirliydi. Büyücüler arasında yaşarken, bir köleden başka bir şey değildi. Kullanılacak, cezalandırılacak ve atılacak bir şeydi.

İşe yaramaz!

Hermione yüzünü kaldırdı ve Riddle'a baktı. Riddle duygusuz gözlerinde vahşi bir inançla ona baktı. Buna inanıyordu. Bunu *biliyordu*.

Asa tutmaya uygun değil!

O da öyleydi. Bir Mudblood. Bir köle. Zar zor insan... Hermione gözlerini Riddle'dan alamıyordu, sözleri zihninde tekrar tekrar oynuyordu. İçindeki bir şeyi uyandırmışlardı. Beyaz bir ateş gibi, Hermione'nin göğsünü yakıyordu.

Gerçek bir büyücüyle rekabet edemiyor musunuz?

Ne yalan ama!

Yalan! Her şey yalan!

Hermione'nin içindeki beyaz ateş daha da şiddetlendi. Riddle'ın gözlerinde hâlâ ürkütücü bir şekilde duran karanlığı görebiliyordu. Ama onun karanlığının ne önemi vardı ki? Hermione'den korku düştü ve öfkeyle dişlerini sıktı. Onun büyüsü nasıl daha aşağı olabilirdi? Nasıl daha zayıftı? Ağzını açtığında, bu sadece karanlık büyücüye gerçeği haykırmak içindi,

"Yanılıyorsunuz! Benim sihrim zayıf *değil*!"

Bunu duyar duymaz Riddle'ın yüzünü karanlık bir gölge kapladı ve gözlerinde ölümcül bir parıltı belirdi. Bir uyarıda bulunmadan onu attı. Hermione yere sert bir şekilde temas edince nefesi kesildi. Riddle tıslarken, asası tehditkâr bir şekilde ona doğrultulmuştu,

"Sen değersiz bir yaratıksın. Pislikten başka bir şey değilsin."

Sesi sadece bir fısıltıydı ama tonu buz gibi soğuktu. Adam Hermione'nin üzerinde yükselirken, Hermione ayaklarının dibinde, oldukça korumasız bir şekilde yatıyordu. Gözlerindeki soğuk öfke, etrafında uçuşan kara büyü kadar yıkıcıydı. Yine de Riddle'ın karanlığı yalanlarını gerçeğe dönüştürmeyi başaramadı.

Onca yıl Hermione hiçbir şey söylememişti. Asla. Şimdi dudakları kıpırdadı ve Riddle'a hırladı,

"Seni kibirli pislik!"

Büyüsünün öfkeli bir kıvılcımı ona sertçe çarptı ama Hermione umursamadı. Onun yerine tısladı, sert sözlerinin etrafına küçümseme sarılmıştı,

"Benim sihrim seninkinden daha zayıf değil! En azından kendimi bir tuzak olduğu çok *açık* olan o bariyerin içinde yakalatmadım. Seni orada bırakmadığım için bana *teşekkür etmelisin*."

Riddle ona baktı. Öfkeli hırıltı yüzünü terk etmişti. Şimdi tamamen okunamaz, pürüzsüz bir maskeye dönüşmüştü. Hiçbir şeye cevap vermedi. Sadece asasını döndürdü.

"Cruc-"

Hermione büyüyü çok iyi biliyordu ve hiç düşünmeden tepki verdi. Bir şimşek gibi büyüsünün bir teli fırladı. Riddle'ın havada hâlâ yoğun olan güçlü büyüsünü kolayca uzaklaştırdı ve Riddle'ın kendisine doğru koştu. Riddle'ın mavi gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görebiliyordu. Riddle lanetini bitiremeden ya da kendini herhangi bir şekilde koruyamadan, Hermione'nin büyüsü Riddle'a çarptı ve onu öfkeyle uzağa fırlattı. Hermione, Riddle'ın vücudunun gardıroba nasıl şiddetle çarpıp ahşap kapağını kırdığını gördü.

Riddle'ın formu yere yığıldı, ama Hermione daha fazlasını görmek için kalmadı. Aceleyle, neredeyse takılıp düşerek ayağa kalktı. Sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

O gözler, korkunç sırların gizlendiği derin körfezler,

Sersemlik solur. Hiçbir ihtiyatlı şövalye

Ebedi sırıtışa hasta olmadan bakabilir

İki otuz dişin görünüyor.

- Charles Baudelaire

(*1821 † 1867)

Altıncı Bölüm: Maden Düşmanı

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

Yazarın notu: Bir sonraki bölümde oldukça hızlıydım. Ama bunu alışkanlık haline getireceğimi sanmayın ;)

Son bölümün sonunda Hermione'nin büyü kullanıp kullanmadığını soran bazı yorumlar aldım. Bu çok havalı olurdu ama hayır, bu asasız büyü değildi. Daha çok tesadüfi bir büyü gibiydi, ama çocuklarda göründüğünden biraz daha hedefe yönelikti.

Tüm yorumculara çok teşekkürler. Geri bildirimlerinizi okumak gerçekten harika!

RoisinBlack213, LadyNorth76, BeNeRre, Tiara2010, funnygirl, susieverona, thumbelina rocks, Iceagesurvivor123, enchy1204, Yunak, Hakus Princess, sumthinblu, xXDragonSlayerXx, LeaFairy124, PinkMusicalCherry, Pinky Prattle, reesessweetie, Vita Artista, xineweber, anjuri, Hulkishpower, AvoidedIsland, NY GE Pyromaniac, The Spades Queen, sacha22, LBpunkrock722, sweets1111, ellaella, QueenyT, RiddleMeThis, QueenyT, Zombie Reine, nikif, Lady Whitlock, sarah, TwilightGirl100195, ShimmeringWater, nnmouse, Hamelia Le Claire, MuggleBornWY, Evie Siri, DArk 16EtErnIty z8, HereToRead84, Angellwriter, dmw0991, CrazierThanYouSince96, 372259, Tyffanie. T, Sum, azulaiii, MisheardLyrics, DismalDreams, forbiddenluv, BoulderGirl1059, Ceralyn, RabxBlack, aGreatPenName, Reeto9, SAVAGEGRACEx, trestreschic, messy-hair-day, MacbethWannabe, Starrgirlfish, m0nt, KamiaKeller, LoveNotes333

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Altıncı Bölüm: Maden Düşmanı

Riddle'ın formu yere yığıldı. Hermione aceleyle, neredeyse takılıp düşerek ayağa kalktı. Sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

†

Hermione koştu. Çadırdan dışarı. Uzaklara. Ormana doğru. Hiç geri dönmedi. Riddle'ın onu takip edip etmediğini kontrol etmedi. Sadece koştu. Ciğerleri yanıyor, bacakları acıyordu ama durmadı. Dallar yüzünü çiziyor, kökler düşmesine neden oluyordu ama o yavaşlamadı. Buz gibi soğuk hava çıplak teninin her santimine saldırıyordu. Hermione fark etmedi bile. Koşmaya devam etti.

Ne kadar koştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kilometrelerce koşmuş gibi hissetti. Nefes almakta zorlanıyor, vücudu efora karşı koyuyor ve yavaşlamak zorunda kalıyordu. Hermione hâlâ nefes nefese ormanda yürüyordu, kaçma dürtüsü onu daha da zorluyordu. Ormanın zemini beş santim karla kaplıydı. Etrafını ladinler sarmış, dalları karın ağırlığı altında eğilmişti. Zayıf kış güneşi alçakta asılı duruyor, uzun gölgeler bırakıyordu. Hermione ucuz pamuklu elbisesinin üzerine sadece ince cübbesini giymişti ve şimdi soğuk yavaş yavaş üzerine çöküyordu. Ayakkabıları kara karşı gerçek bir engel oluşturmuyordu ve buzlu suyla ıslanmıştı. Hermione acınası bir şekilde titriyordu ama yine de yürümeye devam etti.

Görünmez olamıyordu. Kapaklı kırmızı asası çadırda terk edilmiş halde duruyordu. Gerçek asa hâlâ Riddle'ın cüppesinin cebinde saklanıyordu.
Hermione'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve yürüyerek herhangi bir yerleşim yerinin günler uzakta olduğunu biliyordu. Bu ormandan kaçış yoktu. Hermione kaybolmuştu.

Kayıp... ama...

Çok güzeldi. Kar, ağaçlar, ormanın sessizliği. Çok sakindi. Sadece ayakkabılarının altındaki karın çıtırtısı huzuru bozuyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı, önce teninde sıcak, sonra buz gibi soğuk ve donmuştu. Hermione ürpererek bir nefes aldı. Güzel kokuyordu. En son ne zaman kar kokladığını hatırlayamıyordu.

özgürce nefes aldı. Yine de yürümeye devam etti. Ve bu *onun* kararıydı. Ağzından yumuşak bir hıçkırık döküldü. Hermione elini kaldırdı ve gözlerindeki yeni yaşları sildi. Bu onun kararıydı! Sola da dönebilirdi, sağa da. Yürüyebilir ya da durabilirdi.

Benim kararım. Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü ve küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Hermione çok uzun bir süre yürümeye devam etti. Yumuşacık kar taneleri usulca üzerine düşüyordu. Güneş kaybolmuş ve yerini yıldızlar almış, ona doğru parıldıyordu. Beyaz kar ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Karanlıkta ise daha da güzeldi.
Başka bir dünya güzelliği. Hermione titremeyi bırakmıştı ve artık soğuk hissetmiyordu. Elleri ve ayakları uyuşmuştu ve kendini yorgun hissetmeye başlamıştı.

Aptal değildi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Burada, karla kaplı bir ormanın ortasında, üzerinde hafif giysilerden başka bir şey olmadan mahsur kalmıştı. Güneş battığından beri sıcaklık düşüyordu ve yeniden kar yağmaya başlamıştı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu ve kimse onu burada bulamazdı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu...

...ama bunun bir önemi yoktu. Zamanı azalıyordu ama aldığı her nefes onu özgürleştiriyordu. Bu harikaydı ve kendini özgür hissediyordu. Hermione küçük bir tebessüm etti ve tökezleyerek ilerledi, ayakları artık ağırlaşmıştı. Her adım büyük bir çaba gerektiriyordu. Ladinler devasa gövdeli meşelere dönüştü ama Hermione yoluna devam etti.

Yorgunluk onu korkutuyordu, uyuşukluk onu korkutuyordu. Sadece Düşüncelerinin bulanıklaştığını hissederken kendi kendine korkmanın doğal olduğunu söyledi. Her şey yavaşlamış gibiydi.

Ayakları sürüklendi ve bir sonraki adımında bir köke takılıp tökezledi. Zihni olanları kavrayacak kadar hızlı değildi ve Hermione karın içine düştü. Birkaç dakika boyunca orada yattı. Çaba göstererek kendini sırt üstü yuvarladı. Ormanın zemininden sızan bir soğuk . Olmalıydı ama yoktu. Hermione sürünerek yakındaki bir ağaca gitti ve sırtını dikleştirdi.

gövdesine yasladı. Yorgun bir şekilde başını ağaca yasladı ve önündeki manzaraya baktı. Karla kaplı zemin, her şeyi aydınlatan soluk ay ışığı ve saran mağrur ağaçlar. Daha kötüsü de olabilirdi. Hem de çok.

Hiç pişmanlık duymadı.

Gözleri düşüyordu. Kar ve ağaçlar kaybolmuştu. Her şey siyahtı.

Aşağı doğru kaydığını hissetti. Başı dönüyordu ama kötü bir şekilde

değil. Sadece yorulmuştu.

Çok

yorgun

---

um.

Karanlıkta, uyuşuklukta bir şey onu sarstı. Ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Vücudunu bir elektrik sarsıntısı sardı. Hermione geri dönmek istemiyordu. Ama bu sarsıntı ısrarcıydı ve durgun zihnini yakıp kavuruyordu. İstemeden de olsa, karanlığından dışarı çekildi. Düşünceleri geri geldi. Hermione gözlerini zorlukla açtı. Ağaçlar hâlâ oradaydı ve ay gökyüzünde yükseliyordu. beyaz bir kar tabakası kaplamıştı. Yine aynı oldu, bir acı parıltısı içini yakıp kavurdu. Bedeniyle bağlantısını kaybetmişti ama şimdi bu acı onu geri çekiyordu. Hermione'nin acıyı anlaması biraz zaman aldı ve sonra acının sol ön kolundan geldiğini anlaması daha da zaman aldı.

Hayır. O değil! Hermione kara lekesinin yandığını hissetti. Hayır. Hayır.

Yumuşak bir patlama sesi duyduğunda bunu zar zor fark etmişti. Hayır! Hayır! Bir çift ağır bot, görüş alanındaki kar tabakasını bozmuştu. görünüm. Hermione başını kaldırdı. Siyah bir pantolon, kalın bir kışlık pelerin ve sonra Riddle'ın solgun yüzüne baktı.

"Hayır!" diye bağırmak istedi ama zayıf sesi onu sadece bir fısıltı olarak bıraktı.

Yüzü ifadesiz olan Riddle, çelik gibi gözlerini Hermione'ye dikmişti. Hermione gözlerini sıkıca kapattı. Bu olamazdı! Bedenini hareket etmeye zorladı. Vücudu ona itaat etmek istemiyordu. Yine de kendini ağaç gövdesinden uzaklaştırmayı başardı ve yan tarafına düştü. Hermione ayağa kalkmak için çabaladı ama başaramadı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ondan uzaklaştı. Burada olamazdı. Onu bulmuş olamazdı. Vücudunu ondan uzaklaştırmak için mücadele ederken elleri karın derinliklerine battı.

Gözlerinin köşesinde bir çift koyu renk çizme belirdi. Hermione, Riddle'ın ona doğru yürüdüğünü fark edince hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedi. Sadece yumuşak bir inilti onu terk etti. Birden kolu altından kaydı ve karların üzerine düştü. Ne kadar çırpınsa da tekrar ayağa kalkamadı. Çaresizce karda yattı ve kendi kötü şansına lanet okudu.

Sert bir el, hatta bir lanet bekleyen Hermione'nin vücudu aniden hafif bir ağırlığın üzerine düşmesiyle gerildi. Hoş bir sıcaklık hissi veriyordu ve güzel kokuyordu. Şaşkınlığı gözlerini açmasına ve başını hafifçe çevirmesine neden oldu. Riddle'ı yanında çömelmiş buldu. Yüzünde hâlâ o korkunç duygusuz ifade vardı ama şimdi siyah pelerini yoktu. Hermione'nin gözleri onun mavi kilitlendi. Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı, diye düşündü. Ama sonra kendi gözleri kapandı ve sonunda zihni kilitlenmeye karar verdi.

†

Kız bilincini kaybetmişti. Riddle tereddütlü bir el uzattı ve parmaklarını dikkatle kızın yanağında gezdirdi. Buz gibi soğuktu. Düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü. Öfke kızın peşine düşürmüştü. İlk dürtüsü Mudblood'u bulmak, onu sakatlamak, kanını akıtmak olmuştu. Onu kesip açmak, merhamet dilemesinden zevk almak istemişti. Asla merhamet etmedi.

Şimdi Riddle avını yakalamıştı ama öfkesi garip bir şekilde onu terk etmişti.

Riddle'ın eli yavaşça kızın omzunda gezinirken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Onu sırt üstü yatacak şekilde çevirdi. Bakışları Çamurkan'ın vücudunda dolaştı. Dudakları maviydi ve ten rengi ölümcül derecede solgundu. O önemsiz elbisenin üzerine sadece ince bir cüppe giymişti. Riddle pelerinini kızın küçük bedeninin etrafına sıkıca sardı. Hareketleri yavaş ve tereddütlüydü, ellerinden biri dizlerinin arkasında gezinirken diğer kolu vücudunun üst kısmına dolandı. Sonra onu yukarı kaldırdı. İnanılmaz derecede hafifti. Adam onu göğsüne doğru çekerken vücudu çok zayıf hissediyordu. Riddle olduğu yerde döndü ve hayaletin karanlık baskısına doğru adım attı. Saniyeler sonra çadırın tam önünde yeniden belirdi. Penny hâlâ ona yaslanmıştı, içeri girdi. Yatağına yürüdü ve onu yavaşça yere yatırdı. Siyah pelerinine sarılmış olan Penny küçük ve sefil görünüyordu.

Riddle'ın kaşları bir kez daha çatıldı. Önceki öfkesinin yokluğu onu şaşırtıyordu. Hayır. *Kız* kafasını karıştırıyordu. Bu Mudblood gerçekten de büyüsünün üstesinden gelmeyi başarmış ve ona başarıyla saldırmış mıydı? Cruciatus Laneti'ni kıza göndermek isterken, inanılmaz derecede güçlü bir büyü parıltısı ona tüm gücüyle çarpmış ve onu uzağa fırlatmıştı.

Onu bayıltmak mı?

Riddle her ne kadar inkâr etmek istese de, başının arkasındaki şişlik acı verici bir hatırlatıcıydı. Pis bir *Mudblood* olan Penny onu yenmeyi başarmıştı. Gerçi herhangi bir saldırı beklemediği için tetikte değildi ama yine de bu büyük bir başarıydı. Bir Mudblood nasıl bu kadar güçlü olabilirdi?

İmkansız.

Riddle başını salladı. Bu imkânsızdı. Bir Mudblood'un büyüsü, eski Safkan soylarında yüzyıllar boyunca birikmiş olan gücün yalnızca zayıf bir gölgesiydi. Herkes biliyordu ki

Çamurkanlar yalnızca Safkanlara hizmet edecek kadar iyiydiler. Kayda değer hiçbir büyü yetenekleri yoktu ve basit gündelik işlerden fazlasını yapamayacak kadar aptaldılar.

"Affet beni."

Yabancı sözcükler Riddle'ın dudaklarından döküldü. Helena'nın tabutunun üzerindeki yazı buydu. *"Ignosce me.* Penny bunu okuyabilmiş ve hatta doğru bir şekilde İngilizceye çevirebilmişti. Gerçekten de *aptal* bir Mudblood... Riddle cüppesinin cebinden asasını çıkarmadan önce kızın solgun yüzüne baktı ve-

Beklemek mi?

Asası mı? Kesinlikle hayır. Riddle onun baygın halini küçümsedi. Sonra pürüzsüz asayı inceledi. Onun büyüsüne hiç uymuyordu. Yine de Mudblood onu kullanmıştı. Aresto momentumu basit bir büyü değildi. Penny'nin büyü becerisi eksikliği buraya kadarmış... *"Asayı tabutun yanında buldum,"* demişti. Belli ki Helena'nın tabutu. Yani koğuşun içinde mahsur kaldıklarından beri asa Penny'deydi.

Ravenclaw'ın koğuşları.

Ravenclaw gibi bir cadıya yakışan haince bir tuzaktı. Koğuşları nasıl unutabilmişti? Riddle kendini azarladı. Diadem onun tüm dikkatini çekmişti, Ravenclaw'ın nöbetçilerinin neden düştüğünü hiç merak etmemişti. Onları kim yıkmıştı?

Riddle gözlerini Mudblood'a dikti. Bu imkânsızdı, değil mi? Penny mi? Böylesine güçlü bir büyüyü nasıl alt edebilirdi ki? Basit bir Mudblood asla Rowena Ravenclaw'a rakip olacak güçlere ya da bilgiye sahip olamazdı. Hayır, farklı bir açıklaması olmalıydı...

Penny hafifçe kıpırdandığında Riddle düşüncelerinden sıyrıldı. Ormanda baygın düştüğünden beri ilk yaşam belirtisi. Penny'yi

bir elini alnına indirdi. Hâlâ doğal olmayan bir soğukluk hissediyordu. Riddle yatağın kenarına oturdu. Yavaşça pelerinini Penny'nin bedeninden çekti ve geçici olarak onu soymaya devam etti. Önce dış cüppesini, sonra da beyaz pamuklu elbisesinin düğmelerini nazikçe açtı. Elbisenin kumaşı kaba, yırtık pırtık ve kirliydi. Riddle elbiseyi yere attı. Gözlerini önündeki kıza dikti.
Başı yana düşmüştü ve kıvırcık saçları yüzünü gizliyordu. Bakışları yavaşça, üzerinde külot ve sütyenden başka bir şey olmayan vücudunda dolaştı. Kıyafetleri olmadan vücudu daha da sıska görünüyordu.
Kalça kemiklerini ve kaburgalarını derisinin altında açıkça görebiliyordu. Riddle bir elini uzattı ve yavaşça içbükey karnına koydu, sonra yumuşak teninin üzerinde ve yan tarafına doğru gezdirdi. Dokunduğu her bir yırtığı hissedebiliyordu.

Penny tekrar kıpırdandı ve Riddle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Onu gerekiyordu. Hızla asasını çekti ve salladı. Havada kalın bir battaniye belirdi. Asasını daha karmaşık bir şekilde salladı ve kumaşa bir ısıtma tılsımı dokudu. Riddle battaniyeyi Penny'nin vücuduna sıkıca sararken büyüsüyle yavaşça ısındığını hissedebiliyordu.

Uyuyordu. Onun

bulmacası.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione uyandığında kendini sıcak ve rahat hissetti. Hâlâ çok yorgundu, gözlerini açmadı. Anılar kafasının içinde dolaşıyordu. Bir ormanda nasıl dolaştığını hatırladı. Çok soğuktu. Ve karanlık. Döndü ve gözleri hâlâ kapalı bir şekilde sırt üstü yuvarlandı. sıcak bir battaniye vardı. Ne olmuştu ki? Belki de ölmüştü. Eğer öyleyse, ölüm o kadar da kötü değildi.

"Penny?" hoş bir ses düşüncelerini böldü. "Uyanık olduğunu biliyorum. Gözlerini aç."

Hermione isteksizce o sese itaat etti. Gözlerini araladı ve ışıktan kör oldu. Gözleri sulandı ve birkaç kez kırpıştırdı. Yavaş yavaş her şey netleşmeye başladı. Gri bir tavana baktı. Tanıdıktı. Vücudu dehşet içinde dondu. Bu çadırdı. Geri dönmüştü! Daha fazla anı zihnini işgal etti. Riddle aniden ortaya ormanın ortasındaki o ağaca yaslanmıştı. Ondan kaçmaya çalışmıştı ama . Farkına vardığı şey buz gibi soğuktu. Riddle onu yakalamıştı.

Hermione'nin gözleri büyüdü ve kendi nabzının kulaklarında çınladığını duydu. Sonra başını çevirdi. Riddle ondan çok da uzak olmayan koltuklardan birinde oturuyordu. Bacaklarını rahatça önüne açmış, merakla Hermione'ye bakıyordu.

Hermione panik içinde, "Usta Riddle," diye bağırdı, yatakta aniden .

Battaniye üzerinden kayarak vücudunun üst kısmını ortaya çıkardı. Hermione dehşet içinde, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmadığını gördü. Çabucak battaniyeyi kaptı ve yukarı çekerek kendini örttü. Riddle'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Hermione'nin içinde daha fazla korku kaynıyordu ve titremeye başladığını hissetti. Ne planlıyordu? Onu soymuştu, değil mi? Hermione şok içinde yattığı yatağın onun yatağı olduğunu fark etti. Midesi korkuyla sıkıştı ve yataktan kalkmaya çalıştı.

"Yavaş ol," dedi Riddle, sesini renklendiren bir eğlenceyle.

Oturduğu yerden kalktı ve hızla Hermione'nin yanına gitti. Hermione o kadar güçsüzdü ki zamanında ayağa kalkmayı başaramadı. Riddle onu tekrar yatağa itti.

"Yere yat," dedi emir verircesine.

Adamın sesindeki keskin tonu duyan Hermione ona itaat etti ve yatağa uzandı. Korku dolu gözlerle ona baktı. Sırıtış
hâlâ ağzının etrafında dans ve yatakta onun yanına oturdu. Onu bu kadar yakınında hissettiğinde gerildi.

"Seni lanetlediğim için özür dilerim," dedi Hermione telaşla. "Bunu yapmak istememiştim. Bir anda oluverdi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Riddle. Sonra gözlerinde kötü bir parıltıyla, "Bana hakaret ettiğin için özür dilemeyecek misin?" diye sordu.

"*Kendini beğenmiş pislik!* Hermione onun sözlerini hatırladı. Özür dilemesi gerektiğini biliyordu - *hemen!* - Ama dudakları inatla mühürlüydü. Riddle bir an bekledi. Özür gelmeyince yüzünde korkunç bir sırıtış belirdi ve düşüncelere daldı,

"Hm. Görünüşe göre arsızlığın için seni cezalandırmam gerekiyor."

Hermione ondan uzaklaştı. Adam elini kaldırdı ve Hermione gözlerini kapatıp darbeyi bekledi. Darbe hiç gelmedi. Riddle usulca kıkırdadı ve Hermione dikkatle gözlerini yeniden açtı. Riddle kızın saçından bir tutam yakalamıştı ve şimdi onu tembelce parmağının etrafında kıvırıyor, bir yandan da ona bakmaya devam ediyordu. Bu garip davranış onu bir tokattan daha fazla korkutmuştu. Adamın eli kızın saçını bıraktı ve onun yerine hafifçe kolunun üzerinde gezindi. Bununla birlikte mavi gözlerinde yırtıcı bir parıltı belirdi. Parmakları Hermione'nin kolundan ayrıldı ve köprücük kemiğinin üzerinde usulca dans etti. Hermione onun açgözlü dokunuşuyla ürperdi.

"Lütfen, yapma," diye boğuk bir sesle konuştu, adamın niyetinden korkmuştu.

Riddle sırıtarak ona doğru eğildi ve Hermione onun kokusunun dalgasına . Yüzü onunkine rahatsız edici derecede yakındı ve Hermione korku dolu gözlerle ona baktı. Riddle Hermione'nin korkusunu içine çekerken karanlık sırıtışı onu hiç terk etmedi. Hermione'ye daha da yaklaştı ve Hermione, Riddle'ın dudaklarını yanağının üzerinden usulca geçirip kulağına götürdüğünü hissedebildi. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Sana ne yapacağımı sanıyorsun, küçük Çamurkan?" Riddle fısıldadı, ipeksi sözlerinin etrafına sahte bir öfke sarılmıştı.

Hermione onun sıcak nefesini teninde hissedince titredi. Riddle eğildi ve kendini beğenmiş bir tavırla onun sarsılmış halini inceledi. Sonra Hermione'ye uzandı.

ve kırmızı bir iksir şişesi aldı. Hermione'ye uzattı. Ona sertçe emrederken tüm şakası yüzünü terk etti,

"İç şunu."

Hermione onun otoritesinden şüphe etmedi. İksir şişesini aldı ve içindekini yuttu. Tadı korkunç derecede bozulmuş portakal suyuna benziyordu. Riddle artık boş olan şişeyi ondan aldı ve eline bir tane daha sıkıştırdı. Hermione itiraz etmeden iksiri içti. Bunun tadı o kadar kötü değildi ve ilkinin ağızda bıraktığı tadı silip süpürmüştü. Anında içine hoş sıcaklık yayıldı. Riddle hâlâ yakınında olmasına rağmen vücudu istemsizce gevşedi. Göz kapakları düşmeden önce gördüğü son şey Riddle'ın asasını onun üzerinde nasıl salladığı oldu. Rahatlatıcı sıcaklık daha da yoğunlaştı ve Hermione uykuya daldı.

†

Riddle garip yaratığın uykuya dalmasını izledi. Ona bir el uzattı ve parmaklarını yumuşak kıvırcık saçlarında nazikçe gezdirdi. Bir tay gibi ürkekken en güçlü büyüyü çağırabilmesi çok garipti. Riddle ilgiyle onun uyuyan yüzünü taradı. Rahatlamıştı, yüz hatlarında artık korku belirtisi yoktu. Başparmağını kızın dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Gücün nereden geliyor?" diye düşündü kıza bakarken.

Tüm Mudblood'lar zayıftı, büyüleri işe yaramazdı. Riddle bunu biliyordu. Ama Penny bu denkleme nasıl uyuyordu? Onunki gibi bir büyü damar kusurluydu, her zaman değer verilmesi gereken bir şeydi.

Riddle kıza bakarken başını iki yana salladı. Bakışları kızın yüzünden ayrılıp sol kaydı. Ön kolunun iç tarafı sergileniyordu ve soluk teninde koyu renkli bir iz açıkça görülüyordu. Kaba bir el tarafından deriye kocaman bir 'M' dövmesi yapılmış ve etrafı rünlerle çevrilmişti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione bir sonraki sefer uyandığında, çadır pencereden giren gün ışığıyla yıkanıyordu. Belli ki bütün gece uyumuştu. Yavaşça yatakta doğruldu. Vücudu artık o kadar zayıf hissetmiyordu. Belki iksirlerden ya da uykudan kaynaklanıyordu ama kendini çok daha iyi hissediyordu. Küçük mutfaktan gelen tıkırtıları duydu. Alnında şaşkın bir kaşla Hermione gürültüye neyin sebep olduğunu görmek için döndü. Sırtını ona dönmüş duran Riddle'ı görünce şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı, belli ki o mis gibi kokuya bakılırsa bir şeyler pişiriyordu.

Bu onun işiydi. Merlin, görevlerini ihmal etmişti! Panik, kalbinin birkaç atım atmasına neden oldu. Önce dünkü olay ve
Şimdi de kahvaltıyı hazırlaması gerekirken uyuyordu. Korku daha da artıyordu ve Hermione hızla yataktan fırladı. Ayağa kalktığında başı başladı ve kendini inanılmaz derecede sersemlemiş hissetti. Üstelik üzerinde hâlâ iç çamaşırından başka bir şey olmadığını fark etti. Hermione elbisesini aramak için dönerken hafifçe sendeledi.

"Sonunda uyandın mı?" diye bir ses paniğini böldü.

Hermione gerildi ve sonra mutfağa baktı. Riddle kayıtsızca tezgâha yaslanmış, parmaklarının arasında döndürüyor ve ağzının etrafında vahşi bir gülümseme oynaşıyordu. Hermione tedirginlikle, Riddle' gözlerinin yüzünü terk edip tembelce açıkta kalan vücudunu nasıl taradığını fark etti. Ne yapacağını bilemediği için kılını bile kıpırdatmadı. Sonunda adamın inanılmaz mavilikteki gözleri tekrar yüzüne dikildi ve Hermione gözlerinde karanlık bir eğlencenin dans ettiğini gördü. Hermione ona bakarken korkudan taş kesilmişti.

"Etrafta yarı çıplak ne yapıyorsun?" Riddle çekiştirdi. "Giyin."

Hermione gözlerini kaçırdı ve uysalca, "Giysilerimi bulamıyorum, Efendi Riddle," diye fısıldarken gözlerini yere indirdi.

Bunun üzerine onun kıkırdadığını duydu. "Her şeyin üstüne de kör mü oldun? Sandalyenin üzerinde yatıyorlar."

Bununla birlikte ondan uzaklaştı ve yemek pişirmeye devam etti. Hermione hâlâ kıpırdamıyordu ama bakışları koltuğa kaydı. Orada bir demet giysi duruyordu. Riddle'a temkinli bir bakış daha atarak, onun hâlâ kendisini görmezden geldiğinden emin oldu. Sonra hiç tereddüt etmeden sandalyeye doğru ilerledi. Hermione giysileri eline aldı ama kendisinin olmadığını hemen fark etti. Bu onun eski pamuklu elbisesi değildi. Hermione şaşkınlıkla bir kot pantolon, siyah bir tişört ve kalın, yünlü, yeşil bir kazağa baktı. Bu giysiler Riddle'ın normalde giydiği şeylere şüpheli bir şekilde benziyordu ama bir kadının vücuduna uyacak şekilde kesilmiş oldukları belliydi. Şimdi daha yakından bakınca Hermione kumaşın üzerinde kalan büyü kalıntılarını hissedebiliyordu. Riddle'la tekrar konuşmaya cesaret edemedi, bu yüzden giysilerin içine girdi. Darlardı ve vücudunda garip bir his uyandırıyorlardı. Yıllardır o bol elbiseden başka bir şey kullanmasına izin verilmemişti.
Ama nedense yeni kıyafetlerinin verdiği hissi ve kesinlikle eskilerinden daha sıcaklardı.

Riddle yemek pişirmeyi bitirmişti ve şimdi asasını dolaba doğru sallıyordu. Tabaklar ve çatal bıçak takımı küçük masaya doğru süzüldü ve masanın üzerine dizildi. Bu arada Riddle masanın üzerine içinde çırpılmış yumurta ve domuz pastırması olan bir tava koydu. Sonra birkaç dilim kızarmış ekmek ve bir demlik çay getirdi. Hermione onun masayı iki kişilik hazırlamasını giderek artan bir tedirginlikle izledi. Draco dönmüş müydü? Onun dönmüş olma ihtimali karşısında korkuyla dudağını ısırdı. Hermione göze çarpmamaya çalışarak Riddle'dan olabildiğince uzakta durdu. Orada dururken kendini biraz hasta hissediyordu. Vücudunun her yeri ağrıyordu ve ayakları titriyordu. Hermione'nin bakışları tekrar masaya kaydı. Riddle oturmuştu ve mavi gözleri aniden ona dikilince Hermione kaskatı kesildi.

"Buraya gel," diye sertçe emretti ona.

Başka çaresi kalmayan Hermione itaatkâr bir tavırla ona doğru yürüdü ve gözlerini kocaman açarak Riddle'a baktı. Onu tararken yüzü bir kez daha okunamaz . Hermione masanın hemen yanında durdu ve utangaç bir tavırla sorarken gözleri kısıktı,

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Riddle onun sorusunu duymazdan gelerek, "Otur," dedi.

Hermione'nin yüzü ona doğru döndü. Beklenti dolu bir kaşını ona doğru kaldırmıştı. Bakışları onunla karşısındaki boş sandalye arasında gidip .

"Ben... Ben mümkün değil-" diye mırıldandı.

"Otur!" Riddle'ın emredici sesi onun sözünü kesti.

Hermione onun ses tonuyla irkildi ve hemen sandalyeye . Başını kaldırıp Riddle'a bakmaya cesaret edemedi, onun yerine kucağında titreyen ellerine baktı. Riddle'ın hareket ettiğini duydu, belli ki tabağını dolduruyordu, ama Hermione yine de başını kaldırmadı.

"Penny," dedi Riddle keskin sesiyle.

Hermione isteksizce başını kaldırdı. Önündeki tabağın çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve bir parça altın rengi kızarmış ekmekle dolu olduğunu görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Güvensizce Riddle'a baktı. Şimdiye kadar alaycı bir gülümseme ağzını kıvırıyordu. Onunla çok eğlendiği belliydi.

"Ye," diye emretti ona.

Hermione bir an tereddüt etti. Çırpılmış yumurtalar tabağın üzerinde çekici bir şekilde duruyordu ve Hermione ne kadar aç olduğunu fark etti. Riddle'a ürkek bir bakış daha fırlattı. Riddle kendine bir fincan çay doldurdu ve yemeye başlarken Hermione'ye hiç dikkat etmedi. Hermione titreyen elini uzattı ve çatalı aldı. Sonra temkinli bir şekilde yemeye başladı. Çok lezzetliydi. Hermione en son ne zaman soğuk yemek artıkları dışında bir şey yediğini hatırlamıyordu. Bu gerçekten çok güzeldi. Riddle'a kaçamak bir bakış fırlattı ama o hâlâ onu görmezden geliyordu. Ne tuhaf. Aslında dünkü olaydan sonra onun kendisini cezalandırmasını beklemişti. Bunun yerine ona yardım etmiş, kahvaltı hazırlamış ve hatta ona biraz yiyecek vermişti. Belki de tüm bunlar sadece bir rüyaydı ve o hâlâ o ağaca yaslanmıştı

Yavaş yavaş donarak ölürken. Sessizlik içinde yemek yediler ve o da yemeğinin tadını çıkardı.

Hermione sözlerini bitirdiğinde Riddle çatalını bıraktı ve Hermione'yi taradı. Sabit bakışları Hermione'nin gözünü korkuttu ve gözlerini kaçırdı. Riddle bir asa salladı ve masa toplandı, tabaklar mini mutfağa uçtu. Hermione'nin içindeki korku giderek artıyordu ve korkuyla Riddle'a baktı. Riddle'ın elinde küçük bir kitap görünce şok içinde kaskatı kesildi. Kitabı tanıyınca Hermione'nin kanı korkudan buz gibi kesildi. Küçük, yırtık pırtık, kullanılmaktan yıpranmış bu kitap onun en önemli varlığıydı. Onun tılsımlar ansiklopedisiydi. Hermione şaşkınlıkla kitabı güvende tutmak için cüppesinin cebine koyduğunu fark etti. Riddle dün Hermione'nin üzerindeki giysileri çıkarırken onu bulmuş olmalıydı.

"Bunu aldığını bana açıklayabilir misin?" Riddle'ın soğuk sesi paniğini yarıp geçti.

Hermione'nin kahverengi gözleri korkuyla ona doğru kaydı. Onu tararken Riddle'ın yüzünde aşılmaz bir maske vardı, gözleri acımasızca Hermione'yi delip geçiyordu. Hermione gözlerini hızla aşağıya çevirdi ve titreyerek fısıldadı,

"Ben *çalmadım*. Yemin ederim, Usta Riddle."

Riddle soğuk bir tavırla, "Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi, onun korkusundan etkilenmemişti.

Hermione çılgınca çarpan kalbini kontrol altına almak için kısa bir süre gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini ona hiç kaldırmadan, usulca konuştu,

"Kitabı Diagon Yolu'nda buldum. Birkaç yıl önce. Ve onu öylece sakladım."

"Hm," dedi Riddle hafifçe.

Hermione yutkundu ama sonra ona bakmaya cesaret etti. Küçük kitabı tembelce karıştırdı. Birden şaşırtıcı mavilikteki gözleri

Hermione irkildi. Riddle'ın ağzını bir sırıtma kapladı ve sahte bir masumiyetle ses tonunu acımasızca çarpıtarak sordu,

"Anlamıyorum Penny. Neden böyle bir kitap saklıyorsun?" Kitabı rastgele açtı ve okudu, "'Hapsedici: düşmanları bağlamak ve hareketsiz hale getirmek için kullanılır'."

Riddle'ın delici gözleri Hermione'nin üzerine dikildi. Sorgulayan bir kaşını kaldırdı ve sordu, sesi yumuşak bir ipek gibiydi ama altında keskin bir kenar saklıydı,

"Düellolarda sıkça kullanılan bir büyü. Senin gibi bir Mudblood neden böyle bir kitap saklasın ki?"

Hermione ona baktı. Nefes alış verişi hızlanmıştı ve Riddle'ın bakışları altında titriyordu. Cevap gelmeyince Riddle kitabı kapatıp Hermione'ye doğru eğildi. Hermione ondan biraz . Yavaşça bir elini kaldırdı. Parmaklarını usulca yanağında gezdirirken gözleri Hermione'yi hiç bırakmadı. Hermione onun dokunuşu altında korkuyla titredi. Bunu gören Riddle'ın soğuk gözlerinde karanlık bir eğlence parladı. Parmakları Hermione'nin yanağından aşağıya doğru yavaşça inerken, eli Hermione'nin omzunda durdu ve başparmağı yumuşak bir şekilde Hermione'nin boynunun derisinde gezindi. Hermione onun nabzının derisinin hemen altında hızla attığını hissedebildiğinden emindi.

"Bir *Mudblood* olarak -" Riddle karanlık bir gülümsemeyle şöyle dedi. "-Senin büyün gülünç derecede zayıf. O yüzden söyle bana..."

Omzundaki parmakları tehditkâr bir şekilde gerildi. Riddle fısıldarken mavi gözleri acımasızca ona dikildi ve yüzündeki şeytani gülümseme büyüdü,

"Bu kitabı saklamana ne sebep oldu? Dün o asayı neden eline aldın? Okuyamıyorsun ve doğru düzgün büyü yapamıyorsun, peki neden?"

Sözleri tüm büyücülerin ona her zaman söylediklerinden farklı değildi. Hermione bu aşağılanmaya uzun zaman önce alışmıştı. Ama sonra

Neden şimdi gözlerinden yaşlar akıyordu? Bir şey göğsüne ağırlık yapıyor ve boğazını düğümlüyordu. Riddle onun kilit altında tuttuğu hüznü nasıl ortaya çıkarabilmişti? Hermione daha fazla dayanamadı. Bakışlarını o merhametsiz mavi gözlerden ayırdı ve başını eğdi. Bunu yapar yapmaz omzundaki el acı verici bir şekilde sıkıca kavradı ve Riddle ona emrederek tısladı,

"Bana bak!"

Hermione hemen itaat etti. Riddle ona kötü niyetle sırıttı ve tekrarladı, "O asayı neden çaldın? Senin elinde hiçbir işe yaramaz. Neden zamanını ve daha da önemlisi Efendilerinin zamanını asla anlayamayacağın şeylerle harcıyorsun?"

Hermione o masmavi gözlere bakarken ürperdi. Gözlerinde sadistçe bir zevk yanıyor, onunla alay ediyordu. Riddle'ın küçümsemesi onu sarstı. Onu neden bu kadar güçlü etkilediğini anlamıyordu. Kolaylıkla eski yaraları deşip açtı. Duygu karmaşasına Hermione ağzını açıp fısıldadı,

"Yapabilirim."

Riddle'ın yüzüne karanlık bir gölge düştü ve tehlikeli bir sakinlikle, "O da neydi?" diye sordu.

Hermione ona bakarken dişlerini sıktı. Düşüncesizce söylediği sözleri geri alması gerekiyordu. *Özür dile, çabuk!* Özür yerine meydan okuma sözcükleri onu terk etti,

"Büyüyü anlayabilirim."

Hermione ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Önce dün ona hakaret etmişti, şimdi de küstahlaşmaya devam ediyordu. Riddle onu şimdi cezalandıracaktı. Bunu biliyordu ve acı çekme ihtimaliyle vücudu korkuyla titriyordu.

"En basit büyüleri bile anladığından çok şüpheliyim, Penny," dedi Riddle, sesi acımasız bir alayla doluydu. "Çamurkanlar büyüyü biz Safkanlar gibi kavrayamazlar."

Nasıl olsa dayak yiyeceğine inanan Hermione, duygularının kendisini ele geçirmesine izin verdi ve Riddle'a çıkıştı,

"Madem bu kadar aptalım ve büyüm bu kadar zayıf, o zaman neden dün seni lanetleyebildim? Belki de büyüden anlamıyorsundur!"

Bir an için Riddle tepki vermedi. Onun mavi gözlerinde bir zafer parıltısı gördüğünü sandı. Ama bu mümkün olamazdı. Bir saniye içinde kayboldu ve ardında her zamanki duygusuz maskesini bıraktı. Hermione kendisini kesinlikle ona çarpacak olan öfkeye hazırladı. Ama sonra Riddle'ın tek söylediği şu oldu,

"Bunu başka bir zaman tartışırız."

Hermione şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Çok şey beklemişti ama bunu değil. Riddle başka bir şey söylemedi ve masadan kalktı. Bunu gören Hermione otomatik olarak sandalyesinden fırladı. O ayağa kalktığında oturduğu yerde kalamazdı. Ayağa fırladığında bir baş dönmesi dalgası ona sertçe çarptı. Dengesini yeniden kazanmaya çalışırken tökezledi. Bir el onu kolundan yakalayarak düşmesini engelledi.

"Sakin ol," diye fısıldadı yumuşak bir ses ona. "Sivri dilini geri kazandın ama hâlâ tam olarak iyi değilsin, değil mi?"

Hermione'nin başı döndü ve kendini hasta hissetti. Yine de, "Ben iyiyim," diye bastırmayı başardı.

"Elbette," diye alaycı bir yanıt geldi.

Başını kaldırdı ve Riddle'a baktı. Riddle onu kolundan tutmuş, yüzü boş bir maske gibi ona bakıyordu. Hermione'nin üzerinde gezinen gözlerine aniden tuhaf, açgözlü bir bakış sızdı. Bu Hermione'yi ürpertti. Riddle bir kolunu beline dolayıp onu yatağına götürürken gerildi. Belki de ona saldırmamıştı.

Aklında farklı bir ceza olduğu için mi? Hermione'nin nefes alış verişi hızlandı. Riddle ona *dokunmayacaktı*, değil mi? Panik içinde büyüdü. Yatağına vardıklarında Hermione son derece korkmuştu. Efendilerin kendilerini Çamurkanlarına zorla kabul ettirdiklerine dair hikâyeler duymuştu. Riddle'ın ona attığı o açgözlü bakış tedirgin edici olmaktan da öteydi. Kolunu ondan çekti ve onu yatağa itti. Riddle'ın hareketleri karşısında çılgına dönen Hermione titremeye başladı.
Riddle onun gözlerindeki korkuyu görünce bir kaşını kaldırdı. İçini çekti ve sonra durgun bir sesle şöyle dedi,

"Muhtemelen yapmam gerekse de seni iğnelemelerin için cezalandırmayacağım. O yüzden sakin ol."

Komodinin çekmecesine uzandı ve bir iksir şişesi çıkardı. Hermione'nin ellerine tutuşturdu ve ona emretti,

"İç şunu."

Sonra arkasını döndü ve onu yalnız bıraktı. Riddle yanından uzaklaşırken Hermione'nin vücudu gevşedi. Riddle zarifçe kanepeye oturdu ve kitabını okumaya başladı. Onu gerçekten yalnız bırakacak gibi göründüğünden emin olan Hermione elindeki iksir şişesine baktı. Tıpayı çıkardı ve emredildiği gibi içti. Vücuduna sıcaklık yayıldı ve yumuşak battaniyeye rahatça sarıldı. Kısa süre sonra bir yorgunluk dalgası onu alıp götürdü.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ve böylece, tüm dünya sevgi ve sadakatin

armağanlarını övebilirken,

Minnettarlığımı senin

ayaklarının önüne seriyorum,

düşmanım!' Lucy Maud

Montgomery (*1874 †1942)

Yedinci Bölüm: Her Söze Göre

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi.

Yazarın notu: Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu bölümü yazmak korkunçtu. Önce fikirlerim vardı ama sonra hepsi boşa gitti. Sanki Hermione ve Tom, "Bölüm için iyi şanslar, ama biz yokuz," dediler. Sonra da beni terk ettiler. En azından bölüm biraz daha uzun, çünkü güncellemeyi çok uzun tuttum.

Eleştirileriniz için çok teşekkür ! Devam etmemi sağladı. Gerçekten.

Fantasmarific Amalia, JFrancis, DArk 16EtErnlty z8, Tiara2010, Tall dark and magic, sKyLaR KnIgHt, Hokey, Andy Black Riddle, hollanddj13, RiddleMeThis, sweetsails13, Chelseabaabyox3, Monnbeam, CrazierThanYouSince96, sonea91, santisela, Vita Artista, BeNeRre, trestreschic, lucy, nutmegtrees, jjang556, kjoyp, ALR, Lady Riddle-Black, GenaLovesJames, QueenyT, AvoidedIsland, Ceralyn, erinelle, PinkMusicalCherry, JordanGoombette, lizzywithfire, HereToRead84, NadiatheNinja123, Alyette, Angellwriter, Lady Whitlock LoveNotes333, azulaiii, Evie Siri, enchy1204, funnygirl, Tahlsrulz97, Tyffanie. T, LadyNorth76, Rommy, LilyGirl101, MisheardLyrics, Kirtash R, reesessweetie, DArk 16EtErnlty z8,
BU SESLER , sumthinblu, mxbb, cathy loves heath, SamarKanda, Blank, iregretit, once and future, 372259, Sum, KamiaKeller, NY GE Pyromaniac, forbiddenluv, PintoNess, messy-hair-day, MuggleBornWY, Starrgirlfish, bassment, dmw0991

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yedinci Bölüm: Her Söze Göre

Riddle Kurucular'ın kitabına asasını uzun parmaklarının arasında tembelce döndürdü. Ravenclaw'ın Diadem'ini bulmasına yardım etmişti ama şimdi çıkmaza girmişti. Diğer üç nesnenin nerede olduğuna dair hiçbir yapıştırıcı kitabın sayfaları arasında saklı değildi. Metnin üzerinden tekrar geçmesi gerekecekti. Riddle hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. Bakışları sorunlu kitabı bırakıp yatağında yatan küçük bedene kaydı. Mudblood derin bir uykudaydı. Asasını kaldırıp uyuyan kıza doğrulturken Riddle'ın yüz hatlarında kötü niyetli bir sırıtma belirdi.

"Crucio."

Riddle'ın büyüsü buna uymaya hevesliydi. Karanlık niyetlerin en tatlısıyla dolu olarak asanın içine girdi ve...

... hemen bir duvara çarptı. Asadan hiçbir lanet ve Çamurkan kız huzur içinde uyumaya devam etti.

İşe yaramaz bir tahta parçası. Riddle elindeki parlak kırmızı asaya bakarken burnunu tiksintiyle kırıştırdı. Belli ki Penny'nin aptal oyuncak asası, Gıdıklama Büyüsü'nden daha güçlü bir şeyin geçmesine izin vermektense ikiye bölünmeyi tercih ederdi. Artık tamamen tiksinmiş olan Riddle, kırmızı asayı şömineye fırlattı. Alevler değersiz odunlarla ziyafet çekerken, Riddle Kurucuların kitabını da ateşe atma dürtüsüne kapıldı. Buz mavisi gözleri tekrar Penny'ye kaydı. Penny hâlâ derin bir uykudaydı, vücudu savunmasız bir şekilde küçük bir topun içine kıvrılmıştı.

Belki küçük Mudblood, Riddle'ın dikkatini sinir bozucu Kuruculardan biraz uzaklaştırabilirdi. Ne de olsa onun şahsında pek çok tutarsızlık birikmişti. Başlangıçta düşündüğü kadar aptal ve eğitimsiz değildi. Yine de Riddle'ın asıl ilgisini çeken şey, onun beklenmedik derecede güçlü büyüsü ve Ravenclaw'ın koğuşlarının yıkılmasında oynadığı roldü.

Kirli kanlı ya da değil, Penny oldukça yararlı olabilir, diye düşündü Riddle onu düşünürken. Belki de sırlarını dökmesi için onu zorlamalıydı? Ne de olsa Riddle'ın kendi asası çok daha yardımseverdi.

İşkence Laneti söz konusu olduğunda. Belli ki Penny şiddete yabancı değildi ama Riddle yine de kızı kırabileceğinden emindi.

Dudaklarında sadist bir gülümseme belirdi ve parmakları asasını çekmek için kaşındı. Yine de acele etmesine gerek yoktu. Eğer şüpheleri doğruysa, Penny beklediğinden çok daha güçlüydü. Bu durumda Riddle onun güçlerinden yararlanmaya niyetliydi. Kırılmış ve ondan korkan Penny'nin pek bir yararı olmazdı.

Riddle'ın soğuk bakışları Çamurkan'ın üzerindeydi, şeytani gülümsemesi yüzünü hiç terk etmemişti. Gerçeği öğrenmenin başka yolları da vardı. Ne de olsa çok ikna edici olabiliyordu. Riddle usulca kıs kıs güldü. Draco, Penny'yi onunla bıraktığı için gerçekten de aptalın tekiydi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione ne yapacağını şaşırmıştı.

Birkaç saat önce uyanmıştı ve Riddle henüz onunla konuşmamıştı. Görünüşe bakılırsa her zaman okuduğu kitaba dalmıştı, ama Hermione arada bir onun delici bakışlarını üzerinde hissediyordu. Bu, midesinin korkuyla çalkalanmasına neden oluyordu. Bir büyücünün ona gösterdiği her ilgi genellikle kötü haber demekti. Bunun da ötesinde, Riddle bir gün önceki asi davranışı yüzünden onu hâlâ cezalandırmak zorundaydı.

Hermione bulaşıkları yıkarken kasvetli bir ruh hali içindeydi - bir şekilde kapaklı asasını bulamadığı için eliyle yıkıyordu. Riddle hâlâ gizemli kitabıyla meşguldü. Bir şeyler kopyalıyor, tüy kalemi bir rulo parşömenin üzerinde dans ediyordu.

"Penny, üzerinde bulduğum kitap, orada anlatılan tüm tılsımları yapabiliyor musun?" Riddle havalı bir şekilde sordu.

Hermione bu beklenmedik soruyu duyunca gerildi. Yavaşça ona doğru döndü. Riddle hâlâ parşömenine eğilmiş oturuyor, başını kaldırıp ona bakmıyordu bile.

"Ben... Nasıl-" Hermione kalın kalın yutkundu. "Bunu nasıl yapabilirim ki?"

Riddle yazmayı bıraktı ve ona baktı. Meraklı bir kaşını kaldırdı.

"Tabii ki onları atamazsın. Ne kadar aptalım," diye cevap verdi umursamazca. "En kolay tılsımlar bile seni aşıyor olmalı."

Hermione dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Onu sarsmak ve bunun kendisini ne kadar '*aştığını'* göstermek istiyordu. Yine de 'aptal' rolünü oynaması gerektiğini biliyordu. Birden Riddle'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve beyaz dişlerini ona doğru gösterdi. Gülümseme onu tamamen değiştirdi. Birdenbire Riddle artık o kadar korkutucu görünmüyordu, aksine...

... *çekici mi?*

"Lütfen," dedi nazikçe. "."

Hermione tereddüt etti ama adam kanepeye vurduğunda, gülümsemesi hâlâ yerindeydi, itaat etti. Gergin bir şekilde kenara oturdu ve büyücüyle arasında mümkün olduğunca fazla boşluk bırakmaya çalıştı.

"Bu tılsımları nasıl kullanacağını bilmediğine emin misin?" Riddle nazikçe sordu.

Hermione'nin kalbi sıkıştı. Konuyu kapatmak istemiyordu. Titrek sesinin onu vermesinden korkan Hermione sadece başını salladı. Riddle ona yaklaştı, bacağı şimdi hafifçe onunkine sürtünüyordu. Başı eğikti, kıvırcık saçları yüzünü gizliyordu.

Riddle onu düşünceli düşünceli süzerek, "Sen sadece bir Çamurkan'sın," diye düşündü. "Aptal olman senin suçun değil. Çamurkanların beyin korteksi Safkanlara göre çok daha incedir ve daha az gelişmiştir. Belli ki entelektüel kapasiten sınırlı."

Hermione'ye öfke ve umutsuzluğun garip bir karışımı çarptı. Bu tartışmaları biliyordu. Riddle'ın yanıldığını nasıl kanıtlayabilirdi? Kafatasını kırıp açacak ve beyninin onunkinden farklı olmadığını ona nasıl gösterecekti?

"Bu daha da ilgi çekici hale getiriyor-" Riddle masumca devam etti. "-Ravenclaw'ın gardiyanının üstesinden gelmeyi başardığınızı."

Hermione '*koruma'* kelimesini duyunca nefesi kesildi. Meşe ağacının etrafındaki koruma büyüsünü mü kastediyordu? Hermione dehşetten kanının donduğunu hissetti. Riddle*'ın onun* o korumayı bilmemesi gerekiyordu. Bir asa kullanmasına izin verilmiyordu ve kesinlikle bu tür bir büyüyü bilmemesi gerekiyordu.

"Ravenclaw kim?" Hermione, Riddle'ın dikkatini dağıtmayı umarak sordu.

Eğlenen bir kaşını kaldırdı ve ders verdi, "Rowena Ravenclaw çok güçlü bir cadıydı. Bin yıl önce yaşamış olmasına rağmen, teorileri ve çalışmaları birçok büyü alanında hala kabul görüyor.
Ayrıca ilk büyü okulunu kurmuş olmasıyla da ünlüdür."

Hermione endişeyle yanağının iç tarafını çiğnedi. Riddle'a gizlice içeri girme alışkanlığı olduğunu söyleyemezdi.
Malfoylar'ın kütüphanesinde dokunması bile yasak olan kitapları okuyordu. Ne de olsa Riddle, sırf onun kitaplarından birini açtığı için onu neredeyse boğuyordu.

"Yani?" Riddle devam etti. "Ravenclaw'ın koğuşunu nasıl yok ettin? Bu oldukça etkileyiciydi."

Hermione onun övgüsü karşısında hafifçe kızardı. Riddle'ın keskin gözleri bunu görünce biraz kısıldı. Yine de yüzündeki dostça gülümseme hiç değişmedi.

Hermione titreyerek, "Ben ," diye iddia etti. "Yemin ederim, o koğuş öylece düştü, Efendi Riddle. Benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"O zaman neden o asayı aldın?"

"BEN... BEN..." Hermione telaşla kekeledi. "Bilmiyorum. O asayı gördüm ve... ve düşünmedim. Sadece... gerçek bir asaya dokunmak istedim."

Riddle sabit bakışlarıyla onu süzmeye devam ederken Hermione oturduğu yerde sinirli sinirli kıpırdandı ve acınası bir sesle fısıldadı,

"Özür dilerim."

Bu onun hafifçe kıs kıs gülmesine neden oldu. Riddle ona daha da yaklaştı. Bir büyücüyle yakın olmak Hermione'yi her zaman korkuturdu, ama Riddle'la bu daha da kötüydü. Hermione onu hiç okuyamıyordu. Riddle'ın parmakları yanağında hafifçe gezinirken Hermione ürperdi. Riddle'ın kesinlikle duygusuz gözleri olmasaydı, bu samimi bir temas olabilirdi, hatta belki de hoş karşılanabilirdi. O güzel mavi kürelerin ardında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Riddle kulağına konuşabilmek için ona doğru biraz eğildi. Onunla konuşurken ipeksi sesini eğlence renklendiriyordu. Tatlı sözleri Hermione'nin kulağına çarptığı anda, Hermione Riddle'ın bir yalancı olduğunu anladı.

"Küçük Mudblood, benden korkmana gerek yok. Sana asla zarar vermem."

Riddle günün geri kalanında Ravenclaw'ın koğuşu konusunu bir daha açmadı. Yine de Hermione ev işlerini yaparken dengesiz ve.

Hermione kanepenin yanında durduğunda saat oldukça geç, muhtemelen gece yarısını geçmişti. Riddle bir kez daha kitabına kafayı takmıştı ve Hermione herhangi bir emir bekliyordu. Ayakları ağrıyordu ve yorulmaya başlamıştı.
Hermione, Riddle'ın kitabında bir sayfayı daha nasıl çevirdiğini izlerken esnemesini bastırdı. Okumaya devam etmeden önce başını hafifçe çevirip Hermione'baktı. Hermione onun bakışlarından etkilenerek gerildi.

"Ayakta duracak halin yok Penny. Neden biraz uzanmıyorsun?" dedi yumuşak sesiyle.

Hermione kendini tutamadı, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Evet, Üstat Riddle."

Riddle onun aceleyle verdiği yanıtı duyunca dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Sonra ona olan ilgisini kaybetti ve kitabına geri döndü. Hermione onun fikrini tekrar değiştirip değiştirmediğini görmek için beklemedi. Döndü ve sessizce odayı geçti. Mini mutfağın yanındaki köşede duran kilime ulaştığında üzerine çöktü. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak küçük halının üzerinde kendi etrafında kıvrıldı. Hermione bir kez daha kendisine yeni giysiler verildiği için mutluydu. Belki bu gece o kadar üşümek zorunda kalmayacaktı. Gözlerini kapadı ve dizlerini göğsüne bastırarak tüm sıcaklığı korudu. Uykuya dalmadan önce derin bir ses onu böldü,

"Burada ne yapıyorsun?"

Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Riddle tam yanında duruyordu. Ona bakarken yüzünde hafif bir merak ifadesi belirdi. Hermione aceleyle yerden kalktı. Endişeyle Riddle'a baktı. Onun kovulmasını yanlış mı anlamıştı?

"İhtiyacınız olan bir şey mi var, Usta Riddle?"

Cevap olarak yüzünde keskin bir kaş çatma belirdi ve Hermione korkuyla arkasındaki duvara yaslandı.

"Yerde uyumayacaksın," diye tersledi Riddle.

Hermione'nin bileğini kavradı ve onu da yanına çekti. Riddle onu Draco'nun gitmeden önce kullandığı yatağa götürürken Hermione'nin gözleri büyüdükçe büyüdü. Riddle yatağı işaret etti ve şöyle dedi,

"Burada uyuyacaksın."

Hermione'nin bakışları yataktan ona kaydı ve şaşkınlıkla ona .

"Bu Efendi'nin yatağı," diye mırıldandı

çekingen bir sesle. Riddle ona bir kaşını

kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Ben... Ben öylece alamam... O bana asla izin vermez..."

Riddle etkilenmeden ona bakmaya devam ve sonra içini çekti. "Tam bir baş belasısın, değil mi?"

Hermione hızla başını salladı ve adamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Ona yaklaştı ve bir kolunu beline doladı. Hermione onun kollarında gerildi. Nefes alış verişi hızlandı, bu da onun kokusunu daha fazla içine çekmesine neden oldu. Riddle güzel kokuyordu. Hermione'nin duyularını bulandırıyor gibiydi, öyle ki başını onun göğsüne yaslamak istedi. Ama Hermione onunla kucaklaşamazdı. Riddle'ın parmakları yanağında gezindi ve Hermione'nin hafifçe solumasına neden oldu. Yumuşak bir kıkırdama onu sardı.

"Malfoy gitti."

Riddle ondan uzaklaştı ve Hermione garip bir kayıp duygusuna kapıldı. Riddle aniden asasını çekince irkildi. Onun korkusunu görmezden gelerek asasını ona doğru salladı. Etrafında bir dalgalanma hissi vardı. Bundan sonra giysileri yakındaki bir sandalyenin üzerinde düzgün bir yığın halinde duruyordu ve Hermione'nin üzerinde siyah bir tişört kalmıştı. Tişört ona birkaç beden büyüktü ve kalçalarının ortasına kadar uzanıyordu. Riddle ellerini kaldırıp Hermione'nin omuzlarına koymadan önce sırıttı. Yavaşça onu çevirdi ve yatağa doğru itti.

"Şu andan itibaren burada uyuyacaksın."

Şaşkınlık içindeki Hermione itaat etti ve yatağa uzandı. Riddle'ın kanepeye doğru nasıl yürüdüğünü izledi, yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı
yüzünü. Çok geçmeden yorgunluk Hermione'nin üzerine çöktü ve

sıcak battaniyeye sarıldı. Uykuya kısa bir süre önce, siyah gömleğinin nasıl da onun koktuğunu fark etti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi gün kahvaltıdan hemen sonra -Riddle yine Hermione'yle paylaşmıştı- her zamanki gibi okumaya başlamadı, onun yerine Hermione'ye sipariş verdi,

"Buraya gel."

Hermione hemen itaat etti, içinde bir korku kabarıyordu. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Bakışları Riddle'ın yüzüne kaydı ama bir kez daha okunamıyordu. Hermione, Riddle'ın önünde eğilip sorarken sesindeki titremeyi bastırmaya çalıştı,

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Usta Riddle?"

Ona baktı ve ağzının kenarlarında bir gülümsemenin belirdiğini görünce neredeyse sıçrayacaktı.

"Hayır," dedi Riddle ipeksi sesiyle. "Asıl soru sana nasıl yardım edebileceğim."

Hermione'nin yüzündeki şaşkınlığı gören Riddle asasını kaldırdı ve az ötede duran çekmeceli sandığa doğru salladı.
Hermione bir çekmecenin açılıp içinden bir asa çıkmasını hayretle izledi. Onu hemen tanıdı. Asa havada uçarak Riddle'a doğru gitti ve Riddle onu ustalıkla yakaladı. Riddle elini yavaşça Hermione'ye uzatarak asayı ona uzatırken, Hermione'yi delici bakışlarından hiç ayırmadı. Hermione onun elindeki asaya bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yavaşça, çok yavaşça, yüzünü Riddle'a doğru kaldırdı ve çaresizce ona baktı.

"Bir asaya sahip olmama izin verilmediğini biliyorum."

Riddle sadece zarif bir kaşını kaldırdı. "Şey, evet. Ama şimdi bir tane almanıza izin veriyorum."

Endişeyle ona baktı, kımıldamaya ve asaya cesaret edemedi.

"," dedi Riddle yatıştırıcı bir sesle. "Aresto momentumunu kullanabileceğini biliyorum."

Hermione ağzını açtığında, Hermione onu durdurmak için elini kaldırdı. "İnkâr etmene gerek yok. Seni bunu yaparken gördüm. Sadece başka hangi büyüleri yapabildiğini bilmek istiyorum."

Hermione hâlâ asayı kabul etmekte tereddüt edince, "Söz veriyorum, kullandığın için ceza almayacaksın," diye ekledi.

Kendini hiç de güvende hissetmiyordu ama bir kez daha asa tutmak için duyduğu yıkıcı arzunun etkisiyle Hermione titrek bir el kaldırdı. Bunun son derece yanlış olduğunu biliyordu. O, bir Melez, bir asaya mı sahip olacaktı? Parmakları asanın etrafında kıvrıldı ve neredeyse nefesi kesiliyordu. Sihri özgürce tahtaya aktı, özgürce hüküm sürmenin heyecanını yaşıyordu. Elindeki asaya bakarken Hermione'nin yüzünde küçük, tereddütlü bir gülümseme belirdi.

Gerçek bir asa!

Riddle'ın ipeksi sesi ona, "Görüyorum ki o asaya karşı bir yakınlığın var," dedi.

Hermione büyüsünün verdiği kendinden geçme haliyle dikkati dağılmış, onun hâlâ orada olduğunu tamamen unutmuştu. Gerildi ve başını kaldırıp ona baktı.

"Eee?" Riddle eğlenerek sordu. "Beğendin mi?"

Yüzündeki gülümseme genişledi, ta ki adama ışıldayıncaya kadar. "Evet. Teşekkür ederim!"

"Hadi birkaç büyü çalışalım," diye hafifçe önerdi.

Hermione'nin parmakları heyecanla elindeki asayı sıkıca kavradı.

"Evet, Usta Riddle," diye cevap verdi mutlulukla.

"Önce kolay bir şeyle başlayalım," dedi Riddle ipek gibi. "Bana bir Sersemletici göster."

Hermione ona başıyla onay verdi ve asasını kaldırdı. Asasını sallayıp sihrinin tahtadan akmasına izin verdiğinde heyecan verici bir his kapladı içini.

"Stupefy."

Asanın ucundan kırmızı bir ışık çıktı ve çadırın içinde süzüldü. Küçük bir çatırtıyla duvara çarptı. Riddle düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü. Sonra şöyle dedi,

"Fena değil."

Hermione'nin yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı.

"Bana Sersemletici'nin karşı büyüsünü söyleyebilir misin?" Riddle sordu.

Heyecanla başını salladı. "Ennervate. Karşı lanet olmasa bile Sersemletme etkisi zamanla geçecektir."

Riddle onun bu kadar cevap verdiğini duyunca sırıttı. "Anlıyorum. O zaman kendini bir Sersemletici'ye karşı nasıl koruyacaksın?"

Hermione hemen, "Protego tılsımı," diye cevap verdi.

Bakışları kızın hevesli yüzünde gezinirken Riddle başını salladı. Kızın elindeki asayı işaret etti ve cesaretlendirdi,

"Devam et."

Hermione gülümsedi ve "Protego," diye bağırırken asasını o tanıdık hareketle hızla salladı.

Mavi kalkan onu kusursuz bir şekilde korur korumaz, Riddle kendi asasını salladı. Büyüyü sözlü olarak söylemedi ama kırmızı bir ışık

asasının ucuyla Hermione'ye doğru koştu. Sersemletici'nin kalkanıyla birlikte patladığını hissedince hafifçe ürperdi. Tutuyordu.

Riddle onun mavimsi kalkanına bakarken, "Çok iyi," dedi.

Hermione'nin gülümsemesi onun övgüsü karşısında genişledi. Asasını sallayarak Protego büyüsünü sonlandırdı. Riddle onu sorgulamaya devam ederken sorgulayıcı bir kaşını kaldırdı,

"Protego tılsımının dezavantajları nelerdir?"

"Oldukça zayıf bir kalkan ve sadece küçük lanetleri önleyebilir."

"Doğru," dedi Hermione'nin gururla ışıldamasına neden olarak. "Başka hangi kalkan tılsımlarını biliyorsun?"

"Protego Horribilis ve Protego Totalis var," dedi Hermione hızla. "O zaman Arceo kalkanı ya da Defensio-"

"Doğru," dedi Riddle. "Arceo kalkanını denemeye ne dersin? Daha önce hiç kullandın mı?"

Hermione endişeyle başını salladı.

"Büyüyü biliyor musun?"

"Arceberis?" diye mırıldandı.

Riddle başını onaylarcasına eğdi. Sonra asasını kaldırdı. Akıcı bir hareketle onu salladı ve şöyle dedi,

"Arceberis."

Aniden, hiç yoktan sarı bir kalkan ortaya çıktı. Bir balon gibi Riddle'ın etrafını tamamen sardı.

"Asa hareketlerini gördün mü?" diye sordu, sesi kalkanın arkasında garip bir şekilde boğuklaşmıştı.

Hermione başıyla onayladı. Bunun üzerine Riddle büyüsünü iptal etti ve "Dene," diye emretti.

Hermione asasını kaldırdı ve salladı. Riddle'ın yumuşak hareketlerine kıyasla kendini oldukça beceriksiz hissetti ama yine de sarı kalkanı çağırmayı başardı. Riddle'ın yarattığından daha sönüktü ama yine de söyledi,

"Hm, ilk denemenizde. Etkilendim. Ne kadar güçlü olduğunu görelim, olur mu?"

Hermione'nin eli asanın etrafında gergin bir şekilde sıkıştı. Riddle asasını havada savurdu. Karanlık bir büyü asasından ayrıldı. Havada Hermione'ye doğru cızırdayarak ilerlerken büyüyle çatırdadı. Riddle'ın laneti Hermione'nin sarı kalkanına çarptı. Kalkan çarpmanın etkisiyle ağır bir şekilde titredi. Sonra kalkan çatladı ve parçalandı. Laneti Hermione'ye isabet etmeden önce, Riddle onu iptal etti. Lanetin gücünün kalıntıları hâlâ Hermione'yi bir adım öteye itmeye yetiyordu. Riddle yorum yaparken göğsü hafifçe acıdı,

"O kadar da kötü değildi. Yine de kalkanın güçlenmesi için biraz pratik yapmalısın." "Düello yapmak ister misin?" diye sorarken dudaklarında oldukça kötü bir gülümseme belirdi.

Hermione'nin gözleri büyüdü ve Riddle'a göz kırptı. Ciddi değildi, değil mi?

"Düello...?"

Riddle hiçbir cevap vermedi ama asasını hızla kaldırarak açıkça, "Tarantallegra," dedi.

Hermione hiç hazır değildi. Lanet ona çarptı ve ne olduğunu anlayamadan bacakları kendi kendine hareket etmeye, deli gibi dans etmeye başladı. Hermione titrek hareketlerle asasını salladı ve ağladı,

"Sonlu!"

Neyse ki kontrolsüz dans durmuştu. Hermione zorlukla nefes alarak ayağa kalktı ve Riddle'a baktı. Sırıtışı hâlâ yerindeydi, asasını tekrar salladı ve şöyle dedi,

"Incarcerous."

Bir anda asasının ucundan kalın ipler fırladı ve Hermione'ye doğru uçtu. Tekrar darbe almak istemeyen Hermione hızla asasını savurdu.

"Protego!"

Artık tanıdık gelen mavi kalkan Hermione'yi koruyordu ve Riddle'ın ipleri işe yaramaz bir şekilde yere düşerek kayboldu. Hermione gözlerini ona dikti ve şüpheyle onu taradı. Riddle asasını elinde gevşekçe tutuyor ve ona karşı kayıtsızca sırıtıyordu. Hermione onun rahat duruşu karşısında ofladı. Herhangi bir karşı saldırı beklemiyordu, değil mi? Hermione öfkeyle Protego kalkanını bıraktı ve aynı asa hareketini kullanarak Riddle'a bir büyü gönderdi.

"Petrificus Totalus."

Riddle asasını tembelce savurdu ve Hermione'nin büyüsü kolayca önlendi. Hermione ona karanlık bir şekilde baktı ve bu da onun alaycı bir kaşını kaldırmasına neden oldu. Daha fazla davete gerek duymayan Hermione sinirli bir şekilde asasını havaya savurdu ve bağırdı,

"Rictusempra."

Riddle'ın onu için asasını kaldırmasına bile gerek kalmadı. Hatta ona sırıttı ve alay etti,

"Elindeki tek şey buysa, eski oyuncak değneğini kullanabilirdin."

Hermione'nin içindeki öfke şimdi kesinlikle alev alev yanıyordu. Riddle'a dik dik bakarken dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Kısa süre önce okuduğu bir büyü aklına geldi. Evet, bu işe yarayabilir. Hermione

Hareketlerini bozmamaya çalışarak asasını döndürdü ve net bir şekilde söyledi,

"Duro!"

Soluk sarı bir büyü Riddle'a doğru hızla ilerledi ve Hermione onun gözlerinin şaşkınlıktan hafifçe açıldığını görmekten oldukça memnun oldu. Sarı büyü göğsüne çarpmadan önce, Riddle hızla asasını hareket ettirdi. Sanki görünmez bir güç Hermione'nin büyüsüne yanlamasına çarpmış gibi, büyü aniden orijinal yörüngesinden saptı. Riddle'a çarpmak yerine, oturma alanının yanında duran bir parafin lambasına çarptı.
Lamba bir anda taşa dönüştü, masadan düştü ve paramparça oldu.

"Anlıyorum. O kadar da işe yaramaz , değil mi?" Riddle hafifçe alay etti. "Hadi biraz hızlanalım."

Asasını kaldırdı ve bir fiske vurdu. Büyüyü hiç söylemedi ve çok geçmeden bilinmeyen bir lanet Hermione'ye doğru koştu. Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve hemen bir Protego kalkanı daha kaldırdı. Riddle'ın laneti çok geçmeden ona ulaşmış ve Protego'sunu bir kâğıt gibi kesip geçmişti. Hermione'nin lanetin kendisine isabet etmesi için bir saniyesi bile yoktu. Hızla kendini yolun dışına fırlattı. Yine de Riddle'ın laneti kolunu kesti. Kolunun üst kısmında derin bir kesik bıraktığını hissedince nefesi kesildi. Hermione kendini yerde yatarken buldu ve içgüdüsel olarak asasını döndürerek bir kalkan daha yarattı.

Paries!

Kalın bir kalkan etrafına bir kubbe gibi dikildi. Hermione kalkanında ağır bir darbe hissedince irkildi. Riddle tekrar saldırdı ve Hermione onun gücünün tüm büyüsünde yankılandığını hissetti. Yüzünde hâlâ o sinir bozucu sırıtışla kalkanını parçalıyordu. Hermione hızla yerden kalkmaya çalıştı. Kolundan aşağı kan akıyor, kazağının içine işliyordu.

Lanet olsun. İşi hızlandırmak konusunda şaka yapmıyormuş.

Hermione kararlılıkla asasını kaptı. Riddle onun öylece edeceğini düşündüyse, bir kez daha düşünmek zorunda kalacaktı. Bakışları mutfak masasına takıldı ve düşünceli düşünceli gözlerini kıstı.

İşe yarayabilir.

Riddle'ın bir başka saldırısı kalkanına isabet etti ve kalkan tamamen düştü. Hermione hızla asasını kaldırdı, masaya doğru sallarken konsantrasyon içinde alt dudağını ısırdı.

Bestia Verto.

Büyüsünde inanılmaz derecede güçlü bir çekim vardı. Hermione neredeyse odağını kaybediyordu. Büyü yine de işe yaradı. Mutfak masası kısa bir süre titredi. Sonra değişti. Kürk büyüdü ve güçlü kaslar şekillendi. Hermione özellikle jilet gibi keskin dişlerin ortaya çıktığını görünce çok sevindi. Çok geçmeden masanın yerinde tamamen büyümüş, benekli bir sırtlan duruyordu. İnanılmaz derecede büyüktü ve ağırlığı yüz elli kilodan fazlaydı. Riddle'a öfkeyle hırlarken sırtlanın tüyleri saldırgan bir şekilde diken dikendi. Hermione'yi tamamen görmezden gelen sırtlan harekete geçti ve Riddle'a doğru atıldı.

Öfkeli hayvanın karşısında bir adım geri çekildiğini görmek son derece tatmin ediciydi. Riddle asasını salladı. Etkilenmeyen sırtlan yere çömeldi, zıplamaya ve keskin dişlerini Riddle'ın boynuna geçirmeye hazırdı. Riddle aceleyle asasını bir kez daha salladı, tam sırtlan üzerine atlarken. Hayvan havada tekrar masaya dönüştü. Masa Riddle'a çarpmadan önce asasını bir kez daha salladı. Masa parçalara ayrıldı ve üzerine yağdı.

Hermione, Riddle'ın saldırısını bu kadar kolay savuşturmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Riddle aniden tekrar saldırınca bunun üzerinde duramadı. Tehlikeli bir şekilde çatırdayan bir lanet ona doğru cızırdadı. Hermione bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi, bu yüzden yolundan çekildi ve hızla kanepenin arkasına süründü. Riddle ona doğru bir lanet daha gönderdi. Kanepeye çarparak her yere tüyler saçtı.
Hermione dişlerini sıktı ve koltuğun arkalığından Riddle'a baktı.

kanepeye oturdu. Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı ve hatta ona sahte bir selam verme cüretini bile gösterdi.

Bu kadar!

Hermione öfkeyle asasını havada savururken bir yandan da düşünüyordu,
Aequore. Birdenbire devasa bir su dalgası oluştu. Hermione asasını savururken o ukala sırıtışını Riddle'a doğru fırlattı. Su dalgası şiddetle üzerine çöktü. Aceleyle kurduğu bir kalkanla suyun öfkesinin çoğunu kırmayı başardı. Hermione'nin yarattığı dalga kaybolduğunda, Riddle sırılsıklamdı ve boğulmuş bir kedi gibi görünüyordu. Koyu renk saçlarının birkaç teli alnına yapışmıştı ve Riddle onları öfkeyle sildi. Hermione onu görünce kıkırdamaktan kendini alamadı.

Riddle'ın buz gibi gözleri ona dikildi. En azından sırıtışı gitmişti. Asasını salladı. Hermione'nin önündeki kanepe bir tutam siyah dumanın içinde kayboldu. Riddle bir asa daha salladı ve büyüsü Hermione'nin üzerine indi. Hermione yere itilirken hiçbir şey yapamadı, Riddle'ın büyüsü her türlü hareketi engelliyordu.
Hermione kendisine doğru gelen yumuşak adımları duyduğunda bağlara karşı mücadele etti. Hermione başını kaldırıp Riddle'a baktı. Asasını hâlâ Hermione'ye doğrultmuş, onu tutmaya devam ediyordu. Hermione'yi bir korku sarsıntısı sardı ama Riddle'ın yüzündeki sırıtış aniden geri dönünce garip bir şekilde güvende hissetti.

"O kadar da kötü değil," dedi ona ipek gibi. "...bir Mudblood için."

Hermione kocaman gözlerle ona baktı. Riddle asasını salladı ve Hermione aniden yeniden hareket edebildi. O ayağa kalkarken Riddle asasını tekrar salladı ve odadaki her şeyi onardı. Riddle'ın dikkati tekrar ona yöneldiğinde, Hermione asasını ona doğru kaldırdı ve fısıldadı,

"Seresce."

Su hızla kayboldu ve Riddle'ın giysileri kurudu. Beyaz dişlerini ona doğru parlattı ve kendi asasını kaldırdı. Hızlı bir sallama ve

Hermione'nin kolundaki keskin acı gitmişti. Kazağı bile kendini onarmıştı.

"Teşekkür ederim Üstat Riddle," dedi Hermione, düellodan hâlâ nefessiz kalmıştı.

Ona gülümsedi. Riddle eğlenen bir kaşını kaldırdı ve, "Büyü konusunda oldukça iyi olduğunu biliyordum. Bu konuda yalan söylemene yoktu."

Bu iltifat Hermione'nin kızarmasına neden oldu. Riddle'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Ondan oldukça memnun görünüyordu ve Hermione gurur duyuyordu.

"Sanırım bu derse yarın devam edeceğiz," diye önerdi Riddle.

Kızın gözleri parladı ve hevesle başını salladı. "Gerçekten

yapabilir miyiz?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Neden olmasın anlamıyorum."

Hermione bunun ne olduğunu bilmiyordu - belki heyecanlı büyüsü ya da düellonun adrenalini - ama geçici olarak yerini unuttu. Riddle'a yaklaştı ve kollarını ona sımsıkı sarıldı.

"Teşekkür ederim."

Kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki, az önce ne yaptığını fark etti. Kolları hâlâ Riddle'a sarılıydı, ama bütün vücudu panikten donup kalmıştı. Sanki onun tarafından yakılmış gibi, Hermione kollarını aceleyle Riddle'dan çekti. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı, ondan titrek bir adım uzaklaştı ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"Özür dilerim," diye kekeledi korkuyla. "Bunu yapmamalıydım. Lütfen beni affedin Üstat Riddle."

Riddle hiçbir şekilde cevap vermedi ve Hermione'nin korkusu daha da arttı. Riddle aniden ona doğru bir adım attı. Parmakları çenesini kavrıyordu ve kadın onun dokunuşuyla titredi. Sonra Hermione'nin yüzünü

Yukarı. Hermione Riddle'a bakarken nabzının kulaklarında gümbürdediğini duyabiliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde beklenen öfkeli hırıltı yoktu. Her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı görünüyordu, mavi gözleri Hermione'nin yüzünü inceliyordu.

İşte o zaman Riddle ona doğru eğildi. Hermione ne bekleyeceğini bilemedi ve gözlerini kapattı. Riddle'ın dudakları Hermione'nin dudaklarına değdiğinde düşünceleri aniden durdu. Bu kısacık temas Hermione'nin omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Başı döndü ve ne yapacağını bilemedi. Sorununu çözen Riddle oldu. Tereddüt ortadan kalkınca, ağzını sıkıca Hermione'nin ağzına bastırdı. Dudaklarını Hermione'nin dudaklarına değdirirken, eliyle Hermione'nin yanağını kavradı. Hermione hâlâ herhangi bir karşılık vermeye cesaret edemese de, midesindeki o garip kıpırtıyı inkâr edemiyordu. Bu his onu eğilmeye,...

Riddle aniden öpücüğü kesti. Hermione şaşkınlıkla ona baktı. Mavi gözleri yavaşça Hermione'nin üzerinde gezinerek onu taradı. Ayaklarının üzerinde inanılmaz derecede titrediğini hissederken, Riddle'ın ağzını bir sırıtma kaplamaya başladı.

"bana ver," diye emretti, sesi sanki az önce özel bir şey olmamış gibi duruyordu.

Hermione gözlerini kırpıştırdı ve kendini içine düştüğü sersemlikten kurtarmaya zorladı. Ona asasını uzattı. Riddle asayı aldı ve cebine koydu. Hermione onu izledi, duygularından dolayı kararsız hissediyordu. Bu onun ilk öpücüğüydü! Şok içinde fark etti. Riddle bir büyücü olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güzeldi. Öpüşme sırasında Hermione hiç korkmamıştı. Hatta bundan zevk bile almıştı. Dehşet içinde yüzüne bir ısı dalgasının çarptığını hissetti. Riddle onun kızardığını görünce kıs kıs güldü ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

"," dedi eğlenerek. "."

Riddle oturma alanına doğru yürüdü ve Hermione'ye ona katılması için el salladı. Hermione mekanik bir şekilde onu takip etti ve yanındaki kanepeye oturdu.

"Küçük kitabındaki tüm o tılsımları gerçekten kullanabildiğini neden kabul etmek istemedin?" Riddle sohbet edercesine sordu.

Hermione düşüncelerini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı.
"B- çünkü Efendi büyüleri bilmemi asla onaylamazdı."

Riddle'ın bu kadar açık bir şey sorması garipti. Hâlâ yaşadığı şokun etkisinde olan Hermione, Riddle'ın bir sonraki sorusunu hiç tahmin etmemişti.

"Ravenclaw'ın korumasını yok etmek için hangi büyüyü kullandınız?"

Hermione keskin bir aldı, konunun aniden değişmesi onu tedirgin etmişti. Sadece aptalca kekeleyebildi,

"Onu ben yok etmedim."

"Gerçekten yapmadın mı?" Riddle'ın ağzında masum bir gülümseme belirdi. "Yazık oldu. Bütün koğuşu bir arada tutan karmaşık bir tılsım vardı. Onu nasıl yok ettiğinizi tartışmayı çok isterdim."

Hermione doğru düzgün düşünemiyordu. Dudaklarının üzerindeki dudak hissi hâlâ dudaklarının üzerinde hayalet gibi dolaşıyordu. Bu yüzden, her şeyi bilen sesine geri dönerek otomatik olarak onu düzeltti,

"Bu bir lanetti. Bir değil. Koruma sisteminin kurbanlarına karşı kötü bir niyetle, koruma sisteminin özelliklerini geliştirdi.
Dolayısıyla bu bir lanetti."

Riddle ona baktı. Hermione onun mavi gözlerinde yanan karanlık zaferi gördüğünde, her şeyi ettiğini anladı. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi ve yavaşça şöyle dedi,

"Gerçekten mi? Bunu nereden bildiğinizi sorabilir miyim? Ne de olsa sadece koğuşu manipüle etmeye çalışan biri lanetten haberdar olabilir."

Bunu duyunca Hermione'nin kanı dondu. Dehşet onu istila etti ve gözlerini kocaman açarak Riddle'a baktı. Sözlerini bitirirken mavi gözleri kötü niyetle parlıyordu,

"Koğuşu yıkan Penny, değil mi?"

korku kaplamıştı, Hermione kaybettiğini biliyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu, bu yüzden titreyerek itiraf etti, "Ben- Ben- Kapana kısılmıştık. Başka ne yapacağımı bilemedim..."

Riddle'ın dudaklarındaki güven verici gülümseme hızla kayboldu ve şimdi gözlerinde rahatsız edici derecede aç bir parıltı belirdi. Hermione'nin üzerinde dolaşıyor, açgözlülükle onu içine çekiyordu. Riddle'ın sert bakışları altında kendini savunmasız ve çıplak hissediyordu.

"Koğuşu nasıl indireceğini nereden biliyordun?" diye sordu.

Hermione'nin nefes alış verişi sığlaşmıştı ve endişeyle

yutkundu. "Sana bir soru sordum," dedi Riddle sertçe.

Artık sesinde tehditkâr bir ton vardı. Hermione ondan uzaklaştı ve midesi korku dolu bir düğüme dönüştü. Utangaç bir tavırla ona baktı. Yüzündeki o rahat gülümseme çoktan gitmiş, gözlerindeki anlayışlı sıcaklık sönmüştü.

Hermione titreyerek, "Lütfen, Efendi Riddle," diye fısıldadı. "Bu sadece şanstı. Ben- ben gerçekten güçlü büyüler bilmiyorum."

Riddle ona ters ters bakarak bunu yutmadığını açıkça belli etti.

"B- kitaplar," kekeledi Hermione, kitapları nereden bulduğunu sormamasını umarak. "Çok kitap mı okuyorum?"

"Hm," dedi Riddle.

Bir kolunu Hermione'nin omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Hermione onun vücut ısısının kendisine doğru aktığını kadar yakınında hissettiğinde gerildi. Parmakları Hermione'nin kıvırcık saçlarında sahiplenici bir hareketle gezindi. Riddle'ın yakınlığı, onun her dokunuşu, içinde korku titreşimlerine neden oluyordu. Ama ilginç bir şekilde, korkusu

paylaştıkları öpücüğün anısıyla kesintiye uğradı. Küçük bir parçasının Riddle'ın yakınlığından hoşlandığını fark edince yüzü kızardı.

Bunu biliyordu, diye düşündü Riddle küçük Çamurkan'ı tararken keyifle. Gerçekten de oldukça güçlüydü. Kirli kanı göz önüne alındığında, bunun nasıl olabileceğini Riddle bilmiyordu. Yine de büyüsü kesinlikle değerli bir şeydi. Riddle'ın duygusuz gözleri onun üzerinde dolaştı. Mudblood hâlâ onun kollarında yatıyordu. Adamın yakınlığı onu korkutuyor gibiydi. Riddle ondaki bu korkmuş ifadeyi seviyordu. Hatta kızardı bile. Bununla başa çıkabilirdi...

Sıradan bir Mudblood nasıl bu kadar güçlü olabilirdi? Penny bir paradokstu. Yine de sonuçta Riddle'ın ilgilendiği şey onun sihriydi. Ve böylesine değersiz bir bedende kilitli olsa bile sihir her zaman saftı.

"Sen tam bir bulmacasın Penny," diye mırıldandı Riddle karanlık bir sesle. "Onları çözmeyi sevmem iyi bir şey."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Gözlerini dikip bakmak kabalıktır, biliyorsun değil mi?"

Hermione kaskatı kesildi ve hızla mırıldandı, "Özür dilerim, Efendi Riddle. Ben sadece... sadece..."

"Meraklı mısın?" Riddle cevap verdi ve gözleri ona kaydı.

Başıyla onayladı. Adam ona hiçbir tepki vermedi, sadece duygusuz gözleriyle onu taramaya devam etti.

Sonunda "Merak kediyi öldürdü," dedi.

Hermione dudağını sertçe ısırdı. Hermione' içinde biriken korkuyu gören Riddle tembelce konuştu,

"Merlin, sırf bana baktın diye seni incitmeyeceğim.
kitap." Gözleri tekrar söz konusu kitaba kaydı. "İşe yaramaz

Her neyse."

"Ne hakkında?" Hermione ihtiyatla sordu.

Riddle kaşlarını çatarak kitaba bakarken, "Hogwarts'ın Kurucuları," diye cevap verdi. "Hogwarts benim gittiğim okul. Dört Kurucusu var: Slytherin, adını daha önce duyduğun Ravenclaw, Hufflepuff ve Gryffindor.
Çok yetenekli cadılar ve büyücülerdi ve pek çok büyü ve iksir icat ettiler. Tarih ayrıca her birinin inanılmaz derecede güçlü bir nesne yarattığını iddia ediyor. Zamanla bu nesneler kayboldu ve varlıkları yavaş yavaş efsaneye dönüştü."

Riddle konuşmayı kesti ve yine dalgın dalgın kitaba baktı. Merakı artık kesinlikle alevlenmiş olan Hermione sordu,

"O nesneler neydi?"

"Bunu neden bilmeniz gerektiğini anlamıyorum," diyerek onu tersledi.

Hermione hemen, "Özür dilerim," dedi. Ama sonra yine kendini tutamadı ve ağzından kaçırdı, "Diadem de o nesnelerden biri, değil mi?"

Riddle ona kurnazca baktı. "Oldukça zekisin, Penny. Evet, Diadem Rowena Ravenclaw'ındı."

"Anlıyorum... Demek dört nesneyi de bulmaya çalışıyorsun." Hermione o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, nasıl yüksek sesle konuştuğunun farkına bile varmadı. "Şimdi de diğer üçünü bulman gerekiyor..."

"Evet," dedi Riddle sakince. "Sorun da bu zaten. Nereyi arayacağımı bilmiyorum. Ve bu-" Hâlâ masanın üzerinde duran kitabı işaret etti. "-tamamen işe yaramaz."

"Peki, Diadem'i nasıl buldun?" Hermione sordu.

Yüzünde oldukça çirkin bir sırıtma belirdi, sonra Riddle, "Aslında Ravenclaw'ın akrabalarından biriyle konuştum," dedi.

Ona kaşlarını çattı. "Hâlâ yaşıyorlar mı?"

"Hayır, pek sayılmaz" derken yüzündeki sırıtış genişledi.

Hâlâ Hogwarts'ın Kurucuları'nın hikâyesinde kaybolmuş olan Hermione onun sesindeki karanlık tonu fark etmemişti. Düşüncelere dalarken gözleri ağır kitabın üzerinde gezindi,

"Belki sen de aynısını diğer üç nesne için yapmalısın." Riddle ona

bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Hermione ona yavaşmış gibi baktığını fark etmedi.

"Kurucuların soyundan gelenlerle konuşun tabii ki," diye ekledi oldukça otoriter bir ses tonuyla.

Riddle kaşlarını çattı ve sinirli şekilde, "Peki Hufflepuff ve Gryffindor'un torunlarını nasıl bulacağım?" diye sordu.

"Ben nereden bileyim?" Hermione küçümseyerek cevap verdi. Yüzündeki kızgın ifadeyi görmezden gelerek devam etti, "Bekle. Sadece Gryffindor ve Hufflepuff mı? Peki ya Slytherin? Onun zaten sende mi?"

Riddle yavaşça, "Hayır," dedi.

"O zaman onun soyundan gelenleri tanıyorsun?"

Tehlikeli derecede yumuşak bir sesle, "Evet," diye cevap verirken parmağındaki altın yüzüğe baktı.

"İşte böyle," diye iğrenç bir şekilde ona ders "Onları ziyaret etmeli ve sormalısın."

Riddle'ın gözleri tekrar ona kaydı ve Hermione gözlerinde yanan öfkeyi görünce gerildi. Kurucuların kitabını büyük bir gürültüyle kapattığında, kadın irkilerek ondan uzaklaştı. Riddle'la konuşurken nasıl bir ton kullandığını fark ettiğinde yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi

onunla. Kurucuların gizeminde o kadar kaybolmuştu ki, kiminle konuştuğunu tamamen unutmuştu.

"Diline dikkat iyi olur," tehditkâr bir sesle tısladı Riddle. "Yoksa biri onu ağzından kesip çıkarır."

Hermione titrek bir verdi. Gözlerini ondan kaçırdı ve fısıldadı, "Özür dilerim. Haddimi aştım."

"Evet, öyleydin," diye tısladı ona.

Mavi gözleri kızın üzerinde oldukça ağır bir şekilde duruyordu. Bir süre sonra Riddle ona sert bir şekilde bilgi verdi,

"Yarın gidiyoruz."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Gülümsedin, konuştun ve ben inandım,

Her sözün ve gülüşünle kandırdın.

Başka bir adam artık umut etmezdi;

Ne de daha önce umut ettiğim şeyi:

Ama bu son dileğim boşa gitmesin;

Aldat, beni bir kez daha aldat!'

- Walter Savage Landor

(*1775 †1864)

Sekizinci Bölüm: Cadmus

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

Yazarın notu: Bir sonraki bölümü bitirdiğim için çok mutluyum. Bunun AU'luğu ile oynarken çok eğlendim. Tom'un geçmişi hakkında biraz daha fazla şey öğrenmeye hazır olun.

Eğer kutluyorsanız size mutlu Noeller dilerim. (Aksi takdirde umarım en azından bir tatilden faydalanabilirsiniz ;)

Değerlendirmeleriniz için teşekkür ederim. Sizin görüşlerinizi okumak gerçekten en güzel şey. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

HereToRead84, vamp1987, Dark-Reader-Dude, EmeraldGoddess52, Esyaba, R. B. Evans, dear songbird, Tahlsrulz97, sweetsails13, BubbleGumLover, LilyGirl101, everlastingtrueromance, QueenT, ZuzuManiac, erinelle, M. Sheldon, azulaiii, The Spades Queen, SanquisSerpent, Starrgirlfish, Nerys, I Growl For Fun, EmeraldGoddess52, Vita Artista, Andy Black Riddle, Alyette, jjang509, AlwaysthereforTaraxx, hollanddj13, Lady Whitlock, Kjgl, alannalove1990, cathy loves heath, enchy1204, sumthinblu, RiddleMeThis, BeNeRre, rok sok, lizzywithfire, TwilightGirl100195, Funnygirl, blank, Loren, Angellwriter, sKyLaR KnIgHt, reesessweetie, Smithback, NY GE Pyromaniac, SAVAGEGRACEx, MuggleBornWY, KamiaKeller, forbiddenluv, hateme101, Ceralyn, LittleHellCat, Lady Riddle-Black, m0nt, LadyNorth76, Fantasmarific Amalia, PintoNess, Iceagesurvivor123, Patricia pc, ForgetfulMiss, kjoyp

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Sekizinci Bölüm: Cadmus

Hermione biraz kafası karışmış gibi hissederek şömineden dışarı çıktı ve kocaman sırt çantasını da sürükledi. Şöminenin alevleri bir sonraki yolcuyu kabul etmek üzere yeniden yeşile dönerken hızla yoldan çekilmek zorunda kaldı. Yarın Yeni Yıl Arifesiydi ve muhtemelen istasyonun bu kadar kalabalık olmasının nedeni de buydu. Hermione sırt çantasını omuzladı ve her biri insan kuyruğu olan sıra sıra şöminelerden uzaklaştı.

Riddle onu beklememişti ama istasyondan ayrılmak için yola çıkmıştı. Hermione onu floo-network binasının dışında ve Londra'nın işlek caddelerinde takip etti. Dışarısı soğuktu ve birkaç kar tanesi şehrin asfaltı ve betonu üzerinde süzülüyordu. Yine de soğuğun Arnavutluk'un buzlu dağları üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Hermione sırt çantasının askılarının omuzlarını rahatsız edici bir şekilde kesmesine aldırmadan Riddle'a yetişti. Onun varlığını hiçbir şekilde kabul etmiyordu. Kaşları derin bir şekilde çatıldı. Riddle bütün sabah korkunç bir ruh hali içindeydi.

"Efendi Riddle?" Hermione belli belirsiz mırıldandı.

Hiç yanıt vermedi. Hermione korkusunu bastırdı ve fısıldadı,

"Artık İngiltere'ye döndüğümüze göre. Efendime gerekiyor."

Riddle aniden yürümeyi bıraktı. Yüzündeki çatık kaşlar derin bir kaş çatmaya dönüştü. Hermione onun sabit bakışları altında kıpırdandı. Aldığı tek cevap kararlı bir cevaptı,

"Hayır."

Bununla birlikte Riddle arkasını döndü ve yoluna devam etti. Hermione onun peşinden koştu.

"Gerçekten dönmem gerekiyor, Efendi Riddle," diye yalvardı. "Bu benim görevim."

"Senin görevlerin umurumda değil," diye sertçe cevap verdi. "Ben sana aksini söyleyene kadar benimle kalacaksın."

"Lütfen," diye yalvardı Hermione. "Geri dönmezsem cezalandırılacağım."

"Bu gerçekten benim sorunum değil," dedi Riddle acımasızca. "Benimle kalacaksın. Eğer isteklerime karşı gelirsen seni cezalandırırım. Ve inan bana, bu Malfoy'un aklına gelebilecek her şeyden çok daha kötü olur."

Ona dik dik bakarken mavi gözlerinde ölümcül bir tehdit parlıyordu. "Beni anlıyor musun?"

Hermione başını salladı ve teslim oldu, "Evet, Efendi Riddle."

Riddle konuşmayı bitirdi ve hızla caddede yürümeye başladı. Hermione onun birkaç adım gerisinden geldi, başı öne eğikti. Şimdi ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Gerçekten de Malfoy dönmesi gerekiyordu. Muhtemelen orada onu bir dayak bekliyordu ve ne kadar uzak kalırsa o kadar kötü olacaktı. Elbette Draco onu Riddle'la bırakmıştı ama Hermione sarışının yokluğunu yine de onun üzerine atacağını biliyordu.

Hermione morali bozuk bir halde Riddle'ın başının arkasına baktı. Belki de ondan kaçıp malikâneye dönmeliydi. Bunu düşündü ama o harika kestane rengi asanın görüntüsü düşüncelerinde gezinip duruyordu. Riddle'ı terk ederse, muhtemelen bir daha asla gerçek bir asa kullanma şansı bulamayacaktı.

"Burada."

Riddle onu Muggle'lardan uzakta, bir ara sokağa çekti ve oradan uzaklaştırdı.

†

"Yani?" Hermione nefes sordu. "Neredeyiz biz?"

Karla kaplı tarlaların arasından kıvrılan buzlu bir yolda yürüyen Riddle'ı takip etti. Hermione ağır ağır nefes alıyordu ve ter alnını kaplamıştı. Riddle hızlı yürüyordu ve Hermione o ağır sırt çantasını taşırken ona yetişmekte zorlanıyordu.

"Küçük Hangleton," diye şifreli bir cevap verdi.

Nefes nefese kalan Hermione sonunda mola vermek zorunda kaldı. Ona doğru geri yürürken Riddle'ın gözlerinde kızgınlık parlıyordu. Sırt çantasını işaret etti ve sertçe şöyle dedi,

"Onu bana . Bütün gün vaktimiz yok."

Riddle sırt çantasını omzuna attıktan sonra yollarına devam ettiler. Hermione artık onun uzun adımlarına ayak hiç zorlanmıyordu. Belli ki tepenin üstündeki o büyük eve doğru gidiyorlardı. Bir tür malikâneye benziyordu.

"Neden buradayız?" Hermione sormaya cesaret etti.

Riddle ona hançer gibi baktı. Belli ki kötü ruh hali henüz geçmemişti. Sinirli bir şekilde tersledi,

"Bu senin fikrin değil miydi?"

Pek sayılmaz, diye düşündü Hermione ama cevap vermeye cesaret edemedi. Malikânenin kapısının önünde durana kadar yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler. Malikâne geniş çimenleri ve güzel malikânesiyle etkileyici görünüyordu. Hermione binanın Malfoylar'ınkinden bile büyük olup olmadığını merak etti. Bakışları malikânenin üzerinde dolaşırken, *kesinlikle Siyahlar'daha büyük* olduğuna karar verdi.

Riddle'ın ise yüzünde ekşi bir ifade vardı ve binaya hoşnutsuzlukla bakıyordu. Asasını hafifçe sallayarak kapıyı açtı. Hermione malikânenin girişinin herhangi bir koğuşla korunmuyor olmasına şaşırmıştı. Genellikle büyücü aileler evlerinin etrafına koruyucu bariyerler ve görünmezlik büyüleri koyarlardı.

Riddle demir kapıyı geçti ve malikâneye doğru yürüdü. Sonunda devasa giriş kapısının önünde durduklarında Hermione başını kaldırıp Riddle'a baktı. Öfkeli kaşları yüzünde kalıcı bir yer edinmiş gibiydi ve ahşap kapıya ters ters baktı. Sonra soğuk bakışları Hermione'nin üzerine düştü. Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı, ne bekleyeceğinden pek emin değildi.

"Dinle Penny," dedi Riddle, sesi huysuz ve gergindi. "Burada olduğumuz sürece bana 'Efendi' demeni istemiyorum."

Hermione bu emir karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Tamam."

"Ve kesinlikle büyü kullanmamalısın," diye ekledi sıkıca.

Hermione başıyla onayladı. Şaşkınlığı yüzünden olmalıydı, çünkü Riddle sinirli bir şekilde içini çekti.

"Tamam," diye tısladı sabırsızca. "Herhangi bir hata yapmadan önce, buranın ailemin evi olduğunu ve *babamın*... bir Muggle olduğunu söylemeliyim."

Hermione ona bakarken gözleri fincan tabağı gibiydi.

Riddle bir Melez mi?

Kız ona bakmaya devam ederken Riddle'ın gözlerindeki öfke yeni boyutlara ulaştı. Ona doğru tehditkâr bir adım attı ve tısladı,

"Eğer bundan birine bahsedersen, seni pişman ederim." Hermione

hemen başını salladı.

"Büyü yok, anlaşıldı mı?" Riddle devasa malikâneye karanlık bakışlarla baktı. "Sihirden pek hoşlanmaz babam."

Elini kaldırdı ve zili çaldı. Büyük kapı açılmadan önce bir süre beklediler. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadın eşikte duruyordu. Biraz tombul bir kızdı. Füme rengi saçları kısa bir bob şeklinde kesilmişti ve teni

oldukça solgundu. Hermione kadının gözlerinin hafifçe zıt yönlere baktığını fark etti. Yine de, Riddle'ı gördüğünde yüzü dostça bir heyecanla parladı.

"Tommy!" diye haykırdı kadın, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Hışımla Riddle'ın yanına gitti ve kollarını ona doladı. Hermione, kadın Riddle'a sarılırken Riddle'ın gerildiğini gördü ve Riddle bu jeste karşılık vermek için kollarını zar zor kaldırdı. Kadın onu bıraktı ve Riddle'a gülümsedi.

"Aramalıydın," diye azarladı, hâlâ geniş geniş sırıtıyordu.

Bir elini kaldırdı ve parmaklarını şefkatle Riddle'ın siyah saçlarında gezdirdi. Bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu.

"Şu haline bak," diye neşeyle kıkırdadı kadın. "Ne kadar da büyümüşsün."

Sonra hevesle elini tuttu ve onu evin içine çekti. "İçeri gel, içeri gel."

Kadın Hermione'yi ancak şimdi fark etti. Yüzü daha da aydınlandı ve mutlulukla konuştu,

"Oh, kız arkadaşını mı getirdin?"

Riddle başını hafifçe çevirdi ve buz mavisi gözleri kafası karışmış Hermione'nin üzerine düştü. Bir an sonra o derin ve duygusuz sesiyle şöyle dedi,

"Evet."

Hermione'nin gözleri onun cevabıyla irileşti ama kadın şimdi onu kocaman bir kucaklamaya boğduğu için ifadesini anlamak için fazla zamanı olmadı.

Kadın neşeyle, "Sen çok ," diye cıvıldadı. "Ve çok güzelsin. Tabii ki Tommy'nin kız arkadaşısın."

Hermione kısa sürede eve çekildi, seyahat pelerininden kurtuldu ve önünde sıcak bir fincan çayla muhteşem misafir odasına oturdu. Kadın yan masaya sandviçlerle dolu bir tabak koydu, sonra da Riddle'ın hemen yanındaki yemyeşil kanepeye oturdu.

"Geleceğini bilseydim daha iyi bir şeyler hazırlardım," dedi elini Riddle'ın kolunda mutlulukla gezdirirken.

Hermione'ye baktı ve haykırdı, "Ah, nerede benim terbiyem? Daha kendimi tanıtmadım bile." Hermione'ye elini uzattı ve, "Ben Tommy'nin annesiyim. Benim adım
Merope."

Hermione kadının elini sıktı ve çekingen bir sesle, "Ben Penny," dedi.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye yanıtladı Merope gülümseyerek. Sonra da iyi huylu bir şekilde, "Peki, sen cadı mısın?" diye sordu.

Hermione ona gözlerini kırpıştırdı. Riddle'ın buz gibi sesiyle Hermione'nin sözünü kesmesi üzerine Hermione sadece inkâr etmek istedi: "Şansına anne, o bir cadı. Aksi takdirde Uluslararası Büyücülük Gizliliği Yasası'nı çiğnemiş olurdun."

"Aman Tanrım," dedi Merope umursamazca. "Bunu tamamen unutmuşum."

Riddle öfkeyle gözlerini annesine dikti. Merope fark etmemiş gibiydi. Hermione'ye döndü ve gururla şöyle dedi,

"Tommy çok akıllı. Hata yaptığımda bana hep yardım eder." Hermione

ona sadece başını salladı.

"Ne kadar kalacaksın?" Merope, Riddle'a sevgiyle bakarak sordu.

Omuz silkti ve kayıtsızca ona baktı. "Uzun süre kalmayacağız."

Merope hemen başını salladı. "Hayır, hayır. En azından yarına kadar kalmalısın. Doğum gününü kutlamalıyız."

Riddle buna dudak büktü, "O kadar uzun süre kalmama izin vereceğinden şüpheliyim."

Bunu duyan Merope'nin yüzündeki mutlu gülümseme kayboldu. Riddle'ın elini tuttu ve üzüntüyle fısıldadı, "Böyle şeyler söyleme. Babanın seni burada görmekten mutlu olduğunu biliyorsun."

Riddle şüpheci bir kaşını kaldırdı ama yorum yapmadı.

†

Bir süre salonda oturup konuştular. Daha çok Merope'nin konuşması gibiydi, arada sırada Riddle'ın sert yorumlarıyla kesiliyordu. Hermione pek bir şey söylemedi. Sandviçlerini yedi ve onları dinledi. Riddle'ın annesi oldukça sevimliydi, her zaman gülümser ve gülerdi. İkisinin akraba olması garipti...

Hermione konağın ön kapısının açıldığını ve birinin içeri adım attığını duydu. Riddle bunu duyunca gerildi. İçeri giren her kimse, şimdi giriş holünden geçip misafir odasına doğru yürüyordu. Çok geçmeden içeri bir adam girdi. Hermione onu gördüğünde oldukça şaşırdı. Siyah parlak saçları, soluk teni ve ince aristokrat yüz hatlarıyla bu adam Riddle'ın karbon kopyasıydı. Aralarındaki tek fark yaştı, çünkü bu adam Merope'nin yaşlarında görünüyordu.

Mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyen Riddle kopyası, kolunun altında katlanmış Financial Times gazetesiyle odaya girerken çok çekici görünüyordu. Açık mavi gözleri lüks koltukta oturan gruba takılınca olduğu yerde durdu. Bakışları Riddle'ın üzerine iner inmez adamın yakışıklı yüz hatları tiksintiyle buruştu.

"Burada ne *arıyorsun*?" diye sordu sertçe.

Riddle ilgisiz bir kaşını kaldırdı. Sonra sözlerini acımasızca saran bir alaycılıkla konuştu,

"Peki, ne biliyorsun *baba*? Birdenbire *sevgili* ailemi ziyaret etme dürtüsüne kapıldım."

Adam - Riddle'ın babası - gözlerini öfkeyle kıstı. Birkaç öfkeli adımla kanepenin önünde durdu. Oğluna ters ters bakan Riddle tehditkâr bir şekilde tısladı,

"Senin gibi bir pisliği evimde istemiyorum!"

Merope koltuktan fırladı. Bay Riddle'ın yanına gitti ve sert bir sesle, "Tom! O senin *oğlun*."

Hermione, Bay Riddle'ın soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken ellerinin yumruk haline geldiğini gördü. Karısının sözleri ona ulaşmış olmalıydı, çünkü bir sonraki konuşmasında sesindeki ölümcül ton kaybolmuştu. Riddle onun yerine sertçe alay etti,

"Temelli gittiğini sanıyordum. Ne oldu da sürünerek geri döndün?"

Riddle'ın etrafında kara büyünün izleri çıtırdadı. Yavaşça koltuktan kalktı ve babasına saf nefret dolu bir bakış gönderdi. Kıdemli Riddle küçümseyerek kıs kıs güldü,

"Paraya ihtiyacın varsa, unut . Artık senin ucube şeylerinin parasını ödemeyeceğim. On sekiz yaşındasın, artık ben sorumlu değilim."

"Senin parana kesinlikle ihtiyacım ," diye alay etti Riddle. "Ha,"

dedi Bay Riddle inanmayarak.

Soğuk gözleri kısa bir süre sonra oğlundan ayrıldı ve Hermione'yi gördü. Öfke gözlerini yaktı ve Riddle'a bağırdı,

"Sakın bana adamlarından birini buraya getirdiğini söyleme. Benim evime!"

Bay Riddle öfkeli bakışlarını Hermione'nin üzerinde gezdirdi. Hermione korkuyla öfkeli adamdan uzaklaştı.

"Söyle bana küçük kız," diye tısladı kötü niyetle. "Sen de onlardan birisin, değil mi? O anormal insanlardan birisin."

Hermione başını kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedi ve yumuşak bir sesle, "Özür dilerim, rahatsız etmek istemedim," diye fısıldadı.

"Bana patronluk taslama!" Riddle ona bağırarak Hermione'nin irkilmesine neden oldu.

Merope kocasına yaklaştı ve kararlı bir şekilde öğüt verirken elini koluna koydu,

"Canım, o bir misafir."

Merope'ye dönüp, "O bir misafir *değil*!" diye bağırırken, öfkeli hırıltı Riddle'ın yüzünden hiç gitmedi. O ucubelerden biri!"

Öfkeyle Riddle'ı işaret etti ve gürledi, "Ve sen, evlat! Canın ne zaman isterse buraya öylece dalabileceğini sanma!"

Riddle babasının kendisine bağırmasından hiç etkilenmemişti. Gözlerinde herhangi bir duygu yoktu ve küçümseyici bir sırıtış ağzını kıvırarak alay etti,

"İnanın bana, burada olmak beni *memnun etmekten* çok uzak."

Bay Riddle oğluna doğru tehditkâr bir adım attı ve hırladı, "Diline dikkat et! Kendi evimde bana hakaret edemezsin."

Tehdit edilirken Riddle'ın gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. Eli yavaşça cübbesinin cebine gitti. Sonra sesi yumuşak ama ölümcül derecede soğuk bir şekilde şöyle dedi,

"Ve bir *Muggle'ın* benimle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine Bay Riddle'ın yüzündeki kızgın mor renk daha da koyulaştı. Ellerini yumruk yaptı ve oğluna doğru bir adım daha attı. Riddle'ın büyüsü etrafında çatırdamaya başladı ve eli cübbesinin cebinde kayboldu. İki adam da bir şey yapamadan Merope hızla kocasının önüne geçti ve elini göğsüne koydu.

"Lütfen," dedi kararlılıkla. "Sakin ol, Tom."

Kıdemli Riddle karısına bakmadı. Oğlunun üzerinde gezinen bakışlarından nefret damlıyordu. Merope temkinli bir şekilde elini Bay Riddle'ın göğsüne sürdü ve şöyle dedi,

"Lütfen canım. Yarın Tommy'nin doğum günü. Bırak kalsın. Sorun çıkarmazlar."

Bay Riddle'ın gözleri kısıldı ama en azından tereddüt etti. Merope elini yatıştırıcı bir şekilde göğsüne sürmeye devam etti ve fısıldadı,

"Onlara göz kulak olacağım. Hiçbir sorun çıkmayacak. Söz veriyorum."

Karısının sözleri üzerine Riddle yavaşça boyun . Bir süre oğluna ters ters baktıktan sonra sonunda homurdandı,

"Tamam. Kalabilirler."

Merope'nin yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, canım."

Kıdemli Riddle sertçe başını salladı. Sonra gözleri tekrar oğluna kaydı ve hırladı, "Ama komiklik yapmak yok. Yoksa yemin ederim polisi arar ve seni hapse attırırım."

Riddle bir an için babasına baktı, duygusuz maskesinde parlayan . Sonra omuz silkti ve dudak büktü,

"Sen nasıl istersen *baba*."

†

Hermione'nin oturduğu yumuşak yatağı koyu mavi kadife bir yatak örtüsü kaplıyordu. Odada volta atan Riddle'ı izledi. *Muhtemelen kendi odası*, diye tahmin etti Hermione. Zemin, zarif koyu renk mobilyalara mükemmel uyum sağlayan abanoz rengiyle döşenmişti. Duvar kâğıtları soluk yeşil renkteydi, pencerelerde ise narin altın süslemeli koyu yeşil perdeler . Oda çok düzenliydi, sanki birileri odayı titizlikle temiz tutuyormuş gibiydi. Yine de, herhangi bir kişisel eşyadan tamamen yoksun olduğu için soğuk, hatta steril hissediliyordu.

Hermione Riddle'ın öfkeli adımlarını izledi. Babasıyla yaptığı küçük bağırış çağırış kavgasından beri tek kelime etmemişti. Yine de yüzündeki öfkeli ifade daha da derinleşmişti. Hermione bu rahatsız edici sessizliği bozmaya karar verdi ve boğazını temizledi.

"Yani... Yarın doğum günün mü?"

Riddle ona kara bir bakış fırlattı ve cevap vermedi.

Hermione çekingen bir tavırla, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Sinirli bir şekilde içini çekti ve "Yarın on sekiz yaşında olacağım," dedi.

"Hm." Kız ona baktı. "Bu çok hoş."

Kaşlarını çattı ve onun yanındaki yatağa uzandı. Bir süre sadece odaya karanlık bir şekilde baktı. Sonra sinirli bir şekilde sordu,

"Kaç yaşındasın sen?"

"Oh," dedi Hermione. "Şey... sanırım on altı ya da on yedi...? Bilmiyorum."

Riddle'ın yüzündeki öfkeli ifade yavaşça silinerek yerini şaşkınlığa . "Bilmiyor musun?"

Hermione hafifçe utanarak başını salladı. "Unutmuşum." "Böyle bir şeyi

nasıl unutabilirsin?"

"Ben... şey..." diye açıklamakta zorlandı. "Büyülü dünyaya girdiğimde, daha önce olan hiçbir şeyi düşünmemeye karar verdim. Bu yüzden zaman içinde çok şey unuttum."

Artık yüzündeki karanlık çatık kaşların yerini merak almıştı ve Riddle, "Neden geçmişini unutmak istiyorsun?" diye sordu.

Hermione'nin gözleri Riddle'dan ayrıldı ve pencereden dışarı baktı. Dışarının çoktan karardığını fark etti dalgınca.

"Aksi takdirde, çok fazla acıyor."

Riddle yorum yapmadı. Gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bir ona baktı. Sonra ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Gel. Sana odanı göstereyim."

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Ertesi gün Hermione misafir odasındaki rahat deri koltukta elinde bir kitapla oturuyordu. Az önce misafir odasında öğle yemeği yemişlerdi. Yemek çok lezzetliydi. Belli ki Merope oğlunun doğum günü için özel bir şeyler pişirmişti. Yine de garipti. Riddle ve babası bütün zaman boyunca birbirlerine ölüm bakışları fırlatmışlardı. Hermione odasına döndüğü için mutluydu.

Benim odam... Kıkırdadı ve hala inanamıyordu.

Geniş pencerenin hemen altında orta boy bir yatak vardı. Gülünç büyüklükte bir televizyon, kanepeden ya da yataktan kullanılabilmesi için duvar ünitesine rahatça yerleştirilmişti. Kumanda Hermione'nin önündeki sehpanın üzerinde duruyordu ama Hermione ona dokunmaya cesaret edememişti.

Bir gün önceki olaylar aklına ürkütücü şeyler getirmişti. Riddle gerçekten de bir Melezdi. Ne kadar tuhaf. Hermione başını salladı. Daha önce hiç bir Melez'le karşılaşmamıştı. En azından bilerek. Bu bir büyücünün reklamını yapacağı bir şey değildi. Melezler

toplumda tam olarak kabul görmedi. Çoğu, bir büyücünün dişi bir Çamurkan'dan faydalanmasının ürünüydü. Hermione bu korkunç düşünce karşısında ürperdi. Zavallı kadın tecavüzden sonra hamile kalırsa, bebek genellikle bir Melez gibi muamele görürdü.

Ancak Riddle'ın durumunda bu senaryo doğru değildi. Ne de olsa Merope bir cadı, kocası ise bir Muggle gibi görünüyordu. Hermione, Bay Riddle'ın kendisini karısına zorla kabul ettirdiğini düşünmüyordu. Görünüşe göre Merope kocasıyla bir Muggle gibi yaşamaya bilinçli olarak karar vermişti.

Hermione kapının çalınmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Yine kapı çalındı ve Hermione bu kibar hareketin kendisine yönelik olduğunu anladı.

"Evet?"

Kapı açıldı ve Merope Riddle içeri girdi. İçinde iki bardak ve bir sürahi limonata olan bir tepsi taşıyordu ve Hermione'ye gülümsüyordu.

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

Hermione başını salladı. Merope'nin gülümsemesi genişledi ve kanepeye doğru yürüdü. Kanepeye oturmadan önce tepsiyi yan masaya yerleştirdi.

"Her şey mı?" Merope nazikçe sordu.

Hermione hemen başını salladı. Kadın gülümsedi ve ona bir bardak limonata ikram etti. Hermione kabul etti ve gergin bir şekilde bardağı iki eliyle kavradı.

Merope neşeyle, "Tommy'nin seni de yanında getirmesine çok sevindim," dedi. "Sen onun eve getirdiği ilk arkadaşısın. Eminim bunun anlamı
bir şey."

Hermione tekrar başını salladı. Merope limonatasından bir yudum aldı ve sırıttı.

"Eve getirdiği ilk *kız* arkadaşı da." Hermione'yi şakacı bir şekilde yanından dürttü. "Bana kendinden bahset Penny. Çok merak ediyorum."

"Şey..." diye mırıldandı Hermione. "Gerçekten söyleyecek pek bir şey yok..."

Merope mırıldandı ve kadehinden bir yudum aldı. "Tıpkı Tommy gibisin. O da bana hiçbir şey anlatmıyor."

Kadın Riddle'a 'Tommy' diye seslenmeye devam ederken Hermione'nin yüzünde istemsiz bir gülümseme oluştu.

"Hogwarts'a mı gidiyorsun?"

"Hayır, ama gerçekten görmek isterim," dedi Hermione.

"Evet." Merope gülümsedi. "Ben de hep oraya gitmek istemişimdir. Ama babam bunu istemedi. Evde eğitimin benim için daha iyi olacağını düşündü. Bu yüzden ben ve kardeşim Hogwarts'a hiç gitmedik." Ela gözleri Hermione'nin üzerinde ilgiyle dolaştı, "Sen de evde mi okudun?"

"Şey..." Hermione koltuğunda kıpırdandı. "Hm... evet..."

Kendi kendine söylediğine göre bu tam olarak bir yalan değildi. Gerçekten de 'evde' öğrenmişti, tabii Malfoy malikanesine 'ev' ve kütüphaneye gizlice girmeye 'öğrenmek' denebilirse.

Merope neşeyle güldü. "Görünüşe göre ikimiz de Hogwarts'ı kaçırdık, ha? Ama eminim Tommy'yi orada ziyaret edebilirsin."

Hermione belli belirsiz gülümsedi. "Belki."

"Oraya bir kez gittim, biliyorsun. Tommy'nin beşinci yılıydı." Merope'nin gözlerinde gururlu bir pırıltı belirdi. "Dippet beni bizzat kendisi davet etti çünkü Tommy, Okula Hizmet Özel Ödülü'nü almıştı.

Okulda. O çok iyi bir çocuk. Eve sadece 'O' getiriyor ve bu yıl okul müdürü bile oldu."

Hermione, Merope'nin gözlerindeki o sevgi dolu ifadeyi fark edince usulca gülümsedi. Merope olmasaydı... olmasaydı... Hermione annesini düşündükçe kalbine acı veren bir bıçak saplanıyordu. Omzunda bir el hissedince gerildi.

"İyi misin, Penny?"

"Evet, Bayan Riddle." Hermione zorla gülümsedi.

Diğer kadın ona sıcak bir gülümseme gönderdi. "Bana Merope de."

Merope'nin gözlerinde mutlu bir pırıltı belirdi, "Tommy mezun olduktan sonra, siz ikiniz ne yapmak istediğinize karar verene kadar gelip burada yaşayabilirsiniz. Tommy'nin geri dönmesi çok güzel olur. Sık sık ziyarete gelmiyor, biliyorsun. Her zaman işleriyle çok meşgul. çalışıyorum."

Merope kıkırdadı ve "Keşke onu tekrar bebeğe dönüştürecek bir büyü olsaydı da bütün gün ona sarılabilseydim," diye şaka yaptı.

Hermione bu fikre gülümsedi.

"Zamanı geri çeviremezsin." Merope limonatasından bir yudum daha aldı. "Zaten bu pek de iyi bir fikir olmazdı. O zamanlar gerçekten zor zamanlar geçirdik."

Hermione'nin merakı uyandı ve temkinli bir şekilde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Merope'nin yüzünde üzgün bir ifade belirdi ve Hermione soruyu sorduğuna hemen pişman oldu.

"Hamile kaldığımda Tom'la büyük bir kavga ettik," dedi Merope sessizce. "Çok gençtik. İkimiz de bu durumla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk.
durum."

Hermione başını salladı ve nazikçe sordu, "Ailen sana yardım edemez mi? Ya da Bay Riddle'ın?"

Merope başını salladı, yüzünde üzüntü vardı. "Hayır. Ailem Tom'la olan ilişkimi hiçbir zaman onaylamadı. Muggle'larla hiçbir şey yapmak istemediler. Tom'un ailesi de beni desteklemiyordu."

"Sen..." Hermione bu soruyu sormaya cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu. "Hiç... bilirsin işte... bebeği doğurmamayı düşündün mü?"

Sorunun doğasına rağmen Merope yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Asla."

Usulca içini çekti ve kanepede arkasına yaslandı. Ciddiyetle devam ederken kahverengi gözleri Hermione'nin üzerinde gezindi, "Tom'la kavga etmemin pek çok nedeninden de buydu. O zaman ayrıldık ve ben de Küçük Hangleton'dan ayrıldım."

"Oh," dedi Hermione. "Nereye gittin sen?"

"Londra." Merope neşesiz bir şekilde güldü. "Ben büyük şehirde, parasız ve hiçbir ipucu olmadan."

Hermione Merope'ye bakarken dudağını endişeyle ısırdı. "Korkunç bir şey ."

"Evet, kolay olmadı," diye iç geçirdi Merope. "Eski bir aile yadigârını satarak biraz para kazandım ama fazla değildi. O dönemle gurur duymuyorum ama o zamanlar sokaklarda dileniyordum ve hatta insanlardan çalıyordum. Doğum sancısı çektiğimde de sokaklarda olduğumu hatırlıyorum."

Hermione dehşete kapılarak, "Merlin," diye bağırdı.

"Çok şanslıydım ki bu olay bir çocuk hastanesinden çok uzakta olmadı. Merope hikâyesine devam etti. "Personelden biri beni bulmuş olmalı. Pek bir şey hatırlamıyorum. Çok acı çekiyordum."

"Yani bebeği aldın mı?" Hermione ihtiyatla sordu.

Merope, "Benim için gerçekten bir bulanıklık" dedi. "Daha sonra çocuk evi çalışanlarının ambulans çağırdığını öğrendim. Görünüşe göre doğumla ilgili komplikasyonlar olmuş ve çok kan kaybetmişim."

Hermione bunu duyunca soluk soluğa kaldı. "O zaman hastanede olduğun için şanslısın."

Merope başını salladı. "Doktorlar bana kıl payı kurtulduğumuzu söylediler. Ama Tommy'yi ve beni kurtardılar." Merope'nin yüzünde dingin bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Gerçekten de görebileceğiniz en şirin bebekti. Ve şimdiden babasının siyah saçlarından çok güzel bir kabarıklığa sahipti."

Hermione, Riddle'ı bebek olarak hayal ederken usulca kıkırdadı. Merope'nin mutlu yüzüne baktı ve sordu, "Ondan sonra nereye gittin? Küçük Hangleton'a mı döndün?"

"Hayır, hayır," dedi Merope. "Ailemin yanına dönmek istemedim. Tom da beni bulmaya hiç çalışmadı. Ben de kaldım. Emily beni yanına aldı."

"Emily kim?"

"Adı Emily Cole," diye açıkladı Merope. "Sana bahsettiğim çocuk evinin müdürü. Sosyal hizmetlerden insanlar benimle konuşmaya geldiklerinde ben hâlâ hastanedeydim. Tommy'yi benden alacaklarından çok korkuyordum. Ama Emily her şeyi çözdü. Hastaneden taburcu olduğumda bana kendisiyle kalmamı teklif etti." Merope Hermione'ye gülümseyerek, "O... yani, hâlâ benim için bir anne gibiydi," dedi.

Hermione, "Sana bir şey olmamasına çok sevindim," diye karşılık verdi. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Evet," diye onayladı Merope. "."

Bundan sonra Merope sohbetin konusunu daha hafif bir şeye yönlendirdi ve bir süre konuştular. Sonra kapı açıldı ve

Riddle odaya adımını attı. Buz gibi gözleri hemen Hermione ve Merope'ye kaydı. Annesinin yüzündeki gülümsemeyi soğukkanlılıkla görmezden geldi ve kalın sesiyle şöyle dedi

"Konuşmam gereken bir şey var anne." Merope

gülümsedi. "Elbette. Nedir tatlım?"

Hermione, lakabı duyan Riddle'ın çenesinin gerildiğini gördü. Yorum yapmadı ve onun yerine sıkıca konuştu,

"Özel olarak konuşmak istiyorum."

"Tamam, ," diye kıkırdadı Merope ve Hermione'ye göz kırptı.

Kanepeden kalktı. Sonra o ve Riddle odadan çıktılar. Kapı arkalarından kapanmadan önce Hermione onun ipeksi sesini duyabildi,

"Bana hep bahsettiğin altın madalyonu hatırlıyor musun? Annenin verdiği-"

†

Bir süre sonra Hermione kapısının yumuşak tıkırtısını tekrar duydu. Gözlerini kitabından kaldırdı. Riddle kapı aralığında duruyordu, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Siyah saçlarının telleri mavi gözlerine düşüyor ve şeytani bir sırıtış ağzının kenarlarını kıvırıyordu. Odaya bir adım attı ve kapı kapandı. Kadına doğru yürürken hareketlerinde yırtıcı bir hava vardı.

"Usta Riddle?"

kötü şöhretli sırıtış daha da genişledi ve tehlikeli bir şekilde zorlayıcı bir sesle fısıldadı,

"Bana Efendi demeni özledim."

Riddle kanepeye oturdu ve ona baktı. Hermione sessizliği bozmak için kekeledi,

"Bir şey mi istedin?"

Sırıtışı hâlâ yerinde olan Riddle beğenmiş bir ifadeyle,

"Pek sayılmaz," dedi. Hermione ihtiyatla, "Mutlu

görünüyorsun," dedi.

Riddle karanlık bir şekilde kıkırdadı ve kalın kirpiklerinin arasından onu taradı. "Mutlu olduğumu söyleyemem... ama evet, oldukça memnunum. Annemle aile yadigârlarımızdan biri hakkında çok bilgilendirici bir konuşma yaptım."

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak ona baktı. Riddle onun sessiz isteğini açıkça görmesine rağmen cevap vermemeyi tercih etti. Bunun yerine Hermione'nin kucağındaki kitaba uzandı.

" Sleepy Hollow Efsanesi?"

Hermione endişeyle kıpırdandı. "Ben... Ben... Okumamam gerektiğini biliyorum. Sadece..."

"Oldukça hastalıklı bir seçim." Riddle kitaba eğlenerek sırıttı. "Dur tahmin edeyim. Bunu sana annem verdi, değil mi?"

Hermione belli belirsiz başını salladı ve Riddle'ın onu kitapla görmesine izin verdiği için kendini azarladı. Riddle kitabı ona geri verirken yüzündeki sırıtma hâlâ devam ediyordu.

"Penny, kitap okuman gerçekten umurumda değil."

Hermione kalın kalın yutkundu. Elleri kitabı sıkıca kavradı ve inanamayarak, "Sakıncası... yok mu?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hiç de değil."

Hermione kocaman gözlerle ona baktı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Riddle kanepeye uzanmış Hermione'ye bakıyordu.

İlgiyle. Hermione kayarak ona yaklaştı ve bu da Hermione'nin zarif bir kaşını kaldırmasına neden oldu.

Kitap okumama izin veriyor... kendinden geçmiş zihninden geçen tek şey buydu. Hermione kendini durduramadan boynunu uzattı ve Riddle'ın yanağına kısa bir öpücük kondurdu. Ne yaptığını fark ettiğinde yüzü domates gibi kızardı.
Hermione hızla koltuktan fırladı, çalışıyordu. Bileğindeki bir el onu durdurdu ve tekrar aşağı çekildi. İki koyu mavi küre Hermione'nin gözlerinin içine baktı ve Riddle sertçe konuştu,

"Bekle. O kadar kolay kaçamazsın."

Hermione gözlerini hızla ondan kaçırdı. "Bunu yapmamalıydım."

"Hayır, ," diye tısladı Riddle tehlikeli bir şekilde ve onun irkilmesine neden oldu.

Hermione'nin omzunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. Hermione cesaret edemeyerek beceriksizce onun göğsüne yaslandı. Riddle fısıldarken sesi aniden neşeyle renklendi,

"En azından başladığın işi bitirmeden olmaz."

Çenesinin altındaki iki parmak Hermione'nin yüzünü yukarı kaldırdı. Riddle ona doğru eğildi ve dudaklarını Hermione' dudaklarına çarptı. Hermione, Riddle'ın dilinin ucunun ağzının kenarında gezindiğini hissedince gözlerini kapadı. Tüm vücudunu hoş bir karıncalanma kapladı. Riddle talepkâr bir şekilde alt dudağını kemirdi, dişleri onu ısırdı. Hermione onun öpücüğüne karşılık vermeye cesaret edemedi ama ona daha da sokuldu. Riddle sonunda onu serbest bıraktığında başı döndü. Riddle ona sırıttı ve hiç etkilenmeden yorum yaptı,

"Belki de sana büyü hakkında birkaç kitap almalıyız, Penny."

"Hermione," diye ağzından kaçırmadan önce ona baktı.

Riddle meraklı bir kaşını ve Hermione'nin gözleri korkuyla irileşti. Bunu neden söylemişti? Kendini durduramadan dudaklarından çıkmıştı.

"Ne?"

"Ee..." Hermione onun delici mavi gözlerinden korkarak mırıldandı. "Bu... şey..."

"Kekelemeyi kes," diye sertçe azarladı onu.

"Özür dilerim."

"Hermione kim o zaman?" Riddle sordu.

Gözlerini kaçırdı ve titrek bir sesle cevap verirken onları aşağı indirdi, "O benim. Benim adım."

"Adın Hermione mi?" Riddle yumuşak bir sesle

sordu. Hermione başını salladı.

"Peki ya Penny?"

"Malfoy ailesi tarafından satın alındıktan sonra bu ismi aldım," diye fısıldadı.

Şaşırtıcı bir , Riddle buna kıs kıs güldü ve alaycı bir sırıtış ağzını kıvırdı.

"Dur tahmin edeyim," dedi, kalın sesinde karanlık bir eğlence vardı. "'Hermione' onlar için çok mu karmaşıktı?"

Bunu duyunca içinden yumuşak bir kıkırdama geçti ama hemen bastırdı.

"Hermione, hm?" Riddle onu tarayarak düşündü. "Sicilya Kralı Leontes'in karısı."

"Shakespeare'i biliyor musun?" Hermione şaşkınlığını bastıramayarak sordu.

Riddle eğlenerek, "Her zaman sürpriz," diye yorum yaptı.

Hermione kızardı. "Ben..." demek istemedim. Sonra savunmacı bir tavırla mırıldandı: "Shakespeare'i pek fazla büyücü bilmez."

Utangaç bir ifadeyle ona bakarak, "Annem her zaman bana Harmonia adını verdiğini söylerdi. Harmonia-"

"-Ahenk ve uyum Tanrıçası," diye ekledi Riddle.

Hermione başını salladı ve açıkladı, "Yunan mitolojisinde Harmonia Savaş ve Aşk'ın kızıdır. Daha sonra bir prensle, Teb'li Cadmus'la evlendi."

Riddle'ın yüzünde bir sırıtma belirdi ve sessizce, "Düğün günlerinde Cadmus Harmonia'ya bir hediye verdi," dedi.

Hermione, Riddle'ın gözlerinde dans eden kara mizahı anlamadı ve belli ki paylaşmak istemiyordu. O sadece hikâyesine devam etti,

"Ona altın bir kolye hediye etti."

Riddle usulca kıs kıs güldü, belli ki bir tür iç şakadan hoşlanıyordu. Kanepede arkasına yaslandı, kollarını iki yana açarak arkalığın üzerine uzandı ve sonuca vardı,

"Takana ebedi gençlik veren büyülü bir kolye... ebedi yaşam."

Riddle'ın masmavi gözleri tekrar Hermione'ye kaydı. Onu incelerken karanlık sırıtışı hâlâ dudaklarını büküyordu.

"Cadmus ve Harmonia," diye eğlenerek iç geçirdi. "Sonunda Tanrılar onlarla kötü oynadı. Cadmus bir yılana dönüştü."

Yüzündeki sırıtış genişledi ve "Hikayenin geri kalanını biliyor musun?" diye sordu.

Hermione başını salladı, Riddle'ın gözlerindeki tuhaf parıltı kafasını karıştırmıştı. Riddle aniden koltukta ona yaklaşınca gerildi. Bir kolunu Hermione'nin omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çekti. Diğer eliyle kıvırcık saçlarını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Kocasının dönüşümü karşısında kederlenen Harmonia çırılçıplak soyundu ve Cadmus'u yanına çağırdı," diye fısıldadı Riddle Hermione'nin kulağına, melodik sesi Hermione'nin tüylerini diken diken ediyordu. "Yılan formundaki Cadmus ona itaat etti."

Hermione, Riddle'ın elinin omzundan koluna doğru indiğini ve nefesinin teninde sıcak şekilde fısıldadığını hissedince nefesi kesildi,

"Vücudunun üzerinde kayarak onu okşadı."

Eli Hermione'nin kolundan ayrıldı ve parmakları gömleğinin kenarını buldu. Riddle'ın eli giysilerinin altından kayarak karnının üzerinde sıcak bir şekilde uzanırken Hermione'nin başı dönmeye başladı. Nefes alış verişi artık sığlaşmıştı, adamın parmaklarının çıplak teninde yarattığı his onu bir duygu kasırgasına sürüklemişti.

Riddle'ın eli hâlâ karnının üzerinde dururken diğer kolu omuzlarına dolanmıştı. Riddle ona doğru eğilip boynuna şefkatli öpücükler kondururken tüm mantıklı düşünceler zihnini terk etti.
Hermione onun yumuşak dudaklarını üzerinde hissettiğinde ürperdi. Her temas, içinden elektrik şokları geçirmesine neden oldu. Karnının üzerindeki el hareket edince Hermione usulca soludu. Karıncalanma hissi, Riddle'ın parmakları yukarı doğru dans ederken onları takip etti. Tenine neredeyse hiç dokunmamışlardı ama bu kısa temas bile Hermione'nin vücudunda hoş bir ürperti uyandırdı. Elini tehlikeli bir şekilde Hermione'nin göğsüne yaklaştıran Riddle, yüzünü Hermione'nin kıvırcık saçlarına gömdü. Sıcak nefesi boynunun derisi üzerinde gezinirken Hermione'nin tüm vücudu alev alev yanıyordu. Artık kendini tutamıyordu. İçindeki o yakıcı ihtiyaca boyun eğen Hermione, kendini umutsuzca ona doğru bastırdı.

Riddle'ın melodik kahkahası kadının üzerine çöktü. Aniden ellerini Hermione'den çekip uzaklaştı. Hermione onun yokluğunun yol açtığı soğuktan ürperdi. Riddle ona baktı, mırıldanmadan önce dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi,

"Onun sersemlemiş halini gören Tanrılar Harmonia'ya acıdı ve onu da bir yılana dönüştürdü."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Ve orada, derler ki, iki parlak ve yaşlı yılan, Bir

zamanlar Cadmus ve Harmonia olan,

Kayalıklarda ya da sıcak deniz kıyısında,

Nefes kesen bir sessizlikte, tüm

hastalıklarından sonra;

- Matthew Arnold

(*1822 † 1888)

Dokuzuncu Bölüm: Ama Bir Aptal

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi.

Yazarın notu: Bu sefer söyleyecek pek bir şey yok. Umarım yeni bölümü beğenirsiniz ^^

Siz yorumculara çok çok teşekkürler! Bana yorum yazdığınız için çok mutluyum! XD

Cocoartist, tricy, Legolas's Mione0233, Kbcollegebound, Lady Riddle-Black, rati, TheEmoChick, Amorgen Lestrange, amyssiren, Jade Ice Fire, MommyHolly, Hunger Games Lov3r, jjang556, kraco, BeNeRre, violet sunny, sumthinblu, MuggleBornWY, Pinky Prattle, Morpheusandmuse, SanquisSerpent, DismalDreams, Shan84, QueenyT, Andy Black Riddle, 0, Alyette, MiraObMalfoy, Chelseabaabyox3, LittleHellCat, I Growl For Fun, XxTaintedxDaggerxX,sKyLaR KnIgHt, Ari Goddess of Night, alannalove1990, azulaiii, KamiaKeller, waterytart, hateme101, HereToRead84, 372259, KatyLies, trestreschic, LeeshiLou, BubbleGumLover, iregretit, Fruit Cereal, LilyGirl101, everlastingtrueromance, Iceagesurvivor123, Chelsea Di Marco Macbeth, Lilmissxx, Evadne Riddle-Malfoy, NYGEPyromaniac, Raven Black The Marauderette, EmeraldGoddess52, FiOnAFiO, The Spades Queen, Lady Whitlock, Brighteyes, Angellwriter, Chamilia Lutien Tinuviel, Vita Artista, SunMoon206, Cedarchip, Kayrose, AlwaysthereforTaraxx, JordanGoombette, BioHazardAddict, forbiddenluv, Rhen-chan, SAVAGEGRACEx, bluebyby, THESE VOICES WONT SHUT UP, AvoidedIsland, LoveNotes333, Karasu, hollanddj13, NorthernLights25, once and future, erinelle, SamarKanda, Dances-With-Pen, desirecullen, blank, Nero Basterdino, Ceralyn, vamp1987, whynot78, A J AL, Penmora Zenith, PintoNess, marieve

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Dokuzuncu Bölüm: Ama Bir Aptal

Riddle'ın mavi gözleri önündeki manzarada gezindi. Binalar o kadar dardı ki, sokağa neredeyse hiç ışık ulaşmıyordu. Birkaç adım ötede göz bandı takmış yaşlı bir cadı, sokağın kirli kaldırım taşları üzerinde durmuş insan kemikleri satıyordu. Bir dükkânın önünde baygın bir adam yatıyordu, oldukça ölü görünüyordu, bu sırada pejmürde bir goblin adamın ceplerini karıştırıyordu. Riddle bakışlarını Knockturn Alley'den kaçırdı ve Hermione'ye baktı. Küçük Mudblood ona masumca göz kırptı. Gözlerini ona dikti ve sertçe emretti,

"Yakın dur."

Kız hemen başını eğerek, "Evet, Efendi Riddle," dedi.

Cevap vermeyen Riddle onu kolundan yakaladı ve ara sokağa sürükledi. Borgin ve Burkes'ü ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu. Annesi ona madalyonun nerede olduğunu söyler söylemez, Riddle Küçük Hangleton'ı geride bıraktığına çok sevinmişti. Merope'nin gidip Slytherin'in madalyonunu sattığına hâlâ inanamıyordu.

Ve gülünç derecede de ucuz.

Slytherin'in yadigârlarından birini nasıl *satabilirdi*? Öfkesi Riddle dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Ve Borgin Slytherin'in malını nasıl paraya çevirmeye cüret ederdi? Bu bir skandaldı. Riddle hepsini çarmıha germek istiyordu.

Bir çekiştirme onu kana susamış düşüncelerinden uzaklaştırdı. Riddle irkilerek yere baktı. Eli hâlâ Çamurkan'ın kolunda sıkılı duruyordu. Düşünceleri kayıp yadigârına doğru sürüklenirken, tutuşu kurban gibi büyümüş ve kızı acımasızca peşinden sürüklemişti. Şimdi kızın ayağı takılmış ve özür dilercesine ona bakmıştı. Riddle bir şey söylemedi ama elini gevşetti ve hızını yavaşlattı.

Hermione.

Riddle içten içe kıs kıs güldü. Böyle küçük, pis bir yaratık için oldukça melodik bir isim. Bakışları tekrar kıza kaydı. Mudblood az önce önünden geçtikleri iksir dükkânını tarıyordu. Vitrindeki iksir malzemelerine hayretle bakarken kahverengi gözlerinde merak neşeyle parlıyordu. Dükkânın kapısında dikilmiş, yüzünde pespaye bir sırıtışla ona bakan dükkân sahibini fark etmedi bile. Riddle kel adama ters ters baktı ve Çamurkan'ı hızla uzaklaştırdı.

Neden aptal annesi madalyonu saklayamıyordu? Riddle öfkeyle merak etti. Burke onu kesinlikle uzun zaman önce satmıştı. Şimdi muhtemelen zengin bir Safkan'ın evinde tozlanmaya bırakılmıştı ve Riddle'ın onu bir şekilde 'temin etmesi' gerekiyordu.

Ne güçlük ama, diye iç geçirdi.

Riddle yine Hermione'yi düşündü. Belki de sorununu çözmek için onu kullanabilirdi. Asa konusunda oldukça yetenekliydi, değil mi? Çamurkan başını kaldırıp ona baktı, belli ki onun bakışlarını üzerinde hissetmişti. Çekingen bir tavırla alt dudağını çiğnedi. Riddle sırıttı, onu kendine doğru çekti ve parmaklarını yumuşak kıvırcık saçlarında sahiplenici bir şekilde gezdirdi. Eğitimleri sırasında onun gerçekten de güçlü bir yaratık olduğunu fark etmişti. Gerçekten eksik olan tek şey bir asa ve... yani güçlerini kullanabilecek bir Efendi'ydi.

Riddle karanlık bir şekilde kıs kıs güldü.

Hayır, Hermione o kadar da kötü bir isim değildi.

†

Riddle Hermione'yi Knockturn Geçidi'ne doğru çekti, Hermione'nin kolunu sıkıca kavramıştı. Riddle malikânesinde daha fazla zaman geçirmedikleri için hayal kırıklığına uğramıştı. Hermione Merope'yi çok sevmişti. Ne yazık ki Riddle ailesinin evinden bir an önce ayrılmak konusunda kararlıydı. Şimdi Hermione o rahat misafir odasında oturmak yerine Knockturn 'nun pis bir ara sokağında sürükleniyordu. Hafifçe içini çekti ve Riddle'ın hızına ayak uydurmaya çalıştı. Yüksek topuklu ayakkabılar ve inanılmaz kısa bir elbise giyen bir kadının yanından geçtiler. Riddle'ı görünce

yüzündeki sıkılmış ifade kayboldu ve ona çapkın bakışlar gönderip baştan çıkarıcı bir şekilde el salladı. Hermione, Riddle'ın onu tamamen görmezden gelmesine içten içe sevindi.

Dar sokağın birkaç adım ilerisinde üç adamdan oluşan bir grup duruyordu. Önemli miktarda para el değiştirirken etraflarına şüpheyle baktılar. Adamlardan biri Riddle'a seslendi,

"Hey, dostum."

Riddle onu görmezden gelince adam "Satıyor musun?" diye sordu.

Hermione'yi dehşete düşüren Riddle durdu ve adama döndü. Şimdi tek başına duruyordu, diğer ikisi Knockturn Sokağı'nın alacakaranlığına karışıp gitmişlerdi. Adamın yağlı, uzun saçları geriye doğru toplanmıştı. bronzlaşmış yüzüne düşmesin diye atkuyruğu yaptı. Gözleri ilgiyle Riddle'dan Hermione'ye kayarken sigarasının izmaritini dikkatsizce yere attı. Adam Hermione'yi şöyle bir süzdükten sonra gözleri tekrar Riddle'a kayınca Hermione kaskatı kesildi.

"Güzel kız parçası." Adam pis pis sırıttı. "Onu satın alırdım."

Riddle dudaklarında karanlık bir sırıtışla, "Peki, ne kadar teklif ediyorsun?" diye sordu.

Hermione bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra bütün vücudu titremeye başladı. Gözlerinde açgözlü bir parıltı beliren iğrenç adam ona doğru yaklaştı. Gözleri yavaşça vücudunu taradı, göğüs bölgesinde daha uzun süre kaldı. Hermione utanıp kaçmak istedi ama bir şey yapamayacak kadar korkuyordu. Riddle onu satmıyordu, değil mi?
Adam ona doğru bir adım daha attı ve Hermione alkol, sigara ve kötü nefes kokusu aldı. Adam ona doğru uzandı ve kolunu yakaladı. Hermione korkudan titriyordu.

"Sıska kaltak, ha?" diye homurdandı adam. Gözleri tekrar Riddle'a kaydı. "Onu daha iyi beslemeliydim."

Hermione, Riddle'ın hafifçe kıkırdadığını duydu, "Bunun üzerinde çalışıyorum." Sonra daha yüksek sesle, "Peki, teklifin nedir?" dedi.

"Duruma göre değişir, dostum." Adam iğrenç bir şekilde göz kırptı. "Hasarlı mal olup olmadığına bağlı. Ne demek istediğimi anladıysan. Hâlâ sağlamsa, sana bin dolar veririm. Ne dersin?"

Hermione'nin bakışları daha önce yanından geçtikleri, hafifçe sevinen kadına kaydı. Sonunun olmasını, sokaklarda yürümeyi istemiyordu. Gözleri yaşardı ve nefesi hızlandı. Acı verici uzunlukta bir andan sonra Riddle havalı bir sesle konuştu,

"Sanırım onu tutacağım."

Adam sadece omuz silkti. "Sen kaybedersin. Fikrini değiştirirsen, ben buradayım."

Riddle caddede ilerlemeye devam etti ve Hermione aceleyle onun peşinden gitti. Hâlâ tir titriyordu. Onu satmayı mı planlıyordu? Buraya gelmelerinin tek nedeni bu olabilir miydi? Hermione'nin gözlerinden neredeyse yaşlar yuvarlanıyordu. Riddle dükkânlardan birine yöneldi. "Borgin ve Burkes" yazıyordu tabelada. Kapıyı açtığında Hermione onu takip et. Eşikte dururken arkasını döndü ve beklentiyle ona baktı.

"Ne bekliyorsunuz? İçeri gel."

Hermione şaşkınlıkla ona baktı. Dükkâna giremezdi. Buna izni yoktu. Riddle kızgınlıkla kaşlarını çattı, sonra da sertçe emretti,

"Atla!"

Mavi gözleri kısa bir süre geldikleri sokağın aşağısında dolaştı.

"Burada tek başına durmayacaksın."

Başka seçenek kalmayınca Hermione itaat etti. Dükkân karanlık ve havasızdı. Çeşitli vitrinlerde tuhaf nesneler duruyordu. Riddle tezgâhın arkasında duran beyaz saçlı adama yaklaştı ve ona bir şey sordu. Hermione o kadar sarsılmıştı ki, tek kelime bile anlamadı. Ancak Riddle yaşlı adama veda ederken üzüntüsünden sıyrılabildi.

"Teşekkür Bay Burke," dedi Riddle kayıtsızca. "Kendisini ziyaret eder etmez Bayan Smith'e selamlarınızı ileteceğim."

Beyaz saçlı adam başını hafifçe eğdi, küçük keskin gözleri Riddle'dan hiç ayrılmıyordu. Riddle döndü, Hermione'nin kolundan tuttu ve onu dükkândan dışarı çekti. Hermione kendini kesime götürülen bir kuzu gibi hissederek onu takip etti. Riddle onu ara sokak boyunca sürüklerken Hermione derin bir nefes alarak cesaretini topladı.

"Beni satamazsın. Ben sana ait bile değilim."

Riddle aniden durdu. Yavaşça ona doğru döndü. Hermione'yi tararken yüz hatlarını bir sırıtış süsledi. Gariptir ki bu o korkunç, karanlık sırıtışlarından biri değildi. Gerçekten eğleniyor gibiydi.

"Bugün oldukça tavırlısın."

Hermione inatla dişlerini sıktı ve kararlı bir şekilde, "Beni satamayacaksın. Bunu denediğin anda kaçıp gideceğim."

Hermione bu ifadeden sonra bir öfke, hatta belki de bir lanet bekliyordu, ama Riddle sadece kıs kıs güldü. Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı ve sordu,

"Seni satıp parayı alana kadar kaçmayı bekleyebilir misin?"

Hermione şaşkınlıkla ona bakakaldı. Riddle sırıtarak, "Aslında, eğer bir buluşma noktası ayarlarsak, buluşabiliriz

Parayı aldıktan sonra. Sonra gidip aynı numarayı yaparak seni satabiliriz. Bahse girerim bu işte çok para vardır."

Hermione gözlerini Riddle'a dikti. Garip bir şekilde, Riddle'ın gözlerindeki o muzip parıltı korkusunu yok .

"Ne tür bir çılgın plan bu?" diye sordu hınzırca.

Riddle dudaklarını büzdü ve yem attı, "Parayı bölüşebiliriz. 70'e 30'a ne dersin?"

Hermione şimdi açıkça ona kaşlarını çatmıştı. "Neden daha

fazlasını alıyorsun?" Ona şakacı bir şekilde sırıttı. "Bu benim

fikrimdi, değil mi?"

Bir süre onu düşündükten sonra sert bir şekilde uyardı: "Bunu kesinlikle yapmayacağız. Bu sahtekarlık. "

"Tamam, ," dedi Riddle, ona eğlenerek bakarak. "Sadece bir düşünce."

Hermione ona bir kez daha şüpheli bir bakış fırlattı, cevap vermeye tenezzül etmedi ve ara sokakta ilerlemeye devam etti. Riddle onun ardından sırıtarak yürüdü. Sonra sakin sakin konuştu,

"Eğer sizi rahatlatacaksa, sadece *piyasa değerinizi* merak ediyordum."

Hermione durdu ve emin olamayarak ona döndü. Mırıldanırken yüz hatlarını geniş bir gülümseme süslüyordu,

"Görünüşe göre oldukça değerlisiniz."

Hermione ne diyeceğini bilemeden ona bakakaldı. Kendini beğenmiş bir şekilde sırıtmaya devam eden Riddle ona yaklaştı.

"Bahse girerim sen binden fazla edersin," diye devam etti. "O adam beni soymak istedi."

Yüzünde memnun bir ifade beliren Riddle elini pelerininin cebine attı ve tanıdık kestane rengi asasını çıkardı. Hermione'ye uzattı ve ipek gibi bir sesle şöyle dedi

"İşte, bunu özür olarak kabul et."

Hermione sanki daha önce hiç görmemiş gibi asaya gözlerini kırpıştırarak baktı. Asanın kalmasını mı istiyordu? Hermione'nin içindeki tüm korku kalıntıları yok oldu ve yerini geçici bir sevinç aldı. Bakışları Riddle'a doğru fırladı.

"Gerçekten yapabilir miyim?"

Riddle gözlerini devirdi. "Bunu bu kadar büyütme. Zaten her gün kullanıyorsun."

Hermione kalın kalın yutkundu. Sonra tereddütle uzatılan asaya uzandı. Parmakları pürüzsüz ahşabın etrafında kıvrılırken büyüsü sevinçle sıçradı.

"Onunla aptalca bir şey yapma," diye uyardı Riddle.

Hermione başını kaldırıp ona baktı. Tek kaşını zarifçe onu taradı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim."

†

Hermione mutluluğundan neredeyse bayılacaktı. Pelerininin cebindeki asanın ağırlığını hissederken dudaklarında sürekli bir gülümseme dans ediyordu. Şimdi Riddle'ın onu satacağını düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Eğer bunu yapmayı planlıyorsa neden ona bir asa versin ki?

Riddle, mutlu Hermione'yi Knockturn Sokağı'ndan geçirerek adi bir hanın önünde durana kadar manevra yaptı. Hermione baktı tabelaya baktım. "Kırık Tavşan" yazıyordu. Altında arka ayaklarından biri kesilmiş, kanı serbestçe akan beyaz bir tavşan resmi vardı. Hermione burnunu kırıştırdı ama Riddle'ı içeri kadar takip etti. İçerisi havasızdı.

Tekinsiz insanlar masalarda oturmuş, ateş viskisi kadehlerini yudumluyorlardı. Riddle bara doğru ilerlerken ona şüpheli bakışlar fırlattılar. Barmen kan çanağına dönmüş gözlerle Riddle'a bakarken, bir yandan da şişko göbeğinden sarkan yağlı önlüğünün üzerindeki bira bardağını temizlemeye çalışıyordu.

"Bir odaya ihtiyacım var," dedi Riddle ipeksi sesiyle.

Barmen sümüğünü geri çektikten sonra kaba bir şekilde, "Bu gece bir Galleon ve 7 Sickles var," dedi.

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmamak için kendini zor tuttu. Bu oldukça ucuzdu, değil mi? Yine de bu bar Leaky Cauldron'un yarısı kadar bile iyi görünmüyordu. Hermione barmenin onu kayıtsızca taradığını fark edince gerildi.

"Eğer uşağınız da kalırsa, bir Kalyon ve on beş Sickles."

Riddle sanki bu onun suçuymuş gibi Hermione'ye ters ters baktı. Hermione ona masumca göz kırptı.

"İyi," diye tısladı barmene.

Riddle döndü ve misafir odalarına giden merdivenleri

tırmandı. "Hey, param nerede?" diye bağırdı barmen.

Diğeri bile dönmedi ama durgun bir sesle, "Ben gidince alırsın," dedi.

Barmen nefesinin altından küfretti ama Riddle'ı durdurmaya çalışmadı. Hermione Riddle'ı merdivenlerden yukarı kadar takip etmek istedi ama barmenin omzundaki kocaman eli onu sertçe durdurdu.

"Sen," diye hırladı ona. "Pis kanlılar aşağıda ."

Bununla birlikte Hermione'yi bar tezgahının arkasındaki küçük bir kapıya doğru itti. Hermione gıcırdayan kapıya baktı.

uğursuz kir. Hermione içini çekerek kapıyı açtı. Gıcırdayan, yıpranmış bir merdiven aşağı iniyordu.

Mükemmel. Sadece mükemmel, diye düşündü asık suratla merdivenlerden inip hevessiz bir şekilde kiler odasına adım atarken. Hermione çıplak beton duvarlar ve kirle kaplı bir zemin gördü. Geçici bir adım atarken öğürme isteğini bastırdı. Odanın havası kokuyordu. Kapının hemen yanındaki köşede bir adam durmuş, sarhoş sarhoş sallanıyordu.

Hermione hızla onun yanından uzaklaştı. Oda dar ama oldukça uzundu. Duvarlar boyunca birçok paslı eski karyola sıra sıra dizilmişti. Üzerlerinde ince, muhtemelen pire kaplı şilteler yatıyordu. Yatakların çoğu uyuyan ya da etrafta oturan insanlarla doluydu. Yatak sıralarının arasındaki koridorda bir grup adam oturmuş, iskambil oyununa dalmışlardı. Bir şişeyi paylaşırken sarhoşça gülüyorlardı.
Hermione temkinli adımlarla etraflarından dolanıp boş bir yatağa doğru ilerledi. Omzuna dokunan sert bir el oturmasını engelledi.

"Hey, kardeşim. Bu benim. Uzak dur lan."

Hermione konuşana doğru döndü. Konuşan bir kadındı. Hermione'ye küçümseyerek bakarken ağzının kenarından kendi sardığı bir sigara sarkıyordu. Saçları platin sarısıydı. Belli ki boyanmıştı, çünkü neredeyse beyaz olan renk kadının kara kaşlarıyla korkunç bir uyum içindeydi. Kısa, dar elbisesi pembenin ürkütücü bir tonundaydı ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

"git!" diye bağırdı kadın kısık sesle.

Yakınlardaki bir yatakta oturan ve aynı derecede kısa bir elbise giyen başka bir kadın küçümseyerek, "N'aber Marth? Rekabetten mi korkuyorsun?"

"Kapa çeneni, seni amcık," diye tersledi ilk kadın.

Bunun üzerine iki kadın gürültülü bir tartışmaya başladı. Hermione kızgın kadınlara güvenli bir mesafede başka bir boş yatak gördü. O da

Gözleri yandaki yatağa kayarken oraya doğru yürümek istedi. Bir adam ve bir kadın yatıyordu, ikisi de çıplaktı, kirli battaniye sıcak bedenlerinden kaymıştı.

Daha fazla göze batmak istemeyen Hermione rahatsız bir şekilde boş yatağa oturdu. Diğer yataktan sesleri karıştırmaya çalıştı ama başaramadı. Kadının tiz çığlıklarına ara sıra adamdan gelen derin homurtular, derinin deriye çarpma sesi ve yatağın duvara vurulma sesi eşlik ediyordu.

Umutsuzca başka bir yere bakmaya çalışan Hermione'nin bakışları, karşısındaki yatakta yatan adama takıldı. Çiftin etkileşiminden heyecanlandığı belli olan adamın eli pantolonunun içinde kaybolmuş ve sürtünme hareketiyle meşguldü. Adamın gözleri ona kayınca Hermione sıçradı ve onu değerlendirdi. Dudaklarını sırıtarak gerdi, kahverengi çürümüş dişlerini gösterdi ve
Hermione'ye iğrenç bir şekilde bakarak bir öpücük attı.

İşte bu, diye düşündü Hermione ürpererek. Kestane rengi asasını kaptı ve hayalete daldı. Saniyeler sonra başka bir odada yeniden ortaya çıktı. Oldukça küçüktü ve mobilyalar oldukça hırpalanmış ve yıpranmıştı. Hermione'ye hâlâ cennet gibi görünüyordu. O iğrenç mahzen odasından uzaklaştığı için mutlu bir şekilde yavaşça nefes verdi.
Sağ tarafındaki kapı açılıp Riddle dışarı çıkınca kaskatı kesildi. Siyah saçları nemliydi ve üzerinde boxer'ından başka bir şey yoktu.
Hermione kocaman gözlerle ona baktı. Riddle kıvrak bir vücuda sahip olmasına rağmen, kaslıydı.
Hermione'nin bakışları istemsizce onun geniş göğsünde dolaştı.

"Hermione mi?" Riddle kaşlarını çattı. "Nerelerdeydin sen?"

"Şey..." diye mırıldandı, yüzünün sıcaklıkla parlamasından nefret ediyordu. "Hizmetçilerin odasında."

Riddle bir şey söyleyemeden, "Burada kalabilir miyim, Usta Riddle? Lütfen?"

Omuz silkti, saçlarını havluyla karıştırdı ve yatağa oturdu. Sonra banyo kapısını işaret etti ve şöyle dedi,

"Bitirdim. İstersen şimdi kullanabilirsin."

†

On beş dakika sonra Hermione banyodan çıktı, duştan sonra kendini çok daha iyi hissediyordu. Keyifle sırıttı çünkü yeni asasını kullanmaya cesaret etmiş ve saçına bir kurutma büyüsü yapmıştı.

Adımını attığı oda karanlıktı; Riddle yatmaya gitmişti. Hermione soğuk zeminde parmak uçlarına basarak yürüdü ve yatağın ayakucuna uzanırken usulca içini çekti. Sırtını karyola çerçevesine dayadı ve yorgunca gözlerini kapadı. Bu, aşağıda, o mahzen odasında olmaktan çok daha iyiydi. En azından burada mastürbasyon yaparken kimse ona bakmıyordu.

Ne de olsa Riddle uyuyor.

Hermione bu düşünceye neredeyse kahkahalarla gülecekti. Birdenbire Riddle'ın sesi yorgun bir sesle çıkınca kahkahasından boğulmamaya çalıştı,

"Yine yerde uyumaya mı çalışıyorsun, Hermione?"

Hermione öksürerek nefesini geri kazandı. Sonra boğuk bir sesle fısıldadı, "Şey... sorun değil. Gerçekten."

Sessizlik oldu, sonra uzun bir iç çekiş. Yerde çıplak ayak sesleri duyulmadan önce çarşaflar hışırdadı. Hermione koluna dolanan bir el hissedince sıçradı. Riddle onu yavaşça yerden çekti. Riddle onu yatağa itip yanına uzanırken ve battaniyeyi ikisinin üzerine çekerken ne yapacağını bilemedi. Hermione, Riddle'ın sıcak bedenini çok yakınında hissedince gerildi. Nefes alış verişi hızlı ve sığdı.

Hermione'nin kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemediği bir süre sonra Riddle yan döndü, sinsi bir kolunu Hermione'nin beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Sırtını Riddle'ın göğsüne dayadığında, üzerinde hâlâ sadece boxer'ının olduğunu fark etti. Hermione Riddle'ın kollarında yatarken kaskatı kesilmişti. Riddle yüzünü Hermione'nin kıvırcık saçlarına gömdü ve ona daha sıkı sarıldı. Artık tamamen uyanıktı ve kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Ne yapmaya çalışıyor? Çılgınca merak etti.

İşte o zaman Riddle'ın nefes alışının ne kadar yumuşak ve düzenli olduğunu duydu. Çoktan uykuya dalmıştı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve Hermione kendini onun kucağına bıraktı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi gün Hermione hanın küçük odasındaki yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Gözleri Riddle'ın ona ödünç verdiği kara lanetlerle ilgili bir kitaba takılmıştı. Bir sonraki sayfaya geçti ve hafifçe ürperdi.

Riddle'ın Draco'yu tehdit ettiği deri eriten lanetin gerçekten var olduğu ortaya çıkar...

Tam o sırada kapı açıldı ve Riddle içeri girdi. Hermione anında yataktan fırladı. Bir büyücüyle aynı odada tembellik edemezdi.

"Hâlâ okuyor musun?" Riddle ona sırıttı. "Sen benden daha kötüsün."

Hermione utangaç bir ifadeyle ona baktı. Hâlâ sırıtarak ona doğru yürüdü ve kendini yatağa atmadan önce kitabı ondan aldı. Riddle'ın mavi gözleri Hermione'nin okumakta sayfanın üzerinde gezinirken kötü niyetle kıs kıs güldü,

"Ah, *şu* lanet."

Hermione yatakta uzanırken ona baktı. Merope Riddle'la tanıştığından beri bu lanet merak onu yiyip bitirmişti. Hermione daha fazla kendini tutamadı ve sessizliğin içinde sordu,

"Usta Riddle?"

"Hm?"

"Annenin bir Muggle ile evlenmesine nasıl izin verildi?"

Riddle aniden yatakta doğruldu. Sakin ifadesi öfkeye dönüştü ve tehditkâr bir şekilde tısladı,

"Sana bundan asla bahsetmemeni söylemedim mi?"

Hermione korkuyla ondan uzaklaştı ama yine de cesaretini toplayarak, "Hayır, bundan kimseye bahsetmememi söylemiştin," diye cevap verdi. Boş odayı işaret etti. "Burada kimse yok."

Riddle ona ölümcül bir bakış fırlattı. Hermione buna hiç tepki vermeyince, "Bütün bu kitaplar seni çok zeki yapıyor," diye iç geçirdi.

Ona dişlerini göstererek sırıttı.

"Neden annem hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun ki?" diye homurdandı, hoşnutsuzdu.

Hermione omuz silkti ve açık yüreklilikle, "O sadece ilginç bir kadın," dedi.

Riddle öfkeyle gözlerini ona dikti. "*Annem* -" Kelimeyi tükürdü. "-zayıftır."

Hermione kaşları çatılmış bir halde ona baktı. " sanmıyorum. Sana hamileyken Londra'da geçirdiği günleri anlattı bana. Onun için kolay olmamış ama asla pes etmemiş."

Riddle başını salladı, mavi gözlerinde öfke parlıyordu. Sonra sordu, ses tonundan sertlik sızıyordu,

"Size nasıl neredeyse bir Squib olduğunu ve o acınacak miktardaki büyüsünü bile nasıl kaybettiğini de anlattı mı?"

Hermione başını yana eğdi ve "Hayır," diye fısıldadı.

"Londra'ya kaçarken," diye tısladı Riddle. "*Cesur* değildi. Aptaldı. Merope kafasında herhangi bir plan olmadan rahatsız edici bir durumdan kaçtı. Kendini daha da kötü bir durumda bulmak için. Annem hiçbir şeyi koruyamazdı, hele beni hiç koruyamazdı. Hayatta kalmam sadece bir tesadüftü. Aksine, Merope aptallığıyla neredeyse beni öldürüyordu."

"Ama Üstat Riddle," dedi Hermione nazikçe. "Herkes hata yapar. Annenizin elinden geleni yaptığına inanıyorum. Seni gerçekten seviyor."

"Hayır, sevmiyor," diye alay etti, sonra yüzünü işaret etti. "Benimle ilgili sevdiği tek şey bu."

Hermione bir şey söyleyemeden Riddle devam etti, "Merope babama takıntılıydı, hâlâ da öyle. Acınası bir durum. Tanrı aşkına, o bir *Muggle* ve Merope onun peşinden koşuyor."

Babasından söz edince Hermione temkinli bir ifadeyle, "Melez olmak herhalde kolay değildir. O kadar saklanmaya rağmen."

Riddle ona hançer gibi baktı. Etkilenmemeye çalıştı ve titreyerek devam etti, "Büyücülük dünyasının Melezleri pek kabul etmediğini biliyorum ama kimse seni bilmiyor. Yani güvendesin. Ve hâlâ iki ebeveynine de sahipsin."

"Neşe," dedi Riddle kuru bir sesle.

Hermione başını eğdi ve "Annen Londra'ya gittikten sonra babanla nasıl tekrar bir araya geldiler?" diye sordu.

Bir an ona baktı, muhtemelen küstahlığı yüzünden onu tokatlayıp tokatlamayacağına karar veriyordu. Sonunda Riddle sertçe cevap verdi,

"Babam Londra'ya gitti ve onu Little Hangleton'a geri götürdü."

Hermione'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gördün mü? Onu geri istiyordu."

Hayır," diye yanıtladı Riddle ısırarak. "O . Ailesi onu bunu yapmaya zorladı. Muhtemelen bir serseriden doğacak çocuğun hiç varis olmamasından daha iyi olacağını düşündüler. Ya da belki Merope'nin nafaka için dava açmasından korkuyorlardı. *Skandal*."

Ona kırılgan bir gülümseme gönderdi ve renksiz bir şekilde ekledi, "Tabii bu benim büyücü olduğumu kimse bilmeden önceydi. Sanırım şimdi beni hemen boğmadığı için pişmanlık duyuyor."

Hermione şiddetle başını salladı. "Annen seninle çok gurur duyuyor. Bana anlatıp durduğu tek şey sendin. Onun için çok şey ifade ediyorsun."

Riddle ona baktı. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Güzel mavi gözleri bile bir buz tabakasıyla donmuştu.

"Eğer Merope beni bu kadar çok seviyorsa-" Riddle, kontrollü sesini renklendiren öfke konuştu. "-o zaman neden babamın beni..."

Sesi kesildi. Riddle'ın buz gibi gözleri hâlâ Hermione'nin üzerindeydi. Bakışları Hermione'nin üzerinde ağırlığını hissettiriyordu ama Hermione bundan kaçınmadı. Karanlık, kötü niyetli büyü büyücünün etrafındaki havayı doyurdu.

"Seni nereye koyayım?" Hermione nazikçe dürttü.

Riddle aniden yataktan kalktı ve tehditkâr bir tavırla Hermione'nin üzerine yürüdü. Hermioneondan uzaklaştı, artık sınırı aştığına ikna olmuştu. Riddle ona dişlerini gösterdi ve saldırgan bir şekilde tersledi,

"Seni ilgilendirmez."

Riddle'ın kara büyüsünün bir teli Hermione'ye şiddetle çarptı ve onu yatağa fırlattı. Başı dönmeye başladı. Ayağa kalkabildiğinde Riddle çoktan odadan çıkmıştı, öfkeli büyüsünün hayaletleri hâlâ havada çıtırdıyordu. Hermione hızla yataktan kalktı ve onun peşinden koştu. Merdivenlerden inip hanı terk etmesi gerekiyordu ki, Riddle'ın Knockturn Sokağı'ndan aşağı indiğini gördü. Hermione telaşla onun peşinden koştu. Hiç düşünmeden ona doğru uzandı ve kolunu yakaladı.

"Özür dilerim."

Riddle'ın yüzü Hermione'ye bakarken duygulardan arınmıştı. Öfkeli büyüsünün izleri hâlâ Hermione'nin vücudunun her yerinde gıdıklanıyordu. Hermione ona baktı ve içtenlikle şöyle dedi,

"Kötü anıları canlandırmak istememiştim."

Riddle'ın soğuk bakışları hâlâ ona yönelmişti. Hiç tepki vermeyince Hermione onun yalnız kalmak isteyip istemediğini merak etti. Tam arkasını dönecekken, Riddle kıs kıs güldü.

"Kötü anılar mı?" Ses tonundan karanlık bir eğlence damlıyordu. "Sen gerçekten türünün tek örneğisin, Hermione."

Bununla birlikte Riddle onun başını sanki bir kediymiş gibi okşadı. "Tanrı senin basit aklını korusun."

Hermione onun yüzündeki alaycı sırıtışı fark edince gözlerini kıstı. Tam karşılık vermek isterken bir ses onları böldü.

"Tom?"

İkisi de döndü. Hermione, Bellatrix Black ve Draco Malfoy'un kendilerine doğru yürüdüğünü görünce derin bir nefes aldı.

†

Riddle kendisine doğru yürüyen iki Slytherin'i izlerken bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı. Bellatrix'in gözlerinde onu tararken çılgınca bir parıltı vardı.

Harika. Tam ihtiyacım olan şey.

Bellatrix bir kolunu onun beline doladı ve yanına doğru eğildi. Yüzünde baştan çıkarıcı bir sırıtışla kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı. Riddle onun elinden ustalıkla kurtuldu.

"Arnavutluk nasıldı?" diye sordu asık

suratla. Riddle omuz silkti. "İyiydi."

"şeyi buldunuz mu?" diye sordu sakin bir ses.

Riddle gözlerini Malfoy'un varisine çevirdi. Sarışın ona , yüzünde kibar bir ilgiden başka bir şey yoktu. Riddle sırıttı. Sanki Malfoy *onu* kandırabilirmiş gibi.

"Neden, evet," diye cevap verdi, sesi sakarindi. "Evet. Sorduğun için teşekkürler."

Riddle, Malfoy'u daha fazla araştırmaya cesaretlendiren, beklenti dolu bir bakışla süzmeye devam etti. Draco ondan uzaklaşırken kötü niyetle kıs kıs gülme isteğini bastırmak zorunda kaldı.

Korkak.

"Tooom," diye sızlandı Bellatrix.

Draco'nun başarısızlığı karşısında hâlâ eğlenmekte olan Riddle, Bellatrix'e bir kaşını kaldırdı. Cadı beyaz dişlerini ona doğru parlattı.

"Çok sarhoştum," diye şarkı söyledi.

Uzun tırnaklı parmağını kolunun üzerinde gezdirdi ve yalvarırcasına ona baktı.

"Gelecek dönem bir şeyler *yapacağımıza* söz verin."

Bellatrix Riddle'dan uzaklaştı ve olduğu yerde döndü, çılgınca kıkırdarken siyah saçları etrafında uçuşuyordu. Aniden durdu ve Riddle'a baktı, yüzü okunamaz bir boşluktaydı. Yavaşça, çok yavaşça, dolgun dudakları tehlikeli bir sırıtışla kıvrıldı. Sonra da ona bilgi verdi,

"Çünkü her zaman *en iyi* fikirler sendedir, Riddle."

Yüzündeki ciddi ifade sırıtışını silip süpürdü. Ona yaklaşırken, Bellatrix'in etrafında yaslı bir kadın havası dolaşıyordu. Sonra da ona ciddiyetle bilgi verdi,

"Asam kaşınıyor."

Riddle onun maskaralıklarına kıs kıs güldü. Tam bir cevap vermek ki Draco'nun keskin sesi tısladı,

"Penny?"

Riddle'ın bir an için kafası karıştı ama sonra Hermione'nin sahte adını hatırladı. Başını çevirdi ve Malfoy varisi ona karanlık bir şekilde bakarken Çamurkan'ın derin bir şekilde eğildiğini gördü.

"Evet, Efendim?" diye fısıldadı, sesi kuşkulu bir şekilde titriyordu.

Riddle kaşlarını çattı. Garip bir şekilde, kızı izlerken içinde bir kızgınlık kabardı. Kız orada durmuş, başını eğmiş, gözlerini kaçırmış ve hafifçe titriyordu. Malfoy'dan gerçekten korkuyor muydu? Eğer asasını çekerse, Malfoy'un hiç şansı kalmazdı.

"Burada ne işin var senin?" Draco hırladı. "Malikâneye olmalıydın."

Riddle, Mudblood'un hızla başını salladığını gördü ve mırıldandı, "Evet, Üstat. Özür dilerim."

Yine o *kelime*. Riddle'ın kızgınlığı öfkeye dönüştü. İtiraf etmeliydi ki, onun dudaklarından dökülen bu sözcük kulağa oldukça hoş geliyordu. Ama Draco Malfoy'a yöneltilmiş olması her şeyi müstehcen bir şeye dönüştürdü.

Riddle bu düşünceyi daha fazla düşünemeden Draco elini kaldırdı ve Hermione'nin suratına bir tokat attı. Başı yana savruldu ama hiç ses çıkarmadı. Büyüsü açıklanamaz bir şekilde çılgına dönmeye karar verdiğinde Riddle gözlerini kapatmak zorunda kaldı. İçinden bir çıkış yolu bulmak için öfkeleniyordu. Neredeyse kontrolünü kaybediyordu.

Garip.

†

Hermione'nin yanağında, Draconun tokat attığı yerde yakıcı bir acı vardı. Kolunun üst kısmına dolanan sert bir el onunla işinin henüz bitmediğini söylüyordu. Draco acımasızca onu kendine çekti, parmakları acı içinde Hermione'nin kolunu ısırıyordu.

"Görevlerinizi savsaklayarak ve bir sokak faresi gibi ortalıkta dolaşarak paçayı kurtarabileceğinizi mi sandınız?"

Hermione başını salladı. "Hayır, Efendim."

"Tabii ki yapmayacaksın," diye öfkeyle tersledi Draco. "Malikâneye dönene kadar bekle."

Hermione titremesini engellemek için alt dudağını sertçe ısırdı. Malfoy uzak durduğu için cezalandırılacağını biliyordu. Midesi acı verici bir düğüm haline geldi. Hermione göz ucuyla Draco'nun yine elini kaldırdığını gördü, muhtemelen tehdidini başka bir darbeyle vurgulamak istiyordu.

Tam olarak aynı noktaya isabet etti ve bu kez yumuşak bir inilti duyuldu. Draco ona kızgın bir bakış fırlattıktan sonra elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Sarışın, Bellatrix ve Riddle'la konuşmasına geri dönerken Hermione geri çekildi. Hermione elini

Bir elini acıyan yanağına götürdü, soğuk parmakları yanan deriyi yatıştırdı. Başını kaldırdığında, bakışları hemen kayıtsız mavi gözlerle çarpıştı. Riddle ona bakıyordu, buz gibi bakışları sabit ve deliciydi. Utanan Hermione'nin eli elinden düştü.
Acılı yanak. Riddle'ın karanlık bakışları Hermione'nin sol yanağına kaydı, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Hermione gözlerini kaçırdı ve yere baktı.

"Nerede kalıyorsun Tom?" Hermione Bellatrix'in boğucu sesini duydu.

Riddle'ın mesafeli yanıtı, "Bir handa," oldu.

Hermione hâlâ Riddleın bakışlarını üzerinde

hissedebiliyordu.

"Ah, ama bunu neden yapasın ki?" diye cevap verdi Bellatrix. "Gerçekten, Malfoylar'la kalmalısın." Draco'nun yan tarafını dürttü. "Onu sen davet etmedin mi? Nerede kaldı senin terbiyen?"

Nankör bir gülümseme Draco'nun dudaklarını büktü. "Elbette, Tom. Dönem başlayana kadar bizimle kal."

"Gerçekten yapmalısın." Bellatrix ona sırıttı. "Ben de orada kalıyorum."

"Evet," diye alay etti Draco. "Çünkü annenden kaçmaya çalışıyorsun."

Draco'ya tehditkâr bir ifadeyle bakarken Bellatrix'in güzel gözlerinde öfke vardı. Beklenmedik bir şekilde onun kaval kemiğine tekme attı.

"Kahretsin!" diye bağırdı. "Neyin *var* senin?"

Cadı cevap vermedi ama Riddle'a döndü. Yüzündeki tüm öfke kaybolmuştu ve mutlu bir şekilde sırıtıyordu,

"Yine de bizimle geliyorsun, değil mi?" Riddle ona

kuşkuyla baktı. "Sanırım..."

Bellatrix'in dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. Hermione şaşırdı ve kendi kendine gülümseme isteği duydu.

"Bizi geri ışınla," dedi Draco'nun keskin emri onu irkiltti.

Hermione kaybettiği kırmızı asasını hatırladığında eli yarısına kadar gelmişti. Çekingen bir tavırla Draco'ya baktı ve itiraf etti,

"Asamı kaybettim, Efendim."

Draco'nun gözleri tehlikeli yarıklara dönüştü. Hiç şüphesiz Hermione'ye bağırmak için ağzını açmıştı ki Bellatrix içeri girdi. Can sıkıntısı gözlerini kör etti ve Draco'nun kolunu yakaladı.

"Cidden, Draco," diye acımasızca alay etti cadı onunla. "Nasıl ışınlanacağını öğrenmen ."

Bellatrix yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle Hermioneyi omzundan yakaladı. Riddle'a baştan çıkarıcı son bir bakış fırlattı ve şöyle dedi,

"Malikanede görüşürüz."

Sonra Draco ve Hermione'yi de yanında Apparition'a çekti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hoş olmayan bir süre sonra Hermione, Malfoy malikânesinin salonundan sıvışıp çıktı. Kanayan bir dudağı ve derisinde birkaç çürük vardı. Malikâneye adımını atar atmaz Draco onu tokatlamaya ve birkaç küfür savurmaya başlamıştı. Yine de - Hermione çenesindeki kanı silerken düşündü - daha kötüsü de olabilirdi. Hiçbir yeri kırılmamıştı ve hâlâ yürüyebiliyordu. Elbette o yakıcı büyü dizine isabet etmişti ve koridorda topallayarak yürümek zorunda kalmıştı ama Draco oldukça hoşgörülü davranmıştı. Muhtemelen Bellatrix'in Riddle'la ilgili bitmek bilmeyen gevezeliklerinden duyduğu baş ağrısıyla dikkati dağılmıştı. Hermione usulca kıkırdadı. Bu konuda Bellatrix'e hak vermek zorundaydı. Hermione de Riddle'ın Malfoy malikânesinde kalmasından memnundu.

Sonunda mutfağa ulaştığında dizi acı içinde zonkluyordu. Kapıyı açtı ve mutfağın tanıdık kokuları ve hoş sıcaklığıyla karşılaştı.

"Penny," diye bir ses.

Hermione döndü ve Maggie'nin kendisine doğru yürüdüğünü görünce gülümsedi. Hermione'ye sıkıca sarılmadan önce ellerini önlüğüne silerken tombul kadının yüzünde anaç bir gülümseme vardı.

"Ah, canım. Senin için endişeleniyordum," dedi Maggie, Hermione'nin alnını öperek. "Draco sensiz döndüğünde..."

Hermione'yi kol mesafesinde tuttu ve endişeyle ona baktı. "İyi görünüyorsun."

Hermione gülümsedi ve güven verdi, "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Hiçbir şeyim kırılmadı. Her şey yolunda."

Maggie'nin dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirdi. Hermione'yi bir banka götürdü ve oturttu.

"Dudağın için sana bir şey getireceğim," diye söz verdi koşarak uzaklaşmadan önce.

Hermione beklerken, Sam omzunda bir kürek taşıyarak aceleyle onun yanından . Hermione'yi görünce ona gülümsedi ve kulağını sevgiyle karıştırdı.

"Geri dönmene ," dedi nefes nefese.

Sonra aceleyle çıktı. Maggie elinde buz dolu bir bulaşık havlusuyla döndü. Havluyu Hermione'ye uzattı, o hemen ağrıyan dudağına bastırdı.

Hermione minnetle, "Teşekkür ederim," diye iç geçirdi.

"Sorun değil, tatlım," dedi Maggie. "Şimdi burada kal ve dinlen. Maceralarını bana daha sonra anlatırsın, işim bittiğinde

yemek yapmakla meşgulüm."

Tencere ve tavalarına dönmeden önce Hermione'ye göz kırptı. Çok geçmeden Hermione'nin yanındaki banka biri oturdu. Minky yüzünde ışıldayan bir gülümsemeyle uzun zamandır kayıp olan arkadaşını süzdü.

"Ee?" dedi sonunda. "Küçük yolculuğun nasıl geçti?"

Hermione sesinde sahte bir kendini beğenmişlikle, "Muhteşem," dedi. "Oldukça muhteşem, canım."

İki kız da kıkırdamaya başladı. Minky nefes nefese, "Geri

dönmen çok güzel Penny," dedi. Sonra da şöyle dedi
"Biliyor musun, Draco yalnız döndükten sonra gerçekten de tavsiyemi dinlediğini düşünmüştüm."

Hermione kaşlarını çattı. "Ne tavsiyesi?"

Minky iyi huylu bir şekilde onun sırtını sıvazladı. "Kaçmak için, Penny. Hatırladın mı? Sana Draco'dan kaçmanı ve Arnavutluk'ta saklanmanı söylemiştim."

Hermione kıkırdadı ve Minky ekledi, "yaramadı, değil mi? Ne oldu? Seni yakaladılar mı?"

Hermione hâlâ eğlenerek gülümseyerek başını salladı. "Ben kaçmadım. Draco ve Riddle kavga ettiler. Draco hışımla gitti ve beni unuttu."

"Oh," dedi Minky. "Bu kesinlikle onun yapacağı bir şeye benziyor."

Hermione yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Minky omuz silkti ve sordu, "O zaman diğer adamla nasıldı? Sana iyi davrandı mı?"

Hermione'nin aklından Riddle'ın görüntüleri geçti. Onun kendisine gülümsediğini, bir kolunu beline doladığını... onu öptüğünü gördü. Hermione aniden yüzünün kızarmasına karşı savaşmak zorunda kaldı ve

Göğsünde acı verici bir boşluk hissi vardı. Knockturn Alley'de ayrıldıklarından beri Riddle'ı görmemişti.

Hermione donuk bir ifadeyle, "Evet," diye yanıtladı.

Minky'nin bakışları kıvırcık saçlı arkadaşının üzerinde gezindikten sonra fısıldadı, ses tonu alışılmadık derecede ciddiydi, "Gerçekten endişelendim, biliyorsun. Hepimiz. Draco'nun senin..."

Minky cümlesini bitirmedi. Derin bir nefes aldı, sonra alışılagelmiş gülümsemesi yüzüne geri döndü ve içtenlikle şöyle dedi,

"Ama artık döndüğünüze göre, eminim birinci kattaki tüm pencereleri temizlememde bana yardım etmenizde bir sakınca yoktur."

Hermione arkadaşına muzip bir gülümseme fırlattı ve alaycı bir , "Ne? Şimdiden çalışmamı mı istiyorsun? Biraz tembellik edebilirim diye düşünmüştüm. Köle gibi çalıştırıyorsun."

Minky bir an Hermione'ye göz kırptı. Sonra bir sırıtış dudaklarını gerdi ve kıkırdadı.

"Ah, kapa çeneni, Penny."

Hermione'ye elini uzattı ve onu banktan yukarı çekti. Minky Hermione'nin elini bırakmadı ama sıkıca tuttu ve fısıldadı,

"Geri dönmene sevindim."

†

"Yani gerçekten bir *Muggle* barına gittiler, öyle mi?" Minky, Narcissa'nın ipek bluzlarından birini dikkatle katlarken inanamayarak sordu.

Hermione eğlenerek başını salladı. "Evet. Gerçi Draco bundan hiç hoşlanmadı."

Minky neşeyle kıkırdadı ve alaycı bir tavırla, "Hayal bile edemiyorum," dedi.

Hermione bir kot pantolon aldı, katlayıp kaldırırken Minky'ye gülümseyerek, "Yine de güzel bir bardı," dedi.

Diğer kız Hermione'ye sırıttı ve kuru bir sesle, "Demek Arnavutluk'ta zamanını barlarda geçirdin, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır," diye güldü Hermione. "Aslında bir çadırımız vardı ve biz-"

Sözü Maggie'nin çamaşır odasına doğru süzülen sesiyle kesildi: "İşte burada, Usta Riddle."

Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve yanındaki Minky gerildi. Bir saniye bile geçmeden kapı açıldı ve Riddle'ın kendisinden başkası çamaşırhaneye adım atmadı, ağzının etrafında ticari marka sırıtışı dolaşıyordu. Hermione ona bakakaldı. Parlak siyah saçları, yontulmuş yüzü ve güzel buz mavisi gözleriyle Riddle her zamanki gibi yakışıklıydı. Midesi garip bir şekilde karıncalandı ve gözleri Riddle'ın üzerinde gezinirken Hermione'ye bir rahatlama dalgası çarptı.

Göz ucuyla Minky'nin yüzünde şaşkın bir ifadeyle eğildiğini gördü. Buraya sık sık bir büyücü gelmezdi.
Aslında asla. Riddle gözlerinde eğlenen bir parıltıyla ona doğru ilerlerken Hermione de hızla eğildi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Usta Riddle?" Hermione usulca sordu

Yüzünü ona doğru kaldırdığı anda Riddle'ın alnında keskin bir kaş çatma . Yanındaki Minky de büyücünün öfkesini fark etmiş, endişeyle ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Riddle Hermione'ye doğru bir adım attı ve karanlık bir sesle sordu,

"Yüzüne ne oldu?"

Hermione şaşkınlıkla ona göz kırptı. Hermione bir şekilde patlamış dudağını ve morluklarını tamamen unutmayı başarmıştı.

"Efendi beni cezalandırmayı uygun gördü,"

diye mırıldandı. "Anlıyorum," dedi Riddle buz

gibi bir sesle.

Adam bir an için ona dik dik bakarken Hermione rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sonra delici bakışları onu bırakıp odayı sardı.

"Ne yapıyorsun?" Riddle sordu, sesi artık sert değildi. Hermione

kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Çamaşır mı?"

Hâlâ başını eğmiş olan Minky, arkadaşının Riddle'a karşı kullandığı küstah ton karşısında irkildi. Büyücü ise sadece kıkırdadı.

"Hm, çamaşır günü... Bu yüzden mi o paçavralarla dolaşıyorsun?"

Hermione kaşlarını çattı ve kendine baktı. Bir kez daha şekilsiz, beyaz, pamuklu bir elbise giymişti. Riddle'ın ona verdiği giysileri şimdiden özlemişti. Ne yazık ki Malfoylar onları giymesine izin .

Riddle Hermione'nin elbisesini çekiştirirken, "Bunun ne *olduğundan* pek emin değilim," dedi küstahça. "Çarşaf mı?"

Riddle'ın gözlerindeki şakacı parıltıyı fark edince Hermione'nin dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi. Hatta ona hafifçe karşılık vermeye bile cesaret etti,

"Madem bu kadar göze batıyor, belki ben de *senin*
kıyafetler?"

Riddle ona sırıttı. Hermione'nin bir büyücüyle *alay* ettiğini duyunca Minky'nin gözlerinde panik belirdi. Çılgınca, onu uyarmak için Hermione'nin kolunu çekiştirdi. Riddle çamaşırhanedeki ikinci kapıya doğru yürüdü ve kapının kolunu tuttu.

"Bunun arkasında ne var?"

Hermione daha ağzını açamadan, Minky söze karıştı, "Hizmetçilerin odası, Efendi Riddle," dedi.

"Hm," dedi Riddle.

Kapıyı açtı ve arkadaki odaya adım attı. Bu sırada Minky Hermione'ye döndü ve onu omuzlarından sarstı.

"Deli misin sen?" diye bağırdı çılgınca. Hermione

şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Neden?" "Çünkü kendi

kuyunu kazıyorsun-"

Riddle'ın sesi Minky'nin cevabını kesti, "Hermione? Buraya gel. En azından bana etrafı gösterebilirsin."

Minky Hermione'nin omuzlarını sıkıca kavradı ve panik içinde fısıldayarak arkadaşını kapıya doğru itti,

"Aptalca bir şey yapma Penny. Lütfen!"

†

Riddle odayı incelerken burnunu tiksintiyle kırıştırdı. Havasız, karanlık, çıplak duvarlar ve pencere yoktu. Tek mobilya birkaç acınası karyolaydı. Burası Riddle'ın yemyeşil misafir odasından çok farklıydı. Arkasını döndü ve Çamurkan'ın ona doğru koşuşturmasını, kahverengi gözlerinin onu araştırmasını eğlenerek izledi.

"Ee?" diye sordu. "Hangisi senin?"

Mudblood herhangi bir cevap veremeyerek sıçradı. Riddle kıs kıs güldü. Oldukça eğlenceliydi, değil mi? diye düşündü, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş Hermione karyolalardan birini işaret ederken. Yanına gitti ve Hermione'nin... şey*, 'yaşam alanı' tam olarak bunu ifade etmiyor,* diye düşündü tiksintiyle. Yatak küçük, şilte ince ve battaniye deliklerle doluydu. Yine de yatak yapılmıştı.

oldukça titiz bir şekilde. Riddle hafifçe sırıtarak yerine . Tam o sırada yastığın altına gizlenmiş bir yığın giysiyi fark etti. Sırıtışı genişledi ve başını kaldırıp kıza baktı.

"Her rağmen onları saklamışsın," diye yorumladı yeşil kazağa uzanırken.

Mudblood ondan bir adım uzakta durdu ve temkinli gözlerle ona baktı.

"Onları geri istiyor ?" diye sordu isteksizce.

"Hayır." Riddle yanındaki yatağa vurdu ve "Otur," diye emretti.

Küçük Mudblood anında ona itaat edince sırıttı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu ve oldukça gergin görünüyordu.

"Malfoy döndüğüne memnun musun?" Riddle kayıtsızca sordu.

"Şey..." Hermione kekeledi, belli ki yalan söylemeye hazırlanıyordu. "Evet. Tabii ki."

Acınası. Gerçekten de ona nasıl kandırılacağını öğretmesi gerekiyordu. Her neyse, onun fikrinin pek önemi yoktu. Riddle Mudblood'u Malfoy Malikânesi'nde bırakmanın bir kayıp olacağına çoktan karar vermişti. Eğer doğru kullanılırsa, Hermione onun planları için çok faydalı olabilirdi. Riddle içten içe sırıttı. Dışarıdan, küçük Çamurkan'a büyüleyici bir gülümseme sundu.

"Biliyorsun," dedi ona masumca. "Üç gün içinde ayrılacağım. Okul yeniden başlıyor."

†

Hermione göğsündeki keskin sarsıntıyı gelerek, "Biliyorum. Usta da gidecek."

Kısa bir süre tereddüt etti ama sonra sormaya cesaret etti, "Hogwarts nasıl?"

"Oldukça güzel," diye Riddle. Sonra sırıttı ve sinsice ekledi, "Tabii eğer Slytherin evine sıralanırsan."

"En iyi ev orası mı?" Hermione merakla sordu.

" ara," diye başını salladı Riddle. "Ravenclaw oldukça iyi sanırım. Ama Hufflepuff? Lütfen." Gözlerini devirdi. "Gryffindor daha da kötü gerçi. Hepsi mankafa."

"Ve sen birinci sınıfta mı sıralandın?"

"Evet," dedi Riddle boş boş. "Hogwarts'a vardıktan hemen sonra. Hatta bir tören bile var. Bana sorarsanız oldukça gösterişli. Ama yemekler güzel."

"Ne yap-?"

Hermione sorusunu bitirmeye cesaret edemedi. Riddle soru soran bir kaşını kaldırarak devam etmesini istedi. Sinirli bir şekilde yutkundu ve kıvırcık saçlarından bir tutamla oynadı. Sonra derin bir nefes aldı ve temkinli bir şekilde sordu,

"Eğer Hogwarts'a gitmiş olsaydım, sence evim ne olurdu?"

"Hmm..."

Hermione, Riddle'ın yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade görünce gerildi ama sonra, Hogwarts'ta bir Mudblood olması fikrinin onu aşağılamadığı belli olan bir ifadeyle konuştu,

"Kesinlikle Slytherin değil."

Hermione'nin yüzü düştü.

"Orada hayatta kalamayacak kadar dürüst ve masumsun. Hufflepuff da değilsin. Onlar için fazla zekisin. Bilemiyorum. Belki Ravenclaw? Yani onların hepsi iğrenç çok bilmişler..." Riddle ona masumca gülümsedi ve ekledi: "Ama sen de öylesin."

Hermione bunun üzerine şiddetle kızardı. Riddle kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı.

"Belki Gryffindor bile olabilir?" diye alaycı bir şekilde önerdi. "Oldukça sinirlisin, değil mi?"

Gözlerini kaçırdı. Bir süre sonra ona baktı ve usulca fısıldadı: "Keşke Hogwarts'ı görebilseydim."

Riddle düşünceli bir tavırla, "çalışan bir sürü Mudblood var," dedi. "Belki şansın yaver gider ve Malfoylar seni
Hogwarts."

Bununla birlikte Hermione'nin balonu patladı, gerçekliğin iğnesi battı. Kalbi acıyla sıkıştı ama bu uyuşuk hissi daha yakından araştırmak istemedi.

"Evet, belki," dedi, sesi boş çıkıyordu.

Kadının sesindeki o yenilmiş tonu duyunca Riddle'ın gözlerinde garip bir şekilde hesapçı bir parıltı belirdi. Yatakta ona yaklaştı ve öneride bulundu,

"Ya da seni yanımda Hogwarts'a götürebilirim."

Hermione kaşlarını kaldırdı, onun önerisi karşısında kafası karışmıştı. Riddle'ın mavi gözleri hâlâ ona sabitlenmişti. Okunamaz haldeydiler. Dudaklarındaki o sıcak gülümsemeyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Draco seni Arnavutluk'ta terk etti, değil mi? Yani teknik olarak artık benimsin," dedi Riddle ipek gibi bir ifadeyle ve kızın gözleri bu fikir karşısında irileşti. "Eminim seni Hogwarts'ta tutmama izin verirler. Ne de olsa ben Başöğretmenim."

"Ben- ben senin miyim?" Hermione

kekeledi. Riddle hafifçe omuz silkti.

"Sanırım öyle."

"Ama Efendi gitmeme izin vermeyecek... Beni geri isteyecek," dedi Hermione, bu kavramı kafasında bir türlü oturtamıyordu.

Draco'dan kaçabilmek.

"'Usta'..." Riddle usulca fısıldadı.

Uğursuzca kıkırdadı ve Hermione'nin omurgasından aşağı ürperti akmasına neden oldu. Gözlerini Hermione'ye dikti ve sesindeki çarpık neşeyle şöyle dedi

"Draco'nun benden bir şey talep edebileceğini sanmıyorum."

Hermione'nin içinde umut kabardı ve sordu, "Ve beni Hogwarts'a götürecek misin?"

Riddle soğuk gözlerini ona dikerek, "Elbette," diye cevap verdi. "Eğer istersen."

Hermione'ye hiç kimse seçim şansı vermemişti... onun *fikrini* sormamıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi, ta ki Riddle'a bakarken gözleri ış kadar.

"Evet, Efendim," diye coşkuyla haykırdı.

Onun yeni unvanını duyunca Riddle'ın mavi gözlerinde bir şeyler parladı. Kızın yüzündeki sevinci incelerken kıs kıs güldü. Hermione kaşlarını çattı ama Hogwarts'a gideceği için o kadar mutluydu ki onun yüzündeki tuhaf ifadeyi düşünemedi.

"Okul Müdürü'nün kişisel bir Mudblood'a sahip olması gerçekten normal mi?"

"Tam olarak emin değilim," diye yanıtladı Riddle. "Ama merak etmeyin, Dippet'i parmağımda oynatıyorum, o yüzden sorun olmaz." Kızın şaşkın bakışlarını görünce, "Dippet Müdür," diye ekledi.

Hermione daha fazla bir şey söyleyemeden Riddle'ın yüzünde iğrenç bir sırıtma belirdi. Asasını çekerken gözleri açgözlülükle Hermione'nin üzerinde dolaştı.

"Şimdi," dedi karanlık bir sesle. "Malfoy ailesiyle olan bağını koparalım."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Eğer köle olmak istersen,

Merhamet görmeyeceksin, ama

kötü olacaksın; Ve eğer bir efendi

olmak istersen, Dünya bunu

öfkeyle görecektir;

Ve eğer statükoda kalırsan,

Aptaldan başka bir şey değilsin,

diyecekler' - Johann Wolfgang von

Goethe (*1749 †1832)

Onuncu Bölüm: Sefil Durum

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi.

Yazarın notu: Sevgili okuyucularım, gerçek hayat beni yavaşlatsa da nihayet bir sonraki bölümü bitirdim. Bu bölümden pek emin değilim. Genelde Riddle ve Hermione arasındaki ilişkiye odaklanıyor. Pek olay örgüsü yok. Ama... evet, bana ne düşündüğünüzü söyleyin.

Geçen bölümü inceleyenlere çok teşekkürler. Sizler en iyisisiniz!

XxTaintedxDaggerxX, Karasu, HereToRead84, vamp1987, m0nt, MisheardLyrics, AlwaysthereforTaraxx, xineweber, sugurrushx3, AvoidedIsland, SamarKanda, EmeraldGoddess52, ABANDONED ACCOUNT DELETEPLEASE, Marie, Lilmissxx, Angel of Music, Kaien Brief, Amorgen Lestrange, Angellwriter, Iregretit, everlastingtrueromance, reesessweetie, alannalove1990, TheEmoChick, LadyNorth76, sKyLaR KnIgHt, xPaintedxRedx, Lady Riddle-Black, Blank, kjoyp, Iceagesurvivor123, QueenyT, hollanddj13, Dark Tykhe, sumthinblu, azulaiii, tomgirl, rati, BubbleGumLover, ShadowAngel55, Funnygirl, rok sok, Chamilia Lutien Tinuviel, MiraObMalfoy, NY GE Pyromaniac, hateme101, sum, DarkAngelLida, LilyGirl101, Smithback, kamarootama, Andy Black Riddle, jjang509, Kirtash R, Cheepmank, JordanGoombette, MommyHolly, erinelle, nikif, morpheusandmuse, KamiaKeller, Shan84, Mia, Mystical Melody, Mugglebornwy, Nerys, toujourspurdarling, trestreschic, Raven Black The Marauderette, amidtheflowers, Pepa333, MeriLynelle, Mareen, Tomgirl, Alyette, FadedSunset, imafork01, Kbcollegebound, alidala, Sin-and-Smokin, ikmss18, sonea91, Avalon Valour-Vantrair, pnayz4life, Ceralyn, BeNeRre, Dark- Reader-Dude, Ali, Barryium, loralye, Poprzeczka, LoveNotes333

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Onuncu Bölüm: Sefil Durum

Riddle Hermione'nin elini tuttu ve onu hayaletin içinden kendisiyle birlikte çekti. Saniyeler sonra Malfoy misafir odasında yeniden belirdiler. Hermione'nin gergin bakışları Riddle'ın üzerindeydi. Riddle hâlâ Hermione'nin elini sıkıca tutuyor ve onu kanepeye doğru yönlendiriyordu.

"Bana işaretini göster," diye sertçe emretti Riddle.

Hermione'nin içinden garip bir ürperti geçti. Her şey kulağa çok hoş geliyordu ama gerçekten de Riddle'ın efendisi olmasını istiyor muydu? Hogwarts'ı görmek istiyordu, evet... ve Riddle Draco'dan daha kötü olamazdı?

Kesinlikle hayır.

Korkunç bir gerginlik hisseden Hermione yavaşça kolunu sıvadı. Karanlık İşaret uğursuzca teninin soluk rengiyle çarpıştı.
Hermione çirkin işarete baktı ve Riddle'ın onunla ne yapacağını merak etti. Ne de olsa bu işaret Hermione'yi Malfoy ailesine bağlıyordu. Acımasızca büyüsünün içine işlenmişti ve yok edilemiyordu.

Hermione çekingen bir sesle, "Bağı koparmak için Malfoy'un hediyesine ihtiyacın var," diye fısıldadı.

Riddle cevap vermedi, sadece bileğini yakaladı, parmakları onu sıkıca kavradı. Asasını hızla kaldırdı ve ucunu siyah dövmenin üzerinde gezdirdi. Hermione anında büyünün asadan koluna aktığını hissetti. Hissi yoğunlaşıp hızla acıya dönüşürken dişlerini sıktı.

"Benimle kavga etme," diye uyardı Riddle onu.

Asasının dokunduğu yerden Hermione'nin derisine kan damladı. Hermione'den yumuşak bir inilti yükseldi. Sanki bir neşter etine santim santim derinlemesine saplanmıştı. Riddle'ın parmakları bileğini sıkıca kavradı ve asasını kolunun üzerinde acımasızca gezdirmeye devam etti. Görünmez kesiklerden daha fazla kan aktı ve kolundan kanepeye damladı. Riddle'ın büyüsü acımasızca izi işgal etti ve

Hermione'nin tüm kolu acı içindeydi. Erimiş metal gibi kaynayan büyüsü Hermione'nin derisinden ve damarlarından akıyordu. Hermione acıyla inledi ve içgüdüsel olarak çekilmeye çalıştı. Yine de Riddle'ın tutuşu inatçıydı.

İşaretin izini sürmeyi bitirdiğinde, Hermione'nin içine güçlü bir büyü patlaması girdi. Bütün vücudu sanki elektrik çarpmış gibi gerildi. Sonra Riddle'ın büyüsü onu terk etti ve Hermione zayıfça öne doğru düştü. Sadece Riddle'ın kolunu sıkıca kavraması dengesini tamamen kaybetmesini engellemişti. Kendini inanılmaz derecede güçsüz hissediyordu ve sol kolu acıyla zonkluyordu. Riddle keyifle söylenirken yüz hatlarını karanlık bir sırıtma süslüyordu,

"Artık benimsin."

Başka bir şey söylemeden koltuktan kalktı ve Hermione'nin yanından ayrıldı. Hermione titreyerek kanepenin arkalığına yaslandı ve kucağında yatan koluna baktı. Karanlık İşaret sanki derisine yeni dövme yapılmış gibi çiğ görünüyordu. Üzerinden hâlâ kan akıyor ve elbisesinin beyaz kumaşını lekeliyordu. Tüm kolu yanıyor ve iğrenç bir şekilde ağrıyordu. Riddle'ın büyüsü içinde uğulduyor, midesini bulandırıyordu.

Acı içinde kıvranırken Hermione yanında bir ağırlığın oturduğunu fark etti. Dönen başını kaldırdı. Duygusuz mavi gözler ona bakıyordu. Kafası karışan Hermione, Riddle'ın ona bir çikolata ikram ettiğini fark etti. Onun şaşkın bakışlarını görünce açıkladı,

"Al bunu. Baş dönmesine iyi gelir."

Hermione yavaşça ondan çikolatayı aldı ve yemeye başladı. Tatlı çikolata ağzında nefis bir şekilde eridi. Hermione en son ne zaman tatlı yediğini hatırlamıyordu ve tadı çok hoşuna gitmişti. Yine de Riddle onun kolunu nazikçe kendine doğru çekince irkildi. Riddle koluna ıslak bir bez bastırınca Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kanı nazikçe silmeye başlarken masmavi gözleri kızın koluna dikilmişti. Riddle onun yüzündeki kuşkulu ifadeyi fark edince hafifçe kıs kıs güldü,

"Sen sahip olduğum ilk Çamurkan'sın, bu yüzden sana iyi bakmak zorundayım."

Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Sonra cesaretle başını salladı ve bir ısırık daha aldı. Riddle sırıttı ve ağrıyan koluyla ilgilenmeye devam etti.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Hermione rüya görmezdi. Genellikle uzun ve yorucu bir günün ardından yatağa düşer ve uyku onu hemen alırdı. Bu ona asla rüya getirmezdi, sadece derin, siyah bir bilinçsizlik getirirdi. Ertesi gün Hermione kalkar ve işlerine devam ederdi, böylece gece rüyasız uyku onu tekrar ele geçirirdi.

Rüya yok, anı yok. Hiçbir şey yok.

Bu yüzden Hermione uykusundan uyandığında oldukça şaşkındı ve zihninin kenarlarında bir rüyanın kalıntılarını hissetti. Ne hakkında olduğunu hatırlamaya çalıştı ama rüyaya ne kadar konsantre olursa, unutulup gitmesi de o kadar çabuk oluyordu.
Hermione derin bir aldı. Gözleri hâlâ kapalıydı, dünyayla tekrar yüzleşmeye tam olarak hazır değildi. O rüya arkasında bir şey bırakmıştı.
Hermione'nin henüz terk etmek istemediği keyifli bir uyuşukluk.

Eğer sol kolundaki o donuk zonklama onu bu kadar rahatsız etmeseydi, tekrar uykuya dalabilirdi. Ne yazık ki donuk ağrı devam etti ve uykunun tüm kalıntılarını alıp götürdü. Hermione sonunda bu acıya en başta neyin sebep olduğunu hatırladı.

Bilmece!

Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Riddle'ın sakin bakışları onu karşılayınca endişeyle yutkundu. Kanepeye uzanmış, kucağında bir kitap, bir kolunu zarifçe arkalığa atmıştı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü Hermione onun yanına çekildi. Dehşete ve utanca kapılan Hermione, sol kolunun adamın koltuğuna asılı olduğunu fark etti.

Riddle'ın karnına yarı sarılmış. Onu uykusunda yakalamış olmalı.

Hermione sanki Riddle tarafından yakılmış gibi hızla koltuktan fırladı ve aceleyle geri adım attı. Titreyerek özür dilerken gözleri kısılmıştı,

"uyuyakaldığım için özür dilerim." Dikkatle Riddle'ın ifadesiz yüzüne baktı ve utanarak ekledi, "...Usta."

Bunu duyunca Riddle'ın dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. Bir an için onu düşündü ve Hermione gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Hm, 'Usta'..." dedi Riddle, pürüzsüz sesi koyu kadife gibi onu sarıyordu. "Sanırım bu kulağa hoş geliyor."

Bakışları onu bırakmak istemiyordu ve Hermione kendini tamamen kapana kısılmış hissetti. Tekrar o büyüleyici mavi gözlere baktı. Onu geriyor, hatta korkutuyorlardı ama yine de onlara bakmak hiç de rahatsız edici değildi. Riddle ona doğru uzandı ve sol bileğini yakaladı. Kolunu çevirerek ön kolundaki Karanlık İşaret'e kaşlarını çatarak baktı. Dövme koyu siyahtı, etrafındaki deri ise öfkeyle kırmızıydı. Riddle'ın keskin mavi gözleri ona doğru kaydı.

"Acıyor mu?"

Hermione hemen, "Hayır," diye cevap verdi.

Riddle kuşkulu bir hareketle kaşlarını kaldırdı. Dudağını sıktı ve usulca itiraf etti,

"Birazcık, Efendim."

Başını salladı ve kolunu bıraktı.

Riddle ona kayıtsızca, "Bir iki gün biraz rahatsız olacak," dedi. "Bağı sertleştirmek için oldukça zorlayıcı olmam gerekti. Büyüme alışman ve işaretin yerleşmesi biraz zaman alacak."

Hermione kolundaki iltihaplı deriye baktı ve parmağını dikkatle üzerinde gezdirdi. Anında tüm koluna keskin bir acı yayıldı ve irkildi.

"Evet, ona dokunmamalısın," diye öğüt verdi Riddle, ona kötü kötü sırıtarak.

Hermione gözlerini kaçırarak başını salladı. Artık aralarındaki ilişki derisindeki acı verici iz tarafından mühürlenmişti. Garip bir boşluk hissi onu boğuyordu. Riddle onun efendisiydi ve o da onun hizmetkârıydı, daha fazlası değil. Asla daha fazlası değil.

Ne aptalca düşünceler, diye kendi kendini azarladı Hermione. Onun için başka ne *olabilirdi ki*? Ne de olsa Riddle bir büyücüydü. Hermione acımasızca o boş acıyı zihninden itti ve Riddle'ın önünde derin bir şekilde eğildi.

"Sizin için ne yapabilirim, Efendim?"

Riddle hemen cevap vermeyince Hermione ona bir göz attı. Onu taradı, yakışıklı yüzünü hafif bir kaş çatma gölgeledi.

"Neden birdenbire bu kadar resmileştin?" diye merakla sordu.

Buz gözleri Hermione'nin üzerinde dolaştı. Hermione hâlâ , kıvırcık saçları yüzüne dökülüyordu. Riddle bir kaşını kaldırdı.

" zamankinden daha fazla dalkavukluk yapıyorsun."

"...şey..." dedi Hermione anlaşılmaz bir şekilde. "Ben genellikle... hm... Efendime karşı böyle davranırım..."

Riddle onu ilgiyle incelerken başını yana eğdi. "Öyle mi?" diye

sordu hafifçe. "Bütün Mudblood'lar böyle midir?" Hermione

kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz, Üstat?"

Ona gözlerini devirdi. "Tahmin edebileceğin gibi, benim... ailemde hiç Mudblood olmadı ve Hogwarts'takiler de ya

daha az görünmez. Peki, yüksek lisans için tam olarak ne yapman gerekiyor?"

"Ee... Ne isterlerse mi?"

Bu Riddle'ın uğursuzca kıs kıs gülmesine neden

oldu. "Gerçekten mi?" "Elbette, Efendim," diye

onayladı Hermione usulca. "Yani senden istediğim

her şeyi yapacaksın, öyle mi?"

Sesi biraz fazla masumdu. Hermione başını salladığında Riddle'ın yüzünde iğrenç bir sırıtış belirdi. Gözleri yavaşça Hermione'nin üzerinde gezindi ve düz bir yüz ifadesiyle öneride bulundu,

"Tamam. Bana kucak dansı yapmaya ne dersin?"

Hermione onun önünde durdu ve aptalca göz kırpmaktan başka bir şey yapamadı. Riddle beyaz dişlerini sırıtarak ona gösterdi, dizini sıvazladı ve beklentiyle sordu,

"Devam et."

Hermione hâlâ , utanç ve şok içinde savaşırken, yüzünde derin bir kızarıklık oluşmuştu. Kıpırdamadan, sanki onu taşlaştırmış gibi, Riddle'ın önünde durdu.

O anda Riddle'ın ciddi yüzünde bir şey titreşti. Sanki bir kahkahayı bastırmaya çalışıyormuş gibi dudakları hafifçe titredi. Hermione onun maskesindeki çatlağı fark ettiği anda, yaklaşan korku onu terk etti ve rahat bir nefes aldı.

"Ben sadece *mantıklı* emirlere cevap veririm," diye kuru bir şekilde bilgi verdi.

Riddle gözlerini alaycı bir öfkeyle kocaman açarak ona baktı. "Ne cüretle itaatsizlik edersin?"

Hermione dramatik bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi. "Size *asla* itaatsizlik etmem, Efendim."

Belli ki Riddle kendini daha fazla tutamadı ve güldü. Delici gözleri onunkileri yakaladı ve ipek gibi mırıldandı,

"Dans yok o zaman? Çok yazık."

Hermione bir kez daha yüzünün kızarmasına karşı savaştı. Çabucak gözlerini kaçırdı. Gözleri üzerinde duran saate takılınca, saatin ne kadar geç olduğunu fark etti. Riddle, Malfoylar'la akşam yemeğini kaçırmıştı.

"Aç mısın?" Hermione çekingen bir tavırla sordu. "Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim."

"Bu hatayı unutmam için faydalı olmaya , öyle mi?" Riddle eğlenerek sordu. "Yine de biraz açım."

Hermione onun önünde eğildi ve asasını çekti. Hayaletin karanlık baskısı onu ele geçirmeden önce Riddle'ın sesini duydu,

"Kendiniz için bir şeyler getirmeyi unutmayın."

†

Hermione mutfağa girer girmez ağır bir şey ona çarptı. İrkilerek yere baktığında Minky'nin onu çaresizce kucakladığını gördü. Hermione garip bir şekilde kızın başını okşadı.

"İşte böyle. Neyin var?"

Minky onu bıraktı. Hermione'ye ters ters bakarken rahatlama çabucak öfkeye dönüştü.

"' *Sorun nedir*?" Minky çığlık bağırdı. "Gerçekten sormak zorunda mısın Penny? Gerçekten mi?"

Hermione şaşkın şaşkın diğer kıza baktı. Bu sadece Minky'nin gözlerini tehlikeli bir şekilde kısmasına ve atıp tutmaya devam etmesine neden oldu,

"Önce gidip bir büyücüye bir yığın *küstahlık* yapıyorsun. Sonra söz konusu büyücü seni kim bilir nereye sürüklüyor ve sen *saatlerce* kayıplara karışıyorsun. O Riddle denen adamın seni küçük küçük parçalara ayırdığını sanıyordum. Seni zaten kanlar içinde yatarken gördüm. Sonra da ortaya çıkıp *bana* neyin var diye soruyorsun. *Bu da ne böyle? Kan mı?* "

Minky'nin yüzündeki öfke, Hermione'ye yaklaşıp elbisesini incelerken yerini endişeye bıraktı. Hermione kendine baktı ve kolundan damlayan koyu kanın beyaz elbisesini lekelediğini gördü.

"Merlin!" Minky dehşet içinde haykırdı. "Seni incitti. Kötü bir şey mi?

Hermione Minky'nin ellerini nazikçe kendisinden uzaklaştırdı ve , "Hayır, Riddle bana zarar vermedi. Merak etme."

"O zaman kan nereden geliyor?" Minky hiç de rahatlamış değildi.

Arkadaşının endişesine rağmen Hermione ona gülümsedi ve hatta hafifçe kıkırdadı.

Minky'ye sol ön kolunu gösterirken heyecanla, "Ne inanamayacaksın," dedi.

Minky kaşlarını çatarak Hermione'nin Kara Leke'sini inceledi. Hâlâ çiğ ve acı verici görünüyordu. Arkadaşı şaşkınlığını dile getiremeden Hermione sözlerine devam etti,

"Riddle işaret üzerinde gerçekten güçlü bir büyü kullandı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bağı kopardı. *Kolayca*! Size söylüyorum! Draco aynı odada bile olmadan. Ve şimdi..." Hermione'nin bakışları işaretine kaydı. "Şimdi, Riddle benim efendim."

Minky bir dakika boyunca Hermione'ye bakarken yüzünde çeşitli duygular uçuştu. Şaşkınlık, şaşkınlık, hayret ve sonra endişe.

"O gerçekten senin efendin mi?"

"Uh-hu." Hermione Minky'ye bir sırıtış fırlattı. "Çılgınca, değil mi?"

Minky sadece başını salladı ve mutfağı karıştırmaya başlayan Hermione'yi sessizce izledi. Hermione hızla gümüş bir tepsiye kızarmış tavuk, bir kâse pilav ve bir sürahi portakal suyu koydu. Tam yeşil bezelyeli bir tabağa uzanırken, Minky sessizce bir şeyler söyledi,

"Oldukça mutlu görünüyorsun..."

Hermione hareketlerinde durakladı. Fark etmemişti bile, ama... Evet. Bir bakıma mutluydu. Draco'dan uzaklaştığı, asasını tutmasına izin verildiği, Hogwarts'a gideceği ve... *Riddle'la kalacağı* için mutluydu.

Hermione Minky'ye bakarak, "Riddle fena değil, sanırım," dedi. "Draco'dan çok daha iyi. Arnavutluk'ta bana iyi davrandı. Riddle, yani."

"Anlıyorum," diye yorum yaptı Minky sessizce.

Hermione bir kolunu Minky'nin omuzlarına doladı ve yatıştırdı, "Ben de seni özleyeceğim, biliyorsun."

Minky ona gülümsedi ve yarım ağızla alay etti, "Tabii ki yapacaksın. Ben harikayım."

Hermione'yi toparladığında gülümsemesi çabucak kayboldu. Bunun yerine Minky'nin yüzünde derin bir endişe belirdi. Hermione onu rahatsız eden bir şey fark edince nazikçe sordu,

"Sorun nedir?"

Minky boğazını temizledi. Gözlerini Hermione'den kaçırarak, "Senin için endişeleniyorum," diye mırıldandı.

Hermione'nin şaşkın ifadesine baktı ve kasvetli bir ses tonuyla devam etti, "Riddle... biraz *tuhaf* biri, değil mi? Yani, ben gerçekten

Senin adına sevindim Penny. Ama... Yani Draco'nun zalim bir domuz olabileceğini biliyorum. Ve sen onsuz kesinlikle daha iyisin ama-"

Minky gergin bir şekilde dudağını kemirdi. "Sadece... Riddle, o... oldukça uğursuz biri *gibi görünüyor*. Hatta tehlikeli. Draco'nun bazen öfkelendiği gibi huysuz değil. Riddle daha ciddi. Bence yanlış tarafına geçerseniz, sizi sadece basit bir dayakla bırakmaz. Onunla konuşma şeklin beni çok korkuttu. Riddle'ın kendini kaybettiğinde nasıl biri *olduğunu* öğrenmeni istemiyorum.
Öfke..."

Hermione Minky'nin ellerini tuttu ve yatıştırıcı bir şekilde bastırdı.

"Benim için endişelenme," diye nazikçe güvence verdi Hermione. "Ben iyi olacağım. Riddle'ın biraz ürkütücü olduğunu biliyorum, ama bana karşı acımasız olacağını sanmıyorum."

Minky arkadaşına şüpheyle baktı, endişesi henüz yatışmamıştı. Sonunda titreyerek yalvardı, "Sadece dene ve... ve et, olur mu? Riddle'ı kızdırmamaya çalış. Ona karşılık verme, ne derse yap ve saygılı ol."

Hermione hızla başını salladı ve Minky'ye yumuşak bir gülümseme gönderdi. Sonra hafifçe takıldı, "Ve Draco'nun seni yemek çalarken yakalamamasına dikkat et. Değil mi?"

Minky biraz ağlamaklı da olsa kıkırdadı. Aniden Hermione'ye sıkıca sarıldı. Arkadaşını tekrar serbest bırakırken, Minky yine güçlü bir sesle şöyle dedi

"Asla *beni* yakalayacak kadar hızlı olamayacak." Hermione'yi yemek tepsisine doğru itti. "Şimdi git bakalım. Yeni efendini bekletme."

†

Hermione ağzına bir kaşık pirinç atarken, burnu bir kitaba gömülmüş olan Riddle'ın yemeğini kemirişini izledi. Sırıttı ve usulca sordu,

"Ne hakkında okuyorsun?"

Riddle kitabından başını kaldırdı. Ona sırıttı ve "Potus desperatio" dedi.

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Bu bir *kara* iksir değil mi?"

Sırıtışı büyüdü. "Hem de çok."

Hermione sitemle kaşlarını çattı, bu da Riddle'ın sinsice kıs kıs gülmesine neden oldu. Bunu duymazdan geldi ve sordu,

"Sorun neydi?" "Ne

demek istiyorsun?"

"En az beş dakikadır kitaba kaşlarını çatarak bakıyorsun," dedi kuru bir sesle.

"*Kaşlarımı* çatmadım," diye ısrar etti Riddle.

"Hayır," diye yanıtladı Hermione, ses tonunda alaycılık vardı. "*Tabii ki* yapmadın."

Ona ters ters baktı ama sonra sinirli bir şekilde itiraf etti, "Beyaz güvercini neden yeni ayın altında kurban etmeniz gerektiğini anlamıyorum. Dolunay olsa daha iyi olurdu. İşte-" Riddle kitaptaki bir paragrafa dikkat çekti. "Koruyucu koğuşlar hayvanı öldürdüğünüz alana yayılmalıdır. Bu koğuşlar dolunay sırasında daha güçlüdür. Bu hiç mantıklı değil."

Hermione kitabı ondan aldı ve metni hızla okudu. Burnunu tiksintiyle kırıştırdı. Bu gerçekten de kara büyüydü. Kitabı geri verdi ve şöyle dedi,

"Sanırım kan yüzünden." "Ne demek

istiyorsun?" diye sordu Riddle.

Hermione ona gözlerini devirdi. "Güvercini öldürmen gerekecek -ki bu arada çok *korkunç* bir şey- kafasını ezerek. Sonra da iksir için kanını toplarsın."

Bunun tüm sorunu çözeceğini ummuştu ama Riddle ona sadece göz kırptı. Hermione içini çekti ve öğüt verdi,

"Bunu dolunayda yaparsanız, koruyucu muhafızlarınız daha güçlü olur, ancak kan ay ışığı yüzünden bozulur. Willcott'un ayın kana etkisi hakkındaki makalesini hiç okumadın ?
ritüeller?"

Riddle ona ters ters baktı ve dudak büktü, "Tabii ki yaptım. Ama Willcott aptalın teki. Kara Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu açıkça bir *karanlık* ayin. Koruyucu koğuşlar ay ışığının etkisini yok edecek kadar güçlü."

Hermione ona küçümseyerek sırıttı ve, "Belli ki Willcott'un sadece orijinal makalesini okumuşsun ve bir yıl sonra çıkan *gözden geçirilmiş* baskıyı kaçırmışsın. Senin bahsettiğin gibi birleşik ritüeller hakkında bir bölüm eklemiş. Willcott bir ritüelin her bileşeninin yalnızca tek bir amaca hizmet edebileceğini belirtir. Koruyucu koğuşlarınız *sizi* davetsiz güçlere karşı güvende tutmak için yapılır. Başka bir şey için değil. Kesinlikle güvercin ve onun kanı da değil." Hermione Riddle'ın elindeki kitabı işaret etti. "Yani, bunu yapmanın tek güvenli yolu yeni ay sırasında."

Riddle hiçbir şey söylemedi. Önce kitaba, sonra da ona baktı.

"Gözden geçirilmiş baskı mı dediniz?"

Hermione gülümseyerek başını salladı. Riddle pek eğlenmiş gibi görünmüyordu. Sonunda homurdandı,

"Sen çok bilmişin tekisin. Sana hiç kimse söyledi mi?"

Hermione ona sırıtarak başını eğdi ve "Yardım etmek için buradayım," dedi.

Riddle gözlerini devirdi ve kitabı ona doğru fırlattı. Hâlâ sırıtarak kolayca yakaladı. Sinirlenen Riddle koltuktan kalktı ve şöyle dedi,

"Bu kadar. Ben yatmaya gidiyorum."

Hermione de ayağa kalktı ve Riddle'dan saygılı bir adım uzaklaştı. Riddle'ın önünde eğilirken bu kez jestinde hiçbir şakacılık belirtisi yoktu. Riddle ona aldırmadı ama sandığının yanına gidip giysilerini karıştırmaya başladı. Hermione bunun gitmesi için bir işaret olup olmadığını merak etti. Kapıya yaklaştığında, Riddle ona baktı ve kararlı bir şekilde şöyle dedi,

"Burada uyuyorsun, Hermione." Hermione

şaşkınlıkla ona baktı. "Efendim?"

"tıkıştırıldığın ayakkabı kutusunu gördüm," diye sert bir şekilde bilgi verdi. "Yani burada uyuyacaksın."

Riddle onun onayını beklemeden nihayet sandığından bir tişört . Ona fırlattı ve emretti,

"Git, banyoda üstünü değiştir."

Hermione'nin tek söyleyebildiği, "Evet, Efendim," oldu.

†

Hermione garip bir şekilde kral boy yatağa uzanmış, sıcak bir battaniyenin altına gömülmüştü. Kanepede ya da yerde uyumak istemişti ama Riddle buna izin vermemiş ve ona yatakta yatmasını emretmişti.

Riddle banyodan çıkınca Hermione gerildi. Yatağa uzanmadan önce onun odanın içinde yürüdüğünü duydu.
Asasına bir fiske vurarak lambayı kapattı, sadece gümüşi

ay ışığı odayı aydınlattı. Riddle battaniyenin altına, yanına kayınca Hermione gerildi. Varlığı boğucuydu ve ona yaklaştıkça daha da kötüleşti. Yan yatmış, başını dirseğine dayamış olan Riddle ona bakıyordu. Mavi gözleri parlak ay ışığında onun üzerinde gezinirken parlıyordu.
Hermione ona baktı, garip bir şekilde onun ilgisinin büyüsüne kapılmıştı.

"Biliyor musun, Draco'nun seni buraya getirmesi beni oldukça sinirlendirdi.
Arnavutluk." Riddle mırıldandı ve parmaklarını Hermione'nin saçlarında gezdirdi. "Ama şimdi iyi ki yapmış diyorum."

Parmakları Hermione'nin saçlarını bıraktı, onun yerine eli bileğini kavradı ve kolunu hareket ettirdi. Hermione'nin kolundaki Karanlık İşaret'e bakarken Riddle'ın gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. Riddle parmağını yavaşça işaretin üzerinde gezdirirken Hermione ürperdi. İşaret Riddle'ın dokunuşuyla hafifçe zonkladı ve Hermione onun büyüsünün her yerini karıncalandırdığını hissedebiliyordu. Riddle başını eğerken yüz hatlarını bir sırıtma süsledi.
Dudakları yumuşak bir şekilde Hermione'nin dövmeli tenine temas etti ve Hermione
keskin bir verdi. Riddle ona bakarken karanlık bir şekilde kıs kıs güldü. Düşünürken gözlerinde kesinlikle sahiplenici bir parıltı vardı,

"Hayır. Geldiğin için kesinlikle memnunum. Efendin olmaktan oldukça keyif alıyorum."

Riddle bileğini bıraktı ama ona daha fazla özgürlük vermedi. Açgözlü büyüsü Hermione'yi sıkıca sarmış, onun küçük bedeninin üzerine eğilmişti. Hiç tereddüt etmeden dudaklarını Hermione' dudaklarına çarptı. Riddle onu bir öpücükle ele geçirirken Hermione'nin gözleri sıkıca kapandı. Kolları işe yaramaz bir şekilde yanlarında duruyordu ve onu uzaklaştırmak için kollarını kaldırmaya cesaret edemedi.

Riddle'ın sıcak dudakları açlıkla onunkilere değiyor, hoş kokusu burun deliklerini istila ediyor ve karanlık büyüsü baştan çıkarıcı bir şekilde onun etrafında mırıldanıyordu. Riddle Hermione'nin hislerini allak bullak etti ve Hermione birdenbire onu gerçekten uzaklaştırmak *isteyip istemediğini* merak etti.

Yanlıştı*...yanlıştı.*

Bundan kesinlikle zevk almamalıydı. O bir büyücüydü ve onu buna *zorluyordu*. Hermione'nin Riddle'dan uzaklaşması gerekiyordu. *Çabucak!* Zihni ona durması için bağırıyordu ama dehşet içinde Hermione'nin dudakları Riddle'ınkilere doğru hareket etmeye başladı ve Hermione onun öpücüğüne karşılık verdi.

Bunu hisseden Riddle ona daha da yaklaştı, şimdi yarı yarıya üzerine yatıyordu. Hermione, Riddle'ın dilinin ağzının kenarında gezindiğini hissedince başı döndü. Dilinin ucu yavaşça dudaklarının arasından kaydı ama daha fazlasını keşfetmeye çalışmadı. Hermione'nin tüm vücudu karıncalandı. Midesinin derinliklerinden gelen garip bir dürtüyle dudaklarını çekingen bir şekilde araladı ve Riddle'ın onu zorlamadan girmesine izin verdi. Kadın kendi isteğiyle onu öpüşmeyi derinleştirmeye davet eder etmez, Riddle tüm kısıtlama izlerinden kurtuldu. Neredeyse saldırgan bir tavırla dilini Hermione'nin ağzına daldırdı ve onu zorlu bir öpücüğe boğdu. Riddle onun ağzını açlıkla keşfederken Hermione'nin göğsünden hoş bir sızı geçti.

Parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirmeyi arzuluyor ama ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Riddle o kadar da utangaç değildi. Elleri Hermione'nin vücudunda geziniyor, gömleğini yokluyor ve çekiştiriyordu. Parmakları çıplak teniyle buluştuğunda Hermione gerildi. Yine de Riddle onu otoriter öpücüğünden kurtarmamıştı, dili Hermione'ninkini dans etmeye zorluyordu. Şehvet ve korkunun vahşi bir karışımı Hermione'yi ürpertti. Çaresizce Riddle'ın bakışı altında titredi.

Riddle'ın parmakları sinsice kalçalarında ve uyluklarında gezinirken, dudakları da dolaşmaya karar verdi. Teninde öpücüklerin izini sürdü ve Hermione'den yumuşak bir inilti kaçtı. Bir eli kıvırcık saçlarına sıkıca sarıldı ve sertçe çekerek başını geriye itti. Açgözlü dudakları Hermione'nin açıkta kalan boğazında gezinirken Riddle onu sıkıca tuttu.
Hermione zevkle ürperdi. Riddle onun sıcak tenini emdi ve Hermione dişlerini üzerinde hissedince nefesi kesildi. Melodik bir kıkırdama tüylerini diken diken etti. Sonra Riddle'ın baştan çıkarıcı sesi keyifle mırıldandı,

"Benim."

Riddle eğilerek ona doğru yaklaştı ve Hermione onun bakışları altında derin derin kızardı. Hermione'ye sırıtarak bakan Riddle'ın üzerinde kendini beğenmiş bir hava vardı. Onu öpmek için tekrar eğilmeden önce tereddüt etti. Yüzünde keskin bir kaş çatma ifadesi belirdi.

"Söylesene, Hermione..." Riddle sessiz sesinde tehlikeli bir tonla sordu. "Draco seni yatağına hiç davet etmedi, değil mi?"

Hermione bu düşünceden rahatsız olmuş bir halde, "Hayır," diye cevap verdi hemen.

Riddle hâlâ ona bakıyordu, öfkeli kaşları yüzünden düşmemişti.

"Lucius Malfoy da mı?" diye sordu bir sonraki keskin sorusuyla.

Hermione burnunu kırıştırdı ve başını salladı. Sonunda Riddle tatmin olmuş görünüyordu. Kaşları çatıldı ve bir başka aç öpücük için eğildi. Hermione'nin kulaklarında her türlü düşünceyi engelleyen parazit bir vızıltı uğulduyordu. Riddle'ın hipnotize edici gözleri Hermione' gözlerine kilitlenmişti, yüzü Hermione'ninkinden birkaç santim uzaktaydı. Kendini oldukça utanmış ve çaresiz hisseden Hermione saçmalamaya başladı,

"Şey... bir keresinde Draco'nun yatağında yatmıştım..." "*Ne?"*

diye hırladı Riddle.

Aniden mavi gözlerinde öfke parlıyordu. Öfkeli büyüsünün izleri Riddle'ın etrafında dönerken, sanki Draco'nun ortaya çıkıp sarışını parçalamasını umuyormuş gibi karanlık bakışlarını kapıya dikti. Riddle'ın öfkesini görmek Hermione'nin içinde mantıksız bir eğlence kabarmasına neden oldu. Hafifçe kıkırdadı ve yatakta doğruldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Riddle öfkeyle tısladı.

"Sanırım o zamanlar on ya da on bir yaşındaydım," dedi Hermione gülümseyerek. "Malfoy Malikânesi'ne geleli bir aydan fazla olmamıştı ve henüz işe alışmamıştım. Draco'nun odasını temizlerken yatağında uyuyakalmışım."

"Ah," dedi Riddle, öfkesi hızla sönüyordu.

Gözlerinde hâlâ şüphe vardı, bu yüzden Hermione, "Draco beni bulduğunda, yatakta bana katılma havasında değildi," diye açıkladı.

"O ne yaptı?"

Hermione ona baktı ve umursamazca omuz silkti. "Tabii ki beni yatağından kaldırdı ve bir güzel dövdü."

Riddle yüzünde esrarengiz bir ifadeyle ona baktı. Bir süre sonra iç çekerek yatağa uzandı ve Hermioneyi de yanına çekti. Hermione Riddle'ın göğsüne doğru çekildi, Riddle'ın kolları onu sarmıştı. Yüzüne sert bir kızarıklık vurdu, yine de onun yakınlığı harika bir şekilde rahatlatıcı hissettirdi.
Riddle başka bir şey söylemeden yumuşak battaniyeyi ikisinin üzerine çekti.

Hermione uykuya dalmadan önce Karanlık İşaret'inin karıncalandığını hissetti. Riddle'ın onu oradan nasıl öptüğünü hatırlayınca dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Korkunç ve iğrenç olmalıydı ama garip bir şekilde öyle değildi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi gün Hermione, Draco Malfoy'un karşısında başı öne eğik, gözleri yaşlı dururken ve Malfoy ona öfkeyle bağırırken tüm rahatlık hissini terk etmişti.

"Neredeydin Penny? Bütün gün seni arayıp durdum."

Hermione kendine lanet okudu. Tıpkı ona emrettiği gibi, Riddle'ın odasında kalmalıydı. Ama yanında kimse ya da yapacak bir şey olmadığı için can sıkıntısı Hermione'yi çılgına çevirmişti. Malfoylar'ın kütüphanesine gitmek iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ne yazık ki Hermione Riddle'ın odasından dışarı sadece birkaç adım atmıştı ki Draco onu yakaladı ve öfkeden deliye dönmüş bir halde Hermione'yi zorla odasına götürdü.

"İşe yaramaz şey!" diye tısladı sarışın öfkeyle, Hermione'yi kolundan tutup sarsarak.

Yakınlardaki bir koltuğa rahatça uzanmış olan Bellatrix kötü kötü kıkırdadı ve tüm bu gösteriyi çarpık bir neşeyle izledi.

Hermione usulca, "Özür dilerim, Efendi Malfoy," diye fısıldadı,

Draco'nun gözleri hemen tehditkâr bir şekilde kısıldı. "'Efendi Malfoy' mu? Bu da ne demek şimdi? Ben hâlâ senin Efendinim ve bana düzgün bir şekilde hitap edeceksin."

Hermione bir şey söyleyemeden bir tokat çarptı. Yanağı acıyla zonklarken içinde öfke kabarıyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı. Öfkesini tamamen kontrol edemeyen Hermione, tavsiye edilenden daha küstah bir şekilde cevap verdi,

"Artık size ait değilim *Efendi Malfoy*."

"Ne oluyor lan?" Draco homurdandı, kızın kolundaki tutuşu sıkılaşmıştı.

Bellatrix kıs kıs gülerek alaycı bir tavırla, "Dikkat et, Draco canım. Yoksa elinizde bir isyan olacak."

Bellatrix'in alayından etkilenen Draco öfkeyle dişlerini sıktı. Gri gözleri tekrar Hermione'ye kaydı. Hermione'nin Draco'nun yüzündeki büyük öfke karşısında sinip kaçmasını sadece onu acı verici bir şekilde sıkı sıkı tutması engelleyebildi.

"Bunun anlamı ne Penny?" Draco zorlukla bastırdığı öfke sesini çarpıtarak sordu.

Hermione ona bağırmak, kendisini serbest bırakması gerektiğini söylemek istedi. Ancak yıllar ve yıllar boyunca hiç konuşmamaya zorlanması ağzını kapatmasına neden oldu. Sadece mırıldanmayı başarabildi,

"Yeni bir sahibim var, Efendi Mal-"

"Bu çok saçma!"

Draco öfkeyle onu kendisinden uzaklaştırdı. Hermione ayağını kaybetti ve yere düştü. Asası pelerininin cebinden kaydı ve gürültüyle yere çarptı.

"Bu da ne?"

Draco değildi, Bellatrix'ti. Rahat koltuğunu terk etmişti. Bellatrix eğilip Hermione'nin asasını alırken kontrolsüz bir öfke yüzünü buruşturdu. Koyu renk gözleri Hermione'ye kaymadan önce asanın üzerinde gezindi. Gözlerinde ölümcül bir tehdit .

"Bu da ne *böyle*, Mudblood?" Bellatrix gürleyerek Hermione'nin irkilmesine neden oldu.

Hermione neyi yanlış yaptığını bilmiyordu, bu yüzden kekeleyerek, "Ben- Ben- Lütfen, Bayan Black..." dedi.

Hermione'ye doğru ilerlerken Bellatrix'in gözlerindeki cinayet parıltısı hiç eksilmedi. Yüzünde vahşi bir hırıltıyla asasını Hermione'nin suratına doğru itti.

"Bunu nereden çaldın, Mudblood?" Bellatrix'in yüzündeki öfkeye rağmen sesi ürkütücü derecede sessizdi.

Hermione farkına vardı ve midesi korkuyla kıvrıldı. Bellatrix'in elindeki asasına bakarken nefes almaya cesaret edemedi. Riddle onun gerçek bir asa kullanmasına izin verebilirdi. Ancak Bellatrix buna kesinlikle göz yummuyordu.

"Ben... bu... açıklayabilirim..." Hermione kekeledi, panik onu neredeyse boğuyordu.

Bellatrix Black saf kanıyla gurur duyan bir cadı olsa da, fiziksel şiddetten uzak biri değildi. Cadı elini kaldırdı ve Hermione'nin yüzüne acımasızca bir tokat attı. Bellatrix'in uzun tırnakları Hermione'nin derisini acıyla çizdi. Öfkeli karanlık

Saldırıya büyü eşlik etti. Hermione savrulup yakındaki bir masaya acı içinde çarparken acı içinde soludu.

"Bir asaya dokunmaya iznin yok, seni bok parçası!" Bellatrix öfkeyle bağırdı. Fırtınalı gözleri Draco'ya kaydı. "O kaltağa bir asa mı verdin?"

Draco başını salladı ve tiksintiyle, "Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun," dedi.

Öfke hâlâ yüzündeydi ama Bellatrix'in öfkesine karşı da oldukça temkinli görünüyordu. Cadı ona dudak büktü, gözlerinde öfke tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Hermione yerden kalkamadan Bellatrix ona bir tekme savurdu. Hermione yere savrulup sıkı bir top gibi kıvrılırken bir inilti duydu. Bellatrix acımasızca onu tekmelemeye devam etti.

Tekmeler aniden durdu ve Hermione risk alarak başını kaldırıp baktı. Bellatrix yere düşmüş bedeninin üzerinde duruyordu. Tüm öfke yüzünü terk etmişti. Onun yerine Bellatrix'in dolgun dudaklarını sinsi bir gülümseme kaplamıştı. Hermione kendi asası kendisine doğrultulduğunda korkuyla kaskatı kesildi.

"Bakalım bu asa işe yarayacak mı?" diye kıkırdadı Bellatrix çılgınca.

Hermione ondan uzaklaştı. Bellatrix neşeyle gülerek asasını salladı.

"Crucio."

Acı vardı. O kadar yoğundu ki tüm düşünceleri engelliyordu. Sadece acı vardı. Hermione'nin vücuduna asit döküldü. Bu madde derisini, yüzünü, vücudunu, her şeyini aşındırdı. Gittikçe daha derine inerek yaktı ve etini acımasızca yiyip bitirdi, dalları açığa çıkardı, kemikleri yok etti. Hermione acı içinde kıvrandı. Çığlık atmaktan boğazı acıyordu ama korkunç acı yüzünden hiçbir şey duyamıyordu.

Birdenbire üzerindeki acı kalktı. Hermione yere uzandı, nefes alış verişi hızlanmıştı. Vücudu çok acıyordu ama eskisiyle kıyaslanamazdı.

"Görünüşe göre asa iyi durumda," diye alaycı bir ses ona karanlık bir şekilde kıs kıs güldü. "Tekrar deneyelim, olur mu?"

Hermione'nin gözleri taşı gibi açıldı, paniğe kapıldı. Bellatrix ona bakıyordu, karanlık gözlerinde kötü niyet yanıyor ve yüzündeki tatlı masum gülümsemeyle hastalıklı bir tezat oluşturuyordu.

Hermione kırık bir sesle, "Hayır, lütfen," diye yalvardı.

Yalvarışı sadece kahkahalarla karşılandı.

"Crucio."

Acı ona geri döndü ve Hermione çığlık çığlığa bağırdı. Yerde kıvranıyordu, bir yığın uzuv ve titreyen bir beden. Acı, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu parçaladı.

Hermione'nin beyninin o dayanılmaz acının geçtiğini anlaması bir an aldı. Yankıları hâlâ sinirlerini geriyordu ama yavaş yavaş düşünceleri ona geri döndü.

"Tom, ne yapıyorsun?" diye dudak büktü bir ses. "Burada eğleniyorum,"

"Artık değil," diye cevap verdi başka bir ses, daha derin ve mükemmel kontrollü.

Hermione'nin canı hareket edemeyecek kadar acıyordu ama gözlerini dikkatle açtı. Bellatrix yerden kalkmış, sağ kolunu nazikçe göğsüne bastırıyordu. Hermione'yi çok şaşırtan bir şekilde, Riddle sırtı ona dönük bir şekilde Bellatrix'le arasında duruyordu.

Bellatrix öfkeyle homurdanarak, "O pislik parçasına yerini gösterdim," dedi ve Riddle'a ters ters baktı.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim," dedi Riddle, sakin tonunun ardında ölümcül bir tehdit gizliydi. "Onu rahat bırakın."

Bellatrix ondan uzaklaştı ama gözlerindeki kavgacı parıltı sönmedi. Cadı çenesini küstahça dışarı çıkararak mırıldandı,

"O sadece bir Mudblood. Neden umursuyorsun ki?"

Bellatrix Hermione'ye nefret dolu bir bakış fırlattı. Sonra kalın kirpiklerini masumca Riddle'a doğru kırpıştırdı ve zaferle ilan etti,

"O Mudblood pis bir hırsız. Bir asa çaldı."

Bellatrix Hermione'nin kestane rengi asasını Riddle'a uzattı. Asayı cüppesinin cebine koymadan önce bir bakış bile atmadı.

Bellatrix ona yatıştırıcı bir gülümseme atarak, "Bak Tom," dedi. "Onu sadece birazcık lanetledim. Ne fark eder ki?"

"Önemli, çünkü Çamurkan bana ait," dedi Riddle sessizce, sözlerine tehditkâr bir renk katarak. "Ve başkalarının eşyalarıma dokunmaya cüret etmesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bellatrix ondan bir adım uzaklaştı. Draco'ya sorgulayan bir bakış fırlatmadan önce Riddle'a bakarken yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. Riddle soğuk bir tavırla onun şaşkınlığını görmezden geldi ve emredercesine konuştu,

"Bundan sonra eşyalarıma daha dikkatli davranmanızı bekliyorum."

Bellatrix isteksizce başını salladı ve hayal kırıklığıyla, "Tamam, tamam. Değerli Çamurkan'ınızdan uzak duracağım."

Draco boğazını temizledi ve temkinli bir sesle, "Sanırım yanlış anladın, Tom. Penny aslında benim Mudblood'um."

Riddle'ın delici gözleri Slytherin'e kaydı. Tek cevabı şu oldu,

"Hayır."

Draco kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

Riddle'ın dudakları korkunç bir sırıtışla kıvrıldı. Açıklarken sesi zehir gibi tatlıydı,

"Mudblood artık sana ait değil."

Draco kafası karışmış bir halde başını salladı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Basit: Mudblood artık benim." Riddle'ın yüzündeki sırıtma artık buz gibi soğuktu. "Eğer onu elinde tutmak istiyorsan, daha güçlü bir bağlama büyüsü yapmalıydın."

Bunun üzerine Draco'nun gözleri büyüdü ve mantıklı olmaya çalışarak, "Tom, bak. Penny benim aileme ait. Yıllar önce babam onu iyi bir fiyata satın aldı ama yine de oldukça pahalıydı. Onu öylece verememem."

Riddle etkilenmemiş bir kıs kıs güldü ve buz gibi bir sesle, "İyi o zaman, onu almak için iznine ihtiyacım yok," dedi.

Draco belli ki bu konuyu daha fazla tartışmak istiyordu. O daha tartışamadan, Riddle tısladı,

"Şimdi git."

Emri kara büyüsünün bir dalgasıyla desteklendi. Ne Draco ne de Bellatrix buna karşı çıkmaya cesaret edemedi ve odadan kaçtılar. Riddle arkasını döndü ve boş yüzüyle Hermione'ye baktı. Hermione de ona baktı. Şimdiye kadar gözlerinden biri şişip kapanmıştı ve yüzünün sol tarafı acıyordu. Muhtemelen korkunç bir şekilde morarmıştı. Riddle ona doğru bir adım attı. Yüzünde hâlâ hiçbir duygu ifadesi yoktu. Kayıtsız mavi gözleri kızın üzerinde dolaştı.

"Bu senin kendi hatan," dedi ona kayıtsızca.

Hâlâ tir titreyen Hermione kollarını kullanarak oturur pozisyona geldi. Fısıldarken sesi çığlıklardan dolayı pürüzlüydü,

"Evet, Efendim."

"Bellatrix'in seni o asayla görmesine izin vermemeliydin," dedi Riddle soğuk bir sesle. "Bu aptalcaydı."

Hermione zayıf bir sesle, "Özür dilerim, Efendim," dedi.

"" diye sertçe emretmeden önce sadece omuz silkti.

Hermione ona itaat etti. Acı içinde kıvranırken dişlerini sıktı. Riddle duygusuz gözlerle Hermione'nin ayağa kalkmak için verdiği mücadeleyi izledi. Ona yardım etmek için hareket etmedi. Hermione acı dolu bir iniltiyi bastırdı ve sonunda ayağa kalkmayı başardı.

"Beni izleyin," dedi Riddle duygusuzca.

Yürüyüp yürüyemediğini kontrol etmeyi beklemeden olduğu yerde döndü ve odadan çıktı. Hermione aceleyle onun peşinden topallayarak gitti. Riddle hızlı adımlarla bir kat merdiveni tırmandı. Hermione ona ayak uydurmak için mücadele ederken vücuduna keskin ağrılar saplanıyordu. Riddle'ın odasına vardıklarında Hermione kendini baygın hissediyordu. Görüşünde karanlık noktalar dans ediyordu. Riddle'ın keskin gözleri Hermione'nin üzerine dikildi ve emretti,

"Otur."

Hermione itaat etmekte tereddüt etmedi ve yatağa uzandı. Riddle'ın yanına oturmadan önce sandığını nasıl karıştırdığını belli belirsiz fark etti. Daha fazla ceza bekleyerek ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim efendim," diye fısıldadı. "Odanızdan çıkmamalıydım."

Riddle hiçbir şey söylemedi ama Hermione'ye uzanıp başını ellerinin arasına aldı. Hermione refleks olarak geri çekildi. Onun tutuşu

sıkılaştı.

"Kıpırdam

adan dur."

Yanağındaki çizikleri toplarken Riddle kuru bir sesle, "Görüyorum ki Bellatrix'in hala keskin tırnakları var, hm?" diye yorum yaptı.

Hermione endişeyle ona baktı. Onun korkusunu gören Riddle ona göz kırptı ve imalı bir şekilde şöyle dedi,

"Bir zamanlar bende de aynı çizikler vardı... ama sırtımda."

Hermione'nin yüzünde sıcak bir kızarıklık belirdi. Bunu görünce kıs kıs güldü. Sonra Hermione'nin eline bir iksir şişesi tutuşturdu.

"İç şunu."

Hermione iksiri yuttu ve Cruciatus Laneti'nin artçı etkileri onu terk ederken neredeyse rahat bir nefes aldı. Riddle yapışkan iksiri Hermione'nin morarmış yüzüne nazikçe sürmeye başladı. Acı hemen azaldı. Riddle işini bitirdikten sonra kayıtsızca sordu,

"Yaralı başka bir yeriniz var mı?"

Aslında bütün vücudu hâlâ acıyordu ama Hermione başını salladı ve çekingen bir sesle fısıldadı,

"Hayır, ben iyiyim efendim."

Riddle inanmayan tek kaşını kaldırdı. "Yani , öyle mi?"

Hermione onu daha fazla rahatsız etmek istemeyerek başını salladı. Riddle onu görmezden geldi ve ellerini Hermione'nin omuzlarına koydu. Onun hareketleri karşısında kafası karışan Hermione donakaldı. Riddle'ın elleri omuzlarından ayrılıp kollarının üzerinde gezindi. Sinirli bir şekilde dudağını ısırdı ve ona baktı. Riddle hâlâ onu görmezden geliyordu ve şimdi elleri Hermione'nin yanlarında geziniyordu. Riddle Hermione'nin sağ tarafındaki ağrıyan noktaya dokunduğunda Hermione acı içinde soludu.
Bellatrix'in tekmeleri ona isabet etmişti.

"Hm," dedi Riddle onun tepkisini görünce.

Sağ tarafını ortaya çıkarmak için kazağını ve gömleğini yukarı çekti. Cildinde kocaman bir çürük oluşmaya başlamıştı bile. Yanağında kullandığı iksire uzandı ve şimdi yanağına uyguladı.

"Neden kendini savunmadın?" Riddle kaşlarını onaylamaz bir şekilde çürüğe doğru çatarak sordu.

Hermione kafası karışmış bir halde gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Kendimi savunmak mı?"

Riddle sinirle içini çekti ve sertçe açıkladı, "Asanı Bellatrix'ten geri al. Sonra da onu lanetle."

Hermione hızla başını salladı ve başının yeniden çarpmasıyla anında pişman oldu.

"Yapamam," dedi kararsızca.

Riddle boğazının arkasından kızgın bir ses çıkardı ve vücudunda daha fazla çürük olup olmadığını araştırmaya devam etti.

"Artık bana aitsin, Hermione," dedi sonunda ona, başını kaldırmadan. "Artık Draco ya da Bellatrix gibilerine itaat etmene gerek yok."

Hermione kaşlarını çattı. Bu söylediği garip bir şeydi. Yine de Riddle Çamurkanlar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kendisi de öyle söylemişti.

"Her cadı ya da büyücüye itaat etmek zorundayım," diye düzeltti Hermione. "Onlar benim efendim olmak zorunda değil."

Ona Riddle'ın kaşlarının arasında keskin bir çatıklık belirdi. Belli ki verdiği cevap hiç hoşuna gitmemişti.

"Ama sen benimsin."

Hermione başını salladı ve yumuşak bir sesle tekrarladı, "*Her şeye* itaat etmek zorundayım.
Büyücü."

Riddle ona kurnazca baktı. "Peki ya Efendin olarak sana artık Draco ya da Bellatrix'e itaat etmemeni emredersem...?"

Hermione başını salladı. "Bunu yapamam."

"Ama bu benim emrim," diye ısrar etti inatla.

"Size ait olabilirim ama bu diğer büyücülerden gelen emirleri görmezden gelebileceğim anlamına gelmez." Hermione açıkladı. "Üstadım olmamana rağmen Arnavutluk'ta sana itaat ettiğimi hatırlıyor olabilirsin."

Riddle gözlerini öfkeyle Hermione'ye dikmiş, bu yeni kurallar dizisinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Hermione durumu açıklığa kavuşturmak için nazikçe şöyle dedi,

"Bir Mudblood olarak, bir büyücüye saldırmam yasak. Ve bir büyücünün bana verdiği emre her zaman uymak zorundayım. Eğer bu emir sizinkiyle çatışırsa, itaat etmem ama o zaman da cezalandırılırım."

"Cezalandırılmak mı?"

Gözlerini Riddle'dan kaçırdı ve başını salladı. "Belki fark etmedin ama büyücüler itaatsizliği pek hoş karşılamazlar. Gerçi bu ceza sırasında öldürülürsem, kaybınızı tazmin etmek zorundalar."

Riddle derin düşüncelere dalmış bir halde bir süre ona baktı. Hiçbir yanıt vermedi ama onu iyileştirmeye devam etti. İksiri bitirdiğinde Hermione kendini çok daha iyi hissetti. Riddle iksir şişesini yatağın başucundaki masanın üzerine koydu. Sonra cüppesinin cebine uzandı, içinden Hermione'nin asasını çıkardı ve ona uzattı.

"Teşekkür , Usta," diye mırıldandı.

Riddle ona, değerli vaktini tamamen alakasız bir şey için harcadığını söylercesine onaylamayan bir bakış fırlattı. Sonra Riddle tembelce yatağa uzandı, kollarını başının altına koydu.

"Biliyorsun," diye bilgi verdi. "Sizin akşamınız kadar heyecanlı geçtiyse, benimki de fena değildi."

Hermione şaşkınlıkla ona baktı. Riddle ona kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı, belli ki kendinden çok memnundu.

"Buldum," diye açıkladı sonunda.

Hermione önce onun neden anlamadı ama sonra yüzü aydınlandı.

"Bir kurucu nesnesi mi?" diye sordu heyecanla. "?"

"Slytherin'in," dedi hafifçe. "Şu anda tam olarak nerede olduğunu

biliyorum." "Nerede?" Hermione merakla sordu.

"Slytherin'in yadigârının böyle bir adamın eline geçmesi iğrenç.
bir cadının hatası," diye tükürdü. "Hepzibah Smith onu Cornwall'daki malikanesinde saklıyor."

"Ondan mı satın alacaksın?"

Riddle Hermione'ye hançer gibi baktı, sonra da büktü, "Beni Malfoy'la karıştırıyorsun. Paradan yapıldığımı mı sanıyorsun?"

"O zaman nasıl alacaksın?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Hermione'yi tararken Riddle'ın yüzünde kötü bir sırıtma belirdi.

"Merak etme, bir planım var."

Hermione bir şey söyleyemeden Riddle onun kolundan tutup kendine doğru çekti. Hermione bu beklenmedik hareket karşısında ciyakladı ama Riddle'ın dudaklarının Hermione'nin dudaklarında gezinmesi onu hemen susturdu. Riddle'ın ağzı Hermione'ninkine doğru hareket ediyor, alt dudağını alaycı bir şekilde ısırıyordu. Hermione şaşırmıştı. Riddle'ın ona kızgın olmasını bekliyordu. Ne de olsa ona itaatsizlik etmiş ve odasını terk etmişti.

Riddle Hermione'yi daha da yaklaştırdı, böylece Hermione onun kucağına oturdu. Hermione kendini dengelemek için ellerini Riddle'ın göğsüne koydu. Hâlâ onu şiddetle öpen Riddle'ın eli Hermione'nin saçlarını bıraktı ve vücudunda gezindi. Hermione'nin sağ tarafındaki ağrıyan noktanın üzerinden geçerken, Hermione acıyla hafifçe inledi. Riddle öpüşmelerine son verdi. Onun tarafını tutarken yüzünde keskin bir kaş çatma ifadesi vardı. Buz mavisi gözleri Hermione'nin yüzüne dikildi ve sesinde zorlukla bastırılmış bir öfkeyle şöyle dedi

"Özür dilerim. Hâlâ acıyor mu?"

Adamın sesi hiç de özür dileyici değildi ama Hermione yine de gözlerini dikip ona bakmaktan kendini alamadı. Sözleri boş bir cümleydi ama daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti.

"Özür dilerim.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak hızla başını salladı ve "Hayır, sorun yok" diye mırıldandı.

Yüzündeki çatık kaşlar daha da karardı. Sonra Hermione'ye uzandı ve onu kendine doğru çekti, böylece Hermione onun yanına sokuldu.

"Yemin ederim," dedi Riddle, kolu kızın etrafında öfkeyle gerilerek. "Eğer biri sana bir daha dokunursa, onu çarmıha gereceğim."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Hermione?" Riddle beklentiyle ona bakarak, "Buraya gel," dedi. "Buraya gel, seninle konuşmam gerek."

Hermione ona doğru yürüdü ve yanındaki kanepeye oturdu. Riddle'ın mavi gözleri düşünceli bir şekilde onun üzerinde dolaştı. Sonunda o yumuşak sesiyle şöyle dedi,

"Yarın Hogwarts'a gideceğimizi hatırlıyor musun?"

Hermione gülümsedi ve hevesle başını salladı. "Elbette, Usta. Okul eşyalarını topladım bile, erken çıkabiliriz. Sen de

Bir şekilde sizinle Hogwarts ekspresinde seyahat edebilir miyim? Gerçekten görmek isterdim. Gerçi belki de binmeme izin verilmiyordur. Ne dersiniz?"

Hermione'den coşku fışkırırken Riddle gözlerini devirdi. Hermione'nin laf kalabalığını durdurmak için elini kaldırdı.

"Evet, Hogwarts... ben de seninle bu konuşmak istiyordum," dedi, sesi garip bir şekilde tereddütlüydü

Hermione'yi bir korku dalgası yakaladığında gözleri . Gözlerini kaçırdı ve ellerine baktı.

"Sen... benim gelmemi istemiyorsun..." diye fısıldadı titreyerek.

"Hayır, değil," dedi Riddle, ses tonu artık güvensiz değildi. "Ama senin Hogwarts'ta çalışmanı istemiyorum."

Hermione kaşlarını çatarak ona baktı. "Başka ne yapmalıyım?"

Riddle onun yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek kararlı bir şekilde, "Öğrenci olacaksın. Gerekli evrakları çoktan doldurdum ve Dippet'a gönderdim."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, tamamen şaşkına dönmüştü. Zayıfça başını sallayarak mırıldandı: "Bu mümkün değil. Bunu biliyorsun. Ben bir Mudblood'um. Hogwarts'a nasıl *gidebilirim* ki?"

Riddle onun endişelerini elinin rahat bir hareketiyle savuşturdu. "Aptal olma. Doğumundan bahsettiğimi mi sanıyorsun? Pff. Hayır, Dippet'a göre sen bir Safkan'sın."

Hermione kıpırdamadan kanepeye oturdu ve gözlerini Riddle'a dikti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' **O hala hizmet etmeli, o hala itaat etmeli,**

Ve hiçbir şey yapmaz, hiçbir şey

söylemez, Ancak kibirli efendisi

uygun görür, Güçle birlikte tüm

zekâya sahip olan.

O zaman uzak durun, ah! Uzak durun o sefil

durumdan, Ve tüm yaltaklanan

dalkavuklardan nefret edin.

- Leydi Mary Chudleigh

(*1656 †1710)

On Birinci Bölüm: Seni Değiştirmek İçin

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

Yazarın Notu: Sevgili , bu yeni bölümde hikayeye birkaç kanon karakter daha . Bazılarının Safkan olmadığını biliyorum ama yine de onları öğrenci olarak alacağım.
Bu hikayenin iyiliği için, hepsinin safkan olduğunu varsayalım ;)

Oh, ve sanırım bunda birkaç garip cümle var
bölüm. Denedim ve denedim ama sadece daha da garip gelmeye başladılar -.- Sanki İngilizce benden kaçmış gibiydi. Belki bir sonraki fanfic'i Almanca yazarım.

Eleştiri yapan herkese kocaman bir teşekkür! Bu kadar çok kişinin hikayemi okuyup yorum yapması beni hala şaşırtıyor. Çok teşekkürler!

Account Currently On Hiatus, AvoidedIsland, nutmegtrees, DArk 16EtErnIty z8, AlwaysthereforTaraxx, vamp1987, alannalove1990, marieve, EmeraldGoddess52, SamarKanda, NY GE Pyromaniac, sKyLaR KnIgHt, TheEmoChick, THESE VOICES WONT SHUT UP, Angel of Music, Gabby0515, trestreschic, KnoKnayme, Ceralyn, whynot78, ouiplanete, Lolita, PintoNess, HereToRead84, azulaiii, MiraObMalfoy, nikif, BubbleGumLover, FadedSunset, Funnygirl, Chamilia Lutien Tinuviel, Sophie Hartwin, Angellwriter, RobinQ, LadyNorth76, Blank, Reeto9, LoveNotes333, XxTaintedxDaggerxX, LoriAnnRut, Dragonfly, Lady Riddle-Black, ShadowAngel55, Emma, MommyHolly, MuggleBornWY, Andy Black Riddle, QueenyT, Starrgirlfish, KamiaKeller, Anon, Nerys, hollanddj13, Morpheusandmuse, CarlaMelina, Barryium, iRuby, everlastingtrueromance, Raven Black The Marauderette, RaeRae9, Blank, Weird-Chik2, Liberty, Sarakej, unknownkyitty, Kaien Brief, Azura Soul Reaver, Jen103, HeyItsSteffi, OfCakeAndIceCream, ZuzuManiac, Maegan Farrow,

Sugar High Water Uma, , Alyette, RBEvans, Absolutemalfoy, Shan84, Komo Pineconeseed, BeNeRre, Kbcollegebound, hateme101

{{{{{{{{+}}}}}}}}

On Birinci Bölüm: Seni Değiştirmek İçin

"Hermione? Beni dinliyor musun ki?"

Hermione başını kaldırdığında Riddle'ın ona baktığını gördü, yüzünde bıkkınlık okunuyordu. Sorusuna dürüstçe verilecek yanıt hayır" olurdu ama Hermione elbette bunu söyleyemezdi. Bu yüzden ona mahcup bir şekilde gülümsedi ve fısıldadı,

"Elbette, Efendim."

Riddle kuşkuyla kaşlarını çattı ve sert bir sesle sordu: "Gerçekten mi? O zaman az önce sana ne söyledim?"

Hermione dudaklarını büzdü ve gözleri kucağındaki açık Biçim Değiştirme ders kitabına kaydı. Aklını ne kadar zorlasa da, dikkati çok dağılmıştı ve Riddle'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Sen... benden istedin..." Hermione çılgınca bir tahminde bulundu. "Sana bir fincan kahve getirmek için mi?"

Riddle onu onaylamayan bir bakışa boğdu. Hermione'nin yanındaki kanepeye çökerken uzun ve acı dolu bir iç çekti.

"Yanlış tahmin," dedi ona kuru bir sesle.

Hermione pişmanlıkla, "Özür dilerim, Efendim," diye mırıldanırken gözlerini yere indirmişti.

Riddle ona baktı ve alaycı bir ifadeyle, "Elbette öylesin," dedi.

Hermione'nin yanındaki kitap Standart Büyüler Kitabı 7. Sınıf'ı aldı ve tembelce karıştırdı. Kitabın kapağı oldukça yıpranmıştı ve bazı sayfaları kırışmıştı. Riddle yırtık bir sayfa buldu ve eksik kısma öfkeyle kaşlarını çattı.

"Bu benim kopyamdan bile daha kötü," dedi hoşnutsuzlukla.

Hermione onun elindeki yırtık pırtık kitaba baktı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve Biçim Değiştirme kitabını göğsüne bastırdı.

"Mükemmel," dedi Riddle'a usulca. "Onları benim için aldığınız için teşekkürler, Usta."

Riddle dikkatsizce Büyü kitabını diğerlerinin yanına fırlattı ve kayıtsızca cevap verdi, "Eh, kitaplar yedinci yıl müfredatı için gerekli. Seçme şansım pek yoktu."

Mavi gözleri tekrar Hermione' döndü. Hermione hâlâ kitaba sarılmıştı, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Riddle kaşlarını çatarak ona baktı ve sertçe konuştu,

"İşte ben de bundan . Açıkçası dikkatinizi çekmek için basit bir kitap karşısında hiç şansım yok."

Hermione'nin yüzünde suçlu bir kızarıklık belirdi ve başını eğdi. "Özür dilerim, Efendim."

Riddle elinin küçümseyici bir hareketiyle özrünü elinin tersiyle itti. Kaba bir şekilde söylenirken buz gibi gözleri onu terk etmedi,

"Daha önce de söylediğim gibi: Sevgili kitaplarınızı aldığınıza göre artık param kalmadı."

Hermione ona bakarken alt dudağını ısırdı. Riddle ona gerçek kitaplar aldığı için son derece minnettardı ama bunu neden yaptığını hâlâ anlayamıyordu. Onun Hogwarts'a gitme fikri asla işe yaramayacaktı. Hermione ne kadar gitmek istese de, Riddle'ın planı başarısız olmaya mahkûmdu.

Hermione endişelenirken, Riddle ağıt yakmaya devam etti, "Sana okul için diğer şeyleri alamam. Bir kazan, Astronomi için bir teleskop, Herboloji malzemeleri... her şey bir servete mal oluyor..."

İç çekerken elini ipeksi saçlarında gezdirdi, "En azından senin bir asan var. Şimdilik, gerektiğinde eşyalarımı paylaşmak zorundayız. Okulda genellikle birkaç yedek ekipman seti de bulunur - eşyalarını evde unutan aptallar için."

Hermione Riddle'ı dinlerken gergin bir şekilde Biçim Değiştirme kitabının sırtını parmaklıyordu. Kendisini hâlâ tam olarak bir öğrenci olarak hayal edemiyordu.

"Efendim?"

"Hm?" dedi Riddle dikkati dağılmış bir şekilde, belli ki hâlâ hayali faturasıyla meşguldü.

"Şey... Ben..." Hermione tereddütle konuştu. "Hogwarts'a öğrenci olarak gitmeyi çok isterdim ama... ama gerçekten gidemem. Ben bir Safkan değilim. Efendi Malfoy ve Bayan Black de o okula gidiyor. Beni tanıyacaklardır. Onlar olmasaydı bile kendimi Safkan olarak tanımlayamazdım. Kimliğim yok. Okulunuz yalan söylediğimi anında anlayacaktır ve sonra... Bir Melez'in bir Safkan'ı taklit etmesi için, onlar-" Hermione korkuyla yutkundu. "Kesinlikle alacağım idam edildi."

Riddle buz gibi gözleriyle onu inceledi. Hermione utanarak ona . Yakışıklı yüz hatlarında çirkin bir alay belirdi ve alay etti,

"Gerçekten, Hermione. Bana biraz daha güven."

Riddle yan masanın üzerinde masumca duran yeşil bir dosyaya uzandı ve ona uzattı. Hermione dikkatle dosyayı aldı ve sorgulayan gözlerle ona baktı.

"Bunlar senin belgelerin," diye açıkladı Riddle sertçe. "Doğum belgeniz, *kimliğiniz*, OWL sonuçlarınız, bu tür şeyler."

Hermione kaşlarını çattı ve dosyayı açtı. İlk belgenin bir doğum belgesi olduğu belliydi. Hermione ismi okurken kaşlarını :

' *Hermione Rookwood'*

Riddle onun tepkisini görünce biraz ona doğru eğildi ve belgeyi işaret etti.

"Gördüğünüz gibi babanız Augustus Rookwood'du. Rookwood şüphesiz bir Safkan ismi. Kimse seni bu konuda sorgulamayacaktır," dedi ona kayıtsızca. "Augustus Rookwood Gizemler Dairesi'nde Konuşulamayan olarak çalışıyordu. Birkaç hafta önce deneylerinden biri sırasında yaralandı. Hemen St. Mungo'ya kaldırılmasına rağmen ağır yaralarına yenik düştü."

Hermione titreyerek başını salladı, Riddle'ın bu kadar kısa bulduğu malzemeden oldukça etkilenmişti. Titreyen elleriyle başka bir belge aldı. Üzerinde Sihirli Soyları Gözlemleme Dairesi'nin mühürleri ve sertifikaları olan bu belge çok resmi görünüyordu.

"Nasıl...?" diye soluk soluğa sendeledi. "Bunu nasıl elde edebildin?"

Riddle ona kibirli bir sırıtış fırlattı. "Ben o kadar iyiyim."

Hermione parmağını Bakanlık'tan gelen kalın bir mührün üzerinde saygıyla gezdirdi. *'Rookwood, Hermione; Safkanlık durumu: onaylandı'* . Bu kadar kolay olabilir miydi? Riddle devam ederken hâlâ kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyordu,

"Augustus Rookwood'u seçtim, çünkü o soyunun sonuncusuydu. Ne bir ailesi ne de bir arkadaşı vardı. Çok münzevi bir adamdı. Yani kimliğini açığa çıkaracak kimse yok."

O sorarken Hermione'nin gözleri hâlâ belgeye yapışıktı,

"Peki ya annem?"

"Millicent Rookwood née Bulstrode," dedi Riddle ona sabırsızlıkla ve bir başka belgeyi işaret etti. "Kadın on beş yıl önce ölmüş. Augustus bir daha evlenmedi." Sırıtarak dudaklarını büktü ve ekledi: "Bu da seni neredeyse öksüz bırakıyor. Ve on yedi yaşında olduğun için artık yasal bir vasiye ihtiyacın yok."

Hermione gözleriyle belgeyi tararken, "Anlıyorum," dedi.

Riddle gerçekten de her şeyi düşünmüştü. Ona baktı ve hâlâ şaşkınlık içinde, şöyle dedi,

"Bu gerçekten etkileyici."

Riddle ona sevimli bir gülümseme gönderdi ve güzel sözlerini ters yönde büken bir alaycılıkla yorum yaptı,

"Değerli onayınız için teşekkür ederim. Tam da istediğim şey."

Yeşil dosyayı ondan aldı ve şimdi ciddi bir tavırla ekledi: "Belgeler hâlâ sahte. Dippet'ı ve belki de Kanbağı Departmanı'ndan fazla çalışan bir memuru ikna edebilirler, ama biri daha derine inerse, uzun süre dayanamazlar." Hermione'ye sert bir bakış fırlattı. "Dikkatleri üzerine çekmekten kaçınmalısın. Anlıyor musun?"

Çabucak başını salladı. "Evet, Efendim."

Hermione'nin midesinin derinliklerinde belli belirsiz bir umut alevlenmeye cesaret etti. Merak içinde Riddle'a baktı. Gerçekten bu işi başaracak mıydı?
Hermione'nin gözlerinde parlayan hayranlığı görünce, Riddle'ın yüzündeki sert kayboldu ve acımasız bir sırıtma hakim oldu. Bir eli simsiyah cüppesinin cebine girerken şöyle dedi,

"Şimdi diğer sorunuza gelelim..."

Hermione şaşkınlık içinde Riddle'ın cebinden bir iksir şişesi çıkarmasını izledi. Ona uzatırken küçümser bir tavır takındı,

"Sanırım Draco ve Bellatrix'in sizi okulda tanıması konusundaki endişelerinizi dile getirmiştiniz."

Mat, koyu metalden yapılmış şişe Hermione'nin elinde soğuk bir şekilde duruyordu. Riddle hâlâ kendini beğenmiş bir şekilde ona bakıyor, belli ki eğleniyordu. Riddle bir açıklama yapmaktan kaçındığı için Hermione ihtiyatla sordu,

"Bu nedir, Usta?"

Riddle karanlık bir şekilde kıs kıs güldü. "Çok Özlü İksir,

canım." Hermione kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Çok

Özlü...?" Riddle başını eğdi, hâlâ sırıtıyordu.

"Evet," diye mırıldandı. "Aslında seyreltilmiş bir form."

Hermione'nin parmakları metal şişeyi sıkıca kavradı. "Benim almamı mı istiyorsun?"

Riddle başıyla onayladıktan sonra, "Görünüşünü değiştirmek için Büyü ya da başka büyüler kullanmayı düşündüm ama yetenekli bir büyücü bunlara karşı koyabilir. Çok Özlü İksir, gerçi-" Hermione'nin elindeki şişeyi işaret etti. "-Hiçbir sihirle tersine çevrilemez."

"Ama zamanla etkisi geçiyor," diye araya girdi Hermione. "Bildiğim kadarıyla sadece iki ya da üç saat sürüyor. En fazla."

"Öyle," diye yanıtladı Riddle. "Ama dediğim gibi, bu seyreltilmiş Polihuis."

"Sulandırılmış mı?" Hermione'nin kafası karışmıştı. "Bu ne anlama geliyor, Usta?"

Riddle'ın dudaklarında bir gülümseme dans ederken, "Bu, iksirin etkileri sulandırılmamış versiyonu kadar güçlü olmasa da, etkilerinin süresinin uzadığı anlamına geliyor," diye cevap verdi.

"Anlamıyorum-"

Riddle gözlerini devirdi ve açıkladı, "Bu iksir görünüşünüzü tamamen değiştirmeyecek. Bazı özellikleriniz değişecek, diğerleri korunacaktır. Buna karşılık, etkileri on saate kadar sürecektir."

Hermione kaşlarını çattı ve kuşkuyla sordu, "Ve kimsenin beni tanımayacağını mı düşünüyorsun?"

Riddle durgun gözlerle ona baktı. "Bunu kanıtlamak için gerekli tüm belgelere sahip Safkan olacaksın. Neden biri Hermione Rookwood ile Malfoylar'dan gelen o Çamurkan arasında bir bağlantı kurmaya çalışsın ki?"

"Hm," dedi Hermione, elindeki şişeye bakarken pek ikna olmamıştı.

Riddle onun kuşkuculuğundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece beklenti dolu bir kaşını kaldırıp ona baktı.

"Peki, neden denemiyorsun?"

Hermione şişeyi açarken eli titredi. Riddle'a güvensiz bir bakış fırlattı. Riddle yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı. Hermione titrek bir nefes verdi.
Sonra şişeyi kaldırdı, gözlerini kapattı ve şişeden bir yudum aldı.

Nane. Çok sert. Dilini ve boğazını yaktı. Neredeyse alkolik. Daha bakırımsı bir şey vardı... *Demir mi?*

†

Hermione'nin öksürmesini izleyen Riddle'ın yüzüne neredeyse bir gülümseme yayıldı. Karnını tutarak kanepeden uzaklaştı ve ağır ağır nefes alarak gardıroba yaslandı.

Sahte kâğıtlar ve Çok Özlü İlaç bir yana, Hermione'nin öğrenci gibi davranması pek çok risk içeriyordu. Riddle'ın parmakları metalin üzerinde gezindi.

Mudblood'un acı içinde iki büklüm oluşunu kayıtsızca izlerken şişeyi doldurdu. Yine de Hermione açığa çıkarsa ve her şey alevler içinde kalırsa, yanacak olan oydu. O değil. Riddle'ın Mudblood'la ilişkisini sadece Draco ve Bellatrix biliyordu ve o da onları nasıl susturacağını biliyordu.

Riddle hastalıklı bir hayranlıkla Hermione'nin vücudunun değişmeye başlamasını izledi. Hermione'nin görünüşünü değiştirmek konusunda şaşırtıcı derecede *isteksizdi* ama başka bir alternatifinin olmaması onu zorluyordu.

"Her büyücüye itaat etmek zorundayım," Hermione'nin titrek sözleri Riddle'ın zihninde yankılandı. Malfoy'un Hermione'ye tokat atmaya nasıl cüret ettiğini hatırlayınca büyüsü öfkeyle kabardı. Bellatrix'in onu nasıl *lanetlediğini*. Riddle'ın elleri yumruk oldu. Görünüşe , her *aptalın* Çamurkan'*ına* emir verme hakkı vardı. *Tahammül edilemez!* Hiç kimse - *Hiç kimse!* - Riddle dışında kimsenin onu kullanmasına izin verilmiyordu.

Küçük Mudblood'u yatak odasında saklamayı düşünmüştü. Bu soruna *zevkli* bir çözüm olabilirdi - Riddle'ın dudaklarında derhal bir sırıtma belirdi - ama Hermione'nin yeteneklerini boşa harcamak olurdu. Her şeyin ötesinde, düşünülmesi gereken Hepzibah Smith ve madalyon vardı. Riddle'ın zihninde bir planın hayaleti dolaşmaya başlamıştı bile. Bu planın yüzüne çarpmaması için, 'Tom Riddle'ın hiçbir zaman bir Mudblood'a sahip olmaması ihtiyatlı bir davranış olacaktır. İzi sürülecek bir kanıt yok...

Hermione tökezleyip dengesini kaybetmeden önce hafifçe inleyince Riddle planından sıyrıldı. İçgüdüsel olarak öne doğru bir adım attı ve onu yakaladı. İksirin dönüşümü sona ermiş gibi görünüyordu. Riddle'ın gözleri kısa bir süre Hermione'nin şimdi daha kısa, omuz hizasında ve eskisinden birkaç ton daha koyu olan yumuşak saçlarına kaydı. Riddle rahat bir nefes alarak saçların hâlâ dizginlenemez bir bukle yığını olduğunu fark etti. Belli ki iksir dağınık saçlarının üstesinden gelecek kadar güçlü olmamıştı. Riddle eğlenerek sırıttı.

Kızın tuttu ve yüzünü incelemek için başını yukarı eğdi. Kızın gözleri değişmişti. İrisler artık o kadar koyu kahverengiydi ki, siyah göz bebeklerinden neredeyse ayırt edilemiyorlardı. Yavaşça

Riddle parmağını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. Daha yüksek ve keskindiler, yüzünü daha köşeli gösteriyorlardı. Bundan hoşlandığından emin değildi. Bu yeni yüze alışmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Riddle'ın parmakları Hermione'nin yanağında gezinirken, Hermione onun dokunuşuyla ürperdi. Parmağını Hermione'nin dudaklarında gezdirirken ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Neyse ki Çok Özlü İksir onlara dokunmamıştı.
Hâlâ lezzetli bir şekilde kırmızı, dolgun ve çok yumuşaktılar.

Onları ısırmak istiyordu. Riddle bunu bir Melez'e yapmaktan neden zevk aldığını düşünmek için durmuştu. Kız artık ona ait olduğuna göre, artık herhangi bir gerekçeye ihtiyacı yoktu. Kız güçlüydü, akıllıydı ve *onun kızıydı*. Ne de olsa, bir Melez'den gereğinden fazla *zevk* alan ilk kişi o olmayacaktı.

Kız ona bakarken, Riddle yüz hâlâ küçük Çamurkan'ın izlerini görebiliyordu. Yine de saçını aldığı Muggle da benziyordu. Riddle karanlık bir şekilde kıs kıs güldü. *Zavallı şey. Ama Hermione'ye ondan bahsetmeye gerek yoktu.*

Riddle'ın parmakları onun yüzünü terk etti ve alaycı bir şekilde boynunun üzerinde gezindi. Solgun elinin kızın artık bronzlaşmış teniyle oluşturduğu tezattan oldukça hoşlanmıştı. Eğlenen Riddle, parmakları kızın boynunda dolanırken Çamurkan'ın nasıl titrediğini fark etti. Güzel gözleri endişeyle açılmıştı. Kızın korkusu onu heyecanlandırmıştı. Ne bekliyordu ki? Adamın onu *boğacağını* mı?

Riddle'dan soğuk bir kahkaha kaçtı. Onu suçlayamazdı. Bunu daha önce de denemişti. O zamanlar Hermione'nin gerçekte ne kadar değerli olduğunu bilmiyordu. Riddle aniden elini Hermione'nin boynundan çekti. Hermione rahat bir nefes alamadan, Riddle onun küçük bedenini kendine doğru çekti. Hermione'nin göğüslerinin göğsüne bastırdığını hissedebiliyordu. Riddle'ın ağzında sinsi bir gülümseme dans etti. Çok Özlü İksir'in değiştirdiği bir şey daha vardı. Yine de bu sefer şikâyet edecek değildi.

Riddle'ın eli Hermione'nin başının arkasında dolaştı. Onun rızasını beklemeden eğildi ve Hermione'nin ağzını kendi ağzıyla kapadı. Riddle kayıtsızca onun tombul alt dudağını dişledi. Küçük Çamurkan'ın nasıl ürperdiğini hissettiğinde kendi dudaklarında bir sırıtış şekillenmek için yalvardı

onun bakımları altında. Hatta ona biraz daha yaklaştı. Riddle sahiplenici bir kolla onun beline sarıldı. Bir kez daha, kendini dizginlemesi pencereden uçup ve elinde olmadan öpücüğü derinleştirdi. Kızın tadının hâlâ aynı olduğunu fark etmekten memnun olmuştu.
Garip bir şekilde heyecan vericiydi. Riddle büyüsünün küçük avının etrafını sarmasına izin verdi ve Karanlık İşaret'in onun güç iddiasına bu kadar itaatkâr bir şekilde tepki vermesinden keyif aldı. O hâlâ *onun kızıydı*. Riddle otoriter bir şekilde dilini kızın diline sürttü ve kızdan gelen küçük bir iç çekiş duydu. Bu hoşuna gitmişti, değil mi?

Acımasızca gülümseyen Riddle öpüşmeyi bitirdi. Hermione gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı. Gözleri cam gibiydi ve yanaklarına pembe bir renk . Riddle onun yüzündeki bu mahcup ifadeden çok hoşlanmıştı. Riddle ondan biraz uzaklaşarak sol koluna uzandı ve kazağının kolunu yukarı çekti. Karanlık İşaret hâlâ oradaydı. Beklendiği gibi.

"İşaretim gizlenmemiş mi?" diye endişeyle Çamurkan, sesi kuşkulu bir şekilde titriyordu.

Riddle ona baktı ve açıkladı, "Saklanamaz. Polyjuice ile bile. Her zaman uzun kollu giymen gerekecek."

Bir risk daha. Riddle iç çekerek iksir şişesini Hermione'ye uzattı ve emri verdi,

"İksiri günde üç kez almanı istiyorum." "Peki,

Efendim"

Riddle bu kelimenin onun yumuşak dudaklarından dökülüşünden zevk aldı. Sonunda doğru kişiye yöneltilmişti. Hermione sorusunu sorarken şişeyi endişeyle parmaklıyordu,

"Bunu öğrencilerden nasıl saklayacağım?"

Riddle ona sırıttı. "Bazen en iyisi göz önünde saklanmaktır. Kronik bir rahatsızlık nedeniyle Hermione Rookwood bir iksir almak zorunda.

her gün."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione, Riddle'ı birkaç adım geriden takip ederken kocaman gözleriyle King's Cross İstasyonu'na baktı. Hogwarts'a doğru yola çıkmıştı. Midesini heyecan kaplarken, yüzüne sürekli mutlu bir gülümseme yayılıyordu. Hermione şansına inanamıyordu. Gerçekten okula gidiyordu. En çılgın rüyalarında bile böyle bir şeyi umut etmeye cesaret edememişti.

"Buraya gel." Riddle'ın derin sesi onu düşüncelerinden uyandırdı.

Hermione gözlerini kırpıştırdı ama sonra hızla ona doğru adım atarak, koruduğu kölece mesafeyi bıraktı. Riddle yüzünde kopuk bir ifadeyle onu taradı.

"Taklit etmeyi çok sevdiğin dilsiz hizmetçi gibi etrafta dolanmayı gerçekten ."

Bununla birlikte, Hermione'yi hemen yanında tutarak yoluna devam etti.

"Sen bir Safkan'sın," diye devam etti Riddle ipeksi sesiyle. "Öyle davran. Karşılaştığın herkesin önünde secde etmeye devam edersen, insanlar şüphelenecektir. Anlıyor musun?"

"Evet, Efendim."

Riddle başıyla onayladı. Bir süre onu süzdükten sonra sordu: "Sana ev sistemi hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?
Hogwarts mı?"

Hermione mutlulukla gülümseyerek, "Evet, Usta," diye yanıtladı. "Slytherin var, Ravenclaw var, Huffl var-"

"Sonunun Slytherin olmasını istiyorum," diye araya girdi Riddle.

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Evimi seçebileceğimi bilmiyordum. Nasıl-"

"Yeni öğrenciler Seçmen Şapka tarafından kendi evlerine ayrılır," diye açıkladı Riddle ona sırıtarak. "Seni Slytherin'e yerleştirdiğinden emin ol."

Hermione omuz silkti. "Tamam."

"Slytherin'e girdikten sonra benimle konuşmanı istemiyorum - en azından birkaç günlüğüne." Riddle kadifemsi sesiyle devam etti. "Sen transfer bir öğrencisin, bu yüzden tabii ki henüz birbirimizi tanımıyoruz."

Hermione'nin içinde hiç beklenmedik bir güvensizlik kabardı. Her nasılsa Riddle'ın ona tabiri caizse 'etrafı göstereceğini' ummuştu.

Hermione isteksizce, "Evet, Efendim," diye fısıldadı.

Riddle onun yaklaşan endişesini hiç umursamıyor gibiydi. Yüzünde merhametsiz bir ifadeyle Hermione'yi dokuzuncu ve onuncu platformlar arasındaki tuğla duvara doğru itti. Ondan aldığı tek şey belli belirsiz bir öğüttü.

"İçinden geçmek zorundasın"

†

Hermione, Hogwarts Ekspresi'nin kalabalık bir kompartımanında, bir grup üçüncü sınıf öğrencisinin arasına sıkışmış bir şekilde oturuyordu. Neyse ki çocuklar ona en ufak bir ilgi göstermiyor, Noel tatilleriyle ilgili hikâyelerini paylaşmayı tercih ediyorlardı. Hermione gergindi. Kompartıman -tüm tren- cadılar ve büyücülerle doluydu. Büyücülerle oturma küstahlığı yüzünden birileri onu cezalandıracaktı.

Hermione kendini pencereden dışarı bakmaya zorladı. İskoçya'nın vahşi doğası hızla gidiyordu. Gri gökyüzü karla ağırlaşmış, alçakta asılı ve yaylalar bir pusla örtülmüştü. Hermione titrek bir nefes verdi. Riddle muhtemelen birkaç metre ötede oturuyordu.

kompartımanlarda arkadaşlarıyla sohbet ederken, o sadece çılgın planının işe yaramasını umabiliyordu.

Birkaç saat sonra Hermione nihayet trenden dışarı adımını attı. Hogwarts üniforması teninde garip bir his uyandırıyordu. Görünüşte diğer koyu renk giysili öğrencilerle iyi uyum sağlamıştı ama Hermione onları kalın bir duvar ayırıyormuş gibi hissetti. Diğer öğrencileri takip ediyordu ki bir ses onu durdurdu.

"Hermione?" diye seslendi o ses. "Hermione Rookwood?"

Yeni adı Hermione'ye yabancı gelmişti ama yine de arkasını döndü. Uzun boylu ve ince bir kız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru yürüyordu. Saçları neredeyse üzerlerindeki gece göğü kadar siyahtı.

"?" diye kekeledi Hermione ihtiyatla.

"Mükemmel," dedi kız mutlulukla. "Ben de seni arıyordum. Seni trende bulamadım."

"Ee..."

"Benim adım Lisa Turpin," diye kendini tanıttı kız. "Ben Baş Kız'ım."

"H-merhaba," diye mırıldandı Hermione utangaçça.

Turpin ona cesaret verici bir şekilde gülümseyerek, "Müdür sana göz kulak olmamı ve seni sağ salim şatoya getirmemi söyledi," diye açıkladı.

Hermione kıza gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

Turpin Hermione'nin teşekkürünü elinin tersiyle itti, hâlâ dostça gülümsüyordu. Baş Kız'ın nezaketine rağmen Hermione kendini inanılmaz derecede gergin hissediyordu. Dikkatle Turpin'i Hogsmeade tren istasyonundan uzaklaşana kadar takip etti. İkinci ya da üçüncü sınıftan bir öğrenci yanlışlıkla sol koluna dokununca Hermione şiddetle irkildi. Kolunu sıkıca yanına çekti, ön kolundaki Karanlık İşaret'in son derece farkındaydı.
Sadece ince bir kumaş tabakası onu meraklı gözlerden saklıyordu.

Neyse ki Turpin Hermione'nin tuhaf davranışlarını fark etmemişti. Keyfi yerindeyken Hermione'yi bir arabaya götürdü. Hermione vagonların önünde koşumlanmış Threstrals'ları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Korkunç hayvanlar garip bir şekilde uysal görünüyordu.

Arabanın içine yerleştiklerinde Turpin, "Çok uzak değil," diye bilgi verdi.

Hermione gülümseyen kıza başıyla onay verdikten sonra tekrar başını öne eğdi.

"İyi misin, Hermione?" diye sordu Baş Kız nazikçe. Hermione

hızla, "Evet," diye yanıtladı.

Bu Turpin'i hafifçe güldürdü. "Bu kadar gergin olmana gerek yok. Şatoya vardığımızda Müdür seninle kısa bir konuşma yapacak. Sonra Büyük Salon'daki hoş geldin ziyafetine katılabilirsin. Sanırım o zaman da sıralanırsın."

Hermione'nin içindeki panik bir kez daha arttı. Bunu gören Baş Kız yatıştırıcı bir sesle devam etti, "Endişelenecek şey yok. Gerçekten. Sıralama çocuk oyuncağı ve diğer öğrenciler de gerçekten çok iyi."

Hermione bundan pek emin değildi. Ya bu 'sıralama' onda işe yaramazsa, çünkü o bir Çamurkan'dı? Hermione vagonun penceresinden dışarı baktı. Yumuşak bir nefes alıp verdi. Çok uzakta olmayan Hogwarts kalesinin İskoç manzarasının ortasında heybetle durduğunu görebiliyordu. Etkileyici kalenin arkasında uçsuz bucaksız bir orman uzanıyordu. Güneş batalı çok olmuştu ama Hogwarts'ın birçok penceresi aydınlanmıştı ve altın rengi bir ışıkla parlıyor, çevresindeki karanlıkla neşeyle oynuyordu.

"Çok güzel, değil mi?"

Hermione Baş Kız'ın yorumuna başını sallayarak karşılık verdi, hâlâ şatonun manzarasının büyüsüne . Önceki paniği arka plana düşmüştü. Hermione buna inanamıyordu. Gerçekten de

burada *yaşamak*? Heyecan içinde sıcak bir şekilde kanat . Sadece burada yaşamak değil, aynı zamanda öğrenebilmek de mi? Ağzını bir gülümseme kapladı. Belki, sadece belki, bu gerçekten işe yarayacaktı.

†

Şatoya adımını attığında Hermione'nin içinde hâlâ umut ve heyecan dans ediyordu. Zeminin cilalı kaldırım taşlarını, kemerli yüksek tavanı ve şatonun duvarlarını incelerken gözlerinde merak parlıyordu.
güzel taş gargoyleler, duvarlardaki oyuklarda orada burada duruyordu. Hayretler içinde kalan Hermione, Hogwarts'ın güzelliğinden kesinlikle etkilenmemiş olan Baş Kız'ı takip etti.

Turpin büyük bir kapıya yöneldi. Diğer öğrenciler gülerek ve neşeyle sohbet ederek kapıdan geçtiler ve arkadaki odaya girdiler.
Turpin onları takip etmedi ama uzun boylu, sert görünümlü, siyahtan başka bir şey giymemiş bir kadınla daha ufak tefek bir adamın önünde durdu. Yaşlılıktan olan adam, zengin bir şekilde süslenmiş bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı. Neredeyse kel olan kafasının orasında burasında zayıf gri saçlar uzanıyordu. Küçük gözleri Hermione'nin üzerinde gezinirken soluk mavi bir renkteydi.

"Ah," dedi beyaz saçlı adam. "Siz Bayan Rookwood olmalısınız."

Hermione hemen, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

Yaşlı adam sakince başını salladı ve Turpin'e dönerek, "Yeni öğrencimizle ilgilendiğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Turpin," dedi.

Baş Kız gülümsedi. "Sorun değil, Müdür Bey."

Sonra özür diledi ve muhtemelen arkadaşlarının yanına gitmek üzere uzaklaştı. Bu arada Müdür dikkatini yeniden Hermione'ye verdi.

"Şimdi, Bayan Rookwood," dedi zayıf sesiyle. "Bu Profesör McGonagall." Yanındaki sert görünümlü kadını işaret etti.

"Gryffindor Evi Başkanı ve Müdire Yardımcısı. Ben de Profesör Dippet, Hogwarts'ın Müdürü."

Hermione ona küçük bir gülümseme attı, bu gibi sosyal durumlarda nasıl davranması gerektiğini pek bilmiyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diye fısıldadı kibarca. "Beni okulunuza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Müdür ciddiyetle başını salladı. "Babanıza olanları duyunca çok üzüldüm. Augustus'u bu okulda öğrenciyken hatırlıyorum.
okul."

Dippet derin bir iç çekti, sonra devam etti: "Kızının da aynı okula gittiğini bilse eminim gurur duyardı."

Hermione temkinli bir ifadeyle, "Umarım öyledir, Müdür Bey," dedi.

Bu muhtemelen bir büyücüyle -tabii ki Riddle'saymazsak- kendisine bağırılmadan yaptığı en uzun konuşmaydı. Müdür diğer öğrencilerin kaybolduğu kapıya baktı.

"Sanırım herkes Büyük Salon'da toplandı," diye yorumladı Dipped. "Şimdi Bayan Rookwood, Profesör McGonagall size nasıl eğitim alacağınızı açıklarken, ben de akranlarınıza varlığınızı duyuracağım.
sıralandı."

"Hogwarts'a hoş geldiniz," derken Dippet'in yaşlı yüzünde bir gülümseme belirdi.

Sonra Müdür Büyük Salon'a doğru uzaklaştı.

"Bildiğiniz gibi-" McGonagall, sesi de gözlerindeki parıltı kadar keskin, dedi. "-Hogwarts öğrencileri Hane'lere ayrılır.
Burada geçireceğiniz süre boyunca eviniz aileniz olacak."

Hermione, McGonagall'ın farklı evleri sıralamasını dinlerken başını salladı. Sonunda, hangi ev olduğu gerçekten umurunda değildi.

girmişti. Derslere gidebildiği sürece mutluydu. Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Bayan Rookwood," McGonagall'ın sert sesi onu düşüncelerinden uyandırdı. "Lütfen beni takip edin.

McGonagall onu Büyük Salon'a götürürken Hermione'nin kalbi gülünç derecede hızlı atıyordu. Diğer öğrenciler dört büyük masaya oturmuşlardı bile. O kadar sessizdi ki, Hermione'nin adımları salonun taş zemininde yüksek sesle takırdadı. Kendisine çevrilmiş yüzlerce gözü görmezden gelmeye çalıştı. Hermione bir an havada asılı duran mumları, gece gökyüzünü gösterecek şekilde büyülenmiş kemerli tavanı, masaların üzerinde neredeyse çökmekte olan lezzetli yiyecekleri gördü.

Sonunda McGonagall bir taburenin yanında durdu. Taburenin üzerinde ilginç bir şekilde eski görünümlü bir büyücü şapkası duruyordu. McGonagall'a sorgulayan bir bakış fırlatan Hermione cadıya doğru bir adım attı. Salondaki herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.
McGonagall ona eski ve yıpranmış şapkayı uzattı, sonra da Hermione'ye sandalyeye oturmasını işaret etti. Hermione söyleneni yaptı ve şapkayı titreyen elleriyle başına geçirdi.

"Merhaba," diye coşkulu bir ses duydu kafasının içinde. *"Yıllardır senin türünden biriyle karşılaşmamıştım."*

"Ne tür?" diye sormaya cesaret etti Hermione.

Bedensiz ses neşeyle cevap verdi: *"Yeni kan, tabii ki canım.*

Bu Hermione'yi panikletti. Kimsenin onun bir Melez olduğunu bilmemesi gerekiyordu.

' *Lütfen, kimseye söyleme. Burada olmamam gerekiyor. Beni cezalandırırlar.'*

Ses kıkırdadı ve *'Hayır, Bayan Granger'* dedi. *Sizin burada olmanız gerekiyordu. Buna inanın.* Sonra ses neşeyle devam etti, *'Şimdi*

Bir bakalım. Seni nereye koymalı... Nereye uyuyorsun...? Bilgiye karşı büyük bir açlık görüyorum. Çok etkileyici. Ravenclaw bu susuzluğunu gidermene yardımcı olur. Ama sadakatin de harika. Hm, belki Hufflepuff? Zor birisin. Meydan okumayı severim...'

Riddle'ın emrini hatırlayan Hermione utangaç bir sesle*, "Beni Slytherin'e koyabilir misiniz?" diye sordu.*

"*Cık cık, Bayan Granger,*" diye onu neşeyle azarladı ses. *'Slytherin gerçekten de saygın bir evdir ama sizde onlardan pek az iz görüyorum. Neden seçimi bana bırakmıyorsunuz?*

"Lütfen," diye yalvardı Hermione. *"Orada olmam gerek.*

"Öyle mi?" diye sordu ses kuşkuyla. *'Yoksa başka biri mi? Buraya sizi ayırmaya geldim Bayan Granger, Bay Riddle'ı değil. Merak etmeyin, sanırım sizi nereye koyacağımı biliyorum. Sadıksınız ama bu ne kadar zorlama? Yine de hala buradasın, dünyaya göğüs geriyorsun. Sen gerçek bir-*'

"Gryffindor!" diye baş, salondaki herkesin duyması için.

Hermione şapkayı başından çıkarırken dehşetini gizlemeye çalıştı. Profesör McGonagall şapkayı Hermione'nin titreyen ellerinden alırken ona içtenlikle gülümsedi. Sonra kırmızı ve altın rengi giysili öğrencilerin yüksek sesle alkışladığı masayı işaret etti. Tüm bu mutlu yüzleri görünce Hermione'nin ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Onun için gülümsüyorlardı, çünkü onun kendileriyle birlikte olmasını istiyorlardı.
Hermione ev arkadaşlarına doğru yürürken etrafını bir sıcaklık sardı.

Sonra bakışları kısa bir süre Gryffindor'dan ayrılıp Slytherin masasına kaydı. Hermione'nin gülümsemesi Riddle'a bakarken yüzünde kayboldu. Ona ters ters bakarken yüzünde karanlık bir ifade vardı. Hermione yutkundu ve aceleyle Gryffindor'lara doğru yürüdü.

"Buraya," diye seslendi bir ses ona. "Otur şuraya."

Hermione minnetle kızıl saçlı çocuğun yanına oturdu. Ona sırıtırken mavi gözlerinde neşe parlıyordu.

"Demek transfer oldun, ha?" dedi tabağını tavuk davullarıyla doldururken hafifçe. "Hiç yemedim."

"Şey... evet," diye kekeledi Hermione, böyle dost canlısı büyücülere alışık değildi.

Kızıl saçlı ona dostça gülümsedi ve elini uzattı. "Ron

Weasley."

Şaşkınlık içindeki Hermione onun elini sıktı ve "Hermione Rookwood," diye mırıldandı.

"Evet, Dippet az önce söyledi." Ron omuz silkti.

Yanında oturan çocuğa eliyle işaret ederken yüzündeki kocaman sırıtma hâlâ devam ediyordu.

"Bu Seamus Finnigan."

Kumlu saçlı çocuk sırıttı ve başını eğdi, Ron ise farklı insanları işaret ederek devam etti,

"Alicia Spinnet, ünlü Quidditch kaptanımız. Şuradaki adam Dean Thomas. Dikkat et, o tam kalp kırıcı. Şimdi, bu hoş bayan Parvati Patil..."

İnsanları tanıştırmaya devam etti. Hermione herkese ürkekçe başını salladı. Gryffindor'ların hepsi ona açıkça gülümsedi ve kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Yine de Hermione için tüm bu cadı ve büyücülerle konuşmak zordu. Endişeyle tabağına baktı. Omzuna dokunan sıcak bir el onu irkiltti. Hermione başını kaldırdı ve Ron'a göz kırptı. Ron'un yüzündeki çocuksu gülümseme onu anında sakinleştirdi.

"Endişelenmene gerek yok Hermione," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Onları kısa sürede tanıyacaksın... ve sonra onları tekrar aklından çıkarmaktan mutluluk duyacaksın."

Bu ünlemin ardından diğer Gryffindor'lardan kahkahalar yükseldi. Dean şakacı bir şekilde Ron'un kafasının arkasına vurdu ve onu uyardı,

"Kendini topla dostum. Bunu ciddiye alacaktır çünkü senin bir aptal olduğunu bilmiyor."

Hepsi içtenlikle güldü ve Ron bile katıldı.

"Söylesene Hermione," dedi Seamus. "Nasıl oldu da Hogwarts'a daha yeni başladın?"

"Ah... şey..." diye mırıldandı Hermione, Riddle'ın onun için uydurduğu örtbas hikâyesini hatırlayarak. "Gördüğünüz gibi, şimdiye kadar babam tarafından evde eğitildim. Ama... kısa bir süre önce bir kaza geçirdi ve... öldü."

Seamus ciddiyetle, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi.

Ron elini yavaşça Hermione'nin ön koluna, Kara Leke'nin tam üstüne koydu. Hermione gerildi. Ron onu taradı ve üzüntüyle şöyle dedi,

"Evet, bu korkunç. Ama merak etmeyin, sizi burada evinizde hissettireceğiz."

"Teşekkürler," diye kekeledi Hermione.

†

Ziyafetten sonra Hermione ev arkadaşlarıyla birlikte Gryffindor ortak salonuna yürüdü. Seamus, Dean ve Ron onun yanındaydı.

"Söz , burayı seveceksin. Çok eğlenceli," dedi Ron coşkuyla. "...şey, tamam, İksirler o kadar da eğlenceli değil. Eğer gerçekten

İyi. Biçim değiştirme de oldukça zordur." Ron başını kaşıdı ve ekledi, "Şey, tılsımlar da zor olabilir. Tıpkı Aritmetik gibi."

Seamus Hermione'nin yanına ve omzuna rahatlatıcı bir el koydu.

"Merak etme," dedi ona. "O kadar da zor değil. Ron sadece aptal."

Ron arkadaşına ters ters bakınca Seamus ve Dean kıkırdayarak gülmeye başladılar. Ron sadece omuz silkti ve sonra o da içtenlikle güldü. Hermione ona gülümsedi.

Gözlerinde hâlâ kahkaha yaşları olan Ron ona, "Asıl eğlenceli olan Quidditch," dediBen Gryffindor'un kalecisiyim." Parıldayan mavi gözleri kızın üzerine düştü ve "Sen de oynuyor musun?" diye sordu.

Hermione başını salladı. "Hayır. Aslında ben de hiç süpürgeye binmedim."

Ron'un gözleri neredeyse yuvalarından . "Süpürgede değil mi?" diye feryat etti yüksek sesle. "Bu olamaz. Merlin, ne kadar korkunç."

Hermione gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Belki de normal cadılar uçmayı biliyordu?

Onun güvensizliğini gören Ron ona gülümsedi ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Merak etme," diye güvence verdi. "Sana nasıl uçulacağını öğreteceğim."

Hermione ona gülümsedi. Tam ona teşekkür etmek isterken, soğuk bir ses araya girdi.

"Affedersin, Weasley."

Üç çocuk ve Hermione arkalarını döndüler. Hermione koridorda dikilen Riddle'ı görünce kaskatı kesildi. Yanında iki Slytherinli çocuk vardı. Biri Draco'ydu. Hermione'ye bakarken yüzünde onu tanıyan bir ifade yoktu. Yine de yüzünde tehditkâr bir hava vardı.
Üç Slytherin de. Hermione Riddle'a bakarken içindeki korkunun arttığını hissetti. Ona dik dik bakarken gözlerinde soğuk bir öfke dans ediyordu.

"Ne istiyorsun, Riddle?" Ron düşmanca alay etti, yüzündeki o rahat sırıtış gitmişti.

Hermione, Ron'un alaycı ses tonunu duyan Draco'nun elinin asasına gittiğini gördü. Riddle küçük bir el hareketiyle onu durdurdu. Sonra buz gibi gözleri tekrar Ron'a kaydı. Gryffindor'u tararken yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi.

Riddle duygusuz ve tamamen sakin bir sesle, "Ellerini kız arkadaşımdan uzak tutmanı istiyorum," dedi.

Bu hepsinin Riddle'a bakakalmasına neden oldu. Draco bile bu şaşırmış görünüyordu. Yine de şaşkınlığını ağzı açık kalan Ron'dan iyi saklayabiliyordu.

"Affedersiniz?" diye sordu okumuş kafa zayıf bir sesle.

Riddle ona ters bir bakış fırlattı. "Kız arkadaşıma dokunmamanı istiyorum."

Ron hiçbir şey söyleyemedi ve gözleri Riddle'dan Hermione'ye kaydı. Hermione şok içinde tamamen gerilmişti. Ne yapmaya çalışmıştı? Gözlerini Riddle'a dikti. Riddle'ın gözleri kısa bir süre ona kaydı ama Hermione hâlâ gözlerindeki o uyarı parıltısını görebiliyordu.

"Hermione?" Ron'un şaşkın sesini duydu. "Bu doğru mu? Riddle senin erkek arkadaşın mı?"

Ona baktı ve Hermione hayal kırıklığının gözlerini körelttiğini görebiliyordu. Ne olursa , Riddle'ın isteklerine uymak zorundaydı. Hermione yumuşak bir sesle cevap verdi,

"Evet."

Eğer mümkünse, Ron'un gözleri daha da büyüdü. Dean ve Seamus aval aval ona baktılar. Hermione şu anda kendini çok açıkta hissediyordu. Riddle ise iğrenç bir şekilde sırıttı, görünüşe göre bu sahneden hoşlanıyordu. Sonra o derin sesiyle şöyle dedi,

"Hermione? Konuşabilir miyiz?"

Hermione cevap veremeden Riddle onun elini tuttu ve kendisiyle birlikte çekti. Hermione'yi karanlık bir sınıfa çekmeden önce, diğer öğrencilerden uzak bir koridorda hızla ilerledi. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Riddle Hermione'nin üzerine yürüdü.

"Ne oldu?" diye tersleyince Hermione irkildi. "Sana Slytherin'e gelmeni söylemedim mi?"

Hermione utangaç bir tavırla, "Evet, efendim," diye cevap verdi. "Denedim. Ama şapka olmadı-"

"Bana 'Usta' demeyi kes. Ya biri duyarsa? Aptal mısın sen?" Riddle ona öfkeyle tısladı.

Hermione onun önünde korkuyla titreyerek sinmişti. "Özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Gözlerini ona dikti. Eli ona doğru uzandı ve cübbesinin kırmızı ve altın rengi eteklerini parmakladı. Yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi.

"Gryffindor mu?" diye alay etti. "Sanırım daha kötüsü olamazdı."

Hermione çekingen bir tavırla ona baktı. "Özür dilerim."

Riddle onun korku gösterisi karşısında gözlerini devirdi. "Farlara yakalanmış bir geyik gibi davranmayı bırakmalısın yoksa Şüpheli."

Hermione başını salladı ve ayakkabılarına baktı. "Bu

arada işte zaman çizelgen," dedi ona sertçe.

Başını kaldırıp ona baktı. Riddle ona bir kâğıt uzatıyordu.

"McGonagall'a onu sana vereceğimi söyledim," diye açıkladı huysuzca. "Ve derslerimin çoğuna girmeni sağladım. Böylece kendini aptal durumuna düşürmemen için sana göz kulak ."

"Teşekkür , Mas- Tom," dedi Hermione, onu ilk adıyla çağırırken sesi titriyordu.

Ona 'Tom' diye seslenirken gözlerinin öfkeyle kısıldığını görebiliyordu ama yorum yapmadı.

"Güzel. Şimdi beni takip et," dedi emir verircesine.

Hiç tereddüt etmeden ona itaat etti ve sınıftan çıkarken onu takip etti.

"Sizi ortak odanıza götüreceğim," diye açıkladı Riddle sertçe. Hermione

onun küçümseyici bir sesle "
Gryffindor". Hermione Riddle'ın hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışırken şatoda sessizce yürüdüler. Yine de yedinci kata çıktıklarında hareket eden merdivenlere, birçok portreye ve hatta gümüşi bir hayalete hayretle bakacak zamanı oldu.
Tam karanlık bir koridora girmişlerdi ki Riddle durdu ve Hermione' döndü. Hermione utangaç bir tavırla onlara bakarken gözleri ürkütücü bir şekilde duygusuzdu.

"Şimdi birkaç kurala gelelim, Hermione," diye fısıldadı Riddle, sesi ölümcül derecede soğuktu. "Artık bir Hogwarts öğrencisi olabilirsin ama bu bana ait olduğun gerçeğini değiştirmez. Anlaşıldı mı?"

Hermione hemen başını salladı. "Elbette."

"Her gün dersten hemen sonra Müdürlerin ortak salonuna gelmeni bekliyorum," diye sert bir şekilde emretti. "Quidditch ya da herhangi bir kulüp gibi ders dışı etkinliklere katılmayacaksın ve benim iznim olmadan kaleden ayrılmana izin verilmeyecek. Eğer herhangi bir sorun çıkarırsan, seni en ağır şekilde cezalandıracağımdan emin olabilirsin. Anladınız mı?"

"Evet, Tom," diye yanıtladı titreyerek.

Ona göz korkutucu bir bakış daha fırlattı. Sonra onu oldukça şişman bir kadının portresine doğru itti.

"Şifre 'mooncalf'."

Riddle gitmek için dönmeden önce Hermione refleks olarak onu selamladı. Sıcak parmaklar çenesini kavrayınca irkildi. Yine de başını yukarı kaldırırken naziktiler. Riddle'ın yüzü hâlâ okunamayan bir maskeyle kaplıydı ama tehditkâr parıltı artık masmavi gözlerini terk etmişti. Dudaklarında küçük bir gülümseme bile vardı. Riddle parmaklarını Hermione'nin yanağında gezdirirken mırıldandı,

"Sana söyledim, eğilmene gerek yok."

Hermione'nin yanağını avucunun içine alarak ona doğru eğildi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Hermione onun dudaklarının kendi dudaklarına hafifçe bastırdığını hissedince gözlerini kapadı. Karnında garip bir karıncalanma hissi kabardı ve neredeyse patlayacaktı.

Hermione nihayet gözlerini yeniden açtığında, Riddle çoktan gitmişti. Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Kendini oldukça mutlu hisseden Hermione döndü ve Gryffindor kulesine girmeden önce portrenin parolasını mırıldandı.

†

"Yani sen gerçekten *Tom Riddle*'ın kız arkadaşı mısın?" Lavender merakla sordu.

Hermione utangaçça başını salladı. Gryffindor ortak salonunda sorulan sorulardan kaçmayı başarmış ve yatakhanesine kaçmıştı. Ama şimdi yurt arkadaşları onu sıkıştırmaya devam ediyordu.

"Vay canına," dedi Parvati, yatakta Lavender'ın yanına oturarak.

Elini Bertie Bott's paketine attı ve ağzına bir yeşil fasulye attı. İki kız da Hermione'ye sanki bir tür uzaylıymış gibi bakıyordu.

"Beni yanlış anlama," dedi Lavender sonunda. "Ama ondan *korkmuyor* musun?"

Parvati onaylarcasına başını salladı. Bakışları Hermione'nin yatakta rahatsızca kaymasına neden oldu. Cadıların onunla bu şekilde konuşmasına alışık değildi. Sanki eşitlermiş gibi. Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

Parvati arkadaşına dirsek atarak, "İşte şimdi onu korkuttun," diye çıkıştı.

"Özür dilerim Hermione," dedi Lavender pişmanlıkla. "Riddle'ın sana iyi davrandığından eminim. Beni dinleme."

"Evet," diye onayladı Parvati. "Ve gerçekten iyi görünüyor. Buralardaki en seksi erkek o."

Hermione güvensizce onlara baktı. "Neden beni korkutsun ki?"

Parvati hemen, "Merak etme," dedi. "Sadece Riddle'ın oldukça... *tuhaf* bir ünü var. Ama eminim bunların hepsi aptalca konuşmalardır. Ne de olsa o baş oğlan."

Hermione kaşlarını çattı. "Ne tür bir ün?"

Parvati rahatsız bir şekilde, "Ee... o... şey, biraz karanlık görünüyor. Ya arkadaşları? Bilmiyorum... diğer Slytherin'ler bile onlardan korkuyor."

"Evet. Ve Riddle onların lideri." Lavender ciddiyetle başını salladı. "Sonra Lisa Turpin'le ilgili bir şey oldu. Bu yıl baş kız o. Her şey yolundaydı ama okulların bir hafta kala aniden Başkanlar'ın yatakhanesine dönmeyi reddetti. Nedenini hiç söylemedi. Ama birdenbire Riddle'ın etrafında inanılmaz gerginleşti."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' **Senden başka türlü olmanı istemezdim;**

Seni seviyorum aşkım, her o kadar iyi ki,

Seni değiştirecek gücüm olsaydı

Biçim, yüz ya da zihin

olarak, bulamadım

"Seni yeniden düzenleyecek bir kalp.

- William Cosmo Monkhouse

(*1840 †1901)

On İkinci Bölüm: Vahşi Rüzgarlar

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi.

Yazarın notu: Bir bölüm daha. Biliyorum, bunda biraz yavaş kaldım. Bir aile krizi vardı. Üstüne üstlük bir çeşit akıl hocası olması gereken profesörüm benden nefret ediyor ...ya da hiç umursamıyor. Hangisinin daha kötü olacağından emin değilim. Her neyse, bölüm sonunda bitti. Bu da bir şeydir en azından ^^

Çünkü birçok eleştirmen bana Harry ve Dumbledore'un bu hikayede olup olmayacağını sordu: Harry hiç görünmeyecek. Umarım hayal kırıklığına uğramazsınız. Ama bir sürü başka kanon karakter olacak. Ve Dumbledore için: Şey, o öldü sayılır. Grindelwald'a karşı düelloda öldürüldü. Ondan sonra Grindelwald yönetimi ele geçirdi ve her şey yokuş aşağı gitti. Sonuç olarak Muggle doğumlular köleleştirildi.

Tüm eleştirmenlere sesleniyorum: Siz en iyisisiniz! Umarım bunu biliyorsunuzdur. Bu beni ayakta tutuyor! Teşekkür ederim!

JustJane, Raiam, Kbcollegebound, vampireluph, hateme101, maribp, TwilightGirl100195, Shubhs, The Spades Queen, Kaugummi, M. Sheldon, Komo Pineconeseed, Merhaba, trestreschic, Gigi, Alyette, Amorgen Lestrange, Snapesbloodredneko, Jen103, Lady Leaena, littlecottontail94, nikif, Gabby0515, NeverEndingFairyTales, Vita Artista, Barryium, QueenyT, Honiball, hollanddj13, sKyLaR KnIgHt, le-femme-cavalier, emileyerdbeere, Angellwriter, ugottalongway2go, absolutemalfoy, azulaiii, funnygirl, Luckylily, FadedSunset, Chamilia Lutien Tinuviel, XxTaintedxDaggerxX, Iceagesurvivor123, LadyNorth76, KamiaKeller, HereToRead84, SamarKanda, CassieRenee333, LilyGirl101, Kaien Brief, Ceralyn, Lovenotes333, AlwaysthereforTaraxx, vamp1987, LoriAnnRut, NY GE Pyromaniac, PintoNess, xPaintedxRedx, DArk 16EtErnIty z8, music of silence, OfCakeAndIceCream,

m0nt, everlastingtrueromance, Maria, Anon, AvoidedIsland, Lolita, kraco, amidtheflowers, Patricia pc, Sin-and-Smokin, Doctor It

{{{{{{{{+}}}}}}}}

On İkinci Bölüm: Vahşi Rüzgarlar

Riddle çayından bir yudum alırken, günün ilerleyen saatleri için belirlediği kaymakamlar toplantısını zihninden geçirdi. Sıkıcı bir toplantı olacaktı. Okul Müdürü olmanın avantajları olsa da, bu işin getirdiği angaryalar da bir o kadar sinir bozucuydu. Sinir bozucu bir ses düşüncelerini böldüğünde Riddle içten içe yatağına geri dönmeyi diledi,

"Peki, onunla nasıl tanıştın?"

Riddle gözlerini konuşmacıya çevirmeden önce çayından bir yudum daha aldı. Dolohov kaşlarını kaldırarak ona sırıttı. Etraflarındaki diğer Slytherin'ler bu konuşmadan parçalar alabilmek için kelimenin tam anlamıyla eğilmişlerdi. Riddle sakin bakışlarını Dolohov'a çevirmeden önce çay bardağını telaşsızca bıraktı.

"Kim?" diye sordu kayıtsızca.

"Hogwarts'ın en yeni gizemi, tabii ki." Dolohov'un yüzündeki pespaye sırıtış genişledi. "Hermione Rookwood."

Oh, o . Riddle Gryffindor masasına bir göz attı. Masa nispeten boştu. geç kalkanlar olarak bilinirdi. Gözleri hemen Hermione'ye takıldı. Kız tek başına oturuyordu, başını tabağına eğmişti ve belli ki kimseyle göz teması kurmaya korkuyordu.
Riddle iç geçirdi. Mudblood'un masasındaki diğerlerine hizmet etmeye çalışmadığı için muhtemelen minnettar olmalıydı.

"Riddle, Riddle." Dolohov sahte bir başını salladı. "Bütün iyi olanları almayı bırak*malısın*. Yakında benim gibi zavallılara sadece Hufflepuff'lar kalacak."

Riddle hemen gözlerini kısarak diğerinin anlamsızlığına sinirlendi.

"İtiraf etmeliyim ki," diye girdi Draco Malfoy'un züppe sesi. "Bir Gryffindor'a göre Rookwood gerçekten de *çok* yakışıklı."

Riddle kaşlarını kaldırarak Malfoy'a baktı. Sarışının gri gözleri söz konusu Gryffindor'u ilgiyle taradı.

"Peki nedir bu? Zevk mi, iş mi?" Dolohov şakacılığın tüm izlerini terk etti, ses tonu artık hesaplıydı.

Riddle tembelce koltuğunda arkasına yaslandı ve buz mavisi gözleri yavaşça Çamurkan'ın üzerinde dolaşırken dudaklarının bir sırıtışla izin verdi.

"Her ikisi de, Dolohov," kıs kıs güldü Riddle. "Her zaman

ikisi de." Dolohov'un yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi

bile yoktu. "Peki ya Amy Belby?" Regulus araya girdi.

Riddle cılız çocuğa bakarak kaşlarını çattı. Regulus Black. Bu zavallı çocuğun Bellatrix'in kuzeni olduğuna hâlâ inanamıyordu. Regulus onun bakışları altında irkilirken, Riddle sadistçe sırıttı. Bir büyücü için bu zavallı bahane nasıl olmuştu da Slytherin'e girmeyi başarmıştı? *Muhtemelen soyadıydı*, diye düşündü kötü niyetle. "Amy

Belby?" Riddle kötü niyetle cevap verdi. "Güzel bir

sevişmeydi."

Etrafında oturan Slytherin'ler kıs kıs güldü ve Riddle neredeyse gözlerini devirecekti. Gerçekten mi? Onun ne olduğunu sanıyorlardı? Tabii ki o ürkek Ravenclaw'a hiç dokunmamıştı. Ne de olsa standartları vardı. O değersiz kızdan istediği tek şey Kurucular Kitabı'ydı.

"Peki ya Rookwood?" Goyle, Gryffindor masasına pis pis bakarak sordu. "Eminim iyi sevişiyordur."

Bu düşünceyle Riddle'ın büyüsü tehlikeli bir şekilde alevlendi. Bunu kontrol altında tuttu ama içinde kesinlikle bir öfke birikiyordu. Riddle Goyle'a döndü ve çocuğa buz gibi baktı.

"Bu, Bay Goyle, sizi ilgilendirmez."

Riddle'ın sesi sessizdi, neredeyse Büyük Salon'daki gürültülü konuşmalar tarafından bastırılmıştı, yine de altında gizlenen keskin kenar, etrafındaki herkesin rahatsız edici bir şekilde sertleşmesine neden oldu. Goyle korkuyla başını salladı, alnında boncuk boncuk terler belirmişti. Riddle çocuğa son bir tehditkâr bakış fırlattıktan sonra siyah postacı çantasını kaptığı gibi Büyük Salon'un çıkışına doğru yürüdü. Dersler birazdan başlayacaktı ve geç kalmaktan nefret ediyordu. Riddle Hermione'nin kapıların yanında durduğunu gördü, oldukça kaybolmuş görünüyordu.

"Hermione," diye selamladı ona ulaştığında.

Onun yaklaştığını fark etmediği için sıçradı. Aceleyle ona doğru döndü. Onu tanıdığında gerginliği biraz olsun azalmış gibiydi. Riddle onun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğünde garip bir şekilde tatmin olduğunu hissetti.

"Mas- Tom," diye fısıldadı Hermione selamlayarak.

Riddle onun az kalsın yaptığı hatayı görmezden gelerek onu sertçe azarladı, "Eminim çoktan Kadim Rünler'e doğru yola çıkmış olman gerekirdi."

"Evet, biliyorum," diye çabucak güvence verdi. "Özür dilerim."

Gözlerini devirdi. "Her şey için özür dilemeyi bırak."

Hermione ona sadece başını salladı, şimdi açıkça onun bakışlarından kaçınıyordu. Riddle gözlerini ona dikti. Oldukça ürkek, hatta korkmuş görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu sertçe.

Hermione onun keskin ses tonu karşısında irkildi ama sonra gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Hiçbir şey. Gerçekten," dedi zayıf bir sesle ve gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim."

Ne acınası bir yalan. Riddle ona içten içe başını salladı. Çantasının askısını gergin bir şekilde büken ellerine baktı, belli ki ne kadar titrek olduklarını gizlemeye çalışıyorlardı.

"Sorun ?" Riddle sertçe tekrarladı.

Hermione ona bakarken dudağını endişeyle ısırdı. Tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki, bir grup üçüncü sınıf öğrencisi gürültülü bir şekilde sohbet ederek yanlarından geçti. Hermione'nin ağzı hemen kapandı ve üçüncü sınıflara endişeyle baktı.

"Tamam," dedi Riddle yavaşça. Onu kolundan yakaladı ve "Beni takip et. Seni sınıfına götüreceğim."

Hermione başını salladı ve mahcup bir sesle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Küçük Çamurkan, Hogwarts'ın koridorlarında onu yönlendirirken başını eğerek yanında yürüdü.

"Yani? Başka hiçbir Gryffindor ileri Kadim Rünler dersi almıyor mu?" Riddle, sesinde küçümseyici bir tonla sordu.

Koyu kahverengi gözlerini ona dikti. Sonra hızla başını salladı ve yine onun bakışlarından kaçındı. Riddle iç çekişini bastırdı ve sinirli bir şekilde sordu,

"Seni bu kadar rahatsız eden ne?"

Kız ona bakmadı ama ona nasıl yaklaştığını fark etti. Sonunda fısıldadı,

"Fark edecekler."

Riddle bir kaşını kaldırdı. "Neyi fark ettin?"

Gözleri yine güvensizlikle ve kısık bir sesle açıkladı,

"Buraya ait olmadığım çok açık. Fark edecekler ve sonra... ve sonra..."

Hermione ona sokuldu ve iki eliyle kolunu kavradı. Yüzünü onun omzuna sakladı ve titreyerek şöyle dedi,

"Beni yakalayacaklar ve ölüme mahkum edecekler."

Riddle yürümeyi bıraktı ve mavi gözlerinin titreyen kızın üzerinde gezinmesine izin verdi. Kızın zayıflık gösterisinden iğrenmemiş olmasına şaşırmıştı. Ve kızın küçük bedeninin kendi bedenine yaslanması hiç de rahatsız edici değildi. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi.

Riddle kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacaklar," dedi.

Hermione ona daha da sıkı sarıldı. Hermione'nin başını omzuna yaslayıp salladığını hissetti.

"Her şeyi berbat edeceğim... İşaretimi görecekler..."

Riddle onun sesinde yavaş yavaş beliren paniği duyunca kıs kıs güldü. Elleri hâlâ onun kolunu sıkıca kavramıştı. Ona doğru eğildi ve saçlarından gelen tatlı hindistancevizi kokusuyla hemen çarpıldı. O şampuanı tam olarak nereden çaldığını merak ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi çünkü kesinlikle onun için almamıştı. Sonra kızın kulağına tısladı, sert ses tonuyla,

"Artık bana aitsin."

Riddle onun ellerini kendisinden uzaklaştırdı ve omuzlarından tutarak kol uzunluğuna getirdi. Sesinde soğuk bir otoriteyle onu uyarırken gözleri zalimce kızın kahverengi gözlerine dikilmişti,

"Ve başarısızlıklara tahammülüm yok."

Çoğu insan onun bakışları altında kıvranırdı, ama Hermione öyle yapmadı. Kocaman gözlerle ona baktı. Hatta ince bir tehdit olarak algılanan bu bakıştan kendine güven duyuyor gibiydi. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve ona başıyla onay verdi. Riddle hafifçe

Dudaklarının kıvrılması dikkatini dağıttı ve konuyu kapatmaya karar verdi. Hermione'nin elini tuttu ve onu sınıfına doğru götürmeye devam etti. Birkaç adım sonra Hermione çekinerek sordu,

"Benimle Kadim Rünler'e gelemez misin?"

Riddle onun gözlerindeki umutla sırıttı. Bu, onun maskelerinin ardına göz atan birinin ona yaklaşmak istediği ilk an olmalıydı. Bellatrix dışında, ama o cadı sayılmazdı çünkü açıkçası o bir deliydi.

"Bu bir Gryffindor - Ravenclaw sınıfı," diye Hermione'ye ders verdi Riddle. "Eğer beni dinleyip Seçmen Şapka'nın seni Slytherin'e koymasına izin verseydin, şimdi bu sorunu yaşamayacaktın."

Şimdi kız ona kaşlarını çatmıştı, Riddle bunu eğlenerek fark etti.

"Benim hatam değildi," diye homurdandı. "Şapka bana uymayacağımı

söyledi.
Slytherin."

"Eski püskü bir şapkayı ikna edemiyor musun? Bu sadece senin kurnazlıktan yoksun olduğunu kanıtlıyor," diye alay etti Riddle ona sırıtarak. "Ne düşünüyordum ki? Slytherin'de asla hayatta kalamazdın."

Hermione ona öfkeyle baktı ve sertçe azarladı, "Gryffindor'un iyi bir ev olduğunu bilmeni isterim. Tanımlaman biraz *önyargılıydı*, değil mi?"

Riddle'ın gözleri alaycı bir incinmişlikle irileşti ve alaycı bir tavırla, "Beni önyargılı olmakla mı suçluyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mudblood ciddiyetle. "Şimdiye kadar karşılaştığım en az önyargılı büyücülerden birisin."

Riddle kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle, "Bu tavırla Hufflepuff'a girmeliydin," dedi.

"Aslında," dedi Hermione düşünceli bir ifadeyle. "Şapka beni Hufflepuff'a koymayı düşündü."

Hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Hermione önemle başını sallayınca, Riddle kıs kıs gülmekten kendini alamadı. Hermione ona sitemle kaşlarını çattı. En azından gerginlik onu terk etmişti. Her zamanki itaatkâr Çamurkan halini takınamazdı. Her ne kadar hoşuna gitse de - Riddle kötü kötü sırıttı - çekingenliği sadece istenmeyen dikkatleri üzerine çekecekti. Riddle elini Hermione'nin küçük sırtına koydu ve onu sınıfına doğru itti. Bir grup Ravenclaw, burunları kitaplarında, kapının önünde Kadim Rünler profesörünü beklemeye başlamışlardı bile.

"Beni utandırma," diye uyardı Riddle Hermione'yi.

†

Hermione temkinli bir şekilde masalardan birine oturdu. Bir an için nefes cesaret edemedi, birinin ona bağırmaya başlayacağından ve sınıfta ne yaptığını öğrenmek isteyeceğinden korkuyordu. Hiçbir şey olmadı. Ravenclaw'ların hepsi sakinleşmiş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Kimse Hermione'nin varlığından rahatsız olmamıştı.

Bir sınıfta oturuyorum!

Öğretmen Profesör Wenlock odaya girdiğinde Hermione'nin dudaklarında orantısız bir sırıtış belirdi. Yüzünde hoş bir gülümseme olan hafif tombul kadın, sınıfını selamlıyordu. Saçları oldukça dağınık bir topuz yapılmıştı ve neredeyse giydiği cadı cübbesi kadar beyazdı. Hermione profesörden hemen hoşlandı. Kadın ona Malfoy malikânesindeki aşçı Maggie'yi hatırlatıyordu.

Profesör Wenlock mutlulukla, "Hepinizi görmek ," dedi.

Bakışları Ravenclaw sınıfının dolaşırken Hermione'nin altın rengi ve kırmızı süslemeli cübbesine takıldı.

"Oh, ne görüyorum?" diye neşeyle haykırdı profesör. "Yeni bir öğrenci. Siz Bayan Hermione Rookwood olmalısınız."

Artık tüm dikkatler onun üzerinde olduğundan, Hermione'nin gerginliği tüm gücüyle geri döndü ve hafifçe midesini bulandırdı.

"Evet, Profesör," diye mırıldandı utangaççа.

Wenlock mutlulukla ellerini çırptı. "Güzel, güzel. Yeni yüzlerle tanışmak her zaman güzeldir. Umarım Hogwarts'ta kendinizi evinizde hissedersiniz."

Profesör bununla birlikte dersine başladı. Wenlock Göç Dönemi'nde runik alfabenin dağılımı hakkında ders anlatırken Hermione dikkatle dinledi. Profesör asasını sallayarak konuşmasını bitirdi ve kara tahtada rünlerle yazılmış bir ayet belirdi.

"Bu koruma büyüsünü çevirmeyi dene," diye teşvik etti Wenlock. "Zor olduğunu biliyorum çünkü henüz bazı rünlerin üstesinden gelemedik. Sadece ne kadar ilerleyebileceğini gör."

Hermione ara sıra ders kitabına başvurarak çeviri üzerinde çalıştı. Wenlock'un sözlerinden sonra düşündüğü kadar zor değildi. Ne de olsa Hermione, Malfoylar'ın kütüphanesindeki rünlerle ilgili neredeyse tüm kitapları okumuştu. Bu yüzden hızlıca çalışabildi.

Çevirisini bitirmesi sadece yarım saatini almıştı. Hermione sınıfı taradı ve diğer öğrencilerin hâlâ çalışmakta olduğunu fark etti. Hermione kuşkuyla parşömenine baktı. Belki de bir hata yapmıştı? Aksi takdirde diğerlerinden önce bitirmiş olamazdı.

"Sıkıştınız mı, Bayan Rookwood?" diye sordu nazik bir ses.

Hermione irkilerek başını kaldırdı. Profesör Wenlock yanına gelmişti.

Hermione yumuşak bir sesle, "Hayır profesör," dedi. "Ben

bitirdim." "Gerçekten mi?" Wenlock kaşlarını kaldırdı.

Hermione'nin parşömenine uzandı ve çeviriyi taradı. Hermione endişeyle alt dudağını sıkarak profesörü izledi. Çevirisi muhtemelen yanlıştı. Tedirginlik kalbini sıktı. Umarım bu dersten kalmayacaktı... Ya hiçbir için yeterince iyi değilse? Ne de olsa Hermione hiç okula gitmemişti. Ya birbiri ardına sınıfta kalırsa? Riddle kesinlikle onu okuldan alırdı. Ya sonra? O zaman ne yapacaktı? Hermione'nin nefes alış verişi panikten sığlaşmıştı.
Riddle tarafından bir kenara atıldığını gördü.

"Bayan Rookwood," dedi profesörün sesi Hermione'nin kararsız düşüncelerine nüfuz ederek.

Korkuyla başını kaldırdı ve beyaz saçlı kadına baktı. Hermione şaşkınlıkla Wenlock'un yüzünde geniş bir gülümseme buldu. Profesör ona olumlu bir şekilde bakıyordu.

"Bu kusursuz bir çeviri. Etkilendim. Gryffindor için on puan al."

"Teşekkür ederim Profesör," diye kekeledi Hermione, sonuç karşısında şaşırmıştı.

"Kara tahtaya gidip çalışmanızı paylaşmak ister misiniz?" Wenlock nazikçe sordu.

Bir saat sonra Hermione yüzünde mutlu bir gülümsemeyle Kadim Rünler sınıfından çıktı. Adımlarında bir sıçrayışla koridorda yürüdü. Bir sonraki dersi Bitki Bilimi'ydi ve bir şekilde seralara giden yolu bulması gerekiyordu. Hermione cüppesinin cebine uzandı ve metalik bir iksir şişesi çıkardı. Bir ağız dolusu Çok Özlü İksir yutarken ürperdi. Şişeyi bir kenara koyarken parmakları asasına kaydı. Hermione onu çekti. Ağzını kocaman bir gülümseme kapladı. Kestane rengi asa sanki her zaman oraya aitmiş gibi elinde rahatça duruyordu.

Hermione hâlâ geniş geniş sırıtarak koridorda aceleyle ilerledi ve bir köşeyi döndü. Bir sonraki dersine geç kalmak istemiyordu. Gümüş rengi

güzel bir kadının hayaleti yan koridorda süzülüyordu. Hermione bakmaktan kendini alamadı. Kadının düz saçları inanılmaz derecede uzundu ve beline kadar uzanıyordu. Ayak bileğine kadar uzanan elbisesi ince vücudunun üzerinde erimiş gümüş gibi akıyordu. Hayaletin cansız gözleri Hermione'nin üzerinde gezindi, ince aristokrat yüz hatlarında hiçbir tepki yoktu. Sonra bakışları Hermione'nin yüzünden elindeki asaya kaydı. Hayaletin ürkütücü gözleri asaya sabitlenmişti ve aniden güzel yüzünde saf bir nefret dalgası patladı.

"Bu da ne?" diye bağırdı ölü kadın, melodik sesini öfke kaplamıştı. "Nereden aldın bunu?"

Hermione tökezleyerek öfkeli kadından bir adım uzaklaştı, şimdi asasını daha sıkı tutuyordu.

"Ben buldum..." diye kendini savundu.

Hayalet dinlemiyor gibiydi, öfkesi Hermione'nin elindeki asaya odaklanmıştı. Hayaletin gözleri, titreyen Hermione'yi tararken acımasız bir öfkeyle parlıyordu.

"*Buldun* mu?" diye fısıldadı kadın, sesi öfkeyle titriyordu. "Seni küçük sefil, aşağılık! *Kimsin sen*?"

Hermione bir adım daha geri çekildi ve tereddütle cevap verirken kaçış yolu var mı diye koridora baktı,

"Ben Hermione Rookwood."

"Rookwood mu?" diye hırladı çileden çıkmış hayalet, ellerini yumruk yapıp Hermione'nin boynuna geçirmek istercesine.

"Rookwood," diye fısıldadı kadın, şimdi ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Gözleri yine Hermione'nin asasına takılmıştı. Sonra, başka bir şey söylemeden, ölü kadın Hermione'nin bedeninin içine daldı. Hayalet yanından geçerken nefesi kesildi. Sanki üzerine bir şey dökülmüş gibi hissetti.

buzlu su kovası. Hayalet taş duvarın içinde kayboldu. Hermione tedirgin bir şekilde olduğu yere baktı.

"Hey, Hermione," diye seslendi bir ses ona.

İrkilerek arkasına döndü ve Ron, Dean ve Seamus'un ona doğru yürüdüklerini ve gülümsediklerini gördü. Çocuklar ona ulaştığında Seamus soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı ve yorum yaptı,

"İyi misin? Az önce bir hayalet görmüş gibisin." Hermione

ironiyi takdir edemeyecek kadar titriyordu. "Ben iyiyim."

"Tamam," dedi Ron tereddütle. Sonra ona gülümsedi. "Bizimle Herboloji'ye kadar yürümek ister misin?"

"Şey... evet," diye fısıldadı Hermione. "Elbette."

Çocuklarla birlikte yürürken kalbi hâlâ göğsünde hızla çarpıyordu. Hayalet ondan ne istemişti? Kadın ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu ama Hermione onun yüzünü daha önce nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Kararlılıkla başını salladı. Muhtemelen önemli bir şey değildi. İnsanlar ona ilk kez sebepsiz yere bağırmıyordu. Hermione başını kaldırıp Ron'a

baktı. "Seni kahvaltıda

görmedim."

"Evet." Ron omuz silkerek ona sırıttı. "Ben . Serbest dönem."

Dean Hermione'ye şüpheyle baktıktan sonra, "Neden
Uyanık mısın, Hermione? Sakın bana Kadim Rünler dersi aldığını

söyleme." Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve tereddütle,

"Aslında alıyorum," dedi.

Dean göğsünü tuttu, yüzünde dramatik bir vardı, "Dehşet. Kadim Rünlerde sıkışıp kaldım."

"bir avuç çokbilmişten başka kimse olmadan." Ron ciddiyetle başını salladı.

Sonra yüzünde bir sırıtma belirdi ve şakacı bir kolunu Hermione'nin omuzlarına doladı.

"Neden Kadim Rünleri aldın ki?" diye sordu. "Pazartesi sabahı, olabilecek en kötü şey bu."

Üç büyücüyle çevrili olmak biraz göz korkutucuydu ama şimdi Hermione'nin bir şeyler söylemesi *gerekiyordu*.

"Kadim Rünler harika bir derstir," dedi Ron'a oldukça otoriter bir ses tonuyla. "Bunu kaçırıp da nasıl uyuyabilirsin?"

Çantasına uzandı ve Profesör Wenlock'un dersinden aldığı notları çıkardı.

Hermione önemle, "Bak Ron," dedi ve parşömeni onun burnunun dibine soktu. "Şu rünlere bak. Hepsi birbirine uyuyor. Bu bilgiyle neler yapabileceğini göremiyor musun?"

Ron kaşlarını çatarak gözlerini kırpıştırdı, Hermione'nin parşömenine bakarken Hermione de ona beklenti içinde bakıyordu. Bir süre sonra yavaşça konuştu,

"Hayır. Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Ron parşömeni ona geri uzattı. Hermione onun anlayışsızlığı karşısında oflarken, Seamus'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Biliyorsun, Hermione," diye işaret . "Birdenbire senin de her şeyi bilen biri olduğun ortaya çıktı."

Gözlerini onun gülümseyen yüzüne dikti ve hınzırca, "Çok geç değil. Profesör Wenlock ile konuşabilirim. Eminim sizi içeri alacaktır."

Aynı anda üçü de başlarını salladı. "Buna

gerek yok."

"Kendini rahatsız etme."

†

Herboloji öğretmeni Profesör Beery, sınıfının önündeki çalışma masasının üzerine bir saksı koydu. Saksıdan koyu yeşil sarmaşıklar çıktı.
Bir ahtapotun kolları gibi hareket eden bitkinin sarmaşıkları öfkeyle profesöre doğru uzandı.

"Bunun ne olduğunu bana kim söyleyebilir?" Beery bir yandan dallardan kaçmaya çalışırken bir yandan da sordu.

Hermione'nin soruyu düşünmesine bile gerek kalmamıştı. Kolu hemen havaya fırladı. Ne bir Hufflepuff ne de başka bir Gryffindor cevap vermek istedi. Beery minnetle Hermione'ye gülümsedi.

"Ah, yeni öğrencimiz," dedi onaylayarak. "Bakalım neler biliyorsunuz, Bayan Rookwood."

Hermione hemen, "Şeytan Kapanı, profesör," diye cevap

verdi. "Bu doğru," diye övdü Beery. "Gryffindor'a beş puan."

Hermione'nin yüzü kızardı. O kadar parşömenine bir şeyler karalamış olan Ron, Hermione'ye yaklaşarak onu cesaretlendirdi,

"Devam et, Hermione. Bu yıl Ev Kupası'nı kazanmak istiyoruz." Durakladı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu arada, Seamus haklıymış. Sen bir ineksin."

Hermione bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştı ve dirseğini onun yırtıklarına doğru itti. "Değilim."

O anda Beery bir soru daha sordu ve Hermione'nin eli bir kez daha havaya kalktı. Ron'un sırıtışı genişledi ve kendini beğenmiş bir tavırla şöyle dedi,

"Davamı geri çekiyorum."

Dean arkadaşını, "Dikkatini dağıtma," diye uyardı. Sonra kıkırdadı, "Puan almak için tek umudumuz o."

Hermione Gryffindor'a beş puan daha kazandırdıktan sonra Beery onlara Şeytan Kapanı'yla kaplarını almalarını ve sarmaşıkları budamalarını söyledi. Hermione ekipmanlarını almak için çantasını karıştırdı ve Riddle'ın ona verdiği ejderha derisinden eldivenleri giydi. Seamus eldivenlerine bakarken kaşlarını kaldırdı. "Senin

için biraz fazla büyük değiller mi?"

Gerçekten de eldivenler birkaç beden büyüktü. Ama Hermione'nin kendi eldiveni olmadığı için bunların iş göreceğini düşündü.

"Evet." Omuz silkti. "Onlar aslında Tom'un."

"Riddle'ın mı?" Ron Şeytan'ın Tuzağı'yla savaşırken sordu. "Evet,"

diye yanıtladı Hermione. "Benimkini... evde unutmuşum."

Ron sonunda sarmaşığı kavradı ve makasla ucunu . Küçümseyerek yorum yaparken bir sonraki sarmaşığa uzandı,

"Riddle sana kalbinin iyiliğinden dolayı bir şey mi ödünç verdi?" Homurdandı. "Gerçekten dikkatli olması gerekiyor yoksa itibarını mahvedecek."

Hermione kaşlarını çattı. Bu, birinin Riddle'ın şüpheli ününe ikinci kez dikkat çekişiydi.

"Tom'dan neden hoşlanmıyorsun?" Hermione ihtiyatla

sordu. Ron ona araştıran gözlerle baktı. "Çünkü o-"

Dean boğazını temizleyince konuşması kesildi. Ron'un gözleri kısa bir süre arkadaşına kaydı. Sonra tekrar Hermione'ye baktı ve güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Çünkü o Slytherin'de. Gryffindorlar ve Slytherinler birbirlerini pek sevmezler."

"Ah." Hermione daha fazlası olduğunu hissedebiliyordu. "Yani, onun benim-" *Usta mı?* "-erkek arkadaş?"

"Hayır. Endişelenme." Ron hızla başını salladı. "Gryffindor'a ilk gelen sen olmazdın-...şey... yani... Gryffindor'da olmandan gerçekten memnunuz."

Dean kuru bir sesle, "Pürüzsüz, Ron," dedi. "Çok pürüzsüz."

Seamus Hermione'ye sırıtarak, "Yine de," dedi. "Seni aramızda görmekten çok memnunuz."

†

Çok geçmeden Hermione seradan şatoya dönüyordu, etrafında Gryffindor'lardan oluşan bir kalabalık vardı.
Seamus onun yanında yürürken sağ elinde Şeytan'ın Tuzağı'nın isabet ettiği bir kesik vardı.

Ron iyi huylu bir tavırla, "Eldivenlerini takmalıydın," dedi.

Seamus ona sadece ters ters baktı ve "Onları yatakhanede bıraktım," diye homurdandı.

Hermione onun elindeki kızgın yaraya baktı. "O kesiğe biraz merhem sürmelisin." Hizmetkâr modu devreye girdi ve hemen, "Senin için getirebilirim," dedi.

"Hayır, endişelenme," dedi Seamus. "Sadece küçük bir kesik. Geçen ay Jimmy Peaks'in Quidditch antrenmanı sırasında kafama bir Bludger fırlatmasıyla kıyaslanamaz bile."

"ama," diye alay etti arkalarından yürüyen bir Gryffindor kızı.

Hermione onun adının Demelza Robins olduğunu hatırladı. Sarışın kız Seamus'un koluna şakacı bir tokat attı ve şöyle dedi,

"Jimmy bunu yapmadı. O Bludger'a doğru uçtun."

Bununla Quidditch taktikleri hakkında bir tartışma başlatmış oldu. Hermione pek dinlemiyordu ama yan girişten şatoya girerlerken ev arkadaşlarını takip etmekle yetindi. Koridorlar öğle yemeği için Büyük Salon'a giden öğrencilerle doluydu. Birçok koridorda yürürken Hermione burada yolunu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Ron'a birisinin Hogwarts'ın haritasını çizmeye çalışıp çalışmadığını sormak istiyordu ki karanlık bir köşede gözlerden uzak duran bir grup insan gördü.
Diğer öğrencilerin onlardan nasıl uzak durduğunu fark etti. Arada sırada onlara gergin bakışlar fırlatılıyor ve diğer öğrenciler kısık sesle fısıldaşıyorlardı. Hermione neredeyse o şüpheli grubun yanından geçerken aralarında Riddle'ı gördü. Draco da oradaydı ve - Hermione ürperdi - Bellatrix Black de. Diğer üç çocuğu tanımıyordu ama hepsinin oldukça karanlık ve uğursuz göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Hermione kısa bir süre tereddüt etti ama sonra onlara doğru yürüdü.

"Hermione? Ne yapıyorsun?" Ron'un gergin sesi onun peşinden sürüklendi.

Diğer Gryffindor'lar biraz endişeyle ona baktılar. Hermione onlara gülümsedi ve onsuz devam etmelerini işaret etti. Sonra Riddle'ın yanına gitti. Uzun boylu, siyah saçlı bir adamla sohbete dalmış olduğu için onu henüz fark etmemişti. Bellatrix ise o kadar kayıtsız değildi ve dudak büktü,

"Burada ne arıyorsun?"

Hermione diğer kızın varlığında kendini rahatsız hissetti. Daha da kötüsü, şimdi diğerleri de ona bakıyordu. Bellatrix'e baktı ve kekeledi,

"Tom'la konuşmak istedim."

Bellatrix'in güzel yüzündeki ifade hemen karardı. Ağır ağır kapanan gözleri tehlikeli yarıklara dönüştü ve Hermione'ye doğru bir adım attı.

"'Tom' mu?" Bellatrix öfkeyle tısladı. "Ona 'Tom' demeye nasıl cüret edersin?"

"Uh-oh," dedi uzun siyah saçlı büyücü kıs kıs gülerek. "Bella savaş yolunda. Dikkatli olun."

Bellatrix öfkeyle homurdandı ve asasını çekti. Hırlarken asasının ucundan uğursuz yeşil kıvılcımlar uçuştu,

"Bu işe karışma Dolohov. Yoksa sıradaki sen olursun!"

Dolohov ellerini merhamet için kaldırdı ama yüzündeki sırıtış özür dilemekten çok uzaktı. Karanlık bir şekilde hırlayan Bellatrix dikkatini Hermione'ye verdi. Cadı yavaşça asasını kaldırdı, gözlerinde çılgınca parlayan öldürücü bir niyet vardı. Bellatrix'in onu en son lanetlediği zamanı hatırlayınca Hermione'nin içindeki korku bir anda arttı. Cadı herhangi bir zarar vermeden önce, Riddle'ın sakin sesi emretti,

"Kes şunu Bellatrix."

Bellatrix'in yüzünde saf bir nefret ifadesi belirdi ve Hermione'ye ters ters baktı. Riddle'a döndüğünde yüzündeki öfkeli ifade kaybolmadı. Bunun yerine Bellatrix'in kara gözleri isyan edercesine Riddle'a dik dik baktı. Büyüsü kontrolsüzce sarmıştı. Büyücü kendi asasını çekmek için hiçbir hamle yapmadı. Yüzü boş bir maskeye dönüşmüş olan Bellatrix'i rahatsız olmadan izledi. Riddle hiçbir tepki vermeyince, sonunda tısladı,

"Sanki sikimde!"

Bellatrix Hermione'ye bir bakış daha atmadan koridorda tepindi, öfkeli büyüsü hâlâ sarıyordu. Dolohov bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve yorum yaptı,

"Çok huysuz biri."

Draco kuru bir sesle, "Biraz güneş ışığı," diye cevap verdi.

Riddle tüm bu olaydan hiç etkilenmemişti ve onun yerine ipeksi sesiyle Hermione'ye sordu,

"Benden ne istiyordun Hermione?"

Hermione ona gergin bir bakış fırlattı ve, "Şey... Pek bir şey yok. Sanırım sizi yalnız bıraksam iyi olacak."

Riddle'ın ağzının kenarlarında bir sırıtma belirdi. Kız kaçamadan onun eline uzandı.

"Gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Size Büyük Salon'a kadar eşlik edeceğim."

Hermione utangaç bir ifadeyle ona baktı ve başını salladı. Riddle arkadaşlarına başka bir şey söylemeden Hermione'yle birlikte oradan ayrıldı. Riddle onu koridorlarda gezdirirken, Hermione diğer öğrencilerin onlara baktığını fark etti.
Kendini rahatsız hissederek Riddle'ın elini daha sıkı tuttu.

"Yani?" Riddle sohbet eder gibi konuştu. "İlk günün nasıl geçti?"

Hermione başını kaldırıp ona baktı. Hermione ona gülümsedi, görünüşe bakılırsa diğer öğrencilerin meraklı bakışlarından hiç etkilenmemişti.

"Eski Rünler o kadar da kötü değilmiş," dedi ona. "Profesör Wenlock'un bu dönem anlatmak istediği rünleri çoktan öğrendiğim ortaya çıktı." Hermione Riddle'a sırıttı. "Bir şeyi doğru yaptığımızda puan aldığımızı biliyor muydun?"

Riddle kıkırdadı. "Evet, biliyorum."

Hermione gururla, "Profesör bana Gryffindor için on puan verdi," diye devam etti.

Riddle Hermione'yi Giriş Salonu'ndan Büyük Salon'a doğru çekerken başını eğilerek salladı. Diğer öğrenciler hâlâ ikiliye bakıyordu ama Hermione artık fark etmiyordu bile.

Riddle'a neşeyle, "Herboloji sırasında ben de biraz puan aldım," dedi. "Görünüşe göre bu puanlar bir tür Ev Kupası içinmiş."

Riddle Hermione'yi Büyük Salon'a çekti ve Gryffindor masasına doğru yönlendirdi.

"Anlıyorum," dedi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Güzel bir gün geçirdin mi?"

Riddle tam ev masasının önünde durduğunda Hermione heyecanla başını salladı. Riddle elini kaldırdı ve nazikçe Hermione'nin yanağını avuçladı. Sonra, bütün Gryffindor'ların görebileceği şekilde, onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Riddle eğilmeden önce fısıldadı,

"İksirini almayı unutmadın değil mi?"

Hermione aniden zayıflayan dizlerine karşı savaşırken, "Evet," diye mırıldandı.

Tatmin olan Riddle, Hermione'nin yanından ayrılmadan önce masalarında oturan Gryffindor'lara küçümseyen bir bakış fırlattı. O gider gitmez heyecanlı fısıldaşmalar başladı ve Hermione sonunda herkesin Riddle'la olan etkileşimini gördüğünü fark etti. Başını eğerek Ron'un yanında boş bir yer buldu ve aceleyle ona doğru ilerledi. Ron'un diğer tarafında oturan Parvati yorum yaptı,

"Vay canına. Aslında Riddle'ı hiç bu kadar aleni bir sevgi gösterisi yaparken görmemiştim."

"Sen gerçekten *de* Riddle'ın kız arkadaşısın." Lavanta cıvıldadı ve Hermione'ye meraklı gözlerle baktı.

Yüzüne bir sıcaklık dalgası daha çarptı ve Hermione sadece başını salladı. Lavender ciyaklamaya başlamadan önce Dean'in yanında oturan kızıl saçlı kız şöyle dedi,

"Başınız sağ olsun."

"Ginny!" Lavender şok olmuş bir halde haykırdı. "Bunu nasıl söylersin?"

Minyon kızıl saçlı kayıtsızca omuz silkti. Sonra da Hermione'ye muzipçe göz kırptı.

"Riddle ürkütücü bir piç, o yüzden," diye sakin sakin açıklayınca Lavender bir çığlık daha attı.

Kızıl saçlı kızın bakışları tekrar Hermione'ye kaydı ve ona özür dileyen bir gülümseme fırlattı.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Ama ben Riddle'ın hayranı değilim... aslında birinci sınıftan beri ondan nefret ediyorum."

Kızıl saçlı masanın üzerinden biraz eğildi ve Hermione'ye elini uzattı.

"Ben Ginny. Ginny Weasley. Altıncı sınıf öğrencisi ve şu çocuğun kız kardeşi." Ron'a eliyle işaret etti.

"Ve," diye araya girdi Dean, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle. "Kız

arkadaşım." "Evet, evet." Ginny gözlerini devirdi ama sırıttı.

Hermione onun elini sıktı. "Benim için güzel-"

"Sakın bana hâlâ Riddle'a kızgın olduğunu söyleme," diye Hermione'nin sözünü kesti Lavender.

Ginny hemen güzel yüzünü buruşturdu ve küskün bir ifadeyle, "Emin ol öyleyim. O piç beni lanetledi."

Lavender homurdandı, "Aş artık bunu. Riddle bunu *bilerek* yapmadı. ."

Ginny gözlerini Lavender'dikti, ufak tefek bedenini bir sıkıntı kaplamıştı.

"O herifin bunu bilerek yaptığını *biliyorum*. Biraz daha uzun sürseydi laneti tüm sihrimi emecekti."

"ama, Ginny." Lavender, Ginny'nin tartışmasını tembel bir el hareketiyle savuşturdu. "Burada biraz kırgın olduğunu düşünmüyor musun?"

Ginny cevap veremeden Ron araya girdi, "Bunu nasıl söylersin? Kız kardeşim ölebilirdi."

Lavender kaşlarını inanmaz bir şekilde Ron'a kaldırdı. "Riddle bunu yapmadı. Özür bile diledi. O zamanlar ikinci sınıftaydı. Böyle bir büyüyü nasıl yapabildi ki? Bu bir
kaza."

Hem Weasley'ler hem de Dean, muhtemelen kıza hangi laneti savuracaklarına karar vermek için ona karanlık bakışlarla baktılar. Parvati uğursuzca araya girdi,

"Riddle lanetler konusunda oldukça beceriklidir. Bunu unutmayın..."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bir kez daha Mudblood'unun etrafı bu embesiller tarafından sarılmıştı. Riddle'ın içindeki öfke şiddetle alevlendi ve büyüsünü etkilemeye başladı bile. İksir sınıfının önündeki koridorda duran Hermione'nin etrafı Gryffindorlar tarafından sarılmıştı. Aslında *erkek* Gryffindorlar. Kızıl saçlı Weasley çok yakın duruyordu. Hareketli bir şekilde konuşuyordu ve Hermione'nin aptal hikayesine gülerek onu cesaretlendirmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Beni görmezden gelirken!

Riddle'ın kara büyüsü içinde öfkelendi ve asasını kaldırıp Weasley'ye bir lanet göndermeyi diledi... ve belki bir tane de Mudblood'a. Aksi takdirde asla öğrenemeyecekti. Ne yazık ki koridor insanlarla doluydu. Riddle öfkeyle ellerini yumruk yaptı ve başka bir eylem planına yöneldi. Ne de olsa onun Efendisiydi. Çamurkan'ı kendisine zincirleyen bağı şiddetle çekiştirmek için fazla bir şey gerekmedi.

Hermione'nin irkilmesini, bir elinin sol ön koluna doğru uçmasını izlerken Riddle'ın ağzını sadist bir gülümseme kapladı. Hermione akıllıca hareketini durdurdu ama şimdi başını kaldırıp baktı. Kahverengi gözleri Riddle'ınkilerle kilitlendi ve Riddle onların acıyla donuklaştığını görmekten memnun oldu.

†

Hermione Karanlık İşaret'in hâlâ acıyla sızladığını hissetti. Bu ve Riddle'ın ona gönderdiği sert bakış bunu anlamak için yeterliydi. izin isteyip ev arkadaşlarının yanından ayrılarak Riddle'ın yanına gitti. Korkuyla onun bir grup Slytherin'le birlikte durduğunu fark etti. Bellatrix ve Draco da onların arasındaydı. Bugünkü karşılaşmalarından sonra Hermione Bellatrix'in yakınında olmak istemiyordu.
Hermione kendini oldukça rahatsız hissederek Riddle'ın yanına gitti. Onu tararken yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

"Hermione," diye kendini beğenmiş

bir şekilde selamladı. "Tom."

Hermione Riddle'ın yanında durdu ve Bellatrix'in ağırlaşmış gözleri onun üzerinde gezinirken gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Garip bir şekilde, Bellatrix'in yüzünde önceki öfkeden eser bile kalmamıştı. Bir süre sessizce Hermione'yi taradıktan sonra, cadı ona bir sırıtış fırlattı.
Tembelce Hermione'ye doğru eğildi ve onun kıvırcık saçlarından bir tutam kopardı. Sonra da şöyle dedi,

"Saçlarınız çok parlak."

Başka bir şey değil. Bellatrix kıkırdadı, gözlerinde çarpık bir neşe vardı, sonra olduğu yerde dönüp bir grup Slytherin kızının yanına sıçradı. Siyah saçlı adam -Dolohov, diye hatırladı Hermione- omuzlarını silkti. Sonra da şöyle dedi,

"Bipolar, ."

Hermione'ye göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi ve "Dolohov, bu arada. Antonin Dolohov."

"oldum," diye Hermione. "Ben Hermione Rookwood." Gülümsemesi

genişledi ve onu oldukça yakışıklı gösterdi.

"Bu gerçekten bir zevk," diye açıkladı ona çekici bir şekilde göz kırparak. "Hepimiz sonunda Tom'un kalbini çalmayı kadınla tanışmak için can atıyorduk."

Hermione şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve Riddle'a bir bakış fırlattı. Dolohov'un maskaralıklarına hiç tepki vermemişti. Çoğu zaman olduğu gibi yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüştü. Dolohov Hermione'nin yüzündeki kızarıklığı görünce sırıttı.

"Bir bakalım," dedi. "Bellatrix'le zaten tanıştın. Şimdi de bu-" Hermione'yi boncuk gözlerle süzen iri yarı bir adamı işaret etti. "-bu Gregory Goyle."

Goyle hiçbir tepki vermedi, sadece boş gözlerle Hermione'ye baktı. Dolohov onu görmezden geldi ve kayıtsızca devam etti, "Evan'ın burada olmaması çok yazık. Sizinle gerçekten tanışmak istiyordu. Oh, ve tabii ki bu arkadaş da Regulus Black."

Hermione'nin bakışları kısa kahverengi saçlı, sırık gibi bir çocuğa takıldı. Oldukça ufak tefekti, boyu ondan ancak iki santim uzundu. Ona utangaççça gülümsedi ve başını eğdi. Dolohov kıkırdadı ve gruptaki son kişi olan Draco'yu dürttü.

"Neredeyse seni unutuyordum. Nasıl ?" Dolohov iğneledi, dostça gülümsemesinin ardında karanlık bir şeyler gizleniyordu.

Draco Dolohov'a ters ters baktı. Hermione onun gri gözlerinde yanan tanıdık öfkeyi görünce gerildi. Draco'yla gerçekten de hiç ilişki kurmak istemiyordu. Fırtınalı gri gözleri Dolohov'dan ayrılıp Hermione'nin üzerine dikildi. Hermione ondan uzak durma ihtiyacı hissetti. Draco'nun yüzünde aniden büyüleyici bir gülümseme belirince daha da irkildi.

"Ben Draco Malfoy," dedi sarışın, sesinde baştan çıkarıcı bir ton vardı.

Hermione bir an için tepki vermedi. Riddle'ın parmağının böğrüne batan keskin bir bıçak darbesi onu çıkardı. Hermione zorla bir

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve Draco'nun önünde sinmek yerine ona baktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Draco onun elini tutup parmak eklemlerine hafif bir öpücük kondurunca Hermione'nin tüyleri diken diken oldu. Ona gülümserken gri gözleri alışılmadık derecede yumuşaktı.

"Memnuniyetle," diye onayladı Draco ipek gibi. "Hermione."

Yüzündeki o gülümseme kesinlikle sinir bozucuydu. Malfoy malikanesindeyken Draco ona hiç böyle bakmamıştı. Hermione Slytherin'in varlığında kendini oldukça güvensiz hissetti. Riddle'a nasıl uzandığını ve elini nasıl sıkıca kavradığını fark etmedi bile.

†

"-ama dantel sineklerini çok fazla kullanmayın. Saçmalamaya neden olurlar ve aşırı miktarda kullanıldıklarında zehirlidirler. En iyisi bundan kaçınmak için sadece-"

Riddle yine Slughorn'un dersinden çıktı. Bakışları mors benzeri profesörden ayrıldı ve koltuk komşusuna gitti. Riddle, Çamurkan'ı parşömeninin üzerine eğilmiş, bir şeyler karalarken bulduğunda sırıttı. Hermione'nin sınıfın Slytherin tarafında oturmasını sağlamıştı, bu da ev arkadaşlarını çok üzmüştü. Özellikle Weasley ona kızgın bakışlar fırlattı. Riddle sıkıntıyla içini çekti. Hermione'yi, ona emrettiği gibi Slytherin'e gitmediği için cezalandırmalıydı. Bu çok can sıkıcıydı.

"Şimdi kim bana Kafa Karıştırıcı Karışım ile Şaşkınlık Taslağı arasındaki farkı söyleyebilir?" Slughorn'un gür sesi sınıfta yankılandı.

Riddle bu imkânsız derecede kolay soru karşısında neredeyse inleyecekti. Nasıl da tamamen
Sıkıcı. Ama her zaman olduğu gibi, işe yaramaz sınıf arkadaşlarından hiç kimse

Cevap. Riddle tembelce elini kaldırdı. Slughorn'un yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi ve beklendiği gibi cevap verdi,

"Bayan Rookwood?"

Riddle gerildi, şaşkınlık onu bir tuğla duvar gibi çarptı. Bunu beklemiyordu. Yüz hatlarını dikkatle gözden geçirerek Hermione'ye baktı. Hermione profesöre kibarca gülümsedi ve ezberden okudu,

"Her iki iksir de zihin durumunu etkilese de, Kafa Karıştırıcı Karışım sadece hafif bir sersemliğe neden olurken, Şaşkınlık Taslağı daha güçlüdür. Tüketilmesi dikkatsiz ve hatta tehlikeli davranışlara yol açar."

Riddle elinde olmadan Çamurkan'ına bakıyordu. Slughorn onu övmeye devam ederken gözleri parlıyor ve yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyordu. Riddle, gümüş yeşili kravatını usulca düzeltirken, bir Melez için onun alışılmadık derecede zeki olduğunu *biliyordu*, diye düşündü. Bu hiç de sürpriz değildi.

"Bakalım," dedi Slughorn neşeyle, sorusuna Riddle'dan başka biri cevap verdiği için acınası bir heyecanla. "Befuddlement Draught'u demlerken, gerekli boomslang derisini eklemeyi unutursanız ne olur?"

Tamam, Riddle bunun biraz daha zor bir soru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Elbette onun için hâlâ bir sorun yoktu. Ama içtenlikle şüpheleniyordu ki

Çamurkan bir kez daha hevesle elini kaldırınca Riddle gözlerini kıstı... hatta ondan önce. Mantıksız bir öfke patlamasıyla sarsıldı.

"Boomslang derisinin toksinleri narkotik görevi görerek inhibisyon seviyesini düşürüyor," diye açıkladı Mudblood. "O olmadan, iksir davranış değişikliğine neden olacak kadar güçlü olmazdı."

Slughorn mutlulukla, "Kesinlikle doğru, Bayan Rookwood," diye bağırdı. "Harika. Beş puan daha al."

Ellerini birbirine çırptı, şimdi Hermione'ye gülümsüyordu. Riddle profesörün bu aptalca gülümsemesini lanetlemek istedi. Sanki bu soruyu yanıtlamak çok zordu. *Gerçekten mi? Beş puan mı?*

†

Hermione kendini gerçekten mutlu ve rahatlamış hissetti. İksirlerden oldukça korkuyordu. Tabii ki bir sürü kitap okumuş ve biraz İksirler hakkında teorik bilgiye sahipti ama uygulama bölümünde ciddi beceri eksikliği vardı. Yine de Slughorn ondan hoşlanıyor gibiydi ve Riddle onun iksir ortağıydı, bu yüzden gerçekten endişelenmesine gerek yoktu.
Hermione, Befuddlement Draught'ı hazırlamaya başlayabilmek için tüy kalemini ve parşömenini toplarken genişçe gülümsedi.

Soğuk bir ses ona, "Git, malzemeleri getir," diye çıkıştı.

Hermione gerildi ve başını kaldırıp baktı. Riddle yüzünde öfkeli bir kaşla ona bakıyordu. Neden birdenbire bu kadar kızmıştı?

"Evet, Tom."

Hermione gerekli malzemeleri getirmek için aceleyle ayağa kalktı. Masalarına döndüğünde Riddle'ın ruh hali hiç değişmemişti.

"Sen boomslang derisi üzerinde çalış," diye emretti.

Hermione başıyla onu onayladı. Riddle onu görmezden gelince midesi acıyla düğümlendi. Gümüş bir bıçağa uzandı. Hermione deriyi kesmeye çalışırken alnı konsantrasyonla çatılmıştı. Bu, iksir kitaplarının önerdiğinden çok daha zordu ve Hermione .

"Ne yaptığına dikkat et," diye onu sertçe azarladı Riddle.

Hermione parçalanmış boomslang derisinden başını kaldırdı. Riddle'ın buz mavisi gözleri onaylamaz bir tavırla Hermione'nin elindeki gümüş bıçağın üzerinde gezindi.

"Her şeyi mahvediyorsun," diye suçladı.

Hermione dudağını ısırdı ve gözlerini aşağıya dikti. Eli bıçağın etrafında gergin bir şekilde sıkıştı.

"Özür dilerim, Mas- Tom," diye fısıldadı titrek bir sesle.

Adam ona ters ters bakıp, "Sen işine devam et," diye hırlayınca hafifçe sıçradı.

Hermione titreyerek boomslang derisini kesmeye devam etti. Yapabilirdi Gümüş bıçağı beceriksizce Riddle'ın acımasız bakışlarının onu yaktığını hissetti. Riddle tıslarken yılan derisinden oldukça yırtık bir parça kesmeyi başarmıştı, sesinde tehlike gizleniyordu,

"Hermione, beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diye hemen . "Sadece ben-" Adamın kızgın yüzüne dikkatle baktı ve "Daha önce hiç... şey... iksir yapma fırsatım olmamıştı," diye itiraf etti.

Riddle'ın gözleri büyüdü ve kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Keskin mavi gözleri kızın üzerinde gezinirken farkına vardı.

"Bu senin ilk iksirin mi?"

Hermione utanarak başını salladı. Riddle ona baktı. Artık öfkesi yüzünü tamamen terk etmişti ve sadece onu inceliyordu. Bir süre sonra içini çekti ve gümüş bıçağı Hermione'den aldı. Sonra boomslang derisine uzandı. Deriyi tutarak çok ince parçalar başladı.

"Gördün mü?" Riddle sabırla açıkladı. "Hepsinin eşit olması gerekir, aksi takdirde güçleri azalır."

Hermione başıyla onayladı ve deneyebilmek için bıçağı ondan aldı. Bundan sonra iksirler oldukça ilginç hale geldi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione, Riddle'ı Kafalar ortak salonuna kadar takip ederken, uzun bir ilk gün olduğuna karar verdi. Dersler eğlenceliydi ve Hermione Gryffindor'da olmayı gerçekten seviyordu ama kendini inanılmaz yorgun hissediyordu. Altıncı kata ulaştılar ve Riddle ıssız bir koridordan aşağıya doğru yürüdü. Bir sentor heykelinin önünde durdu.

"Conexus," Riddle şifreyi verdi.

Sentor yolundan çekilmeden önce bacaklarını esnetti ve Kafalar'ın ortak salonunun girişini ortaya çıkardı. Riddle içeri girdi ve Hermione hızla onun peşinden koştu. Kapı arkasından kapandığında ve yalnız kaldıklarında rahat bir nefes aldı. Sonunda artık rol yapmasına gerek kalmamıştı.

"Sokağa çıkma yasağına kadar burada kalacaksın," dedi Riddle ona sertçe. "Seni Gryffindor kulesine geri götüreceğim, oradan da doğruca yatakhanene gideceksin."

Hermione Başkanlar'ın ortak salonuna bakarken dalgınca başını salladı. Geniş bir odaydı. Bir köşede bir koltuk ve küçük bir kitaplık duruyordu, iki kat merdivenle muhtemelen Başkanların yatakhanelerine çıkılıyordu ve büyük bir pencereden Büyük Salon'un ve Hogwarts'ın ötesindeki arazinin muhteşem manzarası görülüyordu. Büyük şöminenin hemen önünde bir kanepe ve yan sehpa davetkâr bir şekilde duruyordu. Oda oldukça rahattı. Aslında Gryffindor'un ortak salonuna oldukça benziyordu ama Başkanlar'ın ortak salonunda dört evin renklerinden yoktu.

Hermione belli belirsiz oturma alanına doğru yürüdü. Riddle çoktan kanepeye oturmuştu ve görünüşe göre bugünkü ders notlarının üzerinden geçiyordu. Hermione onun yanına oturmadı. Şimdi yalnız olduklarına göre nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Bu yüzden kanepenin yanında durdu, başını eğdi ve fısıldadı,

"Nasıl hizmet edebilirim, Efendim?"

Riddle başını kaldırmadan, "Tom," diye düzeltti.

"Elbette Tom," diye hemen kabul etti.

Riddle içini çekti ve sonunda makalesinden başını kaldırdı. Hermione'yi tararken yüzü bomboştu, kayıtsızlığı gözlerine yansımıştı. Sonra bıkkınlıkla emretti,

"Otur."

Hermione memnuniyetle itaat etti ve kanepeye uzandı. Dersler ve onca yeni insanla tanışmak arasında, Safkan rolünü oynamanın ne kadar yorucu olduğunu fark etmemişti. Riddle'la yalnız kalmak rahatlatıcıydı. Onun yanındayken rol yapmak ve yalan söylemek zorunda değildi.

Hermione Riddle'a baktı. Hâlâ ona aldırış etmiyordu. Hermione yavaşça ona yaklaştı. Artık büyücüye o kadar yakın oturuyordu ki, kalçası büyücününkine değiyordu. Biraz daha yaklaşırsa kendini Riddle'ın kucağında bulacaktı. Sonunda ona baktı. Buz gibi gözleri kızın üzerinde gezinirken ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Penny'yi şimdiden özlemeye başladın mı?"

Hermione onun delici gözlerine baktı. Kısa bir süre tereddüt etti. Hogwarts göz korkutucuydu ama Malfoy ailesinin Penny olmayı özlemiş miydi? Hermione hızla başını salladı. Riddle'ın yüzündeki sırıtma genişledi. Kolunu kaldırdı, Hermione'nin omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti.

"Ben de onu özlemiyorum," diye mırıldandı Riddle.

Notlarına döndü ve onları gözden geçirirken eli dalgınca Hermione'nin saçlarını okşadı. Muhtemelen yapmaması gerektiği halde, Hermione onun sıcak bedeninin yanında olmasından hoşlanıyordu. İstemsizce Riddle'ın kucağına eğildi ve kendini oldukça güvende hissederek onun yanına sokuldu.

Hermione zar zor duyulur bir sesle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Hm?" Riddle meraklı bir kaşını kaldırdı.

Hermione cesurca bir kolunu Riddle' doladı ve kendini ona daha sıkı bastırdı. Onun masmavi gözlerine bakarak usulca şöyle dedi,

"Okula devam etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Riddle'ın yüzünde sinsi bir sırıtma belirdi. Gözleri yavaşça onun üzerinde geziniyor, karanlık bir eğlence gözlerinin içinde uçuşuyordu.

"Rica ederim," dedi Riddle sonunda, dudaklarından beğenmişlik damlıyordu. "Sanırım artık bana borçlusun."

"Eh..."

Hermione ne diyeceğini bilemedi. Riddle zaten bir yanıt beklemiyordu. Ona doğru eğildi ve kendinden emin bir şekilde dudaklarını Hermione'ninkilerin üzerine bastırdı. Hermione'nin şüpheleri bir kez daha midesinden başlayıp hızla tüm vücuduna yayılan hoş bir karıncalanmayla bastırıldı. Riddle'ın dudakları Hermione'nin dudaklarında inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Hermione bundan zevk almaması gerektiğini biliyordu. Öpücüğü talepkârdı ve derinleştirirken hiçbir direnişe izin vermiyordu. Yine de, Riddle'ın dili onunkine baskın bir şekilde sürtünürken Hermione usulca iç çekti.

Riddle sonunda onu serbest bıraktığında, kendini şaşkın ve tüm durumdan emin değilmiş gibi hissetti. Kalbi göğsünde neşeyle gümbürdüyor, o masmavi gözlere bakarken birkaç atışı kaçırıyordu. Riddle'ın yüzündeki o üstün gülümseme geri gelmişti. Hermione'yi tekrar yanına çekti ve koltuğa yaslandı.

"Söylemeyi unuttum," dedi Riddle yumuşak bir sesle, önceki hareketlerinden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Kulüplerden birine katılmanı istiyorum."

Hermione hâlâ dengesiz hissederek alnını kırıştırdı ve ona baktı.

"Kulüplere katılmama izin verilmediğini sanıyordum," diye titreyerek nefes aldı.

Ona sırıtarak baktı. "Bu bir istisna." "Oh. Tamam.

Hangisi?"

Riddle'ın yakışıklı yüzünü kuşkuyla inceledi ve onun kendisinden Quidditch takımına katılmasını beklemeyeceğini umdu. Ron, Hermione'yi Quidditch'in dünyadaki en iyi oyun olduğuna ikna etmeye çalışmış olsa da, Hermione açıkçası onun bu hevesini paylaşamıyordu. Quidditch kulağa kırık bir kemiğe sahip olmanın kesin bir yolu gibi geliyordu. Ve Hermione hayatında bu tür şeylerle yeterince karşılaşmıştı.

"DADA'ya katılacaksın," diye emretti Riddle, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"DADA mı?" mırıldandı Hermione, o kulübü hatırlamaya çalışarak. Aklına hiçbir şey gelmedi. "O da neydi?"

"Düello ve Karanlık Sanatlar" diye açıklarken Riddle'ın yüzündeki sırıtış daha da genişledi. Sadece altıncı ve yedinci sınıflara açık bir kulüp."

"Bir düello kulübü..." Hermione düşüncelere daldı. Riddle'a baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerini ona dikti ve sertçe sordu: "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Hermione hızla başını salladı. "Hayır. Sadece..." Onun fırtınalı bakışlarından kaçındı ve fısıldadı, "Yeterince iyi olduğumu sanmıyorum. Yani, eğer sadece altıncı sınıf ve üstü için açıksa... teknik olarak ben birinci sınıfım..."

Riddle küçümseyerek homurdandı. "Ayak uydurabileceğinden oldukça eminim."

Hermione kuşkuyla ona baktı. "Arnavutluk'ta olduğumuz zamanı hatırlıyor musun, ilk kez asamı almama izin vermiştin.
zaman?"

O başını sallayınca Hermione çekingen bir ifadeyle itiraf etti, "Aslında... yani- ilk kez biriyle düello yaptım. Bir düello kulübüne katılmak çok fazla olabilir..."

Riddle içini çekti ve ona hoşgörüyle bakarak başını salladı. "Hermione, inan bana diğer bütün öğrenciler beceriksiz aptallar. Bunu bilmem gerekirdi. Onlarla altı yıldan fazla ders zorunda kaldım." Büyüklük taslayarak devam etti, "DADA'da gayet iyi olacaksın. Başarılı olacağına eminim."

Bu cesaret verici sözleri duyunca Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Riddle'ın burada devam etmesi utanç vericiydi, hafif sesinin etrafını açıkça tehdit sarmıştı,

"Ve eğer yapmazsan, sana çok kızacağım, Hermione."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Gece kararıyor, Vahşi rüzgarlar

soğuk esiyor;

Ama zalim bir büyü beni bağladı

ve ben gidemem, gidemem.

- Emily Jane Brontë (*1818 †1848)

On Üçüncü Bölüm: Utançtan Kızarmak

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi.

Yazarın notu: Geç kalmış bir bölüm daha. Ne diyebilirim ki? Ne zaman "Daha kötüsü olamaz" diye düşünseniz. Sanki evren bunu duyuyor ve yanıldığınızı kanıtlamak istiyor -.-

Zaman ayırıp bana yorum yazdığınız için hepinize minnettarım. Geri bildirim almak gerçekten en güzel şey. Bu yüzden çok teşekkürler:

le-femme-cavalier, MuggleBornWY, Anon, gakuhaitsu, NY GE Pyromaniac, DArk 16EtErnIty z8, Gabby0515, Anon, XxTaintedxDaggerxX, KamiaKeller, justy13, Angellwriter, nlech16, everlastingtrueromance, FadedSunset, SAMANTHARENEE, cathy loves heath, sheddingeverycolor, funnygirl, 372259, Smithback, vamp1987, Lolita, HereToRead84, Jen103, Sin-and-Smokin, Ceralyn, LoriAnnRut, vampireluph, azulaiii, AlwaysthereforTaraxx, ra1nf1re, Jlasriddlemethis, Barryium, absolutemalfoy, sKyLaR KnlgHt, hollanddj13, QueenyT, Wfhbe, Shan84, MommyHolly, Jules31, hateme101, I Growl For Fun, Amorgen Lestrange, LaPetiteDreamer, hithere, min, anon, riddle luurrver, MiSSxMELON, Indiana

{{{{{{{{+}}}}}}}}

On Üçüncü Bölüm: Utançtan Kızarmak

Hogwarts'ta kalmaya başlayalı birkaç gün olmuştu ve Hermione profesörlerin ona vereceği her dersi seveceğine ikna olmuştu. Kadim Rünler harikaydı, Aritmetik de öyle. İksirler, yorucu olmasına rağmen inanılmaz derecede ilginçti. Hermione, Charms, Astronomi, Herboloji ya da Sihirli Yaratıkların Bakımı'na gitmekten daha iyi bir şey düşünemiyordu. Derslerinin her birini gerçekten çok seviyordu.

...ya da bugünden önce öyle sanıyordu. Hermione Sihir Tarihi sınıfında otururken kaşları kalın bir şekilde çatılmıştı. Slytherin-Gryffindor sınıfı olduğu için Riddle onun hemen yanındaki sandalyeye oturmuştu. Hermione'nin bakışları sıra komşusundan ayrılıp profesöre . Kızıl saçları kısa kesilmiş ve şık bir şekilde karıştırılmıştı. Çok uzun boylu olmayan, teni neredeyse kar kadar beyaz olan Profesör Alecto Carrow sınıfının önünde durmuş, öğrencilerini buyurgan bir şekilde süzüyordu. Ders anlatmaya devam ederken ince dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi,

"-ama o karanlık zamanları geride bırakalım ve modern tarihle devam edelim." Gülümsemesi genişledi ve sözlerini şöyle tamamladı: "Gellert Grindelwald."

Carrow zarif bir şekilde öğretmen masasına oturdu, bacak bacak üstüne attı ve beklentiyle öğrencilerini taradı,

"Şimdi bana kim söyleyebilir? Grindelwald'ın en önemli başarısı nedir?"

Birçok öğrenci elini kaldırdı ve Carrow bir Slytherin'e başıyla işaret etti. "Evet, Bay Flint?"

Kaba siyah saçlı çocuk gururla, "İç Savaşı kazandı," diye cevap verdi.

Carrow başını eğdi ve şöyle dedi: "Kesinlikle büyük bir başarı. Grindelwald adaletsiz bir hükümete karşı ayaklandı ve onu devirmeyi başardı. Bana bu savaşın ne zaman gerçekleştiğini de söyleyebilir misiniz Bay Flint?"

"1941'den 1945'e kadar," diye yanıtladı Flint kolayca.

"Doğru," dedi Carrow. "Sihir Bakanlığı'na karşı savaşı kazandı ve yönetimi ele geçirdi. Grindelwald ve bizim çok önemli bir zafer ama onun en büyük başarısı değil." Kaşlarını kaldırdı. "Başka kimse var mı? Bay Finnigan?"

Seamus başını kaşıyarak, "Albus Dumbledore'u düelloda mı yendi?" diye sordu.

"Evet, evet, Dumbledore." Carrow kıkır kıkır güldü. "Pek çok kişi aptalca bir şekilde bu adamın zamanının en güçlü büyücüsü olduğunu düşünüyordu. Gerçekte, Dumbledore bir hain ve suçluydu. Sebepsiz yere Grindelwald'a saldırdı. Tabii ki Dumbledore, Grindelwald gibi bir büyücüyle baş edemedi ve kendini öldürttü."

Carrow Seamus'a baktı ve başını salladı "Grindelwald'ın hayatında önemli bir an. Ama cevap bu değil. Başka kimse var mı?"

Kimse elini kaldırmadı. Hermione de kaldırmadı. Riddle'a baktı. İlk kez o da cevap vermekle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

"İyi o zaman. Ben söyleyeyim," dedi Carrow küçümseyerek gülümseyerek. "Grindelwald'ın en büyük başarısı Büyücülük Gizliliği Tüzüğü'nü geliştirmek oldu."

"Ne demek istiyorsunuz profesör?" diye sordu bir Slytherin kızı.

Carrow kıza hoşgörüyle gülümsedi. Bu durum Hermione'nin tüylerini tatsız bir şekilde ürpertti.

Profesör, "Grindelwald başa önce Sihir Bakanlığı iğrenç derecede zayıftı," dedi. "Büyücülük Gizliliği Tüzüğü sadece dünyamızın Muggle gözlerinden saklanması gerektiğini belirtiyordu. Büyücülerin Muggle dünyasına girmelerini ve büyücülük kökenlerini sakladıkları sürece onlarla özgürce yasaklamıyordu."

Carrow son kısmı tiksintiyle dudak büktü. Ayağa kalktı ve sınıfın önünde bir o yana bir bu yana yürümeye başladı.

Profesör hararetle, "Grindelwald bu iğrenç sapkınlığı durdurdu," dedi. "Dünyamızı mühürledi. Böylece bugün artık hiçbir Muggle etkisi dünyamıza ulaşamıyor. Her cadı ve büyücü artık Muggle anormallikleriyle uğraşmak zorunda kalmaktan korunuyor."

Hermione diğer öğrencilere baktı. Birçoğu Carrow'la aynı fikirde başını salladı. Sadece Slytherin'ler değil, birçok

Gryffindor'lar da Carrow'un fikrini kabul ettiler. Hermione boş parşömenine baktı ve kalın bir şekilde yutkundu.

"Muggleların arasına karışmaya devam etseydik ne olurdu sence?" Carrow sordu ama herhangi bir cevap beklemedi. "Sana şunu söyleyebilirim: Mugglelar yakında bizi istila ederdi. Dünyamıza gizlice girerler ve yavaş ama emin adımlarla büyücü kanımız hiçbir şey kalmayana kadar gittikçe incelir. Hepimiz Muggle'a dönüşürüz."

Sınıftan Hermione'nin midesini bulandıran bir ürperti geçti. Carrow, dinleyicilerinden memnun görünerek devam etti,

"İşte bu yüzden Gellert Grindelwald bizim için savaştığı için minnettar olmalıyız. Savaşı *bizim* için kazandı. Dünyamızı pis Muggle'lar tarafından yok edilmekten kurtardı."

Carrow'un ağzında keskin bir gülümseme belirdi. Sınıfa doğru ilerledi ve Lavender ile Parvati'nin oturduğu masanın önünde durdu. Kızlar kıkır kıkır gülüyorlardı ve belli ki pek dikkat etmemişlerdi. Hermione, Carrow'un yüzündeki zalim gülümsemeyi görünce ürperdi.

"Bayan Brown," dedi profesör sessizce.

Lavender masum görünmeye çalışarak ama bunu başaramayarak Carrow'a baktı.

"Grindelwald'ın çalışmasının zaman ayırmaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu öğretmen usulca, tehlikeli bir şekilde.

Lavender usulca inledi ve hızla başını salladı. "Özür dilerim profesör."

Carrow sadece soğuk bir şekilde kıs kıs güldü, "Grindelwald senin için savaşmasaydı ne biliyor musun?"

Lavanta yutkundu ve yavaşça başını salladı.

"Sen-" Carrow kıza doğru eğildi. "-*Muggle* bir adamla ."

Lavender'ın gözleri, sanki bir Ruh Emici'yle evlendirilmekle tehdit edilmiş gibi korkuyla irileşti.

"Bu doğru," dedi Carrow, şimdi tüm sınıfa hitap ederek. "Eğer Grindelwald devreye girmeseydi, hükümet cadıları Muggle'larla evlendirmeye devam edecekti. O *pis hayvanların* annelerimizi, kız kardeşlerimizi ve kızlarımızı, *kendimizi* kirletmesine izin vereceklerdi. Cadılar iğrenç şeyler doğurmaya zorlanacaktı. Melezler ve Mudbloodlar büyülü kanımızı zehirleyecekti. Aramızda eşitlermiş gibi yaşayacaklardı. Gerçekte ise bizi içten içe zayıflatacaklardı. Ve çok geçmeden dünyamız - hepimiz - yok olacaktık."

Carrow'un soğuk gözleri sarsılmış Lavender'ın üzerine dikildi ve tısladı, "Grindelwald'a karşı biraz daha saygı ve minnettarlık bekliyorum."

Lavender hemen başını salladı. Hermione tüm olanları izledi ve midesi bulandı. *"Pis hayvanlar" mı?* Gözleri Lavender'ın üzerinde gezindi. Kız hâlâ Carrow'un konuşmasının şokunu yaşıyor gibiydi.

†

Hermione'nin bir sonraki dersi Tarih'ten çok daha iyiydi. Biçim Değiştirme dersini ev başkanı Profesör McGonagall veriyordu. Kadın oldukça tekinsiz görünmesine rağmen Hermione onu çok sevmişti. Dersi inanılmaz derecede ilginçti. Ne yazık ki Hermione'nin dikkatini bir önceki dersten tamamen uzaklaştıramadı. Carrow'un soğuk sözleri kafasının içinde dönüp dururken kendini kederli hissediyordu. *"İğrenç şeyler... pis hayvanlar...*

Öyle ? İğrenç bir şey mi? Daha az yetenekli, daha az
Güçlü ve daha az zeki... İnsanlar Hermione'ye o kadar sık böyle bağırıyordu ki, Hermione buna inanmaya başlamıştı. Kendisinin bir hizmetkâr, Safkanların da efendileri olması işlerin doğal düzeni değil miydi?

Hermione öyle düşünmüştü ama sonra Riddle'la tanışmıştı. Asasının onda kalmasına izin vermiş, ona büyüler öğretmiş ve onu Hogwarts'a götürmüştü. Artık Hermione şatoda yaşıyor ve derslere katılıyordu. Bir Melez olmasına rağmen, Hermione saf kan akranlarından daha yavaş değildi. Hatta McGonagall az önce bir soruyu doğru yanıtladığı için ona beş puan vermişti.

"Grindelwald'ın en büyük başarısı"... Hermione kesinlikle adama karşı minnettarlık hissetmiyordu. Birinin onu dürtmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Hayal kurmayı bırak."

Hermione başını çevirdi ve derin mavi gözlere baktı. Riddle ona sırıttı ve alay etti,

"Sorun nedir, *küçük Hermione*? Kuşu dönüştüremiyor musun?"

Hermione onun sözleri karşısında öfkelendi ve Riddle'ın sırıtışı daha da genişledi. Hermione öfkeyle asasını kaptı ve ona otoriter bir tavırla

"Sadece izle."

Asasını sertçe Biçim Değiştirme ders kitabına sapladı ve büyüsünü gerekli büyüye dönüştürdü. Kitap bir kez zıpladı. Sonra bir saksağan masanın üzerinde neşeyle zıplayıncaya kadar şekil değiştirdi. Hermione kendini beğenmiş bir tavırla Riddle'a gülümsedi. O da gülümsemesine karşılık verdi ve kendi asasını salladı. Çok geçmeden ders kitabından minik bir kış çalıkuşu çıktı. Küçük kuş saksağanı gördü ve hızla masadan Riddle'ın omzuna doğru kanat çırptı. Hermione Riddle'ı azarlamadan önce kuşa kızgınlıkla baktı,

"Onu bir *saksağana* dönüştürmemiz gerekiyordu. Duymadın mı?"

Riddle sadece omuzlarını silkti ve küçük çalıkuşunun onaylamaz bir şekilde cıvıldamasına neden oldu. Hermione onun McGonagall'ın talimatlarını hiçe saymasına öfkelendi. Bu arada, profesör onların yanına doğru yürümüştü.

Riddle'ın mürekkep hokkasının gümüş kapağını açgözlülükle kapan Hermione'nin saksağanını izledi.

"Çok iyi, Bayan Rookwood," diye övdü McGonagall. "Gryffindor'a beş puan."

Hermione gülümseyerek, "Teşekkür ederim Profesör," dedi.

McGonagall'ın sert bakışları Hermione'nin saksağanından Riddle'ın omzunda tembelce oturan kış çalıkuşuna kaydı. Profesör ince bir kaşını kaldırdı ve şöyle dedi,

"İlginç bir seçim, Bay Riddle. Boyut farklılıklarını aşmak için iyi iş çıkardınız. Slytherin'e on puan."

Riddle, McGonagall'a sevimli bir gülümseme fırlattı ve alçakgönüllülükle, "Ben pek bir şey yapmadım. Dersinizde bize gerekli tüm büyüleri verdiniz, Profesör."

McGonagall masalarını terk etti ve Hermione'nin gözleri kibirli bir şekilde ona gülümseyen Riddle' öfkeyle kısıldı. Sıkıntıyla oflayıp puflayarak asasını saksağanının üzerinde salladı ve onu tekrar ders kitabına dönüştürürken bir yandan da nefesinin altından mırıldandı,

"Pff, *Slytherin* için on puan . Ne için? Kurallara uymadıkları için mi?"

Riddle onun homurdanmalarını duyunca yüzündeki mağrur gülümseme daha da genişledi. Hermione ona bir bakış daha fırlattı. Sonra bakışları Riddle'ın omzundaki minik kuşa kaydı. Tüylerini tımar etmeye başlamıştı ve çok sevimli görünüyordu. Riddle asasını küçük kuşun üzerinde salladı, onu şekil değiştirmekten kurtarmak istiyordu.

"Bekle. Onu bana ver. Onu tutmak istiyorum."

Hermione utangaç bir tavırla gülümseyerek elini uzattı. Riddle ona gözlerini devirdi ama kabul etti. Çalıkuşu elinin üzerinde zıplayıp gülünç derecede sevimli olurken Hermione güldü. Bu sırada McGonagall

dersi bitirmişti ve Riddle eşyalarını toplamaya başlamıştı.

"Bana ders kitabımı ver," diye emretti Hermione'ye.

İsteksizce asasını salladı ve küçük kuşu kitaba geri çevirdi. Riddle sadece bir kaşını kaldırdı ve yorum yaptı,

"Her zaman sözsüz büyüler mi kullanırsınız?"

"Şey..." Hermione onu sınıftan çıkarken takip etti. "Evet."

Kimsenin konuşmalarını dinlemediğinden emin olmak için döndü ve utangaç bir şekilde fısıldadı,

"Malfoy Malikanesi'nde ev işlerimi yapmam gerektiğinde hep büyü okurdum. Tabii bunu sessizce yapardım. Şimdi sözlü büyülerle ilgili sorunlarım var." Endişeyle Riddle'a baktı. "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Riddle usulca kıs kıs güldü. "Hayır, Hermione. Profesörlerden herhangi birinin buna aldıracağını sanmam."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione Malfoylar'ın kütüphanesini severdi ama Hogwarts'ın kütüphanesini çok severdi. Paramparça. Sırıtarak, okunmayı bekleyen sıra sıra kitapları taradı. Hayatının geri kalanını burada geçirebilir ve asla sıkılmazdı. Kütüphane masasında Hermione'nin karşısında oturan Riddle, onun yüzünde aptal bir gülümsemeyle kitaplara baktığını fark etti.

"İşini bitirdin mi sen?" diye azarladı. Hermione'nin

bakışları ona kaydı. "Hayır, Tom."

Aceleyle İksir denemesine döndü. Birkaç dakika sessizlik içinde çalıştıktan sonra Riddle'a baktı. O zarif yazısıyla bir şeyler yazıyordu. Hermione onu izlerken dudaklarını . Sonra da kandırdı,

" *To-om?* "

Riddle başını kaldırdı ve şüpheli bir kaşını kaldırdı. Hermione en iyi köpek yavrusu yüz ifadesini takınmak için çok uğraştı ama sonra usulca mırıldandı,

"Şey... önümüzdeki Cuma bir *parti* var."

"Bir parti mi?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

Hermione sandalyesinde gergin bir şekilde kaydı ama şimdi bunu başarmak istiyordu.

"Evet. Bu bir Gryffindor partisi," diye açıkladı hemen. "Ve herkes gidiyor."

"Öyle mi?" Riddle o ipeksi, okunamayan sesiyle konuştu.

Onu dikkatle taradı, delici gözleri Hermione'yi delip geçti. Yine de ona henüz terslenmemişti, o da sordu,

"Artık bir Gryffindor olduğuma göre, merak ettim... gidebilir miyim? *Lütfen?* "

Riddle ona bakmaya devam etti ve Hermione'nin gerginliği . Sonunda ağzını açtı ve kısık bir sesle sordu,

"Peki bu gizemli parti nerede gerçekleşecek?"

"Kara Göl'ün yanında" diye cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Hm," dedi Riddle ve renksiz bir şekilde, "Ne zaman başlıyor?" diye

sordu. "Akşam yemeğinden hemen sonra."

Yüzü tamamen okunmaz haldeydi ama onu hemen reddetmemişti. Hermione bunu iyiye işaret olarak aldı. Riddle'ın parmakları masaüstünde titriyordu. En azından isteği düşünmüş gibi görünüyordu. Bu Hermione'nin beklediğinden daha fazlaydı.

"Pekâlâ, Hermione," dedi Riddle sonunda. "Gidebilirsin."

Bunu duyunca Hermione'nin kalbi sevinçle birkaç kez çarptı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür Tom," dedi mutlulukla karışık bir sesle.

Riddle kuru bir sesle, "Herhangi bir şekilde göze batmanızı istemeyiz," diye cevap verdi. "Böyle bir sosyal etkinlikten uzak durmak insanların merak etmesine neden olabilir."

"Tabii ki."

Riddle'ın buz gibi gözleri ona dikildi ve sertçe, "Yine de birkaç temel kural ," dedi.

Hermione itaatkâr bir şekilde başını salladı.

"Alkol içmeni istemiyorum," diye sertçe emretti Riddle. "I Gryffindor partilerinin nasıl biliyorsun ve hiçbir şekilde içki içmeyeceksin."

"Evet Tom," diye hemen kabul etti.

"Gryffindor'ların kurallar konusunda ne kadar gevşek olduğunu da biliyorum," diye devam etti, sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Sen yedinci sınıftasın, sokağa çıkma yasağı saat on birde. O saate kadar dönmüş olmanı istiyorum. Eğer dönmezsen, Hermione, göle iner ve seni kendim alırım. Bunun olmasını kesinlikle istemezsin."

Hermione yine başını salladı. Sonra duraksadı ve, "Parti pek *resmi değil*. Sadece Gryffindor'lar biliyor. Yani..." Riddle'a içten bir gülümseme fırlattı. "Bundan kimseye bahsetmezsen gerçekten harika olur. Özellikle de herhangi bir profesöre."

Riddle ona öfkeyle baktı. Hermione fark etmemiş gibi yaptı ve makalesine geri döndü.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Riddle DADA eğitim salonunda durduğunda günlerden Perşembe'ydi. Derslerin ilk haftası neredeyse bitmek üzereydi ve o oldukça memnundu. Küçük Çamurkan'ı şimdiye kadar derslerde çok başarılı olmuştu. *Rahatsız edici derecede iyi*, diye itiraf etti Riddle sırıtarak. Görünüşe göre, Hermione bir
Ama bu yine de derslerinden kalmasından daha iyiydi. Bu insanları şüphelendirirdi.

Riddle, bugün hangi laneti öğreneceklerini açıklayan öğretmenin dersini yarıda bıraktı. Bakışları diğer öğrencilerin üzerinde dolaşırken içten içe alay etti. Çoğu basit bir Stupefy üretebildiği için şanslıydı. Bu acınası bir durumdu. Riddle'ın bakışları kıvırcık saçlı bir kızla karşılaşınca durdu. Hermione kalabalığın en arkasında durmuş, göze çarpmamaya çalışıyordu. Başını hafifçe eğmiş, yüzünü kıvırcık saçlarının tellerinin arkasına saklamıştı. Riddle Hermione'yi incelerken kaşları çatıldı. Garip bir şekilde, onun bu çekingen tavrından hoşlanmamıştı. Hermione'nin hemen yanında duran kızıl saçlı çocuğa ters ters bakarken Riddle'ın yüzünü karanlık bir gölge kapladı. Ron Weasley acınası bir büyücüydü. Yine de Hermione'ye giderek daha fazla yaklaşmaya cesaret ediyordu.

"Tom?"

"Hm?" Riddle Malfoy'a döndü.

Sarışın ona sırıttı, sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş görünüyordu ve "Dün bana sorduğun şeyi öğrendim" dedi.

"Evet?" Riddle sertçe konuştu.

Malfoy'un sırıtışı genişledi ve şişti. "Babama sordum. Bugün cevap verdi. Haklıymışsın. Belli ki birkaç hafta içinde bir suare planlanıyor. Cornwall'da. Birçok üst düzey Bakanlık yetkilisi katılacak. Hatta belki Bakan'ın kendisi bile."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Riddle.

"Ev sahibi yaşlı bir aristokrat. Adı Smith." Malfoy bir elini sarı saçlarında gezdirdi. "İlk adını unuttum. Şöyle bir şey

Barbara."

"Hepzibah Smith?" Riddle sessizce önerdi.

Malfoy başını salladı. "Evet. İşte o."

Riddle'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. Çelik gibi gözleri Malfoy'dan ayrılıp Çamurkan'a döndü. Kız hâlâ sınıf arkadaşlarının arkasına saklanıyordu. Hermione'nin bu göreve hazır olup olmadığını gerçekten öğrenmesi gerekiyordu, diye karar verdi Riddle, soğuk bir şekilde eğlenerek. Malfoy'a bakmadan sordu,

"Peki, bu suare tam olarak ne zaman gerçekleşecek?"

†

Hermione, DADA öğretmeninin tuhaf olduğuna karar verdi. Asasını salladı ve tahta eğitim mankenlerinden birine bir Patlatma Laneti savurdu. Kukla zorla taş duvara doğru fırlatıldı.
Kukla Hermione'ninkinin hemen yanında duran Ginny ona sırıttı ve kendi asasını sallamadan önce başıyla onayladı.

"Deleo!" Ginny ağladı.

Hermione onun asa hareketlerinin biraz yanlış olduğunu görebiliyordu. Ginny'nin büyüsü kuklasını ıskaladı ve duvara çarparak patladı. Kızıl saçlı omuzlarını silkti ve Hermione'ye orantısız bir şekilde sırıttı. Sonra tekrar denedi. Ginny bu kez kuklasını vurunca Hermione gülümsedi.

Hermione'nin bakışları Ginny'den ayrılıp odada dolaşan ve öğrencilerinin çalışmalarını değerlendiren öğretmene kaydı. Adam oldukça uzun boylu ve oldukça kaslıydı. Aslında hiç de bir profesöre benzemiyordu. Sıradan büyücü cüppeleri yerine siyah bir tişört, siyah bir savaş pantolonu ve ağır botlar giymişti. Asası kemerindeki kılıfa yerleştirilmişti. Açık kahverengi saçları yüzünü kapatmaması için başının arkasında toplanmıştı. Hermione belli etmeden onun yüzüne baktı. Teni sanki bronzlaşmış gibiydi.

Dışarıda çok zaman geçirirdi. Koyu ten rengi beyaz yara izini daha da öne çıkarıyordu. Yara izi alnından sol gözüne doğru uzanıyor ve yüzünü boydan boya kat ediyordu. Hermione bu kocaman yara izine neyin sebep olduğunu merak etti. Yüzünde en belirgin olanın gözleri olduğunu düşündü. Doğal olmayan sarı bir renkteydiler ve adama hayvani bir görünüm veriyorlardı. Hermione birden o keskin sarı gözlerin kendisine dikilmesiyle kaskatı kesildi.

"yok, Rookwood," diye bağırdı adam hışırtılı bir sesle. Hermione başını

eğdi. "Özür dilerim, Profesör Lupin."

Diğerini incelemeden önce ona sert bir bakış daha fırlattı. öğrencilerin çalışmaları. Hermione dersin geri kalanında hiçbir şekilde dikkat çekmemeye çalıştı. Bazı öğrencilerin Patlatma Laneti'yle boğuştuğunu ve neredeyse hepsinin büyüyü yüksek sesle söylediğini görebiliyordu. Hermione, Riddle'ın haklı olduğunu ve sözlü büyüler konusunda kötü olmasına kimsenin aldırmayacağını umuyordu.

Bir süre sonra Lupin eğitimi durdurunca Hermione rahat bir nefes aldı. Öğrenciler emir , odanın ortasında duran bir düello platformunun etrafında toplandılar. Lupin platformun üzerinde durdu ve tehditkâr bir şekilde öğrencilerine baktı. Dudaklarında vahşi bir sırıtış belirdi,

"Zaman neredeyse doldu. Bunun ne anlama

geldiğini biliyorsunuz." "Düello!" diye önerdi

coşkulu bir ses.

"Aynen öyle," diye onayladı Lupin. "Gönüllü var mı?"

Bir sürü el havaya kalktı. Riddle'ınki de. Hermione kendini tuttu. Gerçekten de herkesin önünde düello yapmak istemiyordu. Lupin'in çelik bakışları Riddle'ın üzerinde durdu ve kaşlarını kaldırdı.
Belli ki Riddle'ın gönüllü olması pek sık rastlanan bir

durum değildi. "Peki," dedi Lupin. "Riddle, buraya gel."

Riddle yılan gibi bir zarafetle düello platformuna adım attı.

Hermione yanındaki Seamus'un, "Uh-oh," diye mırıldandığını duydu. "Ne zamandan beri biz sıradan insanlarla düello yapacak kadar alçaldı?"

Bu sırada Lupin Riddle'ı taradı ve sert bir sesle, "Rakibin kim ?" diye sordu.

"Bayan Rookwood," diye cevap verirken Riddle'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Hermione bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten şaşırmış değildi, ama Riddle'ın onu bağışlayacağını ummuştu. Lupin'in keskin gözleri ona kaydı ve şüpheyle onu süzdü.

"Rookwood, hm?" Lupin düşündü. "Emin misin?" Riddle

kendini beğenmiş bir tavırla, "Evet, efendim," diye

yanıtladı.

Lupin sadece omuz silkti ve "Rookwood, buraya gel," diye emretti.

Hermione yavaşça düello platformuna doğru ilerledi. Diğer öğrenciler merakla ve acıyarak onu izlediler. Ginny cesaret verici bir şekilde omzunu sıvazladı, yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Düelloyu kabul ediyor musun?" Hermione platforma adımını atarken Lupin sordu.

Hermione ağzını açtı ama profesör onun sözünü kesti: "Burada kızlara özel bir muamele yapmadığımızı, çaylakları da şımartmadığımızı bilmenizi isterim."

Ürkütücü sarı gözleri kıza dikildi ve hırladı: "Dövüşürsen dövüşürsün."

Bu pek de cesaret verici değildi. Hermione yine de çekingen bir sesle, "Kabul ediyorum," diye fısıldadı.

Onun bu çekingen tavrı karşısında Lupin bir kaşını kaldırdı ve sol gözünün üstünden geçen yara izini acayip bir şekilde kırıştırdı. Omuz silkti

Omuzlarını silkerek ellerini temizler gibi yaptı. Sonra Lupin Riddle'a baktı ve sertçe hatırlattı,

"Aşırı şiddet ve ölümcül küfürler yok."

"Şimdi başlayın!" diye bağırırken düello platformundan çevikçe atladı.

Riddle asasını çoktan havaya savurduğu için Hermione asasını çekmeye ancak vakit bulabildi. Tehlikeli bir şekilde çatırdayan bir lanet Hermione'ye doğru cızırdadı. Saldırı karşısında şaşıran Hermione büyüden kaçmak zorunda kaldı ve kendini beceriksizce yana savurdu. Hermione sert bir şekilde omzunun üzerine düştüğünde omzu protesto edercesine ağladı. Riddle ona toparlanması için zaman tanımadı ve tekrar saldırdı. Hermione yuvarlandı ve karanlık lanet yere çarparak dumanı tüten siyah bir nokta bıraktı.

Titreyerek ayağa kalktı ve anında yine bir lanetten kaçmak zorunda kaldı. Parmakları asasını sıkıca kavradı ama henüz Riddle'a bir şey fırlatmamıştı. Onunla son kez düello yalnızdılar. Hermione bu düelloyu takip eden pek çok gözü görmezden gelemiyordu.

†

Dolohov kayıtsızca, "Bunun sonu onun için kötü olacak," dedi.

Rosier omuzlarını ve "Bu Riddle. Kimse onu yenemez."

Regulus bu konuşmaya katılmadı ama Riddle'ın zavallı kıza bir lanet daha göndermesini sessizce izledi. Kız zaten yerde yatıyordu ve sadece lanetin yolundan yuvarlanmayı başarabildi. Kız neredeyse vurulacakken Regulus irkildi. Kızın Riddle'a bakarken hafifçe titrediğini görebiliyordu, gözlerinde endişe vardı. Regulus ona sempati duyuyordu. Riddle korkutucu bir rakipti. Neyse ki DADA sırasında bir öğretmenin önünde o acımasız küfürlerinden hiçbirini . Regulus bunun için minnettardı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Riddle çaresiz kıza bir lanet daha savururken Malfoy durgun bir sesle sordu.

Regulus'un hemen yanında duran Dolohov omuz silkti. "Belki de Riddle'ın ön sevişme anlayışı budur."

Bellatrix kötü kötü kıkırdadı. Dolohov'a yaklaştı ve bir kolunu onun beline doladı, diğer eli de kravatıyla oynadı.

"Mm, Antonin," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde. "Sana ön sevişmenin *gerçekte* ne olduğunu göstermeme ne dersin?"

Dolohov cadıya bir kaşını kaldırdı. Cadı kalın kirpiklerini kırpıştırarak ona baktı, güzel yüzünde yıkıcı bir gülümseme vardı. Regulus gözlerini kaçırdı. Dolohov'un Bellatrix'in teklifinden çok etkilendiğini biliyordu ama kabul etmekten de korkuyordu. Cadı tehlikeli ve biraz da deliydi. Oldukça sağlıksız bir karışım. Regulus bir kez daha soysuz ailesine lanet okudu. *Siyahların Soylu Hanesi.* Neredeyse gözlerini devirecekti. Gizlice kuzenine baktı. Bellatrix'in gerçekten kabul ettiği tek otorite Riddle'dı ve o bile onu hizada tutmakta zorlanıyordu.

Regulus diğer Slytherinleri görmezden geldi ve yeniden düelloya odaklandı. Riddle'ın yüzündeki sadist sırıtış Regulus'un omurgasında tatsız bir ürperti yarattı. Karanlık büyücü asasını salladı ve Rookwood'a bir lanet gönderdi. Regulus rahat bir nefes aldı çünkü bu sadece basit bir Kaybolma Büyüsüydü. Büyü havada savruldu, belli ki Rookwood'un sol kolunu hedefliyordu. Kız yoldan çekilmeyi başardı ama büyü yine de sol kolunu hafifçe sıyırdı. Rookwood'un siyah cüppesinin manşeti cızırdadı ve yok oldu. Yine de birkaç terzilik büyüsünün düzeltemeyeceği bir şey değildi. Yine de, yarı açıkta kalan sol ön koluna bakarken Rookwood'un yüzünde mutlak bir dehşet ifadesi belirdi.

"Ne yapıyor bu?" Bellatrix homurdandı, tek taraflı düellodan sıkıldığı belliydi.

Regulus kaşlarını çattı. Bu gerçekten de tuhaf bir düelloydu. Riddle, Rookwood'un çoktan aşmıştı. Neden bitirmedi? Bunun yerine kıza basit Kaybolma Büyüleri fırlattı. Regulus, Rookwood'un sol kolunu koruyucu bir şekilde göğsüne bastırmasını ve gözlerinde gerçek bir korkuyla Riddle'a bakmasını dehşet içinde izledi. Riddle yüzünde iğrenç bir sırıtışla alaycı bir ifadeyle kızı taradı. Regulus bu düellodan iğrenmişti. Riddle açıkça daha zayıf bir rakiple oynamıştı.
Regulus buna şaşırmamıştı. Riddle sadist bir piçti.

†

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Parçalanmış üniformasının koluna bakarken Hermione'nin kafasının içinde bir ses çığlık attı. Biraz daha baksa herkes Karanlık İşareti'ni net bir şekilde görebilecekti. Hermione Riddle'a baktı ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle karşılaştı. Ne yapıyordu acaba? Sonunda onun *ölmesini* mi istiyordu? Hermione'nin paniğini gören Riddle'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

Hermione dişlerini gıcırdatırken içinde bembeyaz bir öfke biriktiğini hissetti. İzleyen diğer ilgili tüm düşünceler onu terk etti ve Riddle'ın alaycı sırıtışına ters ters baktı.

Piç kurusu!

Hermione yeni bulduğu bir kararlılıkla asasını havada sertçe savurdu ve öfkeli büyüsünü bir lanete dönüştürdü. Asasından bir ışık orağı fışkırdı. Riddle'a doğru koşarken tehlikeli bir şekilde çatırdadı. Riddle etrafına bir kalkan dikti. Hermione'nin laneti şiddetle kalkana çarptı. Kalkan tutundu ama saldırının arkasındaki güç Riddle'ı uzağa fırlatacak kadar kuvvetliydi. Acımasızca yere çarptı. Hermione uzaktan seyircilerden gelen şaşkın soluk seslerini duydu.

"Ha, hak ettin," dedi Riddle'ın parçalanmış haline öfkeyle.

Ayağa kalktı ve ona baktı. Hermione onun yüzünde öfkeli bir hırıltı bulamayınca hafifçe şaşırdı. Bunun yerine, dişlerini göstererek ona sırıttı.

" yok," dedi ona, sesinde karanlık bir eğlence gizliydi. "Henüz işimiz bitmedi."

Bununla birlikte asasını salladı. Bu kez Hermione hazırlıklıydı. hızla kaldırdı ve önünde havada geniş bir daire çizdi.

Clipei!

Çemberi tamamladığında, ince havadan kalın yeşil bir bariyer belirdi. Riddle'ın laneti yuvarlak kalkana çarptı. Kalkan saldırının gücünü hiçbir şey kalmayana kadar emdi, sonra da cam gibi paramparça oldu. Hermione başka bir saldırı beklemedi. Asasını başının üzerine kaldırdı ve çapraz bir hareketle aşağı indirdi. Anında asanın ucundan bir Kesme Hex koptu ve Riddle'a doğru koşmaya başladı. Hermione bununla da yetinmeyip hareketi birkaç kez tekrarladı, böylece art arda gelen altıgenler Riddle'a doğru fırladı. Riddle bir asa hareketiyle güçlü bir kalkan oluşturdu. Hermione'nin ilk Kesme Büyüsü kalkanına çarptı ve kolayca durduruldu. Ama üzerine daha fazla büyü yağdıkça, Riddle'ın kalkanı tehlikeli bir şekilde titredi. Memnun olan Hermione, sonunda yüzündeki sinir bozucu sırıtışın erimesini izledi. Son Kesme Büyüsü Riddle'ın zayıflamış kalkanına çarptı ve onu delip geçti. Engel tanımadan Riddle'a doğru fırladı. Yoldan atlamak için ancak zamanı vardı. Hermione'nin Kesici Hex'i yere çarptı ve ahşap zeminde derin bir yarık açtı, kenarları öfkeyle cızırdıyordu.

Hermione bunun yanlış olduğunu biliyordu ama Riddle'ın bacağında, dizinin hemen üstünde bir kesik görünce biraz sevindi. Kesikten kırmızı kan damlıyordu. Artık Riddle'ın yüzündeki alaycı ifade tamamen kaybolmuştu. Tüm şakacılığı gitmiş, bacağındaki kesiğe bakarken buz gibi gözlerinde karanlık bir parıltı belirmişti. Yavaşça başını kaldırdı ve soğuk bakışları Hermione'nin üzerine dikildi. Hermione Riddle'ın öfkesini hissedebiliyordu.
Havadaki büyü güç kazanıyordu. Şimdi öfkeli bir şekilde

büyücü ona karanlık bakışlarla bakarken. Hermione'nin diken diken oldu ve sinirle asasını daha sıkı kavradı.

İşte o zaman Hermione, Malfoylar'ın kütüphanesindeki eski bir kitapta bulduğu bir laneti hatırladı. Tabii ki bunu hiç denememişti.
Riddle'a bakan Hermione, onun kendisine saldırmak niyetiyle asasını sallamaya başladığını gördü. Hemen tepki verdi. Hermione aniden kollarını iki yana açarak büyüsünü kollarına uyguladı. Sonra her iki kolunu da önüne doğru hareket ettirdi ve asasını iki eliyle kavrayarak Riddle'a doğrulttu.

Fulmen!

Asa aracılığıyla yönlendirilen Hermione büyüsünü odaklayabildi. Lanet rezervlerini sertçe çekiştirirken irkildi. Asasının ucundan göz kamaştırıcı parlaklıkta bir ışık parlaması çıktı. Bir şimşek gibi havayı yararak geçti ve ardından gök gürültüsü geldi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Riddle'a ulaştı. Büyücü kendi saldırısını aceleyle iptal ederek bir kalkan kaldırdı. Hermione'nin laneti bu savunmaya çarpmadan sadece bir saniye önce Riddle'ın önünde kalın, yarı saydam bir duvar oluştu. Dayanıyordu. Riddle sol elini kaldırmış, büyüyü korumak için avucuyla bariyeri işaret ediyordu. Hermione gözlerini kıstı ve saldırısının arkasına daha fazla büyü iterken parmakları asasının etrafında büküldü. Hermione'nin saldırısı altında Riddle'ın savunmasında çatlaklar belirdi. Riddle'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Hermione'ye baktı, yüzündeki şaşkınlık zar zor gizleniyordu.

Bariyerinde küçük bir çatlak belirdi. Hermione'nin lanetinin parçaları geçti ve öfkeyle Riddle'a çarparak onu bir adım geri atmaya zorladı. Riddle hırlayarak dişlerini gösterdi. Sol eli hâlâ koruyucu duvarı korumak için havadaydı ama şimdi bileğini hafifçe oynatarak elinin konumunu değiştirdi. Kalkanı kendi etrafında döndü ve Hermione'nin saldırısına yanlamasına çarptı. Yıldırım durdurulamadı ama yönü değiştirildi. Riddle'ı ıskaladı ve onun yerine düello odasının diğer ucundaki taş duvara çarptı.
Taş çatladı ve kalın duvarda bir krater açıldı.

Aynı anda Riddle sağ kolunu kaldırdı ve asasını Hermione'ye doğru salladı. Kendini herhangi bir şekilde koruyamayacak kadar yavaştı. Hermione bir lanetin böğrüne çarpmasıyla acı içinde soludu ve ciğerlerindeki havayı dışarı attı. Şiddetle yere savruldu ve dirseği acı içinde yerde sürüklenirken acı içinde haykırdı, aşındırıcı bir yanık bıraktı. Hermione yere yığıldı ve acıyan dirseğini tutarak dinlenmeye başladı.

Acıyı görmezden geldi ama hızla ayağa fırladı. Riddle asasını yine zarifçe salladı. Asasının ucundan kalın bir demir zincir fırladı. Havada hızla ilerleyerek doğrudan Hermione'ye yöneldi. Hızla kendi asasını savurdu.

Sphera! Hermione kafasının içinde bağırdı. Etrafında grimsi bir kalkan oluştu. Bir balon gibi Hermione'yi tamamen çevreledi. Demir zincir ona ulaştı ve hemen gri kalkanın etrafına sarıldı. Hermione şaşırmıştı çünkü zincirden yayılan hiçbir büyü hissetmiyordu. Kalkanına hiç meydan okumuyordu. Ağır zincir Hermione'nin kalkanının tamamını sararken paslı bir şekilde tıngırdadı. Yine de onu uzak tutmak oldukça kolaydı.

Hermione Riddle'ın zayıf saldırısı karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve zincir halkalarının arasından ona baktı. O da ona bakıyordu. Bakışlarındaki sinsi kötülük Hermione'nin içini rahatlatmayı başaramadı. Sonra Riddle asasını tekrar kaldırdı. Bu seferki asa hareketi inanılmaz derecede karmaşıktı ve Hermione bunu hiç fark etmedi.

"Hephaistos," fısıldadı büyüyü usulca.

Hermione aniden zincirin büyüyle dolduğunu hissedince nefesi kesildi. Demir zincir önce yavaş, sonra gittikçe hızlanarak kalın bir büyüyle parladı. Sonuç olarak zincir -artık güçlenmişti- baloncuk kalkanının etrafında tehditkâr bir şekilde sıkılaştı. Hermione büyüsünün daha fazlasını kalkana yönlendirmek zorunda kaldı. Zincir bir kez daha savunma kalkanının etrafını sararken hafifçe inledi. Sanki güçlü bir ısı kaynağına maruz kalmış gibi, demir parlak kırmızı bir ışıkla parlamaya başladı. Hermione'nin alnında boncuk boncuk terler belirirken

etrafındaki hava ısınmaya başladı. Zincir acımasızca yanarak Hermione'nin kalkanını eritti. Hermione'nin kabarcıklı kalkanı daha şimdiden yuvarlak formunu kaybetmiş ve zincirin sarmallarının yerde deforme olmuştu. Hermione umutsuzca kalkanını korumaya çalışırken, Riddle'ı ve yüzündeki acımasız memnuniyeti görebiliyordu.

Kalkanı çökmeye başladığında Hermione yapabildiği kadar çok büyü yaptı. Kararlılıkla asasını zincire doğru salladı. Zincirde sadece küçük bir yarık belirdi ve yok olan zincir halkaları hızla tekrar bir araya geldi. Hermione hiç tereddüt etmedi. Kendini küçük açıklıktan içeri fırlattı ve beyaz sıcak demire dokunduğu yerde kendini yaktı.

Hermione acı içinde yere çarparken haykırdı. Tüm nefesi kesildi ve başı dönmüş bir halde yerde yattı. Sonra asasının elinden fırladığını hissetti ve Riddle'ın ona bir silahsızlandırma büyüsü gönderdiğini anladı. Yuvarlanıp kendini yukarı iterken başı dönüyordu. Yere çömelip başını kaldırdı ve onu karşılayan manzara karşısında neredeyse hırlayacaktı. Sinsi gülümsemesiyle Riddle *kendi* asasını parmaklarının arasında rahatça döndürdü. Büyücünün mavi gözlerindeki küçümsemeyi gören Hermione'nin içinde öfke kabardı.

"Ah, canım." Riddle haykırdı. Hermione bu alaycı endişeyi duyunca dişlerini öfkeyle sıktı. "Umarım seni incitmemişimdir."

Riddle'ın sergilediği kibar endişe tam bir saçmalıktı. Hermione onun yüzünün altındaki alaycı sırıtışı açıkça görebiliyordu. Hermione'nin içinde öfke . Onun öfkesini gören Riddle ona göz kırptı, küçümsemesi Hermione'ye sertçe çarptı.

Düello sona ermişti. Hermione silahsızlandırılmıştı. Ama artık durması mümkün değildi. Damarlarında bembeyaz bir öfke dolaşıyordu ve Riddle'ın yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeye dayanamıyordu. Akıcı bir hareketle kendini yerden kaldırdı ve Riddle'a doğru koşmaya başladı. Belli ki Riddle onun saldırısını beklemiyordu ve tepki verecek zamanı yoktu.
Hermione sıçradı ve onu yakaladı. Riddle'dan daha hafif olmasına rağmen, sürpriz anı onun tarafındaydı. Hermione'nin üzerine çıkmasıyla birlikte yere savruldu. Yumuşak bir acı nefesi kaçtı

kafasının arkası yere çarptı. Hermione, onun iyi olup olmadığını görmek için durmadı. Hâlâ onun elinde olan asasına uzanmıştı bile. Başı dönen Riddle onun altında debelenerek asasını ulaşamayacağı bir yere taşıdı. Hermione hızla onun sol koluna yapıştı ve parmaklarını kestane rengi asasından çekmeye çalıştı. Riddle asayı daha sıkı kavradı ve şimdi diğer kolunu kaldırarak kendi asasını ona doğrulttu. Bunu gören Hermione iki eliyle onun sol ön kolunu kavradı. Sonra Riddle'ın elini sertçe ısırarak kan akıttı. Riddle acı içinde haykırdı. Tutuşu gevşedi ve Hermione'nin asası parmaklarının arasından düştü.

Riddle öfkeli bir hırıltıyla Hermione'yi şiddetle kendisinden uzaklaştırdı. Artık bolca kanayan eli Hermione'nin boynuna dolandı ve acıyla sıktı. Sonra onu acımasızca etrafında döndürdü, böylece Hermione şimdi yerde yatıyordu ve Riddle onun üzerinde beliriyordu. Onu yere mıhlarken, eli boynundaki acı dolu kavrayışını hiç bırakmadı. Hermione Riddle'a dik dik bakarken, oksijensizlikten görüşünde siyah noktalar dans etmeye başlamıştı bile. Hermione'ye dik dik bakarken, Riddleın gözlerinde cehennemin gazabı kötü niyetle alevleniyordu. Hermione'nin canına eli asasını tam yüzüne doğrulttu. Zorlukla nefes alabilmesine rağmen Hermione Riddle'a acımasız bir gülümseme gönderdi. Sonra elini kaldırdı ve kendi asasını onun karnına sıkıca sapladı. İçinde bulunduğu tehlikenin farkına varan Riddle'ın gözlerinin hafifçe açıldığını görebiliyordu. Parmakları öfkeyle Riddle'ın boynuna dolandı ve sonuç olarak Hermione asasını acımasızca Riddle'ın karnına sapladı. Riddle öfkeyle dişlerini gösterdi ve Hermione ona sadece sırıttı. Görünüşe göre bir çıkmaza girmişlerdi.

İkisi de birbirlerine küfretmeye karar vermeden önce, derinden gelen bir ses "Yeter!" diye bağırdı.

Bir an için ikisi de hareket etmedi. Sonra yavaşça gerçeklik onlara geri sızdı. Riddle isteksizce Hermione'nin boynundaki ölümcül tutuşu bıraktı. Hermione soluk soluğa kaldı ve asasını yavaşça ondan çekti. Riddle Hermione'nin üzerinden indi ve yerden kalktı. Bu sırada asasını ona doğrultmaya devam etti. Hermione onun hareketlerini taklit etti ve titreyerek kalktı.

asasını kavradı. Ona Riddle'ın yüzünde hiçbir duygu yoktu. Sadece koyu mavi gözleri çılgınca, tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Hermione onun görüş alanından çıkmasına asla izin vermedi. Göz ucuyla Lupin'in düello platformuna atladığını gördü.

Hermione ateşler içinde kıvranırken, aslında yalnız olmadıklarını hatırladı. Gerginlik ona geri döndü ve başını çevirdi. Diğer öğrenciler hâlâ platformun etrafında duruyordu ve şimdi şaşkın bir sessizlik içindeydiler. Hepsi de yüzlerinde farklı derecelerde bir şokla ona bakıyordu. Hermione başını eğdi, kendini acı verici bir şekilde açıkta hissediyordu. Bu arada, Lupin ona ve Riddle'a doğru ilerledi. Hermione temkinli bir şekilde adama baktı. Garip sarı gözleriyle onu taradı. Bir süre sonra sert sesiyle karar verdi,

"İyi düello."

Riddle'a hiçbir şey söylemedi. Lupin öğrenci kalabalığına döndü ve onlara hitap etti,

"Umarım hepiniz bu düellodan bir şeyler öğrenmişsinizdir."

Vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Gerçek bir dövüşte kural yoktur. Sadece rakibiniz yere düştüğünde kazanırsınız."

Lupin'in 'yere düşmek'le tam olarak neyi kastettiğini merak eden kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Adamın vahşi sırıtışı genişledi ve sonra havladı,

"Sınıf dağılabilir!"

Hermione Riddle'a bir kez daha bakmaya cesaret edemedi. Asasını cebine koyarak hızla düello platformundan ayrıldı. Ev arkadaşlarını gördü ve yanlarına gitti. Ron'un gözleri ona bakarken komik bir şekilde büyümüştü. Hermione rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Dean ve Seamus'un yüzlerinde de hemen hemen aynı ifade vardı. İlk konuşan, Hermione'ye şaşkınlıkla göz kırpan Ginny oldu.

"Hermione," diye fısıldadı. "O... o..." Ginny bir adım daha yaklaştı ve birden yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu *harikaydı*!"

Hermione kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye heyecanla haykırdı Ginny. "Riddle'ı daha önce hiç Böyle *hırpalanmış*."

Sonunda diğer Gryffindor'lar şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp Hermione'ye sırıttılar. Ron Hermione'nin sırtını alkışladı ve kıkırdadı,

"Harikaydı."

"İçinde olduğunu bilmiyordum." Dean sırıttı.

Hermione arkadaşlarıyla birlikte eğitim odasından çıkarken Slytherin'lere bakmak için bilerek bundan kaçındı. Seamus gülüyordu,

"Tanrım, aniden üzerine atladığınızda Riddle'ın yüzünü görmeliydiniz."

Hermione utanarak başını öne eğdi. *efendisine* bu şekilde saldıramazdı. Riddle'ı nasıl ısırdığını hatırlayınca mide bulantısı başını döndürdü. Merlin!

Aptal mısın? Zihnindeki kötü bir ses ona tısladı. Bir dahaki sefere Riddle'la yalnız kaldığında, onu çarmıha gerip delirtmezse şanslı sayılacaktı. Hermione Büyük Salon'a girerken bacaklarının titrediğini hissediyordu. Akşam yemeğinden sonra Başkanlar'ın ortak salonuna gidip Riddle'la yüzleşmek zorunda kalacağını hüzünle fark etti.

"dövüşmeyi nasıl öğrendin?" Ginny'nin sesi Hermione'nin kaygılarına .

"Şey... ehm..." diye kekeledi. Sonra sahte geçmiş hikayesini hatırladı ve "Babam bir Konuşulamayan'dı. Bana o öğretti."

Ginny yalanı yutmuş gibi başını salladı.

"Şanslısın," dedi kızıl saçlı kadın. "Babam bana sadece telefon kullanmayı öğretti." Kuşkuyla eklemeden önce durakladı, "Ve sanırım yanlış yaptı."

Hermione kaşlarını çattı. "Telefon mu?"

Bu bir Muggle icadıydı. Muggle dünyasından kesin olarak ayrıldıkları için, büyücülerin Muggle eşyalarıyla temas kurmalarına izin verilmiyordu. Hermione'nin yüzündeki çatık kaşları gören Ginny hemen açıkladı,

"Babam Muggle Eserlerinin Kötüye Kullanımı Ofisi'nde

çalışıyor." "Ah, Ginny. Onu sıkma." Ron araya girdi.

Devam ederken Hermione'yi nazikçe Gryffindor masasındaki koltuğuna itti,

"Cidden ama. Daha önce böyle düello yapan birini gördüğümü sanmıyorum. Sonunda o kendini beğenmiş yılana rakip çıktı."

"Erm..." Hermione kekeledi.

Şimdi Büyük Salon'da oturduklarına göre, diğer öğrencilerin onu merakla taradıklarını görebiliyordu. Hermione'nin yüzü kızardı ve başını öne eğdi. Keşke Riddle'la düello yapmamış olsaydı. Belli ki Ginny de meraklı bakışları görmüş ve Hermione üzerindeki etkisini fark etmişti. Konuyu değiştirmeden önce dikkatle boğazını temizledi,

"Peki Lupin hakkında ne düşünüyorsun?"

Hermione Ginny'nin gülümseyen yüzüne

baktı.

"O..." dedi tereddütle. "Bilmiyorum... o biraz..." "Korkutucu mu?"

diye teklif etti Ron, geniş geniş sırıtarak.

Hermione'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başını

salladı. "Şaşılacak bir şey değil," diye ekledi Seamus. "Lupin

bir kurtadam." "Ne?" diye soluk soluğa kaldı Hermione,

gözleri irileşmişti.

Seamus önemle başını salladı. Kızın şaşkın yüzünü görünce kıkırdadı, "Evet, o bir kurt adam."

Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve zayıf bir nefesle, "Öğretmenlik yaptıklarını bilmiyordum," dedi.

Ron ağzına patates püresi tıkıştırarak, "Yapmazlar," dedi. "Lupin bir istisna."

Seamus, kuzu pirzolalı bir tabağa uzanırken, "Ve öyle olduğu için de çok şanslıyız," dedi.

Hermione bir an için Seamus'a baktı. Sonra kendini daha fazla tutamadı.

"Gerçekten öyleyiz." Gözleri coşkuyla parlıyordu. "Vay canına, gerçek bir kurt adam. Neden kimse bana söylemedi? Profesör Lupin'e bir sürü soru sorabilirdim."

Seamus, "Harika bir şey," diye onayladı. "Biliyor musun, mezun olduktan sonra Kolordu'ya başvuracağım."

Ron kaşlarını kaldırdı, çilli yüzünde şüphecilik açıkça görülüyordu. "Kolordu'ya kabul edilmenin Seherbaz Akademisi'ne kabul edilmekten daha zor olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yorumladı Dean. "Bir avuç NEWT'ten daha fazlasına ihtiyacınız olacak."

Seamus omuz silkti ve "İdare edebilirim," diye savundu.

Dean şüpheyle kaşlarını kaldırmakla yetindi. Ron yemeğini mideye indirirken sırıttı. Ginny sadece başını salladı ve uyardı

Seamus,

"Eğer askere gideceksen, bu ömür boyu sürecek. Isırıldıktan sonra geri dönüş yoktur."

†

Hermione neredeyse tüm öğrenciler Büyük Salon'u terk edene kadar akşam yemeğini uzattı. Ancak o zaman ayağa kalktı ve ağır ağır Başkanlar'ın ortak salonuna doğru ilerledi. Riddle'ın onu nasıl cezalandıracağını merak ediyordu. Ne de olsa, bir büyücü düellosu rakibini yakalayıp elini yarı yarıya kemirmeyi içermiyordu.

Hermione asık suratla Başkanlar'ın odasını koruyan sentora doğru yürüdü. Taş heykel, Hermione daha herhangi bir parola mırıldanamadan yolundan çekildi. Belli ki Riddle onu bekliyordu. Hermione başını öne eğdi ve kapıyı açtı. Kalbi göğsünde gümbürdeyerek eşikte durdu. Hermione, Riddle'ın ona doğru yürüdüğünü duyunca gerildi ama bakmaya cesaret edemedi. Tam önünde dururken bile. Bakışları hemen sol eline kaydı. Tam onu ısırdığı elin etrafına sıkıca sarılmış beyaz bir bandaj bulduğunda dudağını endişelendirdi.

"İşte " dedi Riddle'ın derin sesi. "Yeterince uzun sürdü."

Sesi beklenen öfkeli hırıltıya benzemese de, Hermione yine de ürperdi. Riddle'ın eli omzuna dolandı ve onu odanın içine çekti.

"İçeri gel," dedi kaba bir şekilde.

Korkudan midesi bulanan Hermione, Başkanlar'ın ortak durmuş, hâlâ Riddle'a bakmıyordu. Hermione onun kendisine bağıracağını ya da daha da kötüsü küfredeceğini biliyordu. Bu yüzden hemen onun önünde eğildi ve fısıldadı,

"Düello sırasında bana ne oldu bilmiyorum. Özür dilerim."

"Hm," diye mırıldandı Riddle.

Çenesinin altındaki bir parmak Hermione'yi başını kaldırmaya zorladı. Riddle'ın yüzü aşılmaz bir maskeydi ama Hermione onun gözlerinde, onunla düello ederken gördüğü ateşin aynısını görünce kaskatı kesildi. Parmakları çenesinin etrafında dolaşarak çenesini acı verecek kadar sıkı bir şekilde kavradı. Hermione bir iniltiyi bastırdı. Riddle'ın koyu mavi gözleri ona dikilmişti, gözlerinde uğursuz bir şey parlıyordu. Sonra ağzını açtı ve alçak sesinde tehditkâr bir şöyle dedi

", değil mi?"

Hermione gözlerinden süzülen yaşları kırpıştırırken, parmakları acıyla tenini ısırıyordu. Korkusunu bastırarak zayıf bir sesle tartışmayı başardı,

"Düello yapmak istemedim. *Sen* beni seçtin..."

Riddle'ın gözlerindeki ölümcül parıltı alevlendi ve buz gibi bir sesle sordu: "Yani kuduz bir köpek gibi dövüşmen benim suçum, öyle mi?"

Hermione onu taradı. Adam şimdi o kadar sıkıydı ki, çenesini kıracağından korktu. Acı dolu bir hayal kırıklığı Hermione'nin üzerine çöktü. Riddle bu felaket düellonun tüm suçunu onun üstlenmesini istiyordu. Hermione ürperdi. Her nasılsa Riddle'ın farklı olduğunu düşünmüştü. Özel, hatta. Hermione onun Draco Malfoy gibi olmadığını, varlığına tükürmeye devam eden tüm o insanlar gibi olmadığını ummuştu. *"Pis hayvan!* Hermione Carrow'un soğuk sesi karşısında ürperdi. Riddle'ın onda daha fazlasını görebileceğini ummuştu.

Belki de Riddle o kadar da özel biri değildir.

Hermione hızla çarpan kalbini ve göğsüne saplanan acı dolu bıçağı görmezden geldi. Riddle'a bakarak kararlılıkla konuştu,

"Ben sadece kendimi savunmaya çalıştım."

Hermione bundan sonra Riddle'ın onu tokatlayacağını biliyordu. Bir Mudblood'un efendisine karşı kendini savunmaya hakkı . Riddle onu kesinlikle lanetleyecekti. Gözlerindeki kötücül parıltı hâlâ yanıyordu ve şimdi daha da alevlenmişti. Yine de beklenen şekilde tepki vermedi. Hermione ne anlayamadan, Riddle aniden ona doğru eğildi. Riddle ağzını onunkine çarpınca Hermione şaşkınlıkla soludu. Sanki bunun olmasını bekliyormuş gibi dudakları açlıkla Hermione'nin üzerinde hareket etti.

"Elbette yaptın," diye fısıldadı Riddle onun dudaklarına. "Ve oldukça olağanüstü bir şekilde, eklemeliyim."

Bununla birlikte Riddle doğruldu ve kapüşonlu gözlerle onu taradı. Hermione onun karşısında tamamen telaşlanmıştı. Bu konuşmanın farklı bir şekilde sonuçlanmasını bekliyordu.

"Çok güçlüsün Hermione," diye fısıldadı Riddle, sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşmüştü.

Yavaşça onu geriye doğru itti. Bacakları bir şeye çarpınca Hermione'nin nefesi kesildi. Dengesini kaybetti ve kanepeye düştü. Riddle kendini ona doğru alçalttı. Fısıldamadan önce ağzıyla kulak memesini okşadı,

"Bunun için asla özür dileme."

Parmakları Hermione'nin yanağında ve boynunda gezindi. Riddle yavaşça bluzunun yakasını çekti ve düello sırasında Hermione'yi tuttuğu yerdeki kırmızı deriyi ortaya çıkardı. Eğildi ve acıyan deriye nazik öpücükler kondurdu. Sonra Hermione'ye baktı ve ciddiyetle konuştu,

"Seni incittiğim için özür dilerim."

Hermione'nin kaşları havaya kalktı ve mırıldandı, "Sorun değil. Daha kötülerini de yaşadım."

Riddle bunu duyunca yüzünde belli belirsiz bir kaş çatma ifadesi belirdi. Ama çabucak kayboldu. Şeytani sırıtışı geri geldi ve mırıldandı,

"Yine de bunu telafi etmek istiyorum."

Hermione bunu sorgulayamadan, adam ona doğru atıldı. Bir kez daha ağzını Hermione'nin dudaklarına bastırdı. Vücudunu Hermione'ye yaslayarak dudaklarını duygulu bir şekilde ısırdı. Hermione'nin tüm tartışma isteği anında tükenmişti. Riddle'ın parmakları hafifçe saçlarını taradı ve Hermione'den memnun bir çıkardı. Eli Hermione'saçlarından ayrıldı ve aşağı indi. Parmakları kışkırtıcı bir şekilde karnının üzerinde izler bıraktı.

"T- Tom?" Hermione nefes aldı.

Riddle sadece karanlık bir şekilde kıkırdadı ve onu öpmeye devam etti. Riddle'ın sinsi parmakları alaycı bir şekilde bluzunun düğmelerinde gezinirken Hermione'nin içinde arzu kabardı. Hermione başının döndüğünü fark etti. Riddle'ın sıcak öpücükleri ve vücudundaki elleri arasında artık doğru düzgün düşünemiyordu. Hermione bunun çok ileri gittiğini biliyordu. Yine de onu durduracak gücü yoktu. Riddle sinsice bluzunun düğmelerini açtı ve parmaklarını açgözlülükle Hermione'nin açıkta kalan teninde gezdirdi.
Hermione onun altında kıpırdandı, vücudunda aşağı yukarı dolaşan zevkli ürpertiler. Çok geçmeden Riddle'ın parmakları sutyenine değdi ve Hermione usulca soludu.

Hermione zayıf bir sesle, "Hayır," diye kekeledi, içinde kabaran hainlik duygusuna karşı savaşıyordu. "Bunu yapamayız."

Riddle dinlemek istemedi. Elleri açgözlülükle
göğüslerinin şişmesi. Hermione inledi. Adamın dokunuşu inanılmaz duyguların üzerine çökmesine neden oldu. Göğüslerini okşarken, Riddle'ın diğer eli Hermione'nin vücudunda yavaşça gezinmeye karar verdi. Onu itmesi gerektiğini biliyordu ama bir türlü kollarını hareket ettirmeye ikna edemiyordu. Riddle'ın parmakları bacağının üzerinde gezinip kalçasının iç tarafını okşarken Hermione'nin nefesi kesildi. Riddle'ın dokunuşları Hermione'nin karnında heyecan verici bir ateş yaktı.

Bu ateş onu tüketmişti ve Riddle boynuna sıcak öpücükler kondururken inlemekten başka bir şey yapamıyordu. Hermione, Riddle'ın sinsi parmakları bacağının üzerinde dolaşıp külotuyla buluştuğunda inledi. Tüy gibi hafif parmaklarının uçları Hermione'nin giyinik teni üzerinde dans ediyordu. Hermione bu teması hissettiğinde neredeyse şehvetten patlayacaktı. Riddle'ın eli külotunun eteğini bulup içeri kayarken Hermione onu durduramadı ve durdurmak istemedi. Riddle onun hassas tenine dokunduğunda Hermione'nin nefesi kesildi. Becerikli parmakları onun üzerinde dolaştı, alay etti, keşfetti, ta ki o küçük çıkıntıyı bulana kadar. Ovalamaya başladığında Hermione'den yumuşak bir inilti yükseldi.

"Sen..." diye boğuldu, düşünceleri içinde yanan sıcak arzu tarafından tehdit ediliyordu. "Durman gerek."

Riddle hiçbir şey söylemedi. Başparmağı ve işaret parmağı o küçük düğmeyi çimdikledi ve Hermione bir zevk dalgası onu ezerken haykırdı. Riddle onun muhtaç bedenini keşfederken Hermione çaresizce Riddle'ın bedeninin altında çırpındı. Parmaklarından biri içine kayarken bir zevk çığlığı onu terk etti.

"Tom!"

"Evet?" Riddle onun kulağına fısıldadı, boğuk sesinde bir parça eğlence vardı.

Hermione'nin sesi sertleşmişti ama yine de tartışmayı başardı, "Bu yanlış..."

Parmağını içinde oynattı ve Hermione inledi. Bir parmak daha girerek onu gerdi. Adamın parmaklarının içine girip çıktığını hissettikçe nefes alıp vermesi hızlandı. Hermione karnından gelen o yanma hissinden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordu.

"Ben senin *Efendinim*," Riddle'ın sesi acımasızca onun şaşkınlığını kırdı. "Sanırım bunu kabul etmek zorundasın."

Hermione tüm bu hisler ve dürtüler üzerine yağarken sadece bir iniltiyle cevap verebildi. Riddle'ın dudakları Hermione'nin boynunda gezinirken Hermione'yi öpücüklere boğdu. Boynuyla omzunun birleştiği yerde tenini ısırdığında tekrar nefesi kesildi. Riddle hızla sütyenini çekiştirerek çıkardı. Sonra ağzı göğüslerine ulaştı. Hermione onun sıcak dilini teninde hissedebiliyor, onunla oynuyor, alay ediyordu. Dili göğüs uçlarında gezinirken Hermione'nin bedeninden çaresiz bir titreme geçti. Dişlerinin hafifçe ısırdığını hissetti ve bu yakıcı hissin bir başka dalgası ona sertçe çarptı. Onun dokunuşlarından, öpücüklerinden başka bir şeye konsantre olamıyordu. Adam onu buna zorluyordu. Her zaman böyle bir şey gelmesinden korkmuştu, o zaman neden bu kadar iyi hissediyordu?

"Hayır," diye boğuldu, içinde biriken o acil ihtiyaca karşı umutsuzca savaşıyordu. "Dur."

Yumuşak kıkırdaması tüm vücudunu ürpertti. Başparmağı o küçük düğmenin üzerinde dans ederken, parmakları yine onun dar geçidine, şimdi öncekinden daha derine girdi. Hermione inledi. Riddle'ın dudakları Hermione'nin göğsünden ayrıldı ve başını kaldırıp Hermione'ye baktı. Mavi gözleri karanlık bir şekilde parlıyor, Hermione'nin şehvetini yansıtıyordu.
Hermione bunu yapmak istedi ama gözlerini kaçıramadı.

Riddle derin sesiyle, "Duracağımı sanmıyorum," dedi.

Göz temasını koruyarak parmaklarını onun içinden kaydırdı, sadece ona tekrar girmek için, öncekinden daha güçlü bir şekilde. Vücudundan bir titreme geçti ve bir inilti daha çıkardı. Adamın ağzını bir sırıtma kapladı.

"Yalan söylemene gerek yok, Hermione. Bundan ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum," diye fısıldadı Riddle. "Sadece rahatla."

Parmaklarının içine girip çıktığını hissetmek onu neredeyse çıldırtıyordu. Nefes nefese kalmasına rağmen başını sallamayı başarıyordu. Bu onu sadece güldürdü. Sonra ağzını onunkinin üzerine bastırdı ve onu yaralayıcı bir öpücüğe boğdu. Alt dudağını emdi, ısırdı ve Hermione yine inlemekten başka bir şey yapamadı. Dili kızın ağzına kayarak onu ele geçirdi. Riddle onun ağzını keşfetti.

Bu sırada parmakları kızın içine daha hızlı girip çıkıyordu. Vücudu gerildi. Yakıcı acı giderek daha da artıyordu. Hermione daha fazla dayanamadı. Tüm düşünceleri arka plana düştü. Sadece o his önemliydi. Riddle'ın kim olduğu hakkında daha fazla düşünmedi. Sadece kollarını kaldırdı ve boynuna sıkıca dolayarak onu umutsuzca kendine doğru çekti.
Onun dokunuşunu hissedince öpücüğü daha da tutkulu bir hal aldı. Hermione inledi ve parmaklarını onun siyah saçlarında gezdirdi.

Sonra ilk kez onu öptü.

Aceleyle dilini onunkine sürttü, artık yalnız oynamasına izin vermiyordu. Şimdi dilini onun ağzına sokan kendisiydi. Açlıkla keşfediyor, sahipleniyordu. Her şey karıncalanıyordu. Tüm vücudu . Riddle'ın dudakları, dili ve elleri, işkence dolu bir beklentiyle neredeyse patlamasına neden oluyordu. Hermione sertçe Riddle'ın alt dudağını ısırdı ve siyah saçlarını koparark tüm dikkatini ona vermesini istedi. Onun hâlâ daha yakın olmasını istiyordu. Adamın parmakları tekrar zorla Hermione'nin içine girip derinliklerine saplandığında Hermione'nin nefesi kesildi. Bununla birlikte midesindeki yanma hissi patladı ve tüm vücuduna yayıldı. Hermione öpüşmeyi bırakıp yüzünü Riddle'ın omzuna gömdü ve bir yandan zevk çığlıkları atarken bir yandan da onun sırtını tırmaladı. Riddle'a umutsuzca sarılırken tüm vücudu titriyor, üzerine hücum eden duyguların tadını çıkarıyordu.

Hermione'nin nefes ağırlaşırken, aldığı zevk de yavaş yavaş azaldı. Yorgunluk yayıldı ve Riddle'a yaslandı. Yüzü hâlâ ona dönüktü ve kolları sıkıca ona sarılmıştı. Onun kollarında uzanırken, düşünceleri ona geri dönmeye karar verdi.
Hermione'nin aklı yavaş yavaş yaptıklarını yakaladı. Az önce Riddle'a *ne* yapmıştı? Sıcaklık yüzüne sertçe vurdu ve Hermione şiddetle kızardığını biliyordu. Şimdi yüzünü Riddle'a bastırmasının nedeni kendini tükenmiş hissetmesi değil, saklanmak istemesiydi.

İlk hareket eden Riddle oldu. Bir süre sonra ondan uzaklaştı. Kanepede onun yanına oturdu ve Hermione onun gözlerinin üzerinde dolaştığını biliyordu, ama başını kaldırıp ona bakmadı. Çok utanmıştı. Ona ne olmuştu?

Hermione adamın ellerini tekrar üzerinde hissedince irkildi. Adam eteğini indirip sütyenini çekiştirirken ve her şey olması gerektiği gibi olsun diye bluzunun düğmelerini dikkatle iliklerken şaşırdı. Hermione'nin gözleri ona dikildi. Riddle'ın ona sırıttığını gördü. Şaşırtıcı bir şekilde, bu ne alaycı ne de aşağılayıcıydı. Ona doğru eğildi ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı karanlık sesi ona.

Hermione o an için şüphelerini görmezden gelmeye karar verdi. Riddle'a gülümsedi ve ona sokularak göğsünde rahatça gevşedi. Riddle'ın kendisini kollarıyla sarmaladığını hissettiğinde gözlerini memnuniyetle kapattı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Genç kızların annelerinin kollarından alınıp

gençlik cazibeleri için satıldığını görseydim,

kederli bir alevle parlar, ölüm solgunluğundaki

yanağım utançtan kızarırdı.

- Frances Ellen Watkins Harper

(* 1825 † 1911)

Ondördüncü Bölüm: Köpüren Okyanuslar

Okuyan ve inceleyen herkese teşekkürler. Hepinizi seviyorum çocuklar! Bu kadar çok yorum aldığıma hâlâ inanamıyorum.

Azulaiii, Diğer, vamp1987, Patricia pc, LoriAnnRut, Sheddingeverycolor, jokers apprentice, MiSSxMELON, sonea91, Anon 3, MuggleBornWY, sKyLaR KnIgHt, everlastingtrueromance, CaBuckeye, Absolutemalfoy, PlaclDwiCkedNEss, Morpheusandmuse, LBpunkrock722, reader204, LilyGirl101, HellolamGracie, FadedSunset, KamiaKeller, NY GE Pyromaniac, Sin-and-Smokin, DarkAngelLida, Funnygirl, Reesessweetie, anon 2, anon, Zombie Reine, Chelseabaabyox3, Angellwriter, XxTaintedxDaggerxX, RoUrBoat, Julesrose, Hamelia Le Claire, SamarKanda, iRuby, HereToRead84, Barryium, Raven Black The Marauderette, Trestreschic, Kbcollegebound, Nemo, loves2readalways, Alassea Riddle, hollanddj13, Arcade fire is blazing, Kon, justy13, le-femme-cavalier, funnygirl, Jen103, Solariz, jiggy21, TwilightGirl100195, nlech16, Smithback, Ceralyn, Nerys, Jlasriddlemethis, Rourboat, alannalove1990, LaPetiteDreamer, JollyLoser, Iceagesurvivor123, cathy loves heath, Dona Quixote of the Sethera, Komo Pineconeseed, Serpensortia, Atlantean Diva, Shan84, hateme101, princessNyxxx, vampireluph, Vita Artista, MagdalenaZ, Amorgen Lestrange, HevoLtuRi'SdARkpRiNceSS, Claire Abbshire, Funnygirl, cathy loves heath, Sethera

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ondördüncü Bölüm: Köpüren Okyanuslar

Riddle terk edilmiş bir koridorda Slytherin ortak salonuna yavaşça yürüdü. Bir sonraki köşeyi döndüğünde Hermione'yi gördü. Sırtını ona dönmüş, koridorda yürüyordu. Adımları tereddütlüydü ve Riddle'a kaybolmuş olduğunu söylüyordu.

Riddle, Çamurkan'ına bakarken dudaklarında hain bir sırıtma belirdi. Gizlice ona doğru yaklaştı. Hermione hâlâ onun varlığını fark etmemişti, zindandan çıkış yolunu bulmakla meşguldü. Riddle içten içe kıs kıs güldü. Ona ulaştığında bir kolunu beline dolayarak Hermione'yi göğsüne bastırdı ve onu bir duvar halısının arkasına gizlenmiş küçük bir oyuğa itti. Riddle onu oyuğa iterken Hermione'nin nefesi kesildi. Hermione hemen Riddle'ın kollarına karşı koymaya başladı. Hermione'nin asasını almak için cüppesinin cebine uzandığını görünce sırıttı. *Aferin kızıma*. Kız asasını almayı başaramadan, Riddle ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı,

"Şuna bakın. Bu benim en sevdiğim Mudblood değil mi?"

Riddle, Hermione'nin onun sesini tanıdıktan sonra tüm kaçma girişimlerini nasıl durdurduğunu küstahça fark etti. Arkasına bakabilmek için boynunu büktü.

"Tom?"

Onun iri gözlerine bakıp sırıttı. Kaygan bir hareketle Hermione'yi döndürerek arkasındaki duvara bastırdı. Hermione bu hareket karşısında hafifçe soludu ama kaçmaya ya da onu durdurmaya çalışmadı. Riddle kayıtsızca sorarken gözlerinde yırtıcı bir parıltı yanıyordu,

"Kalenin bu bölümünde ne yapıyorsunuz?"

Hermione onun delici bakışları altında kıvrandı. Riddle vücudunu Hermione'ye yaklaştırarak onu duvara yasladı.

"Ben... ben kayboldum," diye kekeledi Çamurkan.

Riddle kötü niyetle kıs kıs güldü ve parmaklarını kızarmış yanaklarında gezdirdi. Ona o kadar yakındı ki, göğsünün hızlı nefes alış verişiyle birlikte kendi göğsüne doğru hareket ettiğini hissedebiliyordu. Onun bedenine bu kadar yakın olmak Riddle'ın içinde önceki günün anılarının canlanmasına neden oldu. Parmaklarının onun çıplak tenine dokunmasından büyük keyif almıştı.

Hermione de onun bakımına çok lezzetli bir tepki vermişti. Tutkunun sancıları içinde çırpınan ve seğiren vücudunun görüntüsü oldukça hoştu. Riddle'ın yüzündeki sırıtma genişledi.

"Kayboldun mu?" diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde. "Seni bulduğum için ne kadar şanslısın, değil mi?"

Kız cevap vermeden önce, Riddle ona doğru eğildi ve ağzını bir öpücükle yakaladı. Dudaklarını talepkâr bir şekilde ısırırken dudaklarının şaşkınlıkla titrediğini hissedebiliyordu. Onun uyum sağlamasını beklemeden dilini ağzına daldırdı ve onu şiddetli bir öpücüğe boğdu. Elleri kızın vücudunun kenarlarında , üzerindeki kıyafetleri yırtıp atmayı ve onu duvara yaslamayı diledi.

Riddle tüm kontrolünü kaybetmeden önce öpüşmeyi bitirdi. Hermione başını kaldırdı ve telaşlı bir halde ona baktı. Bakışlarında, Riddle'ın aynı anda hem yok etmek hem de el üstünde tutmak isteyeceği bir masumiyet vardı. Şimdilik ikisini de yapmamaya karar verdi ve bunun yerine Hermione'ye baktı.

"Hm," diye mırıldandı ve saçının bir tutamını parmağının etrafında döndürdü. "Sanırım dün için bana borcunu ödemen adil olur."

Kendini ona sürttü ve kızın gözlerinin farkına vararak komik bir şekilde açıldığını gördüğünde yüzünde çarpık bir sırıtış şekillenmek için yalvardı. Bir anda yüzü koyu kırmızıya döndü ve endişeyle mırıldandı,

"O... o... Ben..."

Riddle, kızın kendisine hızla göz kırptığını görünce kıs kıs güldü. Ancak onun bakışlarından sızan endişeyi fark edince, isteksizce ona acımaya karar verdi. Bir adım geri çekilerek ona daha fazla özgürlük tanıdı.

"Merak etme. Boş bir koridorda senin ırzına geçmeyeceğim."

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Mavi gözleri onun vücudunda sahiplenici bir şekilde gezindi ve fısıldadı,

"Her ne kadar cazip olsa da."

Riddle Hermione'nin elinden tutup onu oyuktan dışarı çekerken yanaklarında hâlâ pembe bir renk vardı. Kendini beğenmiş gülümsemesi yüzünü süsleyerek onu koridorun sonuna götürdü. Slytherin ortak salonundan sadece birkaç adım ötede, Gri Leydi koridorda sakince süzülüyordu. Riddle onu kibarca selamladı ama Helena hiçbir karşılık vermedi. Genellikle hayalet ona oldukça düşkündü. Ama şimdi gözleri sadece Hermione'yi görüyordu. Çamurkan'a dik dik bakarken Helena'nın cansız gözlerinde öfkeli bir kıvılcım parladı.

"Yine mi sen!"

Hayalet ona doğru tıslarken Hermione irkildi. Riddle'ın hayaletin düşmanlığı karşısında kafası karışmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Çamurkan boyun eğerek,

Bu Helena'yı hiç yatıştırmadı. Riddle hayaletin solgun yüzünde hiç bu kadar fırtınalı bir ifade görmemişti. Ravenclaw'ın kızı genellikle mide bulandırıcı derecede tatlı huyluydu. Ama şimdi öfkesi yıkıcı dalgalar halinde içinden sızıyor, yakınındaki meşalelerin tehlikeli bir şekilde titremesine neden oluyordu.

"Sürpriz değil, mi?" Helena Hermione'ye tükürdü. "*Onun* diyarında seninle karşılaşmam."

Riddle öfkeli hayaleti tararken başını yana eğdi. *Onun diyarı mı?* Hermione'ye attığı ince bir bakış onun da kafasının karışık olduğunu gösteriyordu.

Çamurkan tekrar, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Helena Hermione'ye yaklaşarak kızın irkilmesine neden oldu. Sonra hayalet zehirli bir şekilde fısıldadı,

"Ona yapabileceği hiçbir şeyin intikamımı almamı engelleyemeyeceğini söyleyin."

Bunu söyledikten sonra Gri Kadın hızla uzaklaştı. Riddle'ın buz mavisi gözleri hayaletin gümüşi ışıltısını takip etti, ta ki hayalet karanlıkta kaybolana kadar.
zindanların karanlığı.

Riddle sarsılmış Hermione'ye bakarak, "Şey," dedi hafifçe. "Bu çok tuhaftı."

Mudblood'un elini tuttu ve onu uzaklaştırdı. "Onu tanıyor

musun?"

Hermione başını salladı ve titreyerek itiraf etti, "Onunla sadece bir kez karşılaştım. Ve bana çok kızdı."

Riddle meraklı bir kaşını kaldırdı. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," diye çabucak güvence verdi. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Bu Ravenclaw'ın ev hayaleti." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve masumca ekledi, "Ona Gri Leydi denir."

Bu Hermione'nin kaşlarının konsantrasyonla çatılmasına neden oldu. "Gri Leydi...?"

Bir an düşündü, sonra gözleri Riddle'a kaydı ve haykırdı, "Bu , değil mi? Helena. Arnavutluk'ta, tabutun üzerindeki heykel oydu-"

Açıklamasının geri kalanı Riddle'ın elini kızın ağzına bastırmasıyla kısa kesildi.

"Sesini alçalt," diye alaycı bir şekilde emretti. "Helena'nın kayıp mezarını bulduğumuzun reklamını yapmana gerek yok. O yüzden kapa çeneni."

"Özür dilerim Tom," diye hemen özür diledi Çamurkan.

Riddle, onu omzundan tutmasaydı, onun da önünde eğileceğinden emindi. Gözlerini devirdi. Bazen onunla uğraşmak oldukça sıkıcı oluyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Hermione bir süre sonra sordu.

Neyse ki korku dolu kekelemesi sesini terk etmemişti. Riddle ona baktı ve sertçe cevap verdi,

"Slytherin ortak odası." "Neden?"

Riddle yorgun bir ifadeyle burnunun kenarını ovuşturdu ve "Başöğretmen olabilirim ama yine de Slytherin ortak salonunda vakit geçirebilirim," diye açıkladı.

"Elbette." Hermione dudaklarını büzdü. "Neden gelmek zorundayım? Ben Slytherin değilim."

Riddle zarif bir kaşını kaldırdı ve kışkırtıcı bir tavırla, "Neden, benimle vakit geçirmekten *hoşlandığını* sanıyordum," diye sordu.

Ona, kızın oldukça lezzetli bir şekilde kızarmasına neden olan müstehcen bir bakış fırlattı. Sonra sıçradı,

"Ben... Ben."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Riddle, tatmin olmuş bir halde.

†

Slytherin ortak salonu göz korkutucuydu. Hermione siyahlar ve yeşillerden oluşan soğuk renk düzeninden mi yoksa herkesin ona baktığı gergin atmosferden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Her halükarda kendini rahatsız hissediyor ve özlemle çıkış kapısına bakıyordu.

Hermione Hogwarts'a geldiğinden beri, Slytherin'ler onun Riddle'ın kız arkadaşı olduğunu bilmelerine rağmen onu görmezden gelmişlerdi. Bu şimdi değişmişti. Soğuk bir ilgiyle onu değerlendirdiler.

uzaktan. Hermione'nin tahmin etmesi gerekirse, ona olan ani ilgilerinin nedeni dün Baş Oğlan'la yaptığı düelloydu. Gryffindor'lar arasındaki popülerliğini artırdığı kesindi. Belki Slytherin'leri de etkilemişti.

Hermione rahat deri koltukta gergin bir şekilde kıpırdandı. Draco Malfoy'un kanepede tam yanına oturması onu çok rahatsız etti. Neyse ki Riddle çok uzakta olmayan bir koltukta oturuyordu. Diğer arkadaşları onun etrafındaki kanepe ve sandalyelere uzanmışlardı. En azından Riddle'ın varlığı başka birinin ona yaklaşmasını engelliyordu. Hermione bunu daha önce de fark etmişti. Belli ki Riddle diğer öğrencilerde saygı uyandırıyordu. Muhtemelen Okul Müdürü olduğu içindi.

Hermione'nin eli dalgınca cebindeki gitti. Parmakları pürüzsüz ahşabın üzerinde gezindi ve düşünceleri Helena'ya geri döndü. Hayalet neden bu kadar düşmancaydı?
Hermione, öfkesi bir şekilde o asayla bağlantılı olmalı, diye düşündü. O asayı Helena'nın mezarının hemen yanında bulmuştu. Belki de hayaletin kendi asasıydı ve şimdi kadın bunun hırsızlık olduğunu düşünüyordu.

"İşte için yemek şirketlerinin listesi," dedi Draco'nun züppe sesi,

Hermione merakla sarışının Riddle'a bir zarf uzatmasını izledi. Riddle zarfı aldı ama açmadı ve cüppesinin cebine koydu. Draco gri gözleriyle onu izledi ve titizlikle tedarik etti,

"Bunu neden bilmek istiyorsun ki? Çok merak ediyorsan babamdan sana bir davetiye getirmesini isteyebilirim..."

Riddle cevap vermedi ama onu buz gibi bir bakışa boğdu. Sarışın temkinli bir şekilde Riddle'a biraz daha yaklaştı. Sonra alçak bir sesle, yüzünde nankör bir gülümsemeyle konuştu,

"Mudblood meselesine geri dönecek olursak... Ona gerçekten ihtiyacım *var*."

Riddle bunun nasıl bir sorun olduğunu sorar gibi zarif bir kaşını kaldırdı. Draco bunu görünce hafifçe inledi.

"Hadi ama," dedi, sesinde yalvaran bir ton vardı. "Şu anda onu kullanmıyorsun bile. Neden Penny'yi bana geri vermiyorsun? Babam onu kaybettiğim için bana çok kızgın. Harçlığımı kesmekle tehdit bile."

Hermione bunu duyunca olduğu yerde kalakaldı, neredeyse sessizlik içinde boğulacaktı. Onun hakkında konuşuyorlardı! Elinde olmadan Riddle'a baktı, Draco'ya teslim olmaması için dua ediyordu. Riddle sadece sarışına baktı, can sıkıntısı gözlerini kör etmişti.

"Sana daha önce de söyledim," dedi ipek gibi. "Mudblood benim. O artık bana bağlı."

"Tom, lütfen," diye sızlandı Draco. "O bağ kolayca bana geri döndürülebilir. Babam bu konuda bana gerçekten çok kızıyor. Penny için çok para ödedi. Ben... karşılığında sana başka bir şey verebilirim. Ama Mudblood'a gerçekten ihtiyacım var."

Tom'un mavi gözlerinden bir öfke gölgesi geçti. Sonra tısladı, keskin sesinde kesin bir ton vardı,

"Hayır dedim."

Hermione endişeyle Draco'ya baktı ve onun henüz konudan anladı. O daha söze başlayamadan ortak salonun girişi açıldı ve Hermione Bellatrix Black'i gördüğüne neredeyse sevinecekti. Bellatrix odayı geçerken mutlu bir gülümseme dolgun dudaklarında çılgınca dans etti. Riddle'ın sandalyesinin kol dayanağına oturdu ve sırıtarak ona baktı.

"İnanamazsın Tom," diye kıkırdadı Bellatrix, gözleri rahatsız edici bir şekilde parlıyordu. "Birine Petrificus Totalus uygular ve sonra da Gevezelik Laneti'yle vurursan, ağzından bir kelime çıkarmaya çalışırken kendi dilini çiğner."

Bellatrix şeytanca kıkırdadı ve büyücüye bakarken Riddle'ın sandalyesine rahatça yaslandı.

Bellatrix gururla, "Bunu az önce Hufflepuff ikinci sınıf öğrencisine yaptım," diye övündü. "Salak neredeyse dilini ısırıp koparıyordu. Oldukça fazla kan aktı. Bu hoşuna giderdi, Riddle."

Koyu sarı saçlı, oldukça uzun boylu ve kaslı bir çocuk olan Evan Rosier, Quidditch dergisinden başını kaldırdı. Bellatrix'e baktı ve bu kanlı ayrıntılardan etkilenmemiş gibi sordu,

"Nasıl oldu da okuldan atılmadın?"

Bellatrix'in kara gözlerinde delice bir parıltı belirdi ve dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. Bakışları kısa bir süre Hermione'nin üzerinde gezinirken sadece cevap vermek istedi. O anda Bellatrix'in yaramaz tavırları tamamen kayboldu. Oturduğu yerden fırladı ve Hermione'ye hançer gibi baktı.

"*Gryffindor'*un burada ne işi var?" Bellatrix tehlikeli bir şekilde tersledi.

Gözlerinde yanan öfkeyle Riddle'a baktı. Riddle sadece bir kaşını kaldırdı ve durgun bir sesle ona bilgi verdi,

"Onu ben davet ettim."

Bellatrix'in gözleri Hermione'ye dikildiğinde öfkeli yarıklara dönüştü. Cadının karanlık bakışları Hermione'nin üzerinde gezinirken Hermione gerildi.
Sonunda Bellatrix dişlerini göstererek, "O bir baş

belası," diye alay etti.

Riddle'ın sakin cevabı, "O benim kız arkadaşım," oldu.

Bellatrix arkasını döndü. Güzel yüzündeki önceki öfke aniden . Riddle'a tatlı tatlı gülümsedi ve sakar bir sesle öneride bulundu,

"Sikiş arkadaşlarını davet edebileceğimizi bilmiyordum."

Riddle'ın buz gibi gözleri Bellatrix'e dikildi ve ses tonunda tehlikeli bir ton gizlenerek şöyle dedi,

"Pardon?"

Bellatrix'in yüzüne alaycı bir şaşkınlık yayıldı ve bir şekilde göğsünü tuttu.

"Sakın bana onu henüz almadığınızı söylemeyin!" Şeytani bir sırıtış Bellatrix'in dudaklarını yavaşça yukarı doğru bükerken, "Eğer onu istemiyorsan, bana ver," dedi.

Riddle buz mavisi gözleriyle Bellatrix'i sakince taradı. Yavaşça zalim bir sırıtış dudaklarını gerdi ve öneride bulundu,

"Eğer bir oyuncak istiyorsan, git ve kendine bir tane bul. Paylaşmayı sevmiyorum."

Bellatrix dudaklarını asık suratla büzdü. Şaşırtıcı bir şekilde bir sonraki konuşan Dolohov oldu. Şeytani sırıtışı yerinde, masumca bir öneride bulundu,

"Hm, Bellatrix. Dünkü düelloyu görmedin mi? Gryffindor senin için çok fazla olabilir."

Dolohov'un sırıtan yüzüne Bellatrix'in kara gözlerinde dizginlenemez bir öfke parlıyordu. Eli cüppesinin cebine gitmeye başlamıştı bile. Ama daha asasını çekemeden, Riddle'ın soğuk sesi onu durdurdu,

"Yeter."

Bellatrix ve Dolohov'u tararken boş yüzünde en ufak bir öfke ya da duygu belirtisi bile yoktu. Yine de ikisi de onun bakışları altında rahatsız edici bir şekilde kıpırdandılar. Sonunda Riddle, sesi açıkça bir emir niteliğindeydi,

"Artık hepimiz toplandığımıza göre, bunu daha özel bir yere taşımanın zamanı geldi."

Hemen herkes ayağa kalktı, onu takip etmeye hazırdı. Riddle zarif bir hareketle kalktı. Masmavi gözleri kısa bir süre Hermione'nin üzerinde durdu. Hermione çekingen bir tavırla ona baktı.

"Regulus?" dedi Riddle sertçe.

Grubun en arkasında duran çocuk gerildi ve Riddle'a dikti. Riddle buyurgan bir şekilde emretmeden önce ona soğuk soğuk baktı,

"Hermione'ye Büyük Salon'a kadar eşlik edin. Neredeyse yemek vakti

geldi." Regulus başını eğdi ve, "Elbette, Tom," diye mırıldandı.

Riddle cevap vermek yerine Hermione'nin yanına gitti. Hermione ihtiyatla ona baktı.

"Hermione, sen Regulus'la git," Riddle'ın sesi hâlâ emrediciydi ama içindeki soğukluk erimişti. "Yemekten sonra Başkan'ın odasında görüşürüz."

"Şey... Bugün Cuma," diye fısıldadı Hermione kararsızca. "Ben... Bugün o parti var. Hatırlıyor musun?"

Riddle kaşlarını çattı ama sonra başını salladı. Eğildi ve kızın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"On bire kadar dönmeni bekliyorum," diye sertçe hatırlattı.

"Evet, Tom."

†

Hermione yanında yürüyen bir bakış fırlattı. Regulus Black. Oldukça ufak tefek ve sırık gibiydi. Yine de parlak siyah saçları, ince yüz hatları ve utangaç gülümsemesiyle sevimli görünüyordu.

Bir şekilde Riddle'ın arkadaş grubuna uymuyordu. Dolohov ya da Rosier gibi Quidditch oyuncularının uzun fiziğine sahip insanlar aynı grubun parçasıyken değil. Regulus'ta o züppe tavır yoktu.

Draco'nun ya da Bellatrix'in şiddet dolu çılgınlıklarını da. Hermione onun Riddle'la nasıl arkadaş olmaya başladığını merak etti.

"Dünkü düellodan ne kadar keyif aldığımı size söylemek istedim, Bayan Rookwood." Regulus ona utangaç bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten sürpriz oldu."

İltifat almaya alışık olmayan Hermione kızardı ve mırıldandı, "Teşekkür ederim. Ama yine de kaybettim sayılır."

Regulus kaşlarını kaldırdı. "Hiç sanmıyorum. En azından berabere bitti. Lupin bile seni tebrik etti. Çok sık yaptığı bir şey değil."

"Belki de. Ama Tom beni silahsızlandırdı. Yani o kazandı."

Zindandan çıkmak için merdivenleri tırmanırlarken Regulus, "Bilmeniz gerekir, Bayan Rookwood," dedi. "Tom düello yaptığında, rakipleri genellikle birkaç saniyeden fazla dayanamaz. Siz DADA'ya gelmeden önce hiç yenilmemişti."

Hermione Regulus'a bakarken kaşlarını çattı. Sonra pişmanlıkla, "Yine de ona şekilde saldırmamalıydım... Yani *fiziksel olarak*." dedi.

Slytherin usulca kıkırdadı. "Aslında onu bir kez olsun mücadele ederken görmek biraz ferahlatıcıydı."

Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Regulus'un varlığında kendini bu kadar rahat hissetmesi tuhaftı. Riddle dışında Hermione'nin bu kadar sakin hissettiği pek fazla büyücü yoktu. Belki de bu ikisinin arkadaş olmasının bir nedeni vardı.

"bir şey söylememelisin," diye nazikçe takıldı Hermione. "Ne de olsa Tom senin arkadaşın."

Bununla birlikte Regulus'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Bunun yerine ona araştıran bir bakış fırlattı.

"Evet," diye fısıldadı Regulus kasvetli bir ses tonuyla. "...arkadaşım."

Hermione onun birdenbire bozulan ruh halini sorgulayamadan, Regulus ona bir gülümseme gönderip sordu, sesi yine cana yakındı,

"Erkek arkadaşın bir yana, şu ana kadar Hogwarts'ı nasıl buldun?"

Hermione bu garip davranış karşısında şaşırdı ama yine de, "Harika," diye cevap verdi.

"Daha önce evde eğitim mi gördün?"

Hermione başını salladı. "Evet ama Hogwarts çok daha iyi."

"Anlıyorum." Regulus ona sıcak bir gülümseme gönderdi. "Şu ana kadar en sevdiğin ders hangisi?"

Hermione'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Büyük Salon'a doğru yaptıkları yolculuğun geri kalanında, tüm derslerini ve ne kadar eğlenceli olduklarını anlata anlata bitiremedi. Tek bir favori ders sayamayacağı hemen anlaşıldı. Regulus, Hermione'nin coşkulu konuşmasını dinlerken gülümsedi.

"...gerçi iksirler pek benim uzmanlık alanım değil. Ama Tom orada bana yardım ediyor," dedi Hermione neşeyle. "Kadim Rünler de gerçekten ilginçti. Wenlock'un bize verdiği kompozisyonu çoktan bitirdim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Regulus eğlenerek.

İkisi de Büyük Salon'a adım attı. Birkaç öğrenci ev masalarına bile. Regulus Hermione'ye Gryffindor masasına kadar eşlik etti.

"Ben de Kadim Rünleri ," dedi gülümseyerek. "Belki bir dahaki sefere kompozisyon üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Hermione heyecanla başını salladı. Regulus izin istemeden önce ona bir gülümseme daha gönderdi. Hermione Gryffindor masasında oturup onun Büyük Salon'dan ayrılışını izlerken, ona Riddle ve diğer arkadaşlarının ne yaptığını sormadığını fark etti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bir süre sonra Hermione kütüphaneden aceleyle çıktı. Zamanın nasıl akıp gittiğini fark etmemişti ve kitaplara karşı koyamadığı için kendini azarladı. Gryffindor partisi çoktan başlamıştı. Hermione bunu gerçekten dört gözle bekliyordu. Daha önce hiç partiye gitmemişti. Malfoy malikanesinde Draco bazen bazı arkadaşlarını davet ederdi ama Hermione bu davetlerden hiç hoşlanmazdı. Misafirlere hizmet etmesi, sonrasında ortalığı temizlemesi bekleniyordu ve üstüne üstlük Draco sarhoş olduğunda düpedüz edepsizleşebiliyordu. Hermione gerçekten konuk olduğu bir partiye giderken kendini oldukça sersemlemiş hissetti. Riddle gitmesine izin verdiği için gerçekten minnettardı.

Hermione'nin düşünceleri Baş Oğlan'a kayarken, bir sıcaklık dalgası onu sertçe vurdu ve kızardığını fark etti. Bir gün öncesine ait anılar Hermione'nin zihninde titreşti; önce DADA sırasındaki düello, sonra da... Müdürlerin odasında olan o *şey*. Tom'un parmaklarının vücudunda yarattığı hissi, onu öpüşünü ve sonrasında ona sarılışını hatırlayınca Hermione'nin içinden hoş bir ürperti geçti. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Tom onun efendisiydi, ona ne isterse yapabilirdi. Ama bundan kesinlikle zevk almamalıydı. Yine de hoşuna gitmişti ve onu öpmüştü... hem de oldukça ateşli bir şekilde.

"olmamanız için bir neden." Az önce geçtiği karanlık koridorlardan birinden bir ses Hermione'ye doğru sürüklendi.

Dikkatle koridora baktı. Çok uzakta olmayan iki figür görebiliyordu. Sarı saçları dağınık, ağır bir pelerin giymiş olanlardan biri Lupin'di. Diğer figür Lupin'in uzun boyuna kıyasla bir kafadan daha küçüktü ve oldukça narindi. Hermione kaşlarını çatarak Sihir Tarihi profesörü Alecto Carrow'a baktı. Kurt adama dik dik bakarken kadının yüzünde iğrenç bir hırıltı belirdi.

"Dippet'le konuşacağım," diye gürledi Carrow ısırarak. "İnan bana, seni hemen buradan atacaktır."

Kadının agresif tavrına rağmen, Lupin ona sadece kıs kıs . Sesi sakin bir şekilde çıkıyordu,

"Bunu geçen yıl da denemiştin. Hatırladın mı, ufaklık? Sana hiçbir faydası olmadı. Ben hala buradayım."

Carrow'un yüzünde öfke patladı ve Lupin'e doğru öfkeli bir adım attı. Adama bakarken gözlerinde nefret yanıyordu. Sonra ağzını açtı ve patladı,

"Sen pis bir *YARIMBACAKSIN*! Hiç doğmamalıydın. Bu iğrenç!"

Bunu duyan Lupin'in yüzünde kötü bir ifade belirdi. Dişleri hırıltıyla açılmıştı. Sonra hırladı, sesinde açık bir tehdit vardı,

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat etsen iyi olur Carrow. Ne zaman patlayacağımı asla bilemezsin."

Carrow kurt adama *dudak* büktü ama kadın ondan bir adım geri çekildi. Yüzünde şeytani bir ifadeyle tısladı,

"Dippet'in senin gibi birinin öğretmenlik yapmasına nasıl izin verdiğini bilmiyorum. Bir Melez mi? Pis bir *Çamurkan'*dan farkın yok."

Lupin güldü, sesinde zalim bir ton vardı. Cevap verirken sarı gözleri şiddetle parlıyordu,

"Ben Melez değilim." "Ben bir Melezim" diye eklerken sesinde sert bir gurur vardı.
her şeyden önce *kurt adam*."

Yavaşça Carrow'a doğru bir adım attı, öyle ki artık aralarında bir adım bile mesafe kalmamıştı. Hermione, kurt adam bu kadar yaklaşmışken Carrow'un gerildiğini görebiliyordu. Kadını suçlayamazdı. Lupin tehlikeli bir şekilde hırlarken gözlerindeki o yırtıcı parıltıyla öldürmeye hazır görünüyordu,

"Sürü benim ailem ve Kolordu kabul etmem gereken tek otorite. Yerinde olsam çenemi kapatırdım, kızım. İstemiyorsun

büyük kötü kurdu kızdırır."

Carrow aniden geri adım attı. Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı ama yüzündeki o üstün ifadeyi korumak için mücadele etti.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Lupin?" diye tiz bir sesle tısladı.

Lupin'in yüzünde dişlerini gösteren vahşi bir gülümseme belirdi. Ürkütücü sarı gözleri son bir kez Carrow'un üzerinde gezindi. Sonra da Hiçbir şeye cevap vermeden arkasını döndü ve sakince koridorda ilerlemeye başladı. Hermione ona doğru geldiğini geç de olsa fark etti. Lupin köşenin arkasına saklandığı yerden geçerken gerildi. Hermione endişeyle yutkundu, ama sonra
adamı takip et. Lupin, pelerininin cebinden bir şeyler çıkarırken nefesini tutmuş homurdanıyordu.

"O küçük bok kafalı..."

Bir paket sigara çıkardı, bir tane aldı ve hemen ağzına attı. Parmaklarını şıklattı ve başparmağının üzerinde küçük bir alev belirdi. Hızla sigarayı yaktı ve derin bir nefes çekti. Sonra kurt adam derin sesiyle homurdandı,

"Benden ne istiyorsun, Rookwood?"

Hermione'ye dönmedi ama yoluna devam etti. Hermione hemen ona yetişti. Yanında yürürken Hermione, Lupin'in pelerininde, pazularının hemen üzerinde bir amblem gördü. Sarı bir ayın çemberinde uluyan siyah bir kurdun taslağını gösteriyordu. Hermione pelerinin yakasında da aynı sarı renkte üç şerit gördü. Lupin ağzının kenarından sarkan sigarasıyla Hermione'yi sessizce süzdü. Hermione onun bakışlarını fark edince uysalca fısıldadı,

"Kulak misafiri olmak istemedim. Özür dilerim, Profesör Lupin."

Kurt adam bakmaya devam etti, sarı gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Sonra huysuzca ona söyledi,

"Ben profesör değilim. Neyse ki..." Carrow'un gittiği yöne doğru ters ters baktı. "Yoksa bütün hafta boyunca onun saçmalıklarını dinlemek zorunda kalırdım."

"Oh... ..." Hermione kafasını kaldırıp adama baktı. "O halde, özür dilerim, *Bay*
Lupin?"

Lupin sigarasından derin bir nefes daha çekerek, "Ben Yüzbaşı," dedi. "*Kaptan* Lupin."

Hermione başıyla onayladı. Sonra çekingen bir tavırla, "Nereye gidiyorsunuz Yüzbaşı Lupin?" diye sordu.

Lupin içini çekti ve alaycı bir tavırla, "Seni şaşırtabilir ama veletlere asa tutmayı öğretmek benim birincil görevim değil," dedi.

Hermione kafası karışmış bir halde ona baktı. Lupin'in yüzünde bir sırıtış belirdi, bu da onun korkutucu görüntüsünü biraz olsun azalttı.

"Kışlaya geri dönüyorum," diye açıkladı. "Eğer şanslıysam, benim için hâlâ biraz ateş viskisi kalmıştır."

Artık Giriş Salonu'na varmışlardı ve ön kapılara doğru yürüyorlardı. Lupin Hermione'ye kuşkuyla baktı ve sonra sertçe sordu,

"Peki bu gece için planların nedir, Rookwood?" "Oh...

er..."

Hermione ona Gryffindor partisinden bahsedip bahsetmemesi gerektiğini bilmiyordu. Yine de Lupin'in çok fazla umursayacağını sanmıyordu. Bu yüzden ona gülümsedi ve anlattı,

"Gryffindor'lar göl kenarında bir parti veriyor."

Bu açıklama Lupin'in ruh halini önemli ölçüde hafifletmiş görünüyordu. Yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi ve gözleri şakacı bir şekilde parladı.

"Efsanevi Gryffindor partilerinden biri mi?" diye sordu eğlenerek.

"Efsanevi...?"

Lupin kıkırdadı ve asasını sallayarak giriş kapılarını açtı. İkisi de dışarı çıktı ve kurt adam iyi huylu bir şekilde şöyle dedi,

"Benim , kesinlikle ."

Hermione siyah bornozunu kendi etrafında daha sıkı sardı. Isınmak için kollarını ovuşturdu ve usulca sordu,

"Siz de Hogwarts'a gittiniz mi?"

"Evet," dedi kurt adam gururla. "Gryffindor'da. Açık ara en iyi ev."

Hermione usulca kıkırdadı. Lupin Gryffindor'lu muydu? Kimin aklına gelirdi ki? Adamın bir sınıfta boş boş oturduğunu hayal bile edemiyordu.

"Hogwarts'ta geçirdiğin zaman nasıldı?"

Lupin'in sarı gözleri Hermione'den ayrıldı ve bakışlarının şatoda gezinmesine izin verdi. Yüzündeki rahat gülümseme kaybolunca usulca iç çekti,

"Çelişkili."

Konuşmada bir duraklama oldu, Lupin anılarında kaybolmuş gibiydi. Sigarasının izmaritini nereye düştüğünü umursamadan savurdu ve hemen yeni bir tane çekti. Hermione'ye bir sigara uzatırken Hermione başını salladı. *Gerçekten profesör* değil, diye düşündü ama yorum yapmadı. Bunun yerine temkinli bir şekilde sordu,

"Kolorduya ne zaman girdin?"

Lupin kıkırdadı. "Sorularla dolusun, değil mi?"

Hermione kızardı ve başını eğdi. "Özür dilerim, Kaptan Lupin."

Sadece omuz silkti ve "Aslında on yedi yaşındayken askere yazıldım. Mezun olduktan hemen sonra."

Sağ kolunun kolunu kıvırdı ve bronzlaşmış tenindeki bir çift yara izini ona gösterdi. Keskin dişler kaslı kolunda kötü yaralar açmış olmalıydı.

"On bir aylık acemi eğitiminden sonra kabul edildim," dedi Lupin Hermione'ye, yara izlerine bakıp sırıtarak. "On bir ay cehennem gibiydi. Ölmek istememe neden oldu. Ama üstesinden geldim, ısırığı aldım ve Kolordu'ya girdim. Hikayenin sonu." Hermione'ye şakacı bir bakış attı. "Başka sorunuz var mı?"

Hermione hızla başını salladı ve utangaç bir sesle, "Hayır, efendim," diye fısıldadı.

Lupin bir kahkaha attı ve "Oldukça tehlikeli pençeleri birine göre çok çekingensin," dedi.

Hermione ihtiyatla ona baktı. Kurt adam sadece sırıttı ve alay etti, "Yine de asa tutmayı bilen birkaç kişiden biri olmana sevindim. Benim için daha az iş."

Şatoyu geride bırakmışlardı ve Hermione çok uzakta olmayan Büyük Göl'ün sularının karanlıkta parıldadığını gördü. Lupin yürümeyi bıraktı ve ona doğru sırıttı.

"İşte yollarımız burada ayrılıyor."

Hermione başıyla onayladı. O uzaklaşmadan önce, "Ne zaman dönüyorsun?" diye sordu.

"Perşembe," dedi kurt adam, hâlâ sırıtarak. "Komutanım bana acıyana kadar her Perşembe'den Cuma'ya kadar."

Hermione çekingen bir tavırla, "Dersinizi sevdim," dedi. Kaşlarını çattı. "Tom'un beni diri diri yakmaya çalıştığı noktaya kadar."

"Evet, dikkat etmelisin. Katil içgüdüsüne sahip," diye kıkırdadı Lupin. "Muhtemelen o düelloyu Riddle seni kızartmaya çalışmadan önce durdurmalıydım..."

Lupin umursamazca omuz silkti ve Hermione'ye bir sırıtma daha fırlattı. Elini sallayarak veda etti ve gecenin içinde kayboldu. Göle doğru inen patikada yürürken Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Kısa süre sonra müzik ve sohbet sesleri duymaya başladı. Göl soluk ay ışığında parlıyordu ama Hermione'nin bakışları hemen gölün kıyısında duran çadıra takıldı. Beyaz kumaştan yapılmış büyük bir gölgelikti. Büyüden başka bir şeyle tutulmayan lambalar çadırın etrafında ve tavanının altında süzülüyor, her şeyi neşeli turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. İnsanlar çadırda toplanmış, sohbet ediyor ve yüksek sesle gülüyorlardı; bu sırada büyülü bir gramofondan müzik sesi yükseliyordu.

Hermione temkinli adımlarla çadıra girdi ve hoş bir sıcaklıkla karşılaştı. Çadır, Ocak ayının soğuk havasını dışarıda tutmak için Isıtıcı Büyülerle korunuyordu. Hermione çadırın içine doğru ilerlerken biraz gergin hissetti. İnsanlar ona yakın duruyordu ve Hermione onların yolundan uzak dürtüsüne kapıldı. Kendisine sürekli olarak bir hizmetçi değil, bir konuk olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Yanlışlıkla birine çarptığında aklından bu düşünce geçti.

Hermione hemen, "dilerim," diye özür diledi.

Başını kaldırıp baktı ve uzun boylu, uzun, neredeyse siyah saçlı kızı hemen tanıdı. Hermione'yi Hogsmeade istasyonunda karşılayan ve onu Hogwarts'la tanıştıran oydu. Baş Kız, Lisa Turpin.

"Sorun değil," diye yanıtladı Baş Kız, sesi garip bir şekilde

kısıktı. Turpin Hermione'yi kısık gözlerle süzdü. Son kez Hermione Turpin'le konuşmuştu, kız neşeli ve kibardı. Şimdi ise oldukça soğuk davranıyordu.

Hermione neyi yanlış yaptığını bilmeden, "Şey..." diye mırıldandı. "Size tekrar teşekkür etmek istedim. Geldiğimde benimle ilgilendiğin için. burada."

Turpin hâlâ şüpheli gözlerle Hermione'ye bakıyordu. Bir saniye süren rahatsız edici sessizlikten sonra Baş Kız soğuk bir ifadeyle konuştu,

"Riddle neden seninle ilgilenmedi? O senin erkek arkadaşın, değil mi?"

Hermione başını salladı ve hemen yalan söyledi, "Bana bir arkadaşıyla konuşması gereken bir şey olduğunu söyledi. O yüzden vakti yoktu."

Turpin'in gözlerindeki şüphe hiç azalmadı. "Neden Riddle'la birliktesin?"

Hermione gözlerini kırpıştırarak Turpin'e baktı, kafası karışmıştı. "Neden ki?"

Baş Kız bu soruya cevap vermeyerek, "Kimse seni onun hakkında uyarmadı mı?" diye sordu.

"Beni uyarmak mı?" Hermione şaşkınlıkla sordu.

"Neden?" "O... Riddle..."

Baş Kız sözünü bitirmedi ama başını salladı. Sonra Hermione'ye doğru bir adım attı, elini hafifçe omzuna koydu ve nefesinin altından fısıldadı,

"Dinle Hermione, gerçekten iyi bir kıza benziyorsun. yüzden sana bir tavsiye vereceğim: *Riddle'dan uzak dur*. Karanlık Sanatlarla ciddi şekilde ilgileniyor.
Sözde *arkadaşları* da daha iyi değil. İyi bir adam gibi davrandığını biliyorum ama aslında öyle değil. Riddle tehlikeli biri."

Hermione herhangi bir tepki veremeden Turpin arkasını döndü ve insan kalabalığının içinde kayboldu. Hermione midesi rahatsız edici bir şekilde sıkışarak Baş Kız'ın ardından bakakaldı. Hogwarts'a başladığından beri insanlar onu Riddle hakkında sürekli uyarmıştı. Önce Parvati, sonra Ginny ve Ron, şimdi de Turpin. Hermione derin bir nefes aldı. Riddle gerçekten tehlikeli miydi? Kesinlikle korkutucu olabilirdi ama

onu hiç incitmedi. Tehdit etmişti belki, ama asla yapmamıştı. Riddle ona bir kez bile tokat atmamıştı. Malfoy malikanesinde her gün yaşanan bir şeydi bu.

"Hey," diye bir ses düşünce sürecini yarıda kesti. "İşte buradasın."

Hermione bir şey söyleyemeden kollar onu sardı ve sıcak bir bedene sarıldı. Hermione irkilerek kendisini yakalayan kişiye baktı ve Ron'un mutlu yüzünün kendisine sırıttığını gördü.

"Siz, Bayan,-" diye alay etti. "-geç kaldınız."

Hermione kıkırdadı ve kendini onun kucağından kurtardı.

"Değilim," dedi sahte bir öfkeyle. "Partinin akşam yemeğinden sonra başlayacağını söylemiştin. Hâlâ 'yemekten sonra'."

Ron başını kaşıdı. Sonra kadehini dudaklarına götürdü, bir dikişte boşalttı ve neşeyle haykırdı,

"Sanırım haklısın. Şimdi buraya gel." Onun kolunu tuttu. "Bütün eğlenceyi kaçırıyorsun."

Hemen onu bir grup plaj sandalyesinin yanına çekti. Hermione, Ginny ve Dean'in bir tanesinde tembellik ettiklerini gördü. Seamus bir diğerine oturmuş, bir şişe Butterbeer'ı tek seferde boşaltıyordu. Yüksek sesle geğirince Ginny kaşlarını kaldırdı, sonra da Hermione'ye sırıttı.

"Bakın kim gelmiş. Yeni kız."

Ron, "Sen lanet olası bir ayyaşsın," dedi.

"Belki," diye karşılık verdi Seamus. "Ama sen de öylesin."

Ron sadece omuz silkti, inkâr etmedi. Onun yerine ateş viskisine benzeyen bir şişe aldı ve birkaç plastik bardağa doldurdu. Sonra onları arkadaşlarına uzattı. Hermione'ye de bir tane uzattı ama o reddetti,

"Hayır. Teşekkür ederim."

", Hermione," diye kıkırdadı Ginny plaj sandalyesinden. "Eğer sarhoş olmazsan, bundan sağ çıkamazsın."

Dean onu gıdıklamaya başladı. Ginny kahkahalara boğulurken, Ron Hermione'yi başka bir plaj sandalyesine itti ve kendisi de aynı sandalyenin ayaklığına .

†

Bir süre sonra Hermione hâlâ aynı plaj sandalyesinde oturuyor ve hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Arkadaşlarıyla konuşurken gülüyor ve kıkırdıyordu. Partilerin bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemişti. Şimdiye kadar arkadaşları epey sarhoş olmuş, Hermione ise balkabağı suyuyla yetinmişti.

Dean genişçe gülümseyerek, "Yani, cidden," diye haykırdı. "Tom Riddle'ın kız arkadaşı. Onun bu kadar... bu kadar... olduğunu hiç düşünmemiştim." Cam gibi gözlerini kısarak Hermione'ye sarhoşça baktı. "Aslında güzel."

Hermione kendini rahatsız hissetti ve yüzüne sert bir kızarıklık yerleşti. Birden omuzlarına bir kol dolandı. Ron plaj sandalyesinde kayarak ona yaklaştı. Dean'i tarayarak, gülümseyerek geveledi,

"Onu utandırıyorsun, dostum."

"Bizi yanlış anlama Hermione," dedi Seamus, plastik bardağından bir yudum alırken Hermione'nin başını okşayarak. "*Gerçekten çok* tatlısın."

Ginny kıkırdayarak, "Evet, öylesin. Aslında sürpriz bu. Riddle'ın kız arkadaşının... şey... onu hep iblis boynuzları, çatallı bir dil ve... ve..."

O kelimeleri ararken Seamus mutlulukla ona yardım : "Bebek kemiklerinden yapılmış bir kolyeyle."

Hermione kendini tutamadı, kıkırdamaya başladı. Ron ona sırıttı ve ekledi,

"Kız arkadaşının bir vampir olması gerektiğini düşünmüştüm."

Parvati ve Lavender yanlarına gelip gruplarına katıldıklarında hâlâ gülüyorlardı. Hermione içini çekip rahatça sandalyesine yaslanırken, bir vampiri en iyi nasıl savuşturacakları konusunda mutlu bir tartışmaya dalmışlardı.

"Yorgun musun?" diye sordu Ron usulca.

Hermione onun mavi gözlerine baktı. Riddle'ın koyu mavilerinden birkaç ton daha açıktılar ve neşeli bir ışıltı taşıyorlardı. Hermione başını Ron'a doğru salladı ve gülümsedi.

"Partiyi beğendin mi?" diye sordu.

"Hem de çok."

"Evde eğitim görmekten çok daha iyi, değil mi?"

Hermione'nin gülümsemesi genişledi.

"Kesinlikle."

"Annem bizi evde eğitmeyi hiç düşünmediği için gerçekten çok mutluyum." Hermione'ye bakarken Ron'un sırıtışı genişledi. "Bilmen gerekir ki, benim beş erkek kardeşim var... ve tabii ki Ginny."

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar çok kardeş mi? Bu gerçekten eğlenceli ."

"Daha çok boğulmak gibi. Hepimizin evde eğitim gördüğünü hayal edin. Ev patlardı." Ron güldü ve fincanından bir yudum aldı. "Hiç kardeşin var mı?"

"Ehm..." Hermione başını eğdi ve aşağı baktı. "Hayır."

Anne babasını düşündüğünde her zaman olduğu gibi kalbi acıyla sıkıştı. Ron belli ki onun yüzündeki üzgün ifadeyi görmüştü, çünkü onu neşelendirmeye çalıştı.

"Biliyor musun, bir gelip Burrow'u ziyaret etmelisin," diye hevesle önerdi. "Aslında o kadar da kötü değil. Ev işlerini yapmanı istediğinde annemden kaçtığın sürece sorun yok. Evde dokuz kişi varken bulaşık yıkamayı bir düşünsene."

Hermione bunu duyunca kaşlarını çattı. "Ailende hiç Mudblood yok mu?"

Ron eğlenerek, "Hayır," diye homurdandı. "Ne olduğumuzu sanıyorsun? Çok mu zenginiz?" Omuz silkti ve fincanını boşalttı. "Babam buna karşı.
Her neyse."

Hermione'nin gözleri büyüdü ve dehşetle, "Melezlere karşı mı?" diye fısıldadı.

"Ne?" Ron ona şaşkın şaşkın baktı, sonra da açıkladı: "Hayır, onlara karşı değilim. Ama... Anlarsın ya, babam Muggle teknolojisinin büyük bir hayranıdır. Çok zeki olduklarında ısrar ediyor. Muggle'ların ya da Mudblood'ların kullanılmasına falan karşı."

Hermione bu yeni kavram karşısında şaşırarak, "Ah," dedi.

Sahildeki sandalyesine oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. Mudbloods kullanmanın yanlış olduğunu düşünen büyücüler? Böyle bir şey gerçekten var mıydı? Hiçbir fikri yoktu. Ron'a bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ron şu anda Seamus'la bilek güreşi yapıyordu, diğerleri ise gülüyor ve tezahürat yapıyordu. Ron'un evini ziyaret etmek güzel olacaktı.
Hermione Tom'un gitmesine izin verip vermeyeceğini merak etti. Belki Ron da onu davet edebilirdi. Yine de birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı. Düşünceleri Tom'un etrafında dönerken, Hermione onun kendisine verdiği bir emri . Bir anda düşüncelerinden koptu.

"Saat kaç?"

Ron ve Seamus hâlâ maçlarına devam ediyorlardı ama Lavender küçük gümüş kol saatini kontrol etti.

"On bire çeyrek var. Neden?"

"Şey..." dedi Hermione, yavaşça ayağa kalkarak. "Sanırım şatoya geri döneceğim."

"Ah, hayır," sızlandı hemen yanında oturan Parvati. "Daha çok erken."

"Hayır, gerçekten," diye ısrar etti Hermione. "Ben şatoya döneceğim."

"," dedi Seamus, Ron'la olan küçük maçını çoktan bitirmişti. "Kal."

Hermione arkadaşlarına baktı. Onun kalmasını gerçekten istediklerini fark ettiğinde hoş bir sıcaklıkla sarsıldı. Bu cadılar ve büyücüler *onunla* vakit geçirmekten gerçekten hoşlanıyorlardı. Hermione kalmak istiyordu ama Riddle ona açıkça on bire kadar dönmesini söylemişti.

"Tamam o zaman," diye seslendi Ron. "Madem ısrar ediyorsun. Ama o zaman sana geri dönerken eşlik edeceğim."

"Ah, hayır, hayır," dedi Hermione, onun partiden kendi isteğiyle ayrılmasını istemiyordu. "Buna hiç gerek yok. Ben dönüş yolunu gayet iyi bulurum."

Seamus kıkırdadı ve ekledi, "Ve eğer biri sana saldırırsa, çılgın düello yeteneklerinle onları hex'le. Ron sana yardım edemez.
Her neyse."

Bu konu tam anlamıyla bir tartışmaya dönüşmeden Hermione vedalaştı ve hızla arkadaşlarının yanından ayrıldı. Lavender'ın kıkırdayan sesi peşinden sürüklendi,

"Eminim Riddle'la buluşmaya gitmiştir."

†

Hermione karanlık koridorda aceleyle yürüyen merdivenlere doğru ilerledi. Geç kalmak istemiyordu, yoksa Riddle çok kızacaktı. Dikkati dağılmış bir halde eli cüppesinin cebine gitti. Küçük iksir şişesini çıkardı ve tıpasını çıkardı. Sonra dudaklarına götürdü. Çok Özlü İçeceğin tadı hâlâ berbattı. Güçlü nane aroması boğazını yakıyor ve ağızda kalan metalik tat ona şunu hatırlatıyordu

kan. Hermione şişeyi bir kenara koyarken bir da aceleyle yoluna devam ediyordu, nereye gittiğine dikkat etmemişti. Birine çarpınca yumuşak bir nefes .

"Özür dilerim," diye kekeledi.

Kime çarptığını görmek için başını kaldırdığında, yarı yarıya Riddle'ın buzmavi gözlerini görmeyi bekliyordu. Onun yerine platin sarısı saçlarını ve titiz bir gülümsemeyi fark etti.

"Bayan Rookwood," dedi Draco Malfoy. "Sizinle burada tanışmak ne güzel."

Hermione ona baktı, mantıksız bir korku dalgasına kapılmıştı. İçindeki dürtü ona çarptı ve artık Draco'nun hizmetkârı olmadığını kendine zorla hatırlatmak zorunda kaldı.

"Bay Malfoy," diye selamladı Hermione, sesi umduğu kadar sert değildi.

Draco sırıttı ve Hermione dönüp kaçmak istedi. Yine de olduğu yere yapışıp kalmıştı.

"Lütfen," dedi kısık bir sesle. "Bana 'Draco' deyin."

Soğuk ürpertiler omurgasında bir aşağı bir yukarı dolaştı. Draco gözlerinde çapkın bir parıltıyla ona gülümsedi ve sordu,

"Burada ne yapıyorsun Hermione? Saat geç oldu." "Ben... ben

kütüphanedeydim," diye kekeledi Hermione hızla.

"Her zaman çok çalışkandın," diye eğlenerek iç geçirdi. "Slytherin'e girememiş olman çok yazık. Bize birçok ev puanı kazandırabilirdin."

Draco ona gülümsedi, gri gözleri davetkâr bir şekilde parlıyordu. Hermione kaçmak ve asla arkasına bakmamak istedi. Adam elini kaldırıp parmaklarını kolunun üzerinde nazikçe gezdirirken titremesini güçlükle gizleyebildi. Var olmayan kirleri özenle fırçaladı.

"Söylesene, Hermione. Neden hep o iksiri içmek zorundasın?"

Hermione'nin kalbi panikle çırpındı. Cebinden iksir şişesini çıkarıp göğsüne bastırarak koruma ihtiyacı hissetti. Hermione'nin tek kalkanı Çok Özlü İksir şişesiydi. O olmadan Draco onunla bu kadar medeni bir şekilde konuşamazdı. Onu tokatlayacak ve bir an bile düşünmeden lanetleyecekti. Hermione tüm korkusunu bastırarak titrek bir sesle fısıldadı,

"Ejderha Çiçeği. Bebekken geçirmiştim."

Draco kaşlarını kaldırdı. "Oldukça tehlikeli bir hastalık."

Hermione aceleyle başını salladı. "Evet. Bu yüzden Gorsemoor'un İksiri'ni almak zorundayım. Böylece Ejderha Çiçeği geri gelmeyecek."

Draco sempatiyle başını salladı. "Biliyorsun, büyükbabam Ejderha çiçeğinden öldü."

Hermione onun gri gözlerinde hüzünlü bir parıltı fark etti ve gösteri yaptığını anladı. Draco büyükbabasını hiç sevmemişti. Abraxas Malfoy öleli iki yıl bile olmamıştı ama Draco çok da kederli değildi. Ne cenaze töreni sırasında, ne öncesinde, ne de sonrasında yüzünde sahte bir keder ifadesi vardı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Hermione yapmacık bir

sesle. Draco'nun kibar cevabı, "Teşekkür ederim," oldu.

Ona Hermione'nin hoş olmayan bir şekilde ürpermesine neden olan bir gülümseme attı. Draco onun rahatsızlığını fark etmedi ya da umursamadı. Bunun yerine konuşarak yorum yaptı,

"Biliyor , buraya geldiğinden beri çocuklar ve ben Tom'u nasıl parmağında oynatabildiğini merak ediyoruz."

"Ben... Ben bunu pek yapmadım," dedi Hermione temkinli bir sesle.

"Tabii ki hayır." Slytherin usulca kıkırdadı. "Yine de DADA'daki o düellodan sonra Tom'un senden neden bu kadar hoşlandığı anlaşıldı. Her ne kadar sen -affedersin- sadece bir Gryffindor olsan da."

Hermione ne cevap vereceğini tam olarak bilemeden mırıldandı.

"Söylesene Hermione," diye sordu Draco kibarca. "Tom seni hiç Başkan'ın odasına davet mi?"

Hermione kaşlarını çatarak sarışına baktı. "Evet. Neden?"

"Ah, sadece merak ettim." Draco ona masum bir gülümseme sundu. "Acaba Riddle'ın bir Mudblood'u olup olmadığını biliyor musunuz?"

Draco'nun sorusu Hermione'nin istemsizce gerilmesine neden oldu. Çılgınca hangi yoldan gideceğini düşündü. Sonunda kekeledi,

"Hayır, yok."

"Hm." Draco bir kaşını kaldırdı. "Emin misin? Mudblood kadın olmalıydı. O kadar yaşlı değil. Çirkin saçlı."

Hermione başını salladı. *Saçım çirkin değil!* diye bağırmak istedi kibirli Slytherin'e, ama sessiz kalmayı tercih .

"Yazık," diye iç geçirdi Draco.

Hermione nefes alışını sakinleştirmeye çalışarak konuşmanın artık sona ermesini umdu. Ne yazık ki Slytherin'in başka planları vardı.

"Tom'la nasıl tanıştınız?"

"Ben... ..." Hermione buna verecek bir cevabı olmadığı için kekeledi. "Ne?"

Draco ona sırıttı ve Hermione endişeyle yutkundu.

"Bu senin Hogwarts'a ilk gelişin, değil mi?" Draco ses tonunda sahte bir masumiyetle konuştu. "Sadece nasıl tanıştığınızı merak ettim.

Tom'la, sen buraya gelmeden önce bile senin *erkek arkadaşın* olduğu için."

Hermione'nin kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı ve alnında soğuk terler belirdi. Ne cevap verebilirdi ki? Draco Riddle'ın ailesi hakkında ne kadar şey biliyordu?

"O-ebeveynlerimiz... birbirlerini tanıyorlardı." Kıpırdandı.

Draco etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı, yüzündeki sahte kibarlık hâlâ devam ediyordu.

"Öyle mi?" diye kibirle sordu. "Biliyor musun, *ne gariptir* ki Tom ailesi hakkında pek konuşmaz."

Hermione'ye bir adım daha yaklaştı. Göğsü neredeyse onunkine değiyordu. Hermione korkudan donup kalmış bedeniyle zar zor düşünebiliyordu. Draco'ya en son bu kadar yaklaştığında ona bağırmış ve tokat atmıştı.

"Yani Rookwood'lar ve Riddle'*lar arkadaş* mı?" diye sordu Draco, yüzünde davetkâr bir gülümsemeyle.

"Şey... bu..."

Hermione umutsuzca bundan bir çıkış yolu aradı. Draco elini kaldırdığında Hermione irkildiğini zorlukla gizleyebildi. Elini nazikçe Hermione'nin omzuna koydu, başparmağı yumuşakça Hermione'nin üzerinde gezdirdi. Hermione bu samimi temas karşısında tamamen gerildi.

"Bilmeceler'i daha önce ziyaret ettin mi?" Draco sordu. "Biliyor musun, Tom'un evini hiç görmedim." Dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece çok *merak ediyorum*. Eminim anlıyorsundur..."

Omzundaki el sanki tonlarca ağırlıktaydı. Hermione sarışın Slytherin'e bakarken gözleri panikten büyümüştü.

"Hadi ama Hermione. Bana anlatabilirsin."

Draco baştan çıkarıcı bir mırıltıyla kulağına fısıldadığında şiddetle irkildi. Sıcak nefesini teninde bile hissedebiliyordu, o kadar yakındı ki. Bu Hermione'nin soğukkanlılığını kaybetmesi için yeterliydi. Draco'yu yakınında istemiyordu. Artık onun ayaklarının dibinde titreyerek yatmak istemiyordu!

Korkusu yavaş yavaş başka bir şeye dönüşürken Hermione ağzını ince bir çizgi halinde sıktı. Hermione'nin bedeninden sıcak bir şey geçerken, panik ve endişe ondan uzaklaştı.

Draco'ya yeterince katlanmamış mıydı?

Hermione içindeki o sıcak duyguyu kucakladı ve bu öfkenin ona rehber olmasına izin vermeye karar verdi. Eli cüppesinin cebine girdi ve asasını kaptı.

Evet, asam!

Hermione hızlı bir hareketle asayı çekti. Draco *her* çok onu baştan çıkarmakla meşguldü*!* ve asasını havada savurduğunu fark etmedi.

Conjiceris!

Bir büyü kendini asanın ucundan ayırdı ve Draco'nun göğsüne çarptı. Hermione gri gözlerin şaşkınlıkla açıldığını görebiliyordu, sonra Slytherin zorla uzağa fırlatıldı. Şiddetle arkasındaki koridor duvarına çarptı. Yere yığılmadan önce ağzından yumuşak bir soluk çıktı. Yerde baygın bir şekilde yatıyordu.

Hermione karanlık koridorda, asası hâlâ havada, durdu ve baygın haldeki Draco'ya baktı. Koridorun karanlığı onun şeklini sarmıştı. Gözlerini kıstığında Draco neredeyse görünmüyordu. Hermione beyni olaylara kadar birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bu doğru değildi. Gidip bir *büyücüyü* lanetleyemezdi! Hermione bunun gerçekten kötü olduğunu biliyordu.

Yine de içinde mutluluktan baş döndürücü bir his vardı. Hermione çalışmasını incelerken dudakları neşeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu gerçekten iyi yakalamıştı, değil mi? Draco'nun çökmüş halini tararken ağzından kıkırdamalar dökülmek istedi. Eğer zaferini yarıda kesen bir ses olmasaydı kahkahalarla gülecekti,

"Hermione?"

Sertleşti ve asasını arkasına sakladı. Arkasını döndüğünde Riddle'ın zindanların merdivenlerinden yukarı tırmandığını gördü.

"Sana on bire kadar dönmeni söylemedim mi?" diye tısladı, sesinden öfke sızıyordu.

Hermione, Riddle onu fark etmesin diye dikkat çekmeden Draco'nun önüne geçerken, "," diye kekeledi.

Riddle'ın alnındaki öfkeli kaşlar daha da derinleşti. Hermione'ye yaklaşırken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"O zaman neden hâlâ koridorlarda hayalet gibi dolaşıyorsun?" diye tısladı ona.

"Um... Ben..." Hermione umutsuzca herhangi bir açıklama şekli aradı.

Riddle şimdi tam karşısında duruyordu. Öfkeli kara büyüsünün etrafında çatırdadığını hissedebiliyordu. Neyse ki Draco'yu henüz fark etmemişti. Hermione koridor çok karanlık olduğu için Merlin ve Circe'e şükretti.

"Görüyorsunuz ya..." zaman kazanmak için durakladı. Sonra aklına geldi ve ağzından kaçırdı: "Aslında saatim yok. Bu yüzden geç kaldığım için beni suçlayamazsınız."

Masumca Riddle'a baktı. Çenesi sıkılmış ve elleri öfkeli yumruklar haline gelmişti. Hermione Karanlık İşaret'inin sızladığını hissetti.

korkutucu bir şekilde.

"Saatiniz yok..." Riddle onun sözlerini yineledi.

Sesindeki ölümcül ton Hermione'nin diken diken etti ve ondan uzaklaştı. O hareket ettikçe, Riddle'ın öfke dolu gözleri onu terk etti ve tehlikeli bir şekilde daraldı.

"Bu da ne?" diye sordu.

Huysuzca Hermione'yi iterek yoldan çekildi ve Draco'nun hâlâ yattığı koridor zeminine baktı.

"Draco Malfoy mu?" Riddle'ın fırtınalı bakışları Hermioneye kaydı ve bilmek istedi, "Neden burada yatıyor? Baygın mı?"

"Şey... şey..." Hermione mırıldandı.

Kekelemesi karşısında yeni bir öfke dalgası Riddle'ı ele geçirmekle tehdit etti. Sinirli bir şekilde yutkundu ve koyun gibi açıkladı,

"Partiden zamanında ayrıldım. Gerçekten. Ama sonra Draco beni durdurdu. Gitmeme izin vermedi. Ben de-"

Hermione, Draco'nun koridorun duvarına yığılmış bedenine baktı.

"Ben de onu lanetledim."

Bakışlarını tekrar Riddle'a çevirdi. Öfkesi hâlâ yüzünden okunuyordu ve Draco'ya ters ters bakıyordu.

"Neden gitmene izin vermedi?" diye sordu, sesi ölümcül derecede soğuktu.

Hermione onun ses tonundaki ölümcül tonlamadan korkmuştu. Nefes alış verişi hızlandı ve gözlerini yere indirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı itaatkârca. "Onu lanetlememeliydim. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim-"

"Hermione," Riddle'ın keskin sesi onu durdurdu. "Ne *istiyordu* senden?"

Hermione aceleyle, "Seni nereden tanıdığımı bilmek istedi," diye açıkladı. "Her türlü soruyu sordu. Nasıl tanıştığımız ya da nerede yaşadığın gibi."

Riddle'a bakarken gözleri kocaman açılmıştı. İkisinin arasındaki boşluğu çılgınca işaret etti ve bağırarak şöyle dedi,

"Ve çok yakın durdu. Tıpkı senin şu an olduğun gibi. Bundan hoşlanmamıştım. *Eskiden*... eskiden... eskiden hep böyle üzerime gelirdi. Sonra da saldırırdı."

İçini bir ürperti kapladı. "Beni sinirlendirdi ve sonra... çok kızdırdı. Bu yüzden onu lanetledim."

Riddle'ın çelik gibi gözleri onu bırakıp Draco'ya baktı. Hermione endişeyle ona baktı. Riddle kıkırdayınca tamamen hazırlıksız yakalandı. Hermione'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Riddle ona yaklaşırken gözlerinde karanlık bir eğlence dans ediyordu. Hâlâ hafifçe kıs kıs gülerek Hermione'nin elini tuttu ve onu Draco'dan uzaklaştırdı.

"Bana kızgın değil misin?" Hermione ihtiyatla sordu.

Tom başını salladı ve sesindeki çarpık neşeyle, "Hayır, ne de olsa geç kalmak için oldukça ikna edici bir mazeretin vardı," dedi.

Hermione kaşlarını çattı. "Ama ben bir *büyücüyü*

lanetledim." Omuz silkti. "Umurumda olduğunu

söyleyemem."

Hermione ona gözlerini kırpıştırdı. Bu... beklenmedik bir şeydi. O - bir Melez - bir Safkan kılığına girmiş, gerçek bir asa çalmış ve onu bir büyücüye saldırmak için kullanmıştı. Bunlar bir Melez'in işleyebileceği en kötü suçlardı. Ve Riddle... *umursamıyor* muydu? Hermione başını salladı, baş dönmesinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Ben... Ben... Bunu *bilerek* yaptım," diye aptalca itiraf etti, sadece durumu gerçekten anladığından emin olmak için.

"Evet," diye kıkırdadı Tom. "O kadarını anladım."

"Ve sen... bunu sorun etmiyorsun, öyle mi?" Hermione tereddütle, inanmayarak sordu.

Tom hâlâ onun elini sıkıca tutuyor ve onu Yürüyen Merdiven'e götürüyordu. Ona döndü, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Hemen hemen. Evet."

Hermione ona dikkatle baktı ve emin olmak istedi, "Yani beni çarmıha germeyecek misin?"

Riddle, "Sanki bunu benim yapmamı istiyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye cevap verirken gözlerindeki eğlence devam ediyordu.

"HAYIR!" Hermione hemen reddetti.

Riddle kıs kıs güldü. Yüzünde kötü bir sırıtma belirdi ve "Malfoy'un zaten böyle bir şeyi hak ettiğini söyleyebilirim," dedi.

Hermione kaşlarını ona doğru kaldırdı. Adam ona beyaz dişlerini gösterdiğinde, Hermione de ona sırıtmaktan kendini alamadı.

"Küçük partiniz nasıldı?" Tom aniden konuyu değiştirerek sordu. "Eğlendiniz mi?"

Hermione, Draco fiyaskosunu henüz tam olarak atlatamamış olduğu için homurdandı. Sonra omuz silkti ve cevap verdi,

"Aslında oldukça güzeldi." Gözlerini ona dikti. "Slytherin'lerin de partileri var mı?"

Tom başını salladı ve alaycı bir tavırla cevap verdi, "Var. Ama siz aptal Gryffindor'lar gibi Ocak ayının ortasında onları dışarı çıkarmıyoruz."

Hermione oflayıp puflayarak karşılık verdi, "Gryffindor'lar aptal değildir. Isınma Büyüsü ve her şeyin olduğu kocaman bir çadır vardı."

Tom onu duyunca kıkırdadı. Artık Gryffindor ortak salonunun girişine varmışlardı. Hermione Şişman Kadın'ın portresine dönmeden önce gözleri Tom'un mavi takıldı. Turpin'in uyarısı aklından geçti.

"Riddle tehlikelidir.

Hermione tereddütle ona bir adım daha yaklaştı. Tom buz gibi gözleriyle onu taradı. Hermione o mavi kuyulara bakarken, gözlerin o kadar soğuk olmadığını düşündü. Temkinli bir şekilde elini kaldırdı. Elini hafifçe Tom'un ön koluna koyarken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Şaşkınlık içinde, ona dokunan eline baktı.
Hemen Tom'a baktı, küstahlığı karşısında öfkelenmesini bekliyordu.

Gözleri hâlâ sakin mavi havuzlardı. Hermione'nin temas kurmaya cüret etmesine aldırmıyor gibiydi. Yüzünde öfke olmaması Hermione'yi rahatlattı. Titreyen eli Tom'un ön kolundan ayrılıp göğsünün üzerinde yukarı doğru gezindi. Parmaklarının altında gömleğinin ipeksi yumuşaklığını hissetti. Tom durdurmadı ama elini üzerinde gezdirmesine izin verdi. Parmakları omzuna ulaşmıştı ve şimdiboynunun arkasına doğru kayıyordu. Hermione'nin midesi acıyla kasıldı ama korkusundan daha güçlü bir şey onu harekete geçirdi.

Eli hâlâ adamın ensesindeydi. Yutkundu ama sonra onu çekiştirmeye başladı. Tom'un sonunda onu durdurup bağırmasını bekliyordu, onun yerine ona uyup eğildiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hermione'nin nefes alış verişi hızlanmıştı ama
yüzüne doğru yaklaştı. Alt dudağı gergin bir şekilde titriyordu. Yine de ağzını onunkine bastırmaya cesaret etti.

Adamın yumuşak dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde gözlerini kapadı. Onu utangaçça öptü, hâlâ kendisini itmesini bekliyordu. Yine de yapmadı ve Hermione daha fazla cesaret topladı. İki kolunu da onun boynuna doladı ve ona yaslanırken bir yandan da

onu öpmeye devam etti. İçine hoş bir his doldu ve kalbinin birkaç atım atmasına neden oldu. Adamın ellerini yavaşça beline koyduğunu hissetti. Bu onu korkutmadı, aksine içinden bir başka keyifli sarsıntı geçirmesine neden oldu. Öpücüğüne karşılık verdi ama garip bir şekilde onu kontrol etmeye çalışmadı. Onu herhangi bir yönde zorlamadan keşfetmeye devam etmesine izin verdi. Hermione onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmekten keyif alıyordu.

Onu ne kadar öptüğünü bilmiyordu ama bir süre sonra öpüşmeyi bitirdi ve Tom'dan bir adım uzaklaştı. Hermione öpücüğü keserken aniden korkusu geri geldi. Tom'un önünde durdu ve ona bakmaya cesaret edemedi. Bir süre sonra adamın elini omzunda hissetti ve irkilerek kendini onun gazabına hazırladı. Ama sonra adam sadece şöyle dedi,

"Geç oldu. Yurduna git."

Hermione şaşkınlıkla ona baktı. Başka bir şey söylemeden onu nazikçe Şişman Kadın'ın portresine doğru itti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Zehirli yaralarınızda

Yanan gezegenlerin gölgeleri düşer

Köpüren okyanusların yarılan dalgaları

Görünmez yolların azgın fırtınaların içinden geçiyor

Kalbimde çakan şimşekler gibi yayıldın Ve ben bu

karanlıkta büyüdüm'

- Dilip Chitre

(* 1938 † 2009)

Bölüm On Beş: Donmuş Zehir

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi.

Yazarın notu: Sevgili okuyucularım, nihayet yeni bir bölüm. Yazması biraz zor oldu ve bir süre bununla mücadele ettim. Umarım okurken, bazı noktalarda yazarken aldığımdan daha fazla keyif alırsınız XD

Unuttuysanız diye söylüyorum: Amy Belby bir OC'dir ve ana karakter değildir. İlk bölümde Tom, Amy Belby'yi Kurucuların kitabı ondan çıktı. O bir Ravenclaw ve Tom'a çok fena aşık oldu ;) Ah, hayalperest kızlar, Riddle'a aşık olmak *kafa sallamak* İşte bu benim *asla* başıma gelmeyecek bir şey⌐⌐ Hayır, efendim. lol

Aldığım tüm yorumlar için çok minnettarım *-* Görüşlerinizi okumak beni çok mutlu ediyor. Bu yüzden kocaman bir teşekkür:

Chelseabaabyox3, LoriAnnRut, timi55, morpheusandmuse, DArk 16EtErnlty z8, Annie, ugottalongway2go, Mareen, KnoKnayme, vamp1987, sKyLaR KnlgHt, Ceralyn, justy13, absolutemalfoy, tHevoLtuRi'SdARkpRiNceSS, ThereAre666Ways2Love, Arcade fire is blazing, Reallylucky, Pinky Prattle, HereToRead84, Trestreschic, LadyBalacenia, 372259, Gleeislove, SamarKanda, Samantharenee, Emikadon, Guest, NY GE Pyromaniac, MuggleBornWY, Sin-and-Smokin, L Guerrilla, hollanddj13, R. B. Evans, Nerys, FadedSunset, reader204, Molly Dooker, MagdalenaZ, Jen103, XxTaintedxDaggerxX, Atlantean Diva, Sethera, Alyette, Gabby0515, iRuby, mumz3l-Neskouiik-Bura, le-femme-cavalier, KamiaKeller, Barryium, Nikif, LaPetiteDreamer, Virivie, Reesessweetie, summerful21, azulaiii, HellolamGracie, Astrid, Vampireluph, Painter510, BeNeRre, tomione rules, pinta15, CherryBoomx2, Shan84, Vita Artista, Serpensortia17, Lizzywithfire, LilyGirl101, Shubhs, Simidiane, Misafir, Lolita, UnbreakableLittleMind15, Sara, Reeto9, 2tf, ImmortalObsession,

karen-c0ffey, lilmisslovely24, greenholstein, Estelle, FutureErotic, TwilightGirl100195, Auburn, Misafir, Anonymus, anon,

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm On Beş: Donmuş Zehir

"Meraklı insanların hayatımı kurcalamasından hoşlanmıyorum."

Tom'un yakışıklı yüzündeki kibar gülümseme, elindeki tehditkâr asaya pek uymuyordu

Draco Malfoy titreyerek, "Ben... Ben özür dilerim, Tom," diye kekeledi.

Tom'un önünde yere diz çöktü. Sarışının burnundan koyu kırmızı kan akıyordu ve gri gözlerinde korkuyla Tom'a bakıyordu. Tom ona sadece hoşgörüyle gülümsedi. Yine de asasını indirmedi.

"Anlıyorum."

Tom'un sesinde hayal kırıklığı vardı ve bu Malfoy'un korkuyla seğirmesine neden oldu. Sarışın yüzündeki kanı silmeye çalışırken elleri titriyordu. Yalvarırcasına Tom'a baktı ve sesindeki çaresizlikle hemen ikna oldu,

"Sadece merak ediyordum. Bir şey kastetmedim."

Tom diğer Slytherin'e baktı. Yarattığı korkuyu izlerken dudaklarında sadist bir sırıtış belirdi. Tembelce asasını kalçasına vurdu ve iğrenç derecede dostça bir sesle sordu,

"Yani Hermione'yi karanlık bir koridorda pusuya düşürdünüz, gitmesini engellediniz ve onu sorguladınız, ama hiçbir şey *kastetmediniz* mi?"

Malfoy telaşla başını salladı. "Ben- ben . Gerçekten. Onunla sadece konuştum. Dostça bir sohbetti. Onu *sorgulamadım*."

"Elbette yapmadın," diye cevap verdi Tom, sözleri dudaklarından tatlı bir zehir gibi dökülüyordu.

Asasını salladı ve Malfoy acı dolu bir soluk aldı. Burnundan yeni kan aktı ve başını kavrarken acınası bir şekilde inledi, tırnakları şakaklarındaki deriyi tırmalıyordu. Tom kıs kıs güldü ve laneti tembelce sonlandırdı. Malfoy titreyerek ona baktı. Tom'un yüzündeki sahte sevecenlik aniden kayboldu ve yerini mavi gözlerinde tehditkâr bir parıltı aldı.

"Dinle *Malfoy*," diye tısladı, sesi ölümcül bir tehdide dönüşmüştü. "Burnunu sokman hiç hoş karşılanmıyor. Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan, bedelini ödersin."

Malfoy endişeyle gerildi. Yüzü ölümcül derecede solgundu, derisinde hâlâ kan izleri görünüyordu. Ses tonunu korku kaplamıştı,

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Tom onunla alay etti. Solgun asasını bir fiskeyle savurdu ve Malfoy şiddetle ahşap bir gardıroba çarptı. Sarışın yere yığılırken acı içinde inledi.

"Umarım yapmazsın," diye fısıldadı Tom, ses tonunda tehlike gizliydi. "Senin iyiliğin için."

Herhangi bir cevap beklemeden yatakhanenin çıkışına doğru yürüdü. Tom Slytherin ortak salonundan geçerken kimseyle konuşmadı. Kara büyüsü hâlâ öfkeyle etrafında dönüyordu ve diğer Slytherinlerin korku dolu ifadelerle ondan kaçışları hoşuna gidiyordu.

Tom Slytherin alanından çıkıp koridorda merdivenlere doğru yürürken karanlık bir sırıtışla gülümsedi. Umarım bu Malfoy'a bir ders verirdi. Eğer değilse, Tom ona tekrar öğretmekten zevk alacaktı. Ne yazık ki hâlâ Malfoy'a ihtiyacı vardı. Ailesinin bağlantıları Tom'un Draco'dan kolayca kurtulması için fazla kullanışlıydı. Yine de itiraf etmeliydi ki Malfoy
Tom'un planının bir sonraki adımına yardımcı olur.

...ve Tom her zaman yardımcılarını ödüllendirirdi.

Düşünceleri planının etrafında açgözlülükle dans ederken dudaklarında çirkin bir gülümseme belirdi. Çok uzun zamandır tasarlıyordu. Tom üçüncü sınıfta Magick Moste Evile'i okuduğundan ve Hortkuluk kavramıyla karşılaştığından beri çok yol kat etmişti. Bu kesinlikle ilgisini çekmişti. Şimdi dört yıl sonra her şey yerli yerine oturmuştu. Ravenclaw'ın Diadem'i çoktan eline geçmişti ve Tom en kısa zamanda dört Kurucu'nun nesnelerini de toplayacağından emindi.

Tom Hareketli Merdiven'e ulaştı ve merdivenleri tırmandı. Slughorn'la karşılaştığında kibarca başını salladı. Yine de düşünceleri hâlâ planının etrafında dans ediyordu. Dört Kurucu'nun eşyalarını toplamak Tom'un planının sadece ilk adımıydı. Asıl önemli kısım bundan sonra gelecekti. Sonunda insan hayatı denen trajedinin ötesine geçecekti. Tom dört nesneyi birer çapaya dönüştürecek ve bedenini sonsuza dek sabitleyecekti.

Ne de olsa beş çok güçlü bir sihirli sayı değil miydi? Simyacılara göre tüm evren beş element üzerine inşa edilmişti: Su, toprak, hava, ateş ve eter. Karanlık Sanatlarda beş sayısı, beş köşeli yıldız, pentagram ile sembolize edilen inanılmaz güçlü bir büyü kaynağını temsil ediyordu. Kurucuların dört nesnesini kullanmak zekice bir plandı. Hogwarts'ın Kurucuları bin yıl önce yaşamışlardı ama yine de isimleri ölümsüzdü. Onların yardımıyla Tom da ölümsüzlüklerine katılacaktı.

Tom, zaferi bir kez daha içine dolan şüpheyle bozulurken öfkeyle gözlerini kıstı. Arnavutluk'ta Ravenclaw'ın Diadem'ini ele geçirdiğinden beri, Hermione onu o taş heykelin saldırısından *kurtardığından* beri bir şeyler değişmişti. İğrenç şüphe Tom'un ve planının içine durmaksızın yerleşmeye başlamıştı - onun
harika plan - çekiciliğini kaybetmişti. Öfke büyüsünü harekete geçirdi ve Tom ellerini kızgın yumruklar haline getirdi. Bu şüpheleri neyin tetiklediğini bilmiyordu çünkü normalde kararsızlığa yatkın biri değildi. Yine de yaptığı plan doğru muydu?

Ruhunu gerçekten beş parçaya ayırmalı mı?

Tom sinirli bir şekilde başını salladı ve onu temizlemeye çalıştı. Dört nesne, beş parça. Ölümsüz, güçlü, bir efsane olacaktı. Onu engelleyen neydi? Kuşkulara yer ve neden yoktu. Şüpheleri hâlâ düşüncelerine sızarken Tom'un gözleri tehlikeli bir ışıkla parladı. Beş çok güçlü bir sayıydı. Kesinlikle. Tom planının zaten iddialı olduğunu biliyordu. Yine de, planındaki bu küçük kusur onu rahat bırakmak istemiyordu: *Ne de olsa yedi en güçlü ve sihirli sayı değil miydi...?*

"Tom?" bir kız sesi düşüncelerini bozdu.

Tom arkasını döndü. Yüzünde tiksinti bir küçümseme şekillenmek için yalvardı. Amy Belby onun önünde duruyordu. Tom dostça bir gülümsemeye zorladı ve nazikçe cevap verdi,

"Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

Ravenclaw birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, belli ki cesaretini toplamıştı. Tom ise sadece kızgınlıkla doluydu. Sonunda küçük kız sesini buldu ve ürkekçe fısıldadı,

"Tom... Ne oldu?" Hüzün, sesini mide bulandırıcı bir şekilde sarmıştı. "Ben- ben birlikte olduğumuzu sanıyordum... Noel tatilinden önce benden *hoşlandığın* izlenimini vermiştin..."

Tom, kızı aptal saçlarından tutup, sonunda susana kadar yüzünü koridor duvarına çarpmaktan başka bir şey istemiyordu. Yine de, onun Kontrol mükemmeldi ve ona yumuşak bir şekilde gülümsemeye devam etti.

"Biliyor musun," diye yalvarırcasına devam etti Amy. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Aramızda *özel* bir şeyler olduğunu düşünmüştüm."

Kızın gözlerine sızmaya cesaret eden o gülünç *umudu* gördükçe Tom'un midesi bulanıyordu. Ravenclaw ona doğru uzandı ve elini kavradı. Tom'un içini bir tiksinti ürpertisi kapladı. Amy'nin

Bu bedensel tepkiyi başka bir şeyle karıştırdı ve ona gülümsedi.

"Tatil boyunca sana bir sürü mektup yazdım," dedi ve kızardı. "Onları almadın mı?"

"Hayır," dedi Tom, sesi sakin ve kontrollüydü. "Korkarım yapmadım."

"Anlıyorum."

Şimdi Amy'nin gözlerinde yaşlar yüzüyordu. Tom tiksintiyle burnunu kırıştırmak istedi. Ne zayıflık. Amy parmaklarını onun elinin etrafında sıktı ve yalvarırcasına ona baktı.

"Senin etrafında olmaktan hoşlanıyorum. Gerçekten seviyorum Tom," diye yumuşakça nefes aldı. Sonra yutkundu ve çekingen bir sesle, "Neden... neden yeni bir kız arkadaşın var?" diye sordu.

Bu iş saçma olmaya başlamıştı. Bu kız gerçekten de *onu* kız arkadaşı olarak düşündüğünü mü sanıyordu? *İğrençti*. Tom cevap vermedi çünkü açıkçası canı . Onun sessizliği karşısında gözyaşları sonunda taştı ve Amy'nin yanaklarından aşağı yuvarlandı. Neyse ki Tom'un elini bıraktı ve gözyaşlarını silmeye çalıştı.

"Ondan hoşlandığını görebiliyorum," dedi Amy, sesi kısık ve yumuşaktı. "Ama... lütfen Tom, bana karşı *bir şeyler* hissettiğini biliyorum. Mutlu . Birlikte."

Tom genelde sabırlı bir adamdı ama bu Ravenclaw kızı onu sınıyordu.

"En azından konuşabilir miyiz?" diye sordu Amy üzüntüyle.

Tom ona, onun gibilerle hiç konuşmadığı için tıslamak istedi ama sonra fikrini değiştirdi. Son zamanlarda biraz stresliydi. Kurucuların eşyalarını temin etmek kolay değildi ve hataya yer yoktu. Malfoy güzel bir stres giderici olmuştu ama yeterli değildi.

Tom Amy'ye baktı ve aniden ağzının etrafında nankör bir gülümseme belirdi.

"Evet, Amy," dedi büyüleyici bir şekilde. "Gerçekten konuşmalıyız."

Kızın yüzünde rahatlama ifadesi belirdi ve Tom sıcak gülümsemesinin gerçekte olduğu gibi sırıtmaya dönüşmemesi için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Burada mı?" diye nazikçe önerdi ve yakındaki bir kapıyı işaret etti.

Amy mutlulukla başını salladı. Tom kullanılmayan bir sınıfa açılan kapıyı açtı ve önce Amy'nin girmesine izin verdi. Onu hızla takip etti ve kapıyı kapattı. Amy sınıfa girmişti ve şimdi kocaman masum gözlerle onu tarıyordu. Tom'un odanın içinde döndürdüğü susturucu tılsımları fark etmemişti bile.

"Tom?" diye fısıldadı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme gezinirken. "Hermione Rookwood'a karşı bir şeyim yok. Lütfen, inan bana. Ben sadece..."

Ona doğru bir adım attı ve kirpiklerini kırpıştırarak ona baktı. Kızın gözlerinde umut parıldıyordu ve Tom dudak büküşünü gizlemek için çaba harcamak zorunda kaldı.

"Sadece seninle *olmak* istiyorum," diye fısıldadı Amy, sesi titriyordu. "Tom, lütfen bana geri dön. Bana bir şans ver."

Tom zavallı kıza bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. Kendine hakim olamıyordu ve çok geçmeden kendini daha fazla tutamadı. Acımasız, soğuk kahkahalar sınıfı doldurdu. Amy'nin gözleri büyüdü ve Tom'a baktı. Gülmekten elleri titriyordu ve asasını zar zor doğrultabiliyordu. Tom yine de masum kıza bir silahsızlandırma büyüsü göndermeyi başardı. Kolaylıkla asasını havadan aldı ve cebine koydu. Okul Müdürü'nün bu alışılmadık davranışı karşısında hâlâ şokta olan Amy'nin nefesi kesildi ve bir adım geriledi.

"Ne yapıyorsun Tom?" diye sordu ince sesindeki endişeyle.

Amy'nin yüzündeki şaşkınlığa bakarken Tom'un yüz hatlarını iğrenç bir gülümseme kapladı. Sonra acıyarak içini çekti ve başını salladı.

"Oh Merlin. Nasıl bu kadar *aptal* olabiliyorsun?"

Belby'nin gözleri büyüdü ve sanki bunu söylediğine inanamıyormuş gibi ona baktı. Tom soğuk bir şekilde kıs kıs güldü. Belby'ye doğru bir adım atarak onun üzerinde yükseldi. Tedirginliğin yavaş yavaş kızın üzerine çöktüğünü görebiliyordu.

"T- Tom?" Amy güçsüzce mırıldandı. "Neyin var senin?"

Tom buz gibi mavi gözleriyle onu taradı. Bir kaldırdı ve işaret parmağını yavaşça yanağında gezdirdi. Amy ürperdi, gözlerini korku kapladı.

"Hiçbir sorun yok Amy," diye Tom, sesindeki yırtıcı tonu artık gizleme zahmetine girmiyordu.

Kız yutkundu ve kısa bir süre sonra gözlerini kapattı. Tom eğlenerek kızın cesaretini toplamasını izledi.

"Bak," dedi titreyen bir sesle. "Rookwood'dan ayrılmanı istemiyorum... ama... lütfen, sahip olduğumuz şeyi bir kenara atma, Tom."

Kadının içten isteği korkunç derecede naifti. Gözlerinde şeytani bir parıltı parlayan Tom, sözlerinin yıkıcılığının tadını çıkararak fısıldadı,

"Bunu senin için gerçekten yazmak zorunda mıyım? Senden istediğim tek şey Amy, Kurucular kitabıydı. Başka bir şey değil."

Kız bu açıklama karşısında hafifçe soludu. Tom umursamadı. Onun yerine kıza sırıttı.

"O kitaba ihtiyacım vardı."

Bir elini kaldırdı ve Amy'nin bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü. Kadın ürkerek ondan uzaklaştı. Tom'un sırıtışı genişledi ve kıs kıs güldü,

"Bakanlık Arşivi'ne pek fazla kişinin girmesine izin verilmez. Ama babanın orada çalıştığını biliyordum." Tom parmaklarını kızın yanağında gezdirdi ve içini çekti, sesinde sahte bir acıma vardı, "Ah, Amy. O kitabı senden çıkarmak utanç verici derecede kolay oldu."

Kız aniden ondan bir adım uzaklaştı. Tom'a bakarken şaşkınlığı tüm yüzünden okunuyordu. Tom da ona gülümsemekle yetindi.

"Sen..." Amy kekeledi. Sonra sesi öfkeyle sertleşti. "Nasıl olur da *yapabilir miydin*? Sana güvenmiştim!"

"Şey," diye mırıldandı Tom, zalimliği sahte bir nezaketin ardına gizlenmişti. "Acınacak derecede saf olman benim suçum değil, değil mi? Eminim baban seninle gurur duyardı."

Hayal kırıklığı ve öfke Amy'nin yüzünü buruşturarak Tom'a baktı. Tom etkilenmemiş bir şekilde ona baktı.

"Buna inanamıyorum!" Amy bağırdı, öfkesi sesini tatsız bir şekilde tizleştiriyordu. "Bunca zamandır beni *kullandın*. Sen..." Çılgınca başını salladı. "Arkadaşlarım beni senden uzak durmam için uyarırken bile seni savunduğuma inanamıyorum."

"Zavallı Amy," diye alay etti Tom acımasızca. "Arkadaşlarına güvenmeliydin. Görünüşe göre bütün bunlar senin suçun."

"Orada hiçbir şey gibi nasıl durabiliyorsun?" Amy bağırdı, sesi titriyordu ve gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı. "Seni orospu çocuğu!"

Tom yüzünde memnun bir sırıtışla, "Buna itiraz edemem," diye cevap verdi.

"Biliyor musun, Tom Riddle?" diye bağırdı kız. "Dippet'a söyleyeceğim. Slughorn'a, McGonagall'a ve herkese söyleyeceğim.

O kitabı benden çaldığını kim duymak ister?"

Tom'un yüzünde karanlık bir ifade belirdi ama Amy bunu fark etmedi. Öfkeyle çıkış kapısına doğru yürüdü. Elini kapı tokmağının üzerine koymuştu ki, sert bir şekilde kolundan tutuldu. Tom onu etrafında döndürüp kapıya çarparken Amy'nin ağzından acı dolu bir nefes çıktı. Tom'un acımasızlığı karşısında şaşıran kızın korku dolu bakışları Tom'a yöneldi. Tom acımasızca, kız acı içinde inleyene kadar onu kavrayışını sıkılaştırdı. Sonra eğildi ve buz gibi soğuk bir sesle kızın kulağına fısıldadı,

"O kadar hızlı değil, küçük kız. Henüz işimiz bitmedi."

"T-Tom," dedi Amy korkuyla. "Bırak beni. Canımı yakıyorsun."

"Elbette öyleyim," diye konuştu ona, sesi çelik bir kenarın etrafına sarılmış kadife gibiydi. "Beni harekete geçiren şey bu."

Amy'den korkulu bir hıçkırık yükseldi ve kaçmaya çalıştı. Nafileydi, Tom onun gitmesine izin vermeyecekti. Sarhoş edici bir güç duygusuyla hareket eden Tom, kızın çenesini acımasızca kavradı. Sonra da zorla ağzını kızınkinin üzerine bastırdı. Kızın ellerinin göğsüne bastırdığını, umutsuzca onu durdurmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Adam onu acı dolu bir öpücüğe boğarken kızın protesto çığlıkları boğuldu. Kan çenesinden aşağı akana kadar acımasızca dudaklarını ısırdı. Onun kanının ve korkusunun tadından zevk alıyordu.

"Dur," diye bağırdı Amy, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Lütfen, lütfen, dur."

Kadının yalvarışı adamın zalimce kıs kıs gülmesine neden oldu. Parmakları kızın saçlarına dolanmış, sertçe çekiştiriyordu. Şimdi tüm vücudu lezzetli bir korkuyla titriyordu.

"Neden ki?" Tom sadistçe mırıldandı. "Her zaman istediğin bu değil miydi Amy aşkım? *Benimle* biraz özel zaman geçirmek?"

Çılgınca başını salladı, hıçkırıklarını güçlükle zapt edebiliyordu. Tom'un elleri saçlarını çoktan terk etmişti. Savunmasız vücudunun üzerinde tembelce geziniyorlardı. Bir an için Tom'un parmakları göğüslerinin üzerinde dans etti, dokunuşu Amy'yi bir hıçkırığa daha zorladı. Sonra elleri daha aşağılarda dolaştı, ta ki parmakları acımasızca Amy'nin kalçalarının yumuşak etini ısırana kadar. Acımasızca onu çekiştirerek bacaklarını ayırdı.

"Hm," dedi Tom, karanlık sesindeki kötü niyetle. "Bundan zevk ."

"Hayır!" Amy çığlık attı, sesinde dehşet vardı. "Uzak dur! Uzaklaşın! Uzaklaşın! Uzaklaş!"

Kızı bırakırken Tom'un dudaklarından soğuk, kalpsiz bir kıs kıs gülüş çıktı. Kız hıçkıra ağlayarak duvara yaslandı. Tiksinti Tom'un üzerine çöktü.

"Lütfen," dedi ona küçümseyerek. "Kendini aşma."

Soğuk mavi gözleri titreyen kızın üzerinde dolaştı. Kıza doğru eğildi ve kızın kendisinden korkuyla geri çekilmesinden zevk aldı. Sonra kızın kulağına tısladı, sesi kötülükle donmuştu,

"Gerçekten zamanımı senin gibi birini becererek harcayacağımı mı düşünüyorsun?"

Kız onun sert sözleri karşısında irkildi ama Tom devam etti: "Senin pisliğini vücudumdan asla temizleyemem."

Amy kontrolsüzce hıçkırırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Sadece ağlayabiliyordu, "Lütfen, bırak gideyim. Lütfen."

Tom'un acımasız yanıtı, "Eğlence değerini tüketmeden olmaz," oldu.

Tembelce asasını çevirdi ve "Crucio" diye fısıldadı.

Amy yere yığıldı. Vücudu grotesk açılarla dönüp duruyordu ve Tom bunu izlemekten büyük keyif alıyordu. Kızın çektiği acıyı izlerken yüzünü mutluluk dolu bir gülümseme süsledi. Çığlıkları

sınıfta muhteşem bir şekilde yankılandı. Tom gözlerini kapadı ve başını geriye yasladı. Sonra derin bir nefes aldı. Kızın çığlıkları sessizliği hala kesiyordu ve Tom kendini özgür hissetti.

Adam laneti sona erdirirken Amy umutsuzca "Lütfen... Dur..." diye bağırdı.

Hâlâ yerde yatıyor, vücudu tir tir titriyordu. Tom, Amy ona bakarken yanaklarında gözyaşlarının parladığını , gözlerinde saf dehşet vardı. Tom çömeldi ve Amy onun yakınlığında korkuyla inledi. Tom ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi ve parmaklarını hafifçe yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını sildi.

"Şşş," dedi Tom nazikçe yatıştırarak. "Ağlama, Amy."

Kız onun dokunuşu altında ürperdi. Yalvarırken sesi gözyaşlarından pürüzlüydü, "Lütfen, bırak gideyim. Kimseye söylemeyeceğim."

Tom elini kaldırdı ve şimdi parmaklarına yapışmış olan gözyaşlarına hayranlıkla baktı. Sonra ağzını açtı ve işaret parmağını yavaşça yaladı. Gözleri kapalıyken dilindeki tuzlu gözyaşlarının tadını alabildiğinden usulca inledi.

Tom kapüşonlu gözlerle Amy'ye baktı. Ona bakarken yüzündeki korku ve tiksinti açıkça görülüyordu. Bu durum Tom'un sırıtmasına neden oldu, beyaz dişleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Tom aniden ayağa kalktı ve bir kez daha kurbanının üzerinde yükseldi. Asasını kaldırdığında Amy'nin ağzından korku dolu bir çığlık çıktı. Onun korkusundan cesaret alan Tom asasını döndürdü.

"Crucio."

Tom öfkeyle Amy'nin nasıl acı içinde kıvrandığını ve kıvrandığını izledi. Gözleri kötü niyetli bir ışıkla parlıyordu. *Ah, İşkence Laneti'nin avantajları, diye düşündü* Tom hastalıklı bir sevgiyle. Cruciatus Laneti gerçekten de çok güzel bir şeydi.

Bir süre sonra asasını salladı ve laneti sonlandırdı. Amy'nin acı dolu çığlıkları yavaş yavaş hıçkırıklara dönüştü ve

acı veren bir top. Tom ayağıyla onu acımasızca itti, böylece Amy sırt üstü yatar hale geldi. Tom ona sırıtırken şişmiş kırmızı gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Benim için bir zevkti," dedi, sesindeki nazik ton gözlerindeki sadist parıltıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Sonra Tom asasını tekrar sallayarak kıza basit bir Sersemletme gönderdi. Kırmızı ışık göğsüne temas eder etmez Amy bilincini kaybetti. Tom usulca fısıldamadan önce onu bir süre taradı,

"Obliviate."

Bu küçük sihir parçası Amy'nin bu olayla ilgili tüm anılarını yok edecekti. Tom'un yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. Büyü sadece anıları alacaktı, duyguları değil. Amy bu karşılaşmayı hatırlayamayabilirdi ama Tom'un onda uyandırdığı o lezzetli korku asla gitmeyecekti. Bundan böyle Amy Belby ne zaman Tom'u görse... ne zaman biri onun adını söylese açıklanamaz bir dehşete kapılacaktı.

Tom'un yakışıklı yüz hatlarını çirkin bir gülümseme bozdu. Amy'nin asasını dikkatsizce yere fırlattı, sonra da sınıftan çıktı. Dudaklarında masum bir gülümseme, Tom Müdürlerin ortak salonuna doğru yürüdü. Ne de olsa hâlâ yazması gereken bir Biçim Değiştirme kompozisyonu vardı.

†

Hermione yüzünde neşeli bir gülümsemeyle Başkanlar'ın ortak salonuna girdi. Büyüler dersi bugün son derece aydınlatıcıydı. Profesör Flitwick'in bugün tanıttığı tılsımlar hakkında daha fazla araştırma yapmak için sabırsızlanıyordu. Hermione hâlâ genişçe gülümserken, kanepede oturan Tom'u gördü.

"Hey, Tom," diye neşeyle selam verdi.

Kitaplarla dolu okul çantasını kanepeye sürükleyerek Müdür Bey'in yanına oturdu. Bir rulo parşömene bir şeyler karalıyordu. Hermione ne yazdığını görmek için boynunu büktü. *Biçim değiştirme kompozisyonu*, diye fark etti. Hermione o denemeyi dün bitirmişti bile. Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını büktü. Bakışları Tom'un kompozisyonunu bırakıp onun yüzünde gezindi. Gözleri Tom'un çenesine indiğinde, kendini beğenmişliği hızla onu terk etti.

"Bir mi incittin?" Hermione endişeyle sordu. "Ne?" Tom

kafası karışmış bir halde ona baktı.

Hermione cüppesinin cebine uzandı ve bir mendil çıkardı. Dikkatle çenesine götürdü ve kurumuş kanın küçük bir lekesini ovarak temizledi.

Tom mendile bakarken, "Ah," dedi.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, sanki kanı eğlenmiş gibiydi. Mavi gözlerindeki ürkütücü karanlık ışık Hermione'nin tüylerini diken diken etti. Sonra bu ifade kayboldu ve Tom ona gülümsedi.

"Tıraş olurken bir yerimi kesmiş olmalıyım."

Hermione içinde kabaran huzursuzluk hissini bir kenara itti. Onun yerine asasına uzandı ve hevesle sordu,

"İyileştirmemi ister misin? Mükemmel büyüyü biliyorum."

Ona eğlenerek bakan Tom'un dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Hayır, buna gerek yok."

Hayal kırıklığına uğrayan Hermione asayı yerine koydu.

"Bu Episkey Büyüsü," dedi ona asık suratla. "Büyüler sırasında bunu araştırdık."

Tom bir kaşını kaldırdı. Hermione bunu devam etmesi için bir davet olarak algıladı. O da açıkladı, yüzünde bir gülümseme belirdi,

"Bu bir İyileştirme Büyüsü. Gerçekten faydalı ama sadece küçük yaralanmalar için. Kesikleri ve hatta kemiklerdeki bazı kırıkları iyileştirebilir."

Hermione kanepede rahatça arkasına yaslandı ve hikâyesine devam etti. Tom artık Biçim Değiştirme kompozisyonuna dönmüştü ama onun dinleyip dinlemediği umurunda bile değildi.

"Sanırım İyileştirme Büyüleri'ni daha fazla araştıracağım," diye neşeyle devam etti. "Hogwarts'ta hiç Şifa Büyüsü öğrettiklerini sanmıyorum. Çoğu gerçekten karmaşık."

Hermione öğrenmek istediği şifa büyülerini sıralamaya devam etti ve bunların avantaj ve dezavantajları hakkında ders verdi. Bu arada Tom da kompozisyonu üzerinde çalışıyordu. Bir süre sonra, Hermione büyü listesini neredeyse tüketmişti ki, Hermione tekrar konuştu. Tom tüy kalemini bir kenara bıraktı ve parşömenini gelişigüzel dürdü.

"Hogsmeade hafta sonu ," dedi o derin kadifemsi sesiyle,

Hermione iyileştirme büyüsünden uzaklaştı ve ona kaşlarını . Tom onu görmezden geldi ve şöyle dedi,

"O hafta sonu önemli bir şeyle ilgilenmem gerekiyor ve bunun için senin yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden gidip küçük arkadaşlarınla herhangi bir plan yapma."

"Zaten Hogsmeade'e gidemem," dedi Hermione umursamaz

bir tavırla, "Öyle mi? Peki neden?" diye sordu Tom kibirli bir

tavırla.

"Çünkü bir vasinin iznine ihtiyacım var," diye cevap verdi asık suratla.

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun? Birdenbire Hogwarts kuralları konusunda uzman mı oldun?"

Hermione homurdandı ve onu küçümseyerek, "Bilgin olsun diye söylüyorum, Hogwarts'ı okudum: Bir Tarih . Artık *her şeyi* biliyorum. Bu arada-" Yanındaki kitaplığı işaret etti. "-Başöğretmenin bile kütüphanenin Kısıtlı Bölümünden kitap almasına izin verilmiyor. Onları gerçekten iade etmelisiniz."

"Öyle mi?" Tom kıs kıs güldükten sonra, "Her neyse, Hermione Rookwood on yedi yaşında. Yani artık hiçbir şey için bir vasiye ihtiyacın yok. Reşit oldun ve Hogsmeade'e gitmene izin verildi."

Hermione'nin gözleri hoş bir şaşkınlıkla açıldı ve heyecanla ağzından kaçırdı. "Yani Hogsmeade'e gidebilecek miyim? Bu harika. Şu Hogsmeade hafta sonu ne zaman tekrar geliyor?"

Tom ona sadece sırıttı ve "Sana başka planlarım olduğunu söylemiştim" dedi.

Hermione ona baktı, yüzünü hayal kırıklığı kaplamıştı. "Ne planı?"

Tom ona bir gülümseme attı. "Cornwall'a gitmemiz

gerekiyor." "Neden?" Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Hermione," dedi kibirli bir ifadeyle. "Sanırım sana Hepzibah Smith ve madalyondan bahsetmiştim?"

Hermione'nin yüzünde aydınlanma belirdi ve koltukta daha dik . Kaybettiği Hogsmeade hafta sonu için duyduğu hayal kırıklığını unutup heyecanla Tom'a baktı.

"Madalyon mu? Kurucuların objelerinden biri değil miydi o?"

Tom başını eğdi. "Evet. Slytherin'in Locket'i. Şu an itibariyle hâlâ Hepzibah Smith'te." Yüzünde sinsi bir sırıtma belirdi. "Onu çalmaya niyetliyim."

"Ne?" Hermione şok olmuş bir halde haykırdı.

Tom kibirli bir tavırla, "Bunu düzeltmeme izin verin," diye mırıldandı. "Onu benim için çalacaksın."

Hermione ona öfkeyle göz kırpmakla yetinirken, o kolayca devam etti, "Smith ailesinin Cornwall'daki eski malikânesinde yaşıyor.
Ne yazık ki o malikane çok sayıda koğuş tarafından korunuyor."

"Ve sen... onları kırmamı mı istiyorsun?" Hermione güçsüzce fısıldadı.

Tom eğlenerek, "Merlin, hayır," diye cevap verdi. "Koğuşlar yüzyıllık ve oldukça güçlü. Onları atlatmaya çalışmak çok riskli olur. Seherbazlar saniyeler içinde etrafınızı sarar."

Hermione şaşkınlıkla başını salladı. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

Tom cüppesine uzandı ve göğüs cebinden bir zarf çıkardı. Hermione zarfı tanıdı. Draco bunu ona birkaç gün önce Slytherin ortak vermişti. Tom zarfı ona uzattı ve açıkladı,

"Smithler eski ve çok güçlü bir ailedir. Hepzibah, yaşayan tek torun olarak oldukça nüfuzludur. İki hafta içinde Smith bir suare düzenliyor. Belli ki siyasi ve mali elit bu partiye katılacak. Bu çok büyük bir şey."

Tom Hermione'ye biraz daha yaklaştı ve ona kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattı. "Suare sırasında malikânenin koruyucuları tamamen yok olmayacak, ama biraz azaltılacaklar."

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Yani bu fırsatı malikâneye girmek için mi kullanmak istiyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Tom memnuniyetle.

Hermione'ye zarfı açmasını işaret etti. Kadın itaat etti ve bir parça parşömen çıkardı. Tom açıklama yaparken Hermione'nin bakışları parşömenin üzerinde gezindi,

"Parşömende yiyecek, içecek ve eğlenceden sorumlu yemek şirketlerinin bir listesini bulacaksınız."

Tom uzanıp listedeki bir ismi işaret etti. Clutterbuck Crispe's, Hermione okudu.

"Burayı görüyor musunuz? Bu esas olarak garson personel sağlamaktan sorumlu." Hermione'ye baktı. "Bu hizmetkârların kim olacağını tahmin edebilirsin."

"Çamurlar mı?" diye yanıtladı Hermione ihtiyatla.

Tom başıyla onayladı. "İşte burada sen devreye giriyorsun Hermione. Crispe'lerden gelen Çamurkanlardan biri gibi . Bu sayede malikânenin koğuşlarına sorunsuzca girebileceksin. İçeri girer girmez madalyonu arayacak ve bana getireceksin."

Hermione elindeki parşömene baktı ve kalın bir şekilde yutkundu. Tom ondan Crispe'in Çamurkanlarından biri gibi davranarak gizlice içeri girmesini mi istiyordu? Sonra da... malikâneyi *basmasını* mı? Hermione'nin midesi rahatsız edici bir şekilde düğümlendi. Tom'a baktı ve çekingen bir tavırla şöyle dedi,

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Neden sen ? Draco sana bir davetiye ayarlayabileceğini söyledi."

"Saçmalama," diye tersledi Tom. "Madalyon kaybolduğu anda herkes şüpheli durumuna düşer. Seherbazlar konuk listesindeki herkesi araştıracak. Bu riski göze alamam. Sihir Bakanı'yla benim aramda, sence ilk kimden şüphelenirler?"

"Ama izimi sürüp bana ulaşmazlar mı?" Hermione korkuyla kekeledi.

Tom umursamaz bir tavırla, "Hayır," diye cevap verdi. "Sen sadece başka bir isimsiz Çamurkan'sın. İşin bittikten sonra ortadan kaybolacaksın. Kimse senin yüzünü hatırlamayacak. Olsa bile Hermione Rookwood'la bağlantı kurmayacaklar. Çok Özlü İlaç'la Hermione Rookwood'a benzemiyorsun bile.
aynı."

Hermione yalvarırcasına ona baktı. "Lütfen Tom. Bunu gerçekten başarabileceğimi sanmıyorum."

Tom'un bakışları taş gibi sertleşti. Soğuk yüzünde merhametin zerresi bile görünmüyordu, sadece yakışıklı yüz hatlarında hayalet gibi dolaşan bir öfke vardı.

"Sen bana aitsin, Hermione," dedi ona sertçe. "*Senden bir* şey *istemiyorum.*
bunu yapman için."

Hermione, Tom'un ses tonundaki o acımasız otoriteyi duyunca . Karanlık İşareti korkutucu bir şekilde yandı ve anında başını eğdi, gözlerini yere dikti. Malfoy Malikanesi'nde geçirdiği yıllar ona böyle durumlarda nasıl tepki vermesi gerektiğini öğretmişti. Hermione tam ağzını açıp susacaktı ki aklına bir düşünce geldi.

Burası Malfoy Malikanesi değil.

Dikkatle Tom'a baktı. O Draco *değildi.* Bu fark ediş Hermione'yi daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmaya itti: Karşılık verdi.

"Benden ne istediğinin farkında mısın?"

Tom'un kaşlarının arasında tehlikeli bir çatıklık belirdi ve sertçe, "Reddedemezsin," diye tersledi.

Hermione onun öfkesi üzerine çökerken derin bir nefes aldı ama yine de devam etmeye cesaret etti ve temkinli bir şekilde açıkladı, "Haneye tecavüz... bir cadıdan çalmak. Eğer beni yakalarlarsa, ben... ben idam edildi."

Hermione başını kaldırıp Tom'a bakarken gergin bir şekilde cüppesinin etekleriyle oynadı. Eğer Draco'yla bu şekilde konuşmaya cüret etseydi, anında onu lanetlerdi. Hermione Tom'un henüz bunu yapmamış olmasına sevindi, yine de gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. Bir an için ona ters ters baktı ve Hermione ona saldıracağından korktu. Ancak bir süre sonra Tom sadece içini çekti ve burnunun kenarını ovuşturdu. Onun

Buz mavisi gözleri tekrar ona kaydı ve şaşırtıcı derecede sakin bir sesle sordu,

"Bana güveniyor musun, Hermione?"

Bu ani istek karşısında şaşırdı ve sadece kekeleyebildi: "Şey... değilim... sanırım, sanırım... evet?"

Tom memnun bir şekilde başını salladı. Sonra ona doğru biraz eğildi ve sesine hoş bir sıcaklık katarak şöyle dedi: "O halde bu konuda bana güvenmelisin.
İnanın bana, planlarım asla başarısız olmaz." Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu nazikçe kendi tarafına çekti. "Endişelenmene gerek yok. Kimse seni yakalayamayacak. Bundan emin olacağım."

Tom'un yakınlığı ve ona sarılan rahatlatıcı kolu Hermione'nin ona inanmaya meyilli olduğunu hissettirdi. Bir büyücünün yanında kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.
Titrek bir sesle ona gülümsedi ve başını salladı. "Tamam.

Yapacağım."

Tom'un yüzünde anında sıcak bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeyle daha da yakışıklı görünüyordu. Hermione ona ve başını onun göğsüne yasladı. Tom'un gözlerinde parlayan zafer ışıltısını tamamen kaçırmıştı. Bu onun tüm ifadesini bambaşka bir şeye dönüştürmüştü.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom'un planını Hermione'ye açıklamasından birkaç gün sonra Hermione Büyük Salon'da oturmuş kahvaltı ediyordu. Hermione hâlâ Gryffindor masasında oturup canı ne isterse yiyebilmenin keyfini çıkarıyordu. Tabağı çırpılmış yumurta, sosis ve domates dilimleriyle doluydu. Hermione birinden Gelecek Postası'nı ödünç almıştı ve gazeteyi incelerken mutlulukla gülümsedi. Özellikle ilginç bir makaleye rastlayınca gözleri merakla irileşti.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı yeniden saldırıyor

'Zümrüdüanka Yoldaşlığı' olarak bilinen terörist grup bir kez daha ortaya çıkıyor. Grup bu kez Snatchers'ın Güney Londra'daki bölge ofisini hedef aldı. Dün saat 22:00 ile 23:00 arasında Tarikat üyeleri ellerinde asalarıyla binaya girdiler. Kimliği belirsiz bu adamlar aşırı güç kullanarak Snatcher'ların gece vardiyasını etkisiz hale getirdikten sonra, bir grup Mudblood çocuğunu Muggle dünyasına geri salmak için nezarethaneleri kırarak açmaya başladılar. Neyse ki bu terörist saldırı sırasında Snatcher memurlarından hiçbiri yaralanmadı ancak hayvan kaybı ve bunun sonucunda
mali zarar oldukça büyüktür. (Daha fazla bilgi için 9 ila 11. sayfaları okuyun)

Hermione şaşkınlıkla gazete baktı. Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Zümrüdüanka Yoldaşlığı mı?
İnanılmaz. Çamurkanları kurtarmak için savaşan bir grup büyücü mü? Hermione düşünceli bir ifadeyle Tom'a bir bakış attı. Slytherin masasında oturmuş, bir fincan çayı yudumluyordu. Onun da Yoldaşlık üyesi olup olmadığını merak etti. Ne de olsa Tom ona iyi davranan ilk büyücüydü. Okula gitmesine bile izin vermişti.

"Hermione?"

Hermione gözlerini kırpıştırdı ve başını çevirdi. Ginny Weasley'nin ona gülümsediğini gördü. Kızıl saçlı dostça omzunu sıvazladı ve şöyle dedi,

"Ders başlıyor. Birlikte yürümek ister misin?"

Hermione arkadaşına gülümsedi ve başını salladı. Birkaç koltuk ötede oturan Ron, ayağa kalkıp iki kızı Büyük Salon'dan çıkarken takip etmeden önce ağzına yarım sandviç tıkıştırdı.

"Bah," dedi Ron ağzındaki sandviçin etrafında. "Sırada tarih var. I *Nefret* Tarihi."

Hermione ona sitem dolu bir bakış fırlattı ama sessizce kabul etti. Ginny neşeyle sırıttı ve açıkladı,

"Merlin'e şükürler olsun, altıncı sınıftayım. Biçim

Değiştirme dersim var." Ron omuz silkti. "Çok daha iyi

değil."

Grup neşeli bir şekilde sohbet ederek merdivenlerden çıktı ve ikinci katın koridorlarında dolaşmaya başladı. Hermione yakınlarda bir kızlar tuvaleti görünce durdu.

"Bensiz devam edin," dedi arkadaşlarına. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Tuvalete doğru yürüyemeden omzuna dokunan bir el onu durdurdu. Kafası karışan Hermione dönüp Ginny'ye baktı. Ginny, yüzünde acımasız bir ifadeyle, dedi,

"*O* tuvaleti kullanmamalısın."

Hermione kaşlarını çattı. Kısa bir süre tuvaletin kapısına baktı. Sonra da soru soran Ginny'ye baktı.

"Neden? Nesi var bunun?"

Ginny başını salladı ve çekingen bir sesle fısıldadı, "Gerçekten oraya girmek istemezsin. Bir hayalet var."

Bu Hermione'nin şaşkınlığını gidermedi. Ginny'nin garip davranışları karşısında kaşlarını kaldırarak şöyle dedi,

"Bir hayaletin nesi kötü olabilir ki? Hogwarts'ta bir sürü hayalet var."

Kız kardeşinin yanına gelen Ron'un yüzünde de aynı alışılmadık asık ifade vardı. Sesi de garip bir şekilde ciddiydi,

"Evet. Ama bize güvenin, dırdırcı Neville'le tanışmak istemezsiniz."

"Kim?" diye sordu Hermione ihtiyatla.

"Dırdırcı Neville," diye tekrarladı Ginny. "Kızlar tuvaletine hayalet o."

"...tamam," dedi Hermione yavaşça. "Bir erkek hayaletin kızlar tuvaletinde neden o kadar eğlenceli olmadığını anlayabiliyorum. Ama... o kadar da kötü değil."

İki arkadaşına kuşkuyla baktı. Her iki Weasley de hâlâ garip bir şekilde . Ron boğazını temizleyip açıklamadan önce sivri bakışlar fırlattılar,

"Şey, Neville... Orada öldürüldü."

Hermione'nin gözleri büyüdü ve haykırdı, "Oh Merlin. Öldürülmüş mü? Emin misin?"

Ginny başını salladı ve karanlık bir sesle, "Evet. İşin kötüsü, bu çok da uzun zaman önce olmadı. Aslında sadece iki yıl önce."

Hermione'nin bakışları tekrar kızlar tuvaletine kaydı. Masum görünen kapıya bakarken içinde bir korku . Biri mi öldürülmüştü? Sinirle yutkundu. Ron nazikçe kolundan tuttu ve onu suç mahallinden uzaklaştırdı.

"Zavallı adam," dedi ciddiyetle. "O bir Hufflepuff'tı. Bizim sınıfta. Onu çok iyi tanımıyordum ama gerçekten iyi bir adamdı."

"Çok özür dilerim," dedi Hermione usulca. "Korkunç bir şey olmalı. Ne... ona ne oldu?"

"Kimse gerçekten bilmiyor," diye yanıtladı Ron hüzünle. "Neville banyoda ölü bulundu. Öğretmenler onu bir tür hayvanın yakalamış olabileceğini söylediler."

Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bir hayvan. Kalenin içinde mi? Onu buldular mı?"

"Evet," diye devam etti Ron. "Aslında yaptılar. Bir Erumpent'ti."

"Bu... bu..." diye kekeledi Hermione. "...imkansız. Bir erumpent mi? Ama... onlar gerçekten tehlikelidir. Buraya nasıl girmiş olabilir? Afrika'da yaşıyorlar..."

Ron içini çekti ve Hermione'nin elini tuttu. Elini nazikçe tutarak, "Sadece küçük bir şeydi. Bir bebekti. Görünüşe göre bir öğrenci onu kalede yasadışı olarak büyütmüş. Bir gün kaçmış ve... zavallı Neville bunun bedelini ödemek zorunda kalmış."

Şüpheli bir sessizlik içinde olan Ginny, ağabeyinin açıklamasını duyunca homurdandı. Tıslarken sesini öfke çarpıttı,

"Bu saçmalık, bunu sen de biliyorsun Ron!"

Ron kız kardeşine baktı, gözlerinde sessiz bir özür vardı. "Özür dilerim, Gin. Senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Ama bunu saklamamalıydı. Erumpent."

Ginny hiddetle, "Neville'in ölümünden Luna sorumlu *değil*," diye bağırmadan önce adamın kolunu silkti.

"Ginny, sakin ," dedi Ron yatıştırıcı bir sesle, hâlâ öfkeli kız kardeşinden temkinli bir adım uzaklaşarak. "Luna'yı sevdiğini biliyoruz. Her şeyin bir kaza olduğuna da eminim, ama Neville öldü. Bence Luna sadece okuldan atıldığı için minnettar olmalı. Onun için daha kötü olabilirdi."

Ginny isyan edercesine kardeşine baktı. Bütün konuşmayı takip eden Hermione şimdi çekingen bir tavırla sordu,

"O kızın Luna olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Ginny ona minnettar bir bakış gönderdi ve, "Aynen öyle. Gerçek bir kanıt yok."

Hermione kaşlarını çattı. "Ve yine de okuldan mı atıldı?"

Ginny başını salladı, güzel gözlerinde öfke vardı. "Evet. Asası bile kırıldı."

Hermione bu fikir karşısında irkildi. Bir asa olmadan ne kadar korkunç biliyordu.

"Neyse ki Luna Hogwarts'ta kalabildi," diye devam etti Ginny. "Profesör Trelawney onu asistan olarak yanına aldı."

Hermione düşünceli düşünceli başını salladı. Trelawney'nin Kehanet profesörü olduğunu biliyordu. Hermione onun derslerine hiç girmemişti. Anlaşılan Tom Kehanet'in zaman kaybı olduğunu düşünüyordu. Hermione dudaklarını bükerek Ginny'ye baktı ve ihtiyatla sordu,

"Neville'i öldürenin gerçekten arkadaşının Erumpent'i olduğunu nereden biliyorlar?"

Ginny ağzını ince bir çizgi halinde sıktı, sanki çok sert bir cevap vermemek için kendini zor tutuyordu. Cevap vermeden önce uzun bir nefes aldı, sesine acı bir hava hâkimdi,

"Belki de erkek arkadaşına sormalısın."

"Tom mu?" Hermione tamamen şaşırmış bir halde, "Tom," dedi. "*Onun* bununla ne ilgisi var?"

Konuşma Tom'un etrafında dönerken Ginny'nin ifadesi daha da karardı. Ron, Ginny'nin öfkesi geçmeden aceleyle cevap verdi,

"Luna'yı yakalayan ve Erumpent'i bulan kişi Riddle'dı."

"Bunun için ödül bile aldı." Ginny tükürdü, sesini öfke kaplamıştı. "Yalancı! Sanki Luna Slytherin'in varisi olabilirmiş gibi."

Hermione ihtiyatla kızgın kızıl kafaya baktı. "Slytherin'in varisi mi?"

"Neville öldürülmeden önce öğrencilerin yaralandığı birkaç kötü olay olmuştu. Aslında oldukça ürkütücüydü," diye açıkladı Ron temkinli bir şekilde. "İnsanlar bunun Varis'in intikamı olduğunu düşünmeye başladı.

Slytherin. Bu eski bir efsane, Salazar Slytherin Hogwarts'ta bir canavar bıraktı. Sadece varisinin kontrol edebileceği bir canavar."

†

Hermione bir sonraki sınıfında otururken hâlâ o çocuğun -Neville'in- öldürülmesiyle ilgili haberin sarsıntısını yaşıyordu. Sihir Tarihi dersi o kadar can sıkıcıydı ki, Carrow'un dersine duyduğu öfke Slytherin'in Varisi hakkındaki tüm düşünceleri bir kenara itti. Yüzünde karanlık bir ifade beliren Hermione öfkeyle kalemini sıktı. Oturduğu sıradaki komşusuna baktı. Tom dikkatle profesörü dinliyordu ama Hermione onun hayallere daldığında bile bu bakışı takınabildiğini biliyordu.

"Tabii ki bunun için Grindelwald'a teşekkür etmeliyiz," dedi Carrow'un kötü sesi sınıfta yankılanarak.

Profesör sınıfının önünde durdu ve sertçe gülümsedi. İnce kaşlarını kaldırdı ve sordu: "Grindelwald'ın Mudblood sorununu nasıl kontrol altına aldığını bilen var mı? Bayan Patil?"

Parvati gerildi ve gözlerini kocaman açarak Carrow'a baktı. "Ee... o... Grindelwald Kanbağı Departmanı'nı mı kurdu?"

"Bu doğru," diye mırıldandı Carrow tatlı tatlı. "1947 yılında Grindelwald Sihirli Soyları Gözlemleme Departmanı'nı açtı. O zamandan beri her cadı ve büyücünün bu departmana kayıtlı olması gerekiyor. Böylece, Safkanlar ve bizim nezaketle aramıza almamıza izin verdiğimiz Çamurkanlar arasındaki çizgiyi net bir şekilde korumak mümkün oldu. dünya."

Nezaketle mi? Hermione öfkeyle düşündü. Carrow'un yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeye bakarken dişlerini sıktı. Profesör tembelce masasına yaslandı ve kibirli bir şekilde devam etti,

"Biz olmasaydık, Çamurkanlar Muggle dünyasında mahsur kalır, sınırlı büyü güçleriyle tamamen zor durumda kalırlardı. Onlar

kendilerine ve insanlara zarar verebilirler. Onları dünyamıza kabul ederek, onları kurtarıyoruz."

Sanırım o zaman sana teşekkür etmeliyim. Hermione'nin kafasında acı bir alay çınlarken*, 'sınırlı'* büyüsü öfkeyle kıpırdanmaya başladı.

Carrow'un sinir bozucu sesi, "Kanbağı Departmanı, kanımızı Çamurkan etkilerinden temiz tutmak için çok önemlidir," diye ders veriyordu. "Aynı zamanda Mudblood'ları Muggle dünyasında sefil bir varoluştan kurtarmamızı sağlıyor."

Hermione öfkeyle kalemini parşömene çok sıkı bastırdı ve bir delik açtı. Profesör Hermione'nin hüsranına kayıtsız kaldı ve sınıfına tatlı tatlı gülümsedi. Rosier elini kaldırdı ve Carrow ona davetkâr bir şekilde başını salladı.

"Çamurkanları köle olarak kullanmak da Grindelwald'ın fikri miydi?" sordu merakla.

Carrow'un yüzündeki son derece tatlı gülümseme öğrencisinin isteği üzerine daha da genişledi.

"Yapmayın Bay Rosier," diye hafifçe azarladı. "Çamur kanlılar kesinlikle köle değildir."

Hermione bunu duyunca skandal yaratan bir verdi. Neyse ki Carrow bunu fark etmedi, onun yerine mutlulukla açıkladı,

"Onları dünyamıza memnuniyetle kabul ediyor ve toplumumuzda onlara bir yer veriyoruz."

Başını hafifçe salladı ve Rosier'ye hoşgörülü bir gülümseme fırlattı. Hermione, Carrow'un gözlerindeki iğrenç parıltıyı görünce midesi bulandı.

"büyücüler onlara talimat vermeden oldukça çaresizdir," diye devam etti kadın. "Hiçbir şekilde köle değiller. Hayır. Onları daha çok çocuklar gibi görmelisiniz. Onlara liderlik edecek, göz kulak olacak ve bazen de onları disipline edecek birine ihtiyaçları vardır."

Hermione'nin büyüsü öfkeli bir kıpırtı daha verdi ve asasını çekip o sefil kadını lanetlemeyi çok isterdi. Şimdiden bastırılmış bir öfkeyle titremeye başlamıştı ve sihrinin elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Bunun ipuçları Hermione'nin etrafındaki havada tehlikeli bir şekilde titreşiyordu. Kontrolünü tamamen kaybetmeden önce, Karanlık İşaret'inde keskin bir acı hissetti.
Hermione yüzünü buruşturdu ve hafifçe irkildi, yaşadığı şok öfkesinin kırılmasına neden olmuştu. Başını çevirdi ve yanındaki Tom'a baktı. Tom delici mavi gözleriyle ona bakıyordu. Boş yüzünde hiçbir duygu görünmüyordu ama neredeyse belli belirsiz başını salladı. Hermione başını eğmeden önce yutkundu.

"Bayan Rookwood?" Carrow duyurdu.

Hermione'nin gözleri öğretmene kaydı. Gittikçe artan bir endişeyle Carrow'un bir şey fark ettiğini anladı. Profesör sertçe sormadan önce gözlerini Hermione'ye dikti,

"Dikkatini veriyor muydun?"

Hermione hemen başını salladı. "Evet, Profesör."

Carrow düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü ve şüpheyle sordu: "O halde eminim bana Grindelwald'ın reformundan *önce* Çamurkanlara nasıl davranıldığını anlatabilirsin."

Hermione endişeyle başını kaldırıp profesöre baktı. Karanlık İşareti hâlâ acı veriyordu. Hermione titreyerek itiraf etti,

"Bilmiyorum, Profesör."

Carrow'un sert bakışları bir an için Hermione'nin üzerine dikildi. Sonra, beklenmedik bir şekilde, öğretmenin yüzündeki sert ifade düştü ve nazikçe gülümsedi.

"Çok iyi, Bayan Rookwood," diye övdü, gözleri Hermione'ye sevgiyle parlıyordu. "Gryffindor için beş puan alın." Carrow tüm sınıfa dönerek, "Grindelwald'dan önce Çamurkanlara yapılan muamele tam bir rezaletti. Sizler de Grindelwald'ın

Bayan Rookwood'u örnek alın ve büyük ulusumuzun tarihindeki bu lekeyi unutun."

Öfkesi ve kafa karışıklığının yanı sıra, Hermione şimdi kendini kirli hissediyordu. Ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı ve Carrow'a baktı. O beş puanı alıp kadının boğazına tıkmak istiyordu.

Dersin geri kalanı boyunca Hermione'nin ruh hali hiç düzelmedi. Carrow dersi bitirdikten sonra Hermione'yi çıkamadan durdurduğunda durum daha da kötüleşti.

"Bayan Rookwood? Lütfen geride kalın."

Hermione asık suratla öğretmen masasının yanında dışarı çıkmasını bekledi. Diğer öğrenciler de çıkınca Carrow'un dikkati Hermione'nin üzerinde toplandı. Profesör bir an için Hermione'yi inceledi ve diğerinin rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu. Sonunda Carrow ima etti,

"Sizi Lupin'le konuşurken gördüm, Bayan Rookwood..."

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Evet?"

Carrow'un yüzünde korkunç derecede çarpıtılmış bir endişe ifadesi belirdi ve ardından, "Saygın bir aileden geldiğinizi biliyorum. Rookwood ismi çok eskilere dayanıyor."

Hermione'nin tüyleri diken diken oldu ama yine de yüzünü gülümsemeye zorladı. "Elbette Profesör."

Yüzünde ürkütücü bir gülümseme beliren Carrow sahte bir endişeyle, "Seni Lupin'le görmek oldukça..." dedi. Kadın, "O adamdan uzak durman senin için en iyisi," diye tavsiyede bulunmadan önce tiyatral bir şekilde ürperdi. İnan bana, onun gibi insanlarla birlikte olmak istemezsin."

"Ne demek istiyorsun?" Hermione öfkesini ses tonundan uzak tutmak için mücadele etti.

Carrow ona doğru bir adım attı ve komplocu bir tavırla, "Lupin'in çok şüpheli bir aile geçmişi var," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Hermione dişlerini sıkarak bastırdı.

Profesör önemle başını salladı. "Evet. Söylentilere göre o bir *Melez*."

"Sadece söylenti mi?"

Carrow'un yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Daha çok açık bir sır aslında."

Kadın sahte bir özen göstererek elini Hermione'nin kolunda gezdirdi. "Annesi Annabel Lupin bir cadıydı. Karanlık bir karakter olmasına rağmen. *Erkek* Mudblood'larından biriyle iğrenç derecede yakın bir ilişki geliştirdi. Hiç evlenmemiş ama yine de bir çocuk doğurmuş."

"Remus Lupin mi?" diye sordu Hermione ihtiyatla.

Carrow başını salladı. Gözlerinden karanlık bir ışık geçti ve iğrenç bir , "Şimdi, o çocuğun babasının kim olduğu merak edilebilir.
Çünkü kimse gerçekten bilmiyor. Annabel, Kan Bağları Departmanı'nın soruşturmalarından kurtulmak için para ödedi."

"Bunu bana neden anlatıyorsunuz Profesör?" Hermione sesindeki soğukluğu konuştu.

Carrow'un yüzündeki hoşgörülü gülümseme geri geldi ve "Ben sadece öğrencilerimi kollayan ilgili bir öğretmenim. Lupin gibi bir pisliğin sizi lekelemesini istemiyorum."

Rahatlatıcı bir jest olması gereken bir hareketle Hermione'nin kolunu sıktı ama sadece Hermione'nin omurgasından aşağı soğuk ürpertiler yayılmasına neden oldu.

Carrow hafifçe cıvıldadı: "Şimdi bakalım," dedi. "Seni daha fazla caydırmak istemiyorum."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

İki hafta sonra, Carrow ya da Slytherin'in varisleriyle ilgili endişeler Hermione'nin aklından çok uzaktı. Kendini inanılmaz derecede gergin hissederek Tom'un peşinden Cornwall'daki küçük bir köye doğru koşturdu. Oldukça güzel bir köydü, denize yakındı ve belli ki yaz aylarında turistlerin uğrak yeriydi. Hermione yine de çevresinin güzelliğini takdir edemiyordu. Tom'un Slytherin'in Madalyonu'nu çalma konusundaki fikrini değiştireceğini ummuştu. Ne yazık ki değişmemişti ve şu anda bu köyde olmalarının nedeni de buydu. Hermione'nin gerçek formuna dönmesinin nedeni de . Dün son kez Çok Özlü İksir almıştı ve artık etkisi tamamen geçmişti.

"Ya bir Profesör gittiğimizi fark ederse?" Hermione endişeyle Tom'a sordu.

Onun aksine, Slytherin sakin ve rahattı. Bir omzunda sırt çantası taşıyan Tom ona sırıttı.

"Merak etmeyin. Her şey ."

Hermione kaşlarını çattı ve ısrar etti, "Sen Baş Oğlan'sın. Ya biri senden bir şey isterse? Dippet gibi mi?"

Tom sadece rahatlatıcı bir kolunu onun beline ve "Hâlâ Baş Kız var. Ve benim... *arkadaşlarım* bizi koruyacak."

Hermione hiç de memnun değildi. Tom'un yüzündeki sırıtma, kızın huysuz ruh halini anlayınca genişledi. Parmaklarını Hermione'nin uzun kıvırcık saçlarında gezdirdi ve baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı,

"Eski Hermione'nin geri dönmesi hoşuma gidiyor."

Hermione şiddetle kızardı ve Tom'un ateşli bakışları üzerinde gezinirken kendini çok mahcup hissetti.

"Gel hadi."

Tom onu nazikçe ileri doğru itti ve köyün şirin teras evlerinden birine doğru götürdü. *Yatak ve Kahvaltı,* bir tabela telaffuz etti.
Hermione isteksizce girişe doğru adım attı. Eli sol ön koluna gitti ve endişeyle onu sıktı. Karanlık İşaret kazağının kolunun altında saklıydı. Artık eski bedenine geri döndüğüne göre, yine bir Çamurkan gibi mi davranmalıydı?
Hermione asık suratla, Mudblood'ların toplum içinde yapması gerektiği gibi işaretini gösterip göstermeyeceğini merak etti.

Tom onun gerginliğini görünce, "Burası bir Muggle hanı. O yüzden işaretin için endişelenme."

Bunu duyan Hermione'nin kaşları havaya kalktı. "Bir *Muggle* hanı...?"

Tom kıkırdadı ve kapıyı açarak önce onun girmesine izin verdi. Hermione pansiyona girerken kendini oldukça gergin hissediyordu. Tom'un Smith'in malikânesine girme planından hiç de hoşnut değildi. Tom'un oda anahtarını almasını beklerken Hermione kendini korkunç derecede gergin hissediyordu. Sessizce onu takip ederek dar merdivenlerden odaya çıktı. Tom kapıyı açtı ve Hermione tereddütle onu takip ederek odaya girdi. Küçüktü ama güzel ve temizdi. Beyaz, yere kadar uzanan perdeler
ve rüzgârla birlikte usulca hareket ediyordu. Odanın ortasında iki kişilik bir yatak duruyordu. Hermione komodinin üzerinde elektrikli bir çaydanlık ve çay fincanları gördü. Ron'un babasının kısa süre içinde bundan çok hoşlanacağı düşüncesi aklından geçti. Hermione Tom'a baktı. Odanın öbür ucuna geçmiş ve pencereden dışarı bakarak araziyi tarıyordu. Hermione temkinli adımlarla ona yaklaştı. Adamın masmavi gözleri kısa bir süre Hermione'nin üzerinde gezindi.

"evi görüyor musun?" Tom az ötedeki bir tepeyi işaret ederek sordu. "Orası Smith'in malikanesi."

Hermione kaşlarını çattı. Köyün nerede bittiğini görebiliyordu ama biraz ötedeki tepede ev yoktu.

"Hiçbir şey göremiyorum."

Tom ona zarif bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Asasına uzandı ve tembelce onun üzerinde salladı. Hermione tepede kocaman bir malikânenin görünce nefesi kesildi. Onun tepkisini gören Tom memnun bir ifadeyle başını salladı.

"Sende çok fazla Muggle var," dedi ona kibirli bir şekilde. "Belki de bu yüzden Muggle kovucu tılsımların ötesini göremedin."

Hermione onun sesindeki küçümseyici dokunuştan biraz incindiğini hissetti ama bir şey söylemedi.

"Yemek şirketinin gelmesine yaklaşık bir saat var," dedi Tom'un ipeksi sesi. "Hazırlanmalısın."

Hermione ona baktı ve başını salladı. Tom sırt çantasını aldı. İçini karıştırdıktan sonra içinden bir bez çıkardı. Hermione'ye fırlatarak huysuzca emretti,

"Üstünü değiştir."

"Evet, Tom."

Hermione asık suratla elindeki kumaşa baktı. Daha yakından incelediğinde dizlerine kadar uzanan bol bir elbise olduğu ortaya çıktı. Mavinin çirkin, tanımsız bir tonuydu. Hermione üniformaya bakarken hoş olmayan bir duyguya kapıldı. Rengi bir yana, Malfoy malikanesinde giymeye zorlandığı elbiseye çok benziyordu. Kendini oldukça titrek hisseden Hermione banyoya doğru gözden kayboldu.

Kot pantolonunu ve kazağını giysilerinden daha fazlasını döküyormuş gibi hissetti. Çok isteksizce onları bir kenara bıraktı ve titreyen elleriyle mavi elbiseye uzandı. Çirkin elbiseyi başının üzerinden geçirirken midesi bulanıyordu.

Banyodan çıkmadan önce Hermione'nin gözleri aynaya kaydı. Yansımasına bakarken göğsünde acı verici bir sancı hissetti. Hermione Rookwood'un tüm izleri kaybolmuştu. Hermione haftalardır gerçek yüzünü görmemişti. Şimdi de ona bakıyordu. Gür

Uzun saçları, kahverengi gözleri ve soluk bir teni vardı. Mavi elbisesi ince bedeninden sarkıyor, her şeyden çok hastane önlüğüne benziyordu. Kısa kolluydu ve Karanlık İşaret'i örtmüyordu. İşarete bakarken Hermione'nin omurgasından aşağı soğuk ürpertiler aktı. 'Bayan Rookwood'un geri dönmesi için çığlık atmak istedi, çünkü şu anda geriye kalan tek şey köle kız Penny'ydi.

Tom yatağa uzandı ama Hermione banyodan çıkınca ayağa kalktı. Hermione'nin yanına gelirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tom şık giysileri içinde her zamanki gibi yakışıklı görünürken, Hermione çirkin elbisesiyle Tom'un karşısında dururken kendini korkunç derecede açıkta hissetti. Göğsünün etrafında yavaşça bir şeyler daraldı. Bu şekilde giyinmiş ve işareti açıktayken, Hogwarts bir rüyadan başka bir şey değildi ve Hermione sert bir şekilde Malfoy Malikanesi'ndeki geçmişine geri atıldı.

Tom'un buz mavisi gözleri yavaşça Hermione'nin vücudunda gezinerek her şeyi içine çekti. Hermione'nin alt dudağı hafifçe titredi. Malfoy Malikânesi'yle ilgili anıları zihnini kurcalarken, eski rutine geri dönmek acı verecek kadar kolaydı. Hermione başını eğdi ve Tom'un önünde saygıyla eğildi. Tom hâlâ bir şey söylemiyordu. Yavaşça onun etrafında döndü, yumuşak adımları kalın halı tarafından boğuklaştırıldı. Birden Hermione'nin omuzlarında iki el belirdi ve Hermione irkildi.
Tom tam arkasında duruyordu, o kadar yakındı ki göğsünü sırtında hissedebiliyordu. Ona doğru eğildi ve Hermione onun parfümünün kokusunu alınca istemsizce ürperdi.

"Sakın Mudblood moduna geri dönme," fısıldadı Tom Hermione'nin kulağına, baştan çıkarıcı sesiyle Hermione'nin tüyleri diken diken olmuştu. "Bu gece sana ihtiyacım var, Hermione."

Kulağının hemen altındaki deriye yumuşak bir öpücük kondurdu. Hermione bilinçsizce, ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi. Tom'un elleri Hermione'nin omuzlarından ayrılıp aşağı kaydı. Bir kolu beline dolanarak onu doğru çekerken, diğer eli sol ön kolunu kavradı. Hermione'nin Karanlık İşareti, efendisinin teniyle doğrudan temas halindeyken karıncalandı. Acımıyordu. Aksine, Tom'un büyüsü Hermione'nin dövmeli teninde gezinirken oldukça hoş bir duyguydu. Tom'un boynuna daha fazla öpücük kondurduğunu hissedince Hermione'nin gözleri kapandı.

Tom'un ipeksi sesi, "Oraya o Safkanlara hizmet etmek için gitmiyorsun," diye mırıldandı. "Onlardan çalacaksın."

Hermione'nin gözleri hâlâ kapalıydı ve adamın yumuşak dudaklarının teninde hissettiğinde, üzerindeki mavi üniformayı unutmayı başardı. Rahatladı ve arkasındaki bedene yaslanmasına izin verdi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Umut dolu zamanlarım gölgede kaldı Ve

zevk özlemle karardı,

Çünkü o zaman şeytani bir

dahi beni gizli gizli ziyaret

etmeye başladı.

Buluşmalarımız oldukça :

Gülümsemesi, gizemli bakışları,

Zehir dolu ve yakıcı vaazları ruhuma donmuş

zehir döktü.

- Aleksandr Sergeyeviç Puşkin (*

1799 † 1837)

On Altıncı Bölüm: Soğuk Demir

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

Yazarın Notu: Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. "Bu biraz zamanını aldı, değil mi? Ah, ne diyebilirim ki...? Korkunç bir şekilde geç kaldığım için beni dava edemeyeceğin için hepimiz mutlu değil miyiz? En azından beni ondan önce yakalamalısın. Çabuk ol. Koş.

Dürüst olmak gerekirse, geç güncelleme için özür dilerim. Sonunda bir sonraki bölümü yazmayı başardım, kimin aklına gelirdi ki? Ve bir sonraki bölüm için zaten bir şeyler yazdım çünkü aslında bu ve bir sonraki bölümü tek bir bölüm olarak planlamıştım. Ama bölmeye karar verdim. Umalım da bir daha bu kadar uzun süre ortadan kaybolmayayım.

Mariico'ya kocaman bir TEŞEKKÜR . Bu bölümü beta olarak okuyacak ve tüm yazım hatalarından ve benzerlerinden kurtulacak kadar nazikti. Çok teşekkürler ^^

Tabii ki, yorum yazan sizleri de asla unutmayacağım. Yazma sıkıntısı çektiğinizde yorum okumak size destek oluyor, benden söylemesi. Eleştiriler harika. Hepsine bayıldım. Çok teşekkür ederim:

lilmisslovely24, Annie, hateme101, Patricia pc, DarkAngelLida, LadyBalacenia, xodreamerskyes, justy13, NY GE Pyromaniac, Serpensortia17, reesessweetie, Sethera, HappyCup, Komo Pineconeseed, Atlantean Diva, KnoKnayme, Withthisdagger, Lo-veau, LadyNorth76, DArk 16EtErnlty z8, 372259, TwilightGirl100195, Guest, funnygirl, brighteyes2889, pinta15, Chelseabaabyox3, ZabuzasGirl, Sara, Misafir, Misafir, hollanddj13, gleeislove, ImmortalObsession, Amorgen Lestrange, Spjtlat, morpheuseandmuse, Gaia v, ra1nf1re, Thrae Elddim, Alice Shaw, Misafir, kindlereader, RoseGale, Misafir, Barryium, le-femme-cavalier, Misafir, chattelunatique, timi55, LoriAnnRut, alannalove1990, XxTaintedxDaggerxX, Paritheikae,

LillianMarie2, tHevoLtuRi'SdARkpRiNceSS, Tiara2010, love it, Guest, MuggleBornWY, peacock33, Timeturner394, Shan84, WrittinInStone, Diane Potter, Alassea Riddle, NS, KamiaKeller, Teyla-shan, Misafir, Misafir, Misafir, karen-c0ffey, Zelma Kallas, Maiwishes again, sissi, funnygirl, BeforeTheDawn01, MaiWishes, Misafir, Meriel, DevilToBeLoved, HeliaLaverick, Ginevra, azulaiii, Claire Abbshire, thymian, XsnowberryX, silverbubbleblower, wishes, wintersalad, TheBestDamnSem, Winni3, PaganWitchGirl, Mishil, kbcollegebound, Sara, ouiplanete, Misafir, Bubbles of Colours

Ginevra (çok uzun zaman önce, muhtemelen hatırlamıyordur) ikinci bölümde bahsettiğim baloyu sordu. Merak etmeyin, unutmadım. İlerleyen bölümlerde
bölüm. Ama muhtemelen beklediğiniz gibi olmayacak ;)

{{{{{{{{+}}}}}}}}

On Altıncı Bölüm: Soğuk Demir

Hermione Tom'u köyün sokaklarında takip etti. Üzerinde bir hayal kırıklığı tılsımı vardı, böylece neredeyse tamamen görünmez olmuştu. Hermione'nin parmakları gergin bir şekilde Tom'un kazağının eteklerini kavradı, onu kaybetmekten korkuyordu. Bir Muggle kovucu tılsım kendi tenini rahatsız edici bir şekilde gıdıklıyordu. Hermione isteksizce yırtık pırtık giysilerine bakarken, Tom'un bunu ona yaptığını ve nedenini anlayabildiğine karar verdi. Ne yazık ki hâlâ o kirli mavi elbiseyi giyiyordu. Herhangi bir Muggle'ın onu böyle bir kıyafetle görmesi hoş olmazdı. Hermione somurtkan bir tavırla, ayaklarını sürüyerek Tom'u takip etti. Hepzibah Smith'in malikânesine sızmak zorunda kalma ihtimali ruh halini hiç de yükseltmemişti.

Tom derin bir sesle, "Neredeyse ," dedi.

Hermione cevap vermedi ama ona daha sıkı sarıldı. Boğazında bir şeyler düğümlendi ve Smith'in malikânesine yaklaştıkça daha da . Tom'un böyle bir çekincesi yoktu, hafifçe tedarik etti,

"Sanırım Smith madalyonu üst katlarda bir yerde saklıyor. Malikâneye girer girmez diğerlerinden uzaklaşmaya çalışın ve üst kata çıkın."

Hermione alt dudağını kemirerek, "Evet, Tom," diye fısıldadı.

"Eğer şanslıysanız," diye bilgi verdi Tom durgun bir sesle. "İlk konuklar gelmeden önce oradan çıkabilirsin."

"Evet, Tom," mekanik bir şekilde tekrarladı, onun sesindeki sakinlikten biraz rahatsız olmuştu.

Köyün dışında, tepeden malikâneye doğru kıvrılan bir yolu takip ettiler.

"B&B'deki odamızda bekliyor olacağım," diye devam etti Tom. "Madalyonu aldıktan sonra malikaneden ayrıl ve bana geri dön."

Hermione kaşlarını çattı. Her şeyi çok kolaymış gibi anlatmıştı. Yine de Hepzibah'nın özel odalarına girmek zorunda kalan o değildi. Bu düşünce Hermione'nin midesini bulandırdı.

"Bir şey daha var," dedi Tom ve yürümeyi bıraktı.

Hâlâ görünmez olduğu için Hermione hemen ona çarptı. Hermione'nin sakarlığını görmezden geldi ve onun yerine emretti,

"Bana asanı ver."

Hermione'nin gözleri büyüdü ve korkuyla fısıldadı, "Oraya asa olmadan girmemi istemezsin, değil mi?"

Tom cevap vermeyince, titreyerek asasını çıkardı ve ona doğru uzattı. Tom asayı ondan aldı. Tom'un hayal kırıklığı tılsımı asaya kilitlenemeden, asayı zarif bir hareketle savurdu. Bir anda asanın rengi açık kahverengiden sadece bir Çamurkan'ın kullanabileceği parlak kırmızıya dönüştü. Tom'un asayı ona uzatmasını Hermione şaşkınlıkla izledi. Hermione titreyen eliyle asayı alırken, Tom iddialı bir şekilde talimat verdi,

"Mümkünse asayı hiç kullanmayın. Gereksiz yere dikkat çekmiş olursunuz."

"Evet, Tom." Hermione başını salladı ve asasını koydu.

Adamın elinden tek silahını almamış olması onu rahatlatmıştı. Yine de bu, bunu yapmak istemediği gerçeğini değiştirmiyordu. Kendini oldukça suratlı hisseden Hermione isteksizce büyük malikâneye doğru yola koyuldu. Neredeyse giriş kapısına varmışlardı ki Hermione ihtiyatla sordu,

"Tom... Kurucuların eşyalarını neden istiyorsun ki?"

Bir an için Tom cevap vermedi. Sessizlik uzadı ve Hermione onun yalan söylemeye hazırlandığı hissine kapıldı. Sonunda ona bir cevap verdiğinde, Tom'un sesi hafif, neredeyse neşeliydi.

"Hogwarts'ın kurucularından bahsediyoruz. Onlar güçleriyle ünlüydü. Cidden, kim bu nesnelere sahip olmak istemez ki?"

Hermione buna gerçekten itiraz edemezdi. Hogwarts'ın Kurucuları oldukça renkli kişiliklerdi. Yarattıkları nesneler kesinlikle inanılmaz derecede güçlüydü.

Madalyonu almak için hayatımı riske atmak zorunda olmam çok kötü.

Hermione'nin gözleri endişeyle büyük malikâneye kaydı. Bu bir Güzel bir binaydı ama Malfoy Malikânesi'ne olan yakın benzerliği midesini bulandırıyordu. Bütün malikâne yüksek bir çitle çevriliydi, parmaklıkların metal direkleri dekoratif bir şekilde uçlarından bükülmüş ve kıvrılmıştı. Çok geçmeden giriş kapısına ulaştılar, ama Tom kapıyı açmak için hiçbir harekette bulunmadı. Bunun yerine Hermione'yi kapının devasa taş sütunlarına doğru çekti ve onların arkasına saklandı. Tom kulağına fısıldarken Hermione'nin sırtı arkasındaki duvara sıkıca bastırılmıştı,

"Malikâneye görünmek imkânsız. Yemek servisi buraya gelmeli. Hazır olun."

Hermione hüzünlü bir duyguya karşı savaşarak başını salladı. Aradan beş dakika bile geçmemişti ki, sessizliği yumuşak bir Işınlanma sesi bozdu.
Hermione, yaklaşık on kişilik bir grubun tam önünde belirmesini dehşet içinde izledi. Çoğu eski püskü giysiler içindeydi; erkekler pantolon ve gömlek, kadınlarsa elbise giymişti. Giysiler Hermione'nin kendi elbisesiyle aynı sıradan mavi tonundaydı. Maviler içindeki insanların dışında ufak tefek, oldukça şişman bir adam duruyordu. Muhtemelen kırklı yaşların ortalarındaydı ama Hermione yaşını tahmin etmekte zorlanıyordu, çünkü obezite yüzünden yüzü bir şekilde şişmişti. Giysileri kahverengi bir büyücü pelerininin altına gizlenmişti. Sadece gri yeleğinin koca göbeğinin etrafına gerildiği ve düğmelerinin zorlandığı görülebiliyordu. Adamın şişman parmakları sigarasıyla oynarken boncuk gözleri sıkıntıyla önündeki malikânede geziniyordu.

Tom ipeksi bir sesle, "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi Hermione?" diye sordu.

Emin değildi ama sözlerinde ince bir tehdit olduğuna yemin edebilirdi. Ağzı çok kurudu ve Hermione şu anda sesine güvenmiyordu, bu yüzden sadece başını salladı.

"Güzel," diye mırıldandı Tom.

Tam o sırada Smith'in malikânesinin kapısı sanki görünmez eller tarafından hareket ettirilmiş gibi açıldı. Tom o anı Hermione'yi mavi giysili insan grubuna doğru itmek için kullandı. Onlara doğru tökezledi ve kimsenin aniden ortaya çıkışını sorgulamayacağını umarak hızla aralarına girdi. Neyse ki kimse endişesini dile getiremeden şişman büyücü sinirli bir şekilde emretti,

"Yürü, lanet olası!"

Ağzının sarkan sigarasından tembelce bir nefes çekti ve mavi giysili Çamurkanlar grubunu tepeden malikâneye doğru yönlendirdi. Hermione diğer Çamurkanların arasında yürürken başını öne eğmiş, kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. İri yarı büyücü nefes nefese kalmıştı.

Tepeye kadar yürümek zorunda kalmanın verdiği eforla kel kafasından aşağı ter akıyordu. Hırıltılı sesler çıkarıp küfrederken yeni bir Mudblood'un ortaya çıkması aklının ucundan bile geçmiyordu,

"Lanet olası kaybolma koğuşları. Paranoyak züppeler."

†

Malikane muhteşemdi.

Yine de Malfoy malikanesi de muhteşemdi. Yine de bu, Hermione'nin oradan nefret ettiği gerçeğini değiştirmemişti. Smith'in malikanesi, görünüşe bakılırsa tüm Safkanların sergilemekten hoşlandığı o ihtişamı yayıyordu. Hermione'de ters yöne doğru koşma isteği uyandırmıştı.

Şu anda Smith malikânesinin misafir salonundaydı. Oda inanılmaz derecede genişti ve Hepzibah'nın suaresi için gerçekten kaç konuk davet ettiğini merak etmesine neden oldu. Hermione odanın büyüklüğüne bakarak en az yüz kişi olduğunu tahmin etti. Suareye hazırlık olarak tüm mobilyalar kaldırılmıştı. Yine de duvarları süsleyen zarif tablolar ve yüksek tavandan sarkan büyük avize Hepzibah Smith'in zenginliğinin kanıtıydı.
Hermione çok katmanlı avizeye baktı ve yüzlerce minik cam kristalin tozunu almak zorunda kalan zavallı yaratığa acıdı. Yorgunca içini çekti ve şık bir bar masasını odanın bir tarafına sürüklemeye devam etti. , diğer üç Mudbloods devasa açık büfe masasını hazırlamakla meşguldü.

Bar masasını büyük panorama penceresinin yanına yerleştirirken, Hermione bakışlarının dikkat çekmeden odada gezinmesine izin verdi. Mavi giysili Çamurkanlar telaşla her şeyi hazırlıyorlardı; bu arada şişman büyücü şöminenin yanındaki mermer sütunlardan birine tembelce yaslanmış, diğerlerinin çalışmasını izliyordu. Hermione midesinin derinliklerinde bir sıkıntının kabardığını hissetti. Mobilyaların etrafında dolaşmak, yiyecek ve içecek kutularını taşımak zorunda kaldığı için kolları zaten ağrıyordu. Tüm bunlar olurken, o halsiz şişman adam yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Hermione asasını çekip büyücüye bir İğneli Hex fırlatma isteği duydu.

... *ya da daha kötü bir şey*, diye huysuzca karar verdi. Ne yazık ki bunu yapamazdı. Ne de olsa Hermione'nin bir görevi vardı. Bir şekilde sıvışması ve Tom'un söylediği gibi üst katta Slytherin'in Madalyonu'nu araması . Ama şu anda bu imkânsızdı. Şişman büyücünün onun gitmeye çalıştığını fark edeceğine hiç şüphe yoktu. Oldukça ironikti, çünkü en başta onun Mudblood'larına sızdığını fark etmemişti.

"Oh, ne kadar güzel," diye heyecanla haykırdı tiz bir ses.

Hermione başını çevirdi ve tombul, yaşlı bir kadının çok dar saten terliklerin içine tıkıştırılmış ayaklarıyla salona girmesini izledi. Şişman vücudu, kısa bacaklarının etrafında dalgalanan ve kadını çelme takmakla tehdit eden bir dizi ipek cüppeyle sarılmıştı. Cübbenin bebek mavisi rengi, kadının başındaki kızıl peruk ve yanaklarındaki rahatsız edici miktarda allıkla cafcaflı bir şekilde çatışıyordu. Küçük gözleri odayı taradı ve aşırı yüklü büfe masasına takıldı.

Yaşlı kadın şişman büyücüye doğru topallayarak yürürken tekrar, "Tek kelimeyle harika," diye bağırdı.

Hermione, büyücünün yüzündeki nankör gülümsemeyi fark edince neredeyse . Yaşlı kadının önünde hafifçe eğildi, ama şişman göbeği ona engel oluyordu.

"Sizin için en iyisi bu Bayan Smith," diye sırıttı.

"Bana yardım edebilmenize çok sevindim," dedi Hepzibah Smith mutlulukla. "Bir suare hazırlamak her zaman çok zahmetlidir."

" *Lütfen* Bayan Smith," diye melodramatik bir şekilde söz verdi şişman büyücü. "Size her konuda yardımcı olmak benim için bir zevktir, *her* zaman bir zevktir.
istiyorum."

"Bak sen, Bay Crispe, seni yaramaz çocuk," diye aptalca kıkırdadı Hepzibah, belli ki adamın iltifatlarına hiç aldırmıyordu. "Beni sürekli şımartıyorsun."

Şişman adam güldü ve hemen, "Hak ettiğinden fazlasını değil," dedi.

Hermione gözlerini devirdi. Büyücünün hizmetleri karşılığında aldığı bir yığın Galleon onu burada tutan tek şeydi. Aşırı dalkavukluğun pazarlıklarının bir parçası mı yoksa bir sonraki işi garantiye almanın bir yolu mu olduğunu merak etti. Durum ne olursa olsun, Bay Crispe Hepzibah'ı odanın içinde gezdirmeye ve hazırlıkların ne aşamada olduğunu göstermeye devam etti. Hepzibah onun koluna yapışmış, neşeyle gülümsüyor, arada bir adamın açıklamalarına kız gibi kıkırdıyordu. Hermione onların konuşmalarını daha fazla takip edemedi ve işine devam etti. En azından Hepzibah'nın boynundan sarkan altın madalyonları fark etmemişti. Bu görevini zorlaştırabilirdi. Yine de Hermione'nin gizlice kaçıp Slytherin'in Madalyonu'nu araması gerekiyordu.
Sert bir ses onu terslediğinde nasıl kaçacağına dair planlara dalmıştı,

"Hey, sen."

Hermione başını kaldırdı ve Bay Crispe'in ona ters ters baktığını, Hepzibah'ın ise hâlâ kolundan sarkmış, odayı hayranlıkla seyrettiğini gördü. Hermione hızla adamın yanına gitti ve derin bir saygıyla eğildi.

"Evet, Efendim?"

Sözcük ağzından çıkarken bir tiksinti dalgası ona sertçe çarptı. O kadar uzun zamandır kullanmamıştı ki. Baskıcı hissettiriyordu... giymek zorunda kaldığı çirkin üniformadan bile baskıcıydı.

"Git ve şarabın yardım et," diye alay etti şişman adam.

Hermione'nin cevabı "Elbette efendim," oldu.

Yine boyun eğerek selam verdi ama ne Crispe ne de Hepzibah ona aldırış etmedi - sanki Hermione onların zamanını almaya değmezmiş gibi. Dönüp devasa açık büfe masasının arkasında çalışan sarı saçlı bir Çamurkan'a doğru yürürken elleri öfkeli yumruklar halindeydi. Hermione kızın yanına gitti ve

Misafirlere servis yapmak için kolayca ulaşılabilsin diye şarap şişelerini masanın altına uğraşıyordu. Tüm bunlar olurken midesinin derinliklerinde bir öfke yanıyordu. Crispe'in kendisine emir verebileceğini sanmasından nefret ediyordu.

Hermione öfkeyle şarap şişelerini sıralarken, çığlık atma ihtiyacı hissetti. şekilde yaşamayı, kendisine emir verilmesini nasıl başardığını anlamıyordu. Malfoy Malikanesi'nde geçirdiği günler gözünün önünden geçti. Ruh halini düzeltmek için hiçbir şey yapmamıştı. Bir kez daha görünmez bir hizmetkârdan başka bir şey olmamak dayanılmazdı. Hermione Bay Crispe'e baktı ve nefret kaynadı. Hepzibah'ya övgüler yağdırmaya devam ederken ağzında hâlâ eğik bir gülümseme vardı. Hermione yanağının içini sertçe ısırmak zorunda

kaldı. Bu yanlıştı.

O bir Hogwarts öğrencisiydi ve iyi bir öğrenciydi. Yine de kaderi bu muydu? Efendisinin merhametine kalmış bir köle olarak çalışmak mı? Sırf ailesi Muggle olduğu için mi? Hermione kendisine söylenen tüm yalanları hatırlayınca ürperdi. Mudbloodlar aptal ve zayıftı.

Güvenilmez, kirli, işe yaramaz, iğrenç, sadece angarya işler için iyi...

Kısa bir süre sonra, Hermione duyguları taşma tehlikesi geçirdiği için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bir yığın yalandı. Her şey. Titreyen elleriyle kırmızı şarap şişelerini sıraladı. Dudaklarından boğuk bir kahkaha döküldü. Yanında çalışan Mudblood Hermione'ye tuhaf bir bakış fırlattı ama neyse ki yorum yapmadı. Hermione dikkatini yeniden şaraba verdi. Aklından Tom'un yakışıklı yüzü geçti.

Onu dışarı çekmişti. Ona gerçeği söylemişti.

...yine de kendisine efendisi diyordu.

†

Birkaç saat sonra konuklar gelip salon yavaş yavaş dolarken Hermione malikâneden sağ çıkabileceğine dair ciddi şüpheler duymaya başladı. Yüzünü gülümsemeye zorlayarak, elinde bir tepsiyle salonda dolaştı ve konuklara kanepeler ikram etti. Yine de Hermione'nin korkuyla düğümleyen konuklar değil, etrafı saran güvenlik görevlileriydi. Siyah giysili adamlar, konuşkan ve oldukça renkli giyimli konuklarla tam bir tezat oluşturacak şekilde, soğukkanlı yüz hatlarıyla odayı gözlüyorlardı. Hermione endişeyle yutkundu ve tepsisini yeniden doldurmak için açık büfe masasına doğru yürüdü. Dikkat çekmeden güvenlik görevlilerini izledi. Sadece bu odada gölgelerin arasında gizlenen adamlardan altı tane vardı. Hermione malikânenin geri kalanında çok daha fazlası olduğundan emindi. Tom neden onu yüksek güvenlik konusunda uyarmamıştı?

Kendini gergin ve ürkek hisseden Hermione içeceklerin bulunduğu tepsiyi aldı ve bir kez daha salonda bir tur atmaya başladı. Şimdi tek umudu üst katların bu kadar sıkı korunmuyor olmasıydı. Aksi takdirde Slytherin'in Locke'una nasıl gideceğini bilmiyordu-

Hermione'nin planları kısa kesildi ve olduğu yerde durup platin sarısı saçlara baktı. *Tanıdık* bir sarı saç. Sanki biri onu bir kova buzlu suya batırmış gibi hissetti. Hermione'nin eli öyle şiddetli titremeye başladı ki, kanepelerin bulunduğu tepsi neredeyse parmaklarının arasından kayıyordu. Orada, bulunduğu yerden sadece birkaç adım ötede, tüm saf kan ihtişamıyla Lucius Malfoy'dan başkası durmuyordu. Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde , en iyi büyücü cüppelerini kuşanmıştı. Siyah kumaşın üzerine işlenmiş narin gümüş desenler, Lucius her hareket ettiğinde göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Teni solgundu ve Hermione'nin onun doğuştan sahip olduğundan emin olduğu soğuk gri gözlerinde küçümseyici bir parıltı vardı.

Hermione dişlerini sıkarak gerginliğini atmaya çalıştı. Büyücü onu henüz fark etmediği için Merlin ve Circe'e teşekkür etmeliydi.
Onun yerine, ufak , oldukça tombul bir büyücü ve pembe kostümlü bir kadınla sohbete dalmıştı. Hermione,

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken aklına gelen tek şeyi yaptı. Aceleyle kendini yakındaki mermer bir sütunun arkasına sakladı. Düzensiz nefes alışını sakinleştirmeye çalışırken sırtını korkuyla taşa dayadı. Lucius Malfoy bir kol boyu ötede duruyordu ve Hermione panik içinde onu görürse ne yapacağını merak ediyordu.

"Departmanınızın işleyişi her zaman ilgimi çekmiştir."

Lucius'un yumuşak sesi Hermione'ye doğru süzülürken Hermione onun yakınlığından korkuyla titriyordu.

"Lucius, Lucius," dedi bir kadın sesi sahte bir nazlılıkla. "Daha iyi bilmesem, benim pozisyonumun peşinde olduğunu düşünürdüm."

Lucius sessizce kıkırdadı. "Endişelenmene gerek yok, Dolores. Harika bir iş çıkarıyorsun. Ben asla seninle kıyaslanamam."

Dolores mi? Hermione kaşlarını çattı. Sütunun arkasından dikkatle gruba baktı. Neyse ki ne Lucius ne de iki arkadaşı onu fark etmemiş, konuşmalarına dalmışlardı. Hermione'nin gözleri pembeli kadının üzerinde dolaştı. Ellili yaşlarındaydı, şık bir kostüm giymişti - Hermione'nin dikkatini çeken bir cadı elbisesi değildi - ve topuklu pembe ayakkabılarıyla bile oldukça ufak tefekti. O anda Lucius'u tararken dudaklarında sinsi bir sırıtma belirdi. Sarışın da ona kendi sırıtışıyla karşılık verdi ve mırıldandı,

"*Hiç* kimse en önemli departmanımızın başkanı *Madam* Umbridge'in yerini alamaz."

"Hadi ," pembeli kadın. "Slytherin dalkavukluğunu benim üzerimde harcama. İşe yaramayacak."

Kadının tanıdıklığı Hermione'nin zihninin gerisinde uğulduyordu ve şimdi onu vurdu. Dolores Umbridge, Kanbağı Dairesi Başkanı. Büyücülük dünyasında hiçbir Mudblood'un saf kanları kirletmek için serbestçe dolaşmamasını acımasızca denetleyen departmanın ta kendisi. *Tam ihtiyacım olan şey*... Hermione, Lucius'un Umbridge'e işaret parmağını şakacı bir şekilde salladığını görünce içinden inledi.

"Eğer doğruysa bu dalkavukluk değildir."

Umbridge kıs kıs güldü, belli ki bu hafif şakalaşma onu eğlendirmişti. Şarap kadehini kaldırdı ve yudumladı.

"Zaten benim işimi istemezdin," dedi. "Bütün bu evrak işleri... Sana söylüyorum Lucius, çok sıkıcı."

Lucius soru sorarcasına ince bir kaşını kaldırdı. Umbridge dramatik bir şekilde içini çekti ama küçük sırıtışı dudaklarından hiç ayrılmadı.

"Şu anda personelim ve ben yeni bir yasayı kabul etmek için çalışıyoruz. Geçtiğimiz haftalarda fazla mesai yaptık..."

Şimdiye kadar sessizliğini koruyan tombul adam nihayet konuştu ve cırtlak bir sesle, "Bu hangi kanun , Madam Umbridge?" diye sordu.

Lucius küçük büyücüye hafifçe tiksintili bir bakış fırlattı ama yorum yapmadı. Umbridge ise bu sorudan son derece memnun olmuşa benziyordu.

Umbridge kıkırdayarak, "Aylardır hazırlanıyordu, Peter," dedi. "Küçük evcil hayvan projemizin sonucunu yakında göreceğimiz için hepimiz çok heyecanlıyız."

Sıçana benzeyen adam, Peter, usulca başını salladı ve Umbridge devam etmekte tereddüt etmedi.

"Dünyamıza giren tüm Çamurkanların kaydını tutmanın gerçekten büyük bir lojistik çaba olduğunu bilmelisiniz. Hiçbirinin serbestçe dolaşmaması için doğru şekilde işaretlenmeleri ve kaydedilmeleri gerekiyor," Umbridge önemle. "Asıl sorunlar, zaten dünyamızda bulunan Çamurkanlar üremeye başladığında başlıyor. Bu karmaşayı nasıl takip ediyorsunuz?"

Hermione kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturdu. Umbridge'in ağzındaki sırıtma hâlâ devam ediyordu ve Hermione bir şeyler yapma ihtiyacı hissetti

Lanet olsun.

"Şu andan itibaren," diye açıkladı Umbridge, belli ki bir dinleyicisi olduğu için mutluydu. "Mudblood'larının kısırlaştırılmasını isteyip istememek mal sahibinin kararı. Ve bu, Peter, bir skandal. Kesinlikle kabul edilemez. Biz de bu gevşek politikayı değiştirmeye karar verdik. Bunu zorunlu hale getireceğiz."

Lucius sadece ilgisiz bir kaşını kaldırdı ve şarabını yudumladı. Öte yandan, fareye benzeyen adam, Peter, nankörce sordu,

"Yani yakında başka Mudblood çocuğu olmayacak mı?"

Umbridge rahatsız edici bir şekilde kıkırdadı ve güvence verdi, "İhtiyacımız olan son şey o Çamurkanların tavşan gibi üremesi. Piyasayı doldururlar ve sonra kimse taşanlarla ne yapacağını bilemez." Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Yasalar tüm Çamurkanların dünyamıza girdikleri anda kısırlaştırılmalarını şart koşuyor."

Bunu duyunca Hermione'nin omurgasından buz gibi bir ürperti geçti. Snatcher'lar onu yakalayıp ailesini öldürdüğünde on yaşlarındaydı. O zamanlar Hermione ailesini kaybetmişti. Umbridge'in aklında olan şey, onun kendi ailesine sahip olma şansını yok edecekti.

"Ne harika bir fikir," diye haykırdı fareye benzeyen adam ve Hermione'nin ona duyduğu nefret arttı.

"Öyle mi düşünüyorsun, Peter?" Umbridge keyifle mırıldandı. "Sanırım bu oldukça . Gerçekten, bir düşünürsen, Muggle dünyasından aldığımız Mudblood'lar fazlasıyla yeterli. Onları burada yetiştirmeye başlamamıza gerek yok."

Umbridge şarap kadehinden bir yudum daha almadan önce melodramatik bir şekilde başını salladı. Sonra devam etti,

"Bazı büyücülerin Çamurkanlar söz konusu olduğunda kendilerini kontrol edemedikleri gerçeğini de görmezden gelemeyiz. Size şunu söyleyebilirim,

Bütün o Melezleri yakalamak sıkıcı bir iş. Sadece bu türlerle ilgilenen koca bir ofisimiz var. Vergi parasını boşa harcıyoruz."

Lucius yüzünde tiksinmiş bir ifadeyle, "Yapma Dolores," diye burnunu çekti. "Bütün bir ofis mi? Herhalde o kadar çok Safkan, bir Çamurkan'a binecek kadar çaresiz değildir."

Umbridge kuru bir sesle, "Şaşıracaksın, Lucius," diye cevap verdi.

Hermione daha fazla dayanamadı ve konuşmayı bıraktı. Uzun bir nefes verdi ve sırtını mermer sütuna yasladı. Fokur fokur kaynayan büyüsü bedenini kasıp kavuruyordu ve onu kontrol altına almak için savaşması gerekiyordu. *İğrenç*.
Bu insanlar tek kelimeyle iğrençti. Umbridge gibi insanların yaptıklarının doğruluğuna gerçekten inanıp inanmadıklarını merak ediyordu.

Muhtemelen evet... Bu da durumu daha da korkunç hale getirdi.

Hermione kendini silkeledi, bu konuşmayı *takip ettiği* için kendini kirli hissediyordu. Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordu. Tek yapması gereken Slytherin'in Hokkasını almak ve sonra da bu korkunç yerden ayrılıp geri dönmekti-

"Ne yapıyorsun?" diye bir ses Hermione'nin sözünü kesti.

İrkildi ve başını kaldırıp baktı. Hepzibah Smith'in paytak paytak kendisine doğru geldiğini görünce dehşete kapıldı. Yaşlı kadın Hermione'yi tararken yüzünde sitem dolu bir ifade vardı.

"Seni küçük yaratık," diye azarladı Hepzibah. "Burada durup tembellik edemezsin. Yapılacak işler var."

Kısa, tombul parmaklarıyla Hermione'nin omzunu kavradı ve Hermione'nin kalın kafalı olduğunu düşünmüş gibi ona baktı. Hermione ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı, zaten öfkeli olan büyüsüyle savaşıyordu. Hepzibah başını salladı.

"Bay Crispe sana öğretmedi mi?" diye sordu kadın, sanki Hermione'nin başka türlü anlayamayacağından korkuyormuş gibi yavaş konuşuyordu. "Git. Acele et. İşinizin başına dönün."

Hermione saygıyla, "Elbette, Bayan Smith," diye cevap verdi ve sözlerine mide bulandırıcı bir his eşlik etti.

Hepzibah cevap vermedi ama Hermione'yi insan kalabalığının içine doğru itti. Hermione sendeledi ve neredeyse elindeki tepsinin dengesini kaybediyordu. Birkaç adım tökezledi ama neyse ki tepsinin kaymasını önledi. Dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş çıktı. Ancak başını kaldırdığında, tüm vücudu anında korkudan donakaldı. Hermione birkaç dakika önce kulak misafiri olduğu grubun tam ortasına .

Hâlâ cafcaflı pembe elbisesini giymekte olan Umbridge, Hermione'ye tiksintiyle bakarken, sıçana benzeyen adam Peter da ona şüpheli bakışlar fırlattı. Hermione yüzünü kaldırıp Lucius Malfoy'dan başkasına bakmazken tüm vücudunu saran ürpertiyi bastıramadı. Gri gözleri onun üzerinde gezinirken buz gibi soğuktu ve Hermione sadece Lucius'un affetmeyen bakışları yüzünden öleceğinden emindi. Korkudan titreyerek onun önünde sinmekten başka bir şey yapamadı.

Beni tanıyor. Beni öldürecek. Beni öldürecek!

Dehşet göğsünü sararken Hermione zar zor nefes alabiliyordu. Büyücünün asasını çekmesini ve itaatsizlik edip Malfoy kaçtığı için onu lanetlemesini bekledi. Hermione titreyen dudaklarıyla ondan af dilemek istedi ama beklenmedik bir şey oldu,
Lucius'un soğuk gözleri Hermione'kaydı. Yüzünde hiçbir tanıma belirtisi belirmedi ve Hermione'yi rahatsız edici bir böcekmiş gibi görmezden geldi.

Hermione aptalca olduğu yerde kalakaldı ve şaşkınlık onu sardı. O... Lucius onu tanımamış mıydı?! Sarsılarak nefes aldı. Gerçekten de onu hatırlayamamış mıydı? Hermione inanılmaz derecede rahatlamıştı... ama biraz da *kırılmıştı*. On yıl! On yıl boyunca

Neredeyse *on* yıldır bu adam için çalışıyordu ve Lucius onun yüzünü bile tanımıyordu.

Hermione'nin içinde yükselen öfke, korkunç derecede kız gibi bir sesle aniden kesildi: "Şimdi, burada neyimiz varmış bakalım?"

Hermione yavaşça başını çevirdi ve Umbridge'in yüzüne bakarken ürperdi. Kadının yüz hatlarında kesinlikle sahte bir gülümseme belirdi. Hermione mucizevi bir şekilde düşürmediği kanepelerin tepsiyi kaldırdı ve aptalca bir şeyler mırıldandı,

"İçecekler?"

Umbridge şaşırtıcı bir şekilde kanepelerden birini aldı ve özenle ısırdı. Hermione'yi tararken gözlerinde önsezili bir parıltı vardı. Hermione bu şekilde davranmak zorunda kaldığı için utanç duyarak kadının önünde hızla eğildi. Umbridge bir süre Hermione'yi düşündükten sonra tekrar konuştu.
"İşimin neden bu kadar önemli olduğunun en iyi örneği sen değil

misin?" derken tatlı sesinin ardında acımasız bir taraf vardı.

Hermione cevap vermeyince kadın kıkırdadı ama daha da derin bir şekilde eğildi. Öfke içinde ateş gibi yanıyordu ama bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu. Aniden, küt parmaklar dikkatsizce kadının kıvırcık saçlarını taradı ve Hermione irkildi.

"Küçük bir Mudblood kızı," diye güldü Umbridge. Sonra da, "Söyle bana, kaç yaşındasın?" diye sordu.

Hermione bu keskin ses karşısında irkildi ve titreyerek, "Ben... pek emin değilim, Bayan Umbridge," diye cevap verdi.

Umbridge sanki başka bir şey beklemiyormuş gibi başını salladı. "Tabii ki değilsin. Ne düşünüyordum ki? Muhtemelen saymayı bile bilmiyorsundur, değil mi?"

Hermione dudaklarını birbirine bastırdı. Daha geçen hafta Aritmetik denemesinden 'O' . Kısacası, Umbridge'in buna nasıl tepki vereceğini merak etti. Ama sonunda Hermione utangaç bir sesle fısıldadı,

"Hayır, Bayan Umbridge."

Umbridge ona dudak büktü ve Hermione'yi bir süre süzdükten sonra, "Yirmi yaşından büyük değil," diye karar verdi.

Bakışları Hermione'nin gür saçlarında gezindi ve burnunu kırıştırdı.

"*Çok* çirkin değiller sanırım," diye devam etti Umbridge duygusuzca. "Yine de tüm Çamurkanların yüzlerinde o oldukça itici boş bakış vardır... Onları işaretlemeden bile, sadece gözlerindeki o donuk bakıştan tanımak kolay olurdu."

Lucius sabırsız bir şekilde parmağını bastonuna vurdu ve Umbridge'e hitaben, "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" dedi.

Yüzü aydınlandı ve Umbridge masumca, "Bir oğlun var, değil mi Lucius?" diye sorarken ona gülümsedi.

Lucius kaşlarını kaldırdı ve sertçe başını salladı. Umbridge'in dudaklarında kaba bir gülümseme oynaştı.

Cadı neşeyle, "Hâlâ Hogwarts'ta sanırım," diye cıvıldadı. "Altıncı sınıf mı?"

"Yedinci," diye kısa bir cevap verdi Lucius.

"Demek *o* yaşta," diye kıkırdadı Umbridge.

Lucius kaşlarını öfkeyle kaldırarak cevap verdi. Umbridge masumca kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı ve, "Oğlun *sağlıklı* bir çocuk, Lucius. Arada sırada kontrolünü kaybetmesi kimseyi şaşırtmaz," dedi.

Kadın burada Hermione'ye imalı bir bakış fırlattı. Lucius'un gözlerinde kısa bir süre sonra imayı anlayan bir anlayış parladı. Bunu hızlı bir tiksinti izledi. Umbridge'in yüzündeki masum ifade yerini şeytani bir sırıtışa bıraktı. Hermione'nin kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti.

"Söyle bana," diye seslendi Lucius'a, kibirli bir ifadeyle gülümseyerek. "Bu şeyden ilk torununuz çıksa eğlenir miydiniz?"

Umbridge Hermione'nin karnını işaret etti. Lucius'un yüzünde hemen derin bir tiksinti ve öfke belirdi. Hermione büyücünün gözlerindeki iğrenmeyi görmemek için başını eğdi. Umbridge onu hâlâ acımasızca yerinde tutuyordu ve Hermione kendini acı verici bir şekilde açıkta hissediyordu.

"Draco kendini asla unutmaz," dedi Lucius kısık bir sesle.

"O bir *ergen*. Her şeyi enine boyuna düşünmeleriyle tanınmazlar," dedi Umbridge usulca gülerek. "Elbette düşünecek."

Hermione hafifçe kıpırdandı, başı hâlâ eğikti. Lucius'un delici bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissedince göğsüne acı veren bir bıçak saplandı. Yüzündeki iğrenme ifadesini anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu.

"Pek çok büyücünün 'bir Çamurkan'a binecek kadar çaresiz olmayacağını söylemiştin," dedi Umbridge muzaffer bir edayla. "Tam olarak *çaresizlik* olması gerekmiyor."

Lucius'u tararken kadının yüzünü keskin bir gülümseme kapladı, belli ki çok eğleniyordu.

"İşte bu yüzden, sevgili Lucius, bu yeni yasa üzerinde çalışıyordum," dedi Umbridge memnuniyetle. "Böylece Draco hâlâ... *deneyim kazan*ve sen de bu tatsız olaylarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın.
sonuçları."

Hermione kolunun bırakıldığını hissetti ve aceleyle Umbridge'den uzaklaştı. Umbridge'den, Lucius'tan ve aşağılanmadan aceleyle uzaklaşmadan önce derin bir selam verirken gözlerini bir kez bile kaldırmadı.

†

İki saat sonra bile Hermione hâlâ öfke, tiksinti ve derin bir boşluk hissinin karışımıyla sarsılıyordu. Umbridge'in sözleri, ne kadar yanlış ve kendini beğenmiş olsalar da, Hermione'nin dilinde acı bir tat bırakmıştı. Yine de bunun üzerinde durmak istemiyordu.

Hermione bunun yerine yanağının iç tarafını endişeyle ısırarak boş bir içecek kasasını kaptı. Mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak, sandığı hızla salonun çıkışına doğru taşıdı. Kapıyı koruyan siyah giysili güvenlik görevlilerinden biri oldukça tehditkâr görünüyordu. Hermione göğsünde çarpan kalbi görmezden gelerek sandığı daha sıkı kavradı ve sanki içecekleri yeniden doldurmak onun göreviymiş gibi kapıdan içeri girdi. Nöbetçi onu sorgulama eğilimi göstermeyince kasları hafifçe gevşedi ve Hermione salondan dışarı süzüldü.

Geniş bir koridora ulaştığında, sandığı hızla tek bacaklı bir cadalozun oldukça iğrenç görünen heykelinin arkasına sakladı. Sonra Hermione koridordan gizlice geçip malikâneye girerken gördüğü büyük merdivene yöneldi. Başka bir güvenlik görevlisine rastlamadığı için şanslıydı ve çok geçmeden Hermione şansının uzun sürmesini umarak merdivenleri tırmandı. Misafir odasından gelen müzik yavaşça sustu ve Hermione bir sonraki kata ulaştığında derin bir nefes aldı. Hermione daha fazla tereddüt etmeden Slytherin'in Madalyonu'nu aramaya başladı. Tom ona üst katlarda olduğunu söylemişti. Şimdi Hermione'nin tek yapması gereken o şeyi bulmaktı.

O kadar zor olamaz.

Çeyrek saat sonra Hermione nefesinin altından küfretti. Malikâne çok büyüktü. Koyu ahşap döşemeli koridorlar ve pahalı

görünümlü resimler sayısız kapıya ve başka yollara açılıyordu. Hermione bir koridora doğru belli belirsiz bir adım attı. Zemini kaplayan zengin desenli halı adımlarını boğuyordu. Başka bir kapıya bakarken dudağını endişeyle ısırdı. Ağır ahşaptan yapılmıştı ve oldukça etkileyici görünüyordu. Temkinli bir şekilde kolu denedi ve kapının kilitli olmadığını gördü. Arkasındaki odanın cömertçe döşenmiş bir çalışma odası olduğu ortaya çıktı. Kitap rafları duvarları süslüyordu ve büyük maun bir masa pencerenin hemen altında duruyordu. Hermione gözlerinde endişeli bir parıltıyla asasına uzandı. Onu salladı ve fısıldadı,

"Accio madalyonu."

Hiçbir şey olmadı ve Hermione Slytherin'in Hokkası'nın çağrılıp çağrılamayacağını merak etti. Öfkeyle başını salladı ve Tom'a bunu sormadığı için kendini uyardı. Bu labirent gibi malikânede madalyonu bulabileceğini nasıl düşünmüştü? Her odayı aramasına imkân yoktu. Bu çok uzun sürer, diye düşündü asık suratla. Yandaki kapının arkasında büyük bir banyo vardı. Zaman akıp gidiyordu. Hermione şimdiden en az bir düzine odayı aramış ama hiçbir şey bulamamıştı. Bir sonraki kapıyı açtığında içinde korku kabarmaya başlamıştı bile. Başka bir yatak odası. Hermione yorgunca iç çekti ama yine de asasını salladı.

"Accio madalyonu."

Yine bir şey çıkmadı ve Hermione kapıyı kapattı. Tam bir sonraki kapıya geçmek ki, bir ses onu olduğu yerde dondurdu,

"Burada ne yapıyorsun?"

Hermione'yi bir şok nefesi terk etti. Asasını arkasına saklayarak, çoktan yarı eğilmiş bir halde başladı. Koridorda yaşlı görünümlü bir kadın duruyordu. Yüzü kırış kırıştı, saçları kar gibi bembeyazdı ve kamburu çıkmış, budaklı bir tahta bastona yaslanmıştı.
Kadının sulu mavi gözleri üzerinde gezinirken Hermione kaskatı kesildi.

"Neden buradasın?" diye sordu yaşlı kadın.

Hermione bundan nasıl kurtulacağını bilemeden kıvrandı. Tam o sırada kadının sol kolundaki koyu renkli dövmeyi fark etti. *Bir Mudblood* olduğunu fark etti ve içinde bir plan kabarmaya başladı. Hermione itaatkâr bir şekilde başını eğdi ve ürkek görünmeye çalışarak fısıldadı,

"Bayan Smith beni... bir şeyi geri almam için gönderdi... bir madalyon. Bayan Smith bunun onun en değerli eşyalarından biri olduğunu söyledi... çok değerli..."

"Madalyon mu?!" diye şaşkınlıkla nefes aldı kadın, Hermione'den çok kendi kendine konuşuyordu. "Slytherinler mi?"

Hermione gözlerini kaldırdı ve yalvarırcasına yaşlı kadına baktı. Sözcükler arasında tökezleyerek endişeyle konuştu,

"Denedim... *Gerçekten* denedim... Ama nerede olduğunu bilmiyorum..."

Hermione ihtiyatla yaşlı kadına bakarak tepkisini ölçtü. En azından buruşuk yüzünde şüphe yoktu. Bunun yerine kadın hafifçe kıskanmış görünüyordu.

"Hanımım *sizi* geri almanız için gönderdi...?"

Hermione hevesle başını salladı. "Evet. O... Bayan Smith bana o madalyonu getirmemi söyledi. Misafirlerinden birine göstermek istiyormuş."

Şimdi yaşlı kadın Hermione'ye bakıyordu. Sulu mavi gözlerinde okunuyordu. Sonra alaycı bir tavırla tersledi,

"Hanımım seni neden göndersin ki? Sahibem bu tür görevlerde sadece *bana* güvenir."

Bu iş hiç de Hermione'nin istediği gibi gitmiyordu. Bu ani düşmanlığa bir anlam veremedi ve sert bir cevabı yutmak zorunda kaldı. Karşı çıkmak ona burada hiçbir şey kazandırmazdı. Bu yüzden Hermione başını eğdi ve boyun eğerek fısıldadı,

"Çok özür dilerim. Bayan Smith'in *sizi* aradığını biliyorum. Size güveniyor." Yaşlı kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ama ben de yakınlardaydım. Bu yüzden gönderildim. Özür dilerim."

Hermione'nin konuşmasıyla hafifleyen kadın cömertçe başını salladı. Öfkeli kıskançlık gözlerini tamamen terk etmişti ve Hermione'ye nazikçe baktı. Hermione bunu kullanmaya karar verdi ve temkinli bir şekilde sordu,

"Çok üzgünüm ama Bayan Smith... bana madalyonu nerede bulabileceğimi söylemedi. Onu bulamıyorum. Lütfen, bana yardım edebilir misiniz? Eminim Bayan Smith en önemli eşyalarını nerede sakladığını size söylemiştir."

Kadın gururla, "Elbette ," diye cevap verdi. "Hanımım bana her şeyi anlatır."

Arkasını döndü ve Hermione'ye boğumlu bir el salladı. "Gel, gel çocuğum. Sana göstereceğim."

Hermione'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ve hızla kadının peşinden koştu. "Çok teşekkür ederim."

Yaşlı kadın üst çenesindeki eksik dişi göstererek ona gülümsedi. "Hanımım mücevherlerini istiyorsa, onun isteklerini yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hermione'nin cevabı "Elbette," oldu. "Eminim Bayan Smith sizin gibi bir hizmetkâra sahip olduğu için gurur duyuyordur."

Kadının yüzündeki gülümseme genişledi. "Sen iyi bir çocuksun. Merak etme; bir gün efendini de gururlandıracaksın. Bu arada, benim adım Hokey."

Hermione yanlış yönlendirilmiş kadına kibarca , "Seninle tanışmak bir zevk, Hokey. Benim adım Penny."

Hermione, Hokey koridorlarda yavaşça topallayarak ilerlerken onu takip etti. Kadını bu şekilde kullanırken kendini biraz huzursuz hissediyordu ama gerçekten de

başka yolu yoktu. Çok geçmeden bir kapıya vardılar. Hermione'nin daha önce gördüğü diğer tüm kapılardan farklı görünmüyordu. Hokey hala baş döndürücü bir şekilde ilan etti,

"İşte burada."

Kapıyı açtı ve Hermione de onu takip ederek odaya girdi. Oda oldukça geniş olmasına rağmen, tüm boş alanlar eşyalarla doluydu. Duvarlara dizilmiş vitrinler ıvır zıvırla doluydu, bir masanın üzerine yığınla kitap dizilmişti ve karton kutular pencereye yaslanmış, görüşü engelliyordu. Hermione odaya girdiğinde bir şeye basmaktan korktu.
Hokey ise kaosun içinde kolayca ilerliyordu. Yaşlı kadına ayak uydurmaya çalışan Hermione, küçük bir sehpanın üzerinde duran bir yığın eski iksir şişesini devirdi. Şişelerden bazıları masanın üzerine yuvarlandı ve düşme tehlikesi geçirdi. Hokey büyük bir dolabın arkasında kaybolurken Hermione onları yakalamaya çalıştı.

Bir an için Hokey ortalıkta görünmedi ve Hermione oyununun çoktan fark edilmiş olmasından endişelendi. Ama sonra Hokey yeniden ortaya çıktı ve elinde küçük bir tahta kutuyla topallayarak Hermione'ye doğru ilerledi. Yaşlı kadın genişçe gülümsedi ve şöyle dedi,

"İşte burada. Hanımımın en değerli eşyası." Hermione'nin

gözleri kutuya yapıştı ve başını salladı. "Teşekkür ederim,"

diye mırıldandı ve kutuya uzandı.

Hokey onu ulaşamayacağı bir yere çekti. "Biliyorsun çocuğum. Madem buradayım, sanırım bunu Sahibeme götürsem iyi olacak. Kaybolmasını istemem."

Hermione yüzüne utangaç bir gülümseme yerleştirdi ve titrek bir sesle, "Elbette. Daha iyi olabilir."

Hokey, Hermione'nin yanından geçip çıkışa doğru yürürken tahta kutuyu göğsüne bastırarak korudu. Asasını yavaşça çekerken Hermione'nin üzerine korkunç bir his çöktü. Neredeyse

asasını köhne kadının sırtına doğru kaldırırken utanç içinde boğuldu.

Hermione, "Sersemletmek," diye fısıldadı.

Kırmızı ışık asasından fırladı ve Hokey'in sırtına çarptı. Hokey yere yığılırken ağzından sadece yumuşak bir soluk , tahta kutu parmaklarının arasından düştü. Kendinden tamamen iğrendiğini hisseden Hermione aceleyle yere düşmüş olanın yanına gitti. Yavaşça Hokey'i sırt üstü çevirdi.

"Gerçekten özür dilerim," dedi Hermione, Hokey onu duysa bile özrünün asla kabul edilmeyeceğini biliyordu.

Kendini berbat bir hırsız gibi hisseden Hermione tahta kutuyu kaptı. Açmaya çalıştı ama kilitliydi. Hermione içini çekti ve asasının ucunu gümüş kilidin üzerinde gezdirdi. Kutudan yumuşak bir tıkırtı duyuldu ve ardından kutu açıldı. Orada, koyu mavi kadifenin üzerinde altın bir zincir duruyordu. Zincirin halkaları incelikle işlenmişti ve loş odada bile parlıyordu. Hermione'nin bakışları kadifenin üzerinde gururla duran altın madalyonda durdu. Madalyonun ön yüzüne küçük yeşil taşlar kakılmıştı. Zarif bir kıvrımla 'S' harfini oluşturuyorlardı, böylece küçük yeşil bir yılan gibi görünüyorlardı.

Hermione bunun Slytherin'in Madalyonu olduğunu hemen anladı. Etrafında dolaşan derin büyüyü hissedebiliyordu. Titreyen parmaklarıyla madalyona uzandı. Kendini yine bir mabedi ihlal eden bir hırsız gibi hissetti. Altın, parmaklarının ucunda pürüzsüz ve soğuktu. Madalyonun içindeki büyü onun dokunuşuna tepki verdi. Madalyon, Hermione'nin cüretkârlığından iğrenmiş gibi öfkeyle mırıldandı. Hermione, Slytherin'in madalyona ne tür büyüler ve efsunlar yerleştirdiğini merak ederken aklı başından gitti.

"Oi!"

Yüksek bir ses Hermione'nin şiddetle irkilmesine ve başını kaldırmasına neden oldu. Güvenlik görevlilerinden birinin ayakta dikildiğini görünce gerildi.

tam kapı aralığında. Büyücü oldukça uzun boylu ve iri yapılıydı, siyah gömleğinin kolları pazularını sıkıca sarıyordu.

Muhafız, "Burada ne arıyorsun, Mudblood?" diye sordu.

Hermione öfkeli adama bakarken korkudan kanı dondu. Slytherin'in Madalyonu'nun bulunduğu tahta kutu hâlâ elindeydi ve baygın bir Hokey hemen yanında yatıyordu. Hermione giderek artan bir korkuyla adamın asasını çekip kendisine doğru tehditkâr bir adım atmasını izledi.

"O elindeki de ne öyle?!" diye tehditkâr bir şekilde tısladı. "Cevap ver, Mudblood!"

Adam son kısmı ona bağırarak söylediğinde Hermione sıçradı. Suçüstü yakalanmıştı. Bundan nasıl kurtulacağını açıklamasının hiçbir yolu yoktu. İçinden bir ses büyücüye itaat etmesini söylese de Hermione bunu yapmadı. Asasını havada savurmadan önce hızla büyüsünü çağırdı.

Pulso.

Büyüsünün bir dalgası büyücüye doğru koştu ve kuvvetle göğsüne çarptı. Uzaklaştırılırken şaşkın bir soluk alıp verdi. Belli ki bir Melez'den böyle bir saldırı beklemiyordu. Hermione aceleyle kutudan altın kolyeyi çıkardı ve Slytherin'in Madalyonu göğsüne hafifçe düşecek şekilde zinciri başının üzerinden geçirdi. Hermione gözlerinin kenarından mor bir ışığın kendisine doğru koştuğunu gördü. Işık öfkeli bir büyüyle çatırdadı ve lanetten kaçmak için sadece bir saniyesi vardı. Kendini yana savurdu ve acı içinde omzuna çarptı. Mor lanet onu kıl payı ıskaladı.

"Olduğun yerde kal!" diye sert bir ses ona emretti.

Hermione güvenlik görevlisine hızlı bir bakış fırlattı. Şimdiye kadar düello pozisyonuna geçmiş, asasını tehditkâr bir şekilde ona doğrultmuştu. Hermione'ye

Hermione dehşet içinde büyücünün elinde küçük mavi bir kristal gördü. Büyücü gözlerini Hermione'den ayırmadan kristali ağzına götürdü.

"Davetsiz misafir alarmı. Üst kat. Sol kanat. Desteğe ihtiyacımız var."

Hermione içindeki panik artarken dişlerini sıktı. Belki bu tek muhafızı alt edebilirdi ama şimdi güvenliğin tüm üyeleri peşindeydi. Hermione hâlâ yere çömelmiş, nöbetçi tarafından asa ucuyla tutuluyordu. Bu çok kötüydü. Parmakları asasının etrafında gergin bir şekilde sıkıştı. Büyücü onun bir şeylerin peşinde olduğunu sezmiş gibi tehditkâr bir şekilde hırladı,

"Asanı yere bırak!"

Bu noktada, teslim olmak artık bir seçenek değildi. Hermione düello becerilerine hiç güvenmiyordu -şimdiye kadar sadece Tom'la düello yapmıştı- ama başka seçeneği de yoktu. Hermione boğazındaki yumruyu yuttu. Şimdi paniğe kapılamazdı.

Muhafız yine "Asanı yere bırak!" diye bağırdı.

Hermione'nin göğsünü hedef alan asadan öfkeli kıvılcımlar fışkırdı. Kendi asası işe yaramaz bir şekilde yere doğrultulmuştu. Asasını birazcık bile kaldırsa büyücünün saldıracağını biliyordu. Ondan daha hızlı olmasının imkânı yoktu. Çaresizlikten doğan bir plan aklından geçti. Başka bir seçenek göremeyen Hermione onunla birlikte gitti. Asasını hâlâ yere doğrultmuştu ve içinden bir çığlık attı,

Nix!

Asasından görünür bir büyü çıkmadı ama aniden zemini buz kapladı. Hızla yayıldı ve bir inç kalınlığında buz tabakasına dönüştü. Güvenlik görevlisi irkildi ve kısa bir süre tökezledi ama hemen dengesini yeniden sağladı. Hermione bu dikkat dağınıklığından yararlandı. Çömeldiği yerden kendini yerden kaldırdı ve güvenlik görevlisine doğru koşmaya başladı.

adam. Bu iri yarı adama fiziksel olarak saldırmak tam anlamıyla aptallıktı ama Hermione buzun onun işine yarayacağını umuyordu. Kendini ileri doğru itti ve adama çarparken vücudunun tüm ağırlığını kullandı. Gerçekten de, buz tabakası üzerinde vücut ağırlığı bir dezavantajdı. Hermione ona çarparken, güvenlik görevlisinin dengesini koruyacak hiçbir aracı yoktu. Ayağı kaydı ve düşmeden önce buzun üzerinde kaydı. Hermione de onunla birlikte göğsünün üzerine düştü. Hiç tereddüt etmeden hızla ayağa kalktı ve koridorda koşmaya başladı.

"Seca!" diye bir bağırış onun kaçışını takip etti.

Hermione havada hızla ilerleyen bir şıpırtısını duydu. Koridordaki bir sonraki köşenin arkasına daldı. Lanet onu ıskaladı ve şiddetle duvara çarparak taş ve tahta parçalarını etrafa saçtı. Hermione'nin kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı ve kendisini takip eden öfkeli ayak seslerini duyunca korkuyla sarsıldı. Koridorlardan aşağı, merdivenlere doğru koşarken nefesi kesildi.

Hava büyüyle doluydu ve başka bir lanetin kendisine doğru biliyordu. Asasını sallayarak bir kalkan büyüsü yaptı, Tom'un ona öğrettiği ilk büyü.

Arceberis

Hermione'nin etrafında sarı bir baloncuk oluşmuş, büyüsü önemli ölçüde çekilmişti. Saniyeler sonra, karanlık bir lanet savunmasına çarptı. Hermione'nin sarı kalkanı, saldırının yükünü çektiği için ağır bir şekilde titredi.
Sonra bir çatırtı sesiyle kırıldı. Hermione ayaklarından fırladı ve acı içinde cilalı zemine düştü. Gelen lanetin kalıntıları yakındaki bir pencereye çarptı. Cam kırıldı ve jilet keskinliğindeki parçalar Hermione'nin üzerine yağdı. Elleriyle hızla başını korudu ve parçalar derisini nefesi kesildi.

"Reducto!" muhafız tekrar saldırdı.

Hermione arkasına dönüp baktığında büyücünün kendisine doğru geldiğini gördü, indirgeyici lanetin ışığı ona doğru geliyordu. Anında asasını havada döndürdü.

Perditus!

Hermione kara büyü hissinden hiç hoşlanmamıştı ama şimdi adil dövüşmenin sırası değildi. Asasının ucundan güçlü bir lanet çıktı. Havayı öfkeyle yararak güvenlik görevlisine doğru koşmaya başladı. Karanlık lanet gelen Reductor'a çarptı ve onu kolayca parçaladı. Engellenmeden, güvenlik görevlisinin göğsüne çarptı. Çarpışmanın gücü onu ayaklarından fırlattı ve yere düşürdü. Hermione'nin laneti üzerine yapışıp kendi büyüsüne bulaşarak onu parçalamaya başladığında büyücü acı içinde çığlık attı. Hermione daha fazlasını görmek için kalmadı. Şimdilik adam ölmüştü. Sadece St. Mungos'ta uzun süre kalmak büyüsünü geri getirebilirdi.

Hermione tüm suçluluk duygularını bastırdı ve merdivenlere doğru koştu. Slytherin'in Madalyonu attığı her adımda göğsüne çarpıyordu. Bunun ona şans getirmesini içtenlikle umuyordu. Hermione'nin tek yapması gereken merdivenden inmek ve Smith malikânesinin giriş holünü geçerek ön kapıya, yani kaçış kapısına ulaşmaktı.

Nefes nefese nihayet merdivenlere ulaştı. Bir an önce merdivenlerden inmek ve malikâneden temelli ayrılmak istiyordu. Hermione olduğu yerde durdu. Onu karşılayan manzara karşısında buz gibi bir korku tüm vücudunu kapladı. Uzun boylu, simsiyah giysili adamlar asalarını tehditkâr bir şekilde ona doğrultmuşlardı. Hermione en azından on tane sayabilirdi. Geniş gözlerle giriş holüne ve özgürlüğe açılan kapıya baktı. Ulaşılamaz.

"Kıpırdama!" diye bağırdı bir adam agresif bir şekilde. "Sakın kıpırdama!"

Hermione'nin asasını tutuşu gevşedi ve panik baskın çıkmakla tehdit etti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Taçlar yiğitler içindir - asalar cesurlar için!

Almaya ve elinde tutmaya cesaret eden güçlü adamlar için tahtlar

ve güçler. "Hayır!" dedi Baron, salonunda diz çökerek,

"Ama Demir - Soğuk Demir - tüm insanların efendisidir!

- Rudyard Kipling

(*1865 † 1936)

On Yedinci Bölüm: Ölmek için Işık

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

Yazarın Notu: Merhaba sevgili okuyucularım. Yeni bir bölümü daha bitirdim. Her zamanki gibi, bu konuda ne düşündüğünüzü bana bildirin. Herhangi bir düşünceler/şikayetler sadece inceleme düğmesine basın^^ Ve eğer bu bölümde bir noktada 'ahlaki belirsizlik' noktasına ulaşırsak, lütfen masum yazarı suçlamayın. lol

Bölümün beta okumasını yapan Mariico'ya özel teşekkürler.

Ayrıca bu kadar çok kişi bana yorum bıraktığı için çok minnettarım! Teşekkür ederim, çocuklar!

Marieve, KnoKnayme, Justy13, funnygirl, karen-c0ffey, Misafir, Ceralyn, I Growl For Fun, Misafir, NY GE Pyromaniac, HellolamGracie, ZabuzasGirl, AvoidedIsland, hateme101, reesessweetie, Misafir, Kirtash R, FadedSunset, Teyla-shan, ImmortalObsession, Annie, KamiaKeller, Patricia pc, Misafir, Alice's a fibber, HereToRead84, kb767, lalyta8, Zombie Reine, le-femme-cavalier, Diane Potter, DarkAngelLida, Molly Dooker, Mishil, Winni3, TheBestDamnSem, hollanddj13, Misafir, alannalove1990, Smithback, Anya Evermore, brighteyes2889, everlastingtrueromance, 372259, Shan84, cathy loves heath, LoriAnnRut, bloomsburry, Atlantean Diva, pinta15, Annie27766, Alyette, Sin-and-Smokin, Murphy Himself, tHevoLtuRi'SdARkpRiNceSS, Misafir, Barryium, Lo-veau, Coatlique, Something, Nutmegtrees, dramionelives, Alaia961, Funnygirl, Sara, enchy1204, Riiiing, TwilightGirl100195, Lenore483, Misafir, MaiWishes, Kbcollegebound, Ragcaty, Jen103, Natalie1027

{{{{{{{{+}}}}}}}}

On Yedinci Bölüm: Ölmek için Işık

Hermione yutkundu. En az on asa ona doğrultulmuştu ve sahiplerinin ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Hermione Hepzibah'nın malikânesinin etkileyici merdivenlerinin tepesinde durdu ve ön kapıya kaçış yolunu kapatan güvenlik görevlilerine baktı. Ne yazık ki sınırlı olan seçenekleri aklından geçerken panik onu boğuyordu. Teslim olursa önce tutuklanacak, sonra da muhtemelen haneye tecavüz ve hırsızlık suçlarından idam edilecekti. Muhafızlarla çatışabilirdi ama bu da bire karşı on dövüş anlamına geliyordu. Hermione, bakışları iri yarı adamların üzerinde gezinirken gergin bir şekilde kurumuş dudaklarını yaladı.

Güvenlik görevlilerinden biri sert bir şekilde "Palmer, Hartford, yakalayın onu!" diye emredince sersemlemişti.

Hermione'ye en yakın iki muhafız hemen harekete geçti. Asalarını tehditkâr bir şekilde tutan büyücüler ona yaklaştı. Hermione uzun boylu, kaslı adamlarla karşılaşınca bir adım geri çekildi.
Adrenalin vücuduna yayıldı ve içgüdüsel olarak asasını kaldırarak tepki verdi.

"Stupefy!"

Sersemletici adamlara doğru süzüldü ama Hermione büyünün isabet edip etmediğini görmek için beklemedi. Arkasını döndü ve geldiği koridordan aşağıya doğru fırladı. Bir küfür sağanağı onu takip ederken eğilmek zorunda kaldı. Tahtalar parçalandı ve üzerine talaşlar yağdı. Hermione aldırmadı ve koştu, önce sola, sonra sağa dönerek labirent koridorlara girdi. Muhafızlar hemen peşindeydi. Lanetler onu kıl payı ıskaladı ve onun yerine duvarlardaki pahalı tabloları parçaladı. Hermione çılgınca asasını salladı ve bir kalkan yarattı. Gelen lanetleri uzak tutmak için büyüsünü yoğun bir şekilde kullanırken inledi. Belli ki Hepzibah güvenlik şirketini kiralarken hiç de ucuza kaçmamıştı. Hermione'nin kalkanına uyum sağlayan muhafızlar, onu indirmek için güçlü büyüler yaptılar. Bir lanet Hermione'nin savunmasını aşmayı başardı. Lanet sol omzuna şiddetle çarpınca Hermione acı içinde soludu. Sırtından aşağı kan aktığını hissederken dişlerini sıktı. Hermione kendini bir sonraki köşeye atarak saldırılardan geçici olarak kurtuldu. Koridorda hızla ilerlerken nefesi kısa nefesler halinde geliyordu. Sadece birkaç dakika sürdü.

Muhafızların ona yaklaşması saniyeler sürdü. Açık bir ateş hattıyla, anında saldırılarına devam ettiler. Hermione kendine biraz zaman kazandırması gerektiğini biliyordu. Neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti, aceleyle olduğu yerde döndü ve asasını salladı.

Lacryma!

Asasından kalın, koyu bir duman çıktı. Koridorda neredeyse katı bir duvar oluşturarak Hermione'yi saldırganlardan ayırdı. Koyu sisin içinden adamları zar zor görebiliyordu. İçlerinden biri kaçmak için yeterince hızlı davranamamış ve kara dumana yakalanmıştı.
Hermione onun dizlerinin üzerine çöktüğünü ve parmaklarıyla yüzünü tırmaladığını görebiliyordu. Bunu derin, kan donduran bir çığlık izledi.

Hermione'nin daha fazlasını görmesine gerek yoktu; topuklarının üzerinde döndü ve kaçışına devam etti. Umarım muhafızlar onun büyüsünü yok etmek için birkaç dakikaya ihtiyaç duyarlardı. Bir kez daha Kara Büyü kullandığı için kendini kötü bile hissetmiyordu. Lanet kesinlikle karanlıktı. Saldırısını bedene ya da büyüye değil, zihne yöneltmişti. Ruh Emici'ye benzeyen bu lanet, kurbanın zihnini mutlak bir umutsuzluk duygusuyla istila ediyordu.

Hermione muhafızların kara dumanı indirmeye ve yoldaşlarını kurtarmaya çalışırken yaptıkları duyabiliyordu. Yaptığı büyünün onları uzun süre engelleyemeyeceğini biliyordu. Yine de yaralı omzu onu yavaşlamaya zorluyordu. Başı da dönmeye başlamıştı. Hermione titreyerek başka bir koridorda tökezledi. Duvar kâğıtlarının iç karartıcı koyu rengi, devasa çirkin tablolarla kesintiye uğruyordu. Arkadan gürültülü bir çatırtı duyuldu ve dehşet Hermione'yi acımasızca sardı. Laneti indirilmişti. Ağır ayak sesleri geçitte yankılanmaya başlamıştı bile. Muhafızlar yakında yetişecekti.

Hermione yoluna devam etti. Bir ortaçağ şatosunu gösteren devasa bir tablonun önünden geçerken gözüne bir şey takıldı. Tablonun çerçevesinin hemen yanındaki koyu renkli duvar kağıdında garip bir şekilde aşınmış bir yama vardı. Hermione için son derece tanıdık bir görüntüydü. Acımasız bir gülümseme dudaklarını gerdi. Her şeye rağmen şans onun yanındaymış gibi görünüyordu. Parmakları yıpranmış duvar kâğıdının üzerinde kayarken hafifçe titredi.

Tablonun çerçevesini kavradı ve çekti. Resim itaat edip öne doğru kayarak gizli bir merdiveni ortaya çıkardığında bir gıcırdama sesi duyuldu. Yıpranmış ve dar basamaklar, hizmetkârların kullanması gereken . Malfoy malikânesi bu gizli merdivenlerle doluydu. Hiçbir büyücü Mudblood'larının ana geçitleri kullanarak malikânenin içinde dolaşmasını istemezdi. Hizmetkârlar ne duyulmalı ne de görülmeliydi.

Bir lanet Hermione'nin başının hemen yanındaki duvara çarptı. Güvenlik görevlileri yetişmişti. Hermione onlara bir lanet savurduktan sonra dar merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle koşmaya başladı. Çok geçmeden merdivenin sonuna ulaştı ve kapıyı itti. Kapı gürültüyle gıcırdadı ve Hermione ışığa doğru adım attı. Gözlerini kırpıştırdı ve neredeyse yerde duran terk edilmiş bir sandığa takılıp tökezliyordu. Yakınlarda tek bacaklı bir cadı heykeli duruyordu. Belli belirsiz tanıdık geliyordu. Hermione buradan bir saat önce bile geçmemişti. Gözleri koridorda ilerledi ve misafir odasına açılan büyük çift kapıyı buldu.

Muhafızlar merdivenlerden hışımla iniyor, neredeyse onun üzerine geliyorlardı. Hermione başını çevirdi. Giriş misafir odasının tam karşısındaydı. Çok yakındı. Tam güvenli kaçışına doğru koşmak isterken, Hermione daha fazla güvenlik görevlisi gördü. Geride kalmış, çıkışı kapatmışlardı. Şimdi de ona saldırıyorlardı.
Hermione'nin kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Bir hayvan gibi köşeye sıkışmıştı. Şu andan izleyebileceği tek bir yol vardı. Gözleri tekrar salona açılan kapıya kaydı.

Bu gerçekten bir intihardı. Ama başka seçeneği yoktu.

Hermione kendini doğru fırlattı. Bu muhtemelen olabilecek en kötü kaçış yoluydu, diye itiraf etti kendi kendine, yüksek çift kapıya doğru hızla ilerlerken, lanetler yol boyunca onu takip ediyordu. Saldırganlar giriş salonunda bıraktıkları adamlarla güçlerini birleştirmişlerdi. Şimdi hepsi canla başla saldırıyordu.

Kesinlikle iyi değil.

Hermione saldırganlara bir Diffindo gönderdi ve tatmin edici bir ödüllendirildi. Yine de bu, gelen lanet yağmurunu durdurmadı. Güvenlik görevlileri belli ki Hermione'nin konukları tehlikeye atabileceği korkusuyla salona girmesini engellemeye çalışıyorlardı.

Çok kötü, diye düşündü Hermione kapının kolunu tutup çekerek açarken. Anında, konuşmalar ve hafif müzik ona kapıların üzerinde bir Susturma Büyüsü olduğunu söylüyordu. Hepzibah'nın partisini böldüğü için neredeyse kendini kötü hissediyordu. Neredeyse.

Suare hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Safkan cadılar ve büyücüler küçük gruplar halinde ayakta duruyor, sohbet ediyor ve en yeni, kesinlikle korkunç derecede pahalı elbiselerini sergiliyorlardı. Mavi standart üniformalarıyla Çamurkanlar konukların arasında koşuşturuyor, içecek ve atıştırmalık ikram ediyorlardı. Asasını sıkıca kavrayan Hermione, yüzünde vahşi bir ifadeyle salona koştu. Odanın diğer ucundaki panorama pencerelerini hatırladı. Bu onun kaçışıydı, ona kalan tek şeydi. Ya bu ya da ölüm.

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Hermione bildiği tüm tanrılara dua ederek büyük pencereye doğru koştu. Peşindekilerin bağırışlarını belli belirsiz duyabiliyordu. Ona lanetlerle saldırmayı bırakmışlardı, masum konuklara vurmaktan korkuyorlardı. Hermione bunun için minnettardı. Yorgunluktan nefes nefese kalarak insan kalabalığının arasından çılgınca ilerledi. Elinde olmadan bazılarına çarptı, hatta bazılarını kabaca yolundan itti. Öfke çığlıkları ve kızgın hırıltılar vardı.

"Dikkat !"

Yeşil cüppeli bir büyücü öfkeyle ona baktı, kıyafetini ve elindeki kırmızı asayı görünce gözlerini tiksinti kapladı.

"Pis Mudblood!"

Muhtemelen 'hak edilmiş' bir darbe indirmek için elini kaldırdı. Hermione bunu öğrenmek için zaman kaybetmedi. Bakışlarını pencereye sabitleyerek aceleyle yoluna devam etti. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, nefesi kesik geliyordu. Gözlerinin ucuyla siyah giysili adamların onu takip ettiğini görebiliyordu. Neyse ki parti misafirleri tarafından yavaşlatılmışlardı.

Hermione'ye doğru uçan bir sonraki lanet güvenlik görevlilerinden birinden gelmedi. Belki de bu yüzden hazırlıksızdı. Gafil avlanan sarı lanet yan tarafına çarptı. Zehir damlayan bir bıçak gibi, kara büyü Hermione'nin etini kesti. Çarpmanın şiddetiyle dudaklarından acı dolu bir çığlık koptu ve birkaç metre fırlayarak yere çakıldı. Hermione yerde yatarken acıdan gözyaşları birikti ve görüşünde siyah noktalar dans etti. Eli yanına gitti ve parmaklarının arasından sızan ılık sıvı etrafında bir havuz oluştururken kendini hasta hissetti. Hermione, suare davetlilerinin şok olmuş çığlıklarını ve kendisinden uzaklaşmaya çalışan telaşlı koşuşturmalarını ancak belli belirsiz duyabiliyordu.

Hermione dişlerini sıktı ve gözyaşlarını kırpıştırdı. Buradan uzaklaşması gerekiyordu. Acı içinde inleyerek yuvarlandı ve kendini çömelme pozisyonuna getirmeyi başardı, asası elindeydi saldırmaya hazırdı. Kendini güvenlik görevlileri tarafından kuşatılmış bulduğunda paniğe kapıldı ve nefes alış verişi kesildi.
Etrafında bir çember oluşturmuşlardı ve hepsinin asaları ona çevriliydi. Hermione'nin gözleri umutsuzca bir açıklık ararken, kendi asası da bir adamdan diğerine savruluyordu. Garip bir şekilde adamlar saldırmadı. Belli ki bir şey bekliyorlardı.
Ölü sessizlik, yüksek topuklu ayakkabıların taş zeminde çıkardığı keskin tıkırtılarla bozuldu. Hermione başını çevirdi. Pembe bir kostüm giymiş bir figür öne doğru adım attı. Bu Dolores Umbridge'den başkası değildi, yüzünde hastalıklı, tatlı bir gülümseme, sakince Hermione'nin çömelmiş haline doğru yürüyordu. Asası elindeydi.
Kuşkusuz, Hermione'nin böğrünü kesip açan Umbridge'di. Cadı Hermione'yi tararken bir kaşını kaldırdı, gözlerinde çarpık bir eğlence vardı.

"Şimdi, burada neyimiz varmış bakalım?" Umbridge hafifçe ama ölümcül bir soğuklukla konuştu. "Küçük bir Mudblood, yanlış mı yerleştirilmiş?"

Hermione'nin dudakları hırlamaya başladı ve asasını sıkıca kavradı. Umbridge ona o korkunç sahte haliyle gülümsemekle yetindi.

"Yeterince kargaşaya neden oldun, sence de öyle değil mi?" diye yorum yaptı cadı, sesinde hâlâ o aşırı tatlı tonla. "Zaten yeterince belada."

Hermione sessizce baktı, içinde öfke ve korku savaşıyordu. Asasını kadına doğrultmuş, diğer eliyle de yan tarafındaki kanayan kesiği tutuyordu. Acıyordu. Her şey acıyordu. Güvenlik görevlileri hâlâ etrafını sarmıştı. On adam oldukça
Hermione'nin diz çökmüş, kanlar içindeki bedenini kuşattılar. Yenilginin acı tadı şimdiden diline yayılmıştı. Gözleri tedirginlikle Umbridge'den pencereye gidip geliyordu. Umbridge'in dudaklarında şeytani bir sırıtma belirdi.

"Hayır, hayır," diye alaycı bir ses tonuyla azarladı. "Kaçabileceğini sanma."

Ses tonu küçük bir çocuğu azarlar gibi hafifti ama Hermione, Umbridge'in gözlerinde için için yanan acı vaadini görebiliyordu. Bu, paniğin Hermione'nin midesinin etrafında kıvrılmasına neden oldu. Umbridge'in acımasız gözleri Hermione'nin elindeki kırmızıya bürünmüş asaya kaydı. Onaylamaz bir tavırla başını salladı.

"Ne skandal ama. O gerçek bir asa, değil mi?" diye iç geçirdi kadın, ses tonundan tiksinti sızıyordu. "olan bir Mudblood mu? Bu dünya ne hale geliyor?"

Hermione soğuk kadına bakarken görüşü bulanıklaştı. Artık her şey bitmişti. Tom'un görevi, Hermione'nin Hogwarts'taki zamanı, özgürlüğü... *hayatı* sona erecekti. Panik onu karanlık bir yere sürüklemekle tehdit ederken gözleri kapandı.

Bitti artık.

Çok fazla acı ve ıstırap. Hepsi gözünün önünden geçti ve kendini Malfoy Malikânesi'nde hayatta kalmaya çalışırken görebildi. Hayatta kalmaya çalışıyordu.

Hepsi boşuna.

Hermione başını eğdi. Kolu yanına düştü. Asa uyuşmuş parmaklarından yavaşça kaydı. Teslim olmaktan ve kaderini kabullenmekten başka ne yapabilirdi ki? Umbridge'in yüzündeki şeytani gülümseme, yenilginin görüntüsünü görünce genişledi. Koyu renk giysili adamlara döndü. Umbridge'in sesi keskindi, emrettiği gibi iş gibiydi,

"Yakalayın onu."

Adamlar itaat edip yaklaştılar. Hermione hâlâ Hepzibah'nın salonunun zemininde , kanlar içinde, Umbridge ve bir düzine büyücü tarafından tehdit ediliyordu. Yavaşça gözlerini açtı ve yüzünü kaldırdığında Umbridge'in sadist gülümsemesiyle karşılaştı. Hermione'nin omzunda bir el vardı, acımasızca ayağa kaldırılırken onu acıyla kavradı. Hermione uyuşmuş bir halde Umbridge'in affetmeyen gözlerine baktı.

Umbridge soğuk bir tavırla, "Ne kadar can sıkıcı," dedi. "Aslında bugün benim izin günüm, bilmen gerekir."

Cadının yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi ve Hermione'ye doğru başını salladı. Bu küçümseme karşısında Hermione'nin içinden kontrol edilemez bir öfke fışkırdı. Bu öfke vücuduna aktı, fokur fokur kaynadı, hem zihnine hem de büyüsüne bulaştı. Hermione onu yerinde tutan ellere karşı mücadele etti ve dişlerini hırlayarak Umbridge'e gösterdi. Kan dişlerini kırmızıya boyamıştı; dilinde bir tat vardı. Ama önemli değildi. Hermione'nin öfkesi her şeyi yakıp kül etti.

"Canın cehenneme!" diye hırladı Umbridge'e.

Umbridge tepki vermedi. Etkilenmeden Hermione'ye sırıttı. Hermione'nin tüm vücudu öfke ve yorgunluğun vahşi bir karışımıyla titredi. ... o korkunç kadının kazanmasına izin ver*emezdi*!

Güvenlik görevlisi onu hâlâ sıkı sıkı ama Hermione ona karşı çılgınca mücadele etti. Adamın parmakları etini acıyla ısırdı ama Hermione kolunu kurtarmayı başardı. Adam onu tekrar zapt edemeden, Hermione asasını kaldırdı. Bunu gören Umbridge kendi asasını kaldırdı, herhangi bir laneti engellemeye hazırdı. Hermione yine de ona saldırmadı. Onun yerine asasını tavana doğrulttu. Pahalı
Hepzibah'nın salonuna ilk girdiğinde hayranlıkla baktığı kristal avize, Hermione'nin bulunduğu yere tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu. Hiç tereddüt etmedi.

Destruo! Hermione kafasının içinde çığlık attı.

Parlak, beyaz bir ışık asasından ayrıldı ve doğru fırladı. Lanet, avizenin tavana sabitlendiği zincire çarptı. Kimse engel olamadan zincir patladı ve avize düştü. Panik başladı. Hepzibah'nın konukları kaçışırken çığlıklar salonda yankılandı. Umbridge asasını savurarak kendini avizenin ağırlığı altında ezilmekten çalıştı. Hermione kendini güvenlik görevlisinin elinden kurtardı ve tökezleyerek geri çekildi. Avize zorla yere çarptı ve Hermione'yi kıl payı ıskaladı.
Umbridge tozun ve uçuşan kristal camların ardında tamamen kayboldu. Hermione geriye doğru savruldu. Yere savrulurken boğuk bir acı çığlığı attı. Salon kaosa sürüklenirken, insanlar çığlıklar atarak kapılara koştu, yüzlerinde panik ifadesi vardı.

Acı Hermione'yi sarstı. Şimdiden görüşünde siyah noktalar dans ediyordu. Yine de kendini yukarı çekti. Başı dönüyor ve tehlikeli bir şekilde tökezliyordu. Midesi bulanan Hermione gözlerini panorama pencerelerine dikti. Buradan gitmesi gerekiyordu. Hermione elinden geldiğince hızlı bir şekilde tökezleyerek ilerledi.

"Durun!" diye öfkeli bir ses kargaşayı bastırırken, şans eseri Hermione'yi ıskalayan bir lanet de buna eşlik etti.

Hermione başını çevirdi ve korkudan nefesi kesildi. Her zamanki gibi düzgün saçları darmadağınık olan Umbridge, bir zamanların

gururlu bir avize. Yanağındaki derin kesikten kan sızıyor ve toz, tenini ölümcül bir beyaza boyuyordu. Cadı asasını savururken gözlerinde ölümcül bir intikam vaadi çılgınca parlıyordu. Kara bir lanet Hermione'ye doğru savruldu ve Hermione saldırıyı zar zor savuşturmayı başardı. Lanet geçerken Umbridge'in büyüsünün havada acı verici bir şekilde çıtırdadığını hissetti.

Hermione dönüp pencereye doğru koşmaya başladı. Daha fazla lanet onu takip etti, ama Hepzibah'nın panik içindeki konuklarının ve avizeden kalkan tozların yarattığı karmaşada Hermione darbe almaktan kurtulmayı başardı. Asasını sallayarak pencereye doğru koştu. Asasının ucundan bir büyü fırladı. Cama sertçe çarptı ve tamamen paramparça etti. Hermione bazı parçaların derisini ve elbisesini kestiğini hissedebiliyordu ama umursamadı. Yarattığı kaosa dönüp bakmadan, pencerenin çerçevesinden yumuşak çimlerin üzerine atladı ve gecenin içine doğru koşmaya başladı.

†

Hermione, Hepzibah'nın malikânesinden nasıl kaçtığını ve karanlıkta küçük Muggle köyüne doğru nasıl tökezlediğini zar zor hatırlıyordu. Ağır ağır nefes alıyordu, adrenalin henüz vücudunu terk etmemişti. Köyün sakinliği onunla alay ediyor gibiydi. Duyduğu her ses onu korkuyla sıçratıyor, güvenlik görevlilerinin, Umbridge'in ya da belki Seherbazların onu bulmuş olmasından korkuyordu. Bir sokakta topallayarak ilerlerken vücudu soğuktan ve acıdan titriyordu. Kirli mavi elbisesi kanla ıslanmıştı ve Hermione hâlâ sürekli koyu kan sızan böğrünü tutuyordu.

Hermione kendi üzerine bir Görünmezlik Büyüsü yapamayacak kadar bitkin düşmüştü. Çağırabildiği tek büyü şekli bir Scorgify'dı. Giysilerindeki kan ve kir yok oldu ve kendini prezentabl hale getirdi. İhtiyacı olan son şey, herhangi bir Muggle'ın onu durdurup feci durumu hakkında bilgi almasıydı. Hermione her yerinden kan damlarken pansiyona giremezdi. Resepsiyon görevlisini telaşlandırabilirdi. Hermione usulca kıkırdadı ama yan tarafına keskin bir ağrı saplanınca anında irkildi.

Lanet olsun sana, Umbridge.

Hermione öfkeyle kaldırımdaki atılmış bir gazoz kutusunu tekmeleyerek oluğa attı. Soluğunun altından küfrederek topallaya topallaya ilerledi. Bir sonraki sokak belli belirsiz tanıdık geliyordu. Hermione gözlerini kıstı. Pansiyon buradan çok uzakta değildi. İstemsizce eli hâlâ boynunda asılı duran altın madalyona gitti. Tom'u bir daha görebileceğinden kuşkuluydu. Parmakları Slytherin'in 'nu sıkıca kavradı. Her şeye rağmen görevini yerine getirmeyi başarmıştı. Altın madalyon parmaklarının arasından kinci bir büyü sarsıntısı gönderirken Hermione'nin dudaklarından bir acı tıslaması çıktı. Madalyonu çabucak bıraktı, şimdi onun düşmanca davranışlarından rahatsız olmuştu. Öfkesi kabaran Hermione, pansiyonun giriş kapısına doğru tepindi.

En azından Riddle değerli madalyonuna kavuştu, diye düşündü Hermione küçük pansiyona girerken buruk bir sesle. Gerçekten de bir resepsiyon görevlisi hâlâ mevcuttu. Genç bir kız masanın arkasında oturmuş, elinde bir cep telefonuyla oldukça hareketli bir şekilde sohbet ediyordu. Kız Hermione'ye bakmadı bile. Hermione'nin umurunda değildi ama Tom'un odasına doğru ilerlemeye devam etti. Bir kat merdiven çıkmak zorunda kaldığında acı içinde hafifçe inledi, yaralı tarafı şiddetle zonkluyordu. Sonra, sadece birkaç basamak daha çıktı. Kapıyı çarparak açtı ve odaya adım attı. Hermione'nin gözleri odayı taradı ve Tom'u ikiz yatağa uzanmış, tembelce bir kitaba dalmış buldu. Bu durum Hermione'nin öfkesini daha da artırdı ve yüzüne bir bakış yerleşti. Tom onun girişini fark edince yatakta doğruldu. Hermione döndüğünde ne beklediğini bilmiyordu ama adamın duygusuz yüzündeki meraklı ifade kesinlikle ruh halini iyileştirmedi.

"Eee?" Tom talepkâr bir şekilde sordu. "Aldın mı?"

Kullandığı titiz ses tonu Hermione'nin öfkesinin tehlikeli bir şekilde alevlenmesi için yeterliydi. Ağzını ince bir çizgi haline getirdi ve hiçbir şey söylemeden siyah saçlı büyücüye dik dik baktı.

"Hermione?" Tom'un sert sesi onu azarladı. "Cevap ver bana."

Bu emredici ton Hermione'yi sonunda uçurumun kenarına itmeye yetmişti. Tom'un buz gibi gözleri ona dikilmiş, soğuk bir şekilde cevap bekliyordu. Hermione ne yapacağını hiç düşünmeden asasını çıkardı. Öfkeyle asasını havaya savurdu ve Tom'a bir İğneli Hex gönderdi. Hex ona isabet ettiğinde oldukça tatmin edici bir şekilde inledi.

"Planın," diye gürledi Hermione ona hararetle. "Boktan bir şeydi."

Tom kolunu ovuşturdu. Yüzünde öfke ifadesiyle ona dik dik baktı. Bununla birlikte, sözleri içine işlediğinde onun patlamasını görmezden gelme eğilimindeydi. Onun
"Anlamadın mı?" diye sorarken kaşları çatıldı ve gözlerinde keskin bir

parıltı belirdi.

Hermione onun yüzündeki öfkeyi görmezden geldi ve onunla alay etti. Sonra boynundaki altın kolyeye uzandı. Zinciri kavradı ve madalyonu elbisesinin altından çıkardı.

"Saçmalama," diye tersledi Tom'u.

Masmavi gözleri narin madalyona bakarken genişledi. Ağzının kenarları yavaşça yukarı doğru kıvrılıp sırıttı. Yataktan kalktı ve ona doğru bir adım attı. Mavi gözleri altın hiç ayrılmadı. Tom sanki biblo tarafından hipnotize edilmiş gibi ona uzandı ve kabaca Hermione'nin boynundan çekti. Hermione, Tom'un elindeki madalyona bakarken yüzünde beliren büyülenmiş ifadeden hiç de hoşnut değildi. Ona iyi olup olmadığını bile sormamıştı.

Hermione alaycı bir sesle, "Umarım şimdi mutlusundur," diye homurdandı.

Tom bakışlarını altın madalyondan ancak isteksizce çekti. Kadına baktı ve küçümseyici bir tavırla bilgi verdi,

"Beni memnun ettiniz. Şu anki yaramazlıklarını görmezden tek nedeni bu."

Hermione onun sert sözleri karşısında acı verici bir hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Ölümden kıl payı kurtulmayı başarmıştı ama belli ki Tom'un zerre kadar umurunda değildi. *Elbette* sadece aptal madalyonla . Hermione'nin öfkesi boşaldı ve hayal kırıklığının koyu lekeleriyle kesintiye uğradı. Bu yenilgi hissi ona acı bir şekilde Umbridge'in önünde nasıl diz çöktüğünü hatırlattı. Çaresiz. Hermione dişlerini sıktı, asasını salladı ve hırladı,

"Volnerare."

Sınırdaki karanlık lanet Riddle'a doğru koşarken öfkeyle kükredi. Bu sefer hazırlıksız yakalanmamıştı. Asasını çekmedi, ama sanki birine tokat atıyormuş gibi elini havada gezdirdi. Görünmez bir güç Hermione'nin lanetine çarparak onu yörüngesinden çıkmaya zorladı. Hermione tepki veremeden Tom parmaklarını şıklattı ve güçlü büyüsü Hermione'ye şiddetle çarparak onu acı içinde odanın duvarına savurdu. Bir başka acı dalgası incinmiş omzuna ve böğründeki kesiğe doğru yayıldı. Mide bulantısı onu sertçe vururken Hermione hafifçe inledi. Tom'un gözleri tehlikeli bir ışıkla parlayarak tehditkâr bir şekilde ona baktı. Zayıf bir şekilde duvara yaslandı ve acıyla zonklayan bedenine karşı savaştı. Gözlerini zar zor odaklayabiliyordu ve görüşü önünde dans ediyordu.

"Hermione," diye uyardı Tom, karanlık sesinde kötücül bir dokunuş vardı. "Sabrımı sınama. Pişman olursun."

Hermione asasını bir daha kaldırmadı, bir savaş gördüğünde kaybedeceğini biliyordu. Tom'un öfkeli haline bakarken, hiç beklenmedik bir anda Umbridge'in alaycı yüzü zihninde canlandı. Tom'a ters ters Hermione'nin ağzı öfkeli bir çizgiye dönüştü. Kaba bir karşılık vermekten kendini alamadı.

"Elbette, Efendim," diye alaycı bir şekilde başını eğerek sahte bir itaatkârlıkla alay etti. "Acınası varlığımla sizi rahatsız etmeye nasıl *cüret* edebilirim?"

Bir kez daha madalyonun büyüsüne kapılmış olan Tom, bakışlarını Slytherin'in eserinden ayırdı ve ona baktı. Kızgınlığı yüzünden okunuyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Hermione sert bir sesle.

Odayı geçti ve koltuğa yığıldı. Yan tarafındaki kesik vücudunda acı verici bir sarsıntıya neden olurken bir inilti onu terk etti. Eli yaraya gitti ve elbisesinin yeni yıpranmış kumaşından sızan kanı hissetti. Tom onu kuşkuyla izledi, ancak şimdi tam olarak içine almıştı. Kızın tekrar irkildiğini görünce sıkıca sordu,

"Yaralandın mı?"

Artık Tom'un dikkati Slytherin'in Madalyonu'ndan tamamen ona kaymış olduğundan, Hermione onun incelemesi altında garip bir şekilde kendini güvensiz hissetti. Önceki öfkesi aniden yok oldu ve geride derin bir yorgunluktan başka bir şey bırakmadı. Hermione dikkatle Tom'a baktı, birden kendini acı verici bir şekilde mahcup hissetti.

"Ben iyiyim," diye uysalca güvence verdi.

Tom onun ani ruh hali değişikliği karşısında zarif bir kaşını kaldırdı. Slytherin'in 'nu yavaşça cebine koydu ve Hermione'ye doğru yürüdü. Hermione delici bakışlarından kaçındı ve gözlerini indirdi. Tom tam karşısında durmuş, oturur haldeki Hermione'nin üzerinde yükseliyordu ve Hermione onun kızgınlığıyla Karanlık İşaret'inin sızladığını hissetti. Beklentiyle onu taradı, boş yüzü ifadesizdi.

Smith Malikânesi'ndeki olaylar bir kez daha Hermione'nin yakasına yapışmıştı. Umbridge'in acımasız sözlerinin, tüm bu *durumun* onu neden bu kadar anlamıyordu. Çamurkanlara karşı yeterince sık kez kezzapla karşı karşıya . Bu onu bu kadar... kaybolmuş bırakmamalıydı. Hermione titrek bir nefes aldı. Önceki öfkesi geri gelmedi. Bunun yerine, bir ıssızlık ve yalnızlık hissiyle baş başa kalmıştı.

"Hermione?!" Tom'un keskin sesi Hermione'nin başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu.

Hâlâ tam karşısında duruyordu, mavi gözleri öfkeyle kısılmıştı. Hermione dudağını ısırdı. Sonra Tom'un kendisine kızgınlığını tamamen göz ardı ederek, kollarını onun beline doladı ve yüzünü karnına gömdü. Adamın vücudu kaskatı kesilmişti, muhtemelen onun bu ani hareketine kendisi kadar şaşırmıştı. Tom yine de Hermione'yi itmedi ve bir süre sonra rahatladı. Başının üzerinde bir el hissedince ürperdi. Parmaklar tereddütle saçlarını okşadı. Hermione kollarını Tom'un etrafında sıktı.

Tom'u bırakabileceğini hissedene kadar uzun bir süre geçti. Hermione kendini Tom'dan beceriksizce kurtarırken yanaklarını utanç verici bir kızarıklık kapladı. Başını kaldırıp ona baktı. Geçilmez bir maske Tom'un duygularını tamamen gizliyordu. Yine de masmavi gözleri dikkatle ona dikilmişti.

"Yaralandın mı?" Tom sorusunu sertçe tekrarladı.

Hermione kalın kalın yutkundu. Kararlılıkla başını salladı ve ona, "Sadece küçük bir Hex kesmesiydi. Ben iyiyim."

"Hm." Tom'un gözlerindeki şüphe yoğunlaştı ve "Bir bakayım" diye emretti.

onayını beklemeden, kirli elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Sonra da aşağı çekerek Hermione'nin üst bedenini siyah sütyeni dışında çıplak bıraktı. Kendine baktı ve sol tarafındaki çirkin yarığı gördü. Oldukça derindi ve içinden koyu kırmızı kan fışkırıyordu.

"Bu," dedi Tom yumuşak bir sesle, "küçük bir Hex kesimi değildi."

Hermione omuz silkti ve hareket yarayı acıyla rahatsız ettiği için keskin bir nefes almak zorunda kaldı. Tom onun maskaralıkları karşısında bir kaşını kaldırdı. Kız sadece ona bakınca içini çekti, asasına uzandı ve kızın önünde çömeldi. Yavaşça asasını salladı

Hermione asasını yarasının üzerinde gezdirirken asanın büyüsünü vücudunda hissedebiliyordu. Bir süre sonra ona baktı ve sitemle sordu,

"Sectumsempra?"

Hermione gözlerini kaçırdı ve utangaç bir sesle, "Evet, sanırım öyle," diye fısıldadı.

"Tsk." Tom dilini ağzının çatısına vurdu. "Beceriksizsin, değil mi?"

Anında öfkesi geri geldi. Tüm çekingenliğini unutarak öfkeyle homurdandı: "*Birileri* tüm senaryoları hesaba katmış olsaydı, o zaman canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalmazdım."

"Ne?" Tom sinirlendi. "Basit talimatları takip birdenbire benim suçum mu oldu?"

Hermione gözlerini küçük yarıklar halinde kısarak, "Belki de sözde talimatlarınız yaramıyordu," diye sertçe cevap verdi.

Hermione ifadesini vurgulamak için öfkeyle kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Ne yazık ki bu hareket yan tarafındaki kesiğin acı verici bir şekilde zonklamasına neden oldu. Hermione acıyla inledi ve yan tarafını tuttu. Parmaklarının arasından sızan kanı hissedebiliyordu. Tom burnunun kenarını sıktı ve yorgun bir sesle konuştu,

"Tamam. Sonra tartışalım."

Bakışları onun yanında dolaştı. Kanayan kirpiği tararken buz gibi gözlerinde garip bir titreşim vardı. Sonunda Tom asasını kaldırdı ve Hermione'nin yarasının üzerinde yavaşça salladı. Güçlü büyüsü bir kez daha Hermione'nin derisi üzerinde parladı.

"Ah!" diye tısladı Hermione, bir acı darbesi daha ona sertçe çarparken.

İyileştirme büyüsüyle meşgul olan Tom, "Bu kadar pısırık olma," diye mırıldandı.

Hermione gözlerini ona dikti ama Hermione hâlâ yarasının üzerine eğilmiş olduğu için fark etmedi.

"Biliyorsun," dedi ona sertçe. "O laneti sana savurabilirim, böylece nasıl bir his olduğunu bilirsin."

Tom'un gözleri ona dikildi. Sinsi bir sırıtış ağzını kıvırırken, alaycı bir öfkeyle ilan etti,

"Bir Mudblood Efendisine küfrediyor mu? Bunun için seni idam ettirebilirim."

Hermione bir an için sadece ona baktı. Sonra kendine engel olamadı. Yorgunluk ve bitkinlik etkisini göstermişti ve Hermione başının döndüğünü hissetti. Kıkırdamadan önce dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. Dalga geçerken nefes almakta zorlanıyor, katıla katıla gülüyordu,

"Peki ya sonra? Diğer iki Kurucu'nun nesnelerini bensiz nasıl bulacaksınız?"

Tom kızın yarası üzerinde çalışmaya devam etmeden önce sırıtarak cevap verdi. Ayrıca omzuna ve cildinin her tarafındaki birçok küçük kesiğe de baktı. Bir süre sonra Tom işinin bittiğini düşündü. Kaşlarını çatarak bir kez daha kızın yan tarafındaki kesiği inceledi. Kanama durmuş ve yara kanla kabuk bağlayarak iyileşmenin ilk belirtilerini göstermişti.

"Tamam. Burada yapabileceğim bu kadar," diye açıkladı Tom.

Çömeldiği yerden ayağa kalktı ve Hermione'yi kolundan .

"Buraya gel," diye emretti onu yukarı çekerken.

Hermione' giydiği mavi elbise beline kadar kaymıştı. Tom kaba kumaştan tuttu ve dikkatsizce vücudundan aşağı çekti. Elbise Hermione'nin ayaklarının etrafında toplandı ve onu iç çamaşırından başka bir şeyle bırakmadı. Hermione kızarırken

Tom'a baktı. Tom onun utancını hiç umursamıyordu. Bunun yerine onu yatağa doğru itti.

"," diye emretti sertçe. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Utanç hâlâ yanaklarını renklendiriyordu. Hermione Tom'la tartışamayacağını hissetti ve sadece ona itaat etti. Hermione yatağa oturduğunda yan tarafındaki yaradan keskin bir bıçak sesi geliyordu. Yarayı tekrar rahatsız etmemek için temkinli bir şekilde sağ tarafına . Tom battaniyeyi onun üzerine çekti ve sonra yatağın diğer tarafına yığıldı. Hâlâ giyinikti, tembel tembel karyolanın başlığına yaslandı ve cebinden madalyonu çıkardı. Hermione kapüşonlu gözlerle Tom'un asasını altın madalyonun üzerinde izledi, gözlerinde hayranlık ateşi yanıyordu.
Hermione itiraz eden yanını görmezden gelerek yatakta Tom'a yaklaştı. Madalyona o kadar dalmıştı ki, Hermione'nin hareketini ancak ona sokulduğunda fark etti. Tom bir kaşını kaldırarak bir süre ona baktı. Yine de yorum yapmadı ve dikkatini Slytherin'in Madalyonu'na geri verdi. Hermione mutlulukla daha da yakınına sokuldu. Yorgunluk onu çekiştiriyordu ama bakışları Tom'un elindeki parlak mücevher parçasına takılmıştı.

"Hm... ona dokunabilir miyim?" Hermione temkinli bir şekilde sordu.

Tom zarif bir kaşını kaldırdı. "Yeterince uzun süre kullandın, sence de öyle değil mi?"

Hermione gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu ve sesinde hafif bir suçlamayla, "O sırada aklımı başka şeyler meşgul ediyordu," diye açıkladı.

Tom onun karşılık vermesine homurdandı. Beklenmedik bir şekilde onunla tartışmadı, ama madalyonu ona uzattı. Hermione madalyona uzanmadan önce bir an tereddüt etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Tom madalyonu gerçekten bıraktı ve madalyon şimdi Hermione'nin avucunun içindeydi. Hermione bir kez daha etrafında dolaşan ve onu uzaklaştırmaya çalışan yoğun bir büyü hissetti. Bu büyü oldukça etkileyiciydi. İşaret parmağıyla dikkatlice madalyonu dürttü.

Tom kıs kıs güldü. "Slytherin bir gün madalyonunun bir Mudblood'un eline geçeceğini bilseydi ne derdi merak ediyorum."

Hermione midesindeki o tuhaf kasılmayı görmezden geldi ve madalyonu hızla ona geri verdi. Tom ara sıra asasını sallayarak madalyonu incelemeye devam etti. Hermione onu izledi.

"Ee...?" diye sordu dalgınca, gözlerini madalyondan ayırmadan. "Malikânede ne oldu?"

Hermione kaşlarını kaldırdı. Onun gerçekten umursamasını beklemiyordu. Kıl payı kurtulduğu felaketi düşündükçe omurgasından aşağı soğuk ürpertiler yayıldı. Hermione Tom'un sıcaklığına daha da yaklaştı ve onu rahatsız etmemek için başını onun yanına yasladı. Sonra ona -her *şeyi*- Umbridge'in çarpık adalet anlayışını, Hokey'in çılgınlıklarını, Lucius'un tiksintisini ve onu yakalamaya çalışan güvenlik görevlilerini anlattı. Bu arada Tom Slytherin'in eserini incelemeye devam ediyordu ve Hermione onun kendisini dinleyip dinlemediğini merak ediyordu. Belki de sadece nezaketen sormuştu? Hermione'nin umurunda değildi. Her şey hakkında konuşmak iyi hissettiriyordu ve bu yüzden hikâyesine devam etti. Malikânedeki çılgın kovalamacası ile Umbridge'i havaya uçurması arasında bir zaman vardı ki Hermione'nin yorgunluğu başladı ve uyku onu yakaladı.

†

Biri omzunu dürttü. Hermione inledi ve gözlerini bile açmadan sırt üstü yuvarlandı. Sinir bozucu dürtme devam etti. Hermione bir elini kaldırıp bu baş belasını uzaklaştırmaya çalıştı, henüz uykulu halini terk etmeye istekli değildi. Melodik bir kıkırdama duyuldu ama bu ses bile nihayet uyanmaya ikna edemedi. Gözleri inatla kapalı kaldı.

"," ipeksi ses. "Yeterince uyudun."

Elbette hayır, diye düşündü Hermione halsizce. Ne kadardır uyuyordu? Beş dakika mı? Sanki onunla çelişmekten zevk alıyormuş gibi, o ses durgun bir şekilde haber verdi,

"Saat çoktan sabahın onu oldu... eğer buna hala 'sabahın onu' demek istiyorsanız.
sabah'."

Hermione'nin kaşları çatıldı. Gerçekten de Pazar günü müydü? İsteksizce gözlerini araladı. Gerçekten de pencere onu parlak güneş ışığıyla karşıladı.

"Ah, sonunda," diye alay etti derin ses. "Ölümden uyandın."

Hermione gözlerini kırpıştırdı, sonra bulanık gözlerini kaldırıp buz mavisi havuzlara daldı. Tom sırıtarak ona baktı. Kesinlikle sinirli görünmüyordu ve hâlâ kıyafetlerini giyiyordu. Muhtemelen bütün geceyi madalyonu inceleyerek geçirmişti ama Hermione onu hiçbir yerde göremiyordu. O anda Tom tüm dikkatini Hermione'nin üzerine vermişti. Kaygan bir gülümsemeyle Hermione'ye baktı. Hermione kuşkuyla kaşlarını çattı. Tom'un sırıtışı daha da genişledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Hermione kısa bir süre duraksadı ve temkinli bir şekilde omzunu döndürdü. Vücudu hâlâ biraz ağrıyordu ama şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu. Tom'a baktı ve güvence verdi,

"Ben iyiyim."

Gülümsemesi hiç değişmese de ona sadece gözlerini devirdi. Bir elini kaldırdı ve battaniyeyi kadının üzerinden çekti. Bakışları yan tarafındaki kesiğe kaydı. Hermione birkaç saatlik dinlenmeye rağmen yaranın biraz daha iyileştiğini görebiliyordu. Belli ki Tom da Hermione'nin iyileşme sürecinden memnundu. Yavaşça Hermione'ye doğru eğildi ve kulağına baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı,

"Görevimizin başarıyla sonuçlanmasını henüz kutlamadık, değil mi?"

Hermione onun kuşkulu davranışını sorgulamak için ağzını açtı, ama sadece bir soluk alıp verdi. Tom onun üzerine kaydı, her iki bileğini de kavradı ve başının hemen yanındaki yatağa bastırdı. Tüm uyku hali

Hermione gözlerini dikmiş ona bakarken birdenbire elinden düştü. Tom, dizleri Hermione'nin kalçalarını sarmış, onun üzerinde yükseliyordu. Tom'un çelik gibi bakışları yavaşça vücudunda gezinip göğsünde durduğunda Hermione rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Hermione üzerinde sadece iç çamaşırı olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Tom onun vücudunu açgözlülükle seyrederken, gözlerinde sahiplenici bir parıltıyla kendini korkunç bir şekilde savunmasız hissetti. Yanakları kızardı ve uysalca yalvardı,

"Tom..."

Buz mavisi gözleri onunkilere kaydı ve sonra sinsi bir sırıtış dudaklarını yavaşça kıvırdı. Hermione onun gözlerinin derinliklerindeki arzuyu fark edebildi ve bu onu korkuttu. Efendilerin Çamurkanlarını zorladığına, onlara tecavüz ettiğine dair pek çok hikâye duymuştu ve bu hikâyeler
şimdi kafasının içinde dönüp duruyordu. Umbridge'in zalimce imaları ve Lucius'un tiksintisinin de zihninde belirmesi yardımcı olmadı. Hermione Tom'un elinden kurtulmaya çalıştı ama Tom ellerini bileklerinde daha da sıktı. Hermione'nin kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Panik içindeki bakışları odada gezinerek bir kaçış yolu aradı. Hiçbir şey bulamayınca endişeyle Tom'a baktı. sadece istediğini alacaktı, değil mi? Tom'un gözlerindeki uğursuz parıltı ona bunu söylüyordu. Hermione'nin vücudu titremeye başladı, korku artıyordu. Gözlerini kapadı ve en azından bir an önce bitmesini umdu.

Sonra Hermione sert bir tutuş bekledi, adam vücudunu zorla pozisyona sokacaktı. Bunu hep böyle hayal etmişti. Bu yüzden, aniden yumuşak dudakları üzerinde hissedip onu neredeyse şefkatle öptüğünde şaşkınlıkla gerildi. Yavaşça dişleri alt dudağını kemirerek onu ikna etti. Bu tanıdıktı. Bunu daha önce de yapmıştı. Hatta son seferinde Hermione bu öpücüğü başlatmıştı ve bundan çok zevk almıştı. Tom onu çok yumuşak bir şekilde öptü ve bu temasın tanıdıklığı Hermione'nin ilk baştaki korkusunu azaltmayı başardı. İstemsizce vücudu gevşedi. Hermione öpücüğe karşılık vermeye bile cesaret etti.

Tom, kadının onun bakımına karşılık verdiğini hissettiğinde, bileklerini serbest bıraktı ve elleri usulca kollarında gezindi. Parmaklarının uçları omuzlarının ve köprücük kemiklerinin üzerinde gezinerek onu

tüyleri diken diken oldu. Hermione öpücüğe kendini o kadar kaptırmıştı ki, Tom'un sütyenini nazikçe açıp vücudundan nasıl kaydırdığını fark etmedi bile. Tom'un çıplak göğüslerine dokunduğunu hissettiğinde şaşkın bir nefes aldı. Tom onun tepkisini kullandı ve dilini ağzına sokarak açgözlülükle onunkine sürttü. Kendi rızası olmadan Hermione'nin vücudu ona karşılık vermeye başladı. Karnının bir köşesinde hoş bir ateş tutuştu, heyecanla karıncalanıyordu. Tom'un elleri göğüslerinin üzerindeydi, onları yoğuruyor, okşuyordu. Bir parmağını meme ucunun üzerinde gezdirerek Hermione'nin vücudunda bir elektrik sarsıntısı yarattı. Hermione usulca inledi. Karnının alt kısmında başlayan ateş şimdi her yerini sarmış, duyularını talepkârca çekiştiriyordu. Hermione umutsuzca bu arzuyu tatmin etmeye çalıştı ama Tom'un elleri göğüslerini bırakıp parmakları külotunun eteğine değene kadar vücudunda dolaştıkça daha da kötüleşti. Kararlı bir şekilde kumaştan tuttu ve külotunu bacaklarından aşağı çekti. Dikkatsizce bir kenara fırlattı ve külot gürültüsüzce yere düştü.

Hermione yatağa uzandı, artık tamamen çıplaktı, Tom ise yarı çıplak bir şekilde onun üzerine uzanmıştı. Tom hâlâ giyinikti ve onun aç bakışlarına maruz kalan Hermione'nin içinden tahrik ve utanç karışımı bir duygu geçti. Tom'un parmakları Hermione'nin saçlarına gömüldü ve boynuna erişebilmek için başını geriye doğru itti. Tom'un ağzı Hermione'nin teninde gezinirken dişleri küçük ısırık izleri bıraktı. Eli sinsice vücudunun aşağısına, karnının üzerine ve göbek deliğinin yanından geçti. Şehvet ve tahrik onu kör etmişti ama Hermione'nin arzusu aniden şüpheyle kesintiye uğradı. O yapmadı
Tom'un ne kadar ileri gitmek istediğini biliyordu ve bu hoşuna gitse de onu korkutuyordu. Bu yüzden Hermione içindeki yangını görmezden geldi ve titreyerek fısıldadı,

"Tom?"

Durdu ve ona baktı. Hermione onun gözlerinin yoğunluğu karşısında ürperdi. Ağzı kapandı ve neredeyse hiçbir şey söylemeyecekti. Ama sonra ağzından gergin sözcükler döküldü,

"Ben... bunu yapamayız."

Tom onun boynunu öpmeye devam ederken, "Hmm," diye mırıldandı. "Peki neden?"

Adam hafifçe tenini ısırırken Hermione usulca inledi. Yine de itiraz etti, "Çünkü ben... Ben..."

Tom hareketlerini durdurdu ve ona baktı. Masumca bir öneride bulunurken yüzünde şeytani bir sırıtma vardı,

"Çünkü sen bir Mudblood'sun? Ve ben de senin efendin olduğum için mi?"

Hermione ona bakarken dudağını ısırdı. Sonra yavaşça başını salladı. Tom'un yüzündeki sırıtma daha da genişledi.

"Biliyorsun," diye küçümsedi. "Eğer hoşuna gitmiyorsa, beni yataktan atabilirsin."

Başka bir şey söylemedi, ama yine Hermione'nin eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. Hermione sertleşti, öpücüğe karşılık vermedi. Onu yataktan mı atacaktı? Bunu kesinlikle yapamazdı. Tom onun düşüncelerini okumuş gibi, dalgın dalgın mırıldandı,

"O zaman seni lanetlerim tabii ki."

Hermione daha da gerildi, tek bir kasını bile oynatmadı. Tom'un dudakları Hermione'nin dudaklarından ayrıldı ve Hermione'nin gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe eğildi. Bakışları Hermione'yi kesiyordu ve eğer Tom onu yatağa yapıştırmamış olsaydı, Hermione ondan uzaklaşacaktı. O anda Tom'un dudaklarında bir gülümseme belirdi ve masumca düşüncelere daldı,

"Ayrıca senin de bir asan var ve *birkaç* lanet biliyorsun. Yani durum kolaylıkla tam bir düelloya dönüşebilir."

Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve onun gözlerinde dans eden eğlenceyi görünce kaşlarını çattı.

Tom kibirle, "Elbette kazanırdım," diye ekledi. "Bana bu kadar sinsice saldırdığın için özür dileyecektin. Ve gelmiş geçmiş en iyi makyajlı seksi yapardık."

Tom başını eğdi ve onun dudaklarına hafif bir öpücük

kondurdu. "Düelloyu atlayalım ve uzlaşmaya geçelim."

Hermione onun gözlerinin içine bakarken ürpererek nefes aldı. Eli Hermione'nin karnında gezinmeye devam ederken Tom ona kışkırtıcı bir şekilde sırıttı. Yavaşça, tembelce hareket ediyordu. Yine de dokunuşu Hermione'nin teninde hoş bir ürperti uyandırdı. Yasak bir beklenti içinde titredi.

Belki de onu durdurmalıydı, ama nedense Hermione kendini kıpırdamaya zorlayamadı. Eli bacaklarının arasında dolaştı. Parmakları Hermione'nin yumuşak teninde dans edip nemi bulduğunda Tom'un sırıtışı daha da belirginleşti. Tom şimdi ona en çok ihtiyaç duyduğu noktayı ovmaya başladığında Hermione inledi. Yumuşak bir kıkırdama onu sardı. Sonra Tom'un dudakları açgözlülükle Hermione'nin tenini öptü ve hızla göğüslerine ulaştı. Tom dilini kullanmaya başladığında Hermione usulca soludu. Meme ucunu yaladı, onunla oynadı. Sonra onu ağzına aldı ve Hermione'nin nefesi kesildi.

Aniden iki parmağı kızın içine girdi ve kız çığlık attı, sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. Tom parmaklarını hızla kızın içine sokup çıkarırken, başparmağı o küçük üzerinde gezinmeye devam etti. Bu sırada dudakları hâlâ Hermione'nin göğüslerini ısırmak ve yalamakla meşguldü. Hermione çaresizce kendi şehvetinde boğuldu ve Tom'un dokunuşları altında kıvrandı. Uyarılmışlığı yeni bir zirveye ulaşmıştı ve kendini patlamaya hazır hissediyordu.

Tam o sırada Tom aniden durdu. Parmakları ve dudakları Hermione'nin vücudundan çekildi ve Hermione neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atacaktı. Hermione'nin gözleri Tom'un yüzüne kaydı ama dudaklarında bir sırıtmayla karşılaştı.

"Bu kadar isteksiz olduğun için," dedi Tom ipek gibi. "Kesinlikle eğleniyorsun, değil mi?"

Hermione ona bakarken öfkeyle kızardı. O da haklıydı. Hermione onun tutsağıydı, onun dokunuşları ve öpücükleriyle hapsedilmişti. Tom onun tepkisini görünce karanlık bir sırıtışla gülümsedi. Aniden ona doğru eğildi ve oldukça agresif bir öpücüğe girişti. Öpücüğü bitirdiğinde dudakları hâlâ onunkilere hafifçe dokunuyordu ve gözlerini ona dikmişti. O kadar yakındı ki, aynı havayı paylaşıyorlardı. Adamın mavi gözleri kızınkilere dikilmişti ve Hermione gözlerinde karanlık bir arzunun dans ettiğini görebiliyordu.

Tom ona, "Sana şimdi ihtiyacım var," dedi. "Daha fazla beklemeyeceğim."

Sesinin sertliği kadının tüm vücudunu ürpertti. Tom bir büyü fısıldamadan önce bir elini hafifçe kadının karnına koydu.
Sonra onun kalçalarını tuttu ve aniden bacaklarını ayırdı. Tom kendini onun bacaklarının arasına yerleştirirken Hermione ürperdi. Hermione bir şey söyleyemeden, Tom'un ağzı Hermione'nin ağzına yapıştı ve onu öfkeyle öptü. O sırada Hermione bir fermuarın açılma sesini duydu. Şehvet hâlâ zihnini bulandırıyordu ama şimdi bir endişe nöbeti onu vurmuştu. Tom bu işe başladığından beri Hermione ilk kez ellerini ona dokunmak için hareket ettirdi. Ellerini kaldırıp kollarını ona doladığında olacaklardan korktuğu için titriyorlardı.

Tom'un vücudu şimdi onun üzerindeydi ve bacaklarının arasından ona yaklaştı. Onu girişinde hissettiğinde Hermione'nin nefesi kesildi. Adam yavaşça dar geçidine doğru ilerlerken gerildi. Canını yaktı ve usulca inledi. Adam durdu ve Hermione titreyen bir nefes verdi. Çok gergindi, sadece önceki arzusunun gölgeleri vücudunun etrafında kıvrılıyordu. Tom ona doğru eğildi.

"Hermione?"

Gözleri kapalıydı ama adamın dudaklarını onunkilere değdirdiğini hissetti. Bu şefkatli bir öpücüktü ve Tom öpücüğü derinleştirmedi. Yavaşça gözlerini açtı ve Tom'un yakışıklı yüzüne baktı. Tom ona güven verici bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi,

"Bana güvendiğini , değil mi?"

Hermione kendisine bakan o mavi gözlerin büyüsüne kapıldığını hissetti. Tom'un büyüsü havada çatırdadı. Vücudunu usulca yaladı ve kolundaki Karanlık İşaret'i tüm vücudunu titreştirdi. Oldukça hoş bir histi.

"Bana hâlâ güveniyor musun?" Tom'un kadifemsi sesi sordu.

Hermione'nin zihni tüm düşüncelerden arınmıştı. Havada dolaşan büyü ve Tom'un çok yakınındaki bedeni Hermione'yi düşüncelerden arınmış, sadece his, arzu ve şehvetin hüküm sürdüğü bir dünyaya geri götürdü. Başını sallamak zorunda hissetti kendini. Bunu gören Tom'un yüzündeki gülümseme genişledi. Ona doğru eğildi ve onu öptü, dili dudaklarını yaladı. Sonra yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve derin bir nefes aldı.

"Bana her zaman güvenebilirsin," diye söz verdi ona. "Sana göz kulak olacağım."

Ellerinden biri Hermione'nin vücudunun yan taraflarında gezindi ve kalçasını kavradı. Sonra Hermione Tom'un yeniden içine girmeye başladığını hissetti, şimdi daha yavaştı. Gerilirken usulca inledi. Hâlâ biraz acıyordu ama artık o kadar da kötü değildi. Hermione'nin Tom'un sırtındaki elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve gömleğini sıkıca kavradı. Kısa süre sonra Tom tamamen Hermione'nin içine girmişti. Bir öyle kaldı ve Hermione'nin onun varlığına alışmasına izin verdi.

Tom yavaşça içine girip çıkmaya başladığında Hermione onu daha da sıkı kavradı. girişinde gerildiği için canı yanıyordu. Ama sabit ritmi sürdürdükçe, acı yavaş yavaş azaldı ve başka bir şeye dönüştü. Hermione'nin adamın sırtındaki elleri biraz gevşedi, çünkü adamın içindeki hareketinin zevk almaya başlamıştı. Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. Tom bunu duyunca bir eli sıcak bedenlerinin arasında dolaştı. Parmakları kızın teninde, bacaklarının arasında dans etti ve Tom kızın küçük memesini okşamaya başlayınca Hermione'nin nefesi kesildi. Yakıcı bir dürtü ortaya çıktı ve Tom hızlandıkça daha da kötüleşti. Artık daha hızlı girip çıkıyordu ve Hermione usulca inledi. Tom onun bacaklarını kavradı ve

beline sardı. Kalçaları şimdi farklı bir pozisyondaydı, onun daha da derinlerine girdiğini ve kendisini tamamen doldurduğunu hissetti. Hermione'nin bedenindeki acı dolu arzu şiddetlendi ve çaresizce inledi. Kendini patlamanın eşiğinde umutsuzca Tom'a sarıldı. Elleri Tom'un saçlarına gitti ve Hermione onun koyu renkli ipeksi buklelerini istekle çekerek mükemmel saç şeklini bozdu.

Tom onun ne istediğini biliyor gibiydi. Bir kez daha hızlanırken usulca inledi, elleri Hermione'nin kalçalarını sıkıca yerinde tutuyordu. Hermione kendini uçurumun kenarından düşmeye başlamış hissediyordu. Adam bir sonraki sefer tek hamlede içine girdiğinde, Hermione haykırdı. Zorlayıcı dürtü patladı ve üzerine çöken bir zevk dönüştü. O harika duyguya kendini kaptırırken tüm vücudu gerildi.

Tüm vücudunu hoş bir ürperti kapladı ve Hermione keyifle inledi. Tom tekrar tekrar içine girerken Hermione'nin kasları hâlâ onun etrafında kasılıyordu. Son bir kez daha içine girip Hermione'nin derinliklerinde kalırken dudaklarından bir döküldü. Hermione onun içini boşalttığını hissedebiliyordu. Sonra Tom'un bedeni Hermione'nin üzerine düştü ve bir süre öylece yattı. Başı onunkinin yanında duruyordu ve Hermione hırıltılı nefes alışının yavaşça sakinleştiğini duyarken, Tom'un içinde yumuşadığını hissediyordu. Hermione'nin parmakları hâlâ onun yumuşak saçlarına gömülüydü. Ama şimdi şiddetle çekmiyor, nazikçe okşuyordu.

Sonunda tekrar nefesini tuttuğunda, Tom yavaşça kendini onun içinden çekti ve yatağın hemen yanına uzanmak için ondan yuvarlandı.
Artık doruk noktası yatıştığından, Hermione vücudunun alt kısmının hafifçe sızladığını hissetti. Düşünceleri de geri geldi ve hemen yanında yatan kişinin tam olarak kim olduğunu hatırladı. Hermione yan dönmek ve bir topun içine kıvrılmak istedi ama kıpırdamaya cesaret edemedi. Bu yüzden orada öylece yattı, gözleri kapalıydı, bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

Tam o sırada karnında bir el hissetti. Kollar etrafına dolandı ve onu sırtına yaslanmış bir bedenle yan yatacak şekilde çevirdi. Adamın kolları onu sarmaladı ve nazikçe tuttu.

"Nasıl hissediyorsun?" Tom'un sesi ona usulca fısıldadı.

Adamın ses tonundaki şefkat karşısında şaşırarak, "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Onu kendine daha sıkı bastırdı. Sonra onun yumuşak dudaklarının ensesini öptüğünü hissetti.

"O güvenlik görevlileri sizi incittiği için üzgünüm. Malikanede bilmiyordum."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Özgürlük rüyasının son hüzünlü saati, Ve

cesaretin görevi, yavaşça ilerledi,

Sessizce izlerken, sabahın ışıkları yükselip ölmeleri

için onlara ışık verene kadar.

Bir dünya daha var, ruhların özgür

olduğu, Zorbaların doğanın mutluluğunu

lekelemediği; - Eğer ölüm o dünyanın

parlak açılışı olursa, Ah! kim burada köle

olarak yaşamak ister?

- Thomas Moore

(*1779 † 1852)

On sekizinci bölüm: Beynindeki Kurşun

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

Yazarın notu: Aman aman. Bölümler arasında büyük bir boşluk oldu. Çok özür dilerim. Hayat beni bir kez daha yakaladı, ilham perim öldü, dürtümü kaybettim... Sizi burada ayrıntılarla sıkmayacağım.
Umarım hala dışarıdasınızdır ve bunu okumaya isteklisinizdir, sevgililerim. Utanç verici bir şekilde geri dönüp birkaç bölümü tekrar okumak zorunda kaldım çünkü ne yazdığımı unutmuşum. Her neyse, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim ve her yoruma cevap vermediğim için kendimden utanıyorum. Her birini seviyorum ve hepinize sanal bir kucak vermek istiyorum. Ve şimdi, nihayet yeni bölüme geçiyoruz. Umarım beğenirsiniz

Eleştirileriniz için hepinize teşekkür ederim! Bir sonraki bölüme sağladınız!

Misafir, PendantOfGoddes, Autobot traitor, halas, Yuuki Kuchiki, Misafir, TheLightningScar, ThePrincesTale, brookley, Barryium, Elliesmeow, Sophia, kat, arkhangel, jade daniel, The Happiest, RedInHerLedger, nattiy, mirandamac, SparkyXD, OPOSOJOJ, Kaleidoscopewriter, xXNutellaxX, haitt, pinta15, shelleyz, Elise, Black snake eyes, trueborn, YoursAnnie, Mademoiselle Dara, kbcollegebound, WhisperedxNothingsx, ouiplanete, Anon, ohaai, iloveapplejuice, nostalgiakills, alannalove1990, Coatlique, Astrid, omnomchocolate, janaeismyname, Annie27766, Jen103, le-femme-cavalier, justy13, chocolander, Dat anon, Sin-and-Smokin, Chelseabaabyox3, HappyCup, Zombie Reine, KamiaKeller, Misafir, Ceralyn, Robotdonkey, 372259, PinkMusicalCherry, Anya Evermore, Jessica, Smithback, sweets1111, Misafir, Diane Potter, veronica-s, reader204, ImmortalObsession, MaiWishes, FadedSunset, TheBestDamnSem, timi55, Annie, CKFanGirl790, unspeakable49, Guest, linalove, Alice's a fibber, hollanddj13, reesessweetie, Teyla-shan, HereToRead84, Lady Stardust on

Mars, Dodge1989, funnygirl, nekochan354, brighteyes2889, LeLuvTrianglePenguinGiraffe'nl, everlastingtrueromance, AvoidedIsland, Atlantean Diva, Misafir, KnoKnayme, Patricia pc, Kirtash R, nutmegtrees, DarkAngelLida, NY GE Pyromaniac, Misafir, Misafir, Mari, ZabuzasGirl

{{{{{{{{+}}}}}}}}

On sekizinci bölüm: Beynindeki Kurşun

Dolores Umbridge'e suikast girişimi

Sihirli Soyları Gözlemleme Dairesi Başkanı ve Wizengamot'un onurlu Üyesi Madam Dolores Jane Umbridge, geçtiğimiz hafta sonu katıldığı özel bir davette hayatına . Neyse ki saldırı sırasında kimse yaralanmadı. Madam Umbridge'in kendisi de yara almadan kurtulmuş ve Bakanlıktaki görevine geri dönebilmiştir.

Bakanlık sözcüsü Bartemius Crouch Jr. tarafından resmi açıklamada, Madam Umbridge'in söz konusu davete katılma niyetinin gizli bilgi olduğu bildirildi. Saldırganların onun varlığını nasıl öğrendikleri henüz bilinmiyor. Bu saldırı öncesinde herhangi bir belirti olmamasına rağmen, Madam Umbridge'e Bakanlığın kendi güvenlik personeli eşlik etmiştir. Bu önlemler durumun daha da tırmanmasını önlemeye yardımcı olmuştur.
Bay Crouch Jr'a göre saldırganların kimliği ve motivasyonu henüz bilinmiyor. Bununla birlikte, 'Zümrüdüanka Yoldaşlığı' olarak bilinen terörist grupla ve kendi kendini lider ilan eden Sirius Black'le yakın bir ilişkisi olması kuvvetle muhtemeldir. (daha fazla bilgi için 4 ila 6. sayfaları okuyun)

Riddle hafifçe sinirlenerek *bunun bir soruna dönüşebileceğini* düşündü. Yorgun bir iç çekişle makaleyi tekrar taradı. En azından çalınan madalyondan hiç söz edilmiyordu. Kahin bu 'terörist saldırının' tüm suçunu Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na yüklemişti - ki bu Tom için gayet iyiydi - ama Seherbazların şüphelendiği şey de bu muydu? Kahin'in bu saldırının sorumluluğunu

Sirius Black'i suçladı. Görünüşe göre o adam yavaş yavaş bir günah keçisine dönüşmüştü. Er ya da geç vergilerdeki artışı da bu adama yükleyeceklerdi. Tom gazeteye bakarak sırıttı. Gözleri yine Umbridge'in adı üzerinde gezinirken gülümsemesi dudaklarından hızla düştü. Ne kadar can sıkıcı. Kanbağı Dairesi Başkanı Tom'un Çamurkan'ını görmüştü. Bu gerçekten de ihtiyacı olan son şeydi. Umbridge oldukça kindar olmasıyla tanınırdı. Hermione'nin ona saldırması, kadının kısa sürede unutacağı bir şey değildi elbette.

Tom küçük Mudblood'una baktı. Hermione Gryffindor masasında oturmuş, burnunu muhtemelen koltuk komşularından birinden çaldığı bir başka Gelecek Postası nüshasına gömmüştü. Hermione onun bakışlarını hissetmiş gibi başını Gazete'den kaldırdı. Gözleri hemen onu aradı. Tom, Hermione'nin ona bakarken yanaklarına yerleşen tatmin edici bir fark etti. Bakışları hızla önündeki elçiye kaydı, muhtemelen manşeti yeniden okuyordu, sonra tekrar ona döndü. Hermione çaresizce omuzlarını silkti. Tom yine iç çekti. Smith'in malikânesindeki o felaket için ondan alabileceği tek özür muhtemelen buydu. Dürüst olmak gerekirse, onu gerçekten suçlayamazdı bile. Hermione'nin biraz daha gizli olması tercih edilirdi ama Umbridge'in kendi koruma ekibini getirmiş olması onun suçu değildi. Ve sonunda Hermione Slytherin'in Kolyesi'ni ele geçirmeyi başarmıştı.

Tom gazeteyi katladı ve çantasına yerleştirdi. Umbridge sorunu hemen çözebileceği bir şey değildi. Acil de değildi. Hatta o müdahale etmeden ortadan kaybolabilirdi. Ne de olsa Tom, Hermione'yi Hogwarts'a getirirken arkasında hiçbir ipucu bırakmamaya çok dikkat etmişti. Umbridge'in Hermione Rookwood ile Çamurkan 'Penny' arasında bir bağlantı bulması çok zor olacaktı. Hermione açığa çıksa bile, her şeyin izinin Tom'a kadar sürülmesine imkân yoktu. O güvendeydi. Yine de Tom Hermione'yi kaybetmek istemiyordu. O çok işe yarıyordu. Şövalyelerinden herhangi birinin madalyonu onun için temin edebileceğinden şüpheliydi. Bellatrix'in bile. Hassas görevler için fazla aceleciydi.

Tom Slytherin masasından kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Hermione'ye kendisini takip etmesini işaret etti. Hermione'nin ona itaat etmek için oturduğu yerden aceleyle kalkışını görmek oldukça tatmin ediciydi. Kız sonunda ona yetiştiğinde Tom çoktan Büyük Salon'dan çıkmıştı. Göz ucuyla ona baktı. Saçları dağınık, yüzü hafifçe kızarmış ve elinde ağır okul çantasıyla Hermione itaatkâr bir şekilde onun yanında yürüyordu.

"Umarım Daily Prophet'taki çıkışınız hoşunuza gitmiştir?" Tom kuru bir sesle sordu.

Hermione'nin koyu kahverengi gözleri utangaç bir şekilde Tom'un üzerinde gezindi, belli ki ona kızgın olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Tom onun işini kolaylaştıracak bir ruh halinde değildi ve her türlü duygusunu okunamaz bir maskenin ardına saklıyordu. Çamurkan, muhtemelen uygun bir özür dilemek için alt dudağını kaşıyordu.

"Şey..." Hermione sonunda söyledi. "En azından fotoğraf ?"

Kız ona silahsız bir sırıtış fırlattı ve Tom kaşlarını kaldırdı. Mudblood bugün oldukça arsızdı, değil mi? Bunu görmezden gelebilirdi. Tom'un soğuk bakışları kızın vücudunda gezinirken, yürüyüşünde hafif bir aksama fark edince gözleri kısıldı. Hermione'nin dün aldığı derin kesiği hatırlayınca büyüsü sinirle alevlendi. Kesinlikle planladığı bir şey değildi. Hepsi Umbridge'in, o can sıkıcı kadının ortaya çıkmaya karar vermesi ve Hermione'nin kendi dikkatsizliği yüzünden olmuştu. Şimdi daha da öfkelenen Tom'un büyüsü açgözlülükle Hermione'ye doğru uzandı ve Tom büyünün yol göstericiliğini takip etmeye meyilli hissetti. Çamurkan'a yaklaşarak bir kolunu beline doladı ve onu kendi bedenine doğru çekmeye karar verdi. Hermione akıllıca davranarak itiraz etmedi ama teması kabul etti.

"Umbridge'karşılaşmanızın bir daha asla tekrarlanmamasını sağlayın," dedi Tom, sesinde tehlikeli bir tonla.

Hermione hızla başını sallarken gözlerini bir şekilde yere indirdi. Görünüşe göre önceki cesareti birden

ondan süzüldü. Tom kaşlarını çatarak ona baktı. Kız onun dokunuşu altında kuşkulu bir şekilde gerilmişti ve yanaklarına pembe bir renk gelmişti.

Noktaları birleştirmesi uzun sürmedi.

Ah, evet, diye düşündü eğlenerek. Dün pansiyonun yatak odasında yaşadıkları o küçük boğuşmayı tamamen unutmuştu. Anılar yeniden canlandığında Riddle'ın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Oldukça keyifliydi, değil mi? Onu daha önce almalıydı. Onu biraz daha kızdırmak için Tom ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı,

"Bu okul üniforması sana çok yakışıyor. İçimde onu vücudundan atma isteği uyandırıyor."

Hermione'nin sıçrayışını izlemekten kötü niyetli bir keyif aldı. Hermione'nin yüzündeki pembe kızarıklık birkaç ton daha koyulaştı ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. Tom ona baktı, her duygusunu gizleyen bir kayıtsızlık kaplaması vardı.

"Şey... bu..." diye acınası bir şekilde kekeledi. "Sen... Ben gerçekten..."

Kızın utancını tamamen görmezden gelen Tom, sanki hiçbir şey olmamış gibi masumca sordu,

"Bugünkü ilk dersin ne? Kadim Rünler mi?"

Hermione bir şeyler mırıldandı ve gözlerini yerden ayırmadan başını salladı. Parmakları huzursuzca gömleğinin oynuyordu. Kız resmen gerginlik saçıyordu. Tom, Hermione'nin
dudaklarını büken bir sırıtış hissetti. Küçük Çamurkan'ı bu kadar geren *kendisi* olamazdı , diye düşündü kibirli bir şekilde.

"Utanma canım," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı Tom. "Dün eğlendiğini biliyorum."

Utangaç kızarıklık Hermione'nin yüzünü terk etmedi, ama Hermione onun gözlerinin kenarından kendisine baktığını görebiliyordu. Sonra dudaklarında küçük, neredeyse fark edilmeyen bir gülümseme belirdi. Tom'un yüz kendinden memnun bir ifade belirdi. Artık merdivene varmışlardı ve Aritmetik sınıfına gitmek üzere merdivenden inmek için döndü. Ayrılmadan önce Hermione'ye emretti,

"Benimle daha sonra Slytherin ortak salonunda buluş. Başkanların yatakhanesinde değil."

Tom, Hermione'nin onun çıkışıyla birlikte koşarak kendi sınıfına gitmesini bekliyordu. Ama Hermione'nin başka planları vardı. Çamurkan aniden ona doğru bir adım attı. Hiçbir şey söylemeden, ondan izin bile istemeden, parmak uçlarında durdu ve aceleyle ağzını onunkine dayadı. Dudaklarının bir sırıtışla kıvrıldığını hissedebiliyordu. Dudakları hâlâ onunkilere değerken, alaycı bir şekilde fısıldadı,

"Okul üniforması sana da çok yakışmış."

Tom şaşkınlıktan felç olmuştu ve hiçbir tepki vermedi. Hermione öpüşmeyi başladığı gibi bitirdi. Sonra yumuşak bir sesle mırıldandı,

"Sonra görüşürüz."

Kadın dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce Tom onun yüzündeki küçük sırıtışı fark etti. Tom hâlâ kıpırdamamıştı, Hermione'nin cesur hareketleri karşısında şaşkına dönmüştü. Hermione hızla uzaklaşırken kıvırcık saçları tedirginlikle sallanıyordu.
İstemsizce Tom'un yüzüne bir gülümseme yayıldı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Okul gününün geri kalanında Hermione düşüncelerinin sık sık Riddle'a kaydığını fark etti. Derslerden sonra bile, Gryffindor ortak salonunda otururken, hâlâ garip efendisini düşünüyordu. Tuhaf bir *efendiydi*, değil mi? Gerçi Hermione'nin hayatında pek çok farklı efendisi olmamıştı. Zamanının çoğunda Malfoy malikânesinde hizmet etmişti. Yine de kendi payına düşen büyücülerle tanışmıştı ve hiçbiri Riddle gibi değildi. Dün, o pansiyon odasında, Riddle

nazik olması gerekmiyordu - ne istediğini biliyordu ve bunu ondan almıştı - ama *sadece* almadı. Asla sadece almazdı. Aynı zamanda bir şeyler de verdi. Onunla yatmak Hermione'nin ilk . Güzeldi, hem çok. Birdenbire tüm dünyasını değiştirmemişti ama yine de Hermione çok eğlenmişti, ne yazık ki bu bir sürprizdi.

Hermione düşünceleri yeniden o pansiyon odasına kayarken gülümsedi. Tom'un tenine kondurduğu yumuşak öpücükleri, onu okşayan parmaklarını hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Sadece kendi arzularını değil, onunkileri de düşünmüştü. Ve bu çok tuhaf değil miydi? Onun Hogwarts'a gitmesine izin vermesi kadar tuhaftı. Ya da ona kitap alması. Evet, Riddle gerçekten de tuhaf bir efendiydi. En azından Hermione'nin onu *efendisi* olarak düşünmesi tuhaf olacak kadar tuhaftı. Draco onun efendisiydi, ya da Lucius, ama Tom değil. O farklıydı.

Hermione kanepede yanına bir el çantası fırlatılınca irkildi. Hemen ardından kızıl saçlı biri kanepenin arkalığından atlayıp Hermione'nin yanına çöktü.

"Hermione." Ginny genişçe gülümsedi. "İşte "

Hermione kızıl saçlıya küçük bir gülümseme fırlattı. Bu utangaçlıktan hiç etkilenmeyen Ginny, Hermione'nin sırtına bir tokat attı.

"Seni bütün hafta sonu görmedim. Neredeydin?"

Hermione bir yalan uydurmaya çalışarak, "Şey..." diye mırıldandı. "Kütüphanede mi? Bir sürü ödev yapmam gerekiyordu."

"Evet, berbat, değil mi?" Ginny burnunu kıvırdı. "Bir dakika? Kütüphane hafta sonları açık mı?"

Hermione bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama Ginny'ye ders vermeye fırsat bulamadan, kızıl saçlı ona güldü.

"Çıldırma, kitap kurdu. Sadece şaka yapıyordum."

Hermione'ye geniş bir sırıtış fırlattıktan sonra yan masada duran The Quibbler'a uzandı. Hermione, kızıl saçlı kızın dergiyi baş aşağı tutarak bir şeyler okumaya başlamasını eğlenerek izledi.

"Bu hafta sonu ne yaptın?" diye sordu usulca. Ginny ona baktı.

"Quidditch."

Hermione'nin soru sorarcasına kaşlarını kaldırması üzerine, daha da detaylandırdı,
"Üç hafta sonra Ravenclaw'la oynayacağız. Ve bu yıl gerçekten çok iyiler." Ginny gözlerini devirdi. "Bu yüzden Johnson çıldırdı ve fazladan antrenman seansları yapıyoruz."

"Anlıyorum." Hermione başını salladı.

"Quidditch'le ilgileniyor musun?" Ginny, The Quibbler'ı masaya geri fırlatarak sordu.

Hermione tereddüt etti, içinde bir gerginlik kabarıyordu. Açıkçası, bu spor hakkında pek bir şey bilmiyordu. Normal cadılar böyle şeyleri bilir miydi? Malfoy malikanesindeyken Draco'nun arkadaşlarıyla sık sık bu konu hakkında konuştuğunu hatırladı. Lucius'la birlikte birkaç yıl Quidditch Dünya Kupası finalini de ziyaret etmişti. O zamanlar İrlanda Bulgaristan'ı yenmişti ama Hermione'nin Quidditch bilgisi bu kadardı.

"Şey..." diye mırıldandı güvensizce. "O kadar da değil...?" O

anda Ginny'nin gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü.

"Quidditch'le ilgilenmiyor musun?!" diye dramatik bir şekilde haykırdı kızıl kafa, göğsünü tutarak. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen annemden de betersin."

Hermione kendini oldukça güvensiz hissederek kollarının etekleriyle oynadı. Ginny fark etmemiş gibiydi.

"Biliyor musun?" dedi heyecanla. "Bugün de bir eğitim seansı var. Gelip izlemek ister misin?"

†

Hermione sahada neler olup bittiğini takip etmeye çalışırken kaşlarını çattı. Kırmızı ve altın renkli lekeler yüksek hızda uçuyor, Quaffle'ı birbirlerine ya da kale çemberlerine fırlatıyorlardı. Hermione ara sıra bir sopa tarafından savrulmadan önce hızla geçen bir Bludger'ı görebiliyordu. Kısacası, tam bir kaos vardı ve Hermione bu sporun herhangi bir kuralı olup olmadığını merak etti.

"Hey, Dean!" diye bağırdı Hermione'nin yanından bir ses. "Cobbing'i durdur!"

Hermione, Dean uçarak yanından cevabını haykırdığı sırada koltuk komşusuna baktı,

"Kapa çeneni, Ron!"

Bankta uzanmış olan Ron arkadaşına genişçe sırıttı ve tembelce koltuğunda arkasına yaslanarak ayaklarını önündeki bankın arkalığına bıraktı.

"Ah," diye iç geçirdi eğlenerek. "Bensiz kayboldular."

Hermione ona kaşlarını çatmakla yetindi. Ron, ona daha önce de uzun uzun anlattığı gibi, Gryffindor takımının Bekçisiydi.
Ne yazık ki son antrenmanda omzunu incitti ve bu antrenmana katılmadı.

"Beğendin mi?" Ron Hermione'yi tararken dudaklarını büzerek sordu.

"Şey... Bu..." Hermione kaşlarını çatarak sahaya baktı. "Biraz kaotik

mi?" Ron bunu duyunca güldü. "Eğlencenin yarısı da bu zaten."

Hermione gözlerini kısarak sahaya baktı. "Anlıyorum..."

"Pff, ikna olmadın mı?" Ron hâlâ sırıtarak cevap verdi. "Sana kuralları açıklayayım."

Hermione, Ron'un şaşırtıcı derecede karmaşık kurallar ve düzenlemeler dizisine atlamasını dinledi. Sporun atladığı tek şey belli ki bazı güvenlik talimatlarıydı. Hermione bunun ne kadar eğlenceli olduğunu anlayamıyordu. Aşağıda boyunlarını riske atıyorlardı.

"Sonra da Falmouth Falcons'a karşı kaybettik," diye gevelemeye devam etti Ron, Quidditch kurallarını çoktan geride bırakmıştı. "Ne kadar sinirlendiğimi tahmin edebilirsin. Yine de baştan aşağı bir Chudley Cannon hayranıyım. Pride of Portee ile oynadığımızda da oradaydım. Size söylüyorum, neredeyse kazanıyorduk. Eğer o saldırı olmasaydı..." Ron hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Maç iptal edildi ve stadyum
tahliye edildi."

Hermione kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Ron bakışlarını sahadan ayırdı ve ona baktı. "Hatırlamıyor musun? Ah şey, neredeyse... ne kadar oldu? Üç yıl mı oldu? Sirius Black kaçtıktan kısa bir süre sonraydı... Tarikat Portee'deki bir Bakanlık binasına saldırmıştı. Stadyuma yakındı. Yani... evet, oyun iptal edildi. Ve paramı bile geri alamadım."

Hermione'nin düşünceleri bir anda o Prophet makalesine geri döndü. Hermione'nin Smith Malikanesi'ne zorla girmesinden sorumlu tutulan , Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın sözde lideri Sirius Black'ti. O yaptı
Bu konuda biraz suçlu hissettim ama aynı zamanda rahatladım. En azından kimse ondan şüphelenmemişti.

Ron öfkeyle, "Sanki Zümrüdüanka Yoldaşlığı bir Quidditch stadyumuna saldıracak," diye homurdandı. "Bu çok aptalca."

Hermione dalgın dalgın başını salladı, düşünceleri Sirius Black'in etrafında dönüyordu. Onun hapisten kaçtığı günü hatırladı. Lucius Malfoy skandal yaratmış, Azkaban'daki gevşek güvenliği günlerce kötülemişti. Üstüne üstlük Hermione, Narkissas'ın, Grindelwald hayatta olsaydı böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceği hakkındaki saçmalıklarını dinlemek zorunda kalmıştı. Oldukça sıkıcıydı.

"Bu zaten üç yıl önce miydi...?" Hermione dalgın dalgın düşündü.

"Evet." Ron önemle başını salladı. "Zaman akıp gidiyor, ha?"

"Sence Black gerçekten Yoldaşlık'ın lideri mi?" Hermione ihtiyatla sordu.

Ron koltuğunda arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. "Kimse kesin olarak bilmiyor. Kahin'in söyledikleri bir yana... bu herkesin tahmini."

Hermione başını salladı ve utangaç bir ifadeyle, "Ne

düşünüyorsun?" diye sordu. "Ben mi?" Ron ona baktı.

"Hm..."

Bunu bir süre düşündükten sonra sırıtarak şöyle dedi: "Biliyor musun? Bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Yani Black Azkaban'dan kaçtı, değil mi? Bunun imkansız olması gerekiyordu. Yani, o bir baş belası. Neden Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın lideri olmasın ki?"

Hermione'nin verecek bir cevabı yoktu. Bu yüzden sadece başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

{{{{{{{{+ }}}}}}}}

"Senin zavallı mazeretlerini duymak istemiyorum Rosier," dedi Riddle, aksi halde rahatsız olmayan sesinde gizlenen kötülükle.

Regulus şu anda Riddle'dan uzakta durduğu için memnundu. Odanın arka tarafından bile Riddle'ın karanlık, saldırgan büyüsünün havayı doyurduğunu hissedebiliyordu. Regulus başka bir yerde olmayı diledi. Zindan odasının soğuk taş duvarları korkunç derecede bunaltıcıydı; kasvetli atmosfer de yardımcı olmuyordu. Yine de gidemezdi. Walpurgis Şövalyeleri toplanmış, Efendilerinin etrafında saygılı bir mesafede duruyorlardı. Riddle odanın ortasında durmuş, kara büyü etrafında fırtınalar estirirken, Evan Rosier onun önünde diz çökmüştü. Regulus orada diz çökmüş olanın kendisi olmadığı için inanılmaz derecede minnettardı. Yine de, Riddle'ın yüz ifadesi boştu.

Hatta kibar olmanın eşiğindeyken, Regulus bunun bir maske olduğunu biliyordu. Tüm bu sakinliğin altında, saldırmaya hazır bir canavarın öfkeli olduğunu biliyordu.

Rosier'i buz gibi soğuk gözlerle süzen Riddle sakince sordu: "Size çenenizi kapalı tutmanızı söylemiştim, değil mi?"

Rosier'ye bakarken Riddle'ın dudaklarında hoşgörülü bir gülümseme vardı. Bu gülümsemeyi gören Regulus'un tüyleri diken diken oldu. Bu korkunç bir yalandı. Riddle'ın gerçek niyeti gözlerinin içinde acımasızca yanarken görülebiliyordu. Bu, Riddle'ın masum ifadesini grotesk ve tehditkâr bir şeye dönüştürmüştü. Regulus endişeyle yutkundu.
Rosier de tehlikenin farkına varmış olmalıydı ki, şimdi Riddle'ın önünde her tarafı titreyerek .

"Ben- ben hiçbir şey ifşa etmedim, yemin ederim," diye kekeledi Evan, umutsuzca sesindeki paniği bastırmaya çalışıyordu. "J- Jugson katılmak istiyor. O samimi. Lütfen bana inanın."

Riddle buna güldü. Sadistçe eğlencesinin acımasızlığı soğuk taş duvarlardan acımasızca yankılandı.

"Sana inanıyor muyum?" diye sordu, sözlerinden sahte bir masumiyet sızıyordu. "İnanmalı mıyım?"

Rosier, "Lordum," diye fısıldadı, ses tonunda dehşetli bir titreme vardı. "Jugson iyi bir büyü ustasıdır. Size iyi hizmet edecektir."

Riddle'ın yüzündeki çarpık gülümseme aniden kayboldu ve her zaman olduğu gibi yalan olduğu ortaya çıktı. Gözleri donuklaştı ve güzel yüz hatlarında karanlık ve uğursuz bir ifadeye dönüşen kötücül bir bakış belirdi. Riddle'ın sesi, dokunaklı bir şekilde sorarken bir fısıltıdan daha yüksek değildi,

"'*Gizli* topluluk' teriminin neresini anlamadın Rosier?"

Riddle'ın sesi kısık da olsa odanın her köşesinden net bir şekilde duyulabiliyordu. Sessizliği keskin bir bıçak gibi kesiyordu. Regulus, Riddle'ın öfkeli büyüsü odayı kaplarken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Rosier şimdi şiddetle titriyordu. Riddle'ın uzun boyunun önünde diz çökmüş, alnı yere değecek kadar derin bir şekilde eğilmişti.

"Lütfen Lordum," diye kekeleyerek merhamet diledi. "Ben... ben davamıza ihanet etmedim. Ben asla... Jugson güvenilirdir-"

"Sessizlik," diye tısladı Riddle, öfkesi kelimenin etrafını sıkıca sarmıştı.

Rosier hemen itaat etti ve sessizliğe gömüldü. Diz çökmüş takipçisine bakarken Riddle'ın yüzüne korkunç bir sırıtma yayıldı.

"Bu basit, küçük ricamı anlayamıyor gibi görünmen ne kadar trajik," diye fısıldadı Riddle, soğuk sesinden alaycı bir endişe damlıyordu. "Yine de şanslısın. Sana yardım etmeye hazırım."

Regulus bu çarpık endişeyi duyunca midesinin bulandığını hissetti. Riddle'ın önünde diz çöken kendisi olmasa da, o karanlık büyücü onu dehşete düşürmüştü. Riddle hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsemeye devam etti. Sonra aniden Rosier'nin omzunu tuttu ve onu acımasızca yere yatırdı. Bir dizi Rosier'nin göğsünde olan Riddle onu sırtı yere gelecek şekilde sıkıca bastırırken Rosier acı içinde soluk soluğa kaldı. Rosier'nin yüzündeki korkuyu tarayan Riddle'ın yüzünden rahatsız edici gülümseme hiç . Regulus, Bellatrix'in gözlerinde hayranlıkla Riddle'ı izlerken yüzünde beliren iğrenç heyecanı fark edince tiksinti duydu.

Riddle, Rosier'nin çenesini kavrayıp ağzını zorla açarken sakin bir şekilde gülümsedi. Regulus, Rosier'nin vücudunun nasıl seğirdiğini görebiliyordu ama Riddle'ı pençelemeye çalışsa da elleri asla temas edemiyordu.

Riddle hafifçe, "Ne dağınık bir iş," diye düşündü. Rosier'in gözlerine baktı ve gülümseyerek ekledi: "Benimle birlikte olduğun için şanslısın.

doğru şeyler."

Sonra diğer elini kaldırdı ve bir şekilde Rosier'nin dilini yakalamayı başardı. İşin içinde bir tür büyü olmalı ki Riddle dilini kolayca kopardı. Regulus dehşet içinde Riddle'ın asasını kaldırmasını izledi. Rosier'in gözleri dehşetle açılırken, yüzünde panik ve korku gözyaşları yuvarlandı.

Riddle, Rosierye son bir kez baktı ve sesinde sadist bir tonla, "Benim için bir zevk," dedi.

Riddle hiç tereddüt etmeden asasını dilin üzerinde gezdirdi, büyü asanın ucunu keskin bir bıçağa dönüştürdü. Bıçak dokuyu keserken Rosier'den acı dolu bir çığlık yükseldi. Büyüsüyle Rosier'in dilini kolayca keserken Riddle'ın yüzündeki zalim eğlence hiç kaybolmadı. Uzvu tamamen kopardı ve kütükten inanılmaz miktarda kan aktı. Rosier'in ağzına, çenesine ve yanaklarına doğru aktı.
Bir kısmı Riddle'ın ellerine de sıçradı ama pek umurunda değil gibiydi. Gözlerinde bir merakla kopmuş dili bir süre inceledikten sonra fırlatıp attı. Dil taş zemine çarpıp iğrenç bir ıslak ses çıkarınca Regulus irkildi.

Sonra Riddle Rosier'e olan ilgisini tamamen kaybetmiş gibiydi. Yerdeki Slytherin'in acı dolu çığlıklarını tamamen görmezden gelerek zarifçe ayağa kalktı. Riddle'ın parmaklarını bir kez şıklatmasıyla üzerindeki kan kayboldu ve onu her zamanki gibi tertemiz bıraktı. Bu sırada Rosier hâlâ yerde kıvranıyor, acı içinde çığlıklar atıyor ve ağzından kan fışkırıyordu. Riddle kurbanına bakmadı bile. Korkunç bir gülümsemeyle ağzını kıvırarak diğer takipçilerine döndü. Regulus kaskatı kesildi, korku giderek artıyordu. Karanlık büyücü ise memnun bir ifadeyle gülümsemekle yetindi,

"Toplantı sona erdi."

Ellerini birbirine vurarak kapıya yöneldi ve onları takip etmelerini işaret etti. Ne Regulus ne de diğerleri itaatsizlik etmeye cesaret edebildi. Riddle kapıyı açmadan önce kısa bir süre durdu ve bir şey düşündü. Sonra, sırıtışı hâlâ yerinde, tekrar arkasını döndü.

"Eğer gerçekten hızlı olursan," dedi şimdi ağlayan Rosier'e. "ve dilini hastane kanadına götür, eminim tekrar dikebilirler. İyi şanslar."

Bununla birlikte Riddle odadan çıktı. Regulus bir kukla gibi peşinden koştu. Rosier'i bu şekilde terk ettiği için kendini çok kötü hissediyordu. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı ama yine de...

Yine de Regulus, Riddle'a karşı gelmekten çok korkuyordu.

Bu yüzden, mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışarak diğerlerini takip etti. İsteyeceği son şey bir şekilde Riddle'ın gazabına uğramaktı. Zindanların tenha kısmını hızla geride bıraktılar ve Riddle durduğunda Büyük Merdiven'i geçtiler. Şövalyeler de durdu, hâlâ saygılı mesafelerini koruyorlardı. Regulus temkinli bir şekilde Riddle'ın bakışlarını takip etti. Hermione Rookwood'un merdivenlerden indiğini görünce kaşlarını kaldırdı. Riddle'ı görünce kısa bir süre durdu ama sonra hızla ona doğru yürüdü. Riddle kıza baktı ve Regulus diğerinin gözlerinde tehlikeli bir parıltı fark edince endişeyle yutkundu. Ne yazık ki Hermione yaklaşan fırtınayı fark etmemiş gibi görünüyordu ama Riddle'a gülümsedi. Dudaklarında dolaşan o masum gülümseme Regulus'un onu yakalayıp sarsmak istemesine neden oldu. Bu kadar kör, bu kadar saf mıydı? Kendini neye bulaştırdığının farkında değil miydi? Ona bağırmak, gözlerini açmasını ve korkunç gerçeği görmesini sağlamak istiyordu. Ancak her zaman olduğu gibi Regulus'un elleri bağlıydı ve sessizce izlemeye mahkûmdu.

"Hermione," dedi Riddle ipek gibi bir sesle. Ses tonunda uğursuz bir alt akıntı vardı. "Geç kaldın."

Bu ses tonunu duyunca Regulus'un omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Riddle sakin ve ilgisiz görünüyordu ama bu bir maskeydi. Her zaman öyleydi. Regulus, Riddle'ın masum Müdür Bey görüntüsünün ardında saklı olan dehşeti nasıl olup da kimsenin göremediğini anlayamıyordu. Korkuyla Hermione'nin Riddle'a biraz daha yaklaştığını gördü, hâlâ o masum gülümsemesi yerindeydi. Yapması gereken şey, özür dilemek olurdu. "Hayır, geç

kalmadım," diyerek Riddle'a karşı çıkmaya cesaret etti.

Regulus keskin bir nefes çekti. Bulundukları koridor oldukça ıssızdı ve açıkçası, Riddle insanları daha azı için lanetlemişti. Regulus endişeyle alt dudaklarını kaşıdı. Hemen yanında duran Bellatrix'in gözlerinde o bildik sadist parıltı vardı ve Hermione'yi bir şahin gibi izliyordu.

Yine de Riddle kıza küfretmek yerine, "Neredeydin?" diye sordu.

Hermione kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bu keskin istek karşısında dehşete kapılmak yerine, yüzü aydınlandı. Kız Riddle'ın eline uzanıp kendi elini tutmaya bile cesaret edince Regulus şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.
İşin tuhafı, Baş Oğlan bu cüretkârlığa tepki göstermedi ama kendisine dokunmasına izin verdi.

"Quidditch sahasındaydım," dedi Hermione mutlulukla. "Gryffindor takımının antrenmanı vardı. Ginny de gelip izlememi istedi."

Riddle'ın buz gibi gözleri kızı tararken korkuyla parlıyordu. Keskin bir el hareketiyle Şövalyelerine kendisini takip etmelerini işaret etti.
Sonra Hermione'yi Slytherin ortak salonuna doğru götürdü. Kız Riddle'ın yanında yürüyordu, büyücünün etrafında akan kara büyüden tamamen habersizdi. Regulus bunu anlayamıyordu. Havadaki o saldırgan büyüyü nasıl fark edememişti?

"Antrenmandan sonra," diye devam etti Hermione neşeyle. "Ginny süpürgesine binmeyi denememe izin verdi."

Gryffindor neşeyle Riddle'a gülümsedi, hâlâ onun elini tutuyordu. "Sen

hiç süpürgeye bindin mi?" diye sordu neşeyle.

Regulus endişeyle kaşlarını çattı. Bu kadar tehlikeli olmasaydı, durumu neredeyse komik bulabilirdi. Riddle buradaydı, etrafı uşaklarıyla çevriliydi ve kolunda geveze bir Gryffindor kızı sallanıyordu. Yüzeyin altında gizlenen karanlığı göremiyor gibi görünen bir Gryffindor kızı.

Hermione'nin safça sorusuna Riddle'ın verdiği cevap, "Aslında öyle," oldu.

Sesi alçaktı, kelimeler zehirle doluydu. Hermione yine içinde bulunduğu tehlikeyi fark etmedi. Riddle'a bakıp gülümsedi ve umursamadan devam etti,

"Bu çok zor. Tekrar deneyeceğimi sanmıyorum. Ayrıca tehlikeli de. Neredeyse düşüyordum. Öğrencilerin süpürgeye binmesinde bir sakınca olmadığına emin misiniz? Quidditch sakatlanmaya daha yatkın gibi görünüyor."

Artık ortak salonun girişine varmışlardı ve Riddle Hermione'yi sürükleyerek içeri girdi. Kıza bakarken dudaklarında yırtıcı bir gülümseme vardı. Regulus oldukça endişeliydi. Belki de açıkta bir şey *yapmak* istemedi ve ortak salonun güvenliğine ulaşana kadar bekledi?

"Ben de pek Quidditch hayranı sayılmam," diye yanıtladı Riddle sonunda. "Ne yazık ki, Baş Oğlan bile bu sporu okuldan yasaklayamaz.
Hogwarts."

Hermione omuz ve makul bir şekilde, "Sanırım pek çok insan seviyor. Yani, Quidditch Kupası var. Ginny bana bu yıl Gryffindor'un kazanacağını söyledi."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve hemen Quidditch Kupası'nın nasıl verildiği ve bu yıl hangi evin kupayı alma ihtimalinin yüksek olduğu konusunda uzun bir açıklamaya girişti. Regulus, Riddle'ın koltuklardan birine oturmasını şaşkınlıkla izledi,

Hermione onun yanındaydı ve konuşmalarının üzerine çökmesine izin verdi. Regulus diğerinin Quidditch'ten ne kadar nefret ettiğini biliyordu ama yine de karanlık büyücü Hermione'nin söz selini durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Riddle kızı pek dinliyor gibi görünmüyordu ama Regulus normalde Baş Oğlan'ın kendisine bu kadar gevezelik etmeye cüret eden herkesi lanetleyeceğini biliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, karanlık büyücü Hermione'ye hiçbir şekilde zarar vermedi. Ne yapmaya çalışıyordu?

Hermione, Riddle'ın dikkatsizliği yüzünden cesareti kırılmamış bir halde, "Süpürge sopasında bir tür havada asılı kalma büyüsü ve fırçada da bir hızlandırma büyüsü," diye açıkladı. "Bir de yastık büyüsü. Ama onları nasıl kontrol etmen gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Süpürgem az önce savruldu, görüyorsunuz. Neredeyse düşüyordum."

Riddle bir kitabı karıştırırken, "Bu sadece bir spor," dedi. "İyi olmak *zorunda değilsin,* Hermione."

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Evet, muhtemelen haklısın," dedi.

Regulus bunu duyunca neredeyse boğulacaktı. "*Muhtemelen haklısın"* mı?! Kimse Riddle'la böyle konuşmaya cesaret edemezdi. O her zaman tam bir hürmet beklerdi. Büyücü yine bu küstahlığa aldırış etmedi ve umursamaz bir tavırla omuz silkti. Regulus göz ucuyla diğerlerinin de bu tuhaf konuşmayı takip ettiğini görebiliyordu. Her bir çift Slytherin gözü Riddle'a odaklanmıştı. Bellatrix bile asasını telaşla oynatıyor, belli ki Hermione'yi lanetlemek istiyordu.

Hermione, "Ben Görünme'yi tercih ederim," diye devam etti. "Daha hızlı ve çok daha güvenli. Sen ne düşünüyorsun?"

Riddle ona baktı ve sıkılarak, "Kesinlikle süpürge sopası kullanmaktan daha iyi," dedi.

Gözlerini kıza dikti. Sonra aniden konuyu değiştirerek sert bir şekilde sordu: "Beery bugün ödevlerinizi geri getirmedi mi? Kaç not aldınız?"

Sesi, Hermione'nin kompozisyonu kendi standartlarına uymazsa bundan hiç memnun olmayacağını gösteriyordu. Yine de, kız Riddle'ın incelemesi altında en ufak bir gerginlik göstermedi. Mümkünse yüzü daha da aydınlanmıştı. Çantasına daldı ve içinden bir rulo parşömen çıkardı. Gözlerinde neşeyle dans eden gururla ruloyu Riddle'a uzattı. Ve büyücü parşömeni açamadan, ağzından kaçırdı,

"Ben 'O' aldım."

"Hm," Riddle'ın makaleye göz gezdirirken yaptığı tek yorumdu.

Hermione, Riddle'ın gözleri makalesinin üzerinde gezinirken onu izledi. Sonra bir umutla Riddle'ın sözünü kesme cüretini gösterdi,

"Belki bir sonraki denemede birlikte çalışabiliriz."

Regulus nefesini tuttu, Riddle'a bakarken içinde korku kabarıyordu. Riddle bir şeyler okurken onu rahatsız etmek, birinin yapabileceği en aptalca şeydi. Yine de Baş Oğlan Hermione'nin küstahlığına şiddetle karşılık vermedi, sadece kıza baktı. Regulus neredeyse şaşkınlıkla başını sallayacaktı. Herhangi bir kompozisyon üzerinde Riddle'la çalışmaktan daha *kötü* ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. Riddle sadece Gryffindor'lu kıza kaşlarını kaldırdı ve buyurgan bir tavırla kararını verdi,

"Kafa Karıştırıcı Karışım hakkındaki kompozisyonu birlikte yazacağız. İksir dersinde geri kalıyorsun."

Şimdi de kız Riddle'a surat asıyordu. Cidden, surat *asıyordu*. Regulus artık ne olduğunu bilmiyordu. Eğer Riddle şimdi elini kaldırıp kıza yumruk atsaydı, Regulus hiç şaşırmazdı. Yine de bir kez daha hiçbir şey olmadı. Sadece Baş Oğlan'ın dudaklarında bir sırıtma belirdi.

Hermione suratını asarak, "Ben kal*mıyorum*," diye ısrar etti. "...belki işin pratik kısmında. Ama kesinlikle iksir teorisinde değil."

Riddle'ın cevabını bile beklemedi. Bunun yerine dudaklarını büzdü, belli ki bir şeyler düşünüyordu.

"Saat kaç bu arada?" Hermione sordu.

İzin istemeden Riddle'ın kolunu tuttu ve kol saatini kontrol etti. Regulus artık Riddle'ın karşısında şaşkına dönmeyi bırakmıştı. Devam etmekte olan bu felaketi korkuyla izlemeye devam etti.

"Oldukça geç..." Hermione düşündü. Sonra Riddle'a baktı ve "Yakında Başkanların ortak salonuna dönecek misin?" diye sordu.

Riddle sanki onu öldürmeyi düşünüyormuş gibi buz gibi gözleriyle onu taradı. Ama sonra başını salladı ve "Burada işim bitti. Size Gryffindor kulesine kadar eşlik edeceğim."

"Tamam." Gryffindor kızı ona gülümsedi. "Teşekkür ."

Hermione mutlulukla gülümseyerek çantasına uzandı. Çantanın askısını tutarken kahverengi gözleri Regulus'a takıldı. Hermione'nin dikkati Riddle'dan ona kayınca Regulus kaskatı kesildi.

"Regulus," dedi Hermione dostça.

"Evet...?" Regulus temkinli bir şekilde fısıldadı, Riddle'ın bakışlarını üzerinde yoğunlaştırmasını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Hermione şimdi Regulus'un lehine Riddle'ı tamamen görmezden geliyordu. Hâlâ yumuşakça gülümseyerek şöyle dedi,

"Hatırlıyor musun, Kadim Rünler için birlikte çalışmak istemiştik? Hâlâ istiyor musun? Yarın vaktim var. Kütüphanede buluşabiliriz."

"Ee... tamam mı?" Regulus düşünmeden cevap verdi.

Çok geç, Riddle'a dikkat çekmeyen bir bakış fırlattı ve Baş Oğlan'ın kendisine karanlık bir şekilde baktığını görünce endişeyle kaskatı kesildi.

Riddle belli ki Hermione'nin Regulus'a kendisinden daha fazla ilgi göstermesinden hoşlanmamıştı. Regulus hemen gözlerini kaçırdı, kalbi göğsünde korkuyla çarpıyordu.

"Harika," dedi Hermione mutlulukla. "Görüşürüz o zaman."

Sonra koltuktan kalktı ve çantasını omzuna attı. Hâlâ Regulus'a karanlık bakışlar fırlatan Riddle'a baktı.

"Geliyor ?" diye sordu karanlık büyücüyü neredeyse sabırsızlıkla.

Riddle'ın soğuk bakışları sonunda Regulus'u terk etti. Hermione'ye baktı, başını salladı ve ayağa kalktı. Regulus, Riddle'ın Hermione'yi sessizce takip ederek ortak salondan çıkışını şaşkınlıkla izledi. Bütün bu konuşmayı gözlemleyen tek kişi o değildi. Orada bulunan diğer tüm Slytherin'lerin yüzlerinde de benzer şaşkınlık ve inanmazlık ifadeleri vardı.

†

"Sen iyi misin?" Hermione Riddle'a bakarken endişeyle sordu.

Slytherin onun yanında yürüyordu ve ortak salondan çıktıklarından beri hiçbir şey söylememişti. Şimdi Tom'un mavi gözleri ona dikilmişti. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Tuhaf bir şekilde inceydi, sanki anlamsızca ortaya çıkmış gibiydi.

Riddle kadife gibi sesiyle, "Elbette," diye cevap verdi.

Merdivenleri çıkmaya devam ettiler, yine sessizlik içinde. Ancak yedinci kata ulaştıklarında ve ıssız bir koridorda ilerlerken Tom tekrar konuştu.

"Ee..." dedi, masumca bir kaşını kaldırarak. "Siyah'ı seviyor musun?"

"Regulus mu?" Hermione alnını çatarak sordu. "Evet... Sanırım öyle."

Ondan sonra Tom kuşkulu bir şekilde sessizleşti. Hermione'nin yanında yürüyordu, görünüşe göre derin düşüncelere dalmıştı. Hermione'nin onun davranışları karşısında kafası karışmıştı.

"O senin arkadaşın, değil mi?" diye sordu sonunda. "Bu onun iyi olduğu anlamına geliyor, değil mi?" Hermione kısa bir süre tereddüt etti, ama sonra kendini tutamayarak uğursuzca ekledi, "Sonra... aşağılamak gibi olmasın ama bazı arkadaşların biraz... şey, korkutucu?"

Bu nihayet Riddle'ın yüzündeki karanlık çatık kaşları kovmayı başardı. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve usulca güldü.

"mi?" diye sordu kibirli bir tavırla.

Bunu duyan Hermione sırıtarak ona baktı. Gözlerini devirdi ve sesinde yoğun bir alaycılıkla, "Evet, eminim senin için sürpriz olmuştur," dedi.

Sırıtışı hâlâ yerinde olan Riddle'ın beyaz dişleri ona doğru parladı ve "Demek arkadaşlarımdan korkuyorsun, öyle mi?" diye alay etti.

"Pff." Hermione eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Hayır, kesinlikle değil."

"Hm... Öyle mi?" Riddle mırıldandı, şimdi sesinde baştan çıkarıcı bir ton vardı.

Yürümeyi bıraktı ve Hermione'yi kabaca koridorun duvarına doğru itti. Elleri kızın kollarında gezinip onu duvara yaslarken sırıtışı yüzünden hiç eksik olmadı. Ona doğru eğildi ve dudakları hafifçe kulağının kabuğunu okşayarak fısıldadı,

"Belki de korkman gereken benim."

Hermione onu bu kadar yakınında hissedince tüylerinin diken diken hissetti. Hermione bir karşılık veremeden Riddle çenesinden tutup yüzünü kaldırdı ve ağzını zorla Hermione'nin yüzüne çarptı.

onunkini. Tom'un dili kadının ağzını keşfederken, vücudunun ağırlığı kadını taş duvara doğru sertçe bastırıyordu. Tom'un öpücüğü çok talepkârdı ve ondan kaçamaması için onu sıkıca tuttu.
Şaşırtıcı bir şekilde Hermione, Riddle'ın bir *büyücünün*
Agresif davranışları yüzünden içinde hiç korku yoktu.

Elbette Tom onun efendisiydi ama ona hiç zarar vermiş miydi? Zaman zaman göz korkutucu olabildiğini kabul etmek zorundaydı ama ona karşı hiç elini kaldırmamıştı. Tuhaftı ama şimdi bile Riddle ona bu kadar yakınken ve onu oldukça yaralayıcı bir öpücüğe boğarken, Hermione kendini korkmuş hissetmiyordu. Tam tersine, bundan zevk alıyordu.
Onun yakınlığından hoşlanıyor ve kollarında kendini oldukça güvende hissediyordu.

Riddle'ın ellerinden biri Hermione'nin kıvırcık saçlarına uzandı. Bir avuç yakaladı ve sertçe çekerek Hermione'nin başını geriye itti. Hermione usulca soludu. Tom ona doğru eğildi ve çenesinin hizasına öpücükler kondurdu. Hermione gözlerini kapadı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Riddle onu sıkıca tutmasına ve boğazı şekilde açıkta olmasına rağmen, her zaman var olan korku yine de ona geri gelmedi. Hermione bunun birkaç ay önce, hâlâ Malfoy malikanesindeyken olduğunu hayal . Riddle'ı tanımadan önce, bir büyücü onu bu şekilde zorlasaydı korkudan ölürdü.

Riddle'ın dokunuşları hâlâ sahiplenici ve talepkârdı. Dudakları boynunun hassas derisine ulaştı ve Hermione dişlerinin onu ısırdığını hissetti. Bir eli hâlâ kıvırcık saçlarına dolanmış, onu yerinde tutarken, Tom'un diğer eli belini kavrayarak hareket etmesini engelliyordu. Gariptir ki Hermione yine de ondan uzaklaşmak istemediğini fark etti. Onun yakınlığı harika hissettiriyordu.

Tom onun boynunun derisine sahiplenici öpücükler kondurmaya devam ederken, Hermione kendini daha fazla tutamadı. Tom'un yumuşak dudakları onu gıdıkladı ve Hermione'den bir kıkırdama yükseldi. Bunu duyan Tom aniden durdu ve doğruldu. Ona baktı ve Hermione sırıtmaktan kendini alamadı. Onun gözlerinde parıldayan eğlenceyi görünce kaşları havaya kalktı. Yakışıklı yüz hatlarında gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Hermione'nin yüzündeki sırıtış genişledi, ta ki

olumlu bir şekilde ona bakıyordu. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını Tom'un gür siyah saçlarında gezdirerek tamamen karıştırdı. Tom hâlâ ona bakıyordu, şaşkındı ve onun 'cüretkârlığı' karşısında olduğu yerde donup kalmıştı. Hermione'nin eli Tom'un ensesine uzandı ve onu çekiştirdi. Adam karşı koymadı ve kendisine doğru çekilmesine izin verdi. Dudaklarını Hermione'ninkilere değdirirken gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Onu karşısında hissettiğinde, Tom sersemliğinden kurtuldu ve Hermione'nin öpücüğüne karşılık vermeye başladı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi gün dersten sonra Hermione kütüphaneye doğru yürüdü. Ağır okul çantasını sıkıca tutarak başını çevirdi ve çalışma arkadaşını aradı. Büyük pencerelerden birinin hemen altındaki bir masada oturan Regulus Black'i gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi.
Hızla ona doğru koştu. "Merhaba," diye

selamladı Hermione.

Regulus kitabından başını kaldırdı. Hermione'yi tararken dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi.

"Hey," dedi.

Gryffindor telaşla, "Geç kalmadım, değil mi?" diye

sordu. "Hayır, hayır," diye güvence verdi Regulus.

"Erkenden geldim."

"Oh, tamam." Hermione kütüphane masasında onun yanına oturdu. "Çoktan başladın mı?"

Regulus onun bu yakınlığı karşısında biraz gergin göründü ama sadece başını salladı. "Hayır, Herboloji kompozisyonu üzerinde çalışıyordum. Kadim Rünler'e şimdi başlayabiliriz."

"Mükemmel."

Regulus rün ders kitabına uzandı ve çevirerek açtı. "Bureus'un aforizmasıyla başlayabileceğimizi düşündüm."

Hermione başını salladı ve çantasından bir rulo parşömen çıkardı. Bakışları Regulus'un okul kitapları yığınının arasına sakladığı kocaman, eski bir kitaba takıldı.

"O da ne?"

"Hm?" Regulus aforizmadan başını kaldırdı. "Ah, şu. Aslında Profesör Wenlock'tan ek ders istemiştim. O da bana bu kitabı verdi."

Eski kitabı yığından çekip aldı ve Hermione'ye uzattı. "Ah."

Hermione kendini biraz dışlanmış hissederek güzel kitaba baktı.

Regulus onun beceriksizliğini fark etmiş gibiydi ve gülümsedi. "İstersen üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Hermione anında canlandı. Yine de çekingen bir tavırla, "Bilmiyorum... Profesör Wenlock'un bunu onaylayacağını sanmıyorum. Yani onun sınıfına daha yeni katıldım. Zaten muhtemelen o kadar da iyi değilimdir..."

"Saçmalama," diye güvence verdi Regulus. " için sorun olmayacağına eminim. Duyduğuma göre zaten sınıf birincisiymişsin."

Hermione onun övgüsü karşısında kızardı. Sonra eski kitabı dikkatle açtı ve anında metne daldı. Hızla çevirilerine başladılar ve Hermione, Regulus'la çalışmanın oldukça canlandırıcı olduğunu fark etti. Rünleri kesinlikle biliyordu ve birlikte eski kitapta oldukça karmaşık bir pasajı çevirmeyi başardılar. İkisi de kısa bir mola vermeye karar verdiklerinde iki saatten fazla çalışmışlardı bile. Hermione yorgun bir şekilde sandalyesinde yaslandı, gözlerini ovuşturdu ve Regulus'un çantasından Gelecek Postası'nın bir kopyasını çıkarmasını izledi. Hermione'yi ön sayfada yine Dolores Umbridge'in resmi karşıladı. Rahatsızca ürperdi. Umbridge'in yanındaki fotoğraf Sirius Black'i gösteriyordu. Üzerinde ancak hapishane kıyafeti olabilecek bir kıyafet vardı ve kameraya ters ters bakıyordu. *Hm... Sirius Black.* Hermione bunu ancak şimdi fark etmişti.

"Söylesene..." diye merakla sordu Regulus'a bakarak. "Sirius Black... seninle herhangi bir akrabalığı var mı? Yani, aynı soyadını taşıyorsunuz."

Regulus anında gerildi, göz temasından kaçındı ve sinirli bir şekilde tüy kalemiyle oynamaya başladı. Bunu gören Hermione soruyu sorduğuna pişman oldu.

"O... şey..." diye mırıldandı Slytherin beceriksizce. "Sirius benim... benim kardeşim."

Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kardeşin mi?"

Regulus başını salladı, hâlâ Hermione'ye bakmıyordu. Durum onun için oldukça utanç verici gibi görünse de, yine de devam etti,

"O benden daha yaşlı. Ben Sirius Hogwarts'ta beşinci yılındaydı. Aslında onu pek hatırlamıyorum. Her neyse, onunla ailem arasında büyük bir tartışma oldu. Ondan sonra taşındı. O zamanlar hâlâ öğrenciydi. Sanırım son senesindeydi."

Hermione dalgın dalgın fotoğrafa bakarak, "Ah," diye düşündü. "Bu çok üzücü."

Bunun üzerine Regulus başını kaldırdı ve iri gözlerindeki şaşkınlıkla ona baktı.

"Üzgün mü?" diye sordu şaşkınlıkla, sanki beklediği son cevap buymuş gibi.

Hermione başını salladı. "Evet. O senin kardeşin ve sen onu hiç tanıyamadın."

Regulus sinirli bir şekilde güldü ve elini siyah saçlarında gezdirdi. "Bunu bana ilk kez birinin söylediğini biliyor musun?"

Hermione kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Aslında çoğu insan onun gibi bir suçluyla akraba olmanın utanç verici olduğunu düşünüyor." Regulus gergin bir şekilde cevap verdi. "Annemle babam onun hakkında hiç konuşmaz. Sanki hiç var olmamış gibi."

"Onun kardeşin olmasından utanıyor musun?" Hermione çekingen bir tavırla sordu.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Regulus. "Bazen, sanırım. İnsanlar bana Sirius'un ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söyleyerek büyüdüm.
Bazen *bana* da tuhaf bakıyorlardı, çünkü ben bir Çamurkan aşığının . Muhtemelen benim de ağabeyim gibi olacağımı düşünmüşlerdir."

Bunu duyunca Hermione'nin göğsünde bir şey daraldı. Bu duygu ona ağır geliyordu ama tanımlayamıyordu ya da belki de tanımlamak istemiyordu. Bir şekilde ağzı açıldı ve sessizce not aldı,

"Ama sen... onun gibi değilsin?"

Regulus bir süre ona baktı. Sonra yavaşça konuştu, şüphe ses tonunun kenarlarında sert bir şekilde yanıyordu,

"Hayır, değilim."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Hermione, bu konuşmanın tehlikeli yönünü umursamadan. "Hâlâ onunla tanışmak istiyor musun?"

Şimdi Slytherin'in gözleri ona dikilmişti, gözlerinde bir öfke gölgesi vardı. Sonra Regulus öfkeyle, "Neden onun gibi biriyle tanışmak isteyeyim ki?" diye çıkıştı.

Hermione ona baktı ve kekeleyerek, "Ben... sanırım ben kardeşimle tanışmak isterdim. Eğer bir tane olsaydı. Sadece... bilmiyorum... konuşmak için.
onu."

Regulus cevap vermedi. Onun yerine parşömen rulosuna uzandı ve Gryffindor'lu kızı tamamen görmezden gelerek çevirisi üzerinde çalışmaya devam etti. Hermione baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Onu aşağılamak istememişti. Çabucak bakışlarını kendi parşömenine indirdi.
bir şeyi nasıl önerebilmişti? diye kendini azarladı. Regulus şimdi ona kızgındı. Sandalyesine otururken Hermione'nin vücudu gergindi. Sessizlik acı verici bir şekilde bastırıyordu.

çalışmaya çalışırken üzerine çöktü. Bir süre sessizce rünleri karaladıktan sonra Hermione daha fazla dayanamadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ürkekçe.

Regulus'un tüy kalemi parşömeninin üzerinde dans etmeyi bıraktı. Hemen cevap vermedi ama bir süre sonra usulca konuştu,

"Üzgün olmana gerek yok Hermione. Ben... Bu benim için biraz hassas bir konu. Sirius sadece-"

Kendini durdurdu ve beceriksizce boğazını temizledi. Bakışları işinden ayrıldı ve Hermione'ye baktı. Küçük bir gülümseme bile ağzının kenarlarından çekingen bir şekilde süzüldü.

Regulus nazikçe, "Bu senin hatan değil," dedi.

Hermione başını salladı, temkinli bir şekilde gülümsemeye karşılık verdi. "Yine de bu konuyu açtığım için özür dilerim. Bana düşmezdi." Çekingen bir ifadeyle rün kitabını işaret etti. "Çeviriye devam edelim mi?"

Regulus ona bir gülümseme gönderdi, belli ki konu değiştiği için minnettardı. "Evet, lütfen, hadi yapalım. Aslında tam burada sıkışıp kaldım..."

Kitaptaki bir cümleyi işaret etti ve Hermione okumak için biraz daha yaklaştı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Aynı hafta Perşembe günüydü, Hermione eve doğru yürürken DADA sınıfı. Geç kalıyordu. Ne yazık ki, Umbridge'in lanetinin birkaç gün önce böğründe bıraktığı derin kesik yeniden ortaya çıkmıştı. Son birkaç gündür güzelce iyileşiyordu, ta ki bugün Charms sırasında serseri Dissendium ona isabet edene kadar. Dean bunun için hemen özür dilemişti. Yine de darbe Hermione'nin kesiğini rahatsız etmiş ve tekrar acımıştı. Yine de çok kötü değildi. DADA dersini kesinlikle kaçırmayacaktı.

Hermione sonunda düello salonuna girdiğinde geç kalmıştı. Diğer herkes çoktan oradaydı ve Lupin sınıfının önünde durmuş, Attonitum Laneti'nin asa hareketlerini açıklıyordu. Hermione odaya adımını attığında parlak sarı gözleri ona dikildi. Hermione onun bakışları altında hafifçe kızardı, geç kaldığı için utanmıştı. Kurt adam ona sırıttı.

"Bu Rookwood değil mi?" dedi Lupin kuru sesle. "Acele etme, acele etme."

Hermione başını eğdi. "Geç kaldığım için özür dilerim, Kaptan Lupin."

Lupin sadece omuz silkti, sarı gözleri muzipçe parlıyordu. "Sadece sıkıcı kısmını kaçırdın. Bunun için seni suçlayamam."

Keskin dişlerini göstererek ona bir gülümseme fırlattı, sonra da dersine devam etti. Hermione derin bir nefes aldı ve sessizce durup Lupin'in talimatlarını takip etmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra Lupin açıklamalarını bitirdi ve öğrencilerini laneti kendileri denemeleri için cesaretlendirdi. Hermione, Malfoy kütüphanesindeki eski bir kitapta Attonitum Laneti hakkında bir şeyler okuduğunu hatırladığı için rahatlamıştı. Aksi takdirde, Lupin'in açıklamalarının tamamını kaçırdığı için şimdi sorun yaşayacaktı.

Diğer öğrenciler birbirleriyle sohbet ederek ve asalarını çekerek eğitim mankenlerinin yanına doğru yürümeye başladılar. Hermione yine geride kalmak istemediği için aceleyle onları takip etti. Boş bir kukla arayan Hermione, bir elin sinsice okul cüppesinin altından geçip beline dayanmasıyla hafifçe sıçradı. Başını kaldırdığında Tom'un yakışıklı yüzünde bir sırıtışla karşılaştı.
Hermione asasını sıkıca kavrayan elini gevşetti.

"Hermione," diye selamladı Riddle kadifemsi sesiyle, onu kendine

çekerek. Hermione kibarca, "Merhaba," diye karşılık verdi.

Slytherin düşünceli bir şekilde onu taradı, sert bakışları onun formu üzerinde geziniyordu. Sonunda sordu, sesinde hiçbir şey yoktu

Duygu,

"? Yine topallıyorsun."

Hermione, hâlâ belinde duran parmaklarının, Umbridge'in kesme lanetinin onu yaraladığı noktanın üzerinde usulca gezindiğini hissedebiliyordu. Çabucak yüzüne güven verici bir gülümseme yerleştirdi.

"Ben iyiyim."

Tom'un buz mavisi gözleri onun yanında oyalandı. Mühürlenmişlerdi ve hiçbir şey ele vermiyorlardı. Sonra aniden eli Hermione'yi bıraktı ve Tom ondan bir adım uzaklaştı. Şimdi yüzünde güler yüzlü bir gülümseme vardı, ama Hermione bunun daha önceki duygusuz bakışından bile daha fazla bir maske olduğu izlenimine kapıldı.

Tom yumuşak bir sesle, "Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi.

Yüzündeki küçük gülümseme hiç değişmedi, gözleri bile parlıyordu. Yine de sahteydi ve Hermione onun neyi gizlemeye çalıştığını merak etti. Tom'a sormanın güvenli olup olmayacağını düşünürken, Ginny yanlarına geldi. Riddle'ın yüzündeki gülümseme anında kayboldu.

"Ah, Riddle," diye cıvıldadı Ginny, sesindeki sahte coşku acı verecek kadar açıktı. "Müdürümüzle tanışmak her zaman büyük bir *zevk*."

Mavi gözleri Ginny'nin üzerinde gezinirken Tom'un soğukkanlı yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi sakince. "Size de iyi günler, Bayan Weasley."

Ginny'nin sahte gülümsemesi hiç değişmedi. Onun yerine son derece kibar bir sesle, "Bugün sınıfın Gryffindor tarafında kalmaya ne dersin? *Eminim* bu herkesi rahatlatacaktır. Eğer bir şey olursa, kimsenin *kazara* başıboş bir lanet tarafından vurulmamasını sağlamak için saygıdeğer Baş Oğlumuza güvenebiliriz."

Ginny'nin sesinde alaycılık ve biraz da ima vardı ama Tom yine de duymamış gibi davrandı.

"Sanırım benim yardımım olmadan da gayet iyi idare edeceksin," diye kesinlikle nazik bir tonda güvence verdi.

Ginny sahte dostluğunu bir kenara bırakıp Tom'a dudak büktü. Slytherin onu görmezden geldi ve Hermione'ye döndü. Bakışları bir kez daha Hermione'nin yaralı tarafına kaydı. Gözleri Hermione'ninkilere kaydı ve Tom tartışmaya yer bırakmayan bir sesle emretti,

"Bugün düello yapmayacaksın, Hermione."

Hermione bu sert emir karşısında kısa bir süre şaşırdı ama sonra başını hafifçe eğdi.

"Evet, Tom."

Masmavi gözleri Ginny'ye dikildi, ama sonra dönüp tek kelime etmeden Malfoy ve Dolohov'a doğru yürüdü. Ginny başını salladı ve dudak büktü,

"Şey..." Gözleri Riddle'ı sınıfın diğer tarafına kadar takip etti. "Bu biraz garipti. Kim olduğunu sanıyor? Kralın kralı kale?"

"Erm..." Hermione titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi. "O sadece... biraz *aşırı korumacı*, çünkü ben... şey... sırtımı incittim?"

Ginny'nin bakışları Hermione'ye kaydı. Bir an öylece baktı, sonra ince bir kaşı saç çizgisine kadar yükseldi.

"Sırtını incittin, ha?" Ginny sesine alaycı bir ton katarak sordu. Sonra bir elini Hermione'nin omzuna vurdu. "Biliyor musun? Gerçekten bilmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum."

Ginny asasını çekti ve eğitim kuklasına bir Attonitum laneti gönderdi. Lanet tam kuklanın yüzüne çarptı ve şiddetli bir patlamayla infilak etti. Kukla yalpaladı

ama dengesini korudu, muhtemelen bir tür kalkanla korunuyordu.

"Senden hoşlanıyorum Hermione," diye bilgi verdi Ginny, dikkati tamamen kuklasındaydı. "O yüzden erkek arkadaş seçimine bir şey demeyeceğim. Muhtemelen bu sadece bir dönem ve ben de Riddle yokmuş gibi davranacağım."

Hermione kendi asasını çekti ve lanetle çalışmaya başladı. Ginny haklıydı, Hermione de Riddle hakkında konuşmak istemiyordu. Onun yerine asasını salladı.

Attona!

Sihir, asasından geçip lanete dönüşmeden önce Hermione'nin tüm vücudunu karıncalandırdı. Hermione'nin kuklasının göğsüne çarpmadan önce havada hızla ilerledi. Kukla savruldu, neredeyse düşüyordu ama sonra geri sıçradı.

"Neat," dedi Ginny kayıtsızca.

Hermione utangaç bir ifadeyle kızıl saçlıya gülümsedi. Kız da ona

sırıtarak karşılık verdi. "Şunu izle," dedi yaramazca.

Ginny'nin asası havada dans etti. Attonitum Laneti'nin sarı ışığı havada uçuştu. Bu kez, Ginny'nin laneti kuklanın kolunu sadece hafifçe sıyırdı. Bu hafif darbenin arkasındaki güç tahta figürün dönmesine neden oldu. Sonunda devrildi ve Parvati'nin kuklasına çarparak ikisini de yere düşürdü. Parvati kahkahalarını güçlükle gizleyebilen Ginny'ye ters ters baktı.

Parvati öfkeyle, "Weasley," diye bağırdı. "Kuklamdan uzak dur."

"Özür dilerim," dedi Ginny, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Sadece etkili olmaya çalışıyorum."

Parvati olayların bu şekilde gelişmesinden hiç hoşlanmamıştı. Asasının öfkeli bir darbesiyle her iki mankene de bir havaya kaldırma büyüsü gönderdi ve

onları geri koydu. Sonra burnunu havaya ve Ginny'yi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Kızıl kafa etkilenmemiş bir halde kıkırdadı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Hermione'ye neşeyle. "Çok fazla güce ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan iyi nişan almak."

Ginny'nin sırıtışı oldukça bulaşıcıydı ve Hermione usulca kıkırdadı. İki kız da ancak Lupin'in sarı gözleri sertçe parlayarak onlara bakmasıyla sustular. Sessizleştiler ve Hermione kendi kuklasına döndü.

"Anlıyorum," diye fısıldadı Ginny alaycı bir ifadeyle, hâlâ sırıtıyordu. "Artık onun gözdesi sensin, ha?"

Yarım saat sonra Lupin antrenmanı durdurmalarını emretti. Hermione bunun için minnettardı, çünkü yaralı tarafı acıyla zonklamaya başlamıştı. Lupin asasını kemerindeki kılıfından çıkardı.
Keskin ve hassas hareketlerle onu salladı. Büyük eğitim salonundaki tüm tahta kuklalar ona itaat etti. Salonun bir tarafına koştular ve düzgün sıralar halinde saklandılar. Bu sırada Lupin düello platformuna atladı. Sarı gözleri öğrencilerin üzerinde gezinirken vahşi bir ışıkla parlıyordu. Dudaklarında dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtma belirdi.

"Şimdi, *sevgili* öğrencilerim," diye Lupin, sözlerinde düzensiz bir mizah . "Bu sefer kim düello yapmak istiyor?"

Hermione Tom'un emrini hatırlayarak kıpırdamadı. Bu kez elini kaldıran Ginny oldu. Hermione arkadaşının genişçe sırıtarak platforma atlayışını ve Marcus Flint'le düello yapmak istediğini ilan edişini izledi. Hermione kaşlarını kaldırdı. Flint'i Tarih dersinden tanıyordu. Oldukça uzun boylu, kaslı bir yedinci sınıf öğrencisiydi ve aynı zamanda Slytherin Quidditch kaptanıydı. Ginny'nin yüzündeki şeytani sırıtış Hermione'ye bunun muhtemelen sporla ilgili bir tür intikam olduğunu söyledi. Ve haklıydı da. Düellonun çok şiddetli geçmesi Hermione'yi şaşırtmadı. İki rakip de kazanmak için sabırsızlanıyordu. Sonunda, Ginny'den inanılmaz derecede güçlü bir Bat Bogey Hex geldi.

Flint'i platformdan fırlattı ve böylece Ginny galip geldi. Hermione hevesle diğer Gryffindor'larla birlikte alkışladı ve Ginny'nin zaferine gülümsedi. Flint kızgın kaşlarını çatarak Slytherin'lere doğru yürüdü.

Hermione, Ginny'yle birlikte sınıftan çıkarken, "İyi bir düelloydu," dedi.

"Teşekkürler." Ginny sırıttı, dişlerini göstererek. "O pisliğe bu işin nasıl yapıldığını göstermek için fırsat kolluyordum." Tiksintiyle ürperdi. "Bah, Slytherinler. O yılan insanlara katlanamıyorum."

Hermione hiçbir şey söylememeyi tercih , ama Ginny aldırmıyor gibiydi. Belli ki keyfi yerindeydi, gevezelik etmeye devam etti,

"Evet, Hermione. Bir Hogwarts'tasın. Ve ben hala senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

Bu Hermione'nin gerilmesine ve kırmızı kafalıya temkinli bir bakış fırlatmasına neden oldu. Ginny, Hermione'nin yaklaşmakta olan endişesinden habersizdi.

"Gerçekte nerede yaşıyorsun?"

"Eee..." Hermione kekeledi, umutsuzca gizli hikâyesinin her ayrıntısını hatırlamaya çalışıyordu. "Ben... bilirsin... Londra'da yaşıyorum. Babamın orada bir dairesi vardı. O... ölmeden önce, yani... ben de orada yaşıyordum. Sanırım orada kalacağım... evet... orada kalacağım?"

Hikâyeyi yutup yutmadığını anlamak için Ginny'ye baktı. Kızıl saçlı Hermione'ye baktı, güzel gözlerinde bir parça hüzün vardı.

"Çok cesursun Hermione," dedi Ginny sonunda. "Artık tek başına . Zor olmalı."

"Şey... Sorun değil. O kadar da kötü değil," diye geçiştirmeye çalıştı Hermione.

Ginny başını salladı. "Hâlâ. Biliyor musun, hep taşınmak için söylerim. Yedi kardeş derken. Ama aslında ben de biraz ."

Hermione ona gülümsedi. "Hâlâ vaktin var."

"Evet." Kızıl saçlı güldü. "Ben daha altıncı sınıftayım. Bunu kabullenmem için daha yedinci yılım var, değil mi?"

Kızlar merdivenlerden Gryffindor ortak salonuna doğru tırmandılar.

"Her neyse. Bir ara Londra'ya gelip seni ziyaret edebilir miyim?"

Hermione bir soluk alıp vermeyi güçlükle bastırabildi ve bunu çok gergin bir kahkaha olarak gizledi.

"Um... evet, elbette. Beni ziyaret edebilirsiniz."

Ginny'nin yüzündeki mutlu gülümsemeye bakarken dişlerini sıktı. Londra'da Hermione için bir daire olmaması çok kötüydü. Umarım Ginny bunu yaz tatiline kadar unuturdu.

"Neat."

Ginny Şişman Hanım'ın portresine doğru yürüdü ve parolayı fısıldadı. Gryffindor ortak salonuna girerken, rahatça konuştu,

"Sormak istediğim şey. Şu Attonitum Laneti'ni nasıl yaptığını bana gösterebilir misin? Seninki inanılmaz güçlü. Senin numaran ne?"

Hermione'ye meraklı bir bakış fırlattı. Kendini oldukça bilinçli hisseden Hermione mırıldandı,

"*O kadar* da harika değil."

"Hayır." Ginny başını salladı. "Gerçekten öyle. Bana öğretebilir misin?"

Hermione zayıfça gülümsedi. Gerçek bir cadı *ondan* yardım mı istiyordu? Ginny'nin kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin değildi ama kız dürüst görünüyordu. Gerçekten de Hermione'nin büyü çalışmasının

İyi mi? Yine de Ginny'nin yüzündeki ifade açıktı. Aldatmaya dair hiçbir ipucu görünmüyordu. Hermione'nin yüzündeki gülümseme genişledi.

"Eğer istersen," diye fısıldadı çekingen bir sesle. "Sana yardım edebileceğimden emin değilim ama denerim."

Ginny kendini kanepelerden birine atarken, "," diye haykırdı. "Bunu yarın yapalım. Bugün olmaz. Bugün Flint'in kıçına nasıl tekmeyi yediğini hatırlamam gerek. Benim tarafımdan."

Yan masadaki bir kutu çikolatalı kurbağaya uzanırken Hermione'ye muzip bir sırıtış fırlattı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione, Tom'a arkadaşlarının ne kadar korkutucu olduğunu söylediği günü hatırladı. Görünüşe göre Bellatrix Black onun haklılığını kanıtlamaya çalışıyordu. Bu yüzden, Tom'u arayan Hermione'nin Slytherin ortak salonuna girmeye çalışması ve terk edilmiş odada Bellatrix'ten başkası tarafından karşılanmaması oldukça talihsiz bir durumdu.

Çılgınca gülümseyen Slytherin Hermione'yi selamladı, "Bu da ? Küçük bir aslan yılan çukuruna indi. Ne kadar naziksiniz."

Hermione diğer kızın gözlerindeki çılgın parıltıdan oldukça korktu. Bellatrix'ten bir adım geri çekilirken tökezledi ve sırtı giriş kapısına çarptı.

Hermione endişeyle, "Ben de Tom'u arıyordum," diye mırıldandı.

Bellatrix'in haftalar önce onu Cruciatus Laneti'yle nasıl lanetlediğini hâlâ unutmamıştı. O zamanlar Hermione hâlâ
'Penny' ve oldukça çaresiz.

Bellatrix uğursuzca sırıtarak, "Anlıyorum, ," diye cevap verdi. "*Tom'*u arıyorsun, değil mi? *Tom* burada değil."

"Tamam," diye fısıldadı Hermione. "Ben gidiyorum o zaman."

Dönmesine fırsat kalmadan Bellatrix omzundan yakaladı.

"Hayır, bir dakika bekleyin," dedi Slytherin, gülümsemesi dudaklarını bükerek. "Bence kız kıza bir konuşma yapmalıyız. Evet, evet. Bu çok hoş olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Ben... ben bilmiyorum." Hermione Bellatrix'in dokunuşundan kıvrılarak uzaklaştı. "Acelem var."

Bellatrix sahte gülümsemesini aniden terk ederek, "Elbette," diye küçümseyerek alay etti. "Tom'a geri dönmelisin. Ne düşünüyordum ki? Belli ki o günkü evlilik görevini yerine getirmen gerekiyor. Hadi git o zaman. Onun *ihtiyaçlarını karşıla*." Bellatrix acımasızca kıs kıs güldü. "Ne de olsa onun değerli kız arkadaşı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Hermione ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı.
Bellatrix'in küçümsemesi. Burasının Malfoy malikânesi olmadığını öfkeyle kendine hatırlattı. O artık 'Penny' değildi ve Bellatrix'in onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Hermione'nin öfkesi, Bellatrix'in ona her zaman acımasızca davrandığını hatırlayınca alevlendi. Gözlerini cadıya diken Hermione öfkeyle tersledi,

"Tom'a oldukça takıntılı görünüyorsun. Kıskanıyor musun?"

Anında, Bellatrix'in büyüsü Hermione'nin üzerine saldırganca bastırdı. Öfkeli cadıdan bir adım uzaklaşarak tökezledi ve asasını çekmeye hazırlandı.

"Kıskanmak mı? Neyi? Seni mi?" Bellatrix karanlık bir şekilde tısladı. "Gerçekten *onun* kız arkadaşı olmak istediğimi mi sanıyorsun?

Hermione'ye sanki diğer kızın aptal olduğunu düşünüyormuş gibi baktı. Bellatrix dişlerini göstererek Hermione'ye bir adım daha yaklaştı. Sesinde tehlikeli bir tonla fısıldarken gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı,

"Riddle'*ın kız arkadaşı* olmak istemiyorum. Ne kadar saçma."

Hermione'nin bu inkâr karşısında kafası karışmıştı. Kaşlarını çattı ve sertçe, "Ondan hoşlandığın çok açık Bellatrix," dedi.

"Onun gibi mi?!" diye haykırdı Slytherin kıkırdamaya başlamadan önce.

Hermione kızdan gergin bir adım uzaklaştı, önceki öfkesi sönmüştü. Bellatrix'in kıkırdamaları aniden kesildi ve Hermione'ye sert bir bakış fırlattı.

"Riddle'dan *hoşlanmıyorum*," diye tısladı Bellatrix, normalde keskin olan sesindeki yumuşaklık bozulmuştu. "Onun küçük kız arkadaşı olmak istemiyorum." Hermione'ye küçümseyerek baktı. "Bu senin işin. Onu eğlendirmek. Dikkatini biraz dağıt. Yatağını ısıt..."

Cadı ağır ağır kapanan gözlerinin ardından Hermione'yi süzdü. Dili dolgun dudaklarını yaladı. Bellatrix'in yüzünden tuhaf bir ifade geçti. Güzel yüzünü çılgın bir maskeye dönüştürdü.

"Riddle ve ben," diye mırıldandı Bellatrix memnuniyetle. "Sahip olduğumuz şey daha derin bir şey. Biz aynıyız." Dudaklarından bir uğursuz kahkaha daha koptu. "*Kızlarıyla* ne yaptığı umurumda değil... seninle. Seni becermeye devam edebilir. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Elini kaldırdı ve Hermione'nin bir tutam uzun tırnaklı parmağının etrafında döndürdü. Koyu bir sırıtışla dudaklarını bükerek boğuk bir sesle önerdi,

"Ya da belki seninle yatabilirim."

Hermione diğer cadıya bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bellatrix derin bir kıs kıs güldü ve tırnaklarını Hermione'nin yanağında yavaşça gezdirdi.

Bellatrix neşeyle, "Ne eğlenceli bir fikir," dedi. "Çok görünüyorsun."

Cadı biraz öne doğru eğilerek, bir şekilde felç olmuş Hermione'ye çok yaklaştı.

"Hm," diye mırıldandı Bellatrix memnuniyetle. "Güzel bile kokuyorsun."

Gözlerinde karanlık bir eğlenceyle Hermione'yi taradı. Parmakları artık Hermione'nin yanağından ayrılmış ve omzunun üzerinden hafifçe okşuyordu.

"Merak ediyorum," diye mırıldandı Bellatrix. "Riddle oyuncağını ne kadar çok seviyor. Belki de paylaşmaya isteklidir..."

Bellatrix aniden Hermione'den uzaklaştı. Bir elini Hermione'nin siyah saçlarında gezdirerek onları karıştırdı ve avuçladı.

"O ve ben," diye delice şarkı söyledi cadı. "Ben ve o. Bu değişmez. Bunu anlıyor musun?" Gözleri öfkeyle kısıldı ve aniden öfkeyle bağırdı, "ANLIYOR MUSUN?!"

Hermione irkildi, sonunda sersemliğinden sıyrıldı. Eli cüppesinin cebine gitti ve kumaşın arasından asasını hissettiğinde son derece rahatladı.

Hermione sesini sakinleştirmeye çalışarak, "Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Bellatrix ona sadece dudak büktü. Bir cevap vermek için kendini alçaltmadı. İlgisi Hermione'yi tamamen terk etti ve tembelce kendini yakındaki bir koltuğa attı. Hermione aceleyle Slytherin ortak salonundan çıktı ve hızla zindanları geride bıraktı. Başkanlar'ın ortak odasına ulaşması uzun sürmedi. Tom'u kanepede otururken bulunca rahatladı. Hermione ona doğru yürüdü ve yanına oturdu. Onu tanımadı ama kitabını okumaya devam etti. Bir süre sessizlik oldu, sadece ateşten gelen tükürük sesleriyle bölündü. Hermione alevlere baktı ve onların bir odun kütüğünü tüketmesini izledi. Bir süre sonra Riddle'a renksiz bir şekilde sordu,

"Bellatrix'in deli olduğunu biliyor musun?"

Tom kaşlarını kaldırdı ve şimdi ona doğru döndü. Hermione'yi incelerken yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. Sonra sakin bir sesle konuştu,

"Evet."

Hermione bir an için onun sabit bakışlarını tuttu. Sonra omuz silkti ve "Tamam o zaman," dedi.

Bununla birlikte okul çantasına uzandı ve Aritmetik ders kitabını çıkardı. Başka bir şey söylemeden kompozisyonuna başladı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Bu yüzden, en iyisi kötü olsa da,

Dur ve en iyisini yap, delikanlı; Dur

ve savaş ve katledildiğini gör, Ve

kurşunu beynine al."

- Alfred Edward Housman

(*1859 † 1935)

Bölüm 19: Bana Gülümsüyorsun

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

A/N: Başka bir bölüm mü? O.o çok hızlıydı. Gözümü bile kırpmadım -.- evet, doğru... bana yalancı deme. Ne oldu bilmiyorum. Sanki bir şey yazma yeteneğimi kaybetmiş gibiydim. Yazdım ve berbattı. Bir gün üzerinde uyudum, yine berbattı. Sonra bir hafta beklettim, hiçbir değişiklik olmadı. Hmm - kendi kendime düşündüm - açıkça bunun daha fazla erteleme zamanına ihtiyacı var. O zaman daha iyi olacak.

... **sanılanın aksine, bu strateji işe yaramıyor, millet. Ben de sizin kadar şaşırdım. Kulağa kusursuz geliyordu.**

Bana yorum bırakan tüm güzellerime teşekkürler!

CraftyK13, RaeRae9, MaiWishes, Elliesmeow, ZabuzasGirl, messy-hair-day, SiriuslyPink, TheLightningScar, everlastingtrueromance, LillianMarie2, HereToRead84, reader204, linalove, Atlantean Diva, animato22, KnoKnayme, Gullb3rg, Dimensional Roamer, DarkBlueSong, Ceralyn, Crazymusician22, Guest, BU SESLER SUSMAYACAK, brighteyes2889, alannalove1990, Paritheikae, Polki, thinair, beware i am a fangirl, snowkiss94, shelleyz, The water is warm, Kat-Knife, dramionelives, HellolamGracie, KamiaKeller, Alice's a fibber, Guest, cottonmuffin, justy13, Fancollector, Shubhs, Zombie Reine, Diane Potter, jade, daniel, KhaalidaNyx, summerful21, Anna. B. L, Jen103, nikif, CrazierThanYouSince96, ConfettiRiot, freebird4, Bob-geko, fanfictionswhore, Imaginneeee, wintersalad, Anahera46, peacock33, Lady- Delphinea, Lady Uchiha, Hana, Gaia v, Divergent-Slytherin-
Victor, Hermione Salvatore Potter, Smithback, icarus enjoy the view, Bella, sakurarules4eternity, iwillwrestleforbacon, Paprica Salt, FemmeFerret, Dat anon, Misafir, jonie92, FadedSunset, Cassie-D1, TwilightGirl100195, Jessica, kbcollegbound, amaryl8, Stella Purpledelena26, ale2703,

imperioash, Tomionia1021Chinchilla, Maiwishes, EisForElephant, einna16, TheNewCompanion, love-warmth-life, kalafina, Mademoiselle Dara, THEPrincessx

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm 19: Bana Gülümsüyorsun

Hermione tüy kalemini avucunun içinde boş boş yuvarlarken, diğer eliyle başını tembel bir kamburlukta yukarı kaldırdı. Bakışları tüy kalemden saate kaydı. Beş buçuk olmuştu bile. Tom ona saat beşte kütüphanede buluşmalarını söylemişti. Hâlâ gelmemişti. Geç kalması o kadar da kötü değildi - ne de olsa Hermione'nin kütüphanede beklemesi gerekiyordu - ama yine de iksir denemesine başlamak istiyordu. Tom onu birlikte yazacaklarını söylemişti. Hermione usulca içini çekti. Madem beklemek zorundaydı, o zaman Sihir Tarihi kompozisyonuna başlayabilirdi. Parşömenine ters ters bakarken kaşlarını hoşnutsuzlukla çattı. Carrow bir kez daha Grindelwald'ın sözde iyilikleri hakkında yazmalarını istemişti.

Bir süre sonra Hermione kendini biraz kirli hissederek son cümleyi karaladı. Şimdi çok daha kötü bir ruh hali içinde, tekrar saate baktı. Neredeyse yedi olmuştu. Tom'dan hâlâ bir iz yoktu ve dürüst olmak gerekirse buna biraz bozulmuştu. Belki de gelmeyen efendisi onu kütüphanede beklemesini emretmişti, ama Hermione artık bekleyecek gibi hissetmiyordu. Birazcık
Midesinin çukurunda büyüyen bir sıkıntı yumağı. Tom belli ki saati okuyamadığı için neden akşam yemeğini kaçırmalıydı?
Hermione son bir hışımla masadan kalktı. Beklemekten bıkmıştı. Emir olsun olmasın, efendi olsun olmasın, Tom'un varlığıyla onu onurlandırmasını daha fazla beklemeyecekti. Öfkeyle ayaklarını yere vurarak kütüphaneden çıktı. Belki hâlâ yiyecek bir şeyler bulabilirdi.

Kaderin cilvesine bakın ki, Hermione'nin öfkesinin yatışmasına fırsat kalmamıştı. Büyük Salon'a doğru giderken Tom'la karşılaştı. Hermione önündeki sahneyi incelerken gözleri kısıldı. Tom sanki dünyada hiç endişesi yokmuş gibi orada durmuş, tembel tembel Bellatrix'le sohbet ediyordu

Siyah. Riddle'ın dudaklarında asılı kalırken, Bellatrix'in yüzünde hayranlık dolu ve oldukça rahatsız edici bir ifade belirdi. Hermione öfkeyle dişlerini sıkarak bir adım daha yaklaştı. Konuşmalarına dalmış olan ikili onun varlığını fark etmedi. Hermione sabırsızlıkla boğazını temizledi. Sonunda iki Slytherin ona baktı. Hermione elinde olmadan Riddle'a dik dik baktı, Riddle soru sorar gibi kaşlarını kaldırarak ona bakarken Hermione'nin içindeki öfke kabarıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?!"

Hermione'nin sesindeki kabalık Tom'un alnında keskin bir kaş çatılmasına neden oldu. Tom'un şaşkınlığı Hermione'nin öfkesini daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye seslendi sonunda, Hermione'nin kabalığından hiç etkilenmemişti.

"İksir kompozisyonu üzerinde çalışmayı planladığımızı biliyorsun, değil mi?" sordu öfkeyle.

Tom'un yüzünde ilgisiz bir ifade belirdi ve büyük bir edayla, "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu," dedi.

Hermione, çalkalanan sihrinin öfkeli bir kıpırtı verdiğini hissetti ve, "Peki, bu senin için uygun değil mi?" diye çıkıştı.

Riddle etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı ve kuru bir sesle, "Aslında öyle değildi," dedi.

Hermione'nin hayal kırıklığı yeterince artmıştı ve ona açıkça kaşlarını çattı. Buna karşılık Tom, sözlerini öfke sarmış bir halde sordu,

"Senin sorunun ne?"

Hermione onun yüzündeki karanlık ifadeyi görmezden gelerek sertçe cevap verdi, "Bilgin olsun, bütün gün kütüphanede seni bekledim. Bana uğramayacağını söyleyemez miydin?"

Hermione'nin sözlerindeki suçlama kadar Tom'un mavi gözlerinde yanan öfke de çok açıktı. Slytherin ona doğru bir adım attı ve şimdi onun üzerinde yükseliyordu. Konuşurken sesi kontrollü ve sakindi ama kinle doluydu,

"Gerçekten de terk edilme sorunlarını çözmek için koşturarak zamanımı harcayacağımı mı sanıyorsun?"

Tom'un sesindeki ölümcül tona aldırmayan Hermione gözlerini ona dikti ve tersledi, "Biliyor musun? Artık bunun için zamanım yok. *Biri* yüzünden akşam yemeğine geç kaldım."

Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda tepinmeye başladı. Bellatrix'in hastalıklı bir eğlenceyle kıs kıs güldüğünü duyabiliyordu,

"Uh-oh. Ne görüyorum, Riddle? Cennette sorun mu var?"

Hermione omzunda sert bir el hissedene kadar tüm koridor boyunca ve bir sonraki koridorda yürümeyi başardı. Çok da nazik olmayan bir şekilde etrafında döndü ve öfkeli mavi gözlerle karşılaştı.

"Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?" Tom bilmek istedi.

Hermione omuz silkerek ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. Hâlâ bu yüzleşmeden geri adım atamayacak kadar öfkeliydi. Onun inatçı tavrını gören Riddle küçümseyerek sırıttı.

"Şimdi ne var Hermione?" diye sordu, küçümseme sahte bir endişe duvarının ardına gizlenmişti. "Erkek arkadaşın seni ektiği için üzgün müsün?"

Hermione öfkelendi, elleri sıkı yumruklar haline geldi. Riddle'ın iğrenç sırıtışı onun tepkisini görünce daha da genişledi. Sesinde kötü bir tonla alay etti,

"Unuttuysan söyleyeyim, ben kesinlikle senin küçük erkek arkadaşın değilim. Bu çok saçma olurdu, değil mi?"

Riddleın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve Hermione alaycı bir tavırla tersledi,

"Madem bu kadar saçma, neden en başta bu yalanı uydurdunuz?"

Hermione'nin devam eden meydan okuması karşısında Tom'un yüzündeki küçümseyici gülümseme kayboldu. Hermione artık geri adım atması gerektiğini biliyordu ama garip bir şekilde Tom'un yaklaşan öfkesi onu daha da çileden çıkarmayı başardı.

"Onlara senin hakkındaki gerçeği söylememi ister misin?" Tom tısladı, ipeksi sesinde tehdit vardı.

Ona dik dik bakarken mavi gözleri öfkesiyle dans ediyordu. Üstü kapalı tehdidine rağmen Hermione onun soğuk varlığından kaçacak gibi hissetmiyordu.

"Bunu yapamazsın," diye kestirip attı. "Bu sizi de tehlikeye atar. Aslında, şu andan itibaren aramızdaki mesafeyi korumamız daha iyi olur.
devam et."

Hermione Karanlık İşaret'inin korkuyla karıncalandığını hissetti. Dişlerini sıktı ve inatla onun delici gözlerinden kaçmadı.

"Ne demek istiyorsun?" Riddle taş gibi sert bir sesle sordu.

Hermione kollarını göğsünün önünde savunma amaçlı kavuşturdu. İşareti şimdi acıyla yanıyordu. Acıyı görmezden gelen Hermione kayıtsızca bir öneride bulundu,

"." İşaretindeki acı verici çekim yoğunlaştı ama yine de tepki vermedi. "Eğer *benden* ayrılırsan, değerli erkek egon incinmez bile."

Hermione'nin işareti daha önce canını yaktıysa da, şimdi sol ön koluna bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu. O acı dolu soluğun kaçışını tamamen gizleyemedi. Tom ona doğru uzandı, kolunu tuttu ve huysuzca onu kendine doğru çekti.

"Bu konuda söz hakkın yok, Hermione," diye fısıldadı zehirli bir sesle.

Tom'un çelik gibi gözlerine bakarken Hermione'nin midesi sıkı bir düğüm halinde kıvrıldı. Çok ileri gittiğini biliyordu ama artık durmak için çok geçti. Bu yüzden ağzını açtı ve sert bir şekilde cevap verdi,

"Bu sahte ilişkiyi bir an önce bitirmeliyiz." Hermione yüzüne zorla kötü bir gülümseme yerleştirdi. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu oldukça şüpheli bir şöhretin var. Bazıları buna ahlaksızlık bile diyor. Eğer bir kaçamak yaparsan... pardon*, kız arkadaş,*" diye alay etti ve son kelimenin etrafına tırnak işareti koydu. ", iki haftadan uzun süre, insanlar şüphelenecektir."

Hermione konuşmayı bırakır bırakmaz Tom'un kara büyüsünün dalgasına . Onu hâlâ kolundan tutuyordu, soğuk gözleri cinayet çığlıkları atıyordu.

Tom buz gibi bir sesle, "Ağzından çıkana dikkat et," diye emretti. "Ne olduğunu ve benim kim olduğumu unutma."

Hermione'nin zihninde kırmızı bir tehlike sinyali çınladı ama bu onu durdurmaya yetmedi. Büyüsü zaten yüzeye çok yakın kaynıyordu. Muhtemelen ikisi de tehlikeli bir uçurumda sallanıyorlardı, büyü etraflarında tedirgin bir şekilde çatırdıyordu.

İkisi de harekete geçemeden, bir grup Hufflepuff aynı koridora girdi. Onların kayıtsız gevezelikleri mutlu bir şekilde duvarlardan yankılandı ve boğucu sessizliği dağıttı. Hermione otomatik olarak büyüsünü Tom'dan geri çekti. Aynı anda Tom da Hermione'nin kolunu bıraktı yüzündeki ölümcül ifade kaybolup yerini ürkütücü derecede sahte bir gülümsemeye bıraktı. Hermione onun bu kadar hızlı yaptığı harekete ters ters baktı.

"Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum." diye tısladı ona nefesinin altından.

Tom'un gözlerindeki tehditkâr parıltı karardı. Hufflepuff'lardan bazıları yanlarından geçerken Baş Oğlan'a gülümseyerek selam verdi. Tom

başını sallayarak selamına karşılık verdi. Hermione diğer öğrencileri görmezden geldi ve sertçe fısıldadı,

"Sakıncası yoksa," ses tonu her iki şekilde de umursamadığına dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Ben yoluma gideyim. Bugün zaten yeterince zaman kaybettim."

Hermione topuklarının üzerinde döndü ve Tom'u bugün ikinci kez koridorda ayakta bıraktı. Kara lekesi fena halde acıyordu ama umurunda değildi. Ağzında o küstahlığı filizlendiren her neyse, henüz sönmemişti. Hermione'nin içindeki beyaz öfke hâlâ alev alev yanıyordu. Öfkenin geldiğini bile bilmiyordu. Efendisinin gelmesini birkaç saat beklemek başına gelen en kötü şey değildi.

Hermione Giriş Salonu'na doğru yürüdü. İştahı iyice kaçmıştı. Bu yüzden akşam yemeğinden vazgeçti, şatodan çıktı ve gecenin sert havasına adımını attı. Güneş batalı çok olmuş, şato ve çevresi karanlığa gömülmüştü. Hermione'nin öfkesi dışarıdaki soğuğun aksine alev alev yanıyordu. Elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı, bir pepple'ı öfkeyle tekmeliyordu.

"Uh-oh," diye kıkırdadı derin bir ses. "Seni bu kadar kızdıran ne?"

Hermione öfkeyle dişlerini gıcırdatarak ve bu küstah kişiye bir büyü göndermeye hazırlandı. Lupin'i tanıdığında asasından bir Diffindo'nun kopmasını ancak engelleyebildi. Kurt adam geniş bir sırıtışla ön kapıya çıkan taş merdivenlerde tembel tembel uzanıyordu. Sarı gözleri Hermione'yi ilgiyle taradı.

"Şimdi en sevdiğim öğrencimin içine ne girdi?" Lupin alaycı bir tavırla sordu.

Bir nefes daha çekmeden önce sigarasının külünü gelişigüzel savurdu. Tüm bu süre boyunca ona kurt gibi baktı. Hermione kızardı ve oldukça anlamsız bir şekilde asasını arkasına sakladı.

"Şey... hiçbir şey..." diye mırıldandı. "Gerçekten... sadece hiçbir şey."

Lupin onun acınası görüntüsüne gırtlağını yırtarcasına güldü. Merdivenlerde hemen yanı başındaki yeri okşadı ve kısık sesiyle şöyle dedi

", Rookwood. Beni burada geriyorsun."

Hermione bu davet karşısında alnını kırıştırdı ve Lupin'e ve teklif edilen koltuğa şüpheli bakışlar fırlattı. Hermione'nin tereddütü kurt adamın bir kez daha kahkaha atmasına neden oldu.

Lupin gözlerinde muzip bir parıltıyla, "ama," dedi. "Ben ısırmam."

Hermione bu kez küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Asasını cüppesinin cebine geri koydu ve profesörün yanına çöktü. Bir süre sessizlik içinde oturdular. Lupin rahatça merdivenlere yaslandı ve gece gökyüzüne bakarken sigarasının tadını çıkardı. Hermione onun yanına oturdu ve Hogwarts arazisinin karanlığına baktı. Sessizlik biraz rahatlatıcıydı ve kısa süre sonra şiddetli öfkesi yatışmaya karar verdi. Açık bir geceydi ve ayın gümüşi ışığı gölgelerle neşeyle oynuyordu. Hermione derin bir nefes aldı, soğuk hava zihnini daha da temizledi.

"Gelecek hafta DADA'yı kaçıracak mısın?"

Lupin gözlerinin kenarından ona baktı. "Neden öyle olsun ki?"

Gece gökyüzündeki gümüşi diski işaret etti. "Dolunay olacak."

Lupin umursamazca omuzlarını silkti. "Ay takvimini iyi biliyorsun."

"Aslında Bitki Bilimi için," diye yanıtladı Hermione. "Banotu toplamak için küçülen bir aya ihtiyacımız var. Onu önümüzdeki ayın sonunda alacağız.
hafta."

"Anlıyorum..." Lupin düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, önümüzdeki hafta burada olmayacağım." Yüzünde bir sırıtma belirdi ve

Sesine alaycılık karıştı, "Korkunç. Öğretmenliği kesinlikle çok özleyeceğim."

Hermione ona gözlerini devirerek yüksek sesle gülmesine neden oldu. Sonra kurt adama dudaklarını büzdü ve merakla sordu,

"Kurtboğan iksirini ne zaman almanız gerekiyor?"

Lupin başını kaşıdı. Onun meraklı doğasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve cevap verdi, "Dolunayın aynı günü. Genellikle öğleden sonra. Güneş batmadan ve ay doğmadan çok önce."

Hermione heyecanla başını salladı. Tom'a duyduğu öfke tamamen arka plana düştü ve ağzından kaçırdı, "Ama yine de döneceksin, değil mi?"

"Elbette. Hiçbir şey bir kurt adamın dönüşmesini engelleyecek kadar güçlü değildir." Lupin böbürlendi.

"Nasıl bir his?"

Kurt adam dişlerini göstererek sırıttı. "Ne? Dönüşmek mi yoksa kurt olmak mı?"

"İkisi de." Hermione heyecanını zorlukla dizginleyebildi.

"Hm." İşaret parmağını dudaklarına götürdü. "Dönüşmek... bunu nasıl tarif edebilirim? Sanırım onuncu tekila shot'ınızdan sonraki o an gibi. Başınız fena halde dönüyor ve muhtemelen durmanız gerektiğini biliyorsunuz. Ama sonra 'Siktir et!' diye düşünür ve devam edersiniz."

"Anlıyorum," dedi Hermione ve Lupin'e sitem dolu bir bakış fırlatmaktan kendini alamadı.

Adam ona hiç istifini bozmadan sırıttı. "Ne yani? Tekila hayranı değil misin?"

Hermione kuru bir sesle, "Aslında hiç denemedim," dedi.

Lupin alaycı bir öfkeyle, "Merlin, bu korkunç," diye yakındı. "Artık kimsenin yatakhanelere içki sokmadığını söyleme bana. Ah, Hogwarts, ne hale geldin sen?"

Hermione onun maskaralıklarına kıkırdadı. Kurt adam ona sadece geniş geniş baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Yani kurda dönüşmek, sarhoş olmak gibi bir şey mi?" Hermione kuşkuyla özetledi.

Lupin güldü, sarı gözleri eğlencesiyle parlıyordu. "Oh, hayır. Hayır. Bu çok daha iyi."

Hermione daha fazla kurcalamamaya karar verdi. "Peki. O zaman kurt *olmak* nasıl bir duygu? Animagi hakkında bir şeyler okumuştum. Hayvan formuna , bunun başka bir bedene geçmek gibi bir şey olması gerekiyor. Diğer her şey aynı kalıyor, sadece başka bir bedene sahip oluyorlar."

Lupin ona çapkınca baktı. " da ne? Animagus olmaya mı çalışıyorsun, Rookwood?"

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Sadece merak ettim ve okudum. Ayrıca bir sürü evrak de var. Bakanlık tüm Animagi'leri ve hangi forma girdiklerini kayıt altına alıyor."

Lupin'in yüzündeki sırıtma aniden oldukça şiddetli bir çizgi kazandı. Sesinde tuhaf, neredeyse alaycı bir ton vardı. "Ah, evet. Bakanlık her şeyin kaydını tutmak zorunda, değil mi?"

"Şey... evet, sanırım öyle," diye yanıtladı Hermione, kurt adamın davranışları karşısında biraz kafası karışmıştı.

Lupin, Hermione'nin şaşkınlığı karşısında kıs kıs güldü. "Animagi hakkında konuşmak istemiyordun, değil mi?"

Başını salladı ve düşüncelerini sorduğu sorulara geri çekti. "Hayır... ... dönüşüm? Kurt olmak nasıl bir duygu?"

Lupin ellerinin üzerinde arkasına yaslandı ve gözlerini ağaran aya dikti. Gözleri gümüşi ışığı alırken yüzündeki muzip sırıtış eridi.

"Tekila metaforumla kalmak istiyorsak," dedi sonunda, artık sesine ciddi bir çizgi girmişti. "Kurt olmak, o kadar çok içmişsin ki ertesi sabah uyandığında önceki geceye dair hiçbir şey hatırlayamamak gibi bir şey. Eğlenceli olabilirdi, hayatının en iyi gecesi olabilirdi. *Ya da* bütün gece tuvalete tıkılıp kusmuş da olabilirsin... Sadece hatırlamıyorsun."

Lupin nereye düştüğünü umursamadan sigara izmaritini fırlatıp attı. Ağır ağır eklerken bu kez yüzünde kolay bir gülümseme yoktu,

"Bilmelisin ki, kurtlara dönüştüğümüz dolunay sırasında en zayıf halimizdeyiz."

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Ama düşündüm de... Bu hiç mantıklı değil. İnsanlar kurtadamlardan korkar... *dönüştüklerinde* . Kurtboğan olmadan, bir büyücüyü hiç çaba harcamadan parçalayabilirler."

Lupin sertçe güldü ve dişlerini vahşi bir sırıtışla gösterdi. "Bunu yapabilmek için kurda dönüşmeme gerek yok."

Hermione ona baktı, sözlerinden şüphe duymuyordu. Yine de kafası karışmıştı. Bu yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Lupin onun omzuna vurdu.

"Kurt adam olmanın pek çok avantajı var," dedi gür sesinde bir parça gururla. "Fiziksel olarak insanlardan daha güçlüyüz ve daha hızlıyız. Büyülü yeteneklerimiz ısırıldığımız anda gelişir. Ama," dedi sarı gözlerini gökyüzündeki aya çevirerek. "Dolunayda dönüştüğümüzde en güçlü silahımızı kaybederiz."

"O da ne?" Hermione ihtiyatla sordu.

Ona sırıttı ve işaret parmağını alnına vurdu. "Aklımız."

Lupin onun şaşkın yüzüne kıkırdadı ve açıkladı, "Kurtadamlar dönüştüklerinde canavar olurlar. Belki çok güçlüdürler ama düşünceleri kalmaz. Plan yapma yeteneği yoktur. O canavar sadece arzuları ve temel içgüdüleri tarafından yönetilir."

Hermione adamı düşünerek yavaşça başını salladı. Sonra çekingen bir tavırla, "Kurtboğan İksiri... bunu durduruyor mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Lupin ona baktı, keskin gözlerinde eğlence parlıyordu. "Tekila metaforu bir yana, döndüğümde düşüncelerimin daha net, daha keskin olduğunu söyleyebilirim. Ama aynı zamanda basitleşiyorlar, sadece birkaç şeye odaklanıyorlar. Sürecin sonunda geriye neredeyse hiç 'ben' kalmıyor, sadece kurt kalıyor." Düşünürken kaşları hafifçe çatıldı. "Bir canavarın çok fazla şeye ihtiyacı yoktur, ancak istediği birkaç şeyin peşinden vahşice gider."

Hermione onun çizdiği resim karşısında büyülenmiş bir halde başını salladı.

"Kurtboğan ile," diye devam etti kurtadam. "Canavar hâlâ aynı, içgüdülerinden başka bir şey tarafından yönetilmiyor. Ama iksir 'ben'in küçük bir kısmının bilinçli kalmasını sağlıyor."

Lupin onu taradı, sarı gözleri arayışla onun üzerinde geziniyordu. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. Hermione ağır bakışlar altında utanarak biraz kıpırdandı. Bir anlık sessizlikten sonra Lupin bir sigara daha aldı. Derin bir nefes çekerek ona ciddiyetle anlattı,

"Biliyorsun, biraz 'ım var."

Şimdi Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. "Ne?"

Kurt adamın dudaklarında adi bir sırıtma belirdi. "Daha birkaç dakika önce buraya hışımla geldin ve sanki birinin kafasını koparmak ister gibiydin.

kafanı koparabilirim." Sırıtışı genişledi ve alay etti, "Uzman değilim ama belki Kurtboğan seni güzelce sakinleştirir."

Hermione homurdandı ve Lupin kahkahadan kırılırken ona ters ters baktı.

†

Hermione ertesi gün Tom'dan kaçtı. Bunu neden yaptığından emin değildi. Belki de korkudan. Efendisiyle bu şekilde konuşmak kesinlikle ona düşmezdi. Öte yandan, korksun ya da korkmasın, onu görmezden gelmesinin ana nedeni Hermione'nin hâlâ ona kızgın hissetmesiydi. Ve bu en garip şey değil miydi?

Efendime kızgın mısın?

Bu Hermione için yeni bir olaydı ve olasılıkları onu garip bir şekilde sersemletti. Hayatı boyunca efendilerini küçümsemişti. Malfoylar'a boyun eğmiş olabilirdi ama onlardan nefret etmişti. Yine de onlara hiç kızmamıştı. En azından bu şekilde, öfkesini dışa vurma fırsatıyla. Tom'a öfkelenmek çok iyi hissettirmişti.

Yine de Hermione dersten sonra Müdürler'in ortak salonuna girerken biraz endişeliydi. Riddle çoktan kanepeye oturmuş, parşömene bir şeyler karalıyordu. Hermione içeri girince başını kaldırdı. Bir an için bakışları Hermione'nin üzerinde yoğunlaştı, ama sonra Tom'un dikkati tekrar parşömenine kaydı. Kendini oldukça garip hisseden Hermione ona doğru yürüdü ve yanına oturdu. Bir an için odadaki sessizlik neredeyse elle tutulur gibiydi. Bir süre sonra Tom başını kaldırdı ve Hermione'baktı. Hermione kaskatı kesildi ve aptalca ona bakmaktan kendini alamadı.

"Slughorn için kompozisyonu yazdın mı?" Tom sakin bir sesle sordu.

Hermione kaşlarını kaldırdı. Ondan başka bir şey bekliyordu. Ama yine de konuşmak için ısrar etmeyecekti.

olay hakkında. Hermione memnuniyetle onun yolundan gitti.

"Ben başlattım," diye yanıtladı kontrollü bir ses tonuyla. "Üzerinde birlikte çalışmak ister misin?"

Buz mavisi gözleri ona dikildi ve Tom sakince, "Bu kabul edilebilir," diye cevap verdi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Birkaç gün sonra Hermione Tom'la yüzleşmesini tamamen unutmuştu. Bir Cumartesi günüydü ve Hogsmeade'in ana caddesinde mutlu bir şekilde dolaşıyordu. Köyü ilk kez ziyaret edebiliyordu ve Hogsmeade öğrencilerle dolup taşıyordu.
Hermione tüm cadı ve büyücülerin arasında, sanki onlardan biriymiş gibi yürümekten büyük keyif alıyordu. Ara sıra bir dükkânın vitrinine bakarak köyün içinde dolaştı.

"Hey! Rookwood!"

Hermione sahte adını duyunca durdu ve arkasını döndü. Tom'un arkadaşları ona doğru yürüyordu. Regulus, Dolohov ve -yüreği ağzına geldi- Draco'yu gördü. Onu çağıran Dolohov'du. Yakışıklı gülümsemesiyle uzun boylu Slytherin onun yanına geldi, diğer ikisi de onu takip etti.

"Senin gibi güzel bir bayanın burada tek ne işi var?" Dolohov Hermione'ye çapkın bir bakış fırlatarak sordu.

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı, adamın davranışları karşısında biraz dengesi bozulmuştu. Sonra boğazını temizledi ve cevap verdi,

"Ee... Hogsmeade'i görmek istedim...?"

Dolohov'un yüzü farkına vararak aydınlandı. "Ah, elbette. Buraya daha önce gelmediniz, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi dalgınca, gözleri bir vitrinin üzerinde geziniyordu.

Sergide otlar ve bitkiler yığılmıştı. '*Dogweed ve Deathcap'* Hermione dükkânın tabelasını okudu. İksir malzemelerini yeniden stoklaması gerektiğinde bu işine yarayabilirdi. Yine de Tom muhtemelen yine okulun stoklarından çalması için ısrar edecekti.

"Peki, ne diyorsun?" Dolohov'un derin sesi kulağına sızdı. Başını

kaldırıp Slytherin'e baktı. "Şey... pardon, ne?"

Dolohov ona doğru sırıttı. "Size etrafı gezdirebilir miyiz?"

Hermione üç Slytherin'e gözlerini kırpıştırdı. Regulus ve Dolohov'a pek aldırmıyordu ama gözleri Draco'takılınca biraz midesi bulandı. Yine de usulca başını salladı.

"Evet, bu güzel olurdu."

Şaşırtıcı bir şekilde gerçekten de öyleydi. Dolohov ve Regulus iyi bir arkadaştı ve anlaşıldığı kadarıyla Draco en azından medeni *davranabiliyordu*.

"Bunları denemelisin," dedi Draco ona, şekerden yapılmış farelere benzeyen yığını göstererek.

"Evet," diye yorumladı Dolohov, aç gözlerle tatlılara bakarken. "Fena değiller."

Hermione omuz silkti ve zaten dolup taşan çantasına bir avuç Buz Faresi koydu. Malfoylar hakkında istediğinizi söyleyebilirdiniz ama kötü bir zevke sahip oldukları bilinmiyordu.

Dolohov, Honeyduke'un içini sevgiyle tarayarak, "Buraya uzun zamandır gelmemiştim," dedi.

"Çünkü Madam Puddifoot'un etrafında takılmayı tercih ediyorsun," dedi Draco, sesinden küçümseme sızarak.

"Kadınları memnun etmek lazım," diye cevap verdi Dolohov, dudaklarında bir sırıtış vardı.

", Hermione." Regulus onun elindeki şekerleme torbasını işaret etti. "Bu benim ikramım."

Sonra Hermione'nin kolundan tutup onu kasaya doğru çekti. Birkaç dakika sonra dördü de Hermione'nin çantasındaki şekerleri mutlulukla mideye indirerek dükkândan ayrıldı.

Dolohov bir Jelly Slug'ın etrafında "Mmh, en son bunları aldığımda," diye mırıldandı. "dört buçuk yıl önceydi."

Draco diğerine tiksintiyle bakarak burnunu kırıştırdı ve Kazan Keki'ni kemirdi. Bir tartışmanın daha alevlendiğini hisseden Regulus araya girdi,

"Buraya neden yalnız geldin Hermione? Arkadaşlarının vakti yok muydu?"

Şimdi Hermione'nin burnunda Draco'nunkine rakip bir kırışıklık vardı. "Hayır. Görünüşe göre Quidditch antrenmanı varmış."

Dolohov ona sırıttı. "Quidditch'i sevmiyor musun?"

Hermione kaşlarını ona doğru kaldırarak, "Bu çok tehlikeli. Neden kimse bunu göremiyor?"

Doholov hâlâ sırıtarak, "Bence bu da eğlencenin bir parçası," dedi.

Hermione öfkeyle başını salladı. Ardından Draco'nun sesi masumca sordu,

"Riddle neden size eşlik etmedi?"

Garip bir şekilde, bu soru Dolohov'un yüzündeki sırıtışın kaybolmasına ve Regulus'un gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürümesine neden oldu. Hermione bu tuhaf havayı görmezden geldi ve gerçeği söylemeyi tercih etti,

"Ona sordum ama Tom gelmek istemedi."

"Gerçekten mi?" Draco hafifçe yorum yaptı. "Ve senin etrafta tek başına dolaşmanı sorun etmedi, öyle mi?"

Bu soru üzerine Dolohov, diğer Slytherin'i istercesine ona sert bir bakış fırlattı. Draco'nun yüzü masum bir merak maskesine bürünmüştü ama Dolohov'un öfkeli bakışlarıyla karşılaştığında gri gözlerinde kötü niyetli bir neşe dans ediyordu.

Regulus boğazını temizledi ve Hermione'ye dönerek, "Tomes and Scrolls'a bakmaya ne dersin?" dedi.

Hermione yavaşça başını salladı, Dolohov ve Draco'ya kaşlarını çatarak baktı. Yine Regulus'un onu kitapçıya doğru götürmesine izin verdi.

Regulus ona yumuşak bir sesle, "Boş ver onları," dedi. "Birbirlerine asla katlanamazlar."

"Evet..." dedi Hermione dikkati dağılmış bir halde, söz konusu iki Slytherin'e bakarak.

Hâlâ birbirlerine karanlık bakışlarla bakıyorlardı. Hermione bunun nedenini merak etti ama Regulus'un gözlerinde beliren tedirginlik Hermione'nin ona sormasına engel oldu. Tomes and Scrolls'a girdiklerinde dükkânın zili neşeyle şıngırdadı. Kitaplarla dolu rafları görmek Hermione'ye şüpheli tartışmayı tamamen unutturdu. Koridorlarda neredeyse dans ediyordu, Regulus da gülümseyerek onu takip ediyordu.

"Nasıl oldu da Ravenclaw'a girmedin?" diye eğlenerek yorum yaptı.

"Aynı şekilde sen de Hufflepuff'a giremedin," diye alaycı bir karşılık verdi.

"Touché." Regulus ona gülümsedi. "Annemin bunu duymasına izin verme. Senin derini yüzer... benim de."

Kitaplara göz atmaya başladığında Hermione'nin dudaklarında mutluluk dolu bir gülümseme belirdi. Ne yazık ki satın alacak parası yoktu.

Herhangi bir şey. Tom ona birkaç Sickle vermişti ama onlar da yeni bir kalem alması içindi. Regulus bir Aritmetik kitabına dalmışken, Hermione kırtasiye malzemelerinin olduğu bölüme doğru ilerlerken parmakları özlemle kitapların sırtlarında gezindi. Deri ciltli kitap yığınını gördüğünde yeni bir tüy kaleme uzanmak istedi.
Hermione bir tane aldı ve sayfaları çevirdi. Hepsi boştu. Bir günlük ya da ajanda olarak tasarlanmış gibi görünüyordu.
Düşünceli bir şekilde boş kitaplara baktı. Oldukça güzel hazırlanmışlardı ve -fiyat etiketine baktı- çok da pahalı değillerdi. Yeni bir tüy kalem almakta ısrar etmezse... ne de olsa eskisi biraz eğilmiş olabilirdi ama yine de işe yarıyordu. Hermione kendi kendine başını sallayarak tüy kalemini yerine koydu ve boş kitaplardan birine uzanarak siyah ciltli bir tane seçti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Oh kahretsin." Ron aceleyle özür diledi, "Üzgünüm, Hermione."

Hızla aşağıya daldı ve Hermione'nin ona çarparken düşürdüğü kitapları aldı.

" değil," diye cevap verdi, adam ona kitapları verirken gülümseyerek. "Seni bu kadar acele ettiren ne?"

Ron başının kaşıyarak, "Ginny'yi arıyorum," diye cevap verdi. "Onu görmedin, değil mi? Küçük canavar Quidditch kaskımı çaldı. Antrenman için ona ihtiyacım var."

Hermione omuzlarını silkti ve koridorda ilerlemeye devam etti, Ron da onu takip ediyordu.

"Öğle yemeğinden beri değil."

"Oh be," diye inledi Ron. "Spinnet beni öldürecek."

Gryffindor ortak salonuna vardılar ve Ron Şişman Kadın'a kabaca parolayı şaklattı. Portre öne fırladı ve Ron'un omzuna çarptı.

"Kaskı neden çaldı?" İkisi de bir kanepeye otururken Hermione sordu.

"Çünkü o bir baş ," diye cevap verdi Ron, tavana bakarken başı arkalığa yaslanmıştı.

"Ne söylediğine dikkat et," diye girdi başka bir ses.

Ginny sanki birdenbire ortaya çıkıvermiş gibi yanlarına doğru kaydı. Genişçe sırıtarak kendini koltuklardan birine attı.

"Kaskım nerede?" Ron hemen sordu.

Kız kardeşinin sırıtışı giderek çirkinleşti. "Onu asla

bulamayacaksın." "Ginny!" Ron uyarırcasına homurdandı.

"Tabii ki geri vereceğim," diye devam etti kızıl saçlı. "Sana ödünç verdiğim kalyonu bana geri verdiğin anda."

"Merlin merhamet etsin!" Ron dişlerini sıkarak tısladı. "Param varmış gibi mi görünüyorum?"

Ginny kayıtsızca omuz silkti. Sonra dikkatini yeniden çileden çıkmış ağabeyinden Hermione'ye yöneltti.

"Bu da ne?" dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Sen burada mısın? Sen ve Riddle genelde birlikte olmaz mıydınız?"

Hermione gergin bir şekilde kıpırdandı. "Şey..."

Ron, "Onu bırak," diye çekti ve Ginny'ye döndü. "Hermione bütün zamanını o-... *Slytherin*'le geçirmek zorunda değil."

Ginny, Hermione'ye silahsız bir şekilde gülümsedi. "Evet. Arkadaşlarınla daha çok vakit geçirmelisin."

Hermione'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. *Arkadaş mı?* Onlar... arkadaş mıydılar? İki kızıl kafaya baktı ve içini sıcak bir his doldurdu

göğsünde. Hermione'nin dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. Gerçek bir cadı ya da büyücünün *onunla* arkadaş olmak isteyeceğini hiç düşünmemişti.
.

"Riddle'la işler nasıl gidiyor?" Ginny sordu.

Hermione hâlâ *arkadaşlarını* düşünürken, "Tamam, sanırım," diye cevap verdi.

Ron yüzünde ekşi bir ifadeyle, "Kulağa çok romantik geliyor," dedi.

Ginny Hermione'ye düşünceli düşünceli baktı. Sonra masumca, "Katie'nin McLaggen'dan ayrıldığını duydum. Kendini yeniden yönlendirmek istersen... O çok seksi biri."

Hem Ron hem de Hermione kızıl saçlıya ters ters baktılar. Ginny sadece sırıttı ve yenilgiyle ellerini kaldırdı. Onlar tartışmaya devam edemeden portre deliği açıldı ve Dean tepeden tırnağa sırılsıklam bir halde içeri girdi.

"Ne oldu?" Erkek arkadaşı yanına otururken Ginny sordu.

"Siktiğimin Neville'i." Dean gözlerini devirdi.

Ginny kaşlarını çatarak ona baktı. "Kızlar tuvaletinde ne işin vardı?"

Dean ona baktı, sırıttı ve açıklamaya başladı, "İşte, koridorda yürürken McGonagall'ı gördüm. Kendimi gördüğüm ilk kapıdan içeri attım. Ne yapmam gerekiyordu ki? Sınavdan kaldım ve ders almak istemedim."

"Neville'in tuvaleti mi?" Ron arkadaşına başını sallayarak sordu.

Dean gömleğindeki suyu sıkarak, "Aynen öyle," diye homurdandı.

"Neville kim?" Hermione asasını çekip Dean'e bir kurutma büyüsü gönderirken sordu.

"Teşekkürler," dedi Dean. "Neville bir hayalet."

"Hatırladın mı? Sana ondan bahsetmiştik?" Ginny ona hatırlattı. "Dırdırcı Neville mi? Zavallı adam iki yıl önce öldü."

"Ah evet," diye yanıtladı Hermione. "O kızın Erumpent'i tarafından öldürüldü. Kızın adı neydi?"

"Luna Lovegood," diye yanıtladı Ron.

"Ama o değildi," dedi Ginny karanlık bir sesle.

Dean yorgun bir ifadeyle, "İşte geliyor," diye iç

geçirdi.

Ginny ona kızgın bir bakış fırlattı. "O olmadığını biliyorsun."

"Evet, evet." Dean kız arkadaşına baktı. "Bize komplo teorinden ve Slytherin'in Varisi'nden bahset."

"O Varis'ti," diye homurdandı Ginny. "Luna değil."

Dean başını sallayarak, "Slytherin'in Varisi diye biri yok," dedi.

"Öyle mi?" Ginny ona ters ters baktı. "O zaman bütün o öğrencilere kim saldırdı, hm? O da Luna'nın Erumpent'i miydi?"

"Bilmiyorum, tamam mı?" Dean sanki bu konuyu kız arkadaşıyla ilk kez tartışmıyormuş gibi cevap verdi. "Ama herhangi bir varis ya da Slytherin'in gizemli bir canavarı değildi. Yani, cidden, bir canavar nerede saklanabilir ki? Burası bir *okul*, Merlin aşkına."

" Luna *neden* Neville'*e* zarar versin ki?" Ginny sertçe sordu. "Onlar *Arkadaşlar*."

Dean öfkeyle, "O bir kazaydı," diye karşılık verdi.

"Nereden biliyorsun?" Ginny meydan okudu. "Tek tanık *Bilmece*."

"Tom Erumpent'i buldu, değil mi?" Hermione o hikâyeyi hatırlamaya çalışarak sordu.

"Evet," dedi Ron. "Onu yakaladı ve Luna'nın olduğunu da öğrendi."

Ginny inatla, "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye tısladı.

Dean, "Erumpent götürüldükten sonra saldırılar durdu," dediğinde kız arkadaşı öfkeli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Yani *birileri* bir günah keçisi bulduktan sonra saldırılar durdu."

†

Her nasılsa Gryffindor'larla yaptığı konuşma Hermione'yi yalnız bırakmak istemiyordu. Sadece birkaç saat sonra kendini ikinci kattaki kızlar tuvaletine adım atarken buldu. Odaya girdiğinde omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Burada bir çocuk ölmüştü ve sanki odanın kendisi ziyaret etmeye cüret eden herkese bunu haykırıyordu. Hermione endişeyle sıra sıra dizilmiş tuvalet kabinlerine baktı. Hepsi boştu. Sessizlik üzerine çökmüştü. Sadece lavabolardan damlayan musluk sesi duyulabiliyordu. Bu sabit ses duvarlarda uyuşuk bir şekilde yankılanıyordu. Hermione arkasını dönüp gitmek istedi ama bir şekilde ayakları onu ilerlemeye zorladı. Fayans döşeli zeminde durgun su birikintileri oluşmuştu.

Endişeli adımları Hermione'yi bir sıra lavaboya götürdü. Zaman, lavaboların üzerindeki aynaları tozlu ve bulanık hale getirmiş, buranın terk edilmişliğine tanıklık etmişti. Hermione aynadaki belli belirsiz yansımasına gözlerini kırpıştırırken, aynadaki görüntüsünün üzerinde gezinen koyu bir leke fark etti. Leke aniden hareket etti ve Hermione korkuyla irkildi. Telaşla etrafında döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye garip bir ses ona seslendi.

Hermione gözlerini kocaman açarak havada asılı duran figüre baktı. Hayaletin gümüşi bedeni yarı saydamdı. Hermione

gri ve renksiz Hogwarts üniformasının oğlanın vücudunu sardığını gördü. Süt rengi gözler ona bakıyordu, şüphe parlıyordu.

Hermione usulca, "Neville'in başının etini yiyorsun," diye fısıldadı.

Hayalet onu içeri aldı, şeffaf yüzünü güvensizlik boyadı ve sessiz bir sesle düzeltti,

"Benim adım Neville Longbottom."

Hermione hemen başını salladı. "Elbette. Özür dilerim."

Hayalet onun önünde durmaya devam etti, ama hiç yaklaşmadı. Bir anlık sessizlikten sonra Neville tereddütle, sanki bir cevap almayı beklemiyormuş gibi sordu,

"Kimsin sen?"

Hermione ona gülümsedi. "Hermione Rookwood."

"Her-my-o-nee...?" Neville bir elini renksiz saçlarında gezdirerek düşündü. "Seni daha önce hiç görmedim. Kaç ?"

"Yedinci," diye Hermione. "Ama Hogwarts'a daha bu yıl geldim."

"Transfer mi?" Neville ona biraz daha yaklaşarak merakla sordu. "Nereden geliyorsun?"

Yalanına sadık kalan Hermione, "Londra. Önceden evde eğitim görüyordum."

Neville anlayışla başını salladı. "Bu neden buraya geldiğini açıklıyor. Kimse seni benim hakkımda uyarmadı mı?"

Hermione dudağını ısırdı ama bu kez doğruyu söylemeye karar verdi. "Aslında yaptılar. Ama ben seninle konuşmak istedim."

Neville'in yüzünde içten bir şaşkınlık belirdi ve titreyerek fısıldadı: "Benimle konuşmak mı? Kimse benimle konuşmak istemiyor."

"Ben biliyorum."

Neville inanamayarak başını salladı ve boş gözleri tekrar Neville'e dikildi, "Neden?"

"Ben... Ben merak ediyordum..." Hermione konuyu nasıl açacağından emin olamayarak mırıldandı. "Şey... nasıl öldüğünü."

"Oh," diye nefes aldı Neville.

Hermione'den biraz uzaklaştı ve ona sırtını döndü. Belli ki bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu.

"Ben... ben hikâyeyi duydum," dedi Neville'e temkinli bir şekilde. "Ve çok fazla belirsizlik var. Düşündüm ki, belki sen bana gerçekte ne olduğunu söyleyebilirsin.
oldu."

Hayalet isteksizce Hermione'ye önce derin bir iç çekti. Cevap verirken bakışları utangaç bir şekilde Hermione'nin üzerinde gezindi,

"Bir şey beni öldürdü."

Hermione başını salladı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Neville endişeyle ellerini sıktı. "Ama onun bir Erumpent olduğunu söylüyorlar."

"Ve sen buna inanıyor musun?" Hermione nazikçe

sordu. "Neden yalan söylesinler ki?"

Kaşlarını kaldırarak, "Peki, ölmeden önce hatırladığın son şey ne?" diye sordu.

"Son şey mi?" Neville düşünürken bakışları tavana doğru kaydı. "Bu banyoda saklanıyordum. Neyse ki birkaç tane

okul çantama çikolatalı kurbağalar doldurdum-"

"Bekle," diye Hermione onun sözünü kesti. "Saklanıyor muydun? Neden saklanıyordun?"

Neville bu soru karşısında kıvrandı. Sanki tavanda kaybolmayı hedefliyormuş gibi biraz daha yükseğe süzüldü. Bir süre sonra ciyakladı,

"Malfoy. Malfoy'dan saklanıyordum."

" *Draco* Malfoy mu?" diye sordu Hermione, kafası karışmıştı.

Neville ona baktı. Kızın yüzünde alaycı bir ifade bulamayınca ona biraz daha yaklaştı.

"Hogwarts'a girdiğimden beri Malfoy bana sataşıyordu," diye garip bir şekilde açıkladı. "O gün beni köşeye sıkıştırdı ve eğer ona Herboloji ödevimi vermezsem beni lanetlemekle tehdit etti."

Neville devam ederken gözlerinde mahcup bir parıltı belirdi, "Ben de kaçtım. Herboloji gerçekten iyi olduğum tek dersti. Malfoy kompozisyonumu çaldığı için kötü bir not almak istemedim."

Hermione ona baktı ve alaycı bir ifadeyle, "Seni suçlayamam. Draco tam bir pislik."

Neville usulca kıkırdadı. Sonra hikâyesine devam etti, "Ben de . Bir şekilde kendimi kızlar tuvaletinde saklanırken buldum. Orayı kontrol etmeyi düşünmez diye düşündüm."

"Peki o yapmadı mı?" diye sordu Hermione.

Hayalet başını salladı. "Hayır. Muhtemelen beş dakika sonra aramaktan . Yine de tuvalet kabinlerinden birinde biraz daha bekledim. Birinin konuştuğunu duyduğum için sanırım yarım saat orada kaldım."

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Draco mu?"

"Hayır," diye ekledi Neville. "Bir oğlan çocuğunun sesiydi ama. Ama Malfoy değildi. Ve adam tuhaf bir dil konuşuyordu. Garipti. Yani,

Bir erkeğin kızlar tuvaletinde ne işi olabilir ki?" Başını kaşıdı ve utangaç bir şekilde güldü. "Zorbalardan saklanmak dışında tabii ki."

Hermione ona sırıttı. "Bazen saklanmak en iyi seçenektir."

"Evet." Neville gülümsedi ama hikâyesine devam ederken gülümsemesi yüzünden çabucak kayboldu, "Aslında bütün öğrencilerin akşam yemeği için Büyük Salon'da olduğunu sanıyordum. Ama o zaman bu adamın burada ne işi var? Ben de kim olduğunu görmek için dikkatlice tuvalet kabinini açtım." "İşte o zaman öldüm," diye bitirirken Hermione'ye şaşkınlıkla göz kırptı.

"Bekle," dedi Hermione şaşkınlıkla. "Sen *nasıl* öldün? Anlamıyorum."

Neville başını salladı. "Ben de öyle. Hatırladığım son şey bir çift büyük sarı göze baktığımdı. Hepsi bu kadar."

Hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadı. Hermione emin değildi ama Erumpent'ların büyük sarı gözleri olduğundan şüpheliydi. Yine de akla bir şey daha vardı.

"Eğer duyduğun bir çocuğun sesiyse," diye kuşkuyla sordu. "O zaman neden Luna Lovegood senin ölümünden sorumlu tutuldu?"

Hayalet onu düşünceli bir şekilde taradı. "Gerçekten bilmiyorum. Hafızam bulanık. Bir erkek sesi *olduğundan* oldukça eminim ama..."

Hermione onun yerine, "Bu bir kanıt sayılmaz," diye bitirdi.

Neville solgun omuzlarını silkti. "Görünüşe göre yeterli değil."

Hayalete bakarken dudağını endişeyle ısırdı. Neville biraz daha yaklaştı. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra öneride bulundu,

"Luna'ya sorabilirsin, biliyorsun."

Hermione şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Luna Lovegood mu? Nerede olduğunu biliyor musun? Sen öldükten sonra... kovulduğunu sanıyordum."

"Öyleydi." Neville başını salladı. "Ama Hogwarts'tan ayrılmadı. Profesör Trelawney onu çırağı olarak yanına aldı."

"Trelawney mi?" Hermione dalgın dalgın yankılandı. "O kehanet öğretmeni, değil mi?"

"Evet," dedi Neville. "Umarım Luna onun çırağı olmaktan hoşlanır. Biliyorum, kehaneti her zaman sevmiştir."

Nedense Neville'in ölümüyle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hermione ne kadar çok şey duyarsa, o kadar azı akla yatıyordu. Tom, Hermione'nin kehanette bulunmaması için ısrar etmişti. Gizliden gizliye minnettar olmuştu. Ama belki de Lovegood'u ziyaret etmeliydi...

"Luna ile arkadaş mıydınız?"

Hayalet ciddiyetle başını salladı. "Evet. Farklı evlerde olmamıza rağmen iyi arkadaştık."

Hermione, Neville'in hayaletini tararken bu işin giderek daha da karmaşıklaştığına karar verdi.

"Yani... burada saklanıyordun ve sonra bir çocuğun sesini duydun," diye temkinli bir şekilde devam etti. "Sonra o sarı gözleri gördün. Ve tüm hatırladığın bu mu? O gözleri gördükten sonra ne oldu?"

"Yüzüyordum," diye cevap verdi hayalet sessizce. "Sanki suyun içindeydim. Nefes alamıyordum. Ama yine de ihtiyacım yoktu."

Gözleri Hermione'den ayrıldı ve yerdeki beyaz karolara baktı.

"Sonsuza dek süzüldüm. Ve vücuduma baktım. Ben olduğuma inanamadım. Kendimi tanıdım ama o ben değildim." Neville'in sesi aniden tonsuzlaştı. "Orada öylece yatıyordu. Bedenimi hiç böyle görmemiştim. Çok tuhaf görünüyordu."

Gözleri Hermione'ye odaklanmıştı ama nedense hâlâ ona bakmıyordu. Utangaçlık ve mahcubiyet tamamen yok olmuştu.

ve arkasında bir boşluk bırakmıştı.

"Gözlerim kapalıydı," dedi Neville usulca. "Tuhaf çünkü hatırladığım son şey gözlerimin sonuna kadar açık olduğu ve o sarı gözlere baktığımdı. Sonra... hiçbir şey olmadı. Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyorum."

Hayalet Hermione'ye ince bir gülümseme gönderdi. Birdenbire ne kadar boş olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Neville sakin bir sesle, "Orada öylece yattım," diye devam etti. "Fayansların üzerinde. Gözlerim kapalıydı. Biliyorsun, vücudum kırık falan değildi. Bir bütündü. Yara yoktu. Kan yoktu. Yerde uyuduğumu düşünebilirdiniz. Gerçi... uyumadığım acı verici bir şekilde belliydi. Uyuyordum yani. Ne olduğunu söyleyemezdim ama bana sadece bir bakış atmanız yeterliydi ve uyumadığımı... öldüğümü anlamanız yeterliydi.
Kan olmasına gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı."

"Acıdı mı?" Hermione sormaya cesaret etti.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Neville. "Hatırlamıyorum. Tıpkı gözlerimi kapattığımı ya da yere nasıl düştüğümü hatırlamadığım gibi."

Hermione Neville'e baktı ve çekingen bir tavırla, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Mavi gözleri tekrar ona döndü ve hüzünlü bir gülümseme dudaklarını hafifçe büktü.

"Bulundum."

Hermione başıyla onayladı. Aralarında sessizlik uzadı. Bakışları istemsizce karo zemindeki noktaya kaydı. Hermione onu bulanın kendisi olmadığına sevinmişti. Bir süre sonra Neville'in yumuşak sesi sessizliği bozdu,

"Ailem beni hiç ziyaret etmedi."

Hermione başını kaldırıp ona baktı ve yüzünde suçlayıcı bir ifade olmadığını görünce şaşırdı.

"Buraya beni görmeye gelebilirlerdi," dedi renksiz bir şekilde. "Ama gelmediler."

"Belki de bunu yapmaya cesaret edemediler," diye fısıldadı Hermione.

"Biliyorum," diye yanıtladı Neville. "Onları suçlamıyorum. Sadece onları görmek güzel olurdu."

"Fikirlerini değiştirebilirler," dedi temkinli bir şekilde. "Birkaç yıl içinde gelip sizi ziyaret edebilirler."

"Evet." Neville omuzlarını silkti. "Eminim yapacaklardır. Ama... aynı şey olmayacak. Eskisi gibi olmaz."

Hermione, düşünceleri zorla ailesine doğru çekilirken başını salladı. Onları tekrar hayalet olarak görmek ister miydi? Belki onu suçlayacaklardı. Ya da onu hayal kırıklığına uğratırlardı...

"Bunun gelmesine gerçekten çok üzüldüm," dedi Hermione sonunda, sesi boğuklaşmıştı.

Neville ona baktı. "Ben de," dedi, sesi yine çok kontrollüydü. "Bazen bu konuda gerçekten çok kızıyorum."

Hermione hayalete bakarken yumruyu yuttu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi Neville, şimdi yine nazikçe gülümseyerek. "Eğer zaman bulursan, beni tekrar ziyarete gel."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom ilgisiz bir şekilde Black'in haline baktı. Diğer Slytherin yerde yatıyor, acı içinde kıvranıyordu. İşkence Laneti'nin hoş hissi, Black'i onun gücü altında tutarken Tom'un büyüsünde neşeyle yankılandı. Tarafsız bir merakla Black'in parmaklarının umutsuzca zemini tırmalayışını, boş yere kaçmaya çalışmasını izledi. Tırnakları taş karoları sıyırıyor, kırılıyor ve

kanlı bir karmaşaya dönüştü. Laneti hâlâ sürdüren Tom, kırmızı kanın yere çizdiği tuhaf desenlere hayranlıkla baktı. Keşke bundan daha fazla zevk alabilseydim diye düşündü.

Ne yazık ki Tom'un Black'e ve onun ailevi bağlarına ihtiyacı vardı. Tom, Kara'nın bilgisini tükettiği noktaya ulaşmıştı.
Kurucuların kitabı ve genişletilmesi gerekiyordu. Açıkçası, bu acınası bir durumdu. Zamanlarının en büyük büyücüleri arkalarında önemli bir şey bırakmayı uygun görmemişler miydi? Son iki kayıp nesneye hiçbir ipucu yoktu. Ravenclaw'ın Diadem'i ve Slytherin'in Locket'i Tom'un olabilirdi ama diğer nesnelere aylar öncesinden daha yakın değildi. Aslında, Hufflepuff ve Gryffindor'un geride bıraktıklarının ne olduğunu bile bilmiyordu.

Durum kesinlikle biraz... can *sıkıcıydı*.

Tom'un bakışları ayaklarının dibinde yatan titreyen formun üzerinde gezindi. İşkence Laneti'nin gücü Black'i şiddetle parçalıyordu. Tom kayıtsızca diğer Slytherin'in yanaklarından süzülen acı dolu gözyaşlarını izledi ve zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak etti. Black'lerin kütüphanesi oldukça kapsamlıydı ama belki de Tom'a istediği bilgiyi sağlayamıyordu. Hufflepuff ve Gryffindor oldukça baş belasıydı. Tom bu iki evden hiç hoşlanmamıştı. *Aptal ve aceleci* . Tiksintiyle burnunu kırıştırdı ama sonunda lanetini sonlandırdı. Neyse ki, Black'in delici çığlıkları azaldı ve tiksindirici burun dönüştü.

"O kitaba ihtiyacım var," dedi Tom soğuk bir ifadeyle, yere düşen Slytherin'i tararken. "Ne kadar çok olduğunu takdir ettiğini sanmıyorum."

Black'in cevabı titrekti, her kelimenin etrafını acı sarmıştı, "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Sabrım , Black," dedi Tom, yumuşak sesi altta yatan tehditle tezat oluşturuyordu.

"Söz veriyorum," diye sızlandı Black acınası bir şekilde, dizlerinin üzerine çökerek. "Senin için kitabı bulacağım."

Tom, takipçisinin itaatkâr tavrı karşısında neredeyse gözlerini devirecekti. Utanç vericiydi. Tom tüm bu durumdan bu kadar rahatsız olmasaydı, Black'in aşağılanmasından kesinlikle çok daha fazla keyif alırdı. Yine de, sadece derdini anlatmak istemişti.

Tom buz gibi bir sesle, "Elbette yapacaksın," diye tısladı.

Emrini pekiştirmek için hemen asasını kaldırdı. Acı çektirmek için sabırsızlanan büyüsü mırıldanmaya başladı. İşkence Laneti Black'e isabet etti ve acı dolu çığlıkları geri döndü. Tom Slytherin'in kıvranışını izledi ama bu sefer uzun sürmedi. Bir ses onun sözünü kesti.

"Tom!" diye bağırdı ses yalvarırcasına. "Dur!"

Lanet anında çöktü. Tom gerildi ve kapıya doğru döndü. İhtiyacı olan son şey tanıklardı. Asasını yeni gelene doğru kaldırdı, saldırmaya hazırdı, çünkü figürü tanımıştı. Elbette, gizlilik tılsımını bozacak kişi o olacaktı. Tom biraz rahatladı. Kendisini Slughorn'a küfrederken görmüştü bile. Bunu örtbas etmek tam bir kabus olurdu. Merlin'e şükürler olsun ki sadece küçük Mudblood'u vardı.

"Hermione," diye selamladı Tom onu, yüzüne yansıyan şaşkınlık ifadesi karşısında ilgiyle kaşlarını kaldırdı. "Buraya nasıl girdin?"

Hermione önündeki sahneye baktı. Regulus yerde yatıyordu, yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Tom onun başında duruyordu ve asası elinde gelişigüzel duruyordu. Hermione sanki bir natürmortun içine girmiş gibi şeye bakakaldı. Sahne tuhaftı. Tom'un asasının soluk ahşabı, Regulus'un meşale ışığında parlayan gözyaşları ve havada dans eden Kara Büyü kalıntıları gerçeküstü, neredeyse güzel bir tablo çiziyordu. Hermione'nin nefesini kesti ve düşüncelerini karmakarışık bir karmaşaya dönüştürdü. Tüm parçalar ve görüntüler önünde dönüyordu ve fırtınanın gözünde o küçük lanet vardı. Sadece acı vermek için tasarlanmış olan lanet. Hermione'nin çok uzun zamandır ne gördüğü ne de hissettiği bir lanet - bir

Aslında farklı bir yaşam süresi - ve bir çarpışma istenmeyen ve kesinlikle yıkıcı olacaktır.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle.

Tom ona sırıttı, sanki bu durum belli bir ciddiyet gerektirmiyormuş gibi eğleniyordu.

Tom kadifemsi sesini uygunsuz bir şekilde sakinleştirerek, "Bunun çok açık olacağını düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Şimdi, beni nasıl buldun?"

"BEN... BEN..." Hermione kaşlarını çattı. "Yanından geçtim ve hissettim ki..."

Tom'un büyüsüyle Karanlık İşaret'inin yankılandığını hissetmişti. Hermione titreyerek ayağa kalkan Regulus'a baktı. O Tom'un *arkadaşıydı*. Tom arkadaşlarına böyle mi davranıyordu? Neredeyse acı verecek kadar uyuşmuş hisseden Hermione başını salladı.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı, yine o korkunç, garip, cızırtılı sesiyle.

Bu *lanetin* Hermione'nin hayatına tekrar girmesini haklı bir açıklama var mıydı? O... o buraya *ait* değildi. Ne Hogwarts'a, ne de bu diğer hayata.

"Ne *yapıyorsun* Tom?" Hermione'nin ses tonuna şimdi suçlama sızmıştı. "Ben... O laneti *nasıl* kullanabilirsin?! Ne *yaptığını* biliyor musun?"

Tom'un buz mavisi gözleri onu içine çekti, titreyen bedeninde dolaştı ve dudaklarındaki sırıtış kayboldu. Soğuk, mükemmel kontrollü bir sesle cevap verirken Hermione'nin onu okumasına imkân yoktu,

"Tabii ki biliyorum."

Regulus'a bakan Tom, itaatsizlik kabul bir ses tonuyla, "Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Hermione, Regulus'un Tom'u nasıl selamladığını soğuk bir dehşetle fark etti. Sonra dönüp ona korkulu bir bakış fırlattı ve Hermione'yi Tom'la yalnız bırakarak kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Tom..." Hermione yalvarırcasına ona baktı. "O laneti kullanamazsın. Asla. Anlıyor musun?"

Tom onun dehşetinden hiç etkilenmemişti. Gözleri ifadesiz iki buz parçasından ibaretti. Kadının sözlerini gelerek, sesine tehlikeli bir ton katarak şöyle dedi

"Sokağa çıkma yasağı neredeyse başladı. Ortak odanıza dönmelisiniz."

Bir öneri gibi ifade edilmiş olsa da bu bir emirdi. Soğuk ve keskindi, Hermione'nin içine işledi ve korku - eski ve iyi bilinen bir korku - içinde yükseldi. İtaat etmesi gerektiğini biliyordu.

Yine de Hermione bunu yapamayacağını anladı. Tom'un gözlerinin ardında gizlenen uğursuz gölgeden korkuyordu ama yapamıyordu. uygun. Bu lanet pek çok anıyı geri getirebilirdi ama Hermione hayatlarının çarpışmasına izin vermeyecekti. Gelecek ve geçmiş birbirinden ayrılmalıydı.
Şiddetli bir yüzünü kaldırdı ve Tom'un gözlerinin içine baktı. Bu ayrılığı teşvik eden o değil miydi? Hermione ağzını açtı ve ona gerçek olması gerekeni söyledi,

"Ne yapmam *gerektiği* umurumda değil."

Kadının meydan okuması sessizliği doldururken Tom'un yüzündeki ifade bir anda ölümcül bir hal aldı. Ona doğru tehditkâr bir adım attı. Şimdi o kadar yakın duruyordu ki, onun sıcaklığının kendi kıyafetlerinden sızdığını hissedebiliyordu. Ama tıslarken sesinde sıcaklık değil, sadece tehdit vardı,

"Bana karşı gelme."

Belki de haklıydı, diye düşündü Hermione çılgınca - düşünceleri karmakarışık ve perişan haldeydi - ama eğer , bu ne anlama geliyordu? Her şeyin iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkılacağı mı?

"Hayır," diye zorladı Hermione, sesi kararlıydı. "Umurumda *değil*. Emir almaktan bıktım."

Onun sözlerini duyan Tom'un büyüsü şiddetli bir kıpırdanma gösterdi. Hermione bunu beklemiyordu ve Tom aniden ona doğru uzanıp bileğini sıkıca kavrayınca tamamen hazırlıksız yakalandı. Diğer eliyle de Hermione'nin kolunu tuttu ve kolundan yukarı itti.
Tom acımasızca kızın kolunu kaldırmaya zorladı, böylece kız derisine dövme olarak işlenmiş ve bir iğrençlik gibi göze çarpan korkunç ize bakmak zorunda kaldı.

"Sen bana aitsin," diye fısıldadı Tom tehlikeli bir şekilde. "Benim hoşgörümü özgürlükle karıştırma."

Hermione'yi Karanlık İşaret'e bakmaya zorlarken, şok onu yutmakla tehdit ederek Hermione'nin etrafında sıkıca kenetlendi. Çok uzun bir süre boyunca, onun hayatı üzerinde güç sahibi olmuştu. O işaret, siyah mürekkep ve derisine işlenmiş büyü, gerçekti. Ta ki yalanı fark edene kadar.
Tom... *Tom* ona öğretmişti. Bu yalanı tekrar gerçeğe dönüştürmek bir seçenek değildi. Korkusu öfkeye dönüşürken Hermione dişlerini sıktı. Kolunu Tom'un elinden şiddetle çekti.

"Dokunma bana!"

Hermione'nin gözleri onunkilere kaydı ama aynı kızgın ateşin ona da parladığını gördü. Hermione dişlerini sıktı ve tersledi,

"Benden uzak dur, Tom Riddle."

Öfkeyle kolunu aşağı çekerek Karanlık İşareti sakladı. Bu hâlâ bir yalandı ve yalan olarak kalmaya devam edecekti. Hermione Tom'un yanından hızla çıkışa doğru koştu. Daha bir adım ki Tom'un elini tekrar kolunda hissetti. Onu etrafında döndürürken parmakları acıyla tenini ısırıyordu. Buz mavisi gözleri rahatsız edici bir ışıkla parlıyordu ve Tom'un ağzı hırıltıya dönüşmüştü,

"Sakın beni terk etmeye kalkma, Hermione."

Hermione'nin büyüsü havada çatırdayarak öfkesini yansıttı ve Tom'un karanlık büyüsüne karşı itti. Tom onu hâlâ acımasızca sıkı sıkı tutuyordu.
Sonra ağzını açtı ve emrettiği gibi kelimenin üzeri buzla kaplandı,

"Özür dile."

Hermione bir an için şaşkınlıkla ona baktı. Onun delici bakışlarında zehir vardı. Zehir ve tehdit.

"Hayır!"

Öfke, kanının kulaklarında gürültüyle akmasına neden oldu. Tom'un kendisini bırakmasını sağlamak için kolunu çekti. Tom sadece elini acı verici bir şekilde sıktı. Hermione'nin boştaki eli siyah Slytherin cüppesinin yakalarına dolandı ve şiddetle itti. Tom yerinden kıpırdamıyor, Hermione'yi mengene gibi kavrayışını da gevşetmiyordu. Hermione'den öfkeli bir hırıltı yükseldi ve dirseğini zorla Tom'un göğsüne sapladı. Tom inledi ve onu aniden bıraktı. Hermione tökezleyerek ondan uzaklaştı ve yakındaki bir masaya çarptı.

Titreyerek, masanın kenarına sertçe temas ettiği ağrıyan tarafını ovuşturdu. Acı, içinde zaten fırtınalar koparan öfkeyi daha da artırdı. Hermione öfkeyle yanan gözlerle Tom'a baktı.

"Senin derdin ne *be*?!"

"Benim bir sorunum yok," cevap verdi Tom, sesini renklendiren ölümcül tona rağmen ürkütücü derecede sakindi. "Ama sen yerini unutmuş gibisin."

"Benim yerim mi?" Hermione onun sözlerini yankıladı, tiksinti parçalıyordu. "Benim
yer ...? Lütfen söyleyin, benim yerim tam olarak neresi?"

"Sen bir *Mudblood'*sun," diye fısıldadı Tom, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Sen bir hiçsin, Penny."

Bu isim Hermione'nin yüzüne bir tokat gibi çarptı. Hermione'nin öfkesinin alevlenmesine neden olan şey geçmiş yaşamı ve eski adıydı. Tıpkı işaret gibi, o da bir yalandı.

"Ben *Hermione*'*yim*."

Tom'un yüzünde çirkin bir alay ifadesi belirdi. "Sadece ben izin için."

"Yani ben bir hiçim, öyle mi?" Hermione alaycı bir tavırla güldü. "Beni bu yüzden mi tutuyorsun? Kurucuların eşyalarını bulmak için yardımıma ihtiyaç duymanızın nedeni bu mu?"

"Yardımına ihtiyacım yok," diye cevap verdi Tom karanlık bir sesle. "Sen benim yararlandığım bir araçtan başka bir şey değilsin."

Hermione bir an ona baktı ve birden öfkesi buz gibi oldu. Bir sonraki konuşmasında kontrollü kelimelerinden zehir damlıyordu ve canını yaktığını umuyordu,

"Melezlere ne yaptıklarını biliyor musun?" Hermione'nin dudaklarını bir sırıtma çarpıttı. "Onları öldürüyorlar, Bay *Riddle*."

Ellerinin yumruk haline geldiğini, bastırılmış bir öfkeyle titrediğini görebiliyordu. Tom hiçbir cevap vermedi. Asasını o kadar hızlı çekti ki Hermione hareketi zar zor takip edebildi. Soluk porsuk asa havada parladı, ardından Tom'un soğuk sesi geldi,

"Crucio."

Lanet ona isabet etti ve Hermione anında yere yığıldı. Bıçaklar yüzüne saplanıyor, gözbebeklerini yuvalarından özenle çıkarıyordu. Dili ağzından koparıldı, dişleri çenesinden çekildi. Keskin bıçaklar derisini dilimledi. Boğazından karnına kadar kesilip açılmıştı. Birbiri ardına yırtıkları koptu ve kemik kıymıkları ciğerlerini deldi. Karnı yırtıldı ve organları dışarı çıkarıldı. Hermione ciğerlerinin kendi kanıyla dolduğunu ve onu boğduğunu hissetti. Bıçaklar Hermione'nin vücudunu katman katman keserek daha da derine indi. İşkence edercesine yavaş

derisi uzuvlarından soyuldu. Kaslar ve tendonlar kopup çıplak kemikten ayrılırken kan akıyordu. Hermione vücudunun çöktüğünü, öldüğünü hissederken çığlık attı ve çığlık attı.

Sonra acısı geçti. Hermione'nin gözleri hâlâ sağlamdı, dişleri hâlâ ağzındaydı. Derin kesiklerden kan fışkırmıyordu. Vücudu bir bütündü. Yanaklarından sadece sıcak gözyaşları akıyordu. Vücudu şiddetle titreyerek yere uzandı.

Çok tanıdık. Geçmiş hayatı, çarpık bir diriliş gibi.

Bu düşünce Hermione'nin dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. Bunu kontrol edemedi. Kıkırdamalar ağzını terk etti, önce sessiz sonra daha yüksek sesle, acı vücudunu sararken geçmiş gerçekleri de beraberinde getirdi. Artık yüksek sesle gülüyordu. Kahkahalar gözlerini yaşarttı. Kırık bir kukla gibi soğuk taş zemine uzandı ve güldü. Çılgın kahkahaları arasında nefes almak için mücadele etti. Oksijen eksikliği hıçkırmasına neden oldu. Çaresizce yutkundu.

Taş zeminde yumuşak adımlar vardı, ama Hermione histerik kahkahalarından onları duyamıyordu. Koluna acımasız bir el dokundu, sonra da yukarı çekildi. Hermione ayağa kalkmaya zorlanırken acı içinde irkildi.

"Kapa çeneni!" diye sert bir ses ona emretti ve sonunda kahkahasını durdurdu.

Hermione'nin başı döndü ve midesi bulandı, ama yine de yüzünü kaldırdı. Soğuk mavi gözler ona dik dik bakıyordu. Hermione hiçbir şey söyleyemeden Tom'a bakarken, Tom da ona ters ters bakıyordu. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordu. Gözyaşları kahkahasından kaynaklanmış olmalıydı.

" Otoritemden *asla* şüphe etme!" Tom tısladı, sesini acımasızca büken bir tehdit vardı.

Acının yankıları onu çekerken Hermione titredi. Bu acı -her ne kadar uzun zamandır hissetmemiş olsa da- çok tanıdıktı.

"Sen benimsin, Hermione." Tom'un sesi acımasızca onun ıstırabını kesti. "Ve bana itaat edeceksin."

Hermione hiçbir şey söyleyemiyordu. Gerçek onu alıp götürürken boğazı düğümlenmişti. Hogwarts'tan koparılmış ve geçmişine fırlatılmıştı. Öğrencilere yer olmayan, sadece hiçbir hakkı olmayan köle kızlara yer olan bir geçmişe. Hermione büyücüye baktı, gözleri kocaman ve anlamsızdı.

Rüya mı görüyordu?

Mavi gözlerinde bir şey titreşti, sonra Hermione kolunun serbest bırakıldığını hissetti. Kaçmaya çalışmadı. Tom'un yüzünde artık öfke yoktu. Söylediği gibi herhangi bir duygudan yoksundu,

"Sen bana aitsin. Seninle ne istersem yapabilirim."

Hermione'nin dudakları bir kez daha gülümsemek için kıvrıldı. Onun nesi olduğunu bilmiyordu. Neden gülümsüyordu? Hermione kendini uyuşmuş hissediyordu.
Korku ya da panik yoktu ve gülümsedi. Gerçek üzerine , onu daraltıyor, nefesini kesiyordu. Hermione kendini sersemlemiş, küçük ve işe yaramaz hissediyordu. Anılar onu boğuyordu. Zalimce ve acımasızca zihnini istila etmişler, onu geçmişine hapsetmişlerdi. Yüzündeki yersiz gülümseme olduğu yerde sabit kaldı. Hermione onu saklamak için başını eğdi ve boş bir sesle fısıldadı,

"Evet, Efendim."

Büyücüye nasıl hitap ettiğini ne fark etti ne de umursadı. Büyücünün ağır bakışları uzun bir süre onun üzerinde kaldı. Hiçbir şey söylemedi ve Hermione yere baktı, o lanetli gülümseme hâlâ yüz hatlarını bozuyordu. Lanetinin kalıntıları onu acıyla çekiştiriyordu ama kadın kılını bile kıpırdatmadı. Sonunda Tom emretti,

"Yatakhanene git, Hermione."

"Evet, Efendim," diye cevap verdi ve sesi onunki kadar duygusuzdu.

Sonra döndü ve odadan çıktı. Karanlık koridorlar ve boş koridorlar boyunca yürüdü. Yolda hoş karşılanmayan gülümsemeyi kaybetti ve yatakhanesine vardığında kırmızı ve altın rengi onunla alay ediyordu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

" Şimdi geldiğimiz gibi yavaşça geri yürüyelim.

Odayı mumlarla aydınlatacağız; sıra sıra sarı gözler gibi

parlayabilirler.

Saçların mum alevinde yanan ateş gibi. Bana

gülümsüyorsun ama hiçbir şey söylemiyorsun.

Sen bilgesin.

Çünkü seni düşünüyorum, acımasız karanlığa

savrulmuş; Ezilmiş ve kızarmış, solgun yüzünle.

Seni düşünüyorum, saçların dağınık ve damlıyor. Ve o

kucaklamadan kıpkırmızı kesilen kendimi."

- Conrad Potter Aiken

(*1889 † 1973)

Yirminci Bölüm: Kalbimin Dilekleri

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

Selam. Sıradaki bölüm senin için. Umarım beğenirsiniz^^ Bu sefer söyleyecek pek bir şey yok.

Eleştiri yapan herkese teşekkürler! Herkese cevap veremediğim için üzgünüm (korkunç biriyim). Ama yorum yapmayı bırakmayın, her yorum aldığımda aptal gibi kıkırdıyorum ;) Teşekkürler çocuklar:

Kirtash R, Sailor2Moon, ZabuzasGirl, R'Rin4869, Mademoiselle Dara, PendantOfGoddes, Guest, linalove, Mooglez, Atlantean Diva, satoz, Kate Elizabeth Black, StValentineSt, Cassie-D1, Fremione-lover16, hateme101, Hohlraumversiegelung, BU SESLER SUSMAYACAK, YoursAnnie, ellebelle12, LeLuvTrianglePenguinGiraffe'nl, everlastingtrueromance, Fancollector, FadedSunset, freebird4, brighteyes2889, MaiWishes, sheddingeverycolor, loves2readalways, Claire Abbshire, Misafir, patricia pc, P.N Tran, timi55, I Growl For Fun, KnoKnayme, Misafir, Guest, HellolamGracie, KamiaKeller, karlaispaja, HereToRead84, kbcollegbound, DarkAngelLida, EmeraldGoddess52, Miridea, Wfhbe, AvoidedIsland, Amy, Misafir, Angry Paradox, LovelySesshy, Just Ana, Snappy, Queen of Faerie, shelleyz, ra1nf1re, TheNewCompanion, dramionelives, Rebecca Maria, NinaBinaBallerina, nattiy16, Irisheather

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirminci Bölüm: Kalbimin Dilekleri

Ertesi gün Hermione, son DADA dersini tartışan Parvati ve Lavender'ın konuşmalarıyla uyandı. Lavender Lupin'den oldukça hoşlanmış görünüyordu. Hermione bir süre dinledi, hâlâ dört kişilik yatağında hareketsiz yatıyordu. Vücudu ağrıyordu.

Bir önceki günün olaylarını hatırlatan bir acı. Gözlerini kapadı ve düşünmemeye çalıştı. Bazen Malfoy de bunu yapar, yeni günle yüzleşene kadar küçük karyolasında yatardı.

"Hermione?" diye bir ses - Parvati - onu rahatsız etti. " mı?"

"Evet," diye cevap verdi, kendi sesinin ne kadar boş çıktığına şaşırmıştı.

"Güzel," dedi Parvati neşeyle. "Hâlâ kahvaltı etmek istiyorsan acele et."

"Tamam." Hermione'nin sesi bir kez daha korkutucu derecede boştu. "Teşekkürler."

Yatakhanesinin kapısının açıldığını, sonra tekrar kapandığını ve neşeli konuşmaların gittiğini duyabiliyordu. Hermione yatağında doğruldu ve karyolasının etrafındaki perdeleri açtı. Parlak sabah güneşinin saldırısına uğrayan gözlerini kısarak baktı. Hermione kayıtsızca sıcak yatağından çıktı. Tüm vücudu acı içinde zonkluyordu ve temkinli adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Çok geçmeden, o gün için eşyalarını toplamaya başladı. Okul çantasından bir rulo parşömen fırladı ve yere düştü. Hermione ona uzandı. Bu onun son Biçim Değiştirme denemesiydi. McGonagall kompozisyondan ona O vermişti ve Hermione çok gururlanmıştı. Gözleri metnin üzerinde geziniyor, hiçbir şey anlamıyordu. Yavaşça parmakları gerildi ve kompozisyon elinde . Parşömen yumağı parmaklarının arasından kayıp yatağının altına yuvarlandı.

Hermione mekanik bir hareketle çantasını kaptı ve yatakhaneden çıktı. İşkence Laneti vücudunu sert ve ağrılı hissetmesine neden olmuştu ama acının eninde sonunda geçeceğini biliyordu. Portre deliğini açarak Gryffindor ortak salonundan çıktı ve koridorda kendisini bekleyen Tom'u görünce olduğu yerde durdu.

"Günaydın," diye selamladı ve başını eğdi.

Sakince ona bakarken yüzü bomboştu. Hermione kendi yüzündeki tüm duyguları zorlayarak kibarca cevap verdi,

"Günaydın."

Tom'un mavi gözleri kısa bir süre onun üzerinde gezindi. Kaşları hafifçe çatıldı ve bir şey hakkında yorum yapmak ister gibiydi ama sonra sadece şöyle dedi,

"Sizinle Büyük Salon'a kadar yürüyeyim."

Hermione sessizce başını salladı. Koridorlarda ve merdivenlerden aşağı doğru yürürlerken, bu durum hakkında ne hissettiğini merak etti. Tom kendisini rahatsız mı hissettiriyordu? Belki de. Ya da kızgın? Kinci mi? Hayır. Pek sayılmaz. Muhtemelen temkinli. Bilemiyordu. Tom'un bugün onu alması çok tuhaftı. Hermione Slytherin'e baktı. Her zamanki gibi yakışıklı ve yaklaşılmaz görünerek onun yanında yürüyordu. Kendine karşı dürüst olursa, onun tarafından ihanete uğramış hissediyordu. Yine de bu aptalca bir düşünceydi. Geriye dönüp düşündüğünde, Tom ona hiçbir zaman onda hizmetçisinden daha fazlasını gördüğünü söylememişti.

†

Tom, Gryffindor masasında oturan ve yüzünde gülümsemeyle arkadaşlarıyla sohbet eden kıvırcık saçlı cadıya baktı. Yine de Hermione onu kandıramadı. Dünün onu terk etmediği açıkça görülüyordu.
etkilenmemişti. Solgundu ve vücudunu nazikçe tutarken gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Tom, Cruciatus Laneti' artçı etkilerinin onu etkilediğini biliyordu. Gözleri Hermione'nin vücudunda gezinirken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Laneti hak etmişti. Kuşkusuz onu lanetlemeyi planlamamıştı. Kendini kaybetmişti.
Ama Hermione bunu hak etmişti, diye karar verdi Tom soğukkanlılıkla kızı izlerken. Ona karşı gelmeye cüret etmişti. Onun tahammül edilemez davranışını düzeltmesi *gerekiyordu*. Tom, cezasını çektikten sonra Hermione'nin çok daha itaatkâr olacağından emindi.

"Bilmece..." Bellatrix'in boğucu sesi kulağına döküldü.

Tom ona baktı. Kız onun yanında oturmuş, bir fincan çay yudumluyor ve beklentiyle onu izliyordu.

"Ne?" dedi sabırsızca.

Bellatrix ona gözlerini devirdi. Bu Tom'un neredeyse sırıtmasına neden oluyordu. Cadı onun gerçek yüzünü bilen ve yine de onun yanında bu kadar rahat davranmaya cüret eden çok az insandan biriydi.

"Küçük kuşundan hâlâ sıkılmadın mı?" Bellatrix başıyla Gryffindor masasını işaret etti.

Bu soru karşısında Tom'un dudaklarında iğrenç bir sırıtma belirdi. Bellatrix'e bir kaşını kaldırdı ve eğlenerek not etti,

"Neden bu kadar önemsiyorsun?"

Bellatrix dudaklarını büzdü ve fincanı masaya bıraktı. "Çünkü o etrafta olduğundan beri çok daha az eğlencelisin," demeden önce onu kızgınlıkla süzdü.

Tom bu öneri karşısında kıkırdamaktan kendini alamadı. Bellatrix'i oldukça karmaşık bir şekilde sevdiğini sanıyordu. Aynı "eğlence" tanımını paylaşmalarını takdir ediyordu. Tom yavaşça koltuğunda arkasına yaslandı.

"Gidip kendi oyuncaklarınla oynayabilirsin," diye kötü niyetli bir öneride bulundu.

Bellatrix inatçı bir tavırla çenesini dikleştirdi, hâlâ kızgın bir şekilde somurtuyordu. "Bunu zaten yaptım."

Tom ona sıkılarak, "Buraya sizi eğlendirmeye gelmedim," dedi.

Bu, cadının yüzündeki somurtkan ifadeyi silmeye yardımcı olmadı. Tom içini çekti. Sıkılmış bir Bellatrix her zaman tehlikeli bir Bellatrix'ti ve onun arkasını toplayacak havada değildi.

"Peki ya şu Hufflepuff'lı çocuk?" Tom belirtti. "Onun adı ne? Onların Quidditch takımında."

Bellatrix'in koyu renk gözlerinde düşünceli bir çizgi belirdi. "Herbert

Fleet mi?" "Evet. İlginç biri olduğunu söylememiş miydin?"

Bellatrix'in dolgun dudakları yavaşça rahatsız edici bir gülümsemeye dönüştü. "Göze hoş göründüğü kesin." Hufflepuff masasına dalgın dalgın baktı, ama sonra somurtkan bir ifadeyle, "Hayır, hayır, hiç havamda değilim," diye karar verdi.

Tom kolayca omuz ve "Zaten bir kız arkadaşı var. Bildiğim kadarıyla o da Hufflepuff..."

Keyifle, Bellatrix'in yüzünde beliren kötü niyetli ifadeyi izledi. Bir kez daha gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla Hufflepuff masasına baktı.

"Eğer bu şekilde ifade edersen, aslında bir şeyler yapmak zorundayım." Tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Yani zaten çok fazla Hufflepuff'ımız var. Daha fazla üremelerine gerek yok."

"Nasıl ," diye yanıtladı Tom. "Ne yaparsan yap, yine de iz bırakma."

"Pshaw. Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin. Ben senin aptal kız arkadaşın değilim."

†

Hermione iksir sınıfında oturuyordu ama her derste hissettiği sevinç ve heyecan karışımı duygular bir türlü ortaya çıkmıyordu. Slughorn'un Barış Taslağı'nı hazırlamanın farklı adımlarını anlatmasını uyuşukça dinledi ve önemli kısımları not aldı. Bunu mekanik bir şekilde yaptı, gerçekten fazla çaba sarf etmedi. Huzur İksiri oldukça zor bir iksirdi ve Hermione'nin bu konudaki becerisi düşünüldüğünde, eline yüzüne bulaştıracağı kesindi. Gizlice iksir partnerine baktı. Tom onun yanında oturuyor, muhtemelen her şeyi zaten biliyor olmasına rağmen Slughorn ne derse sakince kopyalıyordu. Hermione tedirginlikle, iksirlerini ve notunu bozmayı başarırsa Tom'un ona ne yapacağını merak etti. Cruciatus'un verdiği acıyı hatırlayınca ürperdi ve hızla

gözlerini Tom'dan kaçırarak parşömenine yeniden odaklandı. Notları okunaksız bir şekilde karalanmıştı ama Hermione'nin umurunda değildi.

Bu, katıldığı ilk dersten çok farklıydı. O zamanlar profesörün söylediği her şeyi mutlulukla içmiş ve tamamen eğlenmişti. *Aptal*, diye alay etti zalim bir ses ona ve Hermione de hak vermek zorunda kaldı. O güzel elbisesinin içinde dans edebilirdi.
İstediği kadar okul üniforması giysin, bu onu öğrenci yapmazdı. Dün, Riddle ona gerçekte ne olduğunu hatırlatmıştı.

"Slughorn'un sesi sınıfta mutlulukla çınlıyordu: "Bu dersin pratik kısmıyla başlayalım. "Lütfen çiftler halinde çalışın, çünkü bu iksir oldukça zor olabilir."

Hermione asık suratla Tom'a bir bakış attı. Tom aldığı notları gözden geçiriyordu. Hermione kıpırdamadı, sadece sandalyesine oturdu ve önündeki parşömene boş gözlerle baktı. Bekliyordu.

Tom tarafsız bir tavırla, "Ben malzemeleri getireyim," dedi. "Sen ateşi yakıp suyu kaynatmakla başlayabilirsin."

"Evet, Tom," diye yanıtladı Hermione uysalca. Yıllar boyunca geliştirdiği bir ses tonuydu bu.

Hermione, Tom'un mavi gözlerini bir an için onun üzerinde yakaladı. Neyse ki sesini çıkarmadı ve malzemeleri almaya gitti. Tom yanından uzaklaşırken Hermione derin bir nefes aldı. Talimatlara göz atarak kazana gerekli miktarda su doldurdu ve asasını sallayarak kazanın altında bir ateş yaktı.

Sonra Hermione kazanın yanında durup başını eğerek Tom'un dönmesini bekledi. Etrafındaki diğer öğrenciler hararetle sohbet ediyorlardı. Slughorn uygulamalı bölümünde öğrencilerinin birbirleriyle konuşmasına aldırmıyordu. Hermione sessizliğini korudu ve gözlerini ayakkabılarının uçlarına dikti. Tom masalarına döndüğünde Hermione kaskatı kesildi. Hiçbir şey söylemeden iksir malzemelerini tezgâhın üzerine koydu, sonra da kazanı kontrol etti. Onun mavi

Gözleri ona dikildi ve Hermione ondan uzaklaşmamak için kendini toparlamak zorunda kaldı.

"Devam et ve gül dikenlerini ez," diye emretti ona.

Hermione neredeyse sonuna bir 'Efendi' ekleyerek, "Evet," diye fısıldadı.

Ondan uzaklaştı ve havana uzanmadan önce dikenleri havana doldurdu. Bu arada Tom da iksire eklenecek olan yarasa dalağını hazırlıyordu. Dikenleri öğütürken Hermione son iksir derslerini hatırladı. O zamanlar Tom'u iksir, malzemeler ve aklına gelebilecek her şey hakkında soru yağmuruna tutmuştu. Şimdi tamamen sessizdi. Aslında, Slughorn ellerini çırparak gürleyene kadar Tom'la Hermione arasında neredeyse hiçbir şey konuşulmamıştı,

"Zaman doldu. Nasıl başardığını görelim."

Öğrencilerden bazıları bunun üzerine homurdandı, diğerleri kendinden emin bir şekilde gülümsedi; Hermione sadece kepçeyi bıraktı ve bekledi. Tom'un gözlerini yine üzerinde hissetti ama bir şey söylemedi. Hermione söylemediği için memnundu. İksirlerinin olması gereken sarı yerine kirli turuncu renkte olduğu düşünülürse, bu muhtemelen bir azarlama olurdu.

Hermione, Slughorn'un sınıfta yavaşça dolaşarak öğrencilerinin çalışmalarını test etmesini izledi. Çok geçmeden profesör Tom'un ve onun masasına ulaştı, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. Slughorn dudaklarını bükerek kazanın üzerine eğildi.

"Hm," dedi iksiri düşünceli bir şekilde karıştırırken. "Rengi biraz bozuk, değil mi?"

Tom ifadesiz bir sesle, "Evet efendim," dedi.

Slughorn doğruldu ve Riddle'ı taradıktan sonra sesindeki hayal kırıklığıyla, "Korkarım bunun için sana sadece 'E' verebilirim," dedi.

Hermione bunu duyunca başını kaldırıp baktı. Riddle'ın hiçbir zaman "O "dan daha düşük bir not almadığını biliyordu. Hermione ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmese de, iksirle ilgili bir şeyler ters gitmişti. Yine görevini biliyordu. Hermione boğazını temizledi ve şöyle dedi,

"Efendim, bu benim hatam. İksiri mahvettim."

Slughorn'un gözleri kıza kaydı ve ona genişçe gülümsedi. "Şimdi, Bayan Rookwood 'mahvolmuş' çok güçlü bir kelime. Hâlâ iyi bir iksir."

Hermione Tom'a kısa bir bakış attı. Yüzü taş kesilmişti ve okunmuyordu.

"Yanlış miktarda antimon eklemişim," dedi yumuşak bir sesle. "Bu tamamen benim hatamdı. Tom yanlış bir şey yapmadı."

Slughorn komplocu bir tavırla Riddle'a sırıttı. "Görüyorum ki böyle hoş bir hanımefendiyi kazanmayı başarmışsın, değil mi Tom?" Sonra Hermione'ye döndü, "Şimdi, Bayan Rookwood. Tom'un notları için endişelenmeyin. Ne de olsa o benim en iyi öğrencim." Riddle'ın sırtını sıvazladı ve güldü. "Bence bu hatayı çok geç olmadan fark etmeliydi."

Tom yüzünde bir gülümsemeyle, "Haklısınız efendim," dedi hafifçe.

Harika, diye düşündü Hermione onun yüzündeki gülümsemeyi düşünürken uyuşmuş bir halde. O mahvolmuş iksir için onu cezalandıracak mıydı? Midesinde bilinen bir endişe duygusu kabarırken, gergin bir şekilde dilini ısırdı. Malfoy Malikânesi'nde ne zaman sorun çıkarsa bu his ona hep eşlik etmişti.

Slughorn nihayet dersi bitirdikten sonra Tom ona, "Yemekten sonra seni Müdürlerin ortak salonuna bekliyorum," dedi.

Hermione aynı mesafeli ses tonuyla, "Elbette Tom," diye onayladı.

Ders kitabını ve parşömenini çantasına tıkıştırdı, mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyordu.

"Hey, Hermione," diye seslendi Ron ona.

Kadının yanına neşeyle "İksirler nasıldı?" diye sorarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Hermione omuz silkti. "Peki."

Ron ona gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını kaldırdı. Sonra da alay etti, "Ne? Dersin ne kadar harika olduğu ve ne kadar çok şey öğrendiğin hakkında atıp tutmadın mı?"

"Hayır," dedi Hermione renksiz bir sesle. "Pek sayılmaz."

"Ah, şey..." Ron başını kaşıdı. "Bence korkunçtu. Yine de 'A' aldım. Sen ne aldın?"

"E," diye cevap verdi renksiz bir şekilde.

"Oh, iyi, değil mi?" Ron ona gülümsedi.

"Sanırım öyle..." diye mırıldandı Hermione.

Ron mavi gözleriyle bir an için onu taradı. Sonra temkinli bir şekilde, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Başını çevirdi ve adamın çilli yüzüne baktı. "Neden sordunuz?"

"Bilmiyorum." Ron hâlâ endişeyle onu tarıyordu. "Okulla ilgili her konuda gösterdiğin coşkuyu özlüyorum... bir de sinir krizi geçirmeni. Çünkü *sadece* E aldın."

Hermione sıkıca, "Ron, notlarımı o kadar da önemsemiyorum," dedi.

Kızıl kafa temkinli bir adım attı ve melodramatik bir şekilde, "Şimdi bir sorun olduğunu *anladım*. Neymiş o?"

Hermione, "Önemli bir şey değil," diyerek onun endişesini geçiştirdi. "Akşam yemeği için ne düşünüyorsun?"

Ron kuru bir sesle, "Konuyu değiştirmen çok hoş," dedi. "Ama tamam, bana söylemek zorunda değilsin."

"İyi o zaman," dedi Hermione sert bir sesle.

Kadının sesindeki keskin tonu duyunca kaşlarını çattı. Nazikçe, "Seni rahatsız eden bir şey varsa bana söyleyebilirsin," dedi.

Hermione'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve bugün ilk kez ağzını açıp doğruyu söyledi,

"Teşekkür ederim. Ama kimsenin bana yardım edebileceğinden gerçekten şüpheliyim."

Ron kaşlarını . "Bu kulağa tuhaf gelmiyorsa ne olayım."

Hermione cevap vermemeyi tercih etti ve Ron onu rahatlatmak için onu dürtmedi. Bunun yerine onu Büyük Salon'a ve Gryffindor masasına doğru çekti. Dean'in önünde patates püresi ve köfte dolu bir tabak vardı ve ağzına tıka basa yemek dolduruyordu. Ginny erkek arkadaşının karşısına oturdu ve belli ki kimin daha hızlı yiyeceği konusunda onu yenmeye çalıştı. Ron, Dean'in yanına oturdu ve istemediği için hızla kendi tabağını doldurdu. Hermione yavaşça Ginny'nin yanına oturdu. Kendisi de o kadar aç değildi. Bütün vücudu hâlâ acıyla zonkluyordu ve sadece istiyordu.

"Bunu yiyecek misin?" Ginny havuç dolu küçük bir kâseyi işaret ederek sordu.

Hermione sessizce kâseyi Ginny'ye doğru itti, o da içindekileri patates püresinin üzerine boşalttı.

"Sorun ne?" sordu kızıl saçlı, Hermione'nin yüzündeki çatık kaşları fark edince bir köftenin etrafında.

"Hiçbir şey."

Ron, Hermione'nin renksiz cevabını duyunca inledi. "etme, Ginny," diye öğüt verdi. "Bunu daha önce de yaptım. Söylemeyecektir."

"Şey..." Ginny Hermione'yi taradı, gözlerinde endişe vardı. "Tamam. Kötü bir gün müydü?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Hermione yemeğini kayıtsızca dürterken.

Dean, "Daha sonra eski Aritmetik sınıfında küçük bir... ... buluşma yapacağız," dedi. "Gelmek ister misin? Butterbeer'ımız var."

Ron arkadaşına beklenti dolu bir bakış fırlattı. Bir saniye sonra Dean kabul etti, "Tamam. Butterbeer ve *Firewhiskey* var. Tatmin oldunuz mu?"

"Evet. Bunun reklamını doğru yapmalısın, dostum," diye sırıttı Ron. Sonra Hermione'ye baktı. "Ee, geliyor musun?"

Hermione arkadaşlarının hevesli yüzlerine baktı. Gerçekten onlarla gitmek istiyordu... ama hayır. Hermione yorgunca iç çekti. Arkadaşlarıyla buluşamazdı. Ne de olsa *efendisi* akşamı nasıl geçireceğine çoktan karar vermişti, değil mi? Ve Hermione Tom'a karşı geldiği için Cruciatus'la bir kez daha karşılaşmak istemiyordu. Bu düşünce midesinde acı verici bir düğümlenmeye yol açtı.

"Hayır, ben almayayım," demek için kendini zorladı.

"Ah, Hermione," diye dırdır etti Ginny. "Gelmek zorundasın. Senin için iyi olacak."

Hermione suratsızca başını salladı. "Tom'la buluşacağım."

Ginny hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Sonra patateslerine mırıldandı, "Onu da getir derdim ama gerçekten getirmeni istemiyorum."

Dean kız arkadaşının açık sözlülüğünü görmezden geldi ve Hermione'ye gülümsedi. "Eğer gerçekten kötü bir gün geçirdiysen, belki Riddle seni neşelendirmeye yardımcı olabilir?"

İyi bir önlem için göz kırptı. Hermione ona gülümsemek için kendini zorladı. İyi niyetliydi.

†

Başka seçeneği olmayan Hermione o akşam arkadaşlarıyla buluşmadı, Tom'un yanına döndü. Müdürlerin ortak salonunda otururken pek konuşmadılar. Hermione Charms kompozisyonu üzerinde çalışıyordu. Odadaki atmosfer bunaltıcıydı ve başka bir yerde olmayı diledi. Malfoy malikanesi bile hoş bir manzara olabilirdi. En azından o zamanlar kuralları biliyordu: Tembellik yaparken yakalanmak mı? Yüzüne bir tokat. Mutfaktan yiyecek çalmak mı? Bir dayak ve belki bir iki acı büyü. Narcissa'nın değerli porselen tabaklarından birini kırmak? Vay haline.

Şimdi mi? Şimdi, Hermione bilmiyordu.

Gizlice Tom'a baktı. ne yapıp ne yapmaması gerektiği belli değildi. Bu tehlikeli bir durumdu. Görünmez çizgi neredeydi? En azından şimdi Hermione böyle bir çizgi *olduğunu* biliyordu. İç çekmemeye çalışarak kendini kompozisyonuna konsantre olmaya zorladı. Berbat bir öğrenci olmak muhtemelen Tom'u hiç memnun etmeyecekti. Sadece Hermione'nin kaleminden çıkan karalama sesleriyle bölünen gergin sessizlik daha da hissedilir olmuştu. Sonunda bunu bozan Tom oldu.

"Bak Hermione," dedi sertçe. "Mantıksız davranıyorsun."

Hermione yazmayı bıraktı ve tüy kalemini masanın üzerine bıraktı. Yüzünü boş tutmayı başardı, bakışları kibarca dikkatliydi. Yine de Tom'un mavi gözlerinde hayal kırıklığının parladığını fark edebiliyordu.

Hermione düzgün bir sesle, "Özür dilerim, Efendim," dedi ve neyi yanlış yaptığını bilmemesine rağmen başını eğdi.

"Bana 'Tom' diyeceksin," diye sinirli bir şekilde

tersledi. "Elbette Tom," diye klinik bir tavırla

gözlemledi.

"Şımarık bir velet gibi davranmak için hiçbir nedenin yok," diye tısladı Tom, sesinde öfke izleri vardı. "Bana itaatsizlik ettin. Cezalandırılmayı hak ettin."

O bunu söylerken Hermione'nin göğsünde bir şey kıpırdadı. *İtaat*. Büyücülerin ondan istediği tek şey buydu. Tom'un da bunu talep ettiğini duymak canını acıtmıştı ama Hermione bunu umursamasına izin veremezdi. İçi boş ama kibar bir gülümsemeye zorladı ve fısıldadı,

"Sana itaatsizlik etmemeliydim. Bir daha olmayacak, Tom."

Belli ki sesindeki soğukkanlılık onu daha da çileden çıkarmayı başarmıştı. Kara büyüsü havada korkutucu bir şekilde dönmeye başladı.

Tom soğuk bir tavırla, "Saygısızlık ediyordun, Hermione," diye açıkladı. "Bana seni azarlamaktan başka seçenek bırakmadın."

Başını eğdi ve acı dolu bir sesle, "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Tom," dedi.

Cevap vermekte tereddüt etti ve Hermione onun bakışlarının üzerinde ağırlaştığını hissedebildi. Ona doğru baktı. Tom'un yüzünde hâlâ öfke okunuyordu. Mavi gözleri kızın üzerinde gezinirken garip bir parıltı vardı. Sonunda dişlerini sıktı,

" değil. Her şeyi unutalım gitsin." "Evet, Tom,"

Hermione'nin soğukkanlı yanıtı oldu.

Bununla birlikte kalemine uzandı ve makalesi üzerinde çalışmaya devam etti. Ortak salon bir kez daha gergin bir sessizliğe gömüldü. Hermione Tom'un kendi çalışmasına dönmediğini fark etti. Onun yerine bakışları ağır bir şekilde Hermione'nin üzerindeydi. Onu görmezden gelmeye çalıştı. Çok kafa karıştırıcıydı ve ondan ne beklediğini bilmiyordu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione neden kazmaya devam ettiğini merak etti. Sanki kendisinin de bir yığın sorunu yokmuş gibi. Belki de sadece dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Ya da belki de ne zaman durması gerektiğini bilmiyordu.

Her neyse, Tom Riddle'ın Hermione'nin kurtarıcısı rolünü bırakmaya karar vermesinden sadece birkaç gün sonra, Hermione Kehanet sınıfına çıkan merdivenleri çıktı. Saat geç olmuştu ve Hermione herhangi bir öğrenciyle karşılaşmayı beklemiyordu. Sınıfa girdiğinde Paçuli kokusu burun deliklerine saldırdı. Oda sıcak ve havasızdı, belki de etrafta yanan mumlar yüzünden. Hermione bakışlarını sözde sınıfın üzerinde gezdirirken burnunu kırıştırdı. Dairesel masaların etrafı basma koltuklar ve küçük, şişman puflarla çevriliydi. Pencereler kalın perdelerle karartılmış, tek ışık kaynağı mumlar olmuştu. Hermione'nin sağlıklı bir öğrenme ortamı olarak adlandırabileceği şey kesinlikle bu değildi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hermione nereden geldiği belli olmayan bir sesle irkildi. Kaynağını bulması bir anını aldı. Odanın arka tarafında, devasa bir kristal kürenin arkasına gizlenmiş bir kız oturuyordu.

"Merhaba," diye kekeledi Hermione, hâlâ biraz ürkmüştü. "Ben Hermione Rookwood. Ben... şey... Luna Lovegood'u arıyorum."

"*Beni* görmek mi istiyorsun?" Kız mutlulukla gülümsedi ve ellerini çırptı. "Ne güzel. Seni babam mı gönderdi? Quibbler'la mı ilgili? Henüz bitirmedim. Wrackspurts'un çiftleşme döngüsü kolay bir konu değil. Makaleyi gelecek hafta bitireceğim... ya da belki sonraki hafta?"

"Hayır, hayır," dedi Hermione. "O yüzden burada değilim. Ben sadece... ben bir öğrenciyim, anlıyor musun? Seninle konuşmam gerek."

"Daha da iyi." Lovegood ona mutlulukla gülümsedi. ". Lütfen, oturun."

Hermione masaya ulaşmak için küçük pufların ve terk edilmiş kristal kürelerin üzerinden tırmandı. Lovegood'a tereddütle gülümseyerek karşısına oturdu. Kız iri gri gözleriyle ona baktı, Hermione'nin aniden ortaya çıkmasından hiç rahatsız olmamıştı. Kirli sarı saçları mum ışığında neşeyle parlıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme dans ediyordu.

"Çay?" Lovegood davetkâr bir tavırla çaydanlığı işaret

ederek sordu. "Şey... Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Kız omuz silkti ve iyi huylu bir şekilde, "Belki daha iyi. Asla bilemezsin, çay yaprakları oldukça dedikoducu olma eğilimindedir."

Hermione kaşlarını çattı. "Evet... Bu geçerli bir endişe." Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Pekâlâ. Şimdi çünkü sana bir şey sormak istiyorum."

Lovegood ince kaşlarını kaldırdı, iri gözlerini Hermione'ye kırpıştırdı. Hermione boğazını temizledi ve beceriksizce konuştu,

"Kehanet öğretmeninin çırağı olduğunuzu duydum."

Lovegood heyecanla başını salladı. "Evet. Oldukça eğlenceli. Sybill çok hoş biri."

"Uh-huh." Hermione nasıl devam edeceğini bilemediğinden kısa bir süre tereddüt etti. "Olanları duydum. Okuldan atılmışsın, çünkü Neville Longbottom'ın cinayetine bir şekilde karıştığından şüpheleniyorlarmış. ölüm."

Lovegood'un yüzündeki mutluluk dolu gülümseme garip bir şekilde sohbetin konusuyla çakıştı

"Ah o," dedi sakin bir sesle. "Korkunç bir olaydı."

Kızın hevesli cevabı biraz şüphe uyandırıcıydı. Bu Hermione'nin canını . Kafasını odanın havasızlığından kurtarmak için derin bir nefes alarak sordu,

"Yani gerçekten bir Erumpent'in mi vardı?"

Lovegood heyecanla başını salladı, bu konu hakkında konuşmaktan çok mutlu görünüyordu. "Evet. Çok tatlı bir şeydi. Onu yanıma aldım çünkü Nargle'lar tarafından istila edilmişti."

"Anlıyorum..." Hermione yavaşça mırıldandı.

Gözleri diğer kızın üzerinde dolaştı. Luna Lovegood kesinlikle tuhaf biriydi.

"Erumpent'in Neville'i öldürmüş olabileceğini düşünüyor musun?"

Lovegood hemen başını salladı ve yüzündeki gülümseme . "Hayır. O asla kimseyi incitmez."

Hermione başıyla onayladı. "Şimdi nerede?"

"Kaçtı," dedi kız usulca. "Tom onu yakalamaya çalıştığında odadan kaçtı. Sanırım Yasak Orman'da saklandı."

Bir kez daha, Tom'un tüm bu davaya dahil olması Hermione'nin yatmamıştı. Asık suratlı düşünceleri Lovegood'un sesiyle bölündü,

"Neville'e asla zarar vermezdim. O benim tek arkadaşımdı."

"Hufflepuff'taydı, değil mi?" Hermione sordu.

Lovegood başını salladı ve yüzündeki mutluluk dolu gülümseme geri geldi. "Evet. Var olan en iyi Hufflepuff. Ravenclaw'da hiç arkadaşım olmadı. Sadece Neville vardı."

Kızın böyle bir şey söylerken mutlu bir şekilde gülümsemesi biraz üzücüydü. Hermione ona rahatlatıcı bir bakış fırlattı.

"Eğer Neville'in ölümüne neden olan senin Erumpent'in değilse, o zaman neydi?"

Lovegood ince dudaklarını büzdü ve işaret parmağıyla düşünceli bir şekilde çenesine dokundu.

"O gün hava alışılmadık derecede sıcaktı," diye düşündü heyecanla. "Belki de bir Heliopat'tı. Hava sıcakken daha aktif olma eğilimindedirler. Ama kaleye nasıl girmiş olabileceğini bilmiyorum."

Hermione kıza kuşkuyla baktı. "Bir Heliopat mı? Onların var olmadığını sanıyordum."

Lovegood'un gri gözleri neredeyse komik bir şekilde genişledi. "Öyle. Babamla Hindistan'a tatile gittiğimizde neredeyse bir tane görüyorduk."

Tartışmak istemeyen Hermione başını salladı. "Peki, teşekkür . Bu gerçekten çok yardımcı oldu."

"Sorun değil Hermione," diye genişçe gülümsedi kız. "Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Öğrencilerin çoğu benimle konuşmak istemiyor."

†

Lovegood biraz tuhaf olsa da sevimli bir insan gibi görünse de, Hermione Kehanet sınıfını geride bırakırken rahatlamış hissetti. Ne yazık ki Neville'in ölümü hâlâ gizemini koruyordu. Hermione onun Lovegood'un Erumpent'i tarafından öldürülmüş olma ihtimalini göz ardı edemiyordu. Yine de o kadar çok tutarsızlık vardı ki, kızın suçluluğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak da aynı derecede imkânsızdı. Neden bu kadar kolay kovulmuştu? Her şey Tom'un ifadesine bağlıydı. Neville'in ölümüyle Lovegood arasındaki tek bağlantı oydu.

Tom'u düşününce Hermione'nin midesi anında bulandı. Ona sorabilmesinin hiçbir yolu yoktu. *Efendisini* sorgulamak kesinlikle Hermione'nin haddine değildi. Bu sözcük kafasının içinde acı acı yankılandı. Sanki bu kelimenin geçersiz olduğunu kanıtlamak istercesine, otomatik olarak asasını çekti. Tahtayla teması onu rahatlattı. Artık o güçsüz köle kız değildi. Parmakları umutsuzca asasını sıkıca kavradı. Asasını. Mudblood Penny gitmişti, değil mi?

Hermione'ye buz gibi bir hava çarptı ve arkasını döndü. Bir hayaletin gümüşi formu boş koridorda süzülüyordu. Hermione hızla kendini taş duvara yasladı ve hayalete endişeyle baktı. Bu Kanlı Baron'du, Slytherin'in ev hayaleti. Hermione, kendisine doğru süzülürken ona dikkatle baktı.
Gri Leydi ne zaman yolları kesişse ona bağırmakta ısrar ettiğinden, hayaletler Hermione'yi sinirli yapıyordu. Baron'un ölü gözleri onun üzerinde dolaştı.

Hermione'nin elindeki asayı öfkeyle işaret ederken, "," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye temkinli bir şekilde sordu.

Hayalet ona ters ters bakarak, "duydum," dedi. "Asanı duydum."

Hermione'nin parmakları kestane rengi asasının etrafında sıkıca kenetlendi ve "Gri Leydi sana söyledi mi?" diye sordu.

"Lordum, hayır," diye hemen Baron. "Helena... benimle konuşmuyor." Karanlık bir bakış yüzünü tehlikeli bir şeye dönüştürdü ve talepkâr bir şekilde, "O asayı nereden buldun?" diye sordu.

"Neden bilmek istiyorsun?" Hermione geri döndü, geri adım atmadı.

Baron ona yaklaştı ve ürpermesine neden oldu. Ona dik dik bakarken gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı.

"Asa, kızım!" diye hırladı. "O senin değil. Nereden çaldın onu?" "Ben

çalmadım!" Hermione yalan olmasına rağmen otomatik olarak tısladı.

Tom'la Arnavutluk'ta geçirdiği zamanı hatırladı. Ravenclaw'ın Diadem'ini ararlarken asa Hermione'nin eline geçmişti. Sanki Helena'nın mezarının bulunduğu o açıklıkta onu bekliyordu.

Hermione inatla, "O benim asam," diye ısrar etti.

"Oh, hayır," diye kıkırdadı Baron karanlık bir sesle. "Yalan söylediğini biliyorum, çünkü o asa bana ait."

Hermione'nin gözleri büyüdü ve hayaletten bir adım uzaklaştı.

"Ne?" diye zayıfça mırıldandı.

"Asa benim," diye sertçe tekrarladı Baron. "Onu almaya yoktu."

"I..."

Hermione elindeki kestane rengi asaya baktı. Sonra umutsuzca başını kaldırıp hayalete baktı.

Baron'a yalvarırcasına, "Asaya ihtiyacım var," dedi. "Onu ben buldum. Yemin ederim kimseye ait olduğunu bilmiyordum."

Kanlı Baron onu hâlâ bakışlarıyla hapsetmişti ama öfkesi gözlerinden akıyor gibiydi. Bir sonraki konuşmasında sesi yumuşak, neredeyse hüzünlüydü,

"Sizin için iyi çalışıyor mu?"

Hermione iri gözlerle ona baktı ve başını salladı. "Güzel bir asa."

Hayaletin solgun dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öldüğümden beri o asayı ."

"Ben- Arnavutluk'ta mı?" Hermione çekingen bir tavırla sordu.

"Evet," diye cevap verdi hayalet içi boş bir ses tonuyla. "Ormanın derinliklerinde."

"Taştan bir tabut vardı," dedi Hermione tereddütle. "Asa... yerdeydi."

"Bir tabut mu?" Baron onu delici bir şekilde taradı. "...Helena'nın."

Hermione başıyla onayladıktan sonra, "Asan neden oradaydı?" diye sordu.

Boş gözlerine asla ulaşmayan bir sırıtış Baron'un dudağını çizdi. "Helena'nın izini sürüyordum. Annesi Rowena Ravenclaw, bir şey çaldıktan sonra kızını Hogwarts'a geri getirmemi istemişti."

"Diadem miydi?"

Baron Hermione'ye biraz daha yaklaştı. "Ravenclaw'ın diademini biliyor musun?" Hermione'nin başını sallaması üzerine, "Evet, Helena annesinin diademini çaldı," diye itiraf etti.

"Ve Ravenclaw onu geri mi istedi?" Hermione düşünceli düşünceli düşündü.

"O da var," diye yanıtladı hayalet. "Ama her şeyden önce Ravenclaw benden kızını geri getirmemi istedi. Mirasının varisini."

"Ve Helena'yı buldun?" Hermione dikkatle dürttü. "Arnavutluk'ta mı?"

"Evet. Helga bana Helena'nın saklandığı yeri söyledi." Baron derin bir iç çekti. "Helena'yı bulduğumda ona geri dönmesi gerektiğini söyledim. Beni dinlemedi ve onu yalnız bırakmamı söyledi... Bilmelisiniz ki, Helena'ya bir süre kur yapmıştım ve reddedilmesini kabullenemedim. Yaşadığım hayal kırıklığı ve öfkeyle tüm mantığımı kaybettim." Hayalet başını salladı, yüzünde öfke vardı. "Asama uzandım ve zavallı Helena'yı lanetledim."

Hermione keskin bir aldı. "Sen... O böyle öldü, değil mi?"

Hayalet salladı, etrafında asık suratlı bir hava dolaşıyordu. "Ölümcül bir yara almıştı. Yarasından fışkıran kanı gördüğüm anda yaptığımdan pişman oldum. Onu tutmak, hatta belki büyülerimle iyileştirmek için acele ettim."

"..." Hermione usulca fısıldadı.

"Hayır," diye yanıtladı Baron, sesini pişmanlık kaplamıştı. "Helena yardımımı kabul etmedi. Son gücüyle kemerimdeki hançeri çıkardı ve boğazımı kesti."

Hayalet gibi solgun giysilerinin üzerine damlayan gümüşi kanı işaret etti. "İşte ben böyle öldüm: Sevgilimin ellerinde. O zamandan beri Helena benimle konuşmayı reddediyor. Onu suçlamıyorum. Adımı lanetlemek için her türlü hakka sahip."

Baron'un boş gözleri Hermione'nin elindeki asaya kaydı ve, "O asa kederden başka bir şey getirmez. Yapabiliyorken ondan kurtulmalısın."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom gizlice yanında oturan Hermione'ye baktı. Kız bir kitaba ya da başka bir şeye eğilmiş, saçları yüzünü gizliyordu. Son zamanlarda hep olduğu gibi, kesinlikle suskundu. Bir saat önce Başkanlar'ın ortak salonuna girdiğinden beri neredeyse üç kelime bile konuşmamıştı. Belli ki Hermione çocuksu somurtkanlığında ısrar ediyordu ve davranışları kısa sürede bıktırıcı hale gelmişti. Tom onun inatçılığının nereden kaynaklandığını gerçekten anlamıyordu. Eğer sohbet etmeyi beceremeyen biriyle vakit geçirmek istiyorsa, sevgili Amy Belby ile de görüşebilirdi.

Tom kıza bakarken, görünüşünü Çok Özlü iksirle değiştirmek zorunda kalmasına bir kez daha hayıflandı. Ne yazık ki bu kaçınılmaz bir zorunluluktu. Gözleri kızın kıvırcık saçlarının ardına gizlenmemiş olan boynunun pürüzsüz derisinde durdu. Dudaklarını yalayarak kıza yaklaştı. Belki de cömert bir Efendi olmalı ve Çamurkan'ını aptalca üzüntüsünden uzaklaştırmalıydı. Kesinlikle biraz dikkat dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Tom kitaba uzandı ve Hermione'nin elinden çekip aldı. Kız kaskatı kesildi ve şaşkınlıkla ona baktı. Tom ona sadece sırıttı. Ellerinden biri kızın beline dolandı ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurmadan önce onu kendine doğru çekti. Tepkisini beklemeden onu nazikçe kanepeye itti. Şimdi üzerinde yatıyordu

Tom onun vücudunun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Hevesle, ellerinin vücudunun üzerinde kaymasına izin verdi, belinin okşadı ve ince karnının üzerinde gezindi. Onun dokunuşları altında vücudunun zevkle titrediğini hissedebiliyordu. Keyifle sırıtan Tom, yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü. Gözlerini kapadı ve boynundan aşağı yumuşak öpücükler göndermeden önce onun tatlı kokusunu içine çekti. Hermione karşılık olarak inledi ve vücudu sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi gerildi. Hayal kırıklığına uğratmak istemeyen Tom onun tenini ısırdı ve bir nefesle ödüllendirildi.

Eli kızın başının arkasında gezindi ve parmakları kıvırcık saçlarını tarayarak nazikçe ensesini kaşıdı. Sonra onu kendine doğru çekti. Dudaklarını Hermione'nin dudaklarının üzerine bastırdığında Hermione'nin gözlerinin irkilerek kapandığını görebiliyordu. Dudakları Hermione' dudaklarına değerek onu bir öpücüğün içine çekerken, elleri Hermione'nin vücudunda , okşuyor, okşuyordu. Kız onun kollarında titriyordu ve Tom onun vücudunun sıcaklığını kendi vücudunun altında hissedebiliyordu. Talepkâr bir tavırla dilini kızın ağzının kenarında gezdirdi. Hermione itaatkâr bir tavırla dudaklarını ayırdı. Tom sonunda dilini Hermione'nin ağzına sokup onu sahiplenebildiği için inledi. Kızı bu kadar yakınında hissettiğinde vücudunu yakıcı bir ürperti kapladı.

koklayabiliyor, tadına bakabiliyor, ona dokunabiliyordu ve o tamamen kendisine aitti.

Hermione'yi derin bir öpücüğe boğan Tom'un eli Hermione'nin göğsünde dolaştı. Yumuşak göğüslerini yoğururken vücudundan sıcak bir şehvet dalgası geçti. Tom'un açgözlü dudakları sonunda Hermione'nin ağzından ayrıldı ve boynunda gezindi. Tenine kondurduğu öpücükler daha talepkâr hale geldi. Dili onun üzerinde asılı bir şekilde hareket etti ve dişleri onu ısırarak arkasında küçük ısırık izleri bıraktı. Arzu vücudunu ateşler içinde yakıyordu. Tom aceleyle kızın bluzunun düğmelerini çözdü ve Hermione'nin bir kez daha şehvetli bir şekilde inlemesine neden oldu. Parmaklarını nihayet Hermione'nin çıplak teninde gezdirebildiği için kendi ağzından da bir inilti .

Parmakları Hermione'nin vücudunda gezinirken Hermione'nin nefesi kesildi. Alaycı bir şekilde karnının üzerinde gezinerek göbeğini geçti.

kot pantolonunun bel bandına ulaşana kadar düğmeye bastı. Tom cadıya bakarken yavaşça kot pantolonunun düğmesini açtı. Kadın zevkten gözlerini kapatmış ve derin derin nefes alıyordu. Tom dudaklarını yaladı, hâlâ onun tadını alabiliyordu ve gözleri ona ziyafet çekiyordu. Çok zehirli kılık değiştirmiş haliyle bile Hermione çok güzeldi. Güzeldi, çünkü ona aitti.

Çünkü onun kızıydı.

Tom'un açgözlü elleri üzerinde dolaşırken Hermione vücudunu gevşemeye zorladı, nefes alıp hızlandı. Dokunuşları ateş gibi yakıyordu ama aynı zamanda onları zar zor hissedebiliyordu. Kalın bir korku tabakası zihnini sarmıştı ve başka hiçbir duygunun geçmesine izin vermiyordu. Tom'un öpücükleri onun için her zaman özel bir şey olmuştu. Ancak bu kez, korkunun acı tadı, öpücüklerinin genellikle dilinde bıraktığı hoşnutluğu kirletiyordu.

Hermione gözlerini sıkıca kapattı. Bunu istememişti. Üzerinde öyle bir tehdit vardı ki, durum üzerinde hiçbir kontrolü kalmamıştı. En son Tom'a karşı geldiğinde, Tom onu çarmıha germişti. Hermione'nin nefes alış verişi hızlanmıştı ama tutkusu hiç azalmamıştı. Panik kafasının içinde dönüyor ve ona kaçması için bağırıyordu. Yine de Hermione bedenini orada öylece yatmaya zorladı. Tom'un parmakları açıkta kalan teninin üzerinde gezinirken ona karşı koymadı.

Adam talepkâr bir şekilde kot pantolonunu çekiştirirken, korku ve panik Hermione'nin artık zapt edemediği vahşi bir karışıma dönüştü. Gözleri birden açıldı. Tom hâlâ onun üzerindeydi. Açgözlülükle Hermione'nin açıkta kalan vücudunu tarayan masmavi gözlerinde şehvet parlıyordu. Hâlâ kot pantolonunu çekiştiriyor, kumaşı üzerinden sökmeye çalışıyordu. Yaşadığı panik yüzünden tüm düşünceleri kaybolmuştu. Hermione artık bedenini kontrol edemiyordu, ellerini kaldırdı ve Tom'u zorla kendisinden uzaklaştırdı. Dilsiz bir gözlemciydi ve Tom'un koltuktan kalkıp koşmasını izledi.

Tom kanepede diz çöktü ve buz mavisi gözleri az önce kızın arkasından kapanan kapıya sabitlendi. Akşamın bu kadar ani bir şekilde sona ermesini beklemiyordu. Kızgınlık yüzeye yakın bir yerde fokurduyordu. Öfkeli büyüsünün izleri daha şimdiden Tom'un etrafını sarmıştı. Hermione'yi takip etme ve onu buraya geri sürükleme isteği duydu. Yine de yapmadı. Bunun yerine Tom kendini kanepeye bıraktı ve kollarını başının arkasında kavuşturarak tavana baktı. Hermione'nin küstahlığı tahammül edilemezdi. Onu bulmalı ve cezalandırmalıydı. Onu reddetmeye hakkı yoktu. Hermione onun Mudblood'uydu. Sonunda bunu anlamasını bekliyordu.

Tom öfkeyle elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarını büzdü. Elbette Hermione'yi tekrar cezalandırabilirdi, ama bunun durumu nasıl düzelteceğini göremiyordu. Hermione odadan kaçmadan önce Tom onun gözlerinden yaşlar aktığını görmüştü. Bu fiziksel tepkiye bakılırsa, muhtemelen onu meydan okuduğu için reddetmemişti. Hermione... *Korkmuş muydu? Tom* düşünceli düşünceli düşündü. Tom yakın ilişkiler de dahil olmak üzere ilişkilerde egemenlik kurmaktan hoşlansa da, Hermione'yi onunla yatmaya zorlamak garip bir şekilde başarısızlık gibi geliyordu. En azından, vücudunun altında zevkle inlemesini sağlamaktan daha az tatmin edici görünüyordu.

Tom derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı. Hermione daha önce bir şey söyleseydi yardımı olurdu...

†

Ertesi gün Cumartesi'ydi ve Tom Hermione'yi hiç görmedi. Başoğlanlık görevleriyle boğuştuğu için önce fark etmedi. Sonra Büyük Salon'daki öğle yemeği sırasında yokluğu belli belirsiz fark edildi. Ortak salonda onu arayıp sormayınca, Tom Hermione'nin kendisinden kaçtığını fark etti. Onun bu umursamaz tavrından rahatsız olduğunu hissetti.

Sonunda sabrının tükendiği akşamın geç saatleriydi. Sonunda Hermione'yi bulmak o kadar da zor olmadı. Tom'un tek yapması gereken kütüphaneye adım atmaktı ve Hermione orada, oldukça tenha bir yerde bir kanepede oturuyordu. Kendini bir kitap rafının arkasına sakladı ve kızı gözlemledi.

Hermione ayakkabılarını çıkarmış, bacaklarını vücudunun altına katlamış ve sırtını rahatça koltuğun kolçağına dayamıştı. Güneş ışınları yakındaki bir pencereden içeri düşüyor ve manzarayı sıcak renklere boyuyordu. Tom'un bakışları Hermione'nin kucağındaki kitabın üzerinde gezindi. Başlığını okuyamıyordu ama kitap her ne ise Hermione'nin gözlerini neşeyle parlatmayı ve dudaklarını mutlu bir gülümsemeye dönüştürmeyi başarmıştı.

Tom saklandığı yeri terk etti ve Hermione'ye yaklaştı.

Onun varlığını fark etti ve başını kaldırıp baktı. Mutlu gülümsemesi bir anda kayboldu ve gözleri buz kesti. Hermione rahat duruşunu terk etti ve gerçekten de koltuktan kalktı. Tom büyüsünün sinirlenerek seğirdiğini hissetti bile. Hermione'nin yanına gidip oturdu ve ona da aynısını yapmasını işaret etti. Hermione ondan olabildiğince uzaktaki kanepeye çöktü ve başını öne eğdi. Onunla göz teması kurmak bile istemiyordu. Tom şaşkınlıkla onu izliyordu ama ilk konuşan Hermione oldu.

"Özür dilerim Tom," dedi.

Sesinde hiçbir duygu yoktu. Bu Tom'u hayal kırıklığına uğrattı. Hermione genellikle duygu doluydu. Çok korunaksız ve okuması kolaydı. Şimdi, onu gerçekten okuması gerektiğinde, bunu imkânsız hale getiriyordu.

"Dün kaçmamalıydım," diye devam etti Çamurkan, başını kaldırıp ona bakarak. "Bu senin..."

Orada durdu ve yutkundu. Kahverengi gözleri tekrar onu terk etti ve yere baktı. Sonra tekrar konuştu ve bu sefer sesi artık o kadar kontrollü değildi. Hafifçe titrediğini duyabiliyordu.

"Biliyorum, bana istediğini yapmak senin hakkın." Yine duraksadı, kendini toparladı ve mekanik bir şekilde tekrarladı: "Kaçmamalıydım."

Boş sözleri ve mesafeli ses tonu Tom'un onu anlamasına yardımcı olmadı. Hermione gözlerini ona kaldırdı ve yüzü bile boştu. Bir kez daha duyguları bir duvarın ardına gizlenmişti

"Size karşı geldiğim için özür dilerim, Efendim," dedi sert bir sesle.

Onun için kullandığı unvan anlamını incelikle değiştirmişti. Boyun eğmeyi ifade etmeyi bırakmıştı ama artık onu uzaklaştırmak için kullanılıyordu. Tom bundan hoşlanmamıştı. Düşünceli bir şekilde Hermione'nin kapalı yüzüne baktı. Bir şekilde onun duygusuz yüzünü düşürmesi gerekiyordu. Bir tepki yaratmanın bir yolu olabilirdi... Tom Hermione'ye yaklaştı ve elini onun beline koydu. Hermione onun dokunuşuyla kaskatı kesildi ve Tom elini kasıtlı olarak Hermione'nin vücudunun kıvrımlarında dolaştırdı.

"Yani..." Tom usulca mırıldandı. "Aynı durum tekrar ortaya çıkarsa kaçmaz mısın?"

Tom, Hermione'nin onun bakışı altında titrediğini hissetti ama bu onun isteyeceği türden bir tepki değildi. Hermione'nin kahverengi gözleri ona bakarken bomboştu. Başarısız olmuştu; boş maske yüzünü kaplamaya devam ediyordu.

"Elbette hayır, Efendim," diye cevap verdi, mesafeli bir şekilde.

Tom'un eli kadının belinde oyalanıyor, sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Bu sıcaklık, Hermione'nin tüm duruşunu kaplamış gibi görünen ayazla oldukça çarpıcı bir şekilde çatışıyordu. Hermione onun dokunuşlarından, yakınlığından tiksiniyordu. Tom elini geri çekti, içinde hayal kırıklığı ve öfke yükseliyordu.

Gözlerini ona dikti ve tısladı, "Bu hala çarmıha gerilmeyle mi ilgili?"

Hermione onun bu çıkışına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Hâlâ o sinir bozucu boş bakışla ona bakıyordu.

"Hayır, Tom," diye kararlı bir şekilde cevap verdi.

Elbette yalan söylüyordu. Tom'un büyüsü tepki verdi ve etrafında öfkeyle dönmeye başladı. Hermione irkildi ve Karanlık İşaret'in saklı olduğu sol kolunu tuttu. Belli ki öfkesi ona zarar veriyordu. Tom büyüsünü geri çekmedi.

"Elbette öyle," diye öfkeyle tersledi. "Bunu atlatamaz mısın? Bu lanete ilk kez maruz kalmadığın kesin."

Tom'un öfkesinin içini yaktığı yerde Hermione buz gibiydi. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, bakışları soğuk ve mesafeliydi.

"Hayır, bu ilk değildi," diye cevap verdi, sesinde acı . "Ve muhtemelen son kez de olmayacak."

Tom dişlerini sıktı. Keşke asasını çekip
Hermione'ye ne kadar haklı olduğunu göstermek istiyordu ama bunun durumu kendi lehine değiştirmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden başka bir yol seçti.
Tom, Çamurkan'a küfretmek yerine sert bir sesle, "Özür

dilerim, tamam mı?" dedi.

Hermione bir kez daha hayal kırıklığına uğradı ve soğukkanlılıkla karşılık verdi. Özür içten değildi ama Tom daha büyük bir tepki beklemişti.

"Neden özür diliyorsun?" Hermione sordu, sesi çileden çıkaracak kadar düzdü. "Benim gibi birinden özür dilemene gerek yok."

"Çünkü," diye yanıtladı Tom, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Bununla ilgili sorunların var gibi görünüyor."

Hermione ona bakarak, "Benim sorunlarım yok," dedi.

Bununla birlikte kitabını kapatıp çantasına tıkıştırdı. Kahverengi gözleri tekrar ona dikildi ve başını hafifçe eğerek yapmacık bir şekilde ekledi,

"Sorun yaşamamı istemiyorsanız, *Efendim*."

Tom ona sadece ters ters baktı. Özür dileyip saçma davranışlarına son verene kadar *onu* lanetlemeliydi. Tom ellerini sıkı yumruklar haline getirdi. Hermione'nin bağını öfkeyle çekiştirirken büyüsünü durdurmadı. Hermione acıyla irkildi ama başka bir tepki vermedi.

"Peki," diye tersledi Tom sertçe. "*İyi*"

Başka bir şey söylemeden koltuktan kalktı ve içi öfkeyle dolmuş bir halde oradan ayrıldı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Ben sadece..." Hermione kaşlarını çatarak parşömene baktı. "Bunu anlayamıyorum."

Kütüphane masasında onun yanında oturan Regulus kompozisyonuna baktı ve "Bence oldukça iyi," diye yorum yaptı.

Hermione inledi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "İşte bu . Slughorn son iki iksir denemesinde bana O verdi."

Regulus usulca kıkırdadı. "Biliyor musun, 'Üstün' hâlâ var olan en iyi işaret."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Gryffindor ve kayıtsızca tüy kalemiyle oynadı. "Nasıl oluyor da o aptal makaleleri yazıyorum ama iksir hazırladığım her seferinde çuvallıyorum?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Regulus. "Yani, iksir teorisi ve pratiği iki farklı şeydir."

Hermione suratsızca, "Bir de bana sor," diye mırıldandı.

Slytherin soran bir kaşını kaldırdı. "Hogwarts'a gelmeden önce evde eğitim görüyordun. Ne sıklıkla gerçekten bir şey demlemeyi deneyebilirsin ki?"

Hermione tekrar inledi ve başını masaya koydu.
Evde eğitim, gerçekten... Gözlerini kapattı ve düşünmemeye çalıştı

Hogwarts'a gitmesini sağlayan yalanlar ve hileler hakkında. Sonunda cevap verdi,

"Çok fazla değil."

Regulus'un cevabı, "İşte bu kadar," oldu. "Sadece daha fazla pratik yapmalısın, sonra iyi olacaksın."

"Evet..."

Hermione doğruldu ve Regulus'a baktı. Slytherin ona cesaret verici bir gülümseme fırlattı ve Hermione onun arkadaşı olmasından gerçekten memnundu. Regulus, Ginny, Ron... Onlar Hermione kendini normal, onlardan biri gibi hissetmeyi başarıyordu. Bir an için yalan yığınını unutmak güzeldi. Aynı şey Tom için de geçerliydi, ama sonra o-

Hermione başını salladı; Tom hakkında düşünmeyecekti. Regulus sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ihtiyatla, "Riddle'la dövüştün mü?" diye sordu.

Hermione kaşlarını kaldırdı. Gerçekten de bu konuda konuşmak istemiyordu. "Ne?"

"Benim yüzümden." Regulus yüzünü gizlemeye çalışarak kitabının üzerine eğildi. "Siz ikiniz... şey... bizi o sınıfta bulduğunuzdan beri daha mesafeli görünüyorsunuz..."

Hermione bu anı karşısında keskin bir nefes aldı. Öğrenci olma hayallerinin aniden yok olduğu o sınıfa geri dönmek istemiyordu.

Hermione cevap vermeyince Regulus ona baktı. "Biliyorsun..."

Devam etmekte tereddüt etti, ancak bir süre sonra devam etmek için kendine güvenini toplamış görünüyordu,

"Sana bunu söyleyerek muhtemelen kendi mezarımı kazıyorum." Regulus ona baktı ve içini çekti. "Ama bence... sen... bilmiyorum... başka bir erkek arkadaş bulmayı düşünmelisin?"

Hermione şimdi gerçekten şaşırmıştı. "Onun arkadaşı olduğunu sanıyordum."

"Biz arkadaş değiliz," derken Regulus'un ağzında küçük bir sırıtma .

Kızın kaşlarını kaldırması üzerine devam etti, "Hadi ama Hermione. Aptal numarası yapma, sana yakışmıyor. Riddle'ın bana ne yaptığını gördün. Arkadaşlar birbirlerine böyle davranmaz."

Hermione buna itiraz etmekte zorlandı. "O zaman neden onunla takılıyorsun?"

Regulus bir an için ona baktı, görünüşe göre bir şeyler düşünüyordu. Bir süre sonra dikkatle, "Bunu sana güvenerek söylüyorum, Tamam mı?" Hermione'nin başını sallaması üzerine devam etti, "Slytherin'de bir grup var, Walpurgis Şövalyeleri. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum... kesinlikle bir çalışma grubu değil. Biz..." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Karanlık mı? Ne demek istediğimi anlıyorsanız, CV'nize koyacağınız türden bir grup değil. Ve Riddle... Riddle bizim liderimiz."

Hermione buna ne diyeceğini bilemedi. Bu bilgiyi düşündü ve itiraf ki, bu onu pek şaşırtmamıştı. Resme uyuyordu, değil mi?

"Neden katıldın?" diye sordu sonunda. "Bunun doğru bir şey olduğuna ikna olmadıysan."

Regulus omuz silkti. "Uygun olduğu için mi? Benden beklendiği için mi? Bilmiyorum. Ama artık gitmek için çok geç."

Hermione başını salladı, hâlâ derin düşüncelere dalmıştı. Regulus ayağa kalktı, çantasını aldı ve gitmek için döndü. Daha birkaç adım atmadan Hermione onu durdurdu.

"Neville Longbottom'a ne oldu?"

Regulus kaldı, sırtı dimdikti. Yavaşça ona doğru döndü, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl öldü?" Hermione sakince arkadaşına bakarak sordu. "Onunla konuştum. Ve Luna'yla. Bir Erumpent olduğundan şüpheliyim."

Regulus Hermione'nin gözlerinin içine bakmayı güçlükle başarırken, "O zaman zaten çok şey biliyorsun," diye fısıldadı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione haftanın geri kalanında Tom'dan uzak durmayı başardı. Onunla konuşmak ya da onu görmek istemiyordu. Elbette, kaçınma taktiği hiçbir şeyi çözmeyecekti ama Hermione onunla yüzleşemiyordu. Hogwarts'a geldiğinde, Tom onun yabancı bir dünyadaki dayanağı olmuştu. Şimdi kendisi de bir yabancıya dönüşmüştü.

Hermione Gryffindor ortak saklanmayı tercih etti. Ginny ona bir kutu kazan keki getirdiğinde oldukça duygulanmış ve biraz endişeli görünmüştü. Hermione ortak salondan sadece dersler ve kütüphane ziyaretleri için ayrılıyordu. Şu anda, kitap dolu çantasını sıkıca tutarak böyle bir ziyaretten aceleyle dönüyordu. Sokağa çıkma yasağı yaklaştığı için şatonun koridorları oldukça tenhaydı.

Hermione acı içinde soluyup iki olurken kimsenin duymamasının nedeni de buydu. Sanki bir bıçakla yaralanmış gibiydi. Hafifçe inleyerek karnını tuttu ve delici acının yayıldığını hissetti. Güçsüzce birkaç adım tökezledi. Derisi acı verici bir şekilde yanmaya başladığında, Hermione ne olduğunu anladı. Panik içinde kanı dondu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Son zamanlarda o kadar stresliydi ki, günler birbirine karışıyordu ve Hermione Çok Özlü İksir'ini en son ne zaman aldığını bile bilmiyordu. Acıyla inleyerek titreyen elleriyle Çok Özlü İksir şişesini aradı ama Hermione şişeyi tutar tutmaz işe yaramayacağını anladı. Elinde çok hafifti.
Boştu. Hermione dudağını öyle sert ısırdı ki kanamaya başladı. Tom'dan iksirden biraz daha vermesini istememişti.

Bir acı dalgası daha çarptı ve Hermione ağır ağır duvara yaslanarak koridorda körlemesine tökezledi. Birkaç metre ilerledikten sonra bir kapıya rastladı. Hermione'nin nefes alış verişi zorlaşmıştı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Nerede olduğunu anlayamıyordu. El yordamıyla kapının kolunu tuttu ve bunun terk edilmiş bir sınıfa giden yol olması için dua etti.

Hermione kapıyı açarken kapı usulca gıcırdadı. Sonra kendini odaya sürükledi ve kapı kapandı. Bir acı nefesi daha Hermione'yi terk etti ve derisi sanki kaynıyormuş gibi hissetti. İksirin etkisinin son kalan kısmının da onu terk ettiğini ve vücudunun eski haline döndüğünü hissettiğinde çaresizce ürperdi. Hermione gözlerini kapatarak bilinmeyen odada durdu. Nefes alış verişi hâlâ kesik kesikti ve acı içinde midesini tutuyordu. O kadar uzun zamandır iksir tarafından gizlenmişti ki, şimdi vücudu normal haline dönmeye zorlanırken canı yanıyordu.

"Bayan Rookwood?!"

Derinden gelen ses Hermione'nin gözlerinin açılmasına neden oldu ve arkasına döndü. Masanın arkasında oturan adama bakarken acısı geçici olarak unutulmuştu. Sarı, insanlık dışı gözler Hermione'yi yakıyordu.

"Yüzbaşı Lupin?" Titreyen dudaklarından onun adı döküldü.

Kurt adam oturduğu yerden kalktı ve Hermione'ye doğru yürüdü. Korku onu tamamen ele geçirdi ve tüm vücudu titredi. Kurt adamın delici gözleri vücudunda gezinirken ve ilk kez gerçek halini görürken kendini acı verici bir şekilde savunmasız hissetti. Hermione başını eğdi ve yere baktı. Adam yumuşak adımlarla, avının etrafındaki bir kurt gibi Hermione'nin etrafında dönmeye başladı. Hermione kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi.

Başını kaldırıp önünde duran Lupin'e bakmadı bile. Hermione göğsünü acımasızca daraltan endişeden güçlükle nefes alabiliyordu. Birdenbire sert bir el bileğini kavradı. Kolunu sol koluna doğru iterken karşı koymadı. Hermione'nin midesi bir korku yumağına dönüştü, şaşkınlıktan açılmış gözlerle tenindeki Karanlık İşaret'e bakarken, şimdi tamamen açıktaydı. Lupin'in güçlü

eli acımasızca kolunu sıktı. Hermione şiddetle titredi, gözlerinin önündeki görüş bulanıklaştı.

"Lütfen, Profesör, yapmayın..." Hermione ne için olduğunu bilmeden, acınacak bir halde . "Efendi Lupin..."

"Sen bir Muggle doğumlusun," dedi kurt adam tehlikeli derecede kontrollü bir sesle.

Çekinerek ona baktı. Adamın kurt gibi sarı gözleri Hermioneyi delip geçti. Panik onu öyle sıkı sarmıştı ki, Hermione tek kelime bile edemedi. Bu yüzden ona sadece başını salladı.

"Öğrenci kılığına mı giriyorsun...?" dedi kaptan renksiz bir ifadeyle, kızın kolunu bırakırken.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Hermione'nin her yeri titriyordu. Lupin'in önünde dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzca yalvarırken başını öne eğdi,

"Lütfen, Efendi Lupin. Lütfen kimseye söylemeyin."

Hermione onun dinlemeyeceğini biliyordu. Her şey bitmişti. Her şey bitmişti. Hıçkırıklarının kaçmasını engellemek için dişlerini sıktı. Ona ne yapacaklarını merak ederken tüm vücudu kontrolsüzce titriyordu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Karanlığın içindeydim;

Sözlerimi göremiyordum

Ne de kalbimin istekleri.

Sonra aniden büyük bir ışık belirdi - "Beni

tekrar karanlığa bırakın.'"

- Stephen Crane

(*1871 † 1900)

Yirmi Birinci Bölüm: Donarak Ölmek

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: ta-da. Bu sefer güncellememem birkaç ayımı almadı. Çoğunlukla bu bölümün bazı kısımlarını bir süre önce yazdığım için :P Ayrıca, eğer ilgilenirseniz, yeni bir Tomione fic'im var. Burada ffnet'te bulabilirsiniz. Adı 'Bodyswitch'.

Desteğiniz ve tüm güzel yorumlarınız için teşekkür ederim! ^^ Hikaye hakkındaki tüm yorumlarınızı okumak harika. Teşekkürler, çocuklar!

Kate Elizabeth Black, LovelySesshy, satoz, brighteyes2889, lrisheather, BBG336, Misafir, PendantOfGoddes, RaeRae9, Dodge1989, Ceralyn, Misafir, MuggleBornWY, Desriel, sheddingeverycolor, Snappy, TheNewCompanion, Queen of Faerie, Mooglez, Maria210690, patricia pc, A, freebird4, Seraph, Amethyst, pansy25, hateme101, InsaneTendencies, YoursAnnie, Guest, Atlantean Diva, TwilightGirl100195, Bechi Riddle, kbcollegebound, P N Tran, Guest, alannalove1990, SkyBlue1309, Jessica, sakurarules4eternity, KamiaKeller, KnoKnayme, le-femme-cavalier, LeLuvTrianglePenguinGiraffe'nl, DawnMay, DinaTheCat, Anya Evermore, Ari Goddess of Night, Smithback, BlueShadow, Misafir, sandcate, CraftyK13, Kat-Knife, tolazytologin, HellolamGracie, TakeCare, THEPrincessx, karlaispaja,
CrazierThanYouSince96, Angry Paradox, Misafir, Gaia v, yasaminyyy, LillianMarie2, FadedSunset, isabellasnow, R'Rin4869, LeahDinah, kbcollegebound, Jen103, hehehrmrm

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirmi Birinci Bölüm: Donarak Ölmek

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Hermione'nin her yeri titriyordu. Lupin'in önünde dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzca yalvarırken başını öne eğdi,

" *Lütfen, Efendi Lupin. Lütfen kimseye söylemeyin."*

Bir el omzunu kavradı ve Hermione irkildi. Beklediği gibi şiddetli bir kavrama olmadığından şaşkınlık onu felç etti. Bunun yerine el neredeyse rahatlatıcı bir şekilde omzuna uzanmıştı. Hermione temkinli bir şekilde yüzünü kaldırdı. Lupin'in önünde çömelmiş olduğunu görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yüzünde öfkeli bir hırıltı yoktu ama dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. Sarı gözleri artık o kadar soğuk değildi. Hermione'nin bakışlarıyla kilitlendiklerinde garip bir sıcaklık onları yumuşatmıştı.

"Merak etme küçüğüm," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Kimseye söylemeyeceğim."

Hermione'yi tam bir şok kapladı ve onun şaşkınlığı Lupin'in yüzündeki dostça gülümsemenin genişlemesine neden .

"Buraya gel," dedi nazikçe.

Lupin'in tutuşu hiç de acı verici değildi, çünkü onun ayağa kalkmasına nazikçe yardım etti. Sonra onu yumuşak bir kanepeye doğru götürdü ve oturttu.
Hermione hâlâ tir tir titreyerek itaat etti. Lupin onun yanına oturdu ve Hermione istemsizce irkildi.

"Bunu yalnız mı yapıyorsun?" diye sordu kurt adam nazikçe.

Hermione başını salladı. "Hayır, Üstat Lupin. Ustam burada, Hogwarts'ta. Derslere girmeme izin vermek onun fikriydi."

"Anlıyorum," diye düşündü Lupin. Sarı gözleri tekrar ona kaydı. "Peki senin Efendin kim olabilir?"

Hermione dudağını endişelendirdi. Tom'un adını vermemeliydi. Lupin onun tereddüt ettiğini görünce ona sırıttı.

"Dur tahmin edeyim," dedi gülümseyerek. "Riddle, değil mi?"

Hermione'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Nereden biliyorsun?"

Kurt adamın sırıtışı daha da genişledi. "O kadar da zor değildi. O çocuk sürekli senin etrafında dolanıyor. Onun karakterine hiç uymuyor." Gözlerini devirdi ve alay etti, "Şimdi bunun gerçek *aşk* olduğunu düşünen beni hayal et."

Hermione çekingen bir tavırla Lupin'e baktı. Sarı gözleriyle onu taradı. Hermione hızla gözlerini kaçırdı ve kucağında titreyen ellerine baktı.

"Gerçekten kimseye söylemiyor musunuz, Efendi Lupin?"

Adam bakışları hâlâ Hermione'nin üzerindeyken usulca kıkırdadı. "Lütfen," dedi eğlenerek. "Bana Efendi deme. Kulağa ürkütücü geliyor."

Hermione çekingen bir tavırla, "Peki efendim," dedi.

"Hm. Kim derdi ki, küçük bir Muggle doğumlu
Hogwarts," diye düşündü Lupin, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Merak etmeyin, dudaklarım mühürlü."

Hermione şansına inanamayarak, "Teşekkür ," diye rahat bir nefes aldı.

Lupin ellerini sallayarak onun minnettarlığını sildi. "Bunun için endişelenme." Ona dişlerini göstererek gülümsedi. "Şimdi, sanırım seni efendine geri götürmemiz gerekiyor."

Hermione korku dolu gözlerle ona baktı, Tom'la yüzleşme olasılığı karşısında titriyordu. Lupin onun endişesini sezmiş gibiydi ve koluna yatıştırıcı bir el koydu.

"Şimdi korkma. Ama gerçekten Bayan Rookwood'a dönüşmeniz gerekiyor. Sanırım Riddle'da senin için daha fazla Çok Özlü İksir vardır?"

Hermione sadece sarsakça başını sallayabildi. Kurt adam onun kolunu güven verici bir şekilde okşadı ve usulca, "Riddle'a kadar sana eşlik edeceğim. Kimse seni görmeyecek, söz veriyorum."

Kurt adam ayağa kalktı ve masaya doğru ilerledi. Hermione onun masanın üzerinde duran zeytin rengi spor çantasını karıştırmasını izledi.

"Ha," diye zaferle haykırdı Lupin ve çantadan gümüşi bir bez çıkardı.

Spor çantasını omuzladı ama gümüşi kumaşı Hermione'nin ellerine tutuşturdu. Hermione tüy kadar hafif kumaşa gözlerini kırpıştırarak baktı. Parmaklarının altında inanılmaz derecede yumuşak hissetti, malzeme metal ipliklerden dokunmuş gibi pürüzsüz ve soğuktu.

"Bunun altına saklanabilirsin," diye açıkladı Lupin gülümseyerek. "Bu bir Görünmezlik Pelerini."

Hermione kaşlarını kaldırdı ve bezi kolunun üzerine attı. Pelerin büyüsünün altında gizlenerek anında kayboldu. Lupin'e bakmadan önce hala orada olduklarından emin olmak için görünmez parmaklarını oynattı.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Sorun değil." Lupin omuz silkti. "Bu şeyi yıllardır kullanmadım. Bir arkadaşım vermişti. Adı James Potter'dı." Kurt adamın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme dans etti. "Sanırım o ve Sirius Seherbaz bürosundaki patronlarının korkulu rüyasıydı."

Pelerin neredeyse Hermione'nin düşüyordu. "Sirius mu? Sirius Black mi?"

Kurt adam ona sırıttı ve başını salladı. "Tek ve . Seherbazlar'daki irtibat subayımdı."

Hermione kaşlarını çattı, içinde bulunduğu durum bir an için unutulmuştu. "Sirius Black bir *Seherbaz* mıydı?!"

"Şimdi inanması zor, değil mi?" Lupin bir kahkaha attı.

"Birazcık," diye utangaçça itiraf etti Hermione, elinde görünmezlik pelerini, koltuktan kalkarken. "Diğer arkadaşına ne oldu? Hâlâ Seherbaz mı?"

Lupin'in yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Hermione'den pelerini aldı ve tamamen görünmez olması için yavaşça Hermione' etrafına sardı. Sonra da Hermione'ye kendisini odadan dışarı kadar takip etmesini işaret etti.

"James birkaç yıl önce öldü," dedi Lupin, derin sesini saran kederle. "Bir anneyi ve bir yaşındaki oğlunu korurken öldürüldü. Jamesy için bile çok fazla rakip vardı."

"Özür dilerim," diye Hermione olabildiğince sessiz bir şekilde, Başkanlar'ın ortak salonuna doğru yürürken.

Kurt adamın sarı gözleri, görünmezlik pelerini tarafından tamamen örtülmüş rağmen Hermione'ye sabitlendi. Ona zayıf bir gülümseme gönderdi.

"James eski Görünmezlik Pelerini'ni bana miras bıraktı. Sirius'un asla atlatamadığı bir şey."

Yolculuklarına sessizlik içinde devam ettiler ve Hermione'nin zevkine göre çok erken bir zamanda Başkanlar'ın ortak odasına vardılar. Lupin asasını sallayıp parolasız da olsa kapıyı açarken, korku onu acımasızca sarmış ve hafifçe titremesine neden olmuştu. Sonra ortak salona girip Hermione'ye pelerinini çıkarmasını işaret etti.

†

Tom kapının açıldığını duydu ve kitabından başını kaldırıp Melez'ini görmeyi bekledi. Lupin'in kapının önünde durduğunu görünce şaşkınlığını güçlükle gizleyebildi ve kesinlikle

Hermione Rookwood yüzünde ürkek bir ifadeyle kurt adamın yanında duruyordu. Tom kızı gördüğünde buna inanamadı. Kız tekrar değişmişti. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, Hermione bir *öğretmenin* gözleri önünde gerçek formuna geri dönmüştü. Tom hızla koltuktan fırladı. Lupin'e hitap ederken yüzünde şaşkın ama kibar bir ifade vardı,

"Efendim? Yardımcı olabilir miyim?"

Kurt adamın sarımsı gözleri kendini beğenmiş bir neşeyle parlayarak, "Hayır, Riddle. Ben sadece sana bir şeyi iade etmek için buradayım."

Bununla birlikte Lupin Hermione'yi yavaşça odanın içine doğru biraz daha itti. Kız hâlâ Tom'a bakmaya cesaret edememişti. Bu onun öfkesinin tehlikeli bir şekilde yükselmesine neden oldu. Kibarlık maskesini korumayı başardı ve sordu,

"Anlamıyorum, efendim..."

Kurt adam ona sırıttı, gözlerinde sinir bozucu derecede bilmiş bir parıltı vardı. Lupin odaya attı ve kapı arkasından kapandı. Eli Hermione'nin üst koluna dolandı. Tom'un öfkeli büyüsü, Lupin'in ona ne kadar yakın durduğunu görünce şiddetli bir kıpırdanma gösterdi. Lupin'in
Kız hâlâ yere bakıyordu.

"Sanırım çok iyi anlıyorsun, Riddle. En azından *ben* şimdi her şeyi çok daha iyi anlıyorum," diye açıkladı Lupin, yüzünde kötü bir sırıtışla. "Bu maskaralığı bırakmanın zamanı geldi."

Tom kurtadamı dikkatle taradı. Sadece kendini beğenmiş ifadesine bakarak, Lupin'in Hermione hakkındaki gerçeği bildiğini anlayabiliyordu. Bundan nasıl kurtulacağını düşünürken, Tom'un büyüsü öfkeyle dolup taşıyordu. Kibar görüntüsünün artık bir faydası yoktu, bu yüzden Tom asasını çekti ve büyüsü üzerindeki sıkı baskıyı kaldırdı. Karanlık güç hevesle bedenini terk etti, hava onun gücüyle dalgalandı. Hareketleri Lupin'in gözlerinde vahşi bir parıltı yarattı.

"Ne istiyorsun?" Tom bilmek istedi.

Şu anda bile Lupin'in yüzündeki kışkırtıcı sırıtış kaybolmadığı için çileden çıkmıştı. Öğretmen sanki bütün bunlardan eğleniyormuş gibi, ucube gözlerinin Tom'un savunma pozisyonunda gezinmesine izin verdi. Kurt adamın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

"Hiçbir şey istemiyorum."

Tom ona bir an bile inanmadı. En azından Lupin artık Hermione'yi onun kurtarmıştı. Soğukkanlılığını korumak için savaşan Tom, Çamurkan'ına sertçe emretti,

"Buraya gel, Hermione."

Kız hemen itaat etti ve koşarak Tom'un yanına gitti. Yine de Tom'un ölümcül bakışları kızın gözünden kaçmamıştı çünkü kız hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordu. Onun yanında durana kadar ayaklarını sürüyerek yürüdü, başı hâlâ eğikti. Tom öfkeyle onu yakaladı ve daha da yaklaştırdı. Bu sırada Lupin'in görüş alanından çıkmasına asla izin vermedi.

"Buradasın," diye işaret etti Tom, kontrollü sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Snatcher'ları aramak yerine. Sanırım sessizliğinizin karşılığında bir şey istiyorsunuz."

Lupin bunun üzerine keskin dişlerini göstererek yüksek sesle gülme cüretini gösterdi. "Yalan söylemiyordum. Neden *senden* bir şey isteyeyim ki?"

Küçümseme duygusu üzerine çökerken Tom ellerini yumruk yaptı. Lupin hiç aldırış etmedi. Kısık sesiyle alay ederken gözlerinde alaycı bir eğlence parlıyordu,

"Ben sadece eşyalarını ortalıkta bırakmaman gerektiğini hatırlatmak istedim." Tom bunu duyunca Hermione'nin irkildiğini hissetti. Lupin yine de sırıttı ve alaycı bir tavırla, "Kim bilir kimler gelip onları alabilir," diye devam etti.

Tom Hermione'yi kendine doğru çekti ve sözlerinden ölümcül bir tehdit sızarak, "Seni temin ederim, benden bir şey çalmak hiç de akıllıca olmaz," diye tükürdü.

Lupin'in tuhaf sarı gözleri hâlâ titreyen Çamurkan'tutan Tom'un üzerinde gezindi. Kurt adamın yüzündeki küçümseyici sırıtma birdenbire kayboldu ve yerini taştan bir maskeye bıraktı.

"Şimdi beni dinle evlat," dedi Lupin, sesine sert bir ton katarak. "Hermione'nin okula gitmesine izin vermeniz takdire şayan bir şey. Ve ben de
Bunu onun için yaptığınız için minnettarım."

Kurt adam Tom'a doğru tehditkâr bir adım attı ve gür sesiyle tehditkâr bir şekilde homurdandı: "Ama *ondan* minnettar bekleme. Ona hak ettiğinden fazlasını vermiyorsun."

"Hermione seni ilgilendirmez," diye tısladı Tom, kızın üzerindeki sahiplenici tutuşunu sıkılaştırarak. "O bana ait."

Lupin öfkeyle dişlerini gösterdi ve "Aptal çocuk!" diye hırladı.

Kurt adam Tom'a doğru yaklaştı, neredeyse dokunacak kadar yakındı. Tom karşılık olarak Hermione'yi arkasına itti ve asasını kaldırdı. Lupin'in ağzından vahşi bir gülümseme tehlikeli bir şekilde sarkıyordu.

"Sürünü , öyle mi?" diye sert bir sesle homurdandı. "Buna saygı duyabilirim."

Riddle cevap vermedi ama gözlerini kurt adamınkilere kilitledi, asası elinde sabit duruyordu. Lupin bir kahkaha attı ve Riddle'dan uzaklaşarak ellerini barış işareti olarak havaya kaldırdı. Tom'un asası isteksizce tekrar yanına düştü.

Lupin dudaklarında hâlâ tehlikeli bir gülümsemeyle, "Sakın hata yapma, evlat," dedi. "Hermione kesinlikle senin değil."

Tom'un gözleri yarıklara kadar kısıldı, büyüsü öfkeli bir hareket verdi. Konuşurken yumuşak sesi Lupin'in kaba sesiyle keskin bir tezat oluşturuyordu, ama aynı derecede zehirliydi,

"O kız benim. Kim onu benden almaya çok pişman olacak *Profesör*."

Lupin'in gülümsemesi bu kışkırtma karşısında azalmadı. Sadece vahşi bir çizgi kazandı.

"Er ya da geç, Riddle, Hermione'nin kalmak ya da gitmek arasında özgürce seçim yapabileceği bir zaman gelecek." Lupin'in sarı gözleri vahşi bir eğlenceyle yanarken ekledi, "O zaman - ve *ancak* o zaman - onun gerçekten sana ait olup olmadığını anlayacaksın."

Bununla birlikte Lupin'in dikkati Tom'dan tamamen ayrıldı. Tom'un arkasından ona bakan Hermione'ye bir bakış fırlatırken dudaklarında çocuksu bir sırıtma dans etti. Lupin hayali bir şapka çıkararak Hermione'nin önünde eğildi.

"Gerçek halinizle tanışmak bir zevkti, Bayan Hermione." Adam ona şakacı bir şekilde göz kırpınca Hermione kızardı. "Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman bana gelebilirsin. Yardım ederim."

Hermione'ye yönelik olmasına rağmen, Tom kendisine yöneltilen üstü kapalı tehdidi duyabiliyordu. Büyüsü şiddetle seğirdi, kibirli kurda ulaşmak istiyordu. Lupin ona bilmiş bir sırıtış fırlattı, sonra döndü ve adımlarında kendinden emin bir sıçrayışla Başkanlar'ın ortak salonunu rahatça terk etti.

Kurt adam kulakları sağır eden bir sessizlik içinde odadan çıktı ve Hermione keşke kalsaydı diye iç geçirdi. Hafifçe titreyerek, hâlâ kapıya karanlık bakışlar fırlatan Tom'un arkasında duruyordu. Sonunda ona doğru döndüğünde, Hermione ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim," diye aceleyle güvence verdi.

Tom cevap vermedi ve Hermione alt dudağını sıktı. Ona bakmaya cesaret edemedi.

"Hermione," diye tısladı Tom, beklenen öfke sesine dolanmıştı.

Hermione sinerek titrek bir sesle, "Özür dilerim, Efendim," diye fısıldadı.

Onun cevabını duyunca dudak büktü ve bir tavırla, "Lütfen, onurlandırmayı bırak; ikimiz de beni küçümsediğini biliyoruz," dedi.

Hermione hâlâ yüzünü kaldırmaya cesaret edemiyordu. Tom onu kolundan yakalayınca şiddetle irkildi. Hiç de nazik davranmadan onu kanepeye doğru itti.

"Otur!"

Hermione otomatik olarak itaat etti ve yumuşak kanepeye uzandı. Bu sırada Tom öfkeyle onun önünde volta atıyordu. fırtınalar koparan kara büyüsü şimdiden acı verici bir şekilde Hermione'nin Karanlık İşareti'ni çekiştiriyordu. Kolundaki dövme Tom'un öfkesiyle yanarken Hermione yanağının içini ısırdı.

"Bu nasıl oldu?" Tom sonunda bilmek istedi, sesi acımasızca onu kesiyordu.

Hermione ellerini gergin bir şekilde kucağında sıkarak, "Ben- ben Poli - Polijuice şişemi yeniden doldurmayı unuttum," diye kekeledi.

Tom öfkeli bir adımla Hermione'üzerine atıldı. Çenesini yakaladı, parmakları acı içinde Hermione'nin derisini ısırdı ve yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı.

"Seninle konuşurken bana bak."

Hermione onun buz gibi gözlerine bakmaya zorlandığında içinde bir korku kabardı ve sesi titrek bir fısıltıdan öteye gitmeyerek tekrarladı,

"Özür dilerim."

Birden Tom'un eli onu bıraktı ve Hermione kanepeye yaslandı. Korkuyla başını kaldırıp öfkeli Tom'a baktı. Parmaklarının asasını sıkıca kavradığını ve ona doğru kaldırmaya niyetlendiğini görünce nefesi kesildi.

Hermione, "Lütfen," diye yalvardı, gözlerinden sıcak yaşlar akıyordu. "Bunu yapmak istememiştim. Lütfen. Bu-"

Sanki biri kesip açmış gibi işaretinde acı patlarken inledi. Hermione'nin eli sol koluna gitti ve onu göğsüne bastırdı.

"Senin zavallı mazeretlerini duymak istemiyorum," diye tısladı Tom kötü niyetli bir şekilde ve kadının sinmesine neden oldu.

Hermione kanepede iki büklüm olmuş, gözleri yaşlarla dolu bir halde başını kaldırıp Tom'a baktı. Tom onun üzerinde yükseliyor, etrafını büyü sarıyor ve asasını hâlâ tehditkâr bir şekilde tutuyordu. Hermione onun kendisini lanetleyeceğini biliyordu. Dehşete kapılarak gözlerini sımsıkı yumdu. Uzun ve korkunç bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra, beklenen lanet yerine Tom emretti, sesi ölümcül derecede soğuktu,

"Burada kal."

Hermione'nin tüm vücudu sarsıldı, panik ve korku göğsünü daralttı. Gözyaşlarının bulanık örtüsünün ardından Tom'un odasında kayboluşunu izledi. Gitmesi bir dakikadan fazla sürmemişti ki, elinde küçük bir şişeyle yeniden ortaya çıktı. Isıran bir emir eşliğinde şişeyi alması için ona uzattı,

"İç."

Hermione hemen itaat etti. Çok Özlü İlaç dilini ve boğazını yaktı. Dönüşüm anında gerçekleşmiş ve vücudunun her tarafına ağrılar yayılmıştı. Hermione, vücudu tekrar 'Hermione Rookwood'a dönüşürken acı dolu iniltilerini bastırmaya çalıştı. Tom ona soluklanması için zaman tanımadı ama hemen sorguya çekti,

"Lupin kimseye söyleyecek mi?"

Hermione acıyla gözlerini kırpıştırdı ve titrek bir sesle, "Hayır... Yapmayacağını söyledi," diye cevap verdi.

"Peki buna neden inanmalıyım?" Tom bilmek istedi.

Hermione çekingen bir tavırla ona baktı. "Söz verdi."

Tom alaycı bir şekilde homurdandı. "Acı verecek kadar safsın, Hermione."

"O... sanırım Lupin bir Melez," diye kekeledi çaresizce. "Beni Umbridge'e teslim etmez."

Tom buz gibi gözlerini ona dikti, öfke dans ediyordu. Öfkeli bir hareketle iksir şişesini işaret etti.

"Al şunu. Sonra da git. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Hermione aceleyle koltuktan kalktı ve kapıya doğru koşarken bacaklarının titrediğini hissetti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom'un şiddetli öfkesini kontrol altına alması biraz zaman aldı. Tom'un Heads'in ortak odası darmadağın olmuştu ama ertesi sabah tekrar düzgün düşünebilmeye başlamıştı. Her ne kadar her şeyi berbat ettiği için Çamurkan'ı suçlasa da, Tom kendisinin de tamamen masum olmadığını kabul etmek zorundaydı. Kızın daha fazla Çok Özlü iksire ihtiyacı olduğunu fark etmeliydi. Sonuçta kimin hatalı olduğu önemli değildi.
Tom'un sorunu çözmesi gerekiyordu. Bu amaçla Şövalyeleri işe yaradı.
Tom soğukkanlılıkla yanında yürüyen büyücüyü inceledi.
Regulus Black gergin görünüyordu. *Neden ki?* Tom karanlık bir şekilde sırıttı.

Tom hızla, "Gidip onun hakkında bulabildiğin kadar bilgi toplamanı istiyorum," diye emretti. "Özellikle de ailesi hakkında."

Black dalkavukça başını salladı. "Biraz zaman alabilir.
Lupin bir kurt adam. Onun herhangi birine erişmek neredeyse imkansız Kolordu tarafından tutulan kişisel veriler. Kuzenim askere alınmasından önceki belgelere ulaşabilir. Cassiopeia'ya ulaşacağım."

Tom, "gibi," diye karşılık verdi ve Black'e el sallayarak uzaklaştı

Tom düşünceli düşünceli, Black'in geniş bağlantılarının şimdi işe yaradığını düşündü. Eğer Hermione haklıysa ve Lupin bir Melezse, Black kanıt bulabilirdi. Kolordu Lupin'i büyücülük yasalarının zulmünden koruyabilirdi ama Tom onun Melez olduğunu açıklarsa, kurt adam bunun kötü sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalacaktı. En azından artık tutuklanma riski olmadan Büyücülük Dünyası'na giremeyecekti.

Tom bu plandan memnundu. Hermione'nin her şeyi berbat etmiş olması onu hâlâ kızdırıyordu, ama zararı kontrol edebilecekti. Hâlâ bu plan üzerinde düşünen Tom, Sihir Tarihi sınıfına doğru yürüdü. Orada düşüncesinin nesnesiyle karşılaştı. Hermione önünde durmuş, Malfoy'la konuşuyordu. Tom'un gözleri şüpheyle ikilinin üzerinde dolaştı.

Malfoy'un züppe sesinden yağcılık : "Bir ara ziyarete gel," dedi. "Belki sınavlardan sonra. Bu yaz mı? Seni temin ederim, Malfoy Malikânesi Londra'daki havasız bir daireden çok daha rahattır."

Davet üzerine Hermione'nin yüzünde panik dolu bir ifade belirdi ve Malfoy'dan kaçmaya çalışıyormuş gibi sırtını sıkıca duvara yasladı. Tom'un dudakları, Çamurkan'ın içinde bulunduğu durumu izlerken sadistçe bir sırıtışla büküldü. Malfoy, Hermione'nin yaşadığı dehşetten habersiz, devam etti,

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz. Sizi temin ederim, hiç sorun değil."

Hermione'nin paniğinin büyümesini izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, Tom devreye girmeyi seçti. Onlara doğru yürüdü ve Malfoy'un rahatsız bir şekilde gerildiğini görmekten memnun oldu. Tom sırıtarak ona baktı ve yumuşak sesinin etrafını saran tehditle şöyle dedi

"Umarım kız arkadaşımı baştan çıkarmaya çalışmıyorsundur."

Malfoy endişeyle, "Hayır," diye kekeledi. "Sadece konuşuyorduk."

"Öyle mi?" Tom hafifçe, Malfoy'a etkilenmemiş bir kaşını kaldırarak, "Öyle mi?" dedi.

Sonra bakışları Çamurkan'a kaydı. Hermione hâlâ duvara yaslanmış, başı öne eğik duruyordu. Aslında Tom içeri girdiğinden beri bir santim bile kıpırdamamıştı. Bu kafa karıştırıcıydı. Genellikle, Malfoy ne zaman etrafta olsa Hermione Tom'la yakın temas kurmaya çalışırdı. şimdi kız ona bakmıyordu bile.

Carrow ortaya çıkmak için o anı seçince Tom Hermione'nin davranışını daha fazla düşünemedi. Öğrenciler yavaşça sınıfa girdiler. Tom masasına doğru yürüdü ve Hermione'nin bir adım geriden sessizce onu takip ettiğini fark etti. Hâlâ dilsiz olan Hermione, kendisi oturmadan önce Tom'un oturmasını bekledi. Tom onun bu yalvaran tavrı karşısında kaşlarını çattı. Yine de sınıfın ortasında onu azarlayamazdı.

Carrow'un dersi her zamanki gibi sıkıcıydı. Derse yarım saat kala Tom not alıyormuş gibi yapmayı bıraktı. Onun yerine Çamurkan'ına baktı. Hermione onun yanında oturuyor ve Carrow'un her sözünü özenle not alıyordu. Hermione'nin yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu ve bu Tom'un kendini yoksun hissetmesine neden oldu - gerçi ne olduğunu bilmiyordu.

Carrow kendini beğenmiş bir tavırla, "-ve böylece Temel Haklar Şartı ülkemizdeki herkesi koruyor," dedi. "Ne zaman yürürlüğe girdiğini bilen var mı?"

Tom elini kaldırma zahmetine katlanamadı ve Finnigan'ın cevap vermeye çalışmasını ilgisiz bir şekilde izledi.

"1947'de mi?"

Carrow soğuk bir gülümsemeyle başını salladı. "Haklısınız Bay Finnigan. Savaştan sonra ülkemizin yeniden şekillendirilmesi sırasında Grindelwald ve konseyi yeni anayasayı ve bunun bir parçası olarak temel haklar sözleşmesini kabul etti."

Bu ders çok , değil mi? Tom durgun bir şekilde karar verdi. Carrow başka bir görüşteydi ve gözleri rahatsız edici bir şekilde parlayarak zevkle devam etti,

"50 yıl sonra, hala Grindelwald'ın başarıları tarafından korunuyoruz. Şimdi, tüzüğün Muggle nüfusu üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu düşünüyorsunuz?"

Tom'un bu ders sırasında bu ya da başka bir soruyu yanıtlamaya niyeti yoktu, bu yüzden tembelce sandalyesinde arkasına yaslandı. Carrow sahte bir gülümsemeyle, tuhaf bir nedenle profesörün gözdesi haline gelmiş olan Hermione'ye beklenti içinde baktı.

"Dediğiniz gibi Profesör," dedi Hermione, sözleri prova edilmiş ve boş geliyordu. "Tüzük bu ülkedeki *herkese* hitap ediyor. Bu tanıma göre, Muggle'lar ve Mudblood'lar bunun dışındadır ve tüzük tarafından korunmazlar."

"Harika," diye övdü Carrow, Hermione'nin boş ses tonuna aldırmadığı belliydi. "Gryffindor'a beş puan götürün, Bayan Rookwood."

Hermione yanıt olarak profesöre kibarca gülümsedi. Tom onun ağzının etrafında dolaşan gülümsemeyi inceledi. Yerinde değildi. Onun varlığı ve buna karşılık Hermione'nin öfkeli büyüsünün havada tamamen yokluğu onu rahatsız etti. Genellikle Carrow'un dersleri Hermione'nin büyüsünün öfkeli bir tepki vermesine yol açardı. Ama şimdi Hermione'nin umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Sonunda Carrow dersi bitirdi ve Tom nihayet sınıftan çıkabildiği için çok mutluydu. Sınıftan çıkarken, Çamurkan yine dilsiz bir gölge gibi onu takip etti. Koridorda Hermione ona biraz daha yaklaştı ve başını eğerek kısık bir sesle sordu,

"bana ihtiyacınız yoksa, diğer Gryffindor'lara katılabilir miyim?"

Kadının ses tonu Tom'u, Hermione'yi henüz o kadar iyi tanımadığı Arnavutluk'ta geçirdikleri günlere götürdü. Tom kaşlarını çattı. Gösterdiği hürmet açıkça sahteydi. Her şey

Hermione'nin ses tonundan yüz ifadesine ve duruşuna kadar her şey cansızdı, herhangi bir duygudan tamamen kopuktu.

Tom dikkati dağılmış bir halde, "Evet, tabii," diye cevap verdi.

Hermione başını eğerek belli belirsiz bir selam verdi ve Tom kimsenin onlara dikkat etmediğini umdu.

"Teşekkür ederim Tom," dedi, sesi acı verici bir kayıtsızlıkla çıkıyordu.

Sonra döndü ve uzaklaştı. Tom durup onu izledi, bakışları onun çökmüş omuzlarında geziniyordu. Tarih sınıfından yeni çıkmış olan Dolohov, Tom'un yanında durdu.

"Kusura bakma Riddle," dedi kibirle. "ama kız arkadaşın bir zombiye benziyor."

Tom ona ölümcül bir bakış fırlattı ama Slytherin sadece omuz silkti. "Bu doğru."

Onlara katılan Malfoy da Hermione'nin ardından bakakaldı. Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. Tom hepsine büyü yapmamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Malfoy aptalca bir kararla, "Bugün biraz keyifsiz görünüyor," dedi.

"Hmm..."

Şimdi Bellatrix'in bile ilgisi küçük Çamurkan'a çekilmişti. Tom ellerini kızgın yumruklar haline getirdi. Bellatrix' dişleri sırıtarak parlarken, Hermione'yi dişlerini leşe geçirmeyi bekleyen bir sırtlan gibi izliyordu. Sahte bir endişeyle mırıldandı,

"Zavallı şey. Umarım ona iyi davranıyorsundur, Tom." Adamın kara gözleri zalim bir neşeyle dans ediyordu. "Ama endişelenmemeliyim; çok *düşünceli* bir erkek arkadaş olarak biliniyorsun."

Tom'un dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmişti ve ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Bellatrix sadece meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. Tom'un yapmadığı gibi

Slytherinli kız tepki verince, bakışmaları kısa sürede ilgisini kaybetti. Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve aniden ilan etti,

"Biliyor musun? Yarın bir randevum var."

Tom'un pek umurunda değildi ama konunun değişmesi hoşuna gitmişti. Ağzında bir gülümseme belirdi ve sessizce sordu,

"Öyle mi?"

Bellatrix heyecanla başını salladı, Tom'un kolunu tuttu ve onu uzaklaştırdı. Diğer elinde asasını döndürdü.

"Gerçekten de," diye kıkırdadı Bellatrix hastalıklı bir eğlenceyle.

"Herbert Fleet." "Gerçekten mi? Bunu nasıl başardın?"

Bellatrix'in yüzü rahatsız edici bir sırıtışa dönüştü. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Onlar yürürken asasını dikkatsizce koridorun duvarına sürttü ve arkasında öfkeyle cızırdayan yanık izleri bıraktı. Sonra cadı düşünceli bir şekilde merak etti,

"Onunla ne yapacağımdan henüz tam olarak emin değilim..." Koyu renk gözleri Tom'un üzerinde durdu. "Herhangi bir önerin var mı?"

Tom ilgisiz bir tavırla omuzlarını silkmekle yetindi ve Bellatrix'in suratını asmasına neden oldu: "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Onu Hogsmeade'e sürükleyebilirim ve yolda Yasak Orman'da '*kaybolabiliriz'*." Bellatrix asasını heyecanla salladı, ucu korkutucu bir şekilde tütüyordu. "Ve *BAM* tanık yok."

Tom mırıldanarak onayladı ve hafifçe yorumladı, "Eski dönüm noktasını geçene kadar beklemen . O zaman ayrıldığını anlarsın. Hogwarts'ın . Aksi takdirde koğuşlar herhangi bir karanlık büyüye tepki verebilir."

Geniş bir gülümseme Bellatrix'in beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Hâlâ Tom'un kolunu tutan eli sıkılaştı ve onu kendine doğru çekti. Cadı parmak uçlarında durarak Tom'un yanağına bir öpücük kondurdu.

"Sen bir dahisin, Riddle," diye cıvıldadı Bellatrix, yüzünü sinsi bir zevk kaplamıştı.

†

Günün geri kalanında Tom Hermione'yi hiç görmedi. Akşam yemeğini bile kaçırdı ve yine ondan kaçmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Bunu yapması için hiçbir neden yoktu, çünkü Tom'un şiddetli öfkesi çoktan yatışmıştı. Yine de onu arayıp sormadı. Ona fırlattığı Cruciatus'tan beri Mudblood moduna geri dönmüştü ve Lupin'in müdahalesi işleri daha da kötüleştirmişti. Bu bir sorundu, çünkü davranışları zaten istenmeyen dikkatleri üzerine çekiyordu. Tom bunu nasıl çözeceğinden emin değildi. Onu tehdit etmek ya da ona küfretmek işleri daha da kötüleştirecekti.

Ertesi gün, yani Cumartesi de daha iyi değildi. Hermione hâlâ ondan kaçıyordu ve kahvaltıya da gelmemişti. Tom onun kaçamak davranışlarına daha fazla katlanmak istemiyordu. Kaleyi aradıktan sonra Hermione'yi bir grup Gryffindor'la birlikte Quidditch sahasının dışında buldu. Hava oldukça soğuktu ve pelerininin patlak yakası rüzgâra ve gri gökyüzünden çiseleyen yağmura karşı zayıf bir korumaydı.
Tom Quidditch sahasındaki Gryffindor'ları izlerken sinirle burnunu çekti. Süpürgelerinin üzerinde uçuyorlardı, spor kıyafetleriyle donatılmışlardı ama antrenman seansının bir süre önce sona erdiği oldukça açıktı. Yüksek sesle gülerek ve çığlık atarak, sözde Quidditch oyuncuları bir ebelemece oyununa dalmışlardı. En azından Hermione süpürgeye binmekten kaçınmıştı. Onun yerine çimenlerin üzerinde durdu ve gülümseyerek havada yarışan diğerlerini izledi. Tom oyuncuları görünce hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı
Arada sırada aşağı inip Hermione'nin pelerinini şakacı bir şekilde

çekiştiriyordu. "Hermione," diye seslendi ona, ıslak çimlerin üzerinde

ona doğru yürürken.

Kız onu omuzları dikleşti ve Tom kızın yüzündeki gülümsemenin anında silindiğini fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi amaçlanandan daha keskindi.

Hermione'nin yüzünde artık çok iyi bilinen o boş ifade belirince neredeyse hayal kırıklığıyla hırlayacaktı.

"Özür dilerim," diye kayıtsızca cevap verdi kız ve Tom bu ifadeden nefret etmeye başladığını fark etti. "Bana ihtiyacın var mı?"

Derin bir nefes aldı, yaklaşan hayal kırıklığıyla savaşmaya çalışıyordu. Gözleri Hermione'den ayrılıp diğer Gryffindor'lara kaydı. Aptal oyunlarına devam etmişlerdi, yüzleri gülmekten ve heyecandan kıpkırmızıydı. Ne kadar çocukça. Hermione'ye sert bir bakış fırlattı. Neden böyle bir zaman kaybına katılıyordu? Tom sert bir azarlamayı yuttu ve onun yerine sordu,

"Charms kompozisyonunu bitirdin mi?" "Evet,

Mas- Tom."

Tom onu tararken bir elini saçlarında gezdirdi. Bellatrix'le yaptığı son konuşma aklına geldi.

"O halde artık özgürsünüz?"

"Evet Tom," diye renksiz bir yanıt verdi.

"Hogsmeade'e gitmek istiyor musun?" Tom sertçe sordu.

Sonunda kız ona baktı, yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi vardı ve düz bir sesle, "Gitmeyi sevmediğini sanıyordum," diye sordu.

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Fikrimi değiştirdim. Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Hermione başını eğdi. "Tabii ki."

Tom onun mesafeli cevabı karşısında sinirlendi. Zorluk çıkarmakta ısrar ederse, tıpkı Bellatrix'in fetih için planladığı gibi onu Yasak Orman'a çekebilirdi. Sessizce Hogwarts arazisinden ayrıldılar ve Hogsmeade'e giden patikada yürüdüler. Tom burnunun kenarını ovuşturdu ve dili tutulmuş Çamurkan'a baktı. Tom'un dikkatinin kendi üzerinde olduğunu fark eden Hermione başını kaldırdı. Bir an için ona sadece göz kırptı. Sonra yüzünden idrak gibi bir şey geçti.

"Onu ben taşıyabilirim," diye önerdi nazikçe.

Tom'un onun siyah kurye sırtını kastettiğini anlaması bir saniye sürdü. Zorlukla da olsa sinirli bir iniltiyi bastırmayı başardı. Evet, sözde kız arkadaşının eşyalarını taşımasına izin verdiğinde bu onu gerçekten iyi gösterecekti. Tom Hermioneye uyarıcı bir bakış fırlattı ve kızın gözlerini yere çevirmesine neden oldu. Hayal kırıklığı anında birkaç kademe yükseldi.

"En azından normal davranmaya *çalış*," diye tısladı ona nefesinin altından.

Hermione hemen başıyla onu onayladı ve yumuşak bir özür mırıldandı. Tom derin bir iç çekti; Hermione'nin uşak Mudblood gibi davranması sinirlerini bozuyordu.

"Beltain'in birkaç hafta içinde geleceğini hatırlıyor musun?" Tom sıkıca kontrol edilmiş bir sesle sordu. "Hogwarts küçük bir balo düzenliyor."

Beklentiyle kıza baktı. Yine de hayal kırıklığına uğrayacaktı. Hermione sadece uyuşukça başını salladı, belli ki balolar ya da şenlikler umurunda değildi. Sonunda Hogsmeade'e vardılar, köyün sokakları diğer öğrencilerle doluydu.

"Sana baloda giyebileceğin bir şeyler alabileceğimizi düşündüm," dedi Tom, yüzünü gülümsemeye zorlayarak Çamurkan'a.

Hermione bir kez daha öyle ya da böyle umursamıyor gibi göründü ve sadece başını sallayarak onayladı. Hogsmeade'e gelme fikrinden şüphe etmeye başlamıştı ama artık geri dönmek için çok geçti. Birkaç adım daha

Caddeden aşağı indi ve Tom dükkânlardan birine girdi. Tıka basa giysi doluydu ama en azından hava sıcaktı. Tom dudaklarını büzerek etrafı taradı. Akla gelebilecek her renkte pelerinlerin olduğu bir bölüm gördü. Hemen yanında büyücü şapkalarının olduğu bir raf vardı. Basit siyah sivri uçlu şapkalardan oldukça gösterişli soba borusu şapkalara kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Tom limon sarısı büyücü cüppeleriyle dolu rafı görmezden geldi ve her renkten elbiselerin sergilendiği bir elbise askısına doğru yürüdü. Hermione hâlâ sessizce onu izliyordu. Tom elbiseleri sıralamaya başladığında Hermione itaatkâr bir tavırla onun yanında durdu. Raydan bir tane çekti. Yere kadar yumuşak dalgalar halinde inen, ayak bileğine kadar uzanan yeşil ipek bir elbiseydi bu.

"Buna ne dersin?" Tom ona sordu.

Hermione başıyla onaylamadan önce güzel elbiseye şöyle bir baktı. "Çok güzelmiş."

Tom onun kayıtsız cevabını duyunca bir kaşını kaldırdı. Gözleri kısa bir süre Hermione'nin yüzünden ayrılıp yakındaki bir çift Ravenclaw'a kaydı. İki kız elbiseleri karıştırırken mutlu bir şekilde kıkırdıyor, arada bir birini çıkarıp hayranlıkla inceliyor ya da atıyorlardı. Tom'un bakışları neşeli kızlardan ayrıldı ve tekrar Hermione'ye baktı. Hermione gözlerini kaçırmış, yüzü tamamen kapanmış bir halde karşısında duruyordu. Dudaklarından bir iç çekiş koptu ve yeşil elbiseyi tekrar askıya koydu.

"Neden hoşuna giden bir şey bulmaya

çalışmıyorsun?" "Evet, Tom."

Hermione dikkatle Tom'u izledi. Slytherin sanki bir şey eklemek istiyormuş gibi kısa bir süre tereddüt etti, ama sonra onu yalnız soyunma odalarının yakınında duran bir kanepeye doğru yürüdü. Hermione, Tom artık onunla o kadar yakından ilgilenmediği için biraz rahatlamıştı. Kıyafetlere baktı. Zar zor dokunmaya cesaret etti.

Elbiselere göz gezdirdi. Hepsi birbirinden güzeldi. Hermione böyle giysilere dokunmayı hiç hayal etmemişti. Uçuşan, deniz mavisi bir kumaştan yapılmış bir elbiseye rastladı. Yüzünde bir gülümsemeyle elbiseyi inceledi. beğendi. Ama sonra fiyat etiketine baktı. *Yirmi beş Galleon mu?* Hermione isteksizce mavi elbiseyi askıya geri koydu. Zaten onun için fazla gösterişliydi.

Balo için bir şeyler bulması çok uzun sürmedi. İnce spagetti askılı basit siyah bir elbiseydi. Çok süslü değildi ama en önemlisi sadece altı Galleon'a mal olmuştu. Hermione elbiseyi dikkatle tutarak Tom'a doğru yürüdü. Tom hâlâ koltukta oturuyor ve boşluğa bakıyordu. Hermione onun önünde dururken masmavi gözleri ona odaklandı.

"Bir şey mi buldun?"

Hermione ona siyah elbiseyi uzatırken, "Evet Tom," diye fısıldadı.

Tom kabul . Parmakları siyah satenin üzerinde gezindi. Fiyat etiketini kontrol ederken bir kaşını kaldırdı.

"Bunu istediğine emin misin?"

Hermione başını salladı. Tom'un bakışları Hermione'den elbiseye kaydı. Sanki iyi bir seçim olduğundan şüphe ediyormuş gibi elbiseyi inceledi. Ama sonunda yorum yapmadı ve ödemeye gitti. Hermione onu beklerken, Tom'un kendisini neden Hogsmeade'e getirdiğini merak etti.
Elbette onunla vakit geçirmekten daha önemli işleri vardı. Belki de elbiseyi alacak parayı ona emanet etmek istememişti.

Kısa bir süre sonra Gladrags Wizardwear'dan ayrıldılar, Tom Hermione'nin elbisesinin bulunduğu çantayı taşıyordu. Artık Hogwarts'a döneceklerinden oldukça emindi. Tom yine de Hogsmeade'e doğru yürümeye devam etti. Hermione şaşkınlıkla onu izledi. Belki de ilgilenmesi gereken başka bir şey vardı.

"Honeydukes'a gitmek ister misin?" Tom aniden sordu.

Hermione başını kaldırıp ona baktı, yüzündeki kuşkuyu belli etmemeye özen gösteriyordu. Sorusunu anlamamıştı. Tom bir kaşını kaldırdı ve Hermione başını sallamak zorunda hissetti. Tom'un ağzında bir gülümsemenin izi vardı. Bu sadece Hermione'nin kafasını daha da karıştırmaya yaramıştı. Hiçbir açıklama yapmadan dükkâna doğru ilerledi ve Hermione de mekanik bir şekilde onu takip etti. Dükkâna son gelişinde gibi Honeydukes öğrencilerle doluydu ve Hermione kendini biraz kaybolmuş hissetti.

"Ne denemek istiyorsun?" Tom şüphe uyandıracak kadar nazik bir ses tonuyla ona sordu.

Hermione otomatik olarak, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye cevap verdi, sesine beklenen kölece tonu katarak.

Tom'un ağır bakışları altında rahatsızca kıpırdandı. Tom'un mavi gözlerinde garip, neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir parıltı vardı.

"Kimsenin tatlıya *ihtiyacı* yok," dedi. "Burada bekle, sana bir şeyler getireceğim."

Hermione'nin şaşkınlığı Tom'un kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken daha da arttı. Beş dakika geçmeden elinde Honeydukes kâğıt torbalarından biriyle yeniden ortaya çıktı.

"," dedi Tom, Hermione'yi nazikçe dükkândan dışarı iterek.

Dışarı çıktıklarında Tom ona normal bir benzeyen bir şey uzattı. Kızın şaşkınlığı karşısında Tom sırıttı ve açıkladı,

"Bu bir Sugar Quill. Sadece dene."

Hermione tatlıyı temkinli bir şekilde kabul etti. Çekingen tavırla tüy kalemini ısırdı. Tatlı, kiraz tadında.

Hermione kibarca, "Teşekkür ," diye mırıldandı ve Tom'u High Street'in aşağısına takip etti.

Köyün içinden geçerlerken Hermione postanenin penceresinden Regulus'u gördü. Hafifçe gülümseyerek ona el salladı. Regulus Tom'a endişeli bir bakış fırlattı, ama sonunda selamına karşılık verdi. Bu alışveriş Tom'un yüzünde keskin bir kaş çatma ifadesinin oluşmasına neden oldu.

"Neden Black'le vakit geçiriyorsun?" diye zehirli bir şekilde sordu.

Hermione tüm duygularını uzak tutarak, "Regulus iyi biri. Ondan hoşlanıyorum."

Tom'un ifadesi anında tiksintiyle bulandı ve "Arkadaşa ihtiyacın yok Hermione," diye alay etti.

Hâlâ elinde şeker kalemini tutarak ona baktı. Sonra çekingen bir tavırla sordu: "Neden böyle söylüyorsun?"

"Mantıklı ol," dedi Tom sert bir sesle. "Arkadaşlar en iyi ihtimalle işe yaramazlar. En kötüsü de hedeflerinize ulaşmanıza engel olurlar."

Yine o buz gibi soğuk sesini kullanıyordu. Hermione'nin omurgasında her zaman korku dolu ürpertiler yaratırdı. Onu daha fazla kızdırmak istemediği için başını sallamakla yetindi. Tom hemen gözlerini kıstı.

"Benimle gerçekten aynı fikirde , değil mi?" diye suçladı.

Hermione'nin yüzü ona döndü ve hemen, "Hayır, fikirdeyim. Gerçekten."

"Bana yalan söylemek işe yaramıyor," dedi Tom ona karanlık bir sesle. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Hermione başını eğdi ve ona duymak istediği şeyi söyledi: "Özür dilerim Tom."

Garip bir şekilde, Tom'un yüzü onun zayıf cevabını duyunca yumuşadı ve bakışlarını kaçırarak gri gökyüzüne göz kırptı.

"Yanılıyorsun," dedi, sesinde sert bir ton vardı. "Arkadaşlar... Özellikle de *aile*... Sonuçta zaman kaybıdır."

Hermione bir an için hiçbir şey söylemedi, yorgun gözleri dükkânlarda ve Hogsmeade'in sivri duvarlı küçük evlerinde gezindi.

"Malfoy geçirdiğim bunca zaman boyunca," diye fısıldadı sonunda, başını kaldırıp Tom'a hiç bakmadan. "Büyülü dünyada geçirdiğim bunca zaman, gerçekten... Hiçbir zaman fazla bir şeyim olmadı. Gelecek yok, her şeyin daha iyiye gideceğine dair umut yok. Beni ayakta tutacak hiçbir şey..."

Sesi kesildi ve boş gözlerle önüne baktı. Tom hiçbir şey söylemedi ama Hermione onun ağır bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı, düşünceleri çok uzaktaydı. "Ama sonra, bazen hayatımı hatırlıyorum - daha önce olduğu gibi. Ailemi hatırlıyorum. Annemi ve babamı. Yüzleri solup gitti. Bundan pişmanlık duyuyorum."

Hermione bilinçsizce başını kaldırdı ve Riddle'a baktı. Onun kendisini dikkatle izlediğini gördü. Bir kez daha duyguları taştan bir maskenin ardına gizlenmişti. Hermione onun ne düşündüğünü bilmiyordu; dinleyip dinlemediğini bile.

"Ama benim için ne ifade ettiklerini asla unutmayacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Onları seviyorum. Hâlâ seviyorum. Ve beni nasıl sevdiklerini hatırlayabiliyorum. Onlar için ben önemli bir şeydim. Çok değerli bir şeydim."

Gözleri elindeki şeker kalemine kaydı ama gerçekten görmedi. Sonra devam etti, tüm bu duygular içinden geçerken sesi garip bir şekilde sabitti,

"Onlar öldü. Ve ben aniden... çöp oldum." Hermione'nin dudaklarını neşesiz bir gülümseme büktü. "Bir hizmetçi, değersiz..."

Elini yumruk yapıp şekere sarıldı ve onu kırdı. Hermione fark etmedi bile, hikâyesine devam etti,

"Elimde hiçbir şey kalmadı. Anılarımdan başka hiçbir şeyim yok. Eğer onlara sahip olmasaydım... bir zamanlar ailem için değersiz değil, çok daha fazlası olduğumu bilmeseydim..."

Hermione derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bir an için o dükkândan bu dükkâna atlayan ve özgürce gülen diğer öğrencilere baktı. Sonra tekrar gözlerini kaldırıp Riddle'ın mavi gözleriyle buluştu.

"Hayır," dedi ona sakince. "Aile ve arkadaşların işe yaramaz olduğunu düşünmüyorum."

Tom'un mavi gözleri kızın üzerindeydi ama cevap vermedi. Bir süre yürümeye devam ettiler, kimse bir şey söylemedi. Sonra Riddle ona bir Şeker Kalem daha uzattı ve garip bir tereddütle sordu,

"Kitapçıya gitmek ister misin?"

Hermione ona baktı. Yüzü her zamanki gibi sinir bozucu bir şekilde okunamaz haldeydi. Ondan gelen tatlıyı kabul etti ve kendisinden beklendiği gibi cevap verdi,

"Eğer gitmek istiyorsan, Tom."

"Hayır," dedi hemen. "Bu senin ne yapmak istediğinle ilgili."

Sonunda gittiler. Hermione kısa sürede yazılı kelimelerin dünyasına çekildi. Küçük bir gülümsemeyle, su altındaki bitkilerle ilgili bir Herboloji kitabını karıştırdı.

"Hermione?" diye derin bir ses onun sözünü kesti.

"Evet?" kitabından başını kaldırdı, yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

Tom bir an için onu taradı. Sonra bir sesle, "Senin değersiz olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu da nereden çıkmıştı?

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Kafa karıştırıcıydı. *Tom* kafa karıştırıcıydı. Beklentileri anlaşılmaz ve davranışları öngörülemezdi. Ondan ne istiyordu? Ona 'Efendi' demesini ya da önünde eğilmesini istemiyordu, ama tam bir itaat talep ediyordu... aniden onun itaatkâr bir hizmetçi olmasını istemediği durumlar hariç. Korkutucuydu, buz gibi bir bakış Hermione'nin korkudan sinmesine neden oluyordu ama aynı zamanda onu koruyordu da. Bazen Hermione'nin Sihirli Dünya'ya girdiğinden beri deneyimlemediği düzeyde şefkatli davranıyordu.
Ama bir saniye sonra öfkeye dönüşebilecek sevgisi ne kadar değerliydi?

Hermione ne yapacağını bilmiyordu. Köle kız Penny olarak eski rolüne girmeye çalışmanın imkânsız olduğu kanıtlanmıştı. Birdenbire Hogwarts'a, Vaat Edilmiş Topraklar'a gitmek Hermione'nin acı verici bir şekilde yalnız ve dışlanmış hissetmesine neden oldu. Belki de Hermione'yi DADA kulübüne on beş dakikadan fazla erken gitmeye iten şey bu yalnızlıktı.

Hermione eğitim salonunun kapısını dikkatle açarken kalbi göğsünde gergin bir şekilde çırpınıyordu. Lupin'i gördüğünde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Kurt adam eğitim mankenlerinin yanında durmuş, üzerlerine kalkan büyüleri yapıyordu. Kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Rookwood," dedi Lupin. "Erkencisin."

Hermione utangaççа başını salladı. "Evet. Özür dilerim Kaptan. Dışarıda bekleyebilirim."

"Gerek yok," diye yanıtladı kurt adam iyi huylu bir şekilde. "Aslında mankenleri kurmama yardım edebilirsin."

Hermione hızla düello odasına doğru ilerledi ve itaatkâr bir tavırla, "Elbette efendim," dedi.

Lupin Hermione'nin sesindeki itaatkâr tonu duyunca kaşlarını çattı. "Cidden Hermione, bana yardım etmek *zorunda değilsin*. Tamamen senin kararın."

Hermione duraksadı ve bir an için profesörü düşündü. Hâlâ eğitim mankeninin üzerine eğilmiş, asasını onun üzerinde sallıyordu.

"Gerçekten yardım etmek isterim," dedi usulca ve ona doğru yürüdü.

Lupin ona bir gülümseme fırlattı ve başka bir kuklayı işaret etti.

"Gidip Velum kalkanını kullanabilirsin," diye hafifçe önerdi. "Bakalım sınıf arkadaşların onu kırabilecek mi?"

Hermione ona gülümsedi ve başını salladı. Hızla asasını çekip savurdu ve kalkanı kuklanın etrafında katladı. Kalkan şekillenirken ahşap çerçeve kısa süre içinde altın bir parıltıyla kaplandı.

"Fena değil," diye yorumladı Lupin, Hermione'nin kızarmasına neden olarak.

'Teşekkür ' diye mırıldanarak bir sonraki kuklaya geçti. Kurt adam tekrar konuştuğunda iki kuklayı daha kalkanın içine sarmayı başarmıştı.

"Ee, Hermione," dedi adam ona bakarak. "Hogwarts sana şimdiye kadar nasıl davrandı?"

Hermione ona gülümseyerek, "Çok iyi, Kaptan," diye karşılık verdi. "Burayı gerçekten çok sevdim."

"Peki ya Efendiniz?" Lupin dikkatle dürttü. Hermione

soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Efendim?" "Riddle

sana nasıl davranıyor?"

Hermione'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve eli istemsizce asasını sıkıca kavradı. Gözlerini Lupin'den kaçırdı ve uysalca cevap verdi,

"Bana eski ustalarımdan daha iyi davranıyor."

Lupin usulca mırıldandı ve sarı gözlerinin Hermione'nin üzerinde gezinmesine izin verdi. Hermione'nin çekingen tavrı hakkında yorum yapmadı ama bir eğitim kuklası üzerinde kalkan oluşturmaya devam etti. Hermione de onu taklit ederek başka bir kukla üzerinde çalıştı.

"Eski Üstatlarınız kimlerdi?" Lupin sonunda sordu. Hermione ona

baktı. "Malfoylar için çalıştım."

Kurt adam sanki limon ısırmış gibi baktı ve kızın omzuna sempatik bir el koydu.

"Korkunç bir şey olmalı."

Hermione konuşmaya devam etmeden önce usulca kıkırdadı, "O kadar da kötü değildi. Bir sürü başka Mudblood vardı. Birbirimize yardım ederdik. Bu yüzden çoğu zaman yanlış bir şey yaparken yakalanmazdım ve çok sık ceza almazdım."

Gariptir ki Lupin bunu söylerken hafifçe irkildi. Hermione kaşlarını çattı. Öğretmen bunu duymazdan geldi ve onun yerine sordu,

"Nasıl cezalandırılırsın?"

"O kadar da kötü değildi," diye yanıtladı Hermione hafifçe. "Dayaktan daha kötü olduğu söylenemez."

Bunu söylerken kurt adamın sarı gözlerinden bir öfke pırıltısı geçtiğini görebiliyordu. Lupin'i kızdırdığını düşünen Hermione ondan küçük bir adım geri çekildi. Lupin bunu fark edince ona cesaretlendirici bir gülümseme gönderdi, sonra da nazikçe sordu,

"Peki ya Riddle? Seni sık sık cezalandırıyor mu?"

Hermione yere baktı ve kısık bir sesle, "Hayır, pek sık değil," dedi.

"Ama bazen yapıyor?"

Lupin'e bakmadan başını sallayarak cevap verdi. Sonra Hermione aceleyle bir sonraki eğitim kuklasına Velum kalkanı yapmaya devam etti. Kurt adam başka bir şey söylemedi. Sessizlik içinde kalan kuklalar üzerinde çalıştılar.

"Riddle'ın sana farklı davranmasını istiyorsan," dedi Lupin sonunda. "onun hizmetkârı gibi davranmayı bırakmalısın."

Hermione ihtiyatla ona baktı ve, "Bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi.

"Muhtemelen hayır." Lupin umursamazca omuz silkti. "Ama aksi takdirde, size karşı davranışını kesinlikle değiştirmeyecektir."

"Ben... Bilmiyorum..." Hermione tereddütle mırıldandı.

Lupin bir kolunu onun omuzlarına dolamadan önce iç çekti. "Sana zarar vereceğinden mi korkuyorsun?"

Hermione kurt adama bakmadı ama başını salladı. Şaşırtıcı bir şekilde kıkırdadı.

"Bu durumda, onu lanetlemen gerekiyor. Seni dövüşürken gördüm. Etkileyicisin."

Hermione başını kaldırıp ona baktı ve "Efendime küfredemem," diye mırıldandı.

Lupin dişlerini göstererek sırıttı. Ona doğru eğildi ve muzipçe kulağına fısıldadı, "Kurallar değişti, Hermione."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sözde Efendin Hogwarts'a sürükledi, bir öğrenci olarak kaydını yaptırdı ve - eğer tamamen yanılmıyorsam - sana oldukça aşık."

Hermione bu son kısmı duyunca derin bir şekilde kızardı. Bu sadece Lupin'in yüzündeki alaycı sırıtışı genişletmeyi başardı.

"Sanırım Riddle'la olan ilişkiniz bir Efendi ve kölesi olmaktan çoktan çıktı."

Hermione Lupin'e güvensiz bir bakış fırlattı. "Burada ne öneriyorsun?"

Kurt adam onun titrek sorusunu duyunca bir kahkaha attı. "Riddle gibi adamlar komuta etmeyi severler. Tüm dünyanın kendi etraflarında döndüğünü düşünmeyi severler."

Lupin Hermione'den uzaklaşıp başka bir eğitim mankenine döndü ve sesinde yoğun bir eğlenceyle konuşmaya devam etti,

"Olgunlaşmamışlar işte." Hermione'ye göz kırptı. "Ve Riddle en kötülerinden biri. Gücünden isteyerek vazgeçmeyecektir."

Lupin asasını salladı ve kukla bir saniyeliğine altın renginde parladı. Kurt adam bir sonraki kuklaya döndü ama Hermione'ye cesaret verici bir gülümseme fırlatmadan önce değil.

"Ne yazık ki," diye devam etti Lupin nazik sesiyle. "Bay Riddle'ımızın sizin üzerinizde çok fazla gücü var."

Hermione kendini garip hissederek ayakkabılarının uçlarına baktı. Lupin'in bir sonraki sözleri Hermione'nin şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu,

"Bu gücü ondan almalısın."

"Ama... ama Kaptan," diye kekeledi Hermione. "Efendimin isteğine karşı bir şey yapamam. Ben al-"

"Yapabilirsin Hermione," dedi Lupin'in sesi güvenle. "Ve başarılı olacağından da eminim. Riddle muhtemelen bunu bekliyordur."

Hermione şaşkınlık içinde profesörüne baktı. O sadece eğitim mankenine yaslandı ve genişçe sırıttı. Hermione kaşlarını çattı.

"Hayır. Bu mümkün değil. Tom yapmaz-" Durdu ve kendini düzeltti, "*Usta* bunu kabul etmezdi."

Lupin kayıtsızca omuzlarını silkti. Tırnaklarını alaycı bir kayıtsızlıkla inceleyerek hafifçe, "Peki o zaman. Sanırım sonsuza dek onun küçük hizmetçi kızı olarak kalmak zorundasın."

Hermione'nin gözleri öfkeyle kısıldı ve yüzünde bir çatıklık oluştu. Lupin gözlerinin kenarından ona baktı, dudaklarında vahşi bir sırıtış vardı.

"Seçim senin."

Hermione onun yüzündeki alaycı gülümsemeyi görünce yüksek sesle iç çekti. Yorgun bir ifadeyle burnunun kenarını ovuşturdu.

"Yani..." Lupin sarı gözlerini muzipçe ona dikerek, "Bu gece ne yapıyorsun?" dedi. "Bu gece ne yapıyorsun?"

Hermione kaşlarını çattı ve başını kaldırıp profesörüne baktı. "Ben... Özel bir şey yok. Bugün Perşembe."

"İyi " Kurt adam ona küçümseyici bir el salladı. "O zaman özgürsün?"

"Ne için bedava?" diye sordu Hermione, sesinde artık yoğun bir şüphe vardı.

Lupin kıkırdadı, sonra da masumca, "Bana kışlaya kadar eşlik etmeye ne dersin? Hm? "

Hermione dudaklarını büzerek ona baktı. Lupin onun bakışları altında kıkırdadı. "Bir molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Her şeyden uzaklaşmak. Bu tür şeyler. Bütün kurtadamlarımla tanışabilirsin- meslektaşlar." Tekrar kıkırdadı. "İçecek ve yiyecek çok şey var. Güven bana, çok eğleneceksin."

Hermione kısa bir erteleme ihtimalinin cazibesine kapıldı. Yine kuralları tekrarladı: "Öğrencilerin kaleden çıkmaları yasaktır."

Lupin ona sırıttı ve omuz silkti. "Ben bir öğretmenim. Kural kitabını okuduğumu söyleyemem ama bir profesörün yanındayken ayrılmanızda bir sakınca olmadığına eminim."

Hermione ona baktı. Aslında kulağa oldukça hoş geliyordu ve kurtadamlar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi çok isterdi. Onun yavaşça pes ettiğini gören Lupin ekledi,

"Kimse gittiğini fark etmeyecek. Sen ben de Riddle'a söylemem." "Hm."

Hermione tereddüt etti. "Bu... bu tehlikeli olmayacak mı?"

Lupin bunu duyunca gerçekten de güldü. Sonunda sakinleşirken sarı gözlerinde hâlâ neşe dans ediyordu.

"Merlin, *tehlikeli* mi?" Keskin dişlerini göstererek gülümsedi. "Öyle olmasaydı hayal kırıklığına ."

Bu hiç de güven verici değildi. Hermione adama kaşlarını çattı. Yine de kaybedecek neyi vardı ki?

"Tamam. Geleceğim."

"Mükemmel." Lupin başka bir yanıt beklemediği için sırıttı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Bana umut dolu sözler verdin, çok gecikmediler mi? Erik

ağacı baharla hatırlanır,

"Dondan ölmüş gibi görünse de.

- Sugawara Takesue no Musume

(*1009 † 1070)

Yirmi İkinci Bölüm: Dua Etmeyin

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: Tamam, erken bölüm^^ Noel'de güncellemek istedim ama bir şekilde ffnet'te bir aksaklık falan oldu.

Bu yüzden, daha fazla kanon karakteri tanıtmanın zamanı geldi (biri onlara sadece göz atabilirsiniz). İsterseniz onlar hakkında ne düşündüğünüzü bana söyleyin :) Bu arada, birçoğunuzun bu hikayede Lupin'i seviyor gibi görünmesine gerçekten çok sevindim. Tanrı biliyor ki o çok
OOC ve başlangıçta onu bu şekilde oraya koymaktan biraz korkuyordum. geldiğini bile bilmiyorum, o kadar büyük bir Lupin hayranı değilim. Bazen karakterler size atlar.

Umarım mutlu bir yeni yıl geçirirsiniz!

İncelediğiniz için hepinize teşekkürler!

jessanotherkid, Lady Uchiha Hana, katiena, sheddingeverycolor, Smithback, Stella Purple, Miridea, love this story, NY GE Pyromaniac, Jen103, pansy25, Lanetk, Thechit, skinny, FadedSunset, DarkAngelLida, LovelySesshy, RaeRae9, Misafir, Desriel, The Butterfly Dreamer, xodreamerskyes, Misafir, Ambray, Cheese its, Gaia v, Schnuersenkel, Tiara2010, miracle-llama, LeLuvTrianglePenguinGiraffe'nl, Dodge1989, Polarfrosch, KnoKnayme, Saoirse, Ash, TwilightGirl100195, brighteyes2889, what if indeed, Jessica, TheNewCompanion, Obey the Muse, ellebelle12, P.N Tran, Kat-Knife, Misafir, CraftyK13, YoursAnnie, Magda, Mcmcclos, Hohlraumversiegelung, timi55, HellolamGracie, hateme101, lalyta8, alannalove1990, freebird4, GG, FemmeFerret, OhhEmmGeeOlivia, Anya Evermore, DarkPriestessOfHyrule, kbcollegebound, Irisheather, Diane Potter, Zelicorn

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirmi İkinci Bölüm: Dua Etmeyin

"*Nereye* gidiyorsun?!"

Ginny Hermione'ye bakakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hermione hemen bir eliyle kızıl saçlı kızın ağzını kapattı.

"Sh," diye diğerini sakinleştirmeye çalıştı. "Kimsenin bilmemesi gerekiyor."

Ginny, Gryffindor Hermione'nin yatağında bağdaş kurmuş otururken şaşkınlıkla ona baktı. En azından söylerken sesini biraz ,

"Lupin seni *kurtadam* bölgesine mi götürüyor? Bu... Bu inanılmaz, bu!" Ginny heyecanla kıkırdadı. "Vay canına. Çok kıskandım. Keşke gidebilseydim, dostum. Kolordu, kurtadam bölgesine kimsenin girmesine izin vermiyor.
tesislerinde."

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçekten o kadar büyük bir şey mi?"

Ginny coşkuyla başını salladı, yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Sıska kıçına bahse girebilirsin ki öyle. Bölgelerinde hiçbir cadı ya da büyücüye tahammülleri yok... yani acemiler dışında. Ama zaten neredeyse kurtadam sayılırlar."

Hermione bir an için bunu düşündü. Kolordu ya da genel olarak kurtadamlar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Büyülü insanların topraklarına girmesine izin verilmemesi onun için yeniydi. Yine de o bir cadı değildi ve Lupin de bunu biliyordu. Belki de onu bu yüzden davet etmişti.

"Ne zaman gidiyorsunuz?" Ginny her şeyden inanılmaz derecede heyecanlanmış bir sordu.

"Lupin bir şeyle ilgilenmesi gerektiğini ama yarım saat sonra Giriş Salonu'nda buluşacağımızı söyledi."

Kızıl saçlı yataktan fırladı. "Bu kadar çabuk mu?!"

"Evet. Sadece pelerinimi almak istemiştim."

Ginny aşırı bir coşkuyla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Ne zaman dönüyorsun?"

Hermione sandığından pelerinini çıkarırken, "Gerçekten bilmiyorum," diye bilgi verdi. "Yani, yarın dönmek zorundayım. Ne de olsa dersler var."

Ginny hemen gözlerini devirdi ve homurdandı, "Bunlar kurtadam, Hermione. Merlin aşkına! Unut şu aptal dersleri."

Hermione anında gözlerini arkadaşına dikti ve Ginny'ye okulun önemi hakkında nutuk çekmek için ağzını açtı.

"Ginny ondan önce davranarak, Hermione'nin öfkesini elinin tersiyle itti. "En azından bana söz ver, döner dönmez her şeyi , tamam mı?"

Hermione arkadaşına gülümsedi. "Bunu yapabilirim."

"Ha!" Kızıl kafa sırıttı. "Lupin'in favorisi olduğunu biliyordum. Çünkü sen her şeyi bilen birisin."

Pelerininin içine girerken Hermione'nin yanakları kızardı. Ginny ona sadece güldü.

"Sevgilin tüm bu ne diyor?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Bahse girerim kıskanıyordur falan. Hak ettiğini bulmuştur."

Hermione hızla başını salladı, panik kaplamıştı, "Hayır. Tom bilmiyor. O... ben ona söylemedim."

Bu kararı sorgulamak yerine, Ginny'nin yüzündeki sırıtış daha da keskinleşti. Sonra da rahat bir tavırla, "Zaten onu ilgilendirmez," dedi.

Hermione'nin yanına gitti ve onu kapıya doğru itti. "Çabuk ol. Kurt adamı bekletmek istemezsin."

Hermione gülerek, "Tamam, ," dedi ve yatakhaneden çıktı. "Yarın görüşürüz."

Ginny'nin son tavsiyesi, "İstediğin kadar kal," oldu.

†

Lupin ona sırıtarak, "Kuyruğunu kıstırmak için son şans,"

dedi. Hermione adama gülümsedi. "Geleceğimi , değil mi?"

"Tamam o zaman."

Lupin Hermione'nin kolunu tuttu ve Hermione İskoçya'nın engebeli manzarasının ortasında gururla uzakta duran Hogwarts şatosuna son bir kez baktı. Sonra Lupin'in parmakları sıkılaştı ve Hermione hayalete çekildi. Hermione gözlerini açtığında şato tamamen ortadan kaybolmuştu. Onun yerine, şimdi bir açıklıkta duruyorlardı. Etrafı büyük meşe ağaçlarıyla çevriliydi ve batan güneşle birlikte uzun gölgeler oluşturuyordu. Hermione nemli ve ağır havayı içine çekti ve bakışlarının ormanın derinliklerinde gezinmesine izin verdi.

"Neredeyiz biz?"

"Galloway." Lupin kısa bir süre tereddüt ettikten sonra muzip bir tavırla ekledi: "Muhtemelen sana söylememeliydim. En iyisi bundan bahsetmemen."

Sonra da karanlık ormanda dolaşmaya başladı. Hermione hızla kurtadamı takip etti. Lupin ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, Hermione onun arkasında tökezledi. Ne bir patika ne de yönünü bulabileceği bir yol vardı ama yine de kurt adamın yürüyüşü emindi. Onun adımları kendinden emin ve neredeyse gürültüsüzdü, Hermione ise sık sık bir köke takılıyor ya da bir dala basıyordu.

"Neredeyse . Sadece biraz daha kaldı," diye neşeyle bilgi verdi Lupin.

Hermione ona inanmak zorundaydı, çünkü çevresinde hiçbir değişiklik göremiyordu. Yine de sözüne sadık kaldı, sadece birkaç

dakikalar sonra Lupin durdu. Hermione ona yaklaştı ve sık ağaçlara gözlerini kırpıştırdı.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi ona dürüstçe.

Lupin gülümseyerek, "Al bakalım," dedi ve Hermione'ye üzerinde küçük bir cam tüp sarkan bir zincir verdi.

"O da ne?"

Lupin, "Kışlanın etrafındaki alan korunuyor," diye açıkladı. "Kurtadamlar dışında kimsenin girmesine izin verilmiyor."

Hermione cam tüpü incelerken dudaklarını büzdü. İçinde kırmızı bir sıvı tembelce çalkalanıyordu. Kurt adama kaşlarını kaldırarak bir değerlendirme yaptı,

"Kan koğuşları mı?"

"Evet." Lupin küçük tüpün bulunduğu zinciri aldı ve Hermione'nin boynuna . "Bu kurt adam kanı. Geçici bir geçiş kartı gibi bir şey, o yüzden sakın kaybetme."

Hermione başını salladı ve dikkatle zinciri ve kolyesini gömleğinin içine soktu.

"Tamam. Bakalım bu şey gerçekten işe yarıyor mu?" dedi Lupin alaycı bir tavırla.

Hermione itiraz edemeden kurt adam onu ileri doğru itti. Aniden buz gibi su etrafını sarınca nefesi kesildi. Bir adım daha attı ve görünmez sıvı onu tekrar serbest bıraktı. Hermione hafifçe soluyarak etrafına bakındı. Görünüşe göre hiç yoktan, birkaç adım ötede bir şenlik ateşi belirmiş, alevler neşeyle çıtırdıyordu. Ateşin yanında bir adam duruyordu. Lupin'le aynı siyah üniformayı giymişti. Ama Lupin'in pelerininin yakasındaki üç altın şerit yerine, Hermione adamın cüppesinde tek bir yeşil şivron fark etti

Yaka. Hermione'yi ilgiyle izledi ama Lupin ona doğru yaklaşınca hazır olda durdu.

"İyi akşamlar efendim," diye saygıyla selamladı adam Lupin'i.

"İyi akşamlar, onbaşı," dedi Lupin. "Her şey mı?" "Evet,

efendim."

Hermione Lupin'e yaklaştı ve diğer adama dikkatle baktı. Adamın gözleri kendisine kayınca hafifçe irkildi.

"İyi akşamlar Bayan Hermione," diye selamladı adam aynı saygılı tonda. "Umarım keyifli bir yolculuk geçirmişsinizdir?"

"Evet," diye kekeledi ürkekçe. "Teşekkür ."

Lupin onu küçük bir patikaya doğru götürürken Hermione sessizce adama veda mırıldandı.

Kurt adam, "Az önce geçtiğimiz gibi koğuşlarda beş giriş noktası var," diye açıkladı. "Hepsi 7/24 korunuyor."

"Ne tür koruma büyüleri kullanıldı?" Hermione merakla sordu.

"Her zaman öğrenci, hm?" Lupin kıkırdadı. "Ama bu gizli bir bilgi."

Kısa süre sonra patika daha da genişledi ve birkaç dakika sonra nihayet ormandan çıkıp açık bir araziye adım attılar. Zemine basılmıştı ama başka bir şey yoktu. Alanda iki simetrik sıra halinde duran tek katlı birkaç baraka, ortadaki daha büyük bir binaya doğru ilerliyordu. Hermione merkezdeki binanın önünde bir bayrak direği gördü. Güneşin solmakta olan ışınlarında Kolordu'nun amblemini tanıyabildi; sarı bir aya doğru uluyan siyah stilize bir kurt.

Lupin ana binaya doğru yürürken Hermione de onu takip etti ve merakla başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Lupin'i gördü

Üniformalı birkaç kadın ve erkek daha işlerine devam ediyordu. İçlerinden biri Lupin'in yanına geldi.

Siyah saçlı kadın Lupin'e alaycı bir tavırla, "Bu kadar çabuk mu döndün?" diye sordu. "Bizi özledin, değil mi?"

Lupin ona sırıttı. "Her zaman. Bunu biliyorsun Andy."

Kadının delici gözleri Hermione'yi taradı ama Gryffindor'un varlığı hakkında yorum yapmadı.

"Sofya'ya yolculuğun nasıl geçti?" Lupin sordu ve Hermione kadının yoğun ilgisinin kendisini terk etmesiyle rahatladı.

"İyiydi." Umursamazca omuz silkti. "Her şey gitmeden önce. Farley sağ olsun."

Lupin yüksek sesle gülerek diğerinin yüzüne kaşlarını çattı. Oldukça göz korkutucuydu ama Lupin'in bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. Hâlâ geniş geniş sırıtarak sordu,

"Albay nerede?"

"Sanırım yemekhanede," dedi kadın kayıtsızca.

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi kibirli bir şekilde. "Yapacak işlerim var."

Gitmeden önce Hermione'ye bir kez daha kuşkulu bir bakış fırlattı. Lupin ana binaya doğru ilerlemeye devam etti. Hermione endişeyle onu giriş kapısından geçip birkaç kapıyla çevrili çıplak bir koridora kadar takip etti. Koridorun sonunda daha büyük bir çift kapıya ulaştılar. Lupin içeri girdi ve açıkladı,

"Burası dinlenme odası. Eğer bir görevde ya da değilseniz, olmanız gereken yer burasıdır."

Hermione ona onay verdi ama onu oldukça geniş bir odaya kadar takip ederken biraz gergin hissetti. İlk gördüğü şey birbirleriyle kıyasıya güreşen iki adamdı. Yüksek sesle hırlıyorlar, etraflarındaki izleyici kalabalığı onları alkışlayıp tezahürat yaparken şiddetli bir şekilde dövüşüyorlardı. Odadaki diğer herkes sanki gündelik bir olaymış gibi devam eden kavgayı görmezden geliyordu. Erkekler ve kadınlar büyük masalarda oturmuş, ellerinde kadehler, neşeyle sohbet ediyorlardı. Bir yerdeki radyodan, gürültü ve kahkaha patlamaları arasında müzik sesi yükseliyordu. Henüz kimse onları selamlamamış olsa da Hermione birçok gözün üzerinde olduğunu hissetti. Kurtadamların bakışlarından korktuğunu hissederek Lupin'e yaklaştı.

"Lupin." Sert bir ses Hermione'nin sıçramasına neden oldu.

Bir adam onlara doğru yürüyordu. Uzun boyluydu, hatta Lupin'den bile uzun ve iriydi. Dağınık gri saçları sırtından aşağı dökülüyor, omuzlarının bir santim altında bitiyordu. Mavi gözleri vahşi görünüşlü yüzünden tehlikeli bir şekilde parlıyor ve Hermione'nin formunu açlıkla tararken insanlık dışı bir ışıkla parlıyor gibiydi. Sivri dişlerini ve pençeye benzeyen sarımsı tırnaklarını görünce bilinçaltında ondan uzaklaştı.

Lupin gerildi ama diğer adamı saygıyla selamladı: "İyi akşamlar efendim."

Adamın dehşet dolu bakışları Lupin'den Hermione'ye kaydı. "Ve sen de bu akşamki küçük misafirimiz olmalısın," diye homurdandı adam, keskin sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Adın ne senin?"

"H- Hermione Rookwood, efendim," diye kekeledi Hermione çekingen bir sesle.

Adam elini uzattı ve Hermione adamın keskin pençelerinden çekinerek kendi elini sıkmak için kaldırdı. Adamın parmakları Hermione'ninkileri sıkıca sarınca Hermione acı dolu bir iniltiyi bastırdı.

"Albay Greyback," diye kaba bir şekilde tanıttı.

Hermione'nin artık acıyan elini bıraktı ve ondan en ufak bir şekilde etkilenmemiş bir ifadeyle Hermione'ye baktı. Lupin'e dönüp emretmeden önce alaycı bir tavırla burnunu çekti,

"2. müfrezenizin görev raporlarını düzenlemenizi istiyorum."

"Emredersiniz, efendim."

Lupin arkasını döndüğünde Hermione'nin gözleri panik içinde açıldı, belli ki gitmeye niyetliydi. Ona yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi.

"Sen burada kal Hermione. Yakında döneceğim."

Hermione sadece korkuyla başını sallayabildi, Lupin'in gitmeden önce ona attığı endişeli bakış hiç de güven verici değildi.

"Şimdi, Hermione." Derin bir sesin uğursuzca kulağına fısıldamasıyla irkildi. "Neden gelip bana katılmıyorsun?"

Hermione korku dolu gözlerle Greyback'e baktı. Kurt adam onun cevabını beklemedi bile. Kabaca onu kolundan tutup masalardan birine çekti. Greyback oturdu ve ona acımasızca sırıttı.

"Otur," diye sertçe emretti.

Hermione kendini inanılmaz derecede rahatsız hissederek hemen itaat etti. Diğer kurtadamlar şimdiye kadar onu tamamen görmezden gelmiş, sadece soğuk bakışlar fırlatmış, Greyback ise açıkça ona bakmıştı. Hermione uysalca onun gözlerinden kaçındı ve başını eğdi.

"Demek Lupin'in küçük cadısı sensin, ha?" diye gözlemledi sürü lideri, sesine kötü bir ton katarak.

Hermione kısa bir süre ona baktı. Onu açlıkla tarayan Greyback'in dudaklarında iğrenç bir sırıtma belirdi. Hermione sarsakça başını sallamayı başardı ama sonra tekrar eğdi. Greyback onun bariz rahatsızlığını görmezden geldi ve bankta ona daha da yaklaştı. Adam açgözlü kolunu aniden beline dolayınca Hermione irkildi.

"Sen çok güzel bir çiçeksin," diye mırıldandı kurt adam kızın kulağına, neredeyse yüzünü kızın boynuna yaslayacaktı. "Bilseydim seni daha önce davet ederdim."

Hermione onun istenmeyen ellerinden kurtulmaya çalıştı ama . Greyback kötü niyetle güldü ve alay etti,

"Hm, , değil mi?"

Hermione, adamın açgözlü parmaklarının yan tarafına sürtündüğünü hissedince gerildi. Çaresizce uzaklaşmaya çalıştı ama iri yarı adamdan .

"Bırak beni!" diye , korkusuna öfke karışmıştı.

"Oh, ama neden?" Greyback dudaklarını gererek sırıtarak flört etti. "Tam benim tipimsin."

"Belki." Hermione ona öfkeyle baktı. "Ama sen benim değilsin."

"Hermione'nin kaçma çabaları Greyback'i eğlendirmişe benziyordu. "Ben herkesin tipiyim."

Kurt adam eğilip Hermione'nin yanağına ıslak bir öpücük kondurdu ve Hermione tiksintiyle ürperdi. Öfkeyle Greyback'in ağır cüssesini itti ama pek başarılı olamadı. Hermione'nin öfkesi yeni boyutlarda alevlendi ve büyüsüne bulaştı.

"Sanırım seni tutacağım," diye fısıldadı Greyback rahatsız edici bir şekilde.

Yanağına öpücükler kondurmaya devam etti ve Hermione buna daha fazla katlanmak istemedi. Büyüsü içinde öfkelendi ve patlamasına izin verdi. Hevesle, öfkeli güç vücudundan fırladı. Greyback'e çarparak kurt adamı Hermione'den uzaklaştırdı.
Büyüsü ahşap masa ve bankta derin çizikler bıraktı. Artık özgür olan Hermione oturduğu yerden fırladı, asasını çekti ve tehditkâr bir şekilde toparlanmakta olan sürü liderine doğrulttu.

"O yapışkan pençelerini kendine sakla," diye tısladı Hermione Greyback'e. Öfkesi ses tonunu bir tehdide dönüştürmüştü. "Yoksa yemin ederim pişman olursun."

Omuzlarını kararlılıkla dikerek asasını Greyback'e doğrulttu. Öfkeli bir bulutun içinde, büyüsü hâlâ etrafında fırtınalar koparıyordu. Bakışları Hermione'nin formu ve elindeki asa üzerinde gezinirken Greyback'in yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi. Yanağında kanayan bir çizik vardı ve o rahat sırıtışı ağzından düşmüştü. Hermione'nin nefes alış , vücudu gergin ve saldırıya hazırdı. Asasının ucunda bir lanet sallanırken, Greyback aniden, beklenmedik bir şekilde başını geriye attı ve hırçın bir kahkaha attı. Hermione'ye tekrar bakarken gözlerinde kahkaha yaşları parlıyordu.

Hâlâ gülüyordu, bu kez emir değil rica etti: "Otur."

Hermione temkinli bir şekilde onun karşısındaki bankta bir yeri işaret edişini izledi. Asa hâlâ elindeydi, bir milim bile kıpırdamadı.
Greyback gözlerini sildi, geniş bir sırıtış hala ağzını kıvırıyordu.

"," diye tekrarladı, garip bir şekilde neşeliydi. "Seni yemeyeceğim. Söz veriyorum."

Hermione birden kendisine doğru atılan bakışların farkına vardı. Bütün oda ölüm sessizliğine bürünmüştü, diğer kurtadamlar liderlerini sessizce izliyorlardı. Hermione isteksizce asasını yere bıraktı. Bu kadar çok kurt adama karşı kendini savunabilecek gibi değildi. Tereddütle Greyback'in karşısına oturdu. Onun sert duruşunu görmezden gelerek bir şişeye uzandı ve iki shot bardağı doldurdu. Birini Hermione'ye uzattı ve diğerini kendisi aldı.
Kafası tamamen karışmış bir halde kadehi kabul etti. Greyback kadehini Hermione'ye doğru kaldırdı ve yüksek sesle ilan ederken sırıttı,

"Koyun bürünmüş kurdumuza."

Diğer kurtadamlar da onu takip edip kadehlerini kaldırınca irkildi. Greyback ona göz kırparak kadehini indirdi, diğerleri de

mutlulukla takip etti. Beklenti dolu bakışlara maruz kalan Hermione de içti. Ve aniden odaya yüksek sesli kahkahalar ve gevezelikler geri döndü, eski radyodan neşeli bir müzik geliyordu. Hermione şaşkınlık içinde Greyback'i şüpheyle taradı. Büyüsü hâlâ tedirgin bir şekilde etrafında dönüyordu. Görünüşe göre hayatında hiçbir endişe duymayan Greyback koltuğunda arkasına yaslandı. Hermione'ye bakarken yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

"Biliyor musun, Lupin'in seni buraya neden getirdiğini merak ediyordum," dedi sesinde muzip bir tonla. "Artık biliyorum."

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

Greyback hafif sarı ama jilet gibi keskin dişlerini ona doğru parlattı ve şöyle açıkladı: "Piç kurusu, o süslü bir çocuğu kurt inine sürükledi. Sonunda aklını kaçırdığını düşündüm."

Tembelce bardağını yeniden doldurdu ve yine tek seferde devirdi. "Ama sen iyisin, Rookwood." Hermione'nin şaşkın bakışları karşısında sürü lideri ekledi: "Senin dişlerin ve pençelerin çok kötü."

"Eh..." Hermione kurt adama baktı. "Teşekkürler mi?"

Greyback ona güldü. "Sana *gerçekten* düşünmedin, değil mi?"

Hermione'nin sessizliği yeterli bir cevaptı ve Greyback'in eğlenerek kıs kıs gülmesine neden oldu. Sonra iri bir elini Hermione'nin omzuna koydu ve yüzündeki ciddi ifadeye rağmen neşeyle konuştu,

"Rookwood, zor olduğunu biliyorum ama beni unutmalısın. Asla birlikte olmamalıydık. Ben zaten evliyim."

Hermione ona öfkeyle bakınca Hermione bir kahkaha daha attı.

"Tamam, ," dedi Greyback. "Sakin olun ve bana küfretmeyin."

Hermione şimdi gözlerini ona dikmiş, onun maskaralıklarına sinirlenmiş ama aynı zamanda eğlenmişti.

"Biliyorsun." Greyback düşünceli bir şekilde onu gözlemledi. "Çok streslisin. Al, biraz daha iç."

Neşeli bir gülümsemeyle Hermione'ye bir içki daha doldurdu. Hermione önce kurt adama, sonra da elindeki bardağa baktı. Bir sonra omuz silkti ve içkisini yudumladı, Greyback'in kahkahası da bu hareketi izledi.

†

Hermione ilk soğuk karşılamadan sonra bunu ummaya cesaret edememişti ama akşamı oldukça eğlenceli geçmişti. Bir süre sonra Lupin geri döndü, Greyback'in Hermione'yi kabul memnun görünüyordu. Biraz daha içtiler ve bol bol güldüler. Radyoda oldukça yavaş bir şarkı çalarken Lupin'in yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Çabucak dışarı çıktı. Hafifçe sendeleyerek dans eden insan kalabalığının içinde kayboldu. Hermione onu bir sonraki görüşünde Lupin, Lupin'in sarı saçlarına karşın cafcaflı pembe saçlarıyla dikkat çeken bir kadınla birlikte dönüp duruyordu.

"Demek öğrencisin?"

Hermione gözlerini kırpıştırdı ve dansçılara doğru döndü. Karşısında bir kadın oturuyordu. Kadın kısık gözlerle Hermione'yi izliyordu. Dengesinin biraz bozulduğunu hisseden Hermione kibarca başını salladı. Kadın başını eğdi, sert bakışları Hermione'nin üzerinde dolaştı. Sonra açık açık sordu,

"Senin için nasıl gidiyor peki?"

Hermione'nin şaşkın cevabı, "Ee... gayet iyi, sanırım," oldu.

Kadının delici bakışları hiç değişmezken Hermione rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Hermione tam bu garip sessizliği bir şekilde bozmak isterken, elinde iki bardak bira taşıyan uzun saçlı bir adam çıkageldi,

kadının yanına oturdu. Bardaklardan birini kadına doğru itti ve kuru bir şekilde yorum yaptı,

"Onu tedirgin ettiğini görmüyor musun Jen?"

Jen adındaki kadın öfkeyle adama baktı. "Neredeyse Albay'a küfredecekti. Kolay kolay huzursuz olacağını sanmıyorum." Hermione'ye döndü. "Öyle değil mi?"

"Eee..." Hermione kelimeleri bulmakta zorlandı. "Emin değilim?"

Bu titrek cevaba rağmen Jen genişçe gülümsedi ve Hermione'yi omzundan alkışlayarak zaferle haykırdı,

"Gördün mü? O iyi."

Adam birasına doğru iç çekti. Bu arada Jen sorgulamasına devam etti.

"Kolordu'ya katılacak mısın?" diye sordu Hermione'ye. "Şu öğrenci işlerini bitirdikten sonra mı?"

Hermione elindeki fincanla oynarken, endişeyle iki kurtadama baktı. Çekingen bir tavırla omuzlarını silkti.

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Jen bir kez daha Hermione'ye gözleyen bir yırtıcı hayvan gibi uğursuzca baktı, henüz avlanma çabasına değip değmeyeceğine karar vermemişti. Sonunda ağzını açtı ve Hermione'ye bilgi verdi,

"Temel eğitim çamurda sürünmeyi içeriyor."

Jen'in sesindeki rahat, neredeyse şakacı tını, yüzündeki sert ifadeyle keskin bir şekilde çarpıştı. Hermione bütün bu konuşma karşısında şaşkındı. Jen'in yanındaki henüz adı konmamış adam bilgece başını salladı.

"Çok çamur var," diye gülümseyerek onayladı. "Ve az yiyecek. Keşke MRE'lerimiz olsaydı. Ama hayır, hiçbir şeyimiz yok." Başını salladı ve birasından içti. "Biliyor musun, temel eğitimdeyken bir gün su sıçanlarından birini yakalamıştım. Dostum, neredeyse sevinçten ağlayacaktım."

Jen sonunda garip bakışlarını bıraktı ve içtenlikle güldü. "Neredeyse mi? Her gün bebek gibi ağladığını hatırlıyorum, dostum."

Adam Jen'e dik dik baktı, gözlerinde tehlikeli bir ateş parlıyordu ve elindeki birayı sertçe masaya vurdu. Elini kaldırdı ve Jen'i işaret etti, belli ki hararetli bir tartışmaya başlamak üzereydi.
Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve kolayca itiraf

etti: "Haksız değilsin."

İkisi de yüksek sesle güldü ve Hermione kaşlarını çattı. Kurtadamlar kesinlikle tuhaftı.

†

Hermione farkına varmadan - kurtadamlarla konuşmak ve daha fazla içki içmek arasında - akşam, gecenin geç saatlerine dönüştü. Yarınki okul gününün yaklaşması Hermione'yi Lupin'i bulmaya teşvik etti. Öğretmenini bulma umuduyla dans eden insanların arasından geçerken alkolün etkisiyle başı hafifçe dönüyordu. Biraz zaman aldı ama sonunda Lupin'i elinde bir birayla sıralardan birine yığılmış halde gördü. Hızla yanına gitti. Masanın üzerinde yarı uzanmış yatan Lupin onun varlığını hiç fark etmemiş gibi görünüyordu ama bardağından yudumlamaya devam etti.

"Yüzbaşı Lupin?"

Kurt adam acı verici bir yavaşlıkla başını çevirdi ve cam gibi gözlerle ona baktı.

"Oh," diye geveledi Lupin. "Adım 'ermi'ne. Seni seviyorum kızım."

"Em... bu çok hoş," dedi Hermione beceriksizce. "Ne zaman gidiyoruz? Yarın okulum var..."

"Evet, doğru," dedi Lupin yüksek sesle. "Endişelenme. Seni geri getireceğim."

Kurt adam yalpalayarak ayağa kalktı ve Hermione'ye sırıttı. Sonra öne doğru bir adım attı ve hemen yüzüstü düştü.

"Ah," diye acı dolu bir inilti geldi yerden.

Hermione bir an için onun ayağa kalkmasını bekledi. Düşen kurttan gelen yumuşak horultuları duyunca bu umudu suya düştü. Lupin'in bu gece onu geri getirmesine imkân yoktu.

"Güzel." Sözde profesörüne ters bakarken ses tonundan alaycılık damlıyordu.

Omuzlarına bir kol dolandı ve Hermione başını çevirince Greyback'i tanıdı. Lupin'i ayağıyla kabaca dürterken yüzünde şişman bir sırıtma vardı.

"Bir ışık gibi söndü, saksocu," diye bilgece bilgi verdi.

Hermione gözlerini devirdi. "Beni Hogwarts'a geri getireceğine söz verdi."

"Üzgünüm, genç kız." Greyback omuzlarını silkti. "O sik birkaç saat daha uyanmayacak."

Hermione elini yüzüne sürerek yorgunca iç çekti. Alkolün etkisi altındaydı ve sadece uzanmak istiyordu. Greyback onun bir esnemeyi bastırdığını görünce sırıttı.

"Kendine bir karyola bulup biraz uyuyabilirsin," diye teklif etti.

Hermione gece kalmaya zorlanmaktan pek hoşnut değildi - ne de olsa yarın okul vardı, Tom'dan bahsetmeye bile gerek yoktu... - ama gerçekten

fazla seçeneği yoktu. Kendini oldukça yorgun hissederek Greyback'e

gülümsedi. "Teşekkürler."

Kurt adamdan uzaklaşırken Greyback'in alaycı sesi onu takip etti: "Yolda kimseye küfretme. Burada hepimiz gerçekten iyi insanlarız."

Hermione arkasını dönme zahmetine bile katlanmadan ona el salladı ve sendeleyerek odadan çıktı. Güzel bir yatağı olan boş bir oda bulması biraz zaman aldı. Bu noktada Hermione odanın kime ait olduğunu umursamayı bırakmıştı. Tamamen bitkin bir halde yatağa uzandı ve başı yastığa değdiğinde çoktan uykuya dalmıştı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bir kez daha, Mudblood'u ele avuca sığmıyordu. Tom hiç eğlenmiyordu. Biçim Değiştirme dersinde otururken içinde öfkeli bir büyü fırtınası koptu. McGonagall'ın söylediği hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Tom Hermione'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Yanındaki koltuk şüpheli bir şekilde boştu ve bu onu çıldırtıyordu. Hermione son zamanlarda kederli bir ruh hali içinde olabilirdi ve belki bunda kısmen onun da suçu vardı ama bu ona bu şekilde ortadan kaybolma hakkını vermezdi.

Otuz dakika sonra McGonagall dersini bitirdiğinde rahatlamıştı. Hayal kırıklığına uğrayan Tom hızla sınıftan çıktı. Bir sonraki sınıfa doğru yürürken, Hermione'yi hâlâ hiçbir yerde göremiyordu. Tom ikinci katta onun küçük arkadaşlarından birine rastladı. İsteksizce Weasley kızına doğru bir adım attı. Yüzündeki tüm kızgınlığı sakladı ve sorarken küçük bir gülümsemeye bile zorladı,

"Bayan Weasley, sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Kız ona sırıtma cüretini gösterdi ve Tom'un oracıkta ona küfretmemek için kendini toparlaması gerekti.

"Elbette, Riddle," dedi Weasley, yüzünde hâlâ o sinir bozucu .

"Hermione'nin nerede hakkında bir fikrin var mı?" Tom sesine kibar bir tını katmaya zorlayarak sordu.

Weasley'nin yüzündeki sırıtışın kesinlikle kendini beğenmiş bir kazanmasını izlemek zorunda kaldığında neredeyse hırlayacaktı. Gözlerindeki alaycı parıltı Hermione'nin neyin peşinde olduğunu çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"O da neymiş?" Weasley cahili oynayarak alay etti. "Sakın bana kız arkadaşını kaybettiğini söyleme, Riddle. Ne trajedi ama."

Tom'un büyüsü öfkeli bir verdi. Güçle gücü geri fırlattı ve bunun yerine kıza dostça gülümsedi.

"Endişeliyim," dedi ona kayıtsızca. "Hermione derslerini kaçırdı. Belki de hastadır. İkiniz ortak bir odayı paylaştığınıza göre, daha fazlasını bilip bilmediğinizi merak ettim."

Kız ona küçümseyerek homurdandı ve Tom'un büyüsü öfkeli bir şekilde sınırlarına çarptı.

"Biliyor musun," dedi Weasley, ona küçümsemekten başka bir şey yapmadan bakarak. "Belki de Hermione senden bıktı ve biraz yalnız kalmaya karar verdi. Bu tamamen anlayabileceğim bir şey."

Tom, "Nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?" diye sorarken kibar gülümsemesi yüzüne çivilenmişti.

"Seninle birlikte olmadığı kesin." Weasley kayıtsızca omuz silkti. "Bir ipucundan bahsediyoruz, ha?"

Tom keşke yalnız olsalardı da ona biraz terbiye verebilseydi, diye düşündü. Dostane maskesini indirdi ve sözlerini kötü niyetle çarpıtarak, "Paha *biçilmez* yardımınız için teşekkür ederim, Bayan Weasley. Bunun karşılığını size ödeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Weasley'nin gözlerindeki tedirginliği görünce dudaklarında sadist bir sırıtma belirdi. Kız bunu aşağılayıcı bir küçümsemenin arkasına sakladı ama o görebiliyordu. Bununla birlikte onu koridorda öylece bıraktı.

Öfkeyle öfkelenen Tom şatoyu aradı. Ancak Hermione hâlâ kayıptı. Sonunda, zaten sorunlu olan ilişkilerini daha da kötüleştirmek istemese de, Tom Hermione'yi aramaya karar verdi. Onu kendisine zincirleyen uzandı ve sertçe çekiştirdi. Tom, Müdürlerin ortak salonunda Hermione'yi bekledi. Yarım saatten fazla bir süre geçmesine rağmen Hermione hâlâ gelmeyince öfkesi yavaş yavaş kontrolden çıkmaya başladı. Hermione'nin hâlâ gelmemesinin sadece iki açıklaması vardı. Ya Hermione onun çağrısını görmezden gelmeye cüret ediyordu ki bu onun için oldukça acı verici olacağından bundan şüpheliydi ya da Çamurkan ulaşılamaz bir yerdeydi ve bu da onun Hogwarts'ı terk ettiği anlamına geliyordu.

Tom ellerinin nasıl sıkı yumruklar haline geldiğini, tırnaklarının derisine nasıl sertçe battığını fark etmedi bile. Büyüsü etrafını sarmış, ortak odanın içini şiddetle sarsıyordu. Tom etrafındaki halının alev almasını ve büyüsünün açgözlülükle alevleri beslemesini umursamadı.

Hermione ondan kaçmaya mı çalışıyordu?!

†

Ertesi sabah Hermione öldürücü bir baş ağrısıyla uyandı. Odasının kapısı gürültüyle açılıp biri içeri girdiğinde acı içinde tısladı, nefesinin altında küfrediyordu,

"O orospu çocuğu..." Ses duraksadı, belli ki Hermione'yi fark etmişti. "Ne oluyor lan? Burası benim odam. Kim o? Pucey mi? Sen misin? Yemin ederim..."

Sıcak battaniye Hermione'nin üzerinden çekilip alındı ve Hermione gözlerini kırpıştırarak istenmeyen gün ışığına baktı.

"Pekala," dedi aynı ses. "Pucey değil o zaman. Şimdi sen kimsin?"

Sonunda Hermione'nin bulanık gözleri açıldı ve başını kaldırıp yatağın önünde duran adama baktı. Onu tanıması bir saniye bile sürmedi.

"S- Sirius Black?" Hermione çığlık çığlığa bağırdı.

Adam ondan biraz uzaklaştı, yüzünü endişe kaplamıştı. Oldukça uzun boylu ve yapılıydı, uzun siyah saçları solgun yüzüne dökülüyordu. Hermione onun kardeşi Regulus'a benzerliğini görebiliyordu ama esas olarak onu basına yansıyan bazı fotoğraflarından tanımıştı. Hermione battaniyesini işe yaramaz bir şekilde tutarak adamdan uzaklaştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Black titreyerek, Hermione'ye bakarak. "Bu hiç iyi değil."

Hermione boğuk bir sesle, "Sen Sirius Black'sin," dedi.

Adam ona baktı ve dudaklarında küçük, çekingen bir gülümsemenin belirdiğini görünce şaşırdı.

"Eee..." Black beceriksizce kelimeleri aradı. "Evet... Bunu... bilmiyorum... unutabilir misin?"

Hermione'nin gözleri ona dikilirken, eli gizlice asasını aradı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Merlin biliyordu ki o katilin kışlaya nasıl girdiğini bilmiyordu. Birine haber vermeliydi, diye düşündü Hermione çılgınca. Odanın kapısı aniden tekrar açıldı ve içeriye hasta görünümlü bir Lupin sendeleyerek girdi.

"Hey, Sirius," dedi kurt adam. "Gördün mü-"

Kırmızı çerçeveli gözleri manzarayı incelerken kısa bir süre durdu. Hermione hâlâ yatakta oturuyor, battaniyeye kendini korumak için sıkıca sarılmıştı; Black ise onun önünde durmuş, oldukça çaresiz görünüyordu.

"Ah, boş ver," dedi Lupin sesini çıkarmadan. "Onu az önce buldum."

Korkunç bir şekilde titrediğini hisseden Hermione çaresizce bir açıklama için Lupin'e baktı. "Yüzbaşı...?"

Black de Lupin'e baktı. buzları bir şakayla eritmeye çalışarak zayıf bir sesle, "Demek sana '*kaptan'* diyor? Seni sapık piç kurusu."

Lupin'in sarı gözleri ona dik dik baktı. "Şimdi sırası değil, dostum."

Hermione, Black'in ilgisizliğinden yararlanarak sonunda asasını kaptı ve yataktan atladı. Tehditkâr bir tavırla asasını Black'e doğrulttu, etrafında büyü fırtınaları esiyordu.

"Burada neler oluyor?!"

"Whoa." Black yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Neden sakinleşmiyorsun? Asalara gerek yok."

Black'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyen Hermione, Lupin'e seslendi: "Yüzbaşı? Sirius Black'in burada ne işi var?"

Lupin Hermione'ye doğru bir adım attı ama Hermione asasını daha sıkı tutarak geri çekildi. Kurt adam durdu ve onu yatıştırdı, "Hermione, sorun yok. Sirius... Black bir arkadaş."

Bu Hermione'yi en ufak bir şekilde ikna etmedi. Büyüsü vücudundan hızla geçerek asasına yerleşmeye başlamıştı bile.

"O bir katil!"

"Hey," diye itiraz etti Black, elleri hâlâ teslimiyetle havadaydı. "Ben bir suçlu değilim. Ben... ..." Lupin'e baktı. "Ben sürünün onursal bir üyesiyim."

"Sen bir kurtadam mısın?" Hermione öğrenmek istedi.

Şimdi Black'in yüzünde garip, neredeyse mahcup bir ifade belirdi. "Doğrudan değil. Hayır."

Hermione kaşlarını çattı ve Lupin'e sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Kurt adam yorgun bir şekilde içini çekti ve kendini masanın yanındaki sandalyeye bıraktı.

"Sorun yok Hermione," dedi Hermione'usulca gülümseyerek. "*O* iyi. Sirius tehlikeli biri değil. O iyi bir arkadaş."

"Ben senin *en iyi* arkadaşınım," diye düzeltti Black kendinden emin bir şekilde ve sırıttı.

Hermione Lupin'e güveniyordu ama bu güveni Lupin'in şüpheli arkadaşlarına da yaymak istemiyordu. Bu yüzden asasını indirmedi. Lupin ona kaşlarını kaldırdı.

"Sirius Black hakkında ne biliyorsun?"

Hermione dudaklarını büzdü, vücudundaki adrenalinin etkisiyle mantıklı düşünmeye çalışıyordu.

"O bir suçlu." Black'i şüpheyle taradı. "O... O Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın lideri."

"Kesinlikle," diye başını salladı Lupin. "Peki Zümrüdüanka Yoldaşlığı nedir?"

"Tarikat... Onlar terörist. Onlar..." Hermione alt dudağını kemirdi. "Onlar Mudblood'ları çalıyorlar."

Black ona küçük bir gülümseme fırlattı ve nazikçe düzeltti, "Çalmıyoruz. Onları serbest bırakıyoruz."

Hermione iri gözlerle ona baktı. Asasını tuttuğu eli hafifçe sallandı. "Özgür bırakmak...?"

"Doğru," dedi Lupin kararlılıkla. "Şimdi düşün Hermione. Sen, onca insan arasından, yardım eden birini gerçekten tehdit etmek istiyor musun?
Muggle doğumlular mı?"

Asasını tutan eli şimdi titriyordu ve Hermione çaresizce Lupin'e baktı.

"Hayır mı?"

Kurt adam ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Söz veriyorum, sana zarar vermeyecek. Asanı indir."

Hermione de öyle yaptı. Bunun gerçekten iyi bir karar olup olmadığını bilmiyordu ama asası yanına düştü. Bununla birlikte Black'in yüzünde kocaman bir gülümseme .

" şükür," diye haykırdı. "Lupin haklıymış. Sen korkunç bir cadısın."

Hermione adama ihtiyatla baktı. Onun gülümsemesine karşılık vermese de, bunun oldukça bulaşıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Lupin'e dönerek, biraz da suçlayıcı bir ifadeyle sordu,

"Onunla tanışmamı , değil mi?"

Kurt adam şimdi düpedüz suçlu görünüyordu ve kendini savunmaya çalıştı, "Belki... Ama yemin ederim ona bu şekilde rastlamaman gerekiyordu."

†

Tom çok öfkeliydi.

Bu muhtemelen yetersiz bir ifadeydi. Sihri üzerindeki kontrolünü bu kadar derinden kaybettiği sadece birkaç olay hatırlıyordu ve bunların hepsi de sihrin henüz soyut bir kavram olduğu çocukluk yıllarına dayanıyordu. Bu öfkeli gücü dizginlemeye çalışmak zordu ve Tom Hogwarts'ta yürürken birkaç kez ayağı kaydı. Büyüsü, vücudundaki sınırlarından kurtulmak için yollar ve kanallar buldu. Derisinde karıncalanıyor ve etrafında fırtınalar koparıyordu. Bir grup Ravenclaw ürktü ve bazıları Tom yanlarından geçerken korkuyla bağırdı, büyüsü onları şiddetle yolundan itti. İçlerinden biri koridorun duvarına çarptı ama Tom'un umurunda değildi.

Hermione gitmişti. Onu terk etmeye cüret etmişti.

†

"Kaptan, neden Black'le buluşmamı istediniz?" Hermione ihtiyatla sordu.

"Sanırım formaliteleri bir kenara bırakmanın zamanı geldi," diye yaptı Black. "Öyle değil mi Lu-Lu?"

Lupin gösterişli bir şekilde gözlerini devirdi. Black omuz silkti, Hermione'ye sırıttı ve alaycı bir tavırla, "Tamam o zaman. Ona Remy diyebilirsin."

Lupin yüzünde ekşi bir ifadeyle, "Sanmıyorum," dedi.

"Evet..." Black düşünceli bir ifadeyle konuştu. "Sanırım Remus oldukça tuhaf bir isim."

"Pff. Sanki Sirius çok daha iyiymiş gibi," diye küçümsedi Lupin. Sonra Hermione'ye döndü ve kibarca, "Lupin'le devam edelim, olur ? Herkes bana öyle der. İt haklı, Remus kulağa tuhaf geliyor."

"Ha!" Black sırıttı ve Hermione'nin önünde abartılı bir şekilde eğildi. "Bana Sirius diyebilirsin. Çünkü adımın harika olduğunu düşünüyorum."

Black -daha doğrusu *Sirius*- hâlâ sırıtarak yatağa oturdu ve bacaklarını tembelce uzattı. Hermione onun ne yapacağını olarak bilmiyordu. Bir gün Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın lideriyle tanışacağını hiç düşünmemişti. Mudblood'ları serbest bırakmak ona oldukça yabancı bir kavramdı. Bir büyücü bunu neden yapsındı ki? Siyah saçlı adamı izlerken Hermione'nin zihninde karışık düşünceler dönüp duruyordu.

"Anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsun? Sen bir Safkan'sın. A *Siyah*. Ve onlar..."

Sirius ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Pek liberal olarak bilinmezler, değil mi?"

Hermione omuz silkti ve başını salladı. Hâlâ sandalyesine uzanmış olan Lupin, "James Potter," diye cevap verdi.

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Potter mı? Seherbaz arkadaşın mı?"

Lupin yerine Sirius, "Evet," diye cevap verdi. "James ve ben, eskiden Seherbazdık." Yüzünden hüzünlü bir ifade geçti. "Greyback'in sürüsüne atanmıştık. İrtibat subayları. Ve Lupin, buradaki, bağlantımızdı. İyi bir takım olmuştuk, değil mi? Kankaydık."

Lupin başını salladı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme ve Hermione'ye, "Kardeş gibiydik," dedi.

Sirius sanki fiziksel olarak bir şey yakmış gibi irkildi. Hermione'ye baktı. "Her şey yolunda gitti. Bilirsin, suçluları avlamak, birkaç kıç tekmelemek... mükemmeldi. James işleri edene kadar." Sirius bir kahkaha attı. "O yaşlı ahmak, aşık oldu."

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Lupin sözü devraldı ve açıkladı: "Adı Lily'ydi. *Gerçek* adı."

Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Bir Mudblood mu?"

"Evet," dedi Sirius. "Annem süslü partilerinden birini verdi. Şatafatlı . Ben oraya sadece ortalığı karıştırmak için gittim. Bu yüzden iyi arkadaşlarım olan kurtadam-yarımkan ve kan hainini de getirdim. Sevgili yaşlı anneme anevrizma geçirtmeyi umuyordum."

Lupin ona sitem dolu bir bakış fırlattı ve sözü devraldı, "Lily partideydi, konuklara hizmet ediyordu. Gençti - bizim o zamanlar olduğumuzdan daha yaşlı değildi - ve hoştu. James ona sırılsıklam aşık oldu."

Sirius başını salladı, "Evet, her şeyi berbat etti."

"Her neyse," diye devam etti Lupin. "James Lily'yi kurtarmak istedi ama Sirius'un annesinin onu asla ona satmayacağını biliyorduk. Tüm ailesi zaten kan haini olarak damgalanmışken olmazdı. Onu da satın alamazdım, çünkü kurtadamlar Muggle doğumlulara sahip olamazlar. Yani-"

"Geriye sevgili yaşlı ben kaldım," diye araya girdi Sirius. "Tabii ki annem benden nefret ediyordu, o yüzden Lily'yi çalmaktan başka çare yoktu. Aslında şaşırtıcı derecede kolay oldu. Onu malikâneden çıkardım. Sonra Lupin ve kurt dostları onu ülkenin yarısından James'in evine kaçırmak için işi devraldılar. Sonu iyi biten her şey iyidir diye düşündük."

Hikâyeye dalmış olan Hermione yatakta Sirius'un yanına çöktü. "Ne yanlış gitti?"

Sirius ona neşesiz bir sırıtış fırlattı. "Yanlış giden şey annemdi. O tazılardan biri gibidir. Bir koku aldı , peşini bırakmaz. Ve en başından beri *mülkünün* sözde çalınmasının arkasında *benim olduğumu* biliyordu."

Lupin derin bir iç çekti. "Walburga Black hepimizin asıldığını görmek istedi. Konu Lily bile değildi. Bu güçle ve bir noktayı kanıtlamakla ilgiliydi."

Sirius omuz silkti, artık yüzünde sırıtmaya dair en ufak bir belirti bile yoktu. "Siyahlar ayrıksı, etkili ve acımasız olarak bilinir. Bu bizim aile sloganımız olmalı. Annem de tüm bu gizlilik ve hançer işlerinin kraliçesiydi. İnsanları işe aldı. İşlerinde çok iyi olan insanları. işler."

"Lily'yi bulmuşlar mı?" Hermione endişeyle sordu.

"Evet," diye yanıtladı Lupin sıkıca. "Biraz zaman aldı ama James, Lily ve bir yaşındaki oğullarını kuzeydeki kulübelerinde buldular. O gece üçü de öldürüldü."

Hermione titrek bir nefes alarak kurt adama baktı. Ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Korkunç bir hikâyeydi.

Sirius'un ağırbaşlı sesi sessizliği yararak, "Zümrüdüanka Yoldaşlığı işte bununla ilgili," dedi. Gözleri Hermione'ye dikilmişti. "Bana neden Tarikat'la savaştığımı sormuştun. İşte nedeni bu. James, Lily ve oğullarının başına gelenler doğru değil."

†

Tom, Hogwarts'ın koruyucularının etkisini geride bırakmış ve Hermione'yle arasındaki bağı sertçe çekiştirmeye başlamıştı. Hermione hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi. Tom gözlerini kapadı ve bağa konsantre oldu. Onun büyüsünün zayıf damlasını kavramak zordu. Neredeyse hiç . Daha küçük bir büyücü pes etmek zorunda kalırdı ama Tom büyünün işleyişini biliyordu. Damla olsun ya da olmasın, neyi takip edeceğini biliyordu ve keskin bir hareketle görüntünün karanlığına daldı.

Hermione'nin belirlemek için Manchester yakınlarındaki Heaton Park'ta, Glasgow ve Newcastle yakınlarındaki iki küçük köyde durması ve Kuzey İrlanda'ya bir yolculuk yapması gerekti. Güney İskoçya'da bir ormanda saklanıyordu. Oldukça geniş bir alandı ama Tom ormanın derinliklerindeki büyüyü hissedebiliyordu. Bir kez daha hayaletin sıkı baskısı altına girdi ve koruyucu koğuşların kenarında yeniden belirdi.

†

"Annesinin söylediklerine rağmen," dedi Lupin, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Sirius istediği zaman oldukça hırslı olabiliyor. O olmasaydı, Tarikat bugünkü haline gelemezdi."

Hermione başını salladı, kendi yüzüne de bir gülümseme yayıldı. Lupin daha fazlasını ekleyemeden, dışarıdan yüksek bir uluma sesi duyuldu. Bunu duyunca kaskatı kesildi.

Lupin onlara, "Sanırım bu benim gitme işaretim," dedi ve kapıya doğru ilerledi. "Seni sonra okula geri getireceğim. Tamamdır, Hermione?"

"Zaten geç kaldım." Hermione omuz silkti. "Daha da kötüye gitmeyecek."

Sirius güldü. "İşte benim kızım."

Kurt adam, "Sen ona göz kulak ol," diye emretti.

Sirius tembelce, "Baş üstüne, efendim," dedi. "Sen de Greyback'e dikkat et. Yoksa yaşlı ayyaş kendi kusmuğunda boğulacak."

Lupin ona ters ters baktı. "Bahsettiğin kişi benim sürü liderim."

Sirius yüzünü buruşturdu ve kurt adamı el sallayarak uzaklaştırdı. Sonra gözleri Hermione'ye kaydı.

"İyi adam," dedi Sirius sevgiyle. "Bana sorarsan biraz tutucu."

Hermione bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Gergin" Lupin'i tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi. Yine de cevap verirken sesinde aynı sevecen ton vardı,

"Bana çok yardımcı oldu. Ve o harika bir öğretmen."

Sirius neşeyle, "Senin çok iyi bir öğrenci olduğun konusunda bana da aynı şeyi söyledi," dedi. "Aslında ne kadar yetenekli olduğunu anlata anlata bitiremedi."

Hermione bu övgü karşısında hafifçe kızararak Sirius'un sırıtmasına neden oldu. Dikkatle onu taradı. Eski Kuror yatağa uzanmış, rahat tavırları etrafında dönüp duruyordu. Hermione alt dudağını sıktı ama sonra onu bunca zamandır rahatsız eden şeyin ne olduğunu sormaya cesaret etti,

"Benden ne istiyorsun?"

Sirius onun sorusuna hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Yüzündeki gülümseme hiç eksilmedi ama yitirdi. Açıklarken ses ciddiydi,

"Olağanüstü bir konumdasın Hermione. Hogwarts'ta bir Muggle doğumlu. Grindelwald başa geçtiğinden beri böyle bir şey olmamıştı."

"Biliyorum..." Hermione fısıldadı, bunun nereye gittiğini gerçekten anlamamıştı.

"Ne yaptığını görmüyor musun?" Sirius kibarca sordu.

Kadın kaşlarını çattı ve şaşkınlığı adamın kıkırdamasına neden oldu. "Onları yalanlıyorsun. Muggle doğumluların zayıf olduğunu, büyülerinin en iyi ihtimalle güçsüz söylüyorlar. Ama yine de Lupin bana senin onun en iyi öğrencisi olduğunu söylüyor.
Ayrıca Muggle doğumluların aptal olduğunu, hiçbir şey öğrenemediğini iddia ediyorlar. Ama işte siz O'dan başka bir şey almıyorsunuz. Sen Muggleborn'ların hayvandan farksız olduğunu iddia eden tüm o teorilerin karşı kanıtısın." Sirius onun elini tuttu ve nazikçe kavradı. Gözlerinin içine bakarak, "Bir şeyleri değiştirebilirsin, Hermione," dedi.

Hermione onu düşündükten sonra, "Tarikat'a katılmamı istiyorsun," dedi.

"Evet."

"Ve benim dövüşmemi istiyorsun," diye zayıfça nefes

aldı. "Evet."

Hermione elini onunkinden çekti. "Ben dövüşmek istemiyorum."

"Hayır, yok," dedi Sirius nazikçe. "Bu tamamen senin kararın. Vermezsen de herkes anlayışla karşılar. Bu kolay bir savaş değil ve dürüst olmak gerekirse sayıca azız. Fena halde. Bazen keşke bu işe hiç başlamasaydım diyorum. Ama şimdi duramam."

"James ve Lily mi?" Hermione usulca sordu.

"Evet. Ve daha fazlası," diye yanıtladı Sirius. "İnan bana bunu senden istemekten nefret ediyorum ama içimi dökmem gerekiyordu."

Hermione endişeyle dudağını yaladı. "Bilmiyorum..."

Sirius ona cesaret verici bir gülümseme fırlattı. "Hemen şimdi karar vermeni istemiyorum. Bu, üzerinde düşünmek için zamana ihtiyacın olan bir şey. Sadece burada olduğumuzu ve seni istediğimizi bilmeni istedim."

Hermione adama baktı, kendini tedirgin hissediyordu. Sirius onun gözlerinde titreşen endişeyi gördü ve tekrar elini tuttu

yatıştırıcı bir şekilde. Ağzının kenarları çocuksu bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı.

"Şimdi, bu kadar mezar saçmalığı yeter. Sabahın bu erken başımı ağrıtıyor," dedi alaycı bir tavırla. "Hadi aşağı inip biraz kahvaltı edelim. Ne dersin?"

Baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sirius'un yüzünde hâlâ geniş bir gülümseme vardı ve bu oldukça bulaşıcıydı. Hermione de ona sırıttı ve başını salladı.

†

Tom kafese kapatılmış bir kaplan gibi koruma büyüsünün sınırlarında volta atıyordu. Büyüsü ara sıra kıvılcımlanıyor ve bariyere doğru fırlıyordu. Ne yaparsa yapsın, engelleri aşamıyordu. Neredeyse Hogwarts'ı çevreleyenler kadar güçlüydüler. Tom en azından bariyerin ötesine bakabilmek için kendi gözlerine bir büyü yapmıştı. Giriş noktasını iki kurt adam koruyordu ve Tom Hermione'yi kimin kaçırdığını hemen anlamıştı. Tom oraya vardığında kurtlardan biri muhtemelen bir üstlerine onun varlığını haber vermek için aceleyle uzaklaşmıştı. Diğer kurtadam ise geride kalmıştı. Tom onu açıkça izlemese de, kurt adamın görüş alanından çıkmasına asla izin vermedi. Kadın büyülü duvardan birkaç metre uzakta durdu ve Tom'u pervasızca gözlemledi.

On, belki de on beş dakika sonra nihayet bir şey oldu. Tom koğuşun kenarına doğru yürüyen iki figür gördü. Aralıksız volta atmayı bıraktı ve onlara baktı. Onları tanıyınca üzerine beyaz bir öfke dalgası yayıldı. Figürlerden biri Lupin'di. Tom'a alaycı bir bakış fırlatırken, kurt adamın yüzünde umursamaz bir sırıtış dolaşıyordu. Diğer figür gerçekten de Hermione'ydi. Tom'un gözleri anında ona odaklandı. Daha önceki itaatsiz davranışlarına rağmen Hermione onun bakışlarından kaçmaya çalışmayınca biraz şaşırdı. Her zaman yaptığı gibi başını eğdiğine dair hiçbir iz yoktu.

"Bizi nasıl buldun?" Lupin'in hışırtılı sesi bilmek istiyordu.

Tom'un öfkeli gözleri Hermione'den Lupin'e kaydı. Bunu söylerken sesinden küçümseme damlıyordu,

"Ben Hermione'nin Efendisiyim. Nereye giderse gitsin, onu ."

Ses tonundaki tehdit açıktı ve Tom, Lupin'in gözlerinde parıldayan öfkeyi görünce sırıttı.

Kurt adam keskin dişlerini göstererek, "O zaman başka bir şekilde ifade edeyim," . "Burada ne arıyorsun?"

Bir kez daha Tom'un öfkeli büyüsünün bir teli koruma büyüsünü yaladı ve kalkan kısa bir süre titredi.

Tom öfkeyle, "Benim olanı geri almak istiyorum," diye hırladı.

Ölümcül bakışları Çamurkan'ı delip geçti. Hermione onun bakışlarını tutmaya cesaret etti ve onu araştırarak taradı. Tom onun bu cüretkârlığını aralarında hâlâ var olan koğuşa bağladı.

Etkilenmeyen Lupin gözlerini devirdi. "Dramatik yeteneğin var, değil mi?"

"Onu öylece alabileceğini mi sandın?" Tom tükürdü, kötü niyet sesini büküyordu.

Lupin sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça, "Hayır," diye açıkladı. "Ben sadece Hermione'yi kısa bir ziyaret için davet ettim. Aşağılanmış bir koca gibi ortaya çıkmana hiç gerek yok, Riddle."

Anında Tom'un büyüsü ondan fırladı ve şiddetle koruyucu kalkana çarptı. Bu kez yabancı büyünün saldırı altında titrediğini hissedebiliyordu. Acımasız bir memnuniyetle Hermione'nin irkilmesini ve sol ön kolunu acıyla ovuşturmasını izledi.

"Bu Lupin'in suçu değil," dedi kız yalvarırcasına. "Ben sadece kışlayı görmek istedim. Burada kalmayı hiç planlamamıştım. Daha erken dönmek istiyordum ama uyuyakalmışım. Özür dilerim."

Tom Hermione'nin kahverengi gözlerine bakarken, büyüsü garip bir şekilde . Hâlâ öfkeliydi ama kızın yüzündeki dürüstlüğü de görebiliyordu. Yine de emrederken sesi çelik gibi sertti,

"Buraya gel. Biz ."

Hermione saygıyla başını salladı. Yine de Tom'u kızdıracak şekilde, onun emrini hemen yerine getirmedi. Bunun yerine Lupin'e döndü ve ona gülümsedi.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten harika vakit geçirdim. Ama şimdi Tom'la dönsem iyi olacak."

Kurt adamın sarı gözleri kızı taradı ve Tom endişeyi görünce ellerini sıkıca yumruk yaptı. Aptal köpeğin Hermione'nin iyiliği için endişelenmeye hiç hakkı yoktu.

"Tamam," dedi Lupin isteksizce. "Ama her zaman geri bizi tekrar ziyaret edebilirsin."

Lupin Hermione'ye göz kırpıp boynunda asılı duran zinciri hafifçe çekiştirirken Tom şüpheyle gözlerini kıstı. Çamurkan ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi mutlulukla.

Sonunda Hermione kurttan uzaklaştı ve Tom'a doğru yürüdü. Koğuşun yanından geçerken hafifçe ürperdi ama onun dışında dokunulmamıştı. Hermione sözünü sakınmadan ona yaklaştı. Tom onun kendisine karşı temkinli olduğunu görebiliyordu, ki bu onun açısından çok iyi bir fikirdi, ama bir şeyler değişmişti. O kadar inceydi ki, Tom tam olarak neyin farklı olduğunu söyleyemedi. Hermione'ye uzandı ve kolunu sertçe kavradı, sıkı kavrayışının muhtemelen onu morartacağını biliyor ama umursamıyordu. Hermione ona karşı koymadı ve tartışmadan onu takip etti, ama duruşu ve hareketleri saygısını yitirmiş gibiydi. Tom sinirli bir şekilde onu kendine doğru çekerek Hermione'nin hafifçe tökezlemesine neden oldu.

"O köpekle kaçmadan önce bana sormalıydın," diye tersledi Tom, ses tonuna kötü niyet karışmıştı.

Hermione başını salladı ve sanki bir şeyi çalışıyormuş gibi kurnazca onu izledi. Tom onun hangi bulmaca üzerinde çalıştığını merak etti.

"Haklısın. Özür dilerim," diye cevap verdi Çamurkan sonunda, sesi sertti ama hiçbir şekilde yüzleştirici değildi. "Ama hayır diyeceğini düşünmüştüm."

Tom'un parmakları uyarırcasına kızın kolunu kavradı. Ona kara bir bakış fırlatarak, "Gitmemen için bir neden daha, öyle değil mi?" diye tersledi.

Nasıl cevap vereceğini düşünürken Hermione'nin sabit bakışları onu hiç terk etmedi. İhtiyatlı bir ifadeyle, "İlginç bir fırsattı. Bunu kaçırmak yazık olurdu."

Bu oldukça diplomatik bir cevapsızlıktı, neredeyse Slytherine özgü bir yorumlama alanı vardı. Tom bundan hoşlanmamıştı. Hermione'nin duruma elini kolunu sallayarak yaklaşması da hoşuna gitmemişti.

"Anlaşılan sana karşı çok gevşek davranmışım," dedi Tom buz gibi bir sesle. "Senin özgürlüklerini daha sıkı sınırlamam gerekecek, Hermione."

Bunu söyledikten sonra onu bir kez daha sıkıca kavradı ve kendisiyle birlikte Hogwarts'a doğru çekip götürdü.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ama ne zarardan korunmak için dua

et, ne de tehlikeyi uzaklaştırmak

için;

Dua et ki, sağlam kollarımla savaşta

iyi savaşayım.

- James Weldon Johnson

(*1871 † 1938)

Yirmi Üçüncü Bölüm: Basit Hizmetçi

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: Yeni bölüm :) Aslında korkunç bir uçurum vardı, ama şanslısınız, bundan vazgeçtim ;) Ayrıca, bir alıntı var
Bu bölümde dördüncü kitaptan. Bulabilir ^^

Yorum yapmak için zaman ayıran tüm harika insanlara çok teşekkür ederim! Bu gerçekten bu hikaye için yazmayı çok daha iyi hale getiriyor. Hepinize teşekkür ederim:

Saoirse Ash, jessanotherkid, Dodge1989, EmeraldGoddess52, cathy loves heath, ellebelle12, BbG336, sheddingeverycolor, McKenzie Vallir, LightJinx512, YoursAnnie, Kat-Knife, peacock33, uleanblue, Jen103, Guest, hateme101, OhhEmmGeeOlivia, Mademoiselle Dara, FadedSunset, diana prz, Nikhita, karlaispaja, P.N Tran, Obey the Muse, brighteyes2889, Guest, ThatLikeSadia, TwilightGirl100195, RobinQ, TheNewCompanion, Hooked, Queen of Faerie, Nivellia Neil, Patricia pc, Ellishia, Anya, Evermore, LeLuvTrianglePenguinGiraffe'nl, Scarlet Dewdrops, SamarKanda, learnedextrovert, gemini-rose16, sakurarules4eternity, Schnuersenkel, kedavra97, HereToRead84, Hashai, HawaiianPrincess, TemperamentalRage, Misafir, Jelly Princess, SandBlood14433, NY GE Pyromaniac, Eli Amboni, jodiebaby, Zelicorn, Kaleidoscopewriter, Misafir, alannalove1990, HellolamGracie

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirmi Üçüncü Bölüm: Basit Hizmetçi

Tom keskin bir şangırtı sesiyle Hogwarts'ın koğuşlarının dışındaki Yasak Orman'da yeniden ortaya çıktı. Hermione onun yanında duruyordu,

temkinli bir ifadeyle onu tarıyordu. Tom onu bırakmadı ama ormanda ilerlerken onu sertçe kendine çekti.

"Lupin'le tam olarak ne zaman kaçtın?" diye sordu, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

Hermione ona araştıran gözlerle baktı. "Dün akşam."

Tom öfkeyle, "Demek geceyi burada geçirdin," diye fark etti. "Bu doğru mu?"

Kadın başını salladı ve Tomun büyüsü içinde öfkeyle patladı. Kız bütün gece o kurt adamla mı kalmıştı? Kıza hemen saldırmaması için büyüsünü geri tutmak zorunda kaldı. İçi kaynayarak sertçe sordu,

"Nerede uyudun?"

Hermione kaşlarını çattı. "Ne düşünüyorsun? Elbette kışlada."

"Yalnız mı?"

Mudblood bir an için ona baktı ve sonra öfkeyle, "Evet," diye cevap verdi.

Tom biraz yatıştığını hissetti, ama öfkesi hâlâ yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyordu. "Senden pek memnun değilim, Hermione."

Kız hemen özür dilemeyince öfkesi daha da arttı. Sessizce onun yanında yürüdü, pek de pişman görünmüyordu.

Tom öfkeyle, "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın," diye emretti.

"Tamam," diye cevap verdi Hermione hiç tereddüt etmeden.

"Etrafta başıboş bir köpek gibi dolaşmana izin vermeyeceğim," diye sertçe ısrar etti. "Şu andan itibaren kaleden ayrılmadan önce bana soracaksın. Sadece Quidditch sahasına gitmek istemen umurumda değil.

arkadaşların. Beni ve ben de sana gitmende bir sakınca olmadığını söyleyeceğim."

Hermione başını salladı, yüzü bomboştu ve Tom onun kapalı tavrından giderek daha fazla rahatsız olmaya başladı. büyünün etkisiyle söylenmeye devam etti,

"Dersler bittikten sonra, *her gün* hemen Müdürlerin ortak odasına gitmeni istiyorum. Bunu sana daha önce de söyledim ve neden durduğunu bilmiyorum ama artık gezintilerine müsamaha göstermeyeceğim. Anladın mı?"

Bu sefer en azından Hermione'den küçük bir tepki aldı. Hermione göz ucuyla ona baktı ve mesafeli bir sesle sordu,

"Kurallarınıza uymazsam ne yapacaksınız?"

Tom ona ters ters baktı ve "Gerçekten istemezsin" diye tehdit etti.

Hermione ona baktı, gözleri onu delip geçiyordu. Onun incelemesi altında olmak garip bir duyguydu. Sonunda bir sonuca varmış gibiydi. Her neyse, yine de bunu dile getirmedi. Mudblood hiçbir şey söylemeden sadece başını salladı. Onun bu soğukkanlı tavrından bıkan Tom, sert bir şekilde karar verdi,

"Ve sen de DADA kulübünü bırakacaksın."

Hermione sonunda kayıtsız maskesini bıraktı. keskin bir şekilde çatıldı. Yürümeyi bıraktı ve gözlerini Tom'a dikti. Tom pes etmeyecekti ve ona ters ters baktı.

"Ama..." Hermione sıkıntıyla, "DADA'yı bırakmak istemiyorum,"

dedi. "DADA'yı bırakmak istemiyorum." Tom omuzlarını silkti ve

kaba bir tavırla, "değil," dedi. Yoluna devam etti ama Hermione

onu takip etmedi.

"Neden istifa etmemi istiyorsun?" diye sordu, sesi yaklaşan öfkeyle gerilmişti.

Tom ona döndü ve soğuk bir ifadeyle, "Çünkü Lupin'in yanında sana güvenmiyorum," dedi.

"Lupin benim arkadaşım!" Hermione ilk kez sesini yükselterek ona çıkıştı.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et," diye tehditkâr bir şekilde tısladı.

Hermione bir kez daha Tom'un öfkesini yatıştırmak için anında özür dilemedi ama kavgacı bir tavırla ters ters baktı. Tom ona doğru tehditkâr bir adım atarak kişisel alanını işgal etti. Göğsüne hafif bir baskı onu durdurdu. Yere baktığında Hermione'nin elinin göğsünün üzerinde olduğunu gördü. Tom ona kendisini uzak tutmaya hakkı olmadığını söylemek istedi ama Hermione'nin yüzündeki şaşkınlık onu durdurdu. Geniş gözlerle kendi eline baktı, sonra da rahatsız edici uzantıyı Tom'dan uzaklaştırdı.

Hermione korkunç derecede mesafeli bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi.

Neden özür diliyordu? Tom öfkeyle merak etti. Ona dokunmak istemiyor muydu? Sorun bu muydu? Belki de *Lupin'e* dokunmayı tercih ediyordu. Bu düşünce Tom'un büyüsünün öfkeli bir protestoyla seğirmesine neden oldu. Öfkesinin etkisiyle Hermione'yi omzundan yakaladı ve daha yakına çekti. Hermione temas karşısında irkildi ve Tom onun güven eksikliğinden dolayı aşağılandığını hissetti.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi zehirli bir şekilde.

Hermione ona baktı ve yüzündeki güvensizliği görebiliyordu.

"Söylediklerini yaptığım sürece," diye klinik bir gözlemde bulundu.

Tom hışımla onu kendisinden uzaklaştırdı ve hırladı, "Senden gerçekten bu kadar çok şey mi istiyorum? Derslerine ve kütüphaneye istediğin gibi gidebilirsin. Dışarı çıkıp arkadaşlarınla buluşmana izin vereceğim. Ve ben asla

herhangi bir ev işi yapmanı bekliyordu. Daha ne istiyorsun? Malfoylar'la böyle bir lüksün olduğunu sanmıyorum."

Hermione sesini çıkarmadan, "Hayır, çıkarmadım," diye onayladı.

Bir şeyler düşünüyor gibiydi ama Tom onun neler geçtiğini pek umursamadı. Durum onun için oldukça açıktı. Hermione yumuşak bir sesle sordu,

"Neden size Efendi dememi bırakmamı söylediniz?"

Tom başını salladı, hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmiş hissediyordu. Neden *şimdi* bu konuyu açıyordu? Neden burada hatalı olduğunu kabul edemiyordu? Onun bu huysuz davranışını hoş karşılayacak durumda değildi. Kendini iyice sinirli hisseden Tom acımasızca cevap verdi,

"Bana özel olarak Efendi dersen, buna alışırsın ve sonra başkaları etraftayken hata yaparsın. Bana nasıl önemli değil, ben senin Efendinim ve bana itaat etmen gerekiyor."

O bunları söylerken, Tom Hermione'nin yüzünün tamamen kapandığını görebiliyordu. Öfkesi bile ifadesiz maskenin ardında kaybolmuştu ve Tom hayal kırıklığı içinde çığlık atma isteği duydu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione ne yapacağını bilmiyordu. Kurtadamlarla yaptığı küçük gösteriden sonraki Pazartesi günüydü ve Tom ona karşı daha katı olma tehdidini yerine getirmişti. Hermione'nin onun izni olmadan hiçbir şey yapmasına izin verilmiyordu. Bu korkunç derecede kısıtlayıcıydı, Malfoy tarzından bile daha kötüydü. En azından Malfoylar, ev işlerini yaptığı sürece onun ne yaptığını hiç umursamamışlardı. Bu konuyu biriyle konuşabilmeyi diliyordu. Ne yazık ki Lupin hâlâ kışladaydı ve bir hafta daha dönmeyecekti. Ve Sirius da Hogwarts'a gelirse tutuklanacaktı.

Hermione Müdürlerin ortak salonunda otururken kendini oldukça yalnız hissediyordu. Tom henüz gelmemişti ve o da kanepeye uzanmıştı. Onun

sırtını kolçağa dayamıştı ve elinde bir fincan çay vardı, bir yandan da Ozan Beedle'ın Masalları'nı okuyordu. Hermione, Tavşancık Babbitty ve Gıdaklayan Kütüğü'nün öyküsünü keyifle okurken, *ne yazık*, diye düşündü, çünkü öyküye gerçekten konsantre olamıyordu. Düşünceleri Tom'un etrafında dönüyordu. Bütün bu durum
berbattı ve Lupin'in bırakmak istemiyordu. Peki bu sorunu nasıl çözecekti?

Lupin*,* "*Riddle*'ın *sana farklı davranmasını istiyorsan, onun hizmetkârı gibi davranmayı bırakmalısın,"* demiş olabilirdi ama Hermione Tom'un hizmetkârıydı. Tom onun *efendisiydi*. Bunu kendisi de söylemişti. Ona karşı gelirse ne yapacaktı? Dövecek miydi? Küfür mü edecekti? Hermione zaten hayatında yeterince şey yaşamıştı. Tom'un buna bir yenisini eklemesine ihtiyacı yoktu.

Lupin'in tavsiyesi*, "Onu lanetlemen gerek," şeklindeydi* ve Hermione bunun iyi tavsiye olduğundan emin değildi. Yine de alternatifi neydi? Bu belirsizlik içinde yaşamaya devam etmek mi? Artık ne bir öğrenciydi ne de köle kız Penny.

"Sadece burada olduğumuzu ve seni istediğimizi bilmeni istedim.

Sirius'un sesi de katılmaya karar verince Hermione inledi. Bu, nasıl çözeceğini bilmediği bambaşka bir sorundu. Belki de Sirius, onun hâlâ efendisinin ayaklarına kapandığını bilse onu Tarikat'ta bile istemezdi.

Kapı gıcırdayarak açıldığında Hermione iç karartıcı düşüncelerinden sıyrıldı. Girişe doğru baktı ve Hogwarts üniforması her zamanki gibi şık olan Tom'u gördü. Gerçekten de yakışıklı bir genç adamdı. Hermione koltuktan fırlamak istedi - efendisiyle aynı odada tembellik edemezdi - ama Lupin'in sözleri onu durdurdu,

' *Bu gücü ondan almalısınız.*

Hermione kendini kanepede uzanmaya zorladı, parmakları kitabının etrafında gergin bir şekilde sıkılıyordu. Eğer Sirius ve Lupin kavga edebilirlerse

tüm Mudblood'lar için, kendini savunamaması acınası değil ?

"Hermione," diye selamladı Tom sertçe. "İşte "

"Hey, Tom," diye mırıldandı Hermione, kendini birdenbire gergin hissetmişti.

Gözlerini tekrar kitabına çevirdi ve Tom'u artık fark etmiyormuş gibi yaptı. Eğer onun kendisine ilgi göstermemesinden etkilendiyse bile bunu kesinlikle belli etmedi. Bunun yerine Tom ona yaklaştı ve buyurgan bir tavırla ona baktı.

"McGonagall için şu Biçim Değiştirme projesini hâlâ bitirmemiz gerekiyor," dedi ona emir verircesine. "Sanırım şimdi başlamamız en iyisi. Kalk, kütüphaneye gidiyoruz."

Hermione hemen tepki vermedi. Telaşsızca kitabının bir sayfasını daha bitirdi. O sırada Tom parmaklarını sinirli bir şekilde bacağına vuruyordu. Hermione başını çevirip ona baktı. Tom da ona baktı, mavi gözlerinde kızgınlık parlıyordu.
Hermione kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissedebiliyordu.

"Bunu yapmayı gerçekten çok isterdim," dedi, sesi hiç de samimi gelmiyordu. "ama şu anda meşgulüm."

Bununla birlikte kitabına döndü ve çayından bir yudum aldı. Bu sakin rağmen Hermione, Tom'un tepkisini endişeyle beklerken metne hiç konsantre olamıyordu.

"Hiçbir şey yapmıyorsun," diye işaret etti, bastırılmış öfke sözlerinden sızıyordu. "Bir hikaye kitabı okuyorsun."

Adamın sesindeki tehlikeli tonu duyunca Hermione ondan kaçmak istedi. Yine de kendini kontrol etti ve yüksek sesle cevap verdi,

"Evet, şey.. hala meşgulüm. Belki yarın."

Tom hiç tepki vermedi. Hermione daha fazla dayanamadı. Dikkatle ona baktı. Tom'un ağzı ince, öfkeli bir çizgi halindeydi ve elleri sıkı yumruklar halindeydi. Sanki kendini tutmak zorundaymış gibi hafifçe titriyorlardı. Hermione'nin omurgasında aşağı yukarı soğuk ürpertiler belirirken, içinde bir korku kabardı. Yüzündeki tüm endişe belirtilerini zorla kovdu ve Tom'a göz kırptı, görünüşe bakılırsa onun öfkesinden etkilenmemişti.

Tom bir an öfkeden delirmenin eşiğine geldikten sonra sonunda dişlerini sıkarak, "Tamam. O zaman bunu yarın yapalım."

Hermione ona ağzı açık bakmamak için kendini zor tuttu. Bir kez daha çarmıha gerilmeye hazırdı. En azından Tom'un ona bağırmasını ve onu şiddetle kütüphaneye götürmesini bekliyordu. Şaşkınlığını bir can sıkıntısı duvarının arkasına sakladı ve omuzlarını silkti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom'un onun küstahlığına tepki vermemesi Hermione'yi düşündürdü. Muhtemelen kendini şanslı saymalı ve tüm bu olayı unutmalıydı ama yine de kemirmeye devam ediyordu. Hermione Lupin'in tavsiyesine uyup Tom'un otoritesine meydan okursa ne olacaktı? Tom ona karşı sabrını kaybederse ne yapacaktı? Ne kadar ileri giderdi?

Kendine zarar veriyordu ama Hermione'nin elinden bir şey gelmiyordu. Tom Dippet'la toplantıdayken ve Hermione kendi haline bırakılmışken eline bir fırsat geçti. Sihir Tarihi dersi yakında başlayacaktı ama Hermione Carrow'un Grindelwald'a olan sağlıksız kahraman tapınmasını daha fazla dinlemek istemedi ve dersi asmaya karar verdi.

Bu aptalca bir fikir, diye düşündü Hermione, omurgasında heyecan verici bir karıncalanma vardı. Artık koridorlar terk edilmişti ve tüm öğrenciler sınıflarındaydı. Hermione titrek bir eli saçlarında gezdirdi, midesinde bir korku yumağı oluşmuştu. Yine de Carrow'un sınıfından kaçarken yüzünde haince bir gülümseme vardı.

Neredeyse Giriş Holü'ne ulaşmıştı ki keskin bir ses onu geri çağırdı,

"Hermione?"

Sertleşti ve sonra yavaşça arkasını döndü. Bir iniltiyi bastırarak Tom'un kendisine doğru yürümesini izledi.

"Şu anda Sihir Tarihi dersin yok mu?" diye azarladı, yüzünde sitem dolu bir ifade vardı.

Hermione gözlerini ona baktı ve korkunun tüm izlerini zihninin gerisine itti.

"Evet."

Tom kaşlarını çatarak ona baktı. "O zaman söyleyin bakalım, neden sınıfınızda değil de buradasınız?"

"Sen de orada değilsin," diye masumca işaret etti.

"Ben baş oğlanım. Dippet'la önemli bir toplantım vardı," dedi Tom, sesini öfke kaplamıştı. "Neden sınıfında değilsin, Hermione?"

Korkusunun tüm belirtilerini saklayan Hermione, sahte bir sıkıntıyla tırnaklarını taradı. "Gitmek istemedim. Carrow bir cadı."

Tom'un yüzündeki çatık kaşlar tam bir parıltıya dönüştü ve yaklaşmakta olan büyüsünün etraflarında tedirgin bir şekilde kıllandığını hissedebiliyordu.

"Carrow hakkında ne düşündüğün umurumda değil," diye tısladı Tom tehlikeli bir şekilde. "Onun sınıfına gidiyorsun. Şimdi!"

Hermione başını eğdi, kaşları çatılmıştı, sanki onun emrini düşünüyordu. Sonra tek bir kelime söylemeye zorladı,

"Hayır."

Tom'un mavi gözlerindeki öfkeyi gördüğünde, soğukkanlı tavrını korumak için çok çaba sarf etti. Sert bir şekilde onu yakaladı. Kolunu. Hermione onun sıkı tutuşu altında ürperdi ve sinip kaçma içgüdüsüyle savaştı.

"O sınıfa gidiyorsun," diye sertçe emretti Tom. "Neyin var senin?"

Sesindeki tehditkâr ton Hermione'nin kalbinin sıkışmasına neden oldu. Korkusunun sonunda onu felç etmesini beklemeden, koluna bir büyü dalgası gönderdi. Tom sanki yanmış gibi anında onu bıraktı.

"HAYIR, GITMIYORUM!" Hermione ona bağırdı.

Kızın meydan üzerine Tom'un gözleri hafifçe açıldı, dengesini kaybettiği belliydi.

"Hermione, neyin var-" "Hiçbir

şey!"

Tom ona öfkeyle baktı. Hermione onu suçlayamazdı. Hayatında hiç bu kadar çocukça davranmamıştı. Ya onu ikna etmeye çalışmak ya da lanetlemek için ağzını açtı. Hermione bunu öğrenmek için beklemedi. Olduğu yerde döndü ve koşarak uzaklaştı.

†

Kalbi hâlâ göğsünde çarpan Hermione çimlere oturup Büyük Göl'e baktı. Sınıf atlamak. Buna inanamıyordu. Aptalca, anlamsız ve tamamen çocukçaydı. Ağzından yersiz bir kıkırdama çıktı. Bu garip bir şekilde heyecan vericiydi. Belki de bu zamanı Aritmetik kompozisyonunu bitirmek için kullanabilirdi.

Dersi asıp ödev mi yapıyorsun? Hermione güldü.

Elini sol ön koluna götürdü ve acıyı dindirmeye çalıştı. Tom'u o koridorda bıraktığından beri Karanlık İşareti korkutucu bir şekilde zonkluyordu. Öfkeliydi. Hermione omuz silkti, bir çakıl taşına uzandı ve onu suyun üzerinde çevirdi. Bu Carrow'u dinlemekten çok daha iyiydi.

Sonraki yarım saat boyunca boş boş çimlere oturdu ve bitki aramak için başlarını suya daldıran bir grup ördeği izledi. Hermione çalınan boş zamanının tadını çıkarıyordu, ta ki sert bir şekilde sözü kesilene kadar.

"İşte buradasın," diye hırladı derin bir ses ona.

Bir el yakasının arkasından tutarak onu hışımla yukarı çekti. Hermione başını çevirdiğinde yanında öfkeli bir Tom'un durduğunu gördü.

"Burada saklanabileceğini mi sandın?" diye hırladı. "Biçim Değiştirme'yi de mi atlamaya niyetlisin?"

Onu kendisiyle birlikte kaleye doğru sürükledi ve sertçe azarlamaya devam etti: "Merlin aşkına, aklından ne geçiyor? Bugün dersten sonra Carrow'u arayıp özür dileyeceksin. Böyle davranmana izin vermeyeceğim."

Hermione hiç tepki vermedi. Sadece iğrenç olmak için ayaklarını sürüyerek . Tabii ki Tom haklıydı. Derslere gitmemek korkunç bir şeydi, Carrow'unki bile. Ama bu okulla ilgili değildi. Bu Tom'la ve onun kendisine itaat etmesi için ne kadar ileri gidebileceğiyle ilgiliydi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi gün Hermione gözlerinde isyankâr bir parıltıyla İksir dersinde oturuyordu. Riddle önüne boş bir parşömen ama Hermione yine ona meydan okuyor ve hiçbir şey yazmıyordu. Parmakları tüy kalemini almak için kaşınıyordu ama bu dürtüye direniyordu. Tom'u biraz daha kızdırması gerekiyordu ve bunda da başarılı oluyordu. Parşömenine bir şeyler karalarken şakağında öfkeli bir damar zonklamaya başlamıştı.

Bir kırılma noktası olmalıydı. Hermione onu bulmak için çaresizdi. Tom ne yapacaktı? *O* ne yapacaktı? Hem korkuyor hem de merak ediyordu. Ne olursa olsun, en azından bu belirsizlik durumu nihayet sona erecekti.

Slughorn dersinin sonunda onlara, "Çiftler halinde çalışın," diye hatırlattı. "Hafıza İksiri çok karmaşıktır."

Tom Hermione'ye baktı, yüzünde korkutucu bir ifade vardı. Hermione midesini düğümleyen endişeyi görmezden gelmeye çalıştı.

"Karahindiba köklerini kesmekle başla," diye sertçe emretti Tom. "Ben Jobberknoll tüylerini alacağım."

Hermione omuz silkti. "Tamam."

Tom, Hermione'nin dikkatsizce verdiği cevap karşısında öfkeyle çenesini sıktı ve sözsüzce iksir deposuna doğru gözden kayboldu. Hermione koltuğunda arkasına yaslandı ve küçük karahindiba kökü poşetine baktı.
Tom'un emrine rağmen bıçağını almak için hareket etmedi. Etrafındaki diğer öğrenciler çalışmaya koyuldular, ama Hermione hiçbir şey yapmadan öylece oturdu.

Birkaç dakika sonra Tom bir avuç dolusu güzel mavi tüyle geri geldi. Hermione sandalyesinde tembel tembel uzanırken soğuk gözleri hâlâ dokunulmamış karahindiba köklerine takıldı. Kızın itaatsizliği karşısında Tom'un yüz hatları öfkeyle buruştu. Yine de bir şey söylemedi. Öfkeyle tüyleri masaya çarptı, birkaçını eğdi ve karahindiba köklerini kesmek için bıçağı kaptı.

Hermione onu izledi, hâlâ Tom'un bariz öfkesinden rahatsız olmamış gibi davranıyordu. Karanlık İşareti'ndeki artan acıya rağmen, ona yardım etmek için elini kaldırmadı. Henüz ona bağırmamış olması biraz kafa karıştırıcıydı ama insanlarla dolu bir sınıftaydılar. Tom muhtemelen kendini tutmuştur.

Sonraki yarım saat boyunca, Tom hararetle iksir üzerinde çalışırken Hermione durgun bir şekilde bir kitabı karıştırdı. Ona ölümcül bir

Arada bir ters ters baksa da onu görmezden geldi. Tom'un giderek daha fazla öfkelenen büyüsünün baskısını hissedebiliyordu ama bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermedi. Tom sonunda soğukkanlılığını yitirdiğinde iksir son aşamasına yaklaşmıştı.

"Bana hiç yardım etmeyecek misin?" diye tısladı nefesinin altından, sesinde yoğun bir kızgınlık vardı.

Hermione kitabından başını kaldırdı ve bir tavırla, "Hayır, sanmıyorum," dedi.

"Hermione, yemin ederim ki-"

"solüsyonunuz kaynıyor," diye kayıtsızca bilgilendirdi onu.

Tom renkli bir şekilde küfrederek iksiriyle ilgilendi. Sonraki on beş dakika boyunca Hermione'ye zaman ayıramayacak kadar meşguldü. Heketik olarak malzemeleri ekledi, sıcaklığı ayarladı ve iksiri karıştırdı.

Slughorn, "Her şeyi toparlama zamanı," diye dikkatlerini çektiğinde ders neredeyse bitmek üzereydi.

Hermione kitabını bıraktı ve ilk kez iksire baktı. Çok etkilenmişti. Tam inci beyazı rengindeydi. Tom ona ters ters bakarken alnını sildi. Hermione sakince ona ve kızgın gözlerinin omurgasında ürperti yarattığını gizledi.

Slughorn sınıfta dolaşarak öğrencilerinin çalışmalarını inceliyordu. Hermione'nin aklına bir fikir geldiğinde, Tom ve ondan sadece bir masa uzaktaydı. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyordu - belki de bir ölüm arzusu? - ama bir bezoar kaptı. Tom masalarını topladı ama Hermione bezoarı fokurdayan iksirin üzerinde kışkırtıcı bir şekilde sallandırırken başını kaldırıp baktı.

"Sen ne sikimsin-"

Hermione ona genişçe sırıttı ve bezoarın kazana düşmesine izin verdi. Beyaz iksirle temas ettiği anda siyah bir renk onu lekeledi. Saniyeler içinde iksir hastalıklı bir griye dönüşene kadar yayıldı. Tom aceleyle bezoarı çıkarmaya çalıştı ama artık çok geçti.
Hermione'nin üzerine yürürken yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Hermione onun öfkeli halinden korkuyla kaçtı. Tom bir şey yapamadan Slughorn yanlarına geldi.

"Tom," diye haykırdı profesör şok içinde, başarısız iksire bakarken. "Burada ne oldu böyle?"

"Efendim, gerçekten bilmiyorum," diye bastırmaya çalıştı Tom, sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "Sanırım buruşuk şey... kirlenmiş ."

Slughorn kaşlarını çatarak grimsi iksire baktı ve kepçeyle karıştırdı. "Evet, sorun orada ortaya çıkmış olabilir."

"Bence Tom'un hatasıydı," diye araya girdi Hermione, bal gibi tatlı bir sesle.

Slughorn şaşkınlıkla ona bakarken, Tom'un boş yüzünün ardında ölümcül bir bakış gizliydi. Hermione sol ön kolunu çekiştiren keskin acıyı görmezden geldi ve profesöre odaklandı.

"Görüyorsunuz ya," dedi masumca. "Tom'a tüp solucanı salgısından fazla koymamasını söyledim." Kirpiklerini Slughorn'a doğru kırpıştırdı. "Profesör, dersinizde sadece üç tane kullanmamızı açıkça belirtmiştiniz.
düşer." Hermione dramatik bir şekilde içini çekti. "Ama Tom beni dinlemedi ve bir kepçe dolusu koydu."

"Tom!" Slughorn sitemle bağırdı.

"Efendim, ben gerçekten-"

Profesör sert bir parmak sallayarak, "Hayır, hayır," diye Tom'un sözünü kesti. "Hiç sana göre değil. Korkarım o iksir yüzünden seni sınıfta bırakmak zorunda kalacağım."

"Ama, efendim-"

"Mazeret yok," diye uyardı Slughorn. Sonra Hermione'ye döndü ve çok daha nazik bir şekilde ekledi, "Bayan Rookwood, elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığınızı söyleyebilirim. Bu yüzden, çalışmanız için size Kabul Edilebilir vereceğim."

Hermione ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Çok teşekkür ederim profesör."

Slughorn diğer öğrencilerin iksirlerine not vermeye devam etmeden önce ona gülümsedi. Hermione Tom'un etrafında fırtınalar koparan uğursuz büyüyü görmezden gelmeye çalışarak eşyalarını toplamaya devam etti. Tom ona öyle karanlık bakıyordu ki, Hermione korkudan titremeye başladı. Birkaç dakika sonra Slughorn dersi bitirdi. Hermione aceleyle çantasını kaptı ve odadan koşarak çıktı.

Bir kez bile arkasına dönmeden Gryffindor ortak salonuna koştu. Tom onu yalnız yakalarsa muhtemelen öldürecekti. Hermione, Gryffindor ortak salonunda saklanırken bile, kalbi hâlâ göğsünde hızla çarparken, Karanlık İşaret'inin efendisinin öfkesiyle sızladığını hissetti.

†

Hermione isteksizce Büyük Salon'a girdiğinde yemek vakti gelmişti. Salon öğrencilerle doluydu, bu da Tom'un ona bir şey yapma riskini azaltıyordu. Hermione Gryffindor arkadaşlarının çoktan masalarına oturduklarını görebiliyordu. Yine de onlara doğru yürümek yerine sola döndü ve Slytherin masasına doğru ilerledi. Hermione'nin bakışları hızla Slytherinlerin üzerinde gezindi. Gryffindor'ların aksine, oturma düzenlerinin altında bir tür hiyerarşi vardı. Birinci sınıflar masanın kenarında oturuyordu. Bazı eski ama popüler olmayan öğrenciler aralarında oturmuş, asık suratlı görünüyorlardı. Slytherinler masanın ortasına ne kadar yakın otururlarsa, sosyal konumları da o kadar yüksek oluyordu. Her şey masanın tam ortasında oturan bir grup yedinci sınıfın etrafında dönüyordu. Elbette Hermione onları tanıyordu: Dolohov, Rosier, Draco ve Bellatrix. Slytherin evinin en güçlü üyelerini temsil ediyorlardı ve diğer herkes onlara kıskanç bakışlar fırlatıyordu. Ama hepsinin kralı ve lideri hâlâ ortada yoktu. Hermione, Bellatrix ile Dolohov arasında boş bir koltuk gördü. O saygıyla

açık tuttular, daha çok bir taht gibi görünüyordu. Tom Riddle gecikti.

Muhtemelen beni arıyordur.

Korkusunu cesurca bastıran Hermione boş koltuğa doğru yürüdü. Birkaç Slytherin onu fark etti ve fısıldaşmaya başladılar. Hermione onların meraklı bakışlarını görmezden geldi. Neşeli bir gülümsemeyle kralın koltuğuna oturdu. Bir anda tüm konuşmalar kesildi ve Slytherinler ona bakakaldı. Hermione gergin sessizliği tamamen görmezden geldi, bunun yerine peynirli sandviçine uzandı ve mutlu bir şekilde şöyle dedi

"İyi akşamlar."

"Şey..." diye kekeledi Draco, oldukça sinirli görünüyordu. "Burada ne var Hermione?"

Hermione ona parlak ama tamamen sahte bir gülümseme gönderdi ve "Biraz ev birliği yapmaya mı çalışıyorsun?" diye açıkladı.

"Ben... şey... anlıyorum," diye mırıldandı sarışın.

Draco'nun karşısında oturan Regulus endişeyle Hermione'ye baktı. Biraz daha yaklaştı ve fısıldadı,

"Riddle seni arıyor. Belki de en iyisi... ondan uzak durman."

Regulus'un uyarısını duyunca Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Onun endişesini takdir etmişti. Ne yazık ki, onu kurtarmak için artık çok geçti.

Sandviçini çiğnerken kendinden emin bir şekilde "Gerçekten sorun yok," diye yalan söyledi.

Tom'un arkadaşları ya da *takipçileri* hiç de ikna olmuş görünmüyordu. Bellatrix düşmanca bakıyor, parmaklarını bıçağının etrafında sıkıyordu. Draco, Rosier ve Dolohov Hermione'ye şaşkınlıkla baktılar, belli ki durum hakkında henüz kararlarını vermemişlerdiHermione'yi en çok rahatsız eden şey Regulus'un yüzündeki endişeydi.

Bellatrix gözlerinde sadist bir parıltıyla, "Tom'la son konuştuğumda," dedi. "Bir konuda çok *öfkeli* görünüyordu."

Gözlerindeki kötü niyetli parıltı devam ediyordu ama Hermione'ye bakarken dudaklarında rahatsız edici bir gülümseme kıvrıldı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Rookwood?"

Hermione tüm güvensizliğini sahte bir gülümsemenin ardına gizledi. "Hayır, gerçekten yapmazdım. Neden-"

"Burada ne yapıyorsun?" diye öfkeli bir ses kesildi.

Hermione başını çevirdi. Tom tam arkasında duruyordu. Tom'un büyüsünün Karanlık İşaret'inde acı verici bir şekilde yankılandığını hissedince dilini sertçe ısırdı.

"Yemek mi?" Hermione kayıtsızca cevap verdi.

Gözlerinin ucuyla Tom'un takipçilerinin onun küstah cevabı karşısında gerildiğini gördü. Hastalıklı bir merakla liderlerini ve onun meydan okuyan kız arkadaşını izliyorlardı.

"Anlıyorum," dedi Tom, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

Kaşlarını öfkeyle çatarak Dolohov'a kendisine yer açmasını işaret etti. Slytherin hemen itaat etti ve Tom Hermione'nin yanına oturdu. Havada kalın bir kara büyü aurası asılı duruyordu ve Karanlık İşareti sürekli acıyordu. Hermione kendisine yöneltilen ölümcül bakışları görmezden gelmeye çalıştı.

"Ee..." dedi hafifçe, Dolohov'a gülümseyerek. "Bana şu gizli grubunuzdan bahsedin. Sanırım lideriniz Tom?"

Dolohov içtiği meyve suyunu neredeyse tükürüyordu. Şiddetle öksürerek Hermione'ye baktı. Hermione etkilenmeden kendi balkabağı suyundan bir yudum aldı.

"Grubunuzun adı ne?" diye sordu, Slytherin'lerin yüzündeki paniği kasten görmezden gelerek. "Eminim süslü bir şeydir. Ne de olsa Tom tam bir drama kraliçesi."

Memnun olan Hermione, Dolohov'un yüzündeki tüm renklerin kaybolmasını ve Bellatrix'in yüzünde öfkeli bir mor rengin belirmesini izledi. Tom'a korku dolu bakışlar fırlatan Regulus, Hermione'ye biraz daha yaklaştı ve ısrarla fısıldadı,

"Hermione, *lütfen*. Bence Gryffindor masasına gitmen daha iyi olur."

"Hayır," dedi Hermione, umursamaz bir tavırla. "Burada kendimi

evimde gibi hissediyorum."

Tüm bu süre boyunca Tom'un öfkeli bakışlarının içinde delikler açtığını hissedebiliyordu. Onun öfkesini soğukkanlılıkla görmezden geldi ve Dolohov'a gülümsedi.

"Kulübünüze katılabilir miyim?" Hermione masumca sordu. "Senin amacın ne ki?"

Dolohov boğazını temizledi ve Riddle'a bir bakış fırlattı. Tom'un yüzündeki ifadeden gözünün korktuğu belliydi ve hızla yeniden Hermione'ye odaklandı.

"Bak," dedi titreyerek. "Neden gerçekten bilmiyorum. Belki de bunu burada tartışmasak daha iyi olur. İnsanlar yanlış bir izlenime kapılabilir."

"Neden olmasın?" diye sordu Hermione, Büyük Salon'un konuşmak için gerçekten de yanlış yer olduğunun farkındaydı. "*Yasadışı* bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Dolohov'un gözleri irileşip paniğe kapılırken, Hermione Regulus'un çılgınca kolunu çekiştirdiğini hissetti. Yine de bir sonraki konuşan Tom'du.

"Bir kelime, Hermione," diye öyle karanlık bir şekilde tısladı ki Hermione istemsizce ürperdi.

Cevap beklemeden Hermione'yi kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Oradan ayrılırken Draco'nun uğursuzca mırıldandığını duyabiliyordu,

"Eminim bu onu son görüşümüz olmuştur."

Tom onu Büyük Salon'dan çıkarıp Hogwarts'ın labirent koridorlarına doğru çekti. Hermione Tom'un onu nereye sürüklediğini zar zor fark etti. Kalbi göğsüne saplanıyor ve tüm vücudu korkudan titriyordu. Tom tek kelime etmedi. Büyüsü karanlık ve öfkeli bir bulut gibi etrafını sarmış, ona şiddetli öfkesini anlatıyordu.

Sonunda Tom durdu. Bir kapıyı kırarak açtı ve Hermione'yi arkasındaki odaya itti. İronik bir şekilde, burası Lupin'in sınıfıydı. Tabii ki kurt adam hâlâ kışlada olduğu için ortalıkta görünmüyordu. Eğitim salonu biraz boş olsa da her zamanki gibi görünüyordu.

Tom kapıyı çarparak kapattı ve anında sihirle mühürledi. Hermione sinirli büyücüye bakarken endişeyle yutkundu. Bu, onu Cruciatus ile lanetlediği sırada zindanda onunla yalnız kaldığı zamanı korkunç bir şekilde anımsatıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Tom ona hırladı.

Hermione sakin görünmeye çalışarak, "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdi.

"İksirler sırasında takındığın tavır kabul edilemezdi," diye tersledi Tom öfkeyle. "Peki az önceki neydi? Neden böyle davranıyorsun?
Bu mu?"

Hermione öfkeli büyücüye bakarken inanılmaz derecede titrediğini hissetti. Tom karanlık bir gölge gibi onun üzerinde yükseliyor, öfkeli gözleri onu kesiyordu. Midesi bir korku yumağı halinde düğümlendi. Hermione endişeyle alt dudağını sıktı.

"Bak Tom," dedi titreyerek. "Ben... Ben sadece bunun artık işe yaramadığını düşünüyorum."

Heketsel hareketle ikisinin arasını işaret etti. Bu sadece Tom'un yüzüne tehlikeli bir kaş çatma ifadesi çizmeye yaradı.

" Sen neden bahsediyorsun?"

Hermione sol ön kolunda keskin bir ağrı patlayınca nefesi kesildi. Tom'a bakarken dikkatle ovaladı.

"Her şey..." diye zayıfça tekrarladı. "Sadece... çalışmıyor mu?" "Bu ne

anlama geliyor?" Tom bilmek istiyordu.

Hermione kendini daha fazla tutamadı. Çaresizlik içinde gerçekler ağzından döküldü, "Bu güvensizlikle daha fazla başa çıkamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl davranacağımı. Bana davranış şeklin, yapamam-"

"Sana nasıl davrandığımı mı?" Tom inanamayarak alay etti. "Bu çok saçma. Sen *benim* Mudblood'umsun. Sana istediğim gibi davranabilirim."

Paniğine rağmen Hermione'nin öfkesi alevlendi ve öfkeyle, "Belli ki benim senin Çamurkan'ından daha fazlası olmamı istiyorsun. Hogwarts'a gelmemi istedin. Hogwarts'a gelmemi *istedin*. Safkan."

"Belki," dedi Tom test edercesine. "Bu, böyle davranmana izin vereceğim anlamına ."

"İşler öyle yürümüyor," çıkıştı Hermione, sinirlenmişti. "Beni bu durumun içine atıp hâlâ hizmetkârın gibi davranmamı bekleyemezsin."

Yüzünde tehlikeli bir ifade beliren Tom hırladı: "Sen benim . Bana bağlısın."

"Öyle mi?" Hermione ters ters baktı. "Peki itaat etmemi nasıl sağlayacaksın?"

"Eh, uzman olan sensin," dedi Tom, sesi hafifti ama altında keskin bir kenar gizliydi. "Söyle bana, Ustalar ne yapar?

itaatsiz Mudblood'ları?"

Hermione korku içinde Tom'un asasını çekişini izledi. Asayı rahatça elinde tutarken, yüz hatlarını çarpıtan sahte bir gülümsemeyle ona beklenti içinde baktı.

"Bilmiyorum *Tom*" diye meydan cevap verdi, çarpan kalbini görmezden gelmeye çalışarak. "Ama sana ne yapmadıklarını söyleyebilirim." Bununla birlikte kendi asasını çıkardı. "Onlara asa vermiyorlar."

Tom'un rahat tavırları değişti ve küçümseyici gülümsemesi kayboldu. Tom'un gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi ve Hermione Tom'etrafında büyü biriktiğini hissedebildi. Tom konuşmaya başladığında sesi buz gibi soğuktu ve Hermione'nin omurgasından aşağı hoş olmayan ürpertiler gönderdi,

"Bu tavrınızdan tavsiye ederim, yoksa bana sizi cezalandırmaktan başka çare bırakmazsınız."

Hermione bu tehdidi duyunca keskin bir nefes aldı. Cruciatus Laneti'nin anıları üzerine çöktü ve korktu, Tom'dan ve onun kendisine yapabileceklerinden gerçekten ama gerçekten korktu. Güçlü büyüsü havayı kaplamış, ikisinin de etrafını sarmıştı.

Hermione dişlerini sıktı ve derin, sakin bir nefes aldı. Elindeki asa dehşet içindeki düşüncelerini sakinleştirdi ve korkusundan sıyrılmaya cesaret etti. Hiç tereddüt etmeden Tom'un fırtınalı gözlerine baktı. Sonra Hermione asasını kaldırdı ve havaya doğru savurdu. Asasının ucundan bir büyü fışkırdı. Tom'a doğru fırlarken koyu kırmızı bir renkte parlıyordu. Tom'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra soluk asası parladı ve büyü rotasından saptırıldı. Öfke ve kızgınlık Tom'un yakışıklı yüzünü buruşturdu.

"Az önce beni büyülemeye mi çalıştın?!"

"," diye fısıldadı Hermione, sesi kararlıydı. "Eğer bana zarar vermek istiyorsan, bu sefer o kadar kolay olmayacak."

Bununla birlikte asasını kaldırdı ve düello duruşuna geçti. "Bu durumu daha fazla kabullenmeyeceğim. Eğer tacizlerine vermezsen, gitmekten başka bir seçenek göremiyorum."

"Sana asla kötü davranmadım," diye ısırdı Tom, öfke her kelimenin etrafını sıkıca sarmıştı.

Hermione homurdandı. "Bana *İşkence* Laneti fırlattın!" "Bunu

hak ettin," diye tısladı karanlık büyücü ona.

Hermione inanamayarak başını salladı. "Nasıl?"

"Saygısızca davrandın ve yanlış davranışını kabul bile etmedin." Tom'un büyüsü öfkeyle kıpırdandı ve Hermione'acıyla bastırdı. "Bu arada, beni kolayca terk edebileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Hermione öfkeli bir itmeyle onun büyüsünü kendisinden uzaklaştırdı. ". Şu anda bunu aklımın yarısı var."

"Öylece gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Tom'un sesi sessizdi ama içindeki kötülük Hermione'yi acımasızca kesiyordu.

Karanlık büyücüye endişeyle bakarken, *işte* bu, diye düşündü. Bundan sonra, en sonunda kesinliğe kavuşacak ve onun yanında nerede durduğunu bilecekti. Hermione bulabildiği tüm cesareti toplayarak ağzını açtı ve meydan okudu,

"Beni durdurmaya çalışabilirsin."

Bununla birlikte ona bir büyü daha fırlattı. Tom yine asasının bir hareketiyle onu . Hermione daha azını beklemiyordu. Artık top onun sahasındaydı.

Ne yazık ki Tom tereddüt etmedi. Gözlerinde uğursuz bir parıltıyla asasını havaya savurdu ve Hermione kendisine doğru uçan bir lanetle karşı karşıya kaldı. Çabucak bir büyü yaptı

Kalkan. Lanet güçlü bir şekilde mavimsi duvara çarptı ve Hermione bir adım geriye tökezledi.

Tom'un dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi ve uyardı: "Yaralanmadan önce buna bir son versen iyi olur. Kazanamazsın."

Yüzündeki karanlık ifade korkutucuydu ama Hermione ona boyun eğmenin artık bir seçenek olmadığını biliyordu. Kalbi göğsünde gergin bir şekilde çırpınırken, büyüsünü çağırdı. Büyü vücudundan akarak etrafındaki havada dans etti. Tom'un gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. Asasını kaldırıp saldırmaya hazırlanırken Hermione'yi sert bakışlarından hiç ayırmadı. Hermione ona bir lanet savurdu. Tom asasını zarifçe döndürerek laneti kolayca savuşturdu. Solgun asası yine havada dans etti ve hastalıklı sarı bir lanet Hermione'ye doğru savruldu. Hermione aceleyle bir kalkan dikti ve Tom'un laneti ona çarpınca hafifçe irkildi.

Sonra Hermione'nin artık düşünecek zamanı kalmadı. Tom ona lanet üstüne lanet savurdu, her biri bir öncekinden daha güçlüydü. Hermione hızla kalkanlar yarattı ve Tom'un üzerine kendi lanetlerini gönderdi. Hermione hiç böyle düello yapmamıştı. Tom hızlı ve inanılmaz derecede güçlüydü. Şimdiye kadar onunla düello yaparken hep geri çekildiğini fark etti. Hermione karanlık büyücüye karşı savaşırken onu yolda tutan tek şey acımasız bir kararlılıktı. Pes edemezdi.

Hermione daha şimdiden , Tom sinir bozucu bir kolaylıkla onun saldırılarını savuşturdu. Bir başka karanlık lanet Tom'un asasından ayrıldı ve Hermione'nin kalkanına çarparak onu parçaladı. Hermione savruldu ve genellikle Lupin'in dersleri sırasında düello için kullanılan kürsüye çarptı. Tom tekrar saldırırken Hermione ayağa kalkmaya çalıştı.
Hermione kendini kürsünün arkasına atarak onun lanetinden kurtuldu. Tom'un laneti kürsüye çarptı ve ahşap kaplamalarda derin kesikler bıraktı. Sersemlemiş hisseden Hermione kürsünün arkasına sinmişti.

"Saklambaç oynamıyoruz, Hermione," diye kötü niyetle güldü Tom. "Benden saklanamazsın. Bu düellomuzdan bıktığın anlamına mı geliyor?"

Hermione onun küçümsemesine cevap vermedi. Dikkatle ona baktı. Tom anında ona bir lanet gönderdi. Hermione eğildi ve lanet başının üzerinde gürlerken sırtını kürsünün arka paneline dayadı. Nefes alış verişi hızlandı ve kanı kulaklarına hücum etti. Tom çok güçlüydü ve Hermione ne yapacağını bilmiyordu. Onun bulunduğu yere doğru yürüdüğünü duyunca korkuyla kaskatı kesildi. Ona ulaşacaktı; onu lanetleyecekti. Ne yapmalıydı?!

Hermione çaresizce kürsünün arkasına çömeldi. Tom neredeyse ona ulaşmıştı ki, panik içindeki bakışları az ötede duran bir dizi eğitim mankenine takıldı. Hızla kararını veren Hermione asasını mankenlere doğru salladı. Büyü tahta figürlere kilitlendiğinde büyüsünde keskin bir çekilme oldu. Büküldüler ve dönüştüler. Her bir kukla dev bir örümceğe dönüşürken, kalın kıllı gövdelere bağlı uzun, cılız bacaklar oluştu.

Akromantulalar Hermione'yi tamamen görmezden geldi. Jilet gibi keskin kıskaçları zehirle parlayan örümcekler Tom'a saldırdı. Aceleyle, saldıran örümceklere birkaç küfür savurdu, ama yaratıkların kalın derileri onları kolayca uzaklaştırdı. Örümceklerden biri Tom'a ulaşmıştı bile. Dişleri tehditkâr bir şekilde havaya kalkmış, ona doğru hamle yapmıştı. Yoldan atladı ve zehirli kıskaçlardan kıl payı kurtuldu. Örümcek öfkeyle çığlık attı ve tekrar saldırdı.

Tom elini kaldırdı, avucuyla saldıran Akromantulaları işaret etti. Kızgın yaratıklar aniden görünmez bir duvara çarptı. Birbirlerinin üzerinden tırmanarak öfkeyle Tom'a ulaşmaya çalıştılar. Eli hâlâ havada olan Tom'un gözleri Hermione'ye kaydı. Adamın yüzünde zalim bir sırıtma belirince Hermione gerildi. Tom elini kapattı, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.
Bu hareketle birlikte örümcekler acı içinde çığlık attılar. Hermione yaratıkların büzüşmesini ve içlerinden hastalıklı yeşil irin sızmaya başlamasını dehşet içinde izledi. Çürümüş et yığınları gibi yere düştüler ve ölüm sancıları içinde kıvranmaya başladılar. Tom yaratıkların korkunç ölümünü izledi ve güldü.

Hermione bu görüntü karşısında dehşete kapıldı ve asasını öfkeyle havada uzun bir kavis çizerek savurdu. Hareket bir şok dalgasıyla sonuçlandı. Ham büyüyle kabaran bu dalga hızla Tom'a doğru koştu.

kalın gümüşi bir kalkan dikti. Şok dalgası kalkana çarptı ve onu paramparça etti. Tom çömelmek zorunda kaldı, lanet başını sadece birkaç santimle ıskaladı.

Yüzünde öfke patlayan Tom ayağa kalktı. Hiddetle asasını havada kaydırdı ve saldırdı. Tom'un lanetleri giderek daha da koyulaşırken Hermione kendini savunmaya çalıştı. Çaresizce soluğa kaldı, çünkü bu lanet saldırısında bir ara vardı. Tom'un büyüsü havada statik bir uğultuyla çıtırdıyordu ama Hermione onun şimdi büyüsünü nasıl geri çektiğini hissedebiliyordu. Dikkatle, kara büyüsünün asasının ucunda nasıl yoğunlaştığını izledi. Tom asasını karmaşık bir dizi hareketle sallarken, yakışıklı yüz hatlarında tehditkâr bir ifade belirdi. Buz kristalleri taş zeminde onun etrafında bir daire oluşturarak zemini buzdan bir mozaiğe boyadı. Tom son bir hareketle asasını Hermione'ye doğrulttu ve büyülü sözleri söyledi,

"Boreas."

Buz anında ona itaat etti. Dağınık buz örüntüsü yön değiştirdi ve doğrudan Hermione'yi hedef alarak hızla yayıldı. Soğuk o kadar fazlaydı ki, taş zemin yer yer çatlayarak açıldı. Akromantulalardan biri hâlâ hayattaydı ve şimdi sürünerek buzdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Ama çok yavaştı. Hermione dehşet içinde buzun örümceğin bacaklarına çarpışını izledi. Temasla birlikte doku öldü. Örümceğin bacakları cam gibi paramparça oldu ve yaratık olduğu yerde donup kaldı.

Soğukluk Hermione'ye yaklaştıkça havadan buz kristalleri yağdı. Hızla asasını salladı ve kubbemsi bir kalkan onu çevreledi. Bir kalp atışı sonra, don kalkanının sınırlarına çarptı ve saniyeler içinde onu tamamen kapladı. Dehşete kapılan Hermione, içerideki sıcaklığın nasıl hızla düştüğünü fark etti. Daha şimdiden kendi nefesini beyaz bir bulutun içinde görebiliyordu. Dışarıda mutlak bir soğuk hüküm sürüyordu ve kalkanı düşerse birkaç saniye içinde donarak öleceğini biliyordu. Hermione bir lanetin kalkanına çarpmasıyla şok içinde haykırdı ve büyüsünü büyük ölçüde çekti.

Şaşkınlık içinde Tom'a baktı.

Yüzünde sadist bir ifadeyle, zaten zayıflamış olan kalkanına bir lanet daha savurdu ve kalkan tehlikeli bir şekilde titredi. Hermione şiddetle titredi. Çılgınca anılarını gözden geçirdi. Bir karşı büyü olmalıydı. ruloları ve sayısız kitap gözünün önünden geçti. Bir yerlerde görmüş olmalıydı. Soğuk Hermione'nin vücudunu acımasızca kesti ve kalkanı Tom'un acımasız saldırılarına yavaşça teslim olurken inledi. Karşı büyü neydi?!

O anda Hermione'nin zihninde kısa bir paragraflık bir metin titreşti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Buz her şeyi kaplamıştı. Saçlarını, giysilerini ve tenini. Hermione bunu görmezden geldi ve asasını karmaşık bir düzende döndürdü. Sihrinin çekimi kadar güçlüydü ki, vücudunda ani acılar yarattı. Hermione dizlerinin üzerine çöktü. Çılgınca laneti tamamlamaya çalışırken görüşünde siyah noktalar dans ediyordu. Hermione asasını Tom'a doğrultarak fısıldadı,

"Notus."

Büyü asasından Tom'a doğru fırladı. Hermione'nin eli öyle şiddetli titriyordu ki, asayı sabit tutmak için diğer eline de ihtiyacı vardı. Tüm eğitim salonunda bir sıcak hava fırtınası koptu.
Şiddetle, buzu uzaklaştırdı. Odanın geri kalanı harabeye dönerken, Hermione fırtınanın gözünde el değmeden diz çöktü. Tom'un gözleri şok içinde açıldı ve kendini zar zor korumayı başardı. Güçlü kalkanına rağmen Hermione'nin fırtınası onu çekiştiriyor, sürükleyip götürmekle tehdit ediyordu.

Buz ve ayaz salonu tamamen terk eder etmez Hermione'nin kolu yanına düştü ve fırtınası dindi. Bütün vücudu yorgunluktan titriyordu. Titreyerek kendini yerden kaldırdı. Artık Tom'un yüzündeki şaşkınlık kaybolmuştu ve ona ölümcül bir ifadeyle bakıyordu. Hermione de endişeyle ona baktı. Büyüsü zayıf bir karmaşa halinde kıvrılmıştı.

Hermione'nin durumuna rağmen Tom hiç merhamet göstermedi. Asasını salladı ve Hermione aniden bir lanet yağmuruna maruz kaldı.

Tom'un asası havada savrulurken bir bulanıklığa dönüştü. Hermione bir kalkan kaldırdı. Karanlık lanetler inanılmaz derecede güçlüydü ve savunma büyüsünün üzerine yağıyordu. Hermione çaresizce asasını kalkanına doğrulttu ve onu daha fazla büyüyle besledi. Tom'un acımasız saldırısı durmadı ve Hermione kalkanındaki çatlak ve yarıkların büyüdüğünü hissedebiliyordu. Büyüsünün sürekli çekilmesi inanılmaz derecede güçlüydü ve kalkanının titreyip ölmesi uzun sürmedi.

Tom saldırısını durdurmadı. Daha şimdiden başka bir lanet ona doğru uçuyordu. Kendini titrek ve bitkin hisseden Hermione asasını zayıfça salladı. Büyüsü sadece yavaşça itaat etti ve yarı biçimlendirilmiş bir kalkana dönüştü.
Tom'un laneti inanılmaz bir güçle Hermione'nin kalkanına çarptı. Temasla birlikte paramparça oldu ve Hermione kendini lanetin yolundan atmak zorunda kaldı. Yere çarparken acı içinde ağladı. Asası parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

Hermione başını kaldırıp Tom'a bakarken nefes alış verişi hızlı ve güçlüydü. Solgun asası tehditkâr bir şekilde ona doğrultulmuştu ve yüzündeki ölümcül ifadeden ürperdi. Hermione savunmasız olmasına rağmen Tom asasını ona doğru savurdu. Hermione, Tom'un kara büyüsünün kendisini sıkıca sardığını hissedince acı içinde tısladı ve zorlukla nefes alabildi.

Tom'un gözlerini öfke bürüdü, asasını kaldırdı ve Hermione'nin bedeni havaya kalktı. Asasının bir başka keskin darbesiyle Hermione bir bez bebek gibi savruldu. Hermione acımasızca duvara çarptı. Başı taş duvara çarparken haykırdı. Sonra yere yığıldı ve acı dolu bir top gibi kıvrıldı.

Hermione çaresizce, Tom'un gözlerinde yanan öfkeyle ona doğru ilerleyişini izledi. Tom onun üzerinde yükselirken Hermione vücudunu arkasındaki duvara yasladı. Yüzü okunamaz haldeydi. Sadece gözleri onun üzerinde dolaşırken tehditkâr bir şekilde yanıyordu.

"Hermione."

Adını usulca, neredeyse nazikçe söyledi. Yine de sesi kadının omurgasında buz bir ürperti yarattı.

"Şimdi seninle ne yapmam gerekiyor?"

Sesinde Hermione'nin usulca inlemesine neden olan tehditkâr bir ton vardı. Asası gitmişti, savunmasızdı ve Tom'un ona ne yapacağını çok iyi biliyordu. Tom aniden Hermione'nin önünde çömeldi. Hermione irkilerek ondan uzaklaştı. Onun bariz sıkıntısı Tom'un hiç umurunda değildi. Bunun yerine Tom bir elini kaldırdı ve parmaklarını hafifçe Hermione'nin yanağında gezdirdi.

"Sence seninle ne yapmalıyım?" diye sordu, sıcak tonunun ardına gizlenmiş sert çelik.

Hermione'nin her yeri titriyordu. Bütün vücudu ağrıyordu ve duvara çarptığı yerde başı acı içinde zonkluyordu. Tom'un büyüsü her yerdeydi. Yüzü herhangi bir duygudan arınmış olsa da, büyüsü öyle değildi. Öfkeyle havada çatırdıyor, Hermione'yi ve derisini kesiyordu. Gerçekten de onunla ne yapmalıydı? İçinden neşesiz bir kahkaha kaçtı.

"Duyduğuma göre, ben bir Melez olduğum için bana ne yapabilirmişsin. Efendim."

Bir anda Tom'un yüzünü öfke kapladı. Büyüsü etrafında fırtınalar estirerek kadını acımasızca hırpaladı.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı ona.

Ayağa kalktı ve bir an için sanki ona saldırmayı düşünüyormuş gibi tehditkâr bir şekilde Hermione'nin üzerinde yükseldi. Hermione iri gözlerle ona baktı. Adamdan sinirli bir hırıltı yükseldi, sonra Tom Hermione'nin önünde adım atmaya başladı.

"Ayağa kalk," diye sertçe emretti.

Hermione'nin kalbi sıkıştı. Bunu gerçekten başarabilecek miydi? Cruciatus'u onu her halükârda dize getirecekse neden ayağa kalkmaya zahmet etsin ki? Hermione asık suratla merak etti. Yine de güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı ve duvara yaslandı.

"Ne yapmam *gerektiğini* ikimiz de biliyoruz," diye tısladı Tom karanlık bir sesle.

Tehdidi havada asılı kaldı ve Hermione midesinin acıyla burkulduğunu hissedebildi. Ağır bir hüzün etrafını sıkıca sarmış, onu boğuyordu. Korkusunu bile bastırmayı başarmış ve onu tamamen umutsuz hissettirmişti.

"Eğer sizi memnun edecekse, Efendim," diye yanıtladı Hermione, sesi boş ve koftu.

Parmakları çenesini kavrayıp yüzünü hoyratça eğerek Tom'a bakmasını nefesi kesildi. Hermione onun acı veren sıkı tutuşu altında irkildi.

"Sana bana 'Tom' demeni söylemiştim," dedi soğuk bir sesle.

"Gerçekten fark eder mi?" diye kısık sesle cevap verdi, onunla oyun oynayamayacak kadar yorgundu.

Tom aniden onu bırakarak sendelemesine neden oldu. Hermione ona baktı, kendini tamamen umutsuz hissediyordu. Ne de olsa Lupin yanılmıştı...

"Sana her şeyi vermedim mi?" Tom ısırdı, sesi taş gibi sertti. "Seni Malfoylar'dan uzaklaştırdım. Hogwarts'a gitmene izin verdim. Bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Hermione başını salladı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Nasıl olsa onu lanetleyecekti.

"Belki de beni orada bırakmalıydın."

"Gerçekten mi?" Tom alaycı bir tavırla alay

etti.

Hermione ona baktı. "Artık aradaki farkı göremiyorum." "Sana

farkı göstermeliyim," diye zalimce tehdit etti Tom.

Hermione keskin bir nefes çekti ama cevap vermedi. Hermione'ye öfkeyle bakarken Tom'un asası hâlâ elindeydi. Hermione bastırdı

kendini duvara yasladı ve onu vuracak lanete karşı kendini hazırladı.

"Ne planlıyorsun?" Tom sertçe öğrenmek istedi. "ani inatlaşma niye? Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Hermione hâlâ duvara yaslanmış, öfkeli Slytherin'e bakıyordu. Tom'un büyüsü etrafında fırtınalar estiriyor ve acımasız gözleri Hermione'yi delip geçiyordu. Hermione cevap vermedi. Artık bir yararı yoktu. Cevap gelmeyince Tom bir elini kaldırdı ve öfkeyle Hermione'nin yüzünün kenarından akan kanı işaret etti.

"İstediğin bu muydu?" Kelimelerinin etrafında acımasız bir küçümseme vardı. "Çünkü bunu daha kolay elde edebilirdin."

Üzüntü Hermione'nin içini acımasızca parçaladı. Adamın onu lanetleyeceğini biliyordu. Büyüsü onu çoktan acımasızca parçalamıştı, onu cezalandırmak istiyordu.

"Hayır... İstediğim bu değildi," diye fısıldadı, sahte bahaneler uydurmaktan yorulmuştu.

Hermione başını kaldırıp Tom'a baktı. Neden onu lanetlememişti? Onunla oynamak hoşuna mı gidiyordu?

"O zaman ne istiyorsun?"

Sesi donuk ve üzüntüyle ağırlaşan Hermione, "Hiçbir şey istemiyorum, Efendim," diye cevap verdi.

Tom ona tehlikeli bir şekilde, "Ukalalığın seni kurtaramayacak," diye çıkıştı. "Belki de yalvarmaya başlamanın zamanı gelmiştir."

Çenesini öfkeyle sıkarak ona dik dik baktı. Sözlerine rağmen asasını ona doğru kaldırmadı. Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kafası karışmıştı ve yavaş yavaş farkına vardı.

Tom henüz onu lanetlememişti.

Hermione onun öfkeli yüzünü taradı. Neden onu lanetlememişti? Savunmasızdı, değneksizdi. Ona kolayca zarar verebilirdi. Tom yine de asasını kaldırmadı.

"Buna daha fazla katlanmayacağım," diye çıkıştı ona.

Hermione ona baktı, içinde küçük bir umut belirdi. Dikkatle kendini duvardan uzaklaştırdı ve Tom'a doğru tereddütlü bir adım attı. Tom ona ihtiyatla baktı.

"I..." Hermione gerçeği fısıldarken titrediğini hissetti, "Artık senin hizmetkârın olmak istemiyorum."

Tom'un öfkeli büyüsü Hermione'nin üzerine çöktü ve Hermione'nin nefes nefese neden oldu. Tom onu acımasızca kolundan yakaladı ve sarstı.

"Sana söyledim, beni terk etmene asla izin vermeyeceğim," diye öylesine zehirli bir şekilde homurdandı ki, kadın irkildi.

Hermione dudağını sıkarak o buz gibi mavi gözlere baktı. Sonra sesini sakinleştirmeye çalışarak cevap verdi,

"Anlamıyorsun." Tereddüt etmeden adamın gözlerinin içine baktı ve her kelimeyi çok net bir şekilde telaffuz ederek tekrarladı: "Artık senin hizmetkârın olmak istemiyorum."

Tom'un parmakları onu sıkıca kavradı. Bir an için onu taradı, yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüştü. Sonra karar verdi,

"Hermione, sen *benimsin*."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. Temkinli bir şekilde ona doğru uzandı ve parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı.

"Ben..." dedi usulca. "Beni Malfoylardan kurtardığını biliyorum ve gerçekten minnettarım. Ama bu okuldayım, bütün bunları görüyorum harika şeyler ve ben sadece bunun bir parçası olmak istiyorum. Anlamıyor musunuz? Artık korkmak istemiyorum."

"Benden korkmana hiç gerek yok," dedi Tom, sesinde kızgınlık .

Hermione başını salladı. ". İki hafta önce sırf sana cevap verdim diye bana Cruciatus Laneti'ni fırlattın."

Tom inatla, "Benden kaçamazsın," diye ısrar etti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ben..." Hermione duraksadı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden kaçacağımı düşünüyorsun?"

Tom cevap vermedi, sadece Hermione'dik dik baktı, gözleri kapalı ve soğuktu. Hermione onun sert bakışlarından kaçamadı.

"Kaçmıyorum," dedi ona, hâlâ bileğinden tutuyordu.

Hâlâ bir şey söylemiyordu ve Hermione onu daha fazla ikna etmek ve kandırmak istemiyordu. Parmakları ondan kaydı ve bir sonraki konuşmasında sesi taş gibi sertti,

"Bir seçim yapmalısın Tom."

Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi ve sıkıca sordu: "Ne demek istiyorsun?"

"Bu şekilde devam edemem," dedi kararlı bir şekilde. "Bir seçim yapmak zorundasın. Ya Penny olacağım ya da Hermione. İkisine birden sahip olamazsın."

Hermione o buz gibi mavi gözlere baktı. Ya Tom onun köle kız Penny'den başka bir şey olmamasını istiyorsa? Hermione buna katlanamayacağını biliyordu. Belki de gerçekten kaçması gerekecekti. Ellerini sıkıca yumruk yaptı. Uzun ve acı dolu bir an boyunca Tom hiçbir şey söylemedi ve sadece ona baktı.

Sonra aniden yaklaştı. Omzunda bir el vardı ve Hermione neredeyse şiddetle Tom'un göğsüne doğru çekilirken hafifçe nefes aldı. Tom onu sıkıca, neredeyse acı verecek şekilde tuttu.

Hermione kıpırdamadan durdu, sadece gözlerini hızla kırpıştırdı. Bu ne anlama geliyordu...?

"Deneyeceğim," diye fısıldadı Tom'un derin sesi. "...Hermione."

Hermione uzun bir nefes verdi ve sonunda onun göğsüne yaslanarak rahatlayabildi. Yavaşça kollarını kaldırdı ve ona sarılmak için beline doladı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Sen onu dağlarda dolaşan basit bir

hizmetçi sandın, O ise cadının

bakışlarını üzerine çekti, Ve böylece

senin gelinin oldu.

- Dora Sigerson Shorter

(*1866 † 1918)

Bölüm Yirmi Dört: Gölgeli Dudaklar

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: Merhaba sevgili Tomione dostlarım. Başka bir bölüm ve bu sefer biraz Tom'un bakış açısıyla :)

Geçen bölüm için yapılan harika yorumlar beni çok şaşırttı. Sizler ! XD Ve birçoğunuzun Hermione'nin son bölümdeki asi yanını beğenmesine sevindim. İnanın bana, sonunda Hermione'nin asi yanını ortaya çıkarabilmek için uzun zamandır bekliyordum. Tom'a karşı çekingen davranışları ;)

Bu kurguyu okuduğunuz için hepinize teşekkür ederim ve bana yorum bırakanlara özel teşekkürler!

64teeth, Temperamental, dark-wolf-howl, Anon, Summer90, AnnieG74, Fremione lover 123, justy13, Kola-Pup, Saraah, CasperReddrick, hannah, Person P, Dumbledoor, Gullb3rg, Serpensortia17, Patricia pc, ConfettiRiot, Misafir, VillainKindaOfGirl15, thebeezekneeze, Firerosemon, cathy loves heath, ConnieBentley, alannalove1990, Snappy, lax23-nitty- book, ReizomOfSunshine, WrittinInStone, Misafir, Desriel, Gaia v, Misafir, Jen103, BU SESLER SUSMAYACAK, yasaminyyy, MomentoMori2, Misafir, Misafir, HereToRead84, Lanetk, NY GE Pyromaniac, Johanna S, MapleofFrance, DawnMay, mEEEm, sakurarules4eternity, PinkSlytherin, BBG336, Ellishia, incontatum, P N Tran, FadedSunset, Obey the Muse, TheNewCompanion, YoursAnnie, TwilightGirl100195, LunaMoon, Zelicorn, Sailor2Moon, sarangingayo, Kathy376fun, Tiara2010, DauntlessSlytherinTribute, Eliana. Amboni, pansy25, linalove, diana prz, mightya, PendantOfGoddes, Schnuersenkel, Misafir, Jessica, Anya Evermore, Misafir, Saoirse, Ash, TakeCare, KhaalidaNyx, Le26199, brighteyes2889, Misafir, Yuuki Kuchiki, timi55, Kirtash R, Misafir, Voorpret, LeahHeartsSirius, morpheusandmuse, RaeRae9, FemmeFerret, karlaispaja, Lady

Stardust on, Mars, KnoKnayme, Ceralyn, peacock33, Chelsea Di Marco Macbeth, MissingLeftSock, hateme101, Maedaa, sheddingeverycolor, HellolamGracie

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm Yirmi Dört: Gölgeli Dudaklar

Tom bu durumdan ne anlam çıkaracağını bilmeden yanındaki kıza baktı. Şu anda Büyük Göl'ün kıyısında oturuyorlardı. Hermione açgözlülükle kırıntıları avlayan ördekleri beslemek için suya ekmek parçaları atmakla meşguldü. Kuşları izlerken dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. Hermione uzun zamandır, aslında ona İşkence Laneti'ni fırlattığından beri, onun varlığında gülümsememiş ya da hafifçe bile rahatlamamıştı.

"İşte"

Tom, Hermione'nin ona uzattığı ekmek kırıntılarına gözlerini kırpıştırdı. Onun yüzündeki şaşkınlığı fark edince gülümsemesi daha da genişledi.

"Onları da beslemek zorundasınız."

Tom hemen önce ekmeğe, sonra da Hermione'ters ters baktı. "Kesinlikle hayır."

Hermione onun sert yanıtına sadece güldü. Tom bir başka değişiklik daha olduğunu fark etti. Tom'un sinirlenmesine rağmen Hermione bunu pek umursamıyor ve neşeyle ördekleri beslemeye devam ediyordu. İlişkilerindeki değişim bundan daha açık olamazdı. Mudblood ona karşı duyduğu korkuyu atmış görünüyordu. Tom bunu bir kazanç olarak saydı. Son birkaç gün boyunca Hermione'nin sadakatinin - kendisininkinin aksine
Şövalyeler' - ondan korkmasını sağlayarak sağlanamazdı. Bu sadece onu düşmanlaştırır.

Yine de Hermione'nin dünkü düellolarında doruğa ulaşan asi davranışları Tom'un canını sıkmaya devam ediyordu. Hermione *onun* Mudblood'uydu ve bu saçma sapan şeyi zorla kabul ettirmeye hakkı yoktu.

bir seçim yapmak zorunda. *Hermione ya da Penny, Sahte Safkan ya da Çamurkan köle.*

Bu hiçbir zaman gerçek bir seçim olmamıştı. Tom onu serbest bırakmak zorunda kalmıştı. *En azından şimdilik...* Alternatifi neydi? Eğer Tom Penny'yi seçseydi, Çamurkan 'Hermione Rookwood' rolünü sürdürmekte başarısız olacaktı. Ne de olsa son günlerde çok mücadele etmişti. Tamamen köle kız Penny'ye geri dönecek ve Çok Özlü İlaç almayı bırakacaktı.

Sorun şuydu ki, Tom Penny ile ilişkilendirilemezdi. Umbridge onun yüzünü gördükten sonra olmazdı. Slytherin'in Madalyonu'nun çalınması onu yakalayabilirdi. Hayır, Tom Hermione'yi ve onun etkileyici büyüsünü elinde tutmak istiyorsa, Hermione Rookwood kılığına girmesi gerekiyordu.

Söz konusu kıza şöyle bir baktı. Hermione artık ekmek kırıntısı stokunu tüketmişti ve ördekler yavaşça uzaklaştı.

"Tom?" Koyu kahverengi gözleri Tom'a kaydı ve onu araştırırcasına taradı. "Biliyor , düşünüyordum da... ve... DADA'yı bırakmayacağım."

Tom'un ilk tepkisi ona çıkışmak oldu. Daha şimdiden büyüsü öfkeyle kabarmıştı. Ancak ağzını açmadan önce, kadının yüzündeki temkinli ifadeyi fark etti. Vücudu gergindi, sanki kendini bir şeye hazırlıyor gibiydi. Hermione onu sınıyordu, değil mi? Tom yapamayacağını biliyordu. Verdiği sözden bu kadar kısa süre sonra olmazdı. Bu sadece onu tekrar kendisinden uzaklaştırmaya hizmet . Tom öfkeli büyüsünü güç kullanarak geri çekti ve Hermione'yi kendisine zincirleyen bağa dokunamayacağı bir yere sakladı.

"Bundan pek memnun değilim," diye cevap verdi sıkı kontrollü bir sesle. "Ama eğer istediğiniz buysa, sanırım bu sizin kararınız."

Zoraki itirafı, Hermione'nin yüzünde yeniden beliren gülümsemeyle ödüllendirildi. Çimenli zeminde ona daha da yaklaştı. Kadın temkinli bir şekilde onun yanına doğru eğildiğinde Tom gerildi. Başlangıçtaki

Bu sürpriz karşısında hemen şansını kullandı ve bir kolunu Hermione'nin omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. Hermione aldırmıyor gibiydi.

Tom çok mu ileri gittiğinden emin değildi, ama bir elini kaldırıp iki parmağını Hermione'nin çenesinin altına koydu ve başını hafifçe yukarı kaldırdı. Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı.
Yine de ne bir korku ne de tekrar kaçmaya çalışacağına dair bir işaret vardı. Tom yavaşça ona doğru eğildi. Kız hâlâ geri çekilmeyince dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Kızın vücudundan bir ürperti geçti ama geri çekilmedi. Tom bunu bir davet olarak algıladı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Kızın kalın alt dudağını nazikçe ısırdı. Hermione'nin dudakları Tom'un dudaklarının altında kıpırdandığında, Tom'un içinden sıcak bir arzu dalgası geçti. O anda onu yere itmek ve giysilerini bedeninden ayırmak istedi. Şatodan görülebilecek olmaları hiç umurunda değildi; vücudu onu tam burada almak istiyordu. Yine de kendini tuttu. Şimdilik öpücüğü derinleştirmedi bile.

Bir süre sonra isteksizce öpüşmeyi sonlandırdı. Hermione ona baktı, baştan çıkarıcı dudakları şişmiş ve kızarmıştı. Tom kendini kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Hermione'nin ağzında bir gülümseme kıvrıldı. Sonra ona daha da sokuldu ve başını onun göğsüne yasladı.

Ve Tom onun hâlâ kendisine ait olduğunu bilmekten memnundu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom'la yaptığı düellonun ertesi günü Hermione kendini gülünç derecede mutlu hissediyordu. Korku ve belirsizlik içinde yaşadığı onca zamandan sonra, sanki tüm renkler yeniden hayatına akmış, dünyasını canlı tonlara boyamıştı. DADA sınıfına girdiğinde Hermione'nin keyfi yerindeydi. Bir sonraki dersi için eğitim salonunu hazırlayan Lupin'i gördüğünde gülümsemesi genişledi. Kışlaya beri kurt adamı ilk kez görüyordu.

Onun içeri girmesiyle Lupin başını kaldırdı. Onu tanıyınca sırıttı. "Hermione. Görüyorum ki yine erkencisin."

Başını salladı ve ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Yapacak daha iyi

bir şeyim yoktu." Lupin kuru bir sesle, "Takdir edilmek güzel," diye

cevap verdi.

Hermione'nin yanakları kızardı. "Öyle istemedim. Seninle konuşmayı gerçekten seviyorum."

Lupin iyi huylu bir şekilde güldü. Sonra meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı, sarı gözleriyle Hermione'yi taradı. "Ee...? Sen ve çılgın erkek arkadaşın arasında ne oldu?"

Hermione öğretmenine mutlulukla, "Her şey yolunda," dedi. "Tom ve ben konuştuk. Ve şimdi iyiyiz."

"Hı-hı," dedi Lupin kuşkuyla. "Çünkü Riddle çok anlayışlı bir insan."

Hermione omuzlarını silkti. Her şeyin yolunda gitmesine hâlâ kendisi de şaşırıyordu.

"Yine de iyi misin?" diye sordu kurt adam, sesindeki alaycılığın yerini endişe almıştı. "Seni barakalardan sürükledikten sonra Riddle sana zarar vermedi, değil mi? Bunun senin için zor bir durum olduğunu biliyorum ama eğer çok fazlaysa... Sirius'a söylemem gerek; seni buradan çıkarabilir. Seni saklayabiliriz. Yeniden-"

"Hayır." Hermione ona gülümsedi ve başını salladı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Tom bana zarar vermedi." Lupin'in kuşkulu bakışları karşısında, "Tamam.
Kızgındı. Ama üstesinden geldi."

Lupin bir kaşını kaldırdı. "Peki bunu tam olarak nasıl 'atlattı'?"

Adamın yüzünde hâlâ endişe okunuyordu ve Hermione onun muhtemelen Tom'la ilgili her türlü senaryoyu hayal ettiğini biliyordu. ona küfrediyordu. Hermione gülmekten kendini alamadı. Lupin kaşlarını çatarken, Hermione ona sırıttı.

"Aslında tavsiyene uydum."

"Benim tavsiyem...?" diye şaşkınlıkla yankılandı.

Hermione başını salladı. "Evet. Tom'u lanetlememi

söylemiştin." Lupin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne

yaptın?"

Hermione hafifçe kıkırdayarak eğitim salonunun duvarını işaret etti. Derin bir çatlak vardı, etrafındaki taş kararmıştı.

"Düello yaptık," dedi Lupin'e eğlenerek.

"Kahretsin." Lupin duvardaki hasara baktı. "Bunun geldiğini merak ediyordum." Hermione'ye kurnazca baktı. "Riddle'la düello mu yaptın?"

Gururla başını salladı ve kurt adamın yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi. Lupin bir kahkaha attı ve onu omzundan alkışladı.

"Aferin sana. Gördün mü? Her zaman bir öğretmenin tavsiyesine

uymalısın." Hermione ona gülümseyerek, "Şanslı atış," diye takıldı.

Lupin alaycı bir öfkeyle, "Oi," diye bağırdı. "Bana ukalalık yapma."

Asasını heyecanla havada döndürdü ve eğitim mankenleri düzgün bir sıra halinde dizildiler. Lupin keskin dişlerini ortaya bir sırıtışla sordu,

"Ee? Kim kazanacak?"

Hermione asasıyla oynadı ve uysalca, "Tom," diye itiraf etti.

"Yazık." Lupin limon ısırmış gibi baktı, ama sonra
"Riddle hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz ama o yetenekli bir düellocu. Ona karşı kaybetmek utanılacak bir şey değil. Sen zaten acemisin."

Hermione Lupin'e bakarken hâlâ gergin bir şekilde asasını tutuyordu. Kurt adam ona göz kırptı, kaşları endişeyle yavaşça çatıldı.

"Düellodan sonra ne yaptı?" diye şüpheyle sordu.

"Hiçbir şey," dedi Hermione ihtiyatla. "Ona artık hizmetçi olmak istemediğimi söyledim. Tom da bunu kabul etti."

"mi?" Lupin ona kuşkuyla baktı.

Hermione omuz silkti ve gülümsemesi yüzüne geri döndü.
"Şey, biraz bağırış oldu ama sonunda kabul etti."

"Vay canına." Lupin başını kaşıdı. "Sanırım Riddle'ı yanlış

değerlendirmişim." "Bundan şüpheliyim," diye tersledi Hermione.

"Yine de," dedi kurt adam ciddiyetle. "Onun senin yanında olması gerçekten çok iyi." Gözlerini kıza dikti. "Muggle doğumlu olduğunu başka kimseye söylemedin, değil mi?"

Hermione hızla başını salladı. Lupin başını salladı, "Güzel. Kimseye söyleme. Arkadaşlarına bile. Bu çok tehlikeli."

Hermione uysalca, "Biliyorum," dedi.

Lupin ona usulca gülümsedi ve bir kolunu ona doladı. "Çok fazla endişelenme, tamam mı? Yaptığın şey olağanüstü. Tehlikeli ama arkadaşların var. İşler sarpa sararsa Sirius ve ben sana yardım edebiliriz. Bizimle savaşmayı seçsen de seçmesen de Tarikat senin yanında."

Hermione kendini çok daha iyi hissederek, "Teşekkür ," diye cevap verdi.

Lupin ona gülümsedi. Ancak bir şey ekleyemeden, sarı gözleri sanki bir şey duymuş gibi kapıya kaydı.

"Muhteşem öğretmenlik becerilerimi iyi bir şekilde kullanma zamanı," dedi genişçe sırıtarak.

Asasına bir fiske vurarak kapıyı açtı. Öğrenciler yavaşça odaya girdiler. Hermione aralarında Tom'u görünce hafifçe gülümsedi ve ona el salladı. Bakışları Lupin'e takıldı ve Lupin'i onun yanında görünce yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Tom'un yüzündeki çatık kaşları gören Lupin alaycı bir ifadeyle yorum yaptı,

"Oh, bak. İşte senin beyaz atlı prensin."

Hermione kurt adama gözlerini devirdi ve Tom'un yanına gitti.

†

Hermione neden bu kadar mutlu görünüyordu? Hatta kaygısız. Bu Regulus'un kafasını karıştırdı. Farklı bir şey beklerdi. Korku. Panik. Umutsuzluk mu? Aslında, Hermione'nin dehşet içinde Riddle'dan kaçtığını görseydi kafası çok daha az karışırdı.

Malfoy, Riddle'a doğru yürüyen kızı izlerken, "Görünüşe göre Rookwood hâlâ ayakta," seslendi.

Regulus ve diğer Şövalyeler Riddle'dan biraz uzakta durmuş, liderlerini ve kız arkadaşını şahin gibi izliyorlardı.

"İyi görünüyor." Rosier kızı süzerken düşüncelere daldı.

Hermione gerçekten de iyi görünüyordu. Regulus dün Büyük Salon'daki o gösteriden beri onun sağlığı konusunda oldukça endişeliydi. Hermione'yi Riddle'a bu şekilde hakaret etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama karanlık büyücünün onu acımasızca salondan çıkarışını izlemek inanılmaz derecede korkutucuydu. Şövalyeler arasında Riddle'ın onu ağır bir şekilde cezalandıracağına dair hiçbir şüphe yoktu. Regulus bir süre için Hermione'nin 'ortadan kaybolacağından' korkmuştu. Neyse ki böyle bir şey olmamıştı ve kız bugün şaşırtıcı bir şekilde yara almamıştı. Hatta şu anda Riddle'la konuşurken ona *gülümsüyordu*. Bu durum Regulus'un kafasını karıştırmıştı. Yine de yalnız değildi. Diğer Şövalyeler de Gryffindor'a aynı şaşkınlıkla bakıyordu.

Dolohov, "Belki de onu unutturmuştur," diye tahmin yürüttü.

Rosier omuz silkti, ikna olmamıştı. "Mümkün."

"Hafıza iksiri mi?" Bellatrix karanlık bir şekilde

önerdi.

"Ama hiç yaralanmamış..." Dolohov şaşkınlıkla başını salladı. "Çürük ya da başka bir şey bile yok."

Malfoy kayıtsızca, "Muhtemelen bir Glamour," dedi.

Bellatrix asasını parmaklarının arasında açıkça çevirirken sarışın Hermione'yi sahte bir ilgisizlikle izledi. Asasını Malfoy'un böğrüne sapladı ve dudaklarında çılgın bir gülümseme belirerek sordu,

"Ne düşünüyorsun, Draco? O artık adil bir oyun mu?"

"Onu nereye koyduğuna dikkat et!" Malfoy hafifçe paniklemiş bir ifadeyle asasını ondan .

Regulus diğer Şövalyeleri görmezden ve Riddle'ın ellerini Hermione'nin beline koyup onu nasıl kendine çektiğini endişeyle izledi. Riddle eğilip kızın yanağına sahiplenici bir öpücük kondurduğunda bile Hermione bu yakın temastan ürkmedi. Regulus bu hareketin gerçekte ne olduğunu anladığında midesinin bulandığını hissetti: bir sahiplenme gösterisi. Büyük Salon'daki olaya rağmen, kızın hâlâ Riddle'a ait olduğu açıktı. Bellatrix suratını astı ve asasını cüppesinin cebine soktu, olayların bu şekilde gelişmesinden hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Riddle Hermione'yi sıkı tutuşundan kurtardı, ama kız hâlâ adım atmadı. Regulus onu yakından izledi. Şaşırtıcı bir şekilde kızın beden dilinde hiçbir rahatsızlık izi yoktu. Hermione'nin kahverengi gözleri daha sonra Şövalyelere kaydı. Dostça gülümseyerek onlara doğru yürürken, Riddle da arkalarından geldi. Regulus yüzünü titrek bir gülümsemeye zorladı.

"Merhaba," diye selamladı Hermione.

"Hermione. Seni görmek güzel," diye yanıtladı Regulus kibarca.

Kızın etrafında dolaşan karanlık büyücüyü görmezden gelmeye çalıştı ama Riddle'ın yüzündeki soğuk ifade onu ürpertti. Hermione'nin kaygısız tavrı bir muammaydı.

"Evet, sizi gördüğüme gerçekten sevindim," diye katkıda bulundu Dolohov, belirgin merakını gizleyemeyen zarif gülümsemesiyle. "Oldukça da sürpriz oldu."

Riddle'ın yüz anında tehlikeli bir ifadeye büründü. Sesi son derece kontrollüydü, "Lütfen söyleyin, bu neden böyle?" diye sordu. Şaşırtıcı mı?"

Dolohov gergin bir şekilde, "Hiçbir fikrim yok. Sanırım, anlamadım-"

Bellatrix gözlerini devirerek, "Lütfen, Dolohov," diye küçümseyerek alay etti. "Bizi bağışla." Sonra Riddle'a baktı. "Bilmen gerekiyorsa, ondan hâlâ bıkmamış olman şaşırtıcı."

Riddle, Bellatrix'e öldürürcesine baktı ve Regulus da onun gözünü bile kırpmadan karşılık vermesinden etkilendi. Gergin durumu yatıştırmaya çalışan Hermione boğazını temizledi ve Regulus'a döndü.

"Geçen hafta Wenlock'un dersinde üzerinde durduğumuz rünlerle ilgili bir kitap buldum. Sana daha sonra gösterebilirim. Gerçekten çok iyi."

"Şey... Elbette," diye kekeledi Regulus. "Bu harika olur."

Riddle'ın yüzü anında karardı. Bellatrix'i bıraktı ve buz gibi bakışlarını Hermione'ye yöneltti. Kız bu uğursuz bakıştan rahatsız olmadı ve hatta soru sormak için kaşlarını kaldırdı.

"Bunun için vaktin yok," diye sertçe azarladı Riddle onu. "Sana söyledim, bugün cezan var,"

"Onu geri alamaz mısın?" Hermione asık suratla mırıldandı.

"Bu senin kendi hatan," diye küçümsedi Riddle, acımasızca sırıtarak. "Dersi asmamalıydın"

Hermione'nin yüzünde büyük bir kaş çatma belirdi. Hermione elini kaldırıp Riddle'ın koluna bir tokat atarken Regulus keskin bir nefes çekti.

Hermione inatla, "Benim hatam *değildi*," diye ısrar etti. "Ben seni suçluyorum."

Korku midesini sıkarken, Regulus gözlerini Riddle'a dikti. Göz ucuyla Dolohov'un gerildiğini, Bellatrix'in yüzünde ise kötü niyetli bir sırıtış belirdiğini gördü. Hermione'nin küstahça davranışına rağmen, Riddle her şeyden çok eğlenmiş görünüyordu ve kıza sırıttı. Regulus rahatlamıştı ama aynı zamanda tamamen şaşkına dönmüştü. Riddle neden onun küstahlığına göz yummaya devam ediyordu?

Lupin'in, "Hadi işimize bakalım, millet" diye bağırmasıyla konuşmaları yarıda kesildi. Herkes kendine bir eğitim mankeni bulsun. Bugün Vulnus Laneti'ni öğreneceğiz."

Hermione'nin kaşları düşünceli düşünceli çatıldı. "Onu nasıl kullanacağımı bildiğimi sanmıyorum." Riddle'a baktı. "Laneti biliyor musun?" Ona cevap verecek zaman bırakmadı, ama Riddle'ı elinden tutup, "Bu sefer Gryffindor tarafına geçmelisin. Lütfen. Asa hareketleri konusunda emin değilim."

Regulus endişeyle Hermione'nin Riddle'ın elini çekiştirmesini izledi. Karanlık büyücü bir kez daha sertçe alay etse de alınmadı,

"Ne? Kurt adamın sana özel koçluk yapmaktan *hoşlanacağını* düşünmüyor musun?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Riddle hâlâ kızın onu çekip götürmesine izin veriyordu. Regulus kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın çifti izledi. Hepsinin düşündüğü şeyi dile getiren Dolohov oldu,

"Neler olup bittiğini bilen var mı?" "Hayır," diye

yorumladı Rosier belli belirsiz. "En ufak bir ipucu

bile yok."

"Açıkçası," dedi Draco. "Onu *hayatta* gördüğüme hâlâ şaşırıyorum."

"Belki de her şeyi yanlış anladık ve aslında *onu* unutan oydu.
." Dolohov zayıf bir şekilde espri yaptı.

Bellatrix'in yüz hatları anında tehlikeli bir ifadeyle karardı. "Ne söylediğine dikkat et. Kimse Tom'u lanetleyemez."

Regulus isteksizce kabul etti ama bu yine de Riddle'ın Hermione'ye karşı hoşgörülü davranışını açıklamıyordu. Sadece Hermione'nin karanlık büyücünün şeytani entrikalarından birinin kurbanı olmamasını umabilirdi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione bazen Tom'un gözlerinde karanlık bir gölgenin dolaştığını görebiliyordu. Hâlâ çok otoriterdi ve ara sıra Hermione'ye emirler yağdırmaya çalışıyordu. Hermione onun istediğini yapmazsa, Tom sinirlenirdi. Bu olaylardan birinde ona bağırdığı bile olmuştu.

İşin tuhaf yanı, Hermione'nin bunu pek umursamamasıydı. Elbette zaman zaman Tom'a kızdığı oluyordu. Yine de artık olmadığı bir şey vardı: Ondan korkmuyordu. Ona karşı kaybettiği o düello çok şeyi değiştirmişti. Tom o zamanlar inanılmaz derecede kızgındı ama yine de ona ciddi bir zarar vermemişti. Ona zarar verme konusundaki isteksizliği Hermione'ye yeni bir güven duygusu vermişti. Belki ona eşit davranacağına dair verdiği söz hâlâ sallantıdaydı ama Hermione her şeye bir şans vermeye karar vermişti.

Hermione Tom'a gülümseyerek, "Eğlenceli olacak," diye güvence verdi. "Söz veriyorum."

Tom'un elini kendi eliyle tutarak onu Hogwarts şatosundan dışarı, gecenin içine doğru çekti. Tom da onu takip etti, yüzünde asık bir ifade vardı.

" Müdürü olduğumun farkındasın, değil mi?" diye çıkıştı. "Sokağa çıkma yasağından sonra öylece sıvışamam."

"Sokağa çıkma yasağından sonra değil."

"Yine de," diye işaret etti. "Okul müdürü ortalıkta dolaşıp tüm okul kurallarını çiğnediğinde nasıl görünüyor?"

Hermione gözlerini devirdi ve alaycı bir tavırla, "Evet, senin hiçbir kuralı çiğnemediğine eminim," dedi.

Hoşnutsuzluğuna rağmen Tom'un ağzını haince bir gülümseme kapladı ve yapmacık bir tavırla, "Yoksa Başöğretmen olmazdım. Bunu sadece senin için yapıyorum."

Hermione alay etmeyi bıraktı ve ona içtenlikle gülümsedi. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

†

Ginny genişçe sırıtarak, "Ah, bu," dedi. Erkek arkadaşından bir fincan Ateş Viskisi aldı ve Dean'in dudaklarına özensiz bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Dean ona gülümsedi ve öpücüğe hevesle karşılık verdi. "Ben de seni seviyorum."

Devrilmiş bir ağacın gövdesinde Seamus'un yanında oturan Ron yüzünü buruşturdu.

"Urg." Sahte öğürme sesleri çıkardı. "Burada midem

bulanıyor." Ginny, "Kapa çeneni, Ron," diye söylendi.

Bacaklarını tembelce uzattı ve Dean'in yanına yaslandı. Başını onun omzuna yasladı ve gökyüzüne baktı. Gerçekten de çok güzel bir geceydi, yıldızlar onlara doğru parıldıyordu.

Ron asasını kamp ateşine doğru tembelce sallarken, "Dostum, McGonagall bizi şimdi görse ne yapardı acaba," diye düşündü.

Turuncu alevler biraz daha yüksekte yanıyor ve neşeyle çıtırdıyor, geceyi uzaklaştırıyor ve hoş bir sıcaklık yayıyordu. Ginny ateş viskisinden bir yudum aldı ve omuz silkti, olası gözaltılar hakkında endişelenmeyecek kadar rahat hissediyordu.

" daha iyi," dedi Seamus şaşkın bir sırıtışla, elinde koca bir şişe Firewhiskey vardı.

"Pff, kimse bizi yakalayamaz," diye güvence verdi Dean ve bir kolunu Ginny'ye doladı.

O da aynı fikirdeydi. Oldukça büyük bir ruh stokuyla şatodan gizlice çıkmışlar ve Yasak Orman'ın kenarına doğru yol almışlardı. Küçük kampları ağaçların arkasına gizlenmişti ve Ginny oraya birkaç gizlilik büyüsü bile yapmıştı.

"Evet, Ron," Ginny. "Hemen heyecanlanma."

Kardeşi ona kaşlarını çattı ve o da karşılığında sırıttı. Ağabeyi daha ağzını açıp bir şeyler fırlatamadan, yakınlarda bir dalın çatırdadığını duydular. Hepsi irkildi, gözleri gürültünün kaynağına doğru uçtu. Ginny'nin gerginliği, Hermione'nin ağaçlardan birinin arkasından çıktığını fark etmesiyle hızla düştü. Ginny'nin yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. Ne yazık ki, Hermione'nin arkasındaki kişiyi fark ettiğinde bu gülümseme kayboldu. Ginny hemen yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Merlin aşkına, Hermione neden Riddle'ı getirmişti?

Hermione onlara doğru bir adım attı ve iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Merhaba. Kusura bakmayın, biraz geciktik."

Bu sırada, yanından sarkan Slytherin küçümseyici bir tavırla onları taradı. Ginny'nin eli öfkeyle fincanını sıkıca kavradı.

"Hermione," diye selamladı arkadaşını, içten bir gülümsemeyle. "Gelebildiğine sevindim." Sonra sesindeki tüm nezaket kayboldu ve buz gibi bir sesle, "Riddle," dedi.

Slytherin buz gibi gözlerinde kibirli bir parıltıyla ona baktı ve başını eğdi.

"Bayan Weasley," diye karşılık verdi Riddle selamlamaya eşit bir isteksizlikle.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Hermione, gergin ortamdan habersizmiş gibi. "Tom'u getirdim."

Ginny dilini ısırarak sert bir yorum yapmaktan kendini alıkoydu. Hermione'yi gerçekten üzmek istemiyordu. Neyse ki Seamus araya girdi,

"Hayır. Sorun değil. Ne kadar çok o kadar iyi."

Ginny onun sesindeki sahte coşku karşısında irkildi. Belli ki arkadaşları da Baş Oğlan'ın varlığından pek heyecan duymamışlardı. Ron sanki iğrenç bir koku almış gibi görünüyordu. En azından bunu Hermione'ye seğirten bir gülümsemenin ardına saklamaya çalışıyordu.

Ginny, Dean'in alaycı bir sesle, "eğlenceli olacak," diye fısıldadığını duydu.

"Ş." Onu nazikçe yan tarafına sıkıştırdı.

Hermione, Riddleın elini çekiştirerek, "," dedi.

Riddle isteksizce kız arkadaşının yanına oturdu ve Gryffindor grubuna . Ron, hâlâ cesurca Baş Oğlan'dan hoşlanmadığını gizlemeye çalışarak Hermione'ye iki fincan uzattı.

"Ne içmek istersiniz? Bir bakalım... Biramız, Ateş viskimiz, Butterbeer'imiz var... Ateş viskisi."

Hermione, "Teşekkürler," dedi ve fincanları kabul etti. "Şey... Butterbeer alabilir miyim?" Riddle'a baktı. "Sen de mi?"

Başını buyurgan bir tavırla salladı ve Ginny öfkeyle Firewhiskey'sini yudumladı. Kesik gözlerle Baş Oğlan'ı izledi. Hermione bir fincan Butterbeer uzattı ve Riddle teşekkür etmeden, belli belirsiz bir tiksinti ifadesiyle kabul etti.

Ginny, Hermione ile Riddle'ın yeniden barışmış olmasından hiç memnun değildi. Tabii ki ilişkilerinin nasıl parçalanmaya başladığını fark etmişti. Kendini korkunç bir arkadaş gibi hissetmişti, ama Ginny içten içe heyecanlanmıştı. Hermione Riddle'dan daha iyisini hak ediyordu. Ne yazık ki,

Son birkaç günden beri ilişkileri düzelmiş gibi görünüyordu. Hermione artık yatakhanesinde saklanmıyor, Riddle'la vakit geçiriyordu. Ginny bundan hiç hoşlanmamıştı. Elbette Hermione'nin artık o kadar mutsuz olmamasından memnundu. Sadece bu ani sevincin nedenini sevmemişti.

Asık suratla çifte baktı. Riddle, etrafındaki Gryffindor'ları görmezden gelmeyi başarırken ve oldukça kibirli görünürken, Butterbeer'ından nazikçe yudumladı. Hermione, Ron ve Seamus ile hararetli bir şekilde konuşuyordu. Ginny, kızın Riddle'ın elini nasıl tuttuğunu fark etti ve Hermione'yi çekip alabilmeyi diledi.

Riddle bakışlarını Ginny'ye çevirdi. Boş gözleri Ginny'ninkilere kilitlendi ve onun kızgınlığını gören Riddle alaycı bir kaşını kaldırdı.
Adamın dudakları muzaffer bir sırıtışla bükülürken Ginny'nin elleri yumruk oldu. Sonra da Hermione'yi nasıl kendine doğru çektiğini ve hâlâ o kötü niyetli sırıtışla, sahiplenici elini Hermione'nin kıvırcık saçlarında nasıl gezdirdiğini izlemek zorunda kaldı. Ginny artık öfkeyle kaynıyordu. Kendini Slytherin'in üzerine atıp suratını yumruklamasına sadece Dean'in sesi engel oldu.

"Korkunç bir hikâyeye ne dersin?" Dean yüksek sesle bağırdı, sarhoş haliyle geveleyerek.

"Bu iyi bir fikir." Ginny yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Artık burada bir Slytherin olduğuna göre, bence Riddle başlamalı." derken sesindeki mutlu ton oldukça iyiydi. Hm? Slytherin'in Varisi hakkında bir hikâyeye ne dersin?"

Riddle'ın cansız mavi gözlerinin ardında alevlenen soğuk öfkeyi fark ettiğinde gülümsemesi keskinleşti. Yine de yüzü her zamanki gibi düşüncelerini ele vermiyordu. Her şey bir dostluk duvarının ardına ustalıkla gizlenmişti. Ginny bir kez daha Hermione'nin ince bir yalan tabakasıyla örtülmüş zalimliği nasıl da göremediğini merak etti.

"Şimdi, Bayan Weasley," diye çıkıştı Riddle, tok ve rahatsız edici derecede kibar bir sesle. "Bunun bu kadar gelişigüzel tartışılacak bir konu olduğunu sanmıyorum."

Ginny sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Ben varisin sadece bir efsane olduğunu sanıyordum. Bunun arkasında daha fazlası olduğunu mu ima ediyorsun?"

Riddle ona nazikçe gülümsedi ve Riddle o maskeyi ondan söküp almak için güçlü bir dürtü hissetti. Slytherin kibar tavrını koruyarak cevap verdi,

"Bir şey ima etmiyorum. Sadece güzel bir akşamı böyle kasvetli bir hikayeyle gerektiğini söylüyordum."

Ginny bir şey söyleyemeden Seamus sarhoş bir halde, "İşte. Ben. Bir hikâye biliyorum. Kuzenimin bir arkadaşının başına geldi."

Ve o arkadaşının Galler'de yürüyüş yaparken bir grup Ruh Emici tarafından nasıl pusuya düşürüldüğünü anlatmaya devam etti. Ginny onu gerçekten dinlemiyordu. Gözleri öfkeyle parlayarak, kendisine aynı düşmanlıkla karşılık veren Riddle'baktı.

†

Merlin, bu çok sıkıcıydı. Tom ateş viskisini yudumladı - hem *de bir fincan içinde!* - ve Hermione'nin davetini reddetmiş olmayı diledi. Daveti kabul etmesine neden olan şeyin ne olduğunu gerçekten de bilmiyordu. Sinirden de öte bir duyguyla Gryffindor'ları izledi.
Bir çift mağara adamı gibi kamp ateşinin etrafına çömelmişler, bir yandan şamatayla gülerken bir yandan da alkolün dozunu kaçırmışlardı. Hermione'nin sevdiği arkadaşlık bu muydu? Gözlerinin ucuyla kıza baktı. Elinde kadeh, Hermione Weasley oğlanı ve Finnigan'la sohbet ediyordu. Tom, Çamurkan'ı yakalayıp uzaklaştırmayı ne kadar çok isterdi.

En azından kimse onunla konuşmaya çalışmadı. Belli ki Tom'un varlığından en az kendisi kadar rahatsız olmuşlardı. Bu yorucu olayın tek iyi yanı buydu herhalde. Tom, Ginny Weasley'nin yüzündeki ekşi ifadeye bakarak sırıttı.

"Bu gece geldiğine gerçekten çok sevindim," diye fısıldadı bir ses ona.

Hermione Gryffindor'larla konuşmayı Tom'a sevgiyle gülümsedi. Dolgun dudaklarının hafifçe kıvrılması dikkatini dağıtmıştı, ama yine de yıpratıcı bir yanıt vermeyi başardı,

"Beni neden buraya sürüklediğini gerçekten anlamıyorum."

Hermione yumuşak bir sesle, "Böyle yapma," dedi ve bir kolunu ona doladı. "Sadece birbirinizi tanımanız gerekiyor, sonra hepiniz iyi geçineceksiniz."

Tom bunun üzerine alaycı bir homurtuyu bastırmak zorunda kaldı.

"Eğer uslu durmaya çalışırsan," dedi ona gülümseyerek. "Söz , senin ürkütücü arkadaşlarına da iyi . Bellatrix'e bile."

Tom ona sadece gözlerini devirmekle yetindi. En azından bu etkinliğe katılması Hermione'ye, onun gülünç bağımsızlık isteğini gerçekten kabul ettiğine dair güvence vermesine yardımcı olacaktı.

Ginny çifte kaçamak bakışlar fırlattı. Hermione bir kolunu Riddle'a dolamış ve kendini onun yanına bastırmıştı. Mutlu bir gülümsemeyle başını onun omzuna yasladı ve elini kendi elinin içinde tuttu. Ginny, Hermione'nin hareketinin ardındaki sıcaklığı ve Riddle'ın bu şefkatli jeste karşılık vermeye bile çalışmadığını görünce öfkeyle dişlerini sıktı. Sert bir tavırla kız arkadaşının yanına oturdu ve Hermione'nin okşamasına, sanki hiçbir tepki verme zahmetine katlanamıyormuş gibi, kibirli bir şekilde katlandı. Ginny giderek artan bir kızgınlıkla Hermione'nin boynunu uzatışını ve Riddle'ın boynuna dikkatli bir öpücük konduruşunu izledi
çenesi ve hala hiç cevap vermedi. Soğuk yüzünde en ufak bir şefkat belirtisi bile görünmüyordu.

Hermione buna pek aldırmıyor gibiydi. Hâlâ gülümseyerek bir paket bisküviye uzandı, biri onları tehlikeli bir şekilde ateşe yakın bir yere attığı için kurtarmaya . Alevler elini yaladığında Hermione irkildi.

"Sen iyi misin?" Ginny endişeyle sordu.

Hermione ona gülümseyerek başını salladı. "Önemli bir şey değil."

Ginny kuşkuyla kaşlarını çattı, çünkü derisinde kırmızı bir leke oluştuğunu görebiliyordu. Hermione yine de ısrar etti,

"Ben iyiyim."

"Şanslısın," dedi Ron, gözleri artık cam gibiydi. "İyi bir iyileştirme büyüsü biliyorum."

El yordamıyla asasını aradı ve Seamus onu durdurunca Ginny sevindi. "Ne zamandan beri iyileştirme büyüsü biliyorsun? Büyü yapmadan önce elini kesmen daha insancıl olur."

Tabii ki Ron . Asasını etkileyici bir şekilde sallayarak -her ne kadar hiçbir sihir ortaya çıkmasa da-, "Bilmeni isterim ki, iyileştirme sihrinde oldukça iyiyimdir," diye haykırdı.

"Gerçekten mi?" Seamus şüpheci bir kaşını kaldırdı. "Bir büyü söyle o zaman."

Ron kelimeleri ararken ağzından bir şeyler kaçırdı ve asası tekrar yanına düştü.

"Bir şey bulamadın, ha?" Dean iğneledi.

Ginny kardeşinin maskaralıkları karşısında başını salladı ve Dean güldü. Çocuklar tartışmaya devam ederken, Ginny göz ucuyla Riddle ve Hermione'ye baktı. Riddle Hermione'nin yanık elini kendi elinin içine aldı ve cildindeki öfkeyle kızarmış lekeyi inceledi. Başını salladı ve kabaca bir yorum yaptı,

"Sen bir sakarsın."

Ginny keskin bir nefes aldı ve nefesini tutarak Slytherin'e bağırma isteğiyle .

"Ben ." Hermione erkek arkadaşının duygusuz davranışından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "O bir kazaydı."

Riddle omuz silkti, görünüşe bakılırsa hiç umursamıyordu. Kayıtsız gözlerle Hermione'nin cildindeki yanığı taradı, elini bir o yana bir bu yana çevirdi. Ginny içinde öfkenin kaynadığını hissetti. Riddle'ın ne kadar korkunç bir ahmak olduğunu biliyordu ve bu küçük baş belasının birkaç iyileştirme büyüsü bildiğinden de emindi. Yine de Hermione'ye yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı.
Daha da kötüsü, yüzünde sırıtarak işaret parmağıyla kızın tahriş olmuş cildini dürttü.

"Kes şunu." Hermione elini ondan çekti ve asasına uzandı.

Ginny, Hermione'nin asasını zarifçe savuruşunu hayranlıkla ve biraz da kıskançlıkla izledi. Güçlü büyüsü havada çatırdadı ve yanık elini anında iyileştirdi. Büyü her zamanki gibi kusursuz, hatta sözsüz yapılmıştı. Ginny, Hermione'nin ne kadar yetenekli olduğunu her zaman biliyordu. Riddle ise sadece küçümseyerek burnunu çekti.

"Episkey mi?" diye alay etti. "Gerçekten mi?"

Hermione parmaklarını oynattı, elinin derisi yine . "İşe yaradı, değil mi?"

Riddle alaycı bir tavırla, "Bu ikinci yıl büyüsü," dedi.

Öyle değildi. Ginny öfkeyle Slytherin'e baktı. İyileştirme büyüsünün çoğu Hogwarts'ta öğretilmiyordu bile. Elbette Hermione transfer olduğu için bunu bilemezdi.

"Gerçekten mi?" Hermione Riddle'a bakarken gözlerini kocaman açarak sordu.

Ginny belli belirsiz, çocukların küçük tartışmalarını bitirip Quidditch tartışmasına başladıklarını fark etti. Ginny, Hermione ve Riddle'a daha çok dikkat ederek, yarım ağızla katkıda bulundu.

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "İyileştirme büyüsü zordur," dedi. "Çok fazla iyileştirme büyüsü biliyor ?"

Riddle'ın küstah cevabı, "Yeterince biliyorum," oldu.

Hermione bir kez daha onun iğneleyici sözlerine göz yumdu ve sadece başını salladı. Bakışları Riddle'ın elindeki boş fincana kaydı ve sordu,

"Başka bir şey ister misin? Sana daha fazlasını getirebilirim."

Ginny bunu daha önce de fark etmişti, Hermione'nin memnun etme konusundaki tuhaf hevesini. Ginny arkadaşının, sanki başkalarının işleriyle ilgilenmek Hermione'nin göreviymiş gibi, onun için bir şeyler yapmayı teklif ettiği zamanları sayamıyordu. Hermione'nin Riddle için bir şeyler yapmayı teklif ettiğini görmek Ginny'nin canını sıkmıştı. Slytherin'in onun nezaketinden memnuniyetle yararlanacak biri olacağı kesindi. Riddle kibirli bir tavırla başını sallayıp fincanını sözsüzce Hermione'nin ellerine tutuşturunca Ginny haklı çıktı.

†

Ginny, Riddle'ın karakteri hakkındaki değerlendirmesinde oldukça kararlıydı. Bazı insanlar sebepsiz yere kötüdür ve Riddle da onlardan biriydi. Ginny onun soğuk, sadist bir piç olduğunu birinci sınıftan beri biliyordu. Aslında, bütün okulun bildiğini sanıyordu. İnsanlar Riddle'dan korkuyordu. Bu hep böyle olmuştu. Yine de Riddle'la ilgili sorun, onun *sadece* kötü olmamasıydı. Hayır, aynı zamanda zekiydi de. Bu yüzden, yıllar boyunca Hogwarts'ta bazı kötü olaylar yaşanmış olsa da, Riddle hiçbir zaman bunların ortasında kalmamıştı. Her şeyi gölgelerden tasarladı. Kimse onun bir sonraki planlarını, hedefinin kim olabileceğini ya da nasıl saldıracağını bilmiyordu. Riddle'ı koruyan her zaman bir kanıt eksikliği, son bir şüphe kalıntısı vardı. Bu yüzden insanlar ondan korkarken, aynı zamanda ona karşı koyamıyor, hatta parmaklarını ona doğrultamıyorlardı.

Tüm bunları bilen Ginny, Hermione ile Riddle arasındaki tuhaf etkileşimi izlerken kafası oldukça karışmıştı. Dean işemek için ormana gitmiş, Seamus ve Ron da sarhoş bir halde çimlerin üzerinde yatıyorlardı. Yani Ginny tek izleyiciydi ama pek fark edilmemişti.

"Sen... sen pek , değil mi?" Hermione alt dudağını kaşıyarak Riddle'a baktı.

"Ne bekliyordun ki?" diye alay etti Riddle. "Arkadaşların ahmak."

Hermione bir parmağını Riddle'ın böğrüne sokarak, "Öyle değiller,"

dedi.

Riddle umursamazca omuz silkti. Gözlerini ondan kaçırdı ve güvensizce, "Biliyorsun... kalmak zorunda değilsin, Tom," diye fısıldadı.

Riddle'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve Ginny gözlerine inanamadı. Bu bir sırıtma ya da küçümseyici bir alay değil, gerçek bir gülümsemeydi. Slytherin'in yüzünde garip bir şekilde yersizdi. Zekice Hermione'yi kendine doğru çekti, iki kolunu Hermione'ye doladı ve sıkıca tuttu. Ginny, Riddle'ın Hermione'ye doğru eğilip başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurmasını hayretle izledi. Bu jest içtendi, Riddle'ın her zamanki sinsi davranışlarıyla çarpıtılmamıştı ve Ginny'yi bir şaşkınlık duygusuyla baş başa bıraktı.

"Seni o geri zekâlı aslanlarla yalnız bırakamam, değil mi?" diye fısıldadı Slytherin ve bu bir hakaret olmasına rağmen sesi yine de alışılmadık derecede yumuşaktı.

" *Sen* geri zekâlısın," diye mırıldandı Hermione'nin gömleğinin içine doğru.

Ginny'yi şaşırtan bir şekilde, Riddle . Bunun yerine, Hermione'nin inatçılığına hafifçe güldü. Hermione'yi rahatça kendisine yaslanabilmesi için kavrayışını yeniden ayarlarken gözlerinde hâlâ eğlence dans ediyordu. Ginny kaşlarını çattı, Riddle'ın bu garip sevecen tavrı karşısında kafası iyice karışmıştı.

Belki de çok içmişimdir... ya da daha olası bir açıklama, onu kandırıyordur.

"Hey, Ginny." Dean onun kolunu çekiştirdi, yüzünde sarhoş bir

gülümseme vardı. "Ne?"

"Hadi Büyük Göl'de yüzmeye gidelim," diye haykırdı erkek arkadaşı.

Ginny'nin hevesli olmayan yanıtı, "Dondurucu soğuk," oldu.

Dean sadece asasını çekti. "Isınma büyüsü."

Ginny gözlerini kırpıştırarak ona baktı, alkol seviyesine rağmen zekâsından biraz etkilenmişti. Sonra omuz silkti.

"Tamam."

Dean genişçe gülümseyerek onu yukarı ve göle doğru çekti.

†

Hermione Yasak Orman'da ilerlerken, Tom da onu takip ederken, "Yıldızlar çok güzel," diye düşündü.

Saat epeyce geç olmuştu ve küçük partileri dağılmıştı. Ginny ve Dean Büyük Göl'e doğru gözden kaybolmuş, Ron ve Seamus ise bir süre önce tökezleyerek şatoya geri dönmüşlerdi. Hermione aniden bir çift elin omuzlarını kavrayıp onu zorla bir ağaca doğru itmesiyle nefesini tuttu. Sonra ipeksi bir ses kulağına fısıldadı,

"Şu anda yıldızlarla pek ilgilenmiyorum."

Hermione gözlerini kırpıştırarak Tom'a baktı ve dudaklarında şeytani bir gülümseme buldu. Bir adım daha yaklaştı, göğsü artık Hermione'nin göğsüne bastırıyordu. Sonra ona doğru eğildi ve ağzını onunkinin üzerine bastırarak onu talepkâr bir şekilde öptü. Hermione'nin başı döndü ve Tom'un dudaklarını kendi dudaklarına değdirdiğini hissettiğinde içini titrek bir his kapladı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı Tom usulca. "Sanırım bana borçlusun. Beni geveze arkadaşlarına katlanmak zorunda bıraktığın için."

Hermione deneysel olarak Tom'un çekiştirdi ama kurtulamadı. Tom'un bu şekilde üzerine gelmesine rağmen ona gülümsedi. Belki de

içtiği Ateş Viskisi'ydi ama Hermione kendini oldukça maceracı hissediyordu.

"Anlıyorum," diye cevap verdi, sözlerinde sahte bir masumiyet vardı. "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim ki?"

Tom'un mavi gözlerinde ürkütücü ışık yandı ve kısık bir sesle, "Bir iki fikrim var," diye fısıldadı.

Adamın ağzı yine onunkine çarptı. Hermione usulca soludu, sonra bu soluk Tom'un aç öpücüğüyle boğuldu. Tom onun dudaklarını neredeyse acı verecek şekilde emdi ve ısırdı. Tom'un hareketleri Hermione'yi ele geçirmek için yanıp bir ihtiyaç uyandırdı. Tom onu yere doğru çekerken Hermione bunun farkına bile varmadı. Hiç yoktan kalın bir battaniye ortaya çıkmış ve şimdi yumuşak orman zeminini kaplamıştı. Hermione'nin umurunda değildi. Çılgınca bir açlıkla dilini Tom'unkine sürttü.

Elleri göğsünde dolaştı ve onu sırt üstü yatırdı. Onu açgözlülükle öpmeye devam ederek üzerine tırmandı ve dizlerini kalçalarının iki yanına koyarak onun üzerine oturdu. Dili ağzını keşfederken parmakları saçlarında geziniyordu. Tom usulca inledi ve bu onu daha da tahrik etti.

Hermione doğrulup oturdu. Gömleğinin düğmelerini açmadan önce siyah cüppesini yavaşça üzerinden çekti. Parmakları göğsünün açıkta kalan derisinin üzerinde gezindi, sıcaklığın ve pürüzsüzlüğün tadını çıkardı.
Ona doğru eğildi ve boynuna hafif öpücükler kondurdu. Aşağı doğru inip onu öperken ve tadına bakarken tenini kemirdi. Tom'un vücudu onun bakımları altında gergindi, belli ki bu pozisyona değildi. Hermione, Tom'un daha önce hiç kimseye böylesine serbest bir saltanat tanıyıp tanımadığını merak etti. Ona devam etmesine izin verecek kadar güvenmesi güven vericiydi.

Hermione Tom'un vücudunu keşfetmekten hoşlanıyordu. En son bu şekilde birlikte olduklarında, Tom'a pek dokunmamıştı. Çok çekingendi ve Tom'dan biraz da korkuyordu. Şimdi ellerini onun üzerinde gezdirmekten alamıyordu. Derisinin altında gerilen sert kasları vardı ama yer yer de yumuşaktı. Hermione, Tom'un yavaş yavaş nasıl

Tom'un tenini öperken Tom onun altında gevşedi. Kadın bir meme ucuna ulaşıp dilini onun etrafında döndürürken Tom usulca soludu.

Elleri adamın karnında geziniyor, sert göbeğin üzerinde geziniyordu. Pantolonunun bel bandına ulaşana kadar karın kaslarını inceledi. Hızla düğmeyi açtı ve fermuarı açtı.

Tom, Hermione'nin elinin pantolonuna girdiğini hissedince zevkle inlemekten kendini alamadı. Deneyimsiz kızlarla yatmayı hiçbir zaman alışkanlık haline getirmemişti - bakireler beceriksizlikleri ve bilgisizlikleriyle çok fazla iş çıkarıyorlardı - ama Hermione için memnuniyetle bir istisna yaptı.

Kızın tenini dişlediğini ve elinin boxer'ına doğru ilerlediğini hissettiğinde içinden sıcak bir arzu fışkırdı. Parmakları tereddütlüydü, dokunuşları dikkatliydi ama Tom onun ne yaptığını gerçekten bilmemesini umursamadı. Aslında, bu yüzden daha da çok zevk alıyordu. Onun keşiflerinden hoşlanıyordu ve garip bir şekilde, Hermione'nin kendisinden hoşlanıyor gibi görünmesinden de hoşlanıyordu.

Kızın parmakları hafifçe sikinin üzerinde dans ederken Tom gerildi ve gözleri kapandı. İşkence edercesine yavaşça aleti okşadı ve Tom şehvetten kudururken onun bakıcılığı altında ürpermekten kendini alamadı. Kadının dudakları tekrar onunkileri buldu ve Tom anında dilini kadının ağzına daldırdı, kadın onun sikini avuçlamaya devam ederken, Tom'un içinde ham bir arzudan başka bir şey yoktu. Kadının bu hareketi her ne kadar hoş karşılansa da Tom için çok yavaştı. Açgözlülükle Hermione'yi omuzlarından yakaladı ve şimdi onun üzerinde duracak şekilde çevirdi. Hermione gözlerini kocaman açarak ona baktı ve Tom sırıttı.

"Bu kadar alay yeter," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sıra bende."

Ona alışması için zaman bırakmadı, ama hızla kazağını başından çekti ve sütyenini çıkardı. Göğüsleri gecenin serin havasına maruz kalınca Hermione usulca soludu. Onu bu şekilde görmek Tom'u çıldırtıyordu. Açgözlülükle ellerini Hermione'nin yanlarında gezdirdi, yumuşak teninin ve yırtıklarının artık çıkıntı yapmamasının tadını çıkardı. Hermione artık o cılız, yarı aç şey değildi ve

Kıvrımlarının tadını iyice çıkarıyordu. Elleri göğüslerine uzandı ve etlerini yoğurdu, ara sıra da meme uçlarını okşadı. Hermione'nin yüzü kızarmıştı ve hafifçe nefes alıyordu.

Tom'un elleri kot pantolonuna kaydı ve aceleyle bacaklarından aşağı çekti. Önünde uzanan Hermione'ye bakarken ağzından bir inilti döküldü. Üzerindeki tek giysi siyah külotuydu. Siyah kumaşı yavaşça vücudundan aşağı çekip sonunda Hermione'yi ona gösterirken, Tom'un içinden sıcak bir arzu geçti ve doğrudan sikine yöneldi. Bir elini bacaklarının tepesine ulaşana kadar kalçasının iç kısmında gezdirdi ve Hermione zevk içinde kıvrandı. Tom'un kendi şehveti onu çıldırtıyordu, zaten arzuyla ıslanmış olan yumuşak tene temas etti ve parmaklarını onun kaygan kıvrımlarında gezdirdi. Klitorisinin etrafında dolaştı ve onu çimdikleyerek Hermione'nin nefesini kesmesini sağladı. Sonra parmakları aşağı doğru kayarak onun açıklığıyla alay etti.

"Tom!" Hermione umutsuzca onu devam etmesi için teşvik etti.

Hermione'ye sırıtarak baktı, onun üzerinde sahip olduğu gücün tadını çıkarıyordu. Yavaşça işaret parmağını kızın girişine soktu ve Hermione yüksek sesle inledi. Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdiren Tom ikinci bir parmak daha soktu. Hermione tekrar soluk soluğa kaldı, kalçaları Tom'a doğru kıpırdandı.
Parmaklarının Hermione'nin içinde kaybolduğunu görünce büyülenen adam, parmaklarını Hermione'nin içine sokup çıkarıyordu.
Hermione'nin nefes alış verişi giderek zorlaştı ve artan ıslaklık doruk noktasına yaklaştığının .

Kötü kötü sırıttı ve Hermione'nin sıcak teninden çekildi. Hermione sinirli bir miyavlama sesi çıkardı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Tom onun muhtaç bedenini görmezden gelerek elini kaldırdı ve Hermione'nin sularıyla parlayan parmaklarını inceledi. Parmaklarını ağzına götürüp yaladı ve Hermione'nin tahrik edici tadını alınca inledi. Sonra Tom sırıtarak Hermione'ye baktı.

"Tadın güzel. Ama ben senin her şeyini istiyorum."

Kızın yanaklarının kızardığını görünce memnun oldu. Yine de onu kendine çekerek daha da yaklaştırdı. Kendi işini çabucak halletti

İkisi de çıplak kalana kadar giysilerini çıkardı. İçinden çiğ bir şehvet akıyordu ve Tom bunu daha fazla uzatmaya gerek duymadı. Elini nazikçe Hermione'nin karnına koyarak onun üzerinde oldukça faydalı bir büyü yaptı. Sonra da küçük avının üzerinde yavaşça sürünerek, Hermione'nin açıkta kalan sıcak etinin görüntüsüyle ziyafet çekti. Hermione ona baktı, gözbebekleri şehvetle büyümüştü ve onun bir sonraki hamlesini bekliyordu.
Tom'un başı kıza doğru eğildi, ağzı şiddetle kızın ağzına çarparken, elleri kızın kalçalarını kavradı. Sertçe kadının bacaklarını ayırdı ve kendini arasına yerleştirdi.

Yavaşça içine doğru iterken onun boğazının düğümlendiğini duyabiliyordu. Aletinin etrafı inanılmaz derecede sıkıydı, duvarları içeri girdiğinde . Onunla sadece ikinci kez yatıyordu ve Hermione için de herhangi biriyle ikinci kez yatıyordu. Tom bunun sadece kendisiyle olmasını sağlayacaktı.

Kadının içine doğru daha fazla itti, onu gerdi, istila etti. Etrafındaki ıslak gerginliği hisseden Tom'un uyarılması neredeyse acı verici bir şeye dönüştü ve hareket etmeye, kadının içine girip çıkmaya başladı. Hermione onun altında kıvranıyor, şehvet dolu zihninin bulanıklığı içinde inliyor ve sızlanıyordu. Elleri umutsuzca Tom'un omuzlarını kavradı ve kendini sabitlemeye çalıştı. Hermione'ye doyamıyordu.
Onun altında yayılmış, ona tamamen teslim olmuş güzel görüntüsü. Tom bileklerini yakaladı ve başının üzerine doğru itti. Bir eliyle bileklerini birleştirerek battaniyeye bastırdı. Hermione hafifçe soludu ama tutkusunun sancıları içinde onu durduramadı. Tom'un diğer eli Hermione'nin kalçasını kavrayarak onu sabitledi. Sonra hızını artırdı, Hermione'nin içine daha hızlı girip çıkmaya başladı.

Çok uzun süredir kafeste tutulan bir canavar gibi, Tom şehvet ve arzusunun onu parçaladığını ve sonunda tatmin edilmeyi talep ettiğini hissetti. Artık kendini tutmak istemiyordu. Şehvetin giderek arttığını hisseden Tom, ona daha sert ve daha hızlı çarptı. Muhtemelen biraz canını yakıyordu ama kadın bunu umursamayacak kadar ileri gitmişti ve sadece yüksek sesle inliyordu. Eli kalçasını bıraktı, sıcak ve terli teninin üzerinde gezindi ve bacaklarının arasına uzandı. Parmakları ustalıkla

klitorisini okşadı ve arada bir fiske vurdu. Hermione onun dokunuşu altında ve titredi, kendini zar zor tutabiliyordu. Neredeyse oraya varmak üzereydi. Sırıtarak dudaklarını büken Tom, Hermione'nin klitorisini sertçe çekiştirdi ve içine doğru iterken sıktı.

Bununla birlikte, Hermione coşkuyla haykırdı ve Tom onun iç duvarlarının sikine kenetlendiğini hissetti. Orgazmı onu yıkarken tüm vücudu çaresizce titredi ve Tom'un kendi şehveti kontrolden çıktı. Sert ve düzensiz hamlelerle kadının içine girdi. Doruğa hızla yaklaşırken bileklerinin etrafındaki eli acımasızca sıkıldı ve tekrar hızlandı. Sonunda, yakıcı, acı verici şehvet patladı ve Tom son bir kez kadının içine kadar derine girdi. Kadının içinde patlayarak onu doldururken yüksek sesle inledi, mutlu bir şekilde serbest kaldı.

Zor ve hızlı nefes alan Tom kendini Hermione'nin üzerine bıraktı. Adam orgazmının ardından gelen ışıltıyla yıkanırken, kadının vücudu adamın altında yumuşak ve hoştu. Adamın eli Hermione'nin bileklerindeki sıkı tutuşu bırakarak yeniden hareket etmesine izin verdi. Hermione'nin parmakları
Tom'un sırtında gezindi, tenini okşadı ve saçlarının geçti. Gözleri kayarak kapandı ve onun yumuşak ve nazik temasının tadını çıkarırken harika bir şekilde doyduğunu hissetti.

†

Sakince, yıldızlar üzerlerinde parlıyordu. Tom battaniyenin üzerine yayılmıştı, ısıtıcı tılsımı hâlâ battaniyeyi hoş bir şekilde ısıtıyordu. Hermione onun yanına çekilmişti ve Tom uzun zamandır kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti.
Belki de bu gece burada kalmalılar, diye düşündü halsizce ve yanındaki kıvırcık saçlı kıza baktı. Ona sokulurken tamamen bitkin görünüyordu. Şu anki performansından sonra Tom, Hermione'nin özgür olduğunu düşünmesinin gerçekten de birkaç avantajı olduğunu kabul etmeye meyilliydi.

Tom'un düşünceleri Hermione'nin bir elini onun omzunda gezdirmesiyle kesildi. Sonra kolunu Tom'a doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diye

mırıldandı. Tom bir kaşını kaldırdı. "Bu da çıktı?"

"Sana ihtiyacım var." Hermione'nin ona daha da sıkı sarıldığını hissetti. "Seni her zaman koruyacağım."

Tom'un yüzünde bir sırıtma belirdi. "Tamamen beceriksiz bir büyücü olmadığımın farkında mısın?"

Hermione yüzünü ona doğru kaldırdı. "Kimsenin seni benden almasını istemiyorum."

Tom ona gözlerini kırpıştırdı. Onun bu itirafı karşısında şaşırmıştı, özellikle de Hermione artık ona bağlı olmadığını düşündüğü için. Normalde insanlar kendilerini rahat bırakması için dua ederlerdi.

... ve iyi bir nedeni de var.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Bir hafta sonra Hermione Tom'un yatak odasında oturuyordu. Şu anda Tom'un kitaplarını gözden geçirmekle meşguldü. Tom'un değerli kitapları tasnif etmek için kullandığı oldukça dağınık sistem ilk günden beri onu rahatsız ediyordu ve Hermione bu sorunu çözmeye karar vermişti. Bu amaçla, etrafı kitap yığınlarıyla çevrili bir rafın önünde yere bağdaş kurup oturdu. Bu sırada Tom rahat bir şekilde yatağına uzanmış ve Gelecek Postası'nın bir nüshasını okuyordu.

Hermione bir esnemeyi bastırarak ona baktı. Tom hâlâ yatak başlığına yaslanmıştı. Şimdiye kadar başı düşmüş ve gözleri kapanmıştı. Hermione uyuyan Slytherin'e sırıttı. Yerde geçirdiği zaman yüzünden bacakları hafifçe karıncalanarak ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Tom'u uyandırmamak için temkinli davranarak yatağa oturdu ve elini kaldırıp parmaklarını Tom'un parlak siyah saçlarında gezdirdi. Çok pürüzsüzdü. Kendi kontrol edilemez yelesine hiç benzemiyordu. Hermione Tom'un yüzüne baktı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve ona hiç tepki vermiyordu. Sırıtıyordu

Hermione yaramazca onun saçlarını örmeye başladı. Tom nihayet kıpırdandığında üç küçük örgü yapmayı başarmıştı. Gözlerini açmadan sordu,

"Ne yapıyorsun?"

Hermione kıkırdadı, sonra da gayet kontrollü bir sesle, "Saçını örüyorum," dedi.

Tom uzun bir iç çekti. Sonra da, "İnsan saçlarımın bunun için çok kısa olduğunu düşünüyor," diye yorum yaptı.

"O zaman bu bir hata , değil mi?"

Tom sırıttı. Hermione parmaklarını onun ipeksi saçlarından çekti ve kollarını uzatıp esnerken onu izledi. Dudaklarını bükerek sordu,

"Tom? Diğer iki Kurucu'ya ait herhangi bir ipucu bulabildin mi? nesneler?" kaşlarını kaldırması üzerine kaşlarını çattı. "Hâlâ onları arıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Tom temkinli bir ifadeyle, yatakta doğrulup otururken.

"Bir şey bulabildin mi?" Hermione beklentiyle dürttü.

İç çekti. "Sinir bozucu derecede az. Gryffindor'un amacının ne *olduğunu* bile bilmiyorum."

Bunun üzerine Hermione'nin kulakları dikildi. "Peki ya Hufflepuff'ın nesnesi? Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Var," diye izin verdi

Tom. "Gerçekten mi?"

"Bunu o kadar da zor değildi," dedi asasını çekip gövdesine doğru salladı.

Yaldızlı sayfaları olan kalın bir kitap Tom'a doğru uçtu. Hermione deri kapağın üzerine basılmış 'Conditoribus' kelimesini bir an için görebildi ve işte o zaman hatırladı.

"Arnavutluk'a gittiğimizde yanında olan kitap bu," dedi heyecanla.

Tom sayfaları çevirirken dalgın dalgın, "Evet," diye cevap verdi. "İşte burada..."

Açtığı kitabı Hermione'ye uzattı. Hermione kitabı kabul ederken ağzında küçük bir gülümseme belirdi.

"Biliyor musun, en son senin değerli kitabını okumaya cüret ettiğimde beni boğmaya çalışmıştın."

Tom şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi? Bunu hatırlamıyorum."

Hermione parmakları eskimiş parşömenin üzerinde gezinirken başını salladı. "Evet, bir daha ona beni pişman edeceğini ."

Tom ona baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Hermione onun bu olayı hatırladığını anladı. Kanepede ona yaklaştı ve şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra da masumca kulağına mırıldandı,

"Beni yanlış anlamış olmalısınız."

Hermione ona sitem dolu bir bakış fırlattı ve alaycı bir tavırla, "Evet, eminim öyle olmuştur," dedi.

Tom'un gözleri eğlenerek parladı ve Hermione başını salladı. Sonra kucağındaki kitaba baktı. Altın bir fincanın güzel bir çizimi vardı, renkleri büyülü bir tonla parlıyordu.

"Bu Hufflepuff'ın mı?"

"Evet," dedi Tom ve çizimin altındaki paragrafı işaret etti. "Kupanın üzerinde güçlü büyüler var. Görünüşe göre, eğer

Onu suyla ve belli bir büyü söylersen, su istediğin iksire dönüşür."

Hermione'nin gözleri büyüdü ve altın kupaya baktı. "Vay canına, bu inanılmaz."

"Gerçekten de öyle," dedi Tom çok daha az hevesle.

Kitabı Hermione'nin elinden aldı ve yüzünde sinirli bir ifadeyle yatağın üzerine fırlattı.

"Ne yazık ki, aptal kitapta kupanın nerede olabileceğine dair hiçbir ipucu yok."

Hermione dudaklarını büzdü. "Emin misin?"

Tom yatağın başlığına yaslandı. "Yüz kere okudum."

Hermione, "Belki bir şey kaçırmışsındır," dedi ve Kurucular kitabına uzandı.

Tom gözlerinin ucuyla ona baktı. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

"Okuyacağım," diye ilan etti ve kitabı yeniden açtı. "Keyfine

bak," diye cevap verdi kayıtsızca.

Hermione'nin gözleri sözcüklerin üzerinde dans etmeye başlamıştı bile ve Tom onun bu hevesi karşısında başını sallamakla yetindi.

"Sanırım Hogwarts'ta," diye ekledi bir süre sonra.

Hermione okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Ne?"

"Hufflepuff'ın nesnesi."

Baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkti, belli ki bilgisini ifşa etmek istemiyordu.

"Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun?" Hermione bastırdı.

Tom'un alnında derin bir kırışıklık oluştu. "Pek sayılmaz. Ve inanın bana, araştırdım."

Hermione'nin gözleri tekrar kitaba kaydı. "Belki bir şeyler bulurum."

Tom küçümseyerek homurdandı. Sonra saatine baktı. "Kaymakamlar toplantısı için neredeyse zaman geldi."

"Zaten kütüphaneye gitmek istiyordum," dedi Hermione.

Kurucular'ın kitabını tutarak ayağa kalktı. Hermione kapıdan çıkmadan önce, Tom'un siyah saçlarındaki küçük örgülerin hâlâ nasıl durduğunu eğlenerek fark etti. Başkanların buna ne diyeceğini merak ediyordu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Gölgeli dudakların aşkı nedir

Neyi aradıklarını ya da bastırdıklarını

bilmeyen, Cazibenin sonsuza dek kaydığı

Ve onların hayali şefkatini boşa mı çıkarıyor?

- George William (AE) Russell (*1867 † 1935)

Yirmi Beşinci Bölüm: Çapraz Ellerin Tanrısı

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N : Tanrım**, bu bölümde çok zorlandım, bu yüzden uzun bir ara verdim -.- Regulus, Hermione ve Tom'la olan bir sahneyi kaldırdım, çünkü bana gelmek istemedi. Belki bir sonraki bölüme koyarım. Henüz bilmiyorum. Daha fazla Regulus okumak ister misin?**

Bu bölümde fark ettim ki, Tom her zaman rahatsız edici sorulara cevap vermek zorunda kalmaktan kaçmayı başarıyor. Keşke bu yeteneğim sadece katil bir kara büyücü yazdığımda değil de gerçek hayatta da olsaydı. Lol

Yeni bölümün tadını çıkarın, . Ve eğer isterseniz yorum yapmayı unutmayın :)

Son bölümle ilgili geri bildiriminiz için teşekkürler!

Hermione Salvatore Potter, Misafir, Diane Potter, Jen103, Tari Tigerlilly, TheAlabasterPhoenyx, slayerb8, laurellestars, Misafir, Rosie, MapleofFrance, ouiplanete, yasaminyyy, WrittinInStone, Tiara2010, P.N Tran, Eliana. Amboni, DaphneKrause, Countenance, TwilightGirl100195, JasperWhitlocklsTheStud, brighteyes2889, Emmiey, xodreamerskyes, Voorpret, NY GE Pyromaniac, FadedSunset, jessanotherkid, lola, Gaia v, Obey the Muse, HellolamGracie, Summer90, sheddingeverycolor, Guest, NHEE, StarGirlPotter, Jessica, einna16, MomentoMori2, NHEE, Sailor2Moon, patricia pc, PendantOfGoddes, reader204, HereToRead84, karlaispaja, timi55, YoursAnnie, FemmeFerret, ilovecookies, Anya Evermore, markovgirl, Silvermist07, Snappy, KnoKnayme, Slytherrclaw, Aristotletruth, Freddysgirl21345

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm 25: Çapraz Ellerin Tanrısı

"Bu çok sıkıcı," diye yakındı Draco titizlikle. "Neden Kelpie'yi almak zorundaydık ki?"

Hermione ona karanlık bir bakış fırlattı ve ondan biraz uzaklaştı. "Bence bu ilginç."

Sarışın ona gözlerini devirdi. Hermione öfkeyle dişlerini sıktı ve onu görmezden gelmeye çalıştı. İnatla, küçük göletin bulanık suyuna baktı. Profesör Kettleburn sınıfını ikişerli gruplara ayırmış ve öğrencileri Yasak Orman'a göndererek her birinin farklı bir tür yaratığı gözlemlemesini ve tanımlamasını istemişti.
büyülü yaratık. Hermione, öğretmenin ders yapmak istemediğinden ve öğrencilerinden kurtulmak için onları ormana sürdüğünden şüpheleniyordu.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Muhtemelen evren ondan nefret ediyordu, çünkü Hermione sonunda Draco Malfoy'la birlikte olmuştu. Şimdi ormanın ortasındaki küçük bir gölette oturmuş, muhtemelen hiç gelmeyecek olan Kelpie'yi bekliyorlardı. Hermione elinde bir parşömen tomarı ve tüy kalemle karanlık suyu izliyor, iblis at ortaya çıkarsa not almaya hazır bekliyordu. Bu sırada Draco, üzerine serdiği siyah pelerininin kirden koruduğu orman zemininde boş boş uzanıyor ve gölete göz ucuyla bile bakmıyordu.

"Bir şeyler uyduramaz mısın?" Draco, Hermione'nin elindeki parşömeni başıyla ederek sordu.

Gözlerini ona dikti ve sert bir şekilde, "Hayır, bu hile yapmak olur," dedi.

"Merlin," dedi sarışın ukalaca. "Ve gerçekten de *Riddle'*ın kız arkadaşı olman mı ?"

Uzun süre acı çeken bir iç çekti ve kollarını başının arkasında kavuşturarak kendini yere bıraktı. Ani hareketiyle, Hermione'nin vücudu istemsizce gerildi. Bunun için kendini azarladı. korkulu bir tepki. Korkmaya hiç gerek yoktu. Draco artık ona zarar veremezdi. Yine de Hermione onun varlığında kendini rahatsız hissediyordu, özellikle de yalnız oldukları şu anda. Endişeyle pelerininin kolunu çekti. Karanlık İşaret'inin hainceteninde karıncalandığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Saat kaç?" Draco sordu, ses tonunda sinir bozucu bir sızlanma vardı.

Hermione onun her isteğini yerine getirdiği zamanları hatırlıyordu. Şimdi sadece omuzlarını silkiyordu. Draco tekrar içini çekti ve cep saatini çıkardı. Gümüş, oldukça güzel*... ve* Hermione'nin bildiği gibi *pahalı.*

"Hâlâ bir saat mi?" diye inledi Slytherin. "Bu tam bir zaman kaybı. Asla ortaya çıkmayacak."

Hermione de aynı fikirdeydi ama bunu itiraf etmektense dilini ısırmayı tercih ederdi. Kelpilerin Yasak Orman'da yaşadığından bile emin değildi. Kettleburn zaman zaman oldukça düzensiz olabiliyordu. Hermione hâlâ davetkâr olmayan su kütlesine bakarken pelerinini daha sıkı sardı. Draco Hermione'ye bakabilmek için yan yattı ve konuşarak sordu,

"Davetimi düşündün mü?"

Hermione kaşlarını çattı ve Slytherin'e baktı. "Ne?" Slytherin'in ona

gönderdiği tuhaf ve sevimli gülümseme yersizdi.
Hermione Draco'nun kendisine gülümsemesine alışık değildi ve ona temkinli bir şekilde baktı.

"Şimdiden unuttun mu?" diye alaycı bir şekilde azarladı. "Yaz boyunca seni evime davet etmiştim."

Hermione'nin parmakları kaleminin etrafında gergin bir şekilde büküldü. Asla ama *asla* Malfoy malikânesini bir daha görmek istemiyordu. Dikkatle, davetten ne kadar rahatsız olduğunu belli etmeden bu durumdan sıyrılmaya çalıştı,

"Emin değilim. Yaz boyunca ne yapacağımı henüz bilmiyorum."

Draco dudaklarını büzdü, neredeyse... *hayal kırıklığına* uğramış gibi görünüyordu*?* "En azından yaz gündönümü için gelmelisin. Ailem her yıl bu vesileyle büyük bir ziyafet düzenler."

Hermione biliyordu. Ve bundan her zaman nefret etmişti. Her yıl Hermione ve Malfoylar'ın diğer Çamurkanları, normal iş yüklerine ek olarak haftalar öncesinden bu ziyafeti hazırlamaya başlamak kalırlardı. O gün Hermione konuklara hizmet etmek zorunda kalır, yiyecek ve içecek ikram etmek için koşturur, ancak sonunda sarhoş büyücüler tarafından azarlanırdı. Her yıl, içlerinden en az biri ona küfür de ederdi.

"Mazeret yok," Draco'nun sesi pek de hoş olmayan anılarını delip geçti. "Reddedemezsin."

Yüzünde onu korkunç derecede çekici gösteren çocuksu bir sırıtış vardı. Hermione kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissetti. Bütün vücudu ayağa kalkıp kaçması için bağırıyordu.

"Erkek da getirebilirsin," diye teklif etti Draco. "Tom genellikle gündönümünde gelir zaten."

"Şey... Ben- ben ona sorarım." Hermione sesinin bu kadar titrek çıkmasından dolayı kendinden nefret ediyordu.

Neyse ki Draco fark etmemiş gibiydi. Kendi düşüncelerine dalmış, "Pff, Tom son ziyaretinde... Bana hâlâ bir Çamurkan borcu olduğunu biliyor musun? Malfoy malikanesine son gelişinde bir tane ödünç almış ve bir daha geri vermemişti."

Hermione Slytherin'e ters ters baktı, korkusu geçici olarak geçip gitmişti ve öfkeyle, "Tom hırsızlık yapmaz," dedi.

Bu bir yalandı. Hermione, Tom'un işine yarayacaksa yapmayacağı şey olmadığını öğrenmişti ama bu durumda öfkesinde haklı olduğunu hissetti.

"Öyle olduğunu söylemedim. Muhtemelen Çamurkan'ı unutmuştur," diye yatıştırmaya çalıştı Draco, muhtemelen Tom'a söyleyeceğinden korkuyordu. "Yazık oldu. Çamurkan yavaş olabilirdi ama en azından iyi eğitilmişti. Onu ne zaman aldığımızı hatırlamıyorum ama bir süredir bizdeydi."

Hermione gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Malfoylar'a satıldığı günü hâlâ hatırlıyordu. Belki Draco'nun zihninde hatırlamaya değmezdi ama onun için travmatik bir olaydı.

"Muhtemelen pes etmeliyim," diye devam etti Draco. "O Mudblood'u bir daha asla göremeyeceğim. Riddle muhtemelen onu şimdiye kadar öldürmüştür."

Hermione bu düşünce karşısında ürpermekten kendini alamadı. Draco onun üzgün halini görmezden gelerek konuşmaya devam etti, "Merlin kim bilir ne tuhaf deneyler yapıyordur. Bella'dan duyduğuma göre kendi lanetlerini geliştiriyormuş. Muhtemelen Mudblood'umu denek olarak kullanmıştır. Harika."

Tom bunu asla yapmaz! Hermione içinden ona bağırdı. Dışarıda ise sakin bir maske takmaya çabalıyordu. Draco sanki 'Penny'nin' korkunç ölümü sadece küçük bir rahatsızlıkmış gibi umursamazca omuz silkti.

"Eh, ne ki?" diye iç geçirdi. "Babam muhtemelen şimdiye kadar yeni bir tane almıştır."

Gerçekten umurunda değildi, değil mi? Hermione'nin içinde öfke kabardı. Yıllar boyunca Malfoylar için çalışmış, onların her isteğini yerine getirmiş ve karşılığında ne almıştı? Hiçbir şey. Omuz silkmekten başka bir şey.

onun sözde ölümüne. Hermione, kibirli Slytherin'e saldırmak için sabırsızlanan büyüsünün tedirginlikle büküldüğünü hissetti.

"Çamurkan'ınızın ölmüş olabileceği konusunda fazla endişeli görünmüyorsunuz."

Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Zaten boşa kürek çekiyordu. Draco ona şöyle bir baktı ve kayıtsızca, "Ailende hiç Çamurkan olmadı, değil mi?" dedi.

Hermione onun kibirli ses tonu karşısında dişlerini , "Pek sayılmaz. Hayır."

"Evcil hayvan gibi ki," dedi Draco ona. "Gerçekten bağlanmıyorsun."

"Anlıyorum." Hermione'nin sesi gergindi. "Yakınlaşmıyorsun, değil mi?"

Sesinden tüm öfkesini çıkaramamış olmalıydı, çünkü Draco kaşlarını şaşkınlıkla ona doğru kaldırdı.

"Çamurkanlar pek bir şey *yapmaz*," diye açıkladı kendinden emin bir şekilde. "Oldukça sıkıcıdırlar. Çalışırlar, uyurlar ve hepsi bu. Tek istedikleri bu. Bizim gibi değiller. Hiç biriyle konuşmayı denediniz mi? Bir Flobberworm ile konuşmak gibi. Anlayana kadar her şeyi beş kez tekrarlamak zorundasınız."

Hermione parmaklarının asasının pürüzsüz ahşabının etrafında kıvrıldığını hissederken, beyaz bir öfke dalgası onu vurdu. Asasına nasıl uzandığını bile fark etmemişti. Ağzı açıldı ve ağzından çıkanların çoğunu kontrol edemedi,

"Onlar da insan değil mi? Bizim gibi?"

Hermione'yi derin bir şaşkınlıkla tararken Draco'nun kaşlarında derin bir çatıklık belirdi. "Belki birazcık bize benziyorlar, ama hepsi bu. Onlar gerçekten çok aptallar. Basit bir işi yapmaları için eğitilmeleri aylar sürüyor. Gerçek büyüleri bile yok. Korkunç."

†

Hermione'nin derslerinin geri kalanı bir çırpıda geçip gitti. Düşünceleri başka yerdeydi. Draco'nun sözleri içini kemirirken ve sessiz öfke içini kemirirken bütün gün diken üstündeydi.

Ben yavaş değilim. Aptal da değilim!

Hermione Hogwarts'a girdiğinden beri bunu kendi gözleriyle görmüştü: Değersiz ya da eksik değildi. Bu bilgiye rağmen, Draco'nun sözleri canını yaktı. Neden onun tutarsız saçmalıklarını görmezden gelemiyordu? Bu Hermione'yi öfkelendirdi; Draco'ya böyle yalanlar yaydığı için, Safkanların hepsine bu yalanlara inandıkları için ve kendisine de bu kadar savunmasız olduğu için öfkelendi.

Hermione bu düşünceler zihnini durmaksızın yakarken, boşa geçen derslerle dolu bir günün ardından Müdürlerin ortak salonuna girdi. Bugün Tom'la henüz konuşmamıştı ve onun Draco'nun yalanlarının etkisini azaltabileceğini umuyordu. Başöğretmen'in koltukta uzandığını görünce rahat bir nefes aldı. Hermione hızla ona doğru gitti, Tom'un bacaklarını itti ve yanına çöktü. Tek kelime etmesine izin vermedi ama soğuk bir sesle şöyle dedi

"Bugün Sihirli Yaratıkların Bakımı dersim vardı ve Draco Malfoy ile çalışmak zorundaydım."

Sonra Tom'a suçlayıcı bir ifadeyle baktı. Bu bakışı görünce yorgun bir şekilde iç çekti. Dirseğini kanepenin arkalığına dayayıp başını elinin üzerine koydu. Sonra da hoşgörüyle Hermione'ye baktı.

"Ne oldu? Anlat bana."

Hermione öfkeyle gözlerini ona dikti ve yakındı, "Neden beni o derse soktun? Kendin bile almıyorsun."

"Zamanımı hayvanlara bakarak geçirmekten hoşlanmıyorum." Tom özür dilemeden omuz silkti. "Ama senin o tüy yumaklarıyla zıplayıp zamanını boşa harcamaktan hoşlanacağını düşünmüştüm."

Hermione kaşlarını çattı, onun temelde haklı olmasından rahatsız olmuştu. Bunu görmezden geldi ve öfkeyle devam etti, "Bugün kesinlikle pek eğlenmedim. Kettleburn'ün ödevleri *tamamen* anlamsızdı ve üstüne üstlük *Draco Malfoy*'la ortak oldum."

Tom bu açıklamaya gerçekten tepki vermedi. Elini saçlarında gezdirdi ve Tom'un anlayışsızlığına sinirlendiğini hissetti. Yine de Hermione'nin stres atmak için dikkatli bir dinleyiciye ihtiyacı yoktu.

"O aptal çocuk iflah olmaz," diye öfkeyle çıkıştı. "Bana hakaret etmeye devam ediyor. Neredeyse ona büyü yapacaktım. Cidden, asamı yarıya kadar çekmiştim bile. Yani, biri size aptal dese ne yapardınız?"

Tom'un gözlerindeki sıkılmış ifade hemen kayboldu ve biraz daha dik oturdu. "Malfoy sana *ne* dedi?!"

Öfkesinin biraz yatıştığını hisseden Hermione sert bir sesle, "Şey... bana kişisel olarak hakaret etmedi," diye cevap verdi.

Tom ona sertçe kaşlarını çattı. "O ne ? Anlat bana."

Hermione kanepeye yaslandı. Öfkesi de laf kalabalığıyla birlikte dinmişti ve geride kendini bitkin ve biraz da boş hissediyordu. "Draco genel olarak Çamurkanlar hakkında konuşuyordu. Aptal olduğumuzu söyledi. Ve sihrimiz... işe yaramazmış."

Bunu duyan Tom Hermione'ye daha da yaklaştı. Rahatlatıcı bir kolla onu sardı ve kendine doğru çekti. Sonra nazikçe yatıştırdı,

"Hermione, sen bir istisnasın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı ve ona baktı. Duymak istediği şey bu değildi.

"Sen özel bir şeysin," dedi Tom, açgözlülükle onun üzerinde gezinen gözlerinde onay parlıyordu. "Neden bilmiyorum ama sen

büyük bir büyü gücüne sahipsin. Bir Mudblood için inanılmaz yeteneklisin."

Hermione onun kolunu silkti. Öfkesi yeniden depreşmişti. Tom ona baktı, kızgın bakışları karşısında kafası karışmış gibiydi. Acımıştı. Hermione onun yüzündeki bu ifadeden *incinmişti*.

"Yani benim bir istisna olduğumu , öyle mi?" diye sordu küçümseyerek. "Ama genel olarak Çamurkanlar aptal ve güçsüzdür, öyle mi?"

"Tabii ki öyleler," diye cevap verdi Tom kesin bir tavırla. "Seni diğerlerinden nedir bilmiyorum. Belki de büyülü ataların vardır. Tek açıklaması bu."

Hermione onun sesindeki inancı duyunca kalbi acıyla sıkıştı. Sorarken kelimelerinden acı sızıyordu,

"Bu yüzden mi benimle vakit geçiriyorsun? Sadece sihrime ilgi duyuyorsun. Eğer öyle bir şeyim olmasaydı, benimle hiç vakit kaybetmez miydin?"

Tom'un cevap vermek için gerçekten zamana ihtiyacı yoktu, "Hayır. Yapmazdım."

Hermione keskin bir nefes aldı. İçinde kabaran öfke ellerinin titremesine neden oldu. Asasını çekip Tom'u lanetlemekten başka bir şey istemiyordu, tıpkı o gölette Draco'yu lanetlemek istediği gibi. Yine de öfkesinin içinde soğuk ve acı verici bir şey vardı. Hermione bununla başa çıkamadı ve aniden ayağa kalktı. Hermione çıkışa doğru ilerlerken Tom onun her hareketini izliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, ses tonu talepkârdı.

Hermione öfkeyle dişlerini sıktı. Başını çevirdi ve Tom'a dik dik baktı. Gözlerindeki sitem dolu parıltı dışında yüzü ifadesizdi.

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı ona.

Onun kavgacı ses tonu karşısında Tom'un gözlerinde ürkütücü bir ışık yanmaya başladı ve kara büyüsü etrafında korkuyla dans etti. Hermione onun kendisine emir vermeye kalkışmasıyla uğraşacak durumda değildi.

"Buraya gel," diye emretti Tom, ses tonu itaatsizliğe izin vermiyordu.

Hermione tamamen Tom'a döndü, gözleri iki öfkeli yarığa dönüşmüştü. Tom'un kara büyüsü havada yoğun bir şekilde dolaşıyor ve tehditkâr bir şekilde ona doğru yöneliyordu.

"Hayır," diye sertçe Tom'a çıkıştı. "Artık bana emir veremezsin."

Bununla birlikte Hermione kendi büyüsünün fırtınalı bir bulut halinde etrafında çatırdamasına izin verdi. Kindarca, Tom'un kara büyüsünü uzaklaştırdı. Artık özgür olan Hermione arkasını döndü ve kapıyı yırtarak açtı.

"Hoşça kal!" diye öfkeyle Tom'a fırlattı.

Çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Hermione öfkeyle ayaklarını sürüyerek Kafalar'ın ortak salonundan uzaklaştı. Tom'un da onu takip etmesini bekliyordu ama . Her halükârda umurunda değildi, diye karar verdi Hermione şiddetle. Yine de öfkesinin kalın tabakası altında, midesinin çukurundaki o soğukluğun büyüdüğünü hissedebiliyordu.
Hermione bunu duymazdan geldi. Herhangi bir incinmiş duyguyu beslemeye gerek yoktu. Ne de olsa Tom'un yalanları da Draco'nunkiler gibi *hiçbir anlam taşımıyordu*.

Gryffindor kulesine giden yolu yarılamıştı ki Hermione bir köşeyi döndü ve soğuk suda boğulmanın verdiği buzhissin daldı. Şok içinde nefesi kesildi ve tökezleyerek bir adım uzaklaştı.

"Affedersiniz leydim," dedi derinden gelen bir ses.

Hermione başını kaldırdı ve Kanlı Baron'un kendisinden bir adım ötede durduğunu gördü. Onu tararken yüzünde özür dileyen bir ifade vardı.

" yok," diye fısıldadı Hermione, onun aniden ortaya çıkmasıyla dengesi bozulmuştu. "Nereye gittiğime bakmıyordum."

Onu tanıyan Baron'un yüzü aydınlandı. "Ah, bu asa hırsızı. Lütfen beni affedin ama adınızı hiç sormadım."

"Ee... Rookwood," diye kekeledi Hermione. "Hermione Rookwood."

Baron onu dalgın dalgın süzdü. Hermione onun bakışları altında rahatsızca kıpırdandı.

"Bir Rookwood'a benzemiyorsun," hayalet sonunda. "Öyleyim

ama," diye kekeledi Hermione endişeyle.

Baron kuşkulu bir kaşını kaldırdı ama "Eğer seçtiğiniz isim buysa, isteklerinize saygı duyacağım" yumuşadı.

Hermione minnetle başını salladı. Sahte kimliğini tartışmayı gerçekten istemiyordu. Baron nazikçe konuyu kapattı ve onun yerine nazikçe sordu,

"Asam hâlâ size iyi hizmet ediyor mu Leydim?"

Hermione'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve asasını çekti. Hayaletin inceleyebilmesi için yukarı kaldırdı.

"Evet. En iyi asa bu."

Baron'un gri gözleri ormanda gezindi. Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bir zamanlar iyi arkadaş olsak da, o asayı şimdi görmek bana hiç keyif vermiyor. Ne yazık ki, yeni bir amaç bulduğuna sevindim."

"Ben de memnunum," dedi Hermione, parmakları asasının etrafında hafifçe kıvrılırken. "Asa olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Baron anlayışla başını salladı. Sonra gözlerini eski asasından ayırıp Hermione'ye baktı.

"Şimdi, ," dedi hayalet gülümseyerek. "Seni bu kadar acele ettiren ne? Görünüşe göre bir şey neşeli halinizi bozmayı başarmış.
"

Hermione hayaletin solgun yüzüne baktı ve Tom'un sert sözleri aklına geldi. Baron'un aniden ortaya çıkmasıyla unuttuğu öfkesi de geri geldi.

"Sorun Tom," diye itiraf etti suratı asık bir şekilde. "O çok- bilmiyorum... bazen başa çıkması zor biri oluyor."

Baron kaşlarını kaldırarak, "Peki bu Tom kim ?" diye sordu. "Sevgiliniz mi?"

Hermione omuz silkti. "Sanırım öyle de denebilir."

"Acaba Slytherin Hanesi'nden Tom Riddle'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet," diye pek de hevesli olmayan bir cevap verdi.

Baron bilerek başını salladı. "Korkarım Slytherin erkekleri her zaman zor olmuştur leydim." Hayalet usulca güldü. "Ama sanırım kadınlarımız da bir o kadar zordur."

Hermione yüksek sesle içini çekti, bu da Baron'un ona sırıtmasına neden oldu. "Umutsuzluğa kapılmayın. Biz Slytherinlerle başa çıkmak zor olabilir ama hepimiz kötü değiliz. Bir şeye gönül verdik mi, kolay kolay vazgeçmeyiz ama çok sadık oluruz. Bizim olarak kabul ettiğimiz şeyi, ne pahasına olursa olsun koruruz."

"Belki," diye homurdandı Hermione. "Ama Tom çok inatçı. Onunla konuşamazsın. Yalan da söylüyor. Gerçekten ne düşündüğünü söyleyemem. Biliyorum.

iyi davranabilir, ama sonra aniden korkunç zalimce bir şey söyler. Buna gerçekten inanıyor mu yoksa sadece canını yakmaya mı çalışıyor bilmiyorum.
beni." Öfkeyle dudaklarını büzdü ve koridorun duvarına yaslandı. "Bazen neden benimle vakit geçirdiğini bile bilmiyorum... eğer benden hoşlanıyorsa bile. O kadar *sinir bozucu* ki."

Baron onun devam eden öfkesi karşısında sırıttı ve yatıştırdı, "Biliyorum. Sevgiliniz gerçek bir Slytherin. Sizi kıskanmıyorum."

Hermione tedirgin bir şekilde elini kıvırcık saçlarında gezdirdi. "Merlin, kendimi neyin içine soktum ben?"

Hayalet bir an için onu inceledi. Sonra sanki bir sır vermek istiyormuş gibi biraz daha yaklaştı. "Bazen insanın zihnini ve kalbini yalanların ve sahteliklerin ardına gizlemesi çok daha kolaydır. Bu insanı daha az savunmasız bir hedef haline getirir."

Hermione onun gri, yarı saydam yüzüne baktı. Baron ona hüzünlü bir gülümseme fırlattı ve elindeki asaya doğru başını salladı. "Eğer daha az asabi ve daha çok Slytherinli olsaydım, o asanın etrafındaki trajedi asla yaşanmazdı."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom bir kez daha Mudblood'unu aramak zorunda kaldı. Bu can sıkıcı bir ritüel haline gelmeye başlamıştı, değil mi? Hermione'nin dün ortak salonda yaptığı patlamadan beri ondan uzak duruyordu. Bu kez korkudan değil. Tom onun kendisine karanlık bakışlar fırlattığını görmüştü. Sonra da onu açıkça görmezden gelerek hışımla uzaklaşıyordu. En azından onun onaylamamasına nasıl yol açtığını bilmiyordu. Bu bir öğrenme eğrisiydi, diye düşündü.

Tom, Malfoy onu kışkırtmayı başardıktan sonra neden Hermione'yi sakinleştirmeye çalışmadığından emin değildi. Onun ne duymak istediğini biliyordu. Hermione'nin öfkesini yatıştırmak için birkaç kısa yalan uydurması .

Yine de Tom nedense ona yalan söylemek *istememişti*.

Ve neden ki? Malfoy bir aptal olmasına rağmen, bu kez haklıydı. Çamurkanlar aptal ve güçsüz yaratıklardı.
İğrenç derecede zayıf. Hermione'nin bunu kabul etmesi ve umursamayı bırakması . Ne de olsa o onlardan biri değildi. Bütün *mesele* bu değil miydi? Hiçbir şekilde sıradan değildi. Tom'un onu istemesinin nedeni buydu: Hermione özeldi. Bunun neden arzu edilen bir şey olmadığını anlamıyordu... neden onun için bu gerçeği yalanlarla yumuşatması gerektiğini.

Hermione akıllı, güçlü ve *özeldi*. Ve tüm bunlar, *onun* tüm Tom'un.

Çamurkan'ın anlayışsızlığı karşısında başını sallayan Tom, onu aramak için şatoda dolaştı. Tabii ki onu kütüphanede buldu. Aritmetik kitaplarının bulunduğu bir rafın arkasına gizlenmiş olan Hermione masalardan birinde oturuyordu. Başını eğmiş, etrafına saçılmış kitaplarla birlikte bir rulo parşömene göz gezdiriyordu. Tom hiç konuşmadan Hermione'nin yanına gitti ve yanındaki sandalyeye oturdu.

Mudblood maskaralığını sürdürdü ve onu görmezden geldi. Başını kompozisyonundan kaldırıp bakmadı bile ve Tom biraz sinirlendi. Ona çocuksu somurtkanlığını yenmesi için bir an tanıdı, ama Hermione inatçı olmaya devam etti. Onun meydan okumasından bıkan Tom sessizliği bozdu,

"Dersten sonra Müdürlerin ortak odasına gelmedin."

Hermione etkilenmemiş bir halde, tüy kalem parşömenin üzerinde dans ederek denemesine devam etti ve hınzırca cevap verdi, "Bugün canım istemedi. Ve gelmek gibi bir zorunluluğum da yok."

Tom, Hermione'nin devam eden huysuzluğu karşısında eğlensin mi yoksa aşağılansın mı bilemedi. Hermione'nin sahte özgürlüğünü benimsemesinin kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Onu yakınında tutmanın bedelini böyle ödemek zorundaydı.

"Benden kaçıyordun," Tom, sesine biraz da kızgınlığını katarak.

Hermione yazmayı bıraktı, tüy kalemi parşömenin üzerinde geziniyordu. Kalemini bıraktı ve sonunda başını kaldırıp Tom'a baktı. Onu inceledi, kahverengi gözleri Tom'unkileri delip geçti ve sertçe şöyle dedi

"Nedenini bildiğinden oldukça eminim."

Tom onun ses tonu karşısında büyüsünün öfkeyle kıpırdadığını hissetti. Bir sonraki konuşmasında sesinde kötü niyetle örülmüş bir küçümseme vardı: "Gerçeği görmezden gelmeye devam etmek istediğin için mi?"

Hermionenin öfkeli büyüsünün yükseldiğini hissetti ve yüzünde keskin bir sırıtma belirdi. Kız ona ters ters baktı ve geri fırlattı,

"Hayır. Çünkü yalanlarınla beni aşağılamayı seviyorsun."

Tom onun anlayışsızlığıyla alay etti. "Dün söylediklerim gerçek. Ve sonunda bunu kabul etmenin ve gerçekte ne olduğunu kabul etmenin zamanı geldi."

"şeyi kabul etmemi mi istiyorsun?" Hermione alaycı bir şekilde güldü. "Bunu senden duymak çok hoş."

Tom'un yüzündeki sırıtış kayboldu ve gözlerini ona dikti. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken sesine tehlikeli bir hava karıştı.

"Çamurkanların zayıf olduğunu söylemiştin," diye alay etmeye cüret etti Hermione. "Kendi kan saflığı mantığınıza göre, onca insan arasından sizin neden birini eleştirmeye hakkınız olduğunu anlamıyorum."

Tom'un yüzü karardı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şimdi kim gerçeği göremiyor?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Melez. "O zaman sana hatırlatmama izin ver. Sen bir *Melezsin* Tom. herhangi bir Melez'den daha iyi değilsin. Bakanlığa göre doğar doğmaz öldürülmen gerektiğini hatırlatırım."

O *kelime* . Bir öfke parıltısı Tom'a sertçe çarptı ve görüşünü bir anlığına beyazlaştırdı. Öfkesi kontrolden çıkarken elleri yumruk oldu.

Kontrol. Bunu söylemeye nasıl *cüret* eder? Burada, herkesin duyabileceği kütüphanede?! Tom'un öfkeyle uluyan büyüsü bedenini terk etti ve etrafında çatırdadı. Şiddetle Hermione'ye ulaştı, onu parçalamaya susamıştı. Tom bu konuşmaya burada devam etmeyecekti. Aniden ayağa kalktı ve Hermione'yi sertçe kolundan yakaladı.

"Kitaplarınızı alın. Biz ."

Soğuk sesine ölümcül bir keskinlik karışmıştı ve Tom kendini daha fazla tutamayacaktı. Öfkeyle Çamurkan'ı kendine doğru çekti. Hermione hâlâ direniyordu ve öfkeyle ona baktı.

"Bırak beni."

Tom onun kolunu çekiştirdiğini, kendisinden uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Öfkesi tehlikeli bir şekilde alevlendi ve hırladı,

"Ayağa kalk!"

Acımasızca Hermione'yi sandalyesinden çekti. Ayağa kalkmaya zorlanırken acı içinde tısladı.

"Bırak dedim!" diye tükürerek Tom'un parmaklarını kendisinden çekmeye çalıştı.

İtirazına rağmen, Tom Hermione'yi hışımla kendisiyle birlikte sürükledi. Kadın hâlâ Tom'un elinden kurtulmaya çalışıyordu. Tom'un öfkeli büyüsü etrafını sardı ve ona sertçe emretti,

"benimle geliyorsun."

"Eğer ne yapmayı planlıyorsun?" Hermione meydan okurcasına kışkırtmaya cüret etti. "Bana itaat etmem için lanet mi okuyacaksın?"

Kadının sözlerinden sızan küçümsemeyi duyunca Tom'un öfkesi doruğa çıktı. Hermione'nin kolundaki izi acımasızca parçalayan büyüsünü durdurmadı. Huysuzca onu kendine doğru çekti ve yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde ona doğru eğildi. Sonra tehditkâr bir şekilde fısıldadı,

"Belki de senden kurtulmalıyım. Seni satarsam çok para kazanabilirim."

Hermione bir anda tüm kurtulma çabalarını durdurdu ve gözleri şok içinde açıldı. Tom'a bakarken yüzü hızla soldu. Yüzündeki tüm öfke izleri silinmiş ve yerini kuşkuyla korkuya benzeyen bir şeye bırakmıştı. Tom, Hermione'nin onun pençeleri altında ezilmeye başladığını hissetti ve daha önce onu ikiye niyetli şiddetli bir fırtına olan büyüsü tamamen söndü. Sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi aceleyle Hermione'nin etrafını sardı.

Kadının sonunda kendisine boyun eğmesinden memnun olan Tom, emir verircesine, "Birlikte yapacaksın" dedi.

Aniden karnına keskin bir şeyin saplandığını kısa kesildi. Tom yere baktı ve Hermione'nin asasını çekip ona doğru ittiğini görünce gözleri büyüdü.
Tom'un öfkesi bir anda daha da arttı. Gözlerini tekrar kıza dikti, ona bağırmaya hazırdı.

Ancak Tom daha ağzını açamadan Hermione'nin yüzündeki ölümcül sakinlikteki ifade onu durdurdu. Tüm duyguları yok olmuştu ve eli taş gibi sabit, asasıyla onu tehdit ederken gözleri kararlılıkla parlıyordu. Hermione'nin büyüsü de değişmişti. Artık öfke ya da kaybolmuş sinirinden kaynaklanmıyordu. Tom bunun yerine, ölümcül bir gücün keskinleştiğini hissetti. Kızın etrafında koruyucu bir bariyer oluşturdu ve asasına akarak saldırmaya hazırlandı. Ve birden Tom kendi asasının hâlâ cüppesinin cebinde saklı olduğunun farkına vardı.

Hermione, "Bırak," dedi.

Sesi tınısızdı ama bir emir olduğu açıktı. Tom, Hermione'nin büyüsünün ardındaki gücün arttığını hissedebiliyordu ve kendisini tehdit eden asanın ardındaki çok ciddi tehdidin son derece farkındaydı. Sesini bozmamaya çalışarak şöyle dedi,

"Hermione, sakin ol. Ben-"

Sözünü bitirmesine izin vermedi ama asasını sertçe karnına doğru itti. Hermione her kelimeyi çok net bir şekilde telaffuz ederek soğuk bir şekilde tekrarladı,

"Bırak. Me. Bırak."

Sihir, asasının ucunda tehlikeli bir şekilde uğuldadı. Bu gücün ardındaki kuvvet Tom'un cüppesinde bir delik açtı ve derisini acıyla yakarken irkilmesini bastırmak zorunda kaldı. Ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı. Bu hiç iyi değildi. Asasına asla zamanında ulaşamayacaktı ama Hermione'nin asasının içinde lanetin gücü birikirken, büyü çağırma riskini de göze alamazdı. Tom bir an içinde bir karara vardı.

"Tamam," diye yatıştırdı ve parmaklarını Hermione'nin kolundan çözdü.

Yavaşça, onu kışkırtmamak için iki elini de teslim olma jestiyle kaldırdı. Hermione bir an için tepki vermedi. Asasını hâlâ Tom'un karnına dayamış, garip bir şekilde boş gözlerle ona bakıyordu.

Hermione titrek bir nefes aldı. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı. Tom, kızın hızla uzaklaşmasını, bir sonraki raftan dönüp kütüphanenin içinde kaybolmasını izledi. Kolları iki yanına düştü ve kaşlarını çattı.
kaş. Kesinlikle onun peşinden gitmeli, onu yakalamalı ve kendisine yapmakla tehdit ettiği gibi ona küfretmeliydi. Tom yine de olduğu yerde kalakaldı. Öfkesini bile toplayamıyordu.

Tuhaf bir boşluk hisseden Tom, Hermione'nin oturduğu masaya doğru yürüdü. Eşyaları hâlâ her yere dağılmıştı ve Tom Hermione'nin boşalttığı sandalyeye çöktü. Bakışları Hermione'nin üzerinde çalıştığı kompozisyona takıldı. Biçim Değiştirme. Tom'un beyni ona işe yaramaz bir bilgi verdi. O kompozisyonu dün bitirmişti.
...Hermione'yi Başkanlar'ın ortak salonundan kovaladıktan sonra.

Tom'un eli dalgınca cüppesindeki deliğe gitti ve altındaki yanık deriyi nazikçe ovaladı. Çok öfkeli olmalıydı.

değil mi? Hermione onu tehdit etmeye cüret etmişti. Kütüphanenin ortasında kan durumundan söz ettikten sonra. Bunu onun yanına bırakamazdı. Yine de öfke hâlâ yoktu. Bunun yerine, Tom'un aklında Hermione'nin güzel gözlerindeki o kayıp bakış vardı. İtiraf etmeliydi ki, bütün bu olaya belli bir suçluluk duygusu da eşlik ediyordu. Bu oldukça rahatsız ediciydi ve Tom bu duygudan hiç hoşlanmamıştı.

Dalgın dalgın Hermione'nin eşyalarını topladı ve dikkatle çantasına yerleştirdi. Sonra da kütüphaneden ayrıldı. Tom Hermione'yi tahammül edilemez davranışları yüzünden cezalandırması gerektiğini biliyordu, ama onun hatalı olduğundan bile emin değildi. Çamurkan'ı ararken büyüsü asık suratla etrafında . *Bir kez daha...* Gözleri zihnini ürkütmeye devam etti. Yorgun ve boş. Tom bundan hoşlanmamıştı.

†

Ne gariptir ki Hermione kendini zindanlarda buldu. Onu buraya çeken muhtemelen kasvetli atmosferdi. Şu anda gözlerinden yaşlar akıyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu. En azından loş koridorlarda yalnızdı. Hermione'nin her yeri titredi ve bir adım daha atamadı. Yere çöktü, büyük bir goblenin yarı örttüğü bir köşeye saklandı. Hermione dizlerini göğsüne çekerek duvara yaslandı. Sırtındaki taş soğuktu ve yoğuşma suyu ve kirden yapış yapış olmuştu. Ne fark etti ne de umursadı.

"Seni satarsam çok para kazanabilirim.

Hermione Tom'un bunu kastetmediğini biliyordu. Tartışmanın harareti içinde ona savurduğu bir tehditti bu. Yine de bu bilgi, o sözlerin ardındaki gücü ortadan kaldırmıyordu. Hermione'yi hasta etmişti. Boğazı bastırılmış hıçkırıklarla daraldı. Avucunu ağzına bastırarak gözlerini sıkıca kapadı ve gözyaşlarını zorla uzaklaştırdı.

Ona saldıran çok fazla anı vardı. Bu sözlerin boş bir tehdit olmadığı zamanlara ait anılar. Hermione sert bir taş zeminde nasıl büzüştüğünü hatırladı.

ve kendini olabildiğince küçültmeye çalışmıştı. Saatlerce hareket etmeye cesaret edememişti. Düşünceleri korkudan başka bir şey tarafından kontrol edilmiyordu. O korkuyu hatırlıyordu
Sanki içine derin bir yara izi kazınmış gibi çok netti. Bu her şeyi kuşatan bir korkuydu ve artık kendini insan gibi hissetmeyene kadar diğer her şeyi yutuyordu. Bu korkuya sol ön kolunda keskin bir ağrı eşlik etmişti. Çirkin bir dövme derisine yeni kazınmıştı ve Hermione nedenini anlamamıştı. Tek bildiği anne babasının öldüğü ve kendisinin yalnız olduğuydu.

Hermione usulca inleyerek kollarını dizlerine doladı ve onları göğsüne doğru çekti. Sıkı bir top gibi kıvrıldı ve tıpkı o zaman yaptığı gibi ağladı. Zayıf, çaresiz, acınası. O eski korkudan tüm varlığıyla nefret ediyordu ama hâlâ ondan kurtulamayacak kadar güçsüzdü.

"Hermione?" diye seslendi yumuşak bir ses nazikçe ona.

Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını kaldırıp Tom'un başında dikildiğini gördüğünde anıları hâlâ zihnini kurcalıyordu.
İçgüdüsel olarak eli asasına gitti ve kendini savunmak için duvara yaslandı. Onun tepkisini gören Tom yavaşça Hermione'nin önüne çömeldi. Hermione'nin nefes alış verişi hızlı ve sığdı, başı dönüyordu.

"buradan," diye emretti ona kısık sesle.

Anıları hâlâ onu yalnız bırakmak istemiyordu. Tom da gitmedi.

"Hermione," diye fısıldadı yine yatıştırıcı bir sesle. " demek istemedim."

Parmaklarını kızın yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını sildi ve nazik sesiyle devam etti: "Seni asla ele vermem. Bunu biliyorsun."

Hermione onun mavi gözlerine baktı. Bir kez daha yumuşaktılar. Yine de parmakları hâlâ asasının etrafında kıvrılmıştı. Tom başını kaldırdı

Gözlerindeki şüpheyi görünce kaşlarını çattı. Sonra ona elini uzattı. Hermione gözlerindeki kuşkuyla elini yokladı.

"Koridorlarda aylak aylak dolaşırken yakalanmak istemeyiz, değil mi?" Tom o derin, kadifemsi sesiyle konuştu.

Hermione ondan biraz uzağa eğildi. Tom ona güven verici bir gülümseme fırlatarak, "Sana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Hermione hâlâ eski korkusunun esiri olmuştu ve güven duyamıyordu. Ama burada kalıp bu korkunun kendisini tamamen ele geçirmesine de izin vermek istemiyordu. Tom hâlâ ona elini uzatıyordu, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Hermione titrek bir nefes verdi. Sonra da uzatılan eli görmezden gelerek ayağa kalktı. Tom'un gülümsemesi hiç bozulmadı ve Hermione'ye kendisini takip etmesini işaret etti.

"Gel, konuşmamız gerek," dedi ve bu sefer bir emir değil bir ricaydı.

Hermione asasını sıkıca kavradığı halde sertçe başını salladı. Tom'un yüzünü rahatlama ifadesi kapladı. Sonra onu soğuk zindanlardan uzaklaştırdı ve Hermione sessizce onun yanında yürüdü.

Acı dolu anıların içinde kaybolan Hermione, terk edilmiş bir koridordaki çıplak bir duvarın önünde durana kadar Tom'u kale boyunca takip etti. Ona burada ne yaptıklarını sormadı. Yeterince önemsediğinden emin değildi. Hermione donuk gözlerle Tom'un duvarın önünde volta atmasını izledi. Çok geçmeden hiç yoktan bir kapı belirdi. Hermione bunu sorgulamadı. Nefes alış verişi yeniden titremeye başlamıştı ve umutsuzca anılarını uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Tom'un kapıyı önce onun girmesi için açtığının ancak yarı yarıya farkındaydı. Kımıldamadan ona baktı. Tom'a sırtını dönerek içeri girmek hiç de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Hermione asasını sıkıca tutarak içeri girmesi için işaret etti. Tom'un mavi gözlerinde pişmanlık gibi bir şey vardı ama Hermione umursamadı. Onu odaya kadar takip ederken asasını hiç bırakmadı.

Hermione kapıdan içeri adımını atar atmaz olduğu yerde durdu. Korkusu ve anıları kısa sürede arka plana düştü ve çevresine aval aval bakmaya başladı. Yumuşak bir tıkırtıyla kapı arkasından kapandı ve gözden kayboldu. Hermione uçsuz bucaksız bir kumsalda kalakaldı. Görebildiği kadarıyla kum ve okyanustan başka bir şey yoktu. Büyük, kızıl bir güneş ufukta alçakta asılı duruyor, denizin içinde çoktan yarı yarıya kaybolmuştu. Hafif güneş ışınları Hermione'nin teninde hoş bir sıcaklık bırakıyor ve yakındaki kum tepelerinin üzerinde uzun gölgeler oluşturuyordu.

"Bu da ne?" Hermione belli belirsiz sordu.

Tom sahilde onun yanında durdu ve şimdi ona gülümsedi. "İhtiyaç Odası."

"Başkanların ortak odasına gitmek istemediğini sanıyordum," diye açıklarken ona neredeyse beyaz kumlara oturmasını işaret etti.

Hermione hâlâ sersemlemiş bir halde kumlara uzandı. Hava oldukça sıcaktı. Tom zarif bir tavırla onun yanına oturdu ve Hermione'nin çantasını kumun üzerine bıraktı.

"Hâlâ kalenin içinde miyiz?"

"Evet," diye yanıtladı Tom nazikçe. "Ama bu oda istediğin her şeye dönüşebilir."

Hermione önündeki okyanusa bakmaya devam ederken dalgınca başını salladı. Deniz sakindi, hafif dalgalar kıyıya vuruyor ve tembelce kumları savuruyordu. Denizin kokusunu bile alabiliyordu. Tuzlu ve nemli hava, gece için yavaş yavaş soğuyan sıcak bir günün izlerini taşıyordu.

"Bunu söylememeliydim, Hermione," Tom'un yumuşak sesi onun gözlemlerini ihtiyatlı bir şekilde böldü.

Hermione başını çevirdi ve ona baktı. Ve böylece güzel okyanusun artık bir önemi kalmadı ve anıları akıp gitti.

ona geri döndü. Onlarla birlikte korkusu da. Tom kızın yüzündeki soğuk ifadeyi görünce ona biraz daha yaklaştı.

"Bu yapamayacağın bir şey," dedi Hermione, sesi ağırlaşmıştı. "Beni bıkıp usandığın eşya gibi vermekle tehdit edemezsin."

"Biliyorum," diye hemen kabul etti Tom. "Aptalcaydı."

"Bu soyut bir tehdit değil." Kısa bir süre durakladıktan sonra uyuşuk bir sesle ekledi: "Benim için değil."

Tom onun eline uzandı ve nazikçe tuttu. "Biliyorum."

Elini kaldırdı ve tenine şefkatli bir öpücük kondurdu. Sonra şaşırtıcı mavilikteki gözleri ona kaydı ve usulca, "Artık her şey farklı," dedi.

Hermione kaşlarını çattı. Tom onun kuşkusunu sezmiş gibiydi ve ona belli belirsiz bir gülümseme fırlattı. "Biri sana zarar vermeye kalkarsa, onu pişman edecek kadar çok lanet biliyorsun."

Hermione renksiz bir sesle, "Belki," diye fısıldadı.

Uyuşuk bir halde, batmakta olan güneşin kırmızı ve turuncu tonlarına ufka baktı. Çok uzaklarda bir kuşun uçtuğunu görebiliyordu, kırmızı denizde koyu bir nokta.

"Gerçekten de kanımın beni aşağı kıldığını mı düşünüyorsun?" Hermione sessizliğin içinde sordu.

Tom'a baktı. Slytherin onun yanında oturuyordu ve masmavi gözleri yavaşça Hermione'nin üzerinde geziniyor, sanki ilgili en küçük ayrıntıyı bile öğrenmek istiyordu. Hermione onun cevabını bekledi, ama o hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesinden bile bir şey anlaşılmıyordu.

Hermione gözlerinin arkasında oluşan baskıyı görmezden çalışarak, "Yalan söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadı.

Tom başını eğdi, yüzü hâlâ okunamıyordu ve "Safkanlardan daha aşağı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Hermione bir an için bunu düşündü. Büyü dünyasına girdiğinden beri herkes ona Safkanlardan daha değersiz olduğunu söylemişti. Ve o da onlara inanmıştı.

"Artık değil," Hermione sonunda bunu yüksek sesle söyleyebildi ve bir rahatlama duygusu kapladı.

Tom başını hafifçe eğdi ve sessizce cevap verdi: "Ben de öyle."

"Ama bu bir kusur mu? Ebeveynliğim mi?"

Tom'un büyüleyici gözleri, "Sen güçlüsün," derken kadının içine işliyordu.

Hermione neşeyle güldü, "Güçlü ama kusurlu."

Tom onun eline uzandı ve parmaklarını birbirine doladı. Sıkıca sarıldı ona. Bu harekette Hermione'nin görmezden gelemeyeceği sahiplenici bir doğa vardı.

"Draco Malfoy'un kusurlu olduğunu düşünüyorum," dedi Tom, sesi sakindi. "Çünkü asırlık yapılardan oluşan bir dünyaya hapsolmuş durumda.
Dolohov kusurludur çünkü kendi adına düşünemez. Regulus Black kusurludur çünkü zayıf bir büyücüdür ve kuzeni Bellatrix kusurludur çünkü dürtüleri ve arzuları tarafından yönetilmektedir."

Hermione Tom'un elinin sıcaklığının tenine sızdığını hissetti. Rahatsız edici değildi. Tom'un tutuşu onu garip bir şekilde topraklıyordu.

"Peki senin kusurun ne?"

Tom soruyu duyunca sırıtarak ağzının kenarlarını kıvırdı. Mavi gözleri Hermione'nin gözlerine kaydı ve Hermione'anlayamadığı garip bir ses tonuyla şöyle dedi

"Bende çok var."

Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Kaşları hafifçe çatıldı, onun cevabını -ya da cevapsızlığını- düşünüyordu. Tom'dan uzaklaştı ve okyanusa baktı. Güneş ufku öperken hâlâ kırmızımsı bir renkteydi. Hermione Tom'un hâlâ elini tuttuğunu hissetti. Geri çekilmedi. Bir süre sonra usulca yorum yaptı,

"Güneş hareket etmiyor."

Tom buna kıkırdadı. "Hayır, gün batımı diledim ve oda buna dönüştü."

Hermione başını iki salladı ve belli belirsiz, "Deniz kıyısına en son yıllar önce gitmiştim," dedi.

"Malfoylar tatile çıktığında mı?" Tom'un derin sesi sordu.

Ona baktı ve hafifçe başını salladı. "Ailemle birlikte oradaydım."

Tom'un kaşlarını kaldırdığını gördü. Sihirli dünyaya girmeden önceki hayatıyla ilgili ona hiçbir şey anlatmamıştı. Belki de duymak istemiyordu ve Hermione de bu konuda konuşmak istediğinden emin değildi.

Hermione usulca, "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Tom," diye fısıldadı. "Anne babasız ."

Tom dalgın dalgın onu inceledikten sonra, "Bazen keşke bilseydim," diye iç geçirdi. Sonra kuru bir sesle ekledi: "Ne de olsa ailemle tanıştınız."

Ona baktı. "Şey, onlar oldukça..."

Tom ince ince gülümsedi. "Sanırım kelime 'korkunç'."

Hermione'nin dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Belki de baban biraz hoşgörüsüzdür."

"Peki ya annem?" Tom zarif bir kaşını kaldırarak sordu.

Hermione kararlı bir tavırla, "O iyi biri," dedi. "Ondan gerçekten hoşlandım."

"Güzel mi?" Tom dilinin ucuna gelen kelimenin tadına bakarak düşündü. "Onu tanımlamak için kullanacağım sıfat bu olmazdı."

Hermione ona baktı ve ciddi bir ifadeyle, "Bence o çok özverili bir insan," dedi.

Tom düşünceli bir ifadeyle ona baktı ve Hermione onun masmavi gözlerinde kapana kısılmış gibi hissetti. Bakışlarını hızla kaçırdı ve tekrar okyanusa . Bir süre sonra ona usulca söyledi,

"Şanslısın."

"Nasıl yani?"

"Ailen hayatta," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Belki onlarla iyi geçinemiyorsun ama hâlâ buradalar."

Hermione gözyaşlarının biriktiğini hissetti ve hızla kucağındaki ellerine baktı. Bu utanç vericiydi. Neden kendini bir türlü toparlayamıyordu? Birden bir kolun omuzlarına dolanmasıyla sıçradı ve Tom'un yanına çekildi. Tom'un vücudunun sıcaklığı sakinleştiriciydi ve Hermione elinde olmadan onun yanında rahatladı.

Parmakları kızın saçlarında Tom, "Bana ailenden bahset," diye fısıldadı.

Hermione derin bir nefes aldı. Sonra ona bakmadan anılarının onu ele geçirmesine izin verdi, "Onlar sadece normal insanlardı. Diş hekimleri, bilirsiniz. Üniversitede tanışmışlardı. Sonra evlendiler ve Londra'da bir muayenehane satın aldılar. Sadece... sadece on beş dakika uzaklıkta bir eve taşındılar." Hermione'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Güzel bir evdi. Çok severdim."

Başını Tom'a yasladı ve onun hoş kokusunu içine çekti.

"Tuğla duvarlar, küçük bir ön bahçe," Hermione evini hatırladı ve sesinin oldukça titrediğini fark etti. "Annem bahçeye hep laleler ekerdi ama nedense hiç büyümezlerdi. Babam onun yerine nergis dikmesini söylerdi ama annem inatçıydı. Sonunda her bahar babam ona bir buket lale alırdı."

Hermione boğazının düğümlendiğini ve sesinin kısıldığını hissetti. Gözlerini kapattığında birkaç damla yaş süzüldü. kol sıkılaştı, sonra parmaklar gözyaşlarını nazikçe sildi.
Hermione gözlerini açtı ve Tom'a baktı. Yakışıklı yüzünde tamamen boş bir ifadeyle onu taradı, ama Hermione onun mavi gözlerinde yumuşak bir parıltı gördü. Gözlerini ondan ayırmadan devam etti,

"İlk kazara sihrim gerçekleştiğinde dokuz yaşındaydım. Arka bahçede babamın benim için yaptığı salıncakta oynuyordum. Bir şekilde kontrolümü kaybettim ve düştüm. Yere çarpıp boynumu kırmak yerine hafifçe aşağıya süzüldüm. Bu bir mucizeydi." Hermione'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "En azından babam öyle söyledi." Gülümseme çabucak kayboldu. "Ertesi gün benim için geldiler. Kapkaççılar. Onları öylece öldürdüler. Annem ve babam asla neden ölmek zorunda olduklarını biliyorlardı. Ve merak ediyorum... eğer bilselerdi, beni suçlarlar mıydı?"

Tom ona doğru uzandı ve tereddütle kıvırcık saçlarından bir tutamı yüzünden sildi.

"Yapacaklarını sanmıyorum," dedi ona nazikçe.

Hermione başını salladı. "Hayır, muhtemelen yapmazlar." Sonra gözlerini Tom'dan kaçırdı ve boş gözlerle önüne baktı. "Ama ben olmasaydım, hâlâ hayatta olurlardı."

Tom onu kendine doğru çekti. "Yakalandıktan sonra ne oldu?" diye temkinli bir şekilde sorarken eli kızın sırtını nazikçe okşuyordu.

Hermione'nin vücudundan bir ürperti geçti ve kafasında anılar uçuştu.

"Snatcher'lar beni,... ve yakaladıkları diğer çocukları alıp bizi bir kilitlediler," diye fısıldadı Hermione. "Günlerce o odada kaldık. Korkmuştum. Herkes korkuyordu.
korkmuş."

"Sonra bazı adamlar bizi almaya geldi," diye titreyerek devam etti. "İçlerinden biri beni odadan dışarı sürükledi. Gitmeme izin vermesi için yalvardım. O zaman beni dövdü. Ve ben ağladım."

Hermione nefes alışını sakinleşmeye zorladı. Yine de başını kaldırıp Tom'a bakmadı. Hikâyesine ederken gözlerinin kapalı olmasını tercih etti, "Açıklama yapmadılar. Hiç açıklamadılar. Kimse benimle konuşmadı. Ben de konuşmadım.
neler olduğunu bilmiyordum. Başka bir odaya sürüklendim. Daha fazla çocuk vardı. Bazılarının benim gibi ağladığını hatırlıyorum. Adamlar hiç umursamadı. Çocukların kollarına işaretler kazımak için... garip tahta çubuklar kullanıyorlardı." Hermione'nin vücudundan bir ürperti geçti. "Çok acıyordu. Kolum kanıyordu ve başka bir adam beni çekti. Yine yalvardım. O adam beni dövmedi. O tahta sopayı salladı ve birdenbire acıdan başka bir şey kalmadı."

Hermione durdu ve kalın kalın yutkundu. Görüntüler, duygular, kokular ona geri geliyordu. Unutmayı tercih ettiği şeylerin anıları. Dikkatle gözlerini yeniden açtı. Yüzünü kaldırıp Tom'a bakmak ona çok pahalıya mal oldu. Sakin mavi gözleriyle ona bakıyordu. Hermione devam ederken bu bakışa tutunmaya çalıştı,

"Yine diğer çocuklarla birlikte kilit altında tutuluyordum. Adamlar ara sıra geri gelip içimizden birini alıp götürüyorlardı. Onlardan ve garip güçlerinden korkmaya başladım."

"Bir gün o adamlar benim için geldiler," diye fısıldadı Hermione, neredeyse duyulmayacak şekilde. "Beni çırılçıplak soydular ve tuhaf giysiler giymeye zorladılar. Ondan sonra... bir et parçası gibi satıldım."

Tom onu dinlerken usulca başını salladı. Kolu Hermione'nin beline sıkıca sarılmıştı, "Nereye satıldın? Malfoylara mı?"

Hermione başını salladı. "Hayır. Bir tüccar. Kimse eğitimsiz bir hizmetkâr satın almaz."

"Sonra ne oldu?"

Kendini Tom'a yasladı ve yüzünü onun göğsüne saklayarak titrek bir sesle, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Mhm," diye mırıldandı ona, sırtını güven verici bir şekilde okşarken.

Hermione uzun süre öyle kaldı. Anıları yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Sonunda fısıldadı, "Geri dönemem.
Orada."

Çenesinin altındaki nazik bir el onu başını kaldırmaya zorladı. Hermione'nin gözleri hemen Tom'unkilere kilitlendi ve Tom nazikçe sordu,

"Geri dönmek mi?"

Hermione titreyerek nefes aldı. "Beni oraya geri götürme."

"Hermione, bunu söylememeliydim. Özür dilerim," dedi Tom çabucak. "Sana bir daha asla böyle davranılmasına izin vermeyeceğim."

Hermione ona bakarken kalın kalın yutkundu. "Ya benden sıkılırsan? O zaman beni satarsın."

Tom yanağını okşayarak, "Böyle bir şey asla ," diye yatıştırdı. "Seni asla ele vermeyeceğim."

Hermione onun sesindeki dürüstlüğü duydu. Ona inanmayı çok istiyordu. Köle olmaya geri dönmek onu öldürebilirdi. Umutla Tom'a baktı ve güvenlik istedi,

"Söz veriyorum."

Tom'un yüzünde bir gülümseme belirdi ve onu sıkıca kendine çekti. "Söz veriyorum."

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

' Sakin Ölüm, haçlı ellerin ve tutkusuz gözlerin Tanrısı, Sen ne armağana ne de duaya kulak asan Tanrı,

İnsanlar körü körüne sana zalim diyor,

her şeyin öldükten sonra daha değerli

olduğunu bilmeden.

- George Pellew (*1859 † 1892)

Özel

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

Yazarın notu: Merhaba sevgili okuyucularım. Bu aslında yeni bir bölüm değil, 'Lütfen, kurtar beni' için ek bir sahne. WrittinInStone'dan 23. bölüm için harika bir yorum aldım ve bu da bana bu küçük ekstra sahneyi yazdırdı. Böyle bir şey planlamamıştım ama bu fikir gerçekten hoşuma gitti. İşte Hermione ve Tom'un baş başa geçirdikleri zamanı yorumlayışım.

Buraya mı yoksa ayrı bir hikaye yüklemesine mi koyacağıma emin olamadım. Sonunda buraya geldi. Artık çok geç hehe

Keyfini çıkarın... umarım ^^ ve tabii ki beğenirseniz yorum yapın.

" ***Romantik bir Tom/Hermione zamanı. Belki Hermione tatil sırasında bir kaçamak önerebilir ve Tom'un onu sadece çift olabilecekleri bir yere götürmesini sağlayabilir. Tom için farklı olurdu ve onun böyle bir şeye nasıl tepki vereceğini görmek hoşuma giderdi."*** **- WrittinInStone**

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm 25 ¾ - Özel

Tom parmaklarını masanın üstüne vurdu, bakışları kaymakamların gözden geçirilmiş görev gezinirken sinirlendiğini hissetti. Okul Müdürü olmak bazen sinirlerini bozuyordu. Tom hâlâ Dippet'ın neden kaymakamların viziteye çıkmasında ısrar ettiğini anlamıyordu. Kuralları çiğneyenleri yakalamak için sokağa çıkma yasağı. Tom' naçizane görüşüne göre, kaymakamlar hiçbir şekilde diğer öğrencilerden daha güvenilir değildi. Bütün bunlar onun için zaman kaybından başka bir şey değildi.

Okul Müdürü olarak yaptığı işlerin yanı sıra, Tom'un Carrow için o anlamsız kompozisyonu da tamamlaması gerekiyordu. Yorgun bir şekilde elini saçlarında gezdirdi ve yatağına kıvrılıp tüm işlerini unutmayı diledi.

Şimdi düşününce, Anthony Rickett'ten de bir şekilde intikam alması gerekiyordu. Aptal Hufflepuff, Şövalyeler hakkında bazı kötü söylentiler yaymaya cüret etmişti. Elbette hiç kimsenin elinde Şövalyelere karşı gerçek bir kanıt yoktu. Tom bundan her zaman emin olmuştu. Bu yavan dramayla gerçekten uğraşmak istemiyordu. Tüm okulun Şövalyeleri hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi. Ne yazık ki, liderleri olarak tüm bu söylentileri kendi şahsından uzaklaştırması gerekiyordu... ne kadar doğru olurlarsa olsunlar. Tom yorgun bir şekilde inledi ve gözlerini kırpıştırarak kaymakamlık çizelgesine baktı.

İçinden yaktığı ağıt kapının açılmasıyla kesildi. Tom başını kaldırdı ve Hermione'nin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Başkanların ortak salonuna girdiğini gördü. Onun bariz bir şekilde iyi olan ruh hali karşısında gözlerini kıstı ve kendini daha da sinirli hissetti.

"Tom," diye cıvıldadı Hermione. "Ben de seni arıyordum."

Kadının yüzündeki gülümseme karşısında burnunu kırıştıran Tom asık suratla, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Hermione masum görünmeye çalışarak hafifçe kızarırken, arkasına bir şey sakladığında şüphesi arttı. En azından Tom'un merakı uyanmıştı.

"O da ne?" diye sordu gizli ellerini göstererek.

Hermione dişlerini göstererek sırıttı ve bir adım daha yaklaştı. "Seni arama sebebim."

Bununla birlikte Mudblood arkasından bir dergi çıkardı ve Tom'un önündeki masanın üzerine koydu.
kaymakamların programı. Tom dergiye gözlerini kırpıştırdı ve hemen kaşlarını çattı.

"Bu bir *Muggle*," diye sertçe suçladı.

Hermione başını salladı ve onun öfkesini tamamen görmezden gelerek neşeyle dergiyi çevirip açtı.

"Bunu bana Ron verdi," dedi Tom'a neşeyle. "Babası Muggle Eserlerinin Kötüye Kullanımı Ofisi'nde çalışıyor."

Kendini oldukça iğrenmiş hisseden Tom, parlak dergiye ve içindeki hareketsiz fotoğraflara ters ters baktı. Muggle teknolojisi işe yaramazdı, öyle değil mi?

"Bunu bana neden getirdin?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Hermione'nin yüzündeki o masum gülümseme bir kez daha kayboldu ve Tom'a kirpiklerini kırpıştırdı. Tom inledi,

"Ne *istiyorsun*?"

Bir makaleyi işaret etti ve heyecanla, "Bak. Harika değil mi? Kulağa harika geliyor ve kontrol , o kadar pahalı bile değil."

Tom dudaklarını büzdü ve isteksizce makaleye göz gezdirdi. Otel önerileriyle ilgili anlamsız bir gevezelikti. Dergiye dudak baktı.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

Hermione hemen parmağını test edilen otellerden birinin üzerine koydu ve mutlulukla açıkladı, "bakın. Seaton'da ve sahile çok yakın. Yürüyerek sadece beş dakika. Ve plaj gerçekten çok güzel,
"

Kızın ne istediğini nihayet anlayan Tom'un alnında derin bir kaş çatma belirdi. Derin bir iç çekerek, "Hermione, gerçekten istemiyorum-" diye reddettiğini dile getirdi.

"Biliyorum... burası bir Muggle oteli," diye fısıldadı tereddütle. "Ben sadece..."

Tom başını kaldırıp ona baktı ve Hermione'nin yüzündeki mutlu gülümsemenin eriyişini izledi. Hermione'nin kahverengi gözleri sahildeki fotoğrafa sabitlenmişti ve Tom gözlerinde hüzünlü bir şeylerin bulutlandığını görebiliyordu. Sonra bakışları ona kaydı. Umutsuz bir bakış

Tom göğsünde küçük bir sızı hissedince . Hermione ona kasvetli bir gülümseme fırlattı.

"Haklısın. Aptalca bir fikir. Sadece... Bana İhtiyaç Odası'nı gösterdiğin andan beri, o odayı düşünmeden edemiyordum.
Sahil."

Tom'un gözleri anlayarak açıldı. Eliyle resmi göstererek, "Bu ailenle gittiğin plaj, değil mi?" dedi.

Hermione dergiye baktı, dudaklarında ince bir gülümseme belirdi ve başını salladı. Tom derin bir iç çekti. Bunun için gerçekten ne zamanı ne de parası vardı. Hermione'nin yüzündeki kederli ifadeye baktı ve tekrar iç geçirdi.

Tom isteksizce, "Tamam," dedi. "Sanırım bunun için zaman ayırabilirim. Bu hafta sonuna ne dersin?"

Hermione şaşkınlıkla baktı ve Tom, Hermione'nin gözlerindeki bıkkın ifadenin nasıl kaybolduğunu ve Hermione'ye yeniden ışıldadığını görünce sevindi. Geniş bir gülümseme Hermione'nin yüz hatlarını aydınlattı.

"Gerçekten mi?"

Tom bunu neden kabul ettiğini merak ederek yavaşça başını salladı. Hermione neşeyle güldü. Kollarını Tom'un boynuna doladı ve yüzünün her tarafına öpücükler kondurdu.

"Teşekkür ederim!"

"Evet, evet," diye cevap verdi Tom asık suratla ve onu kendisinden uzaklaştırdı. "Şimdi beni yalnız bırak. Yapacak işlerim var."

Hermione başını salladı ve hâlâ ışıl ışıl parlayan yüzüyle dışarı fırladı. Başkanların ortak odası. Tom onun coşkusu karşısında gözlerini devirdi. O otelin parasını ödeyebilmek için kimi imparator ilan etmesi gerektiğini merak ediyordu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Meğer otelin resepsiyon görevlisiymiş. Gerçi Tom'un sadece küçük bir Confundus Büyüsü'ne ihtiyacı vardı, İmperius'a değil.

Kendinden memnun bir halde büyük bir otel odasına adım attı, hemen arkasından da çok heyecanlı bir Hermione geliyordu. Otelin en pahalı odasıydı ve oldukça lüks döşenmişti. Tom'un bakışları kocaman, yumuşak görünümlü kral yatağın üzerinde gezindi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. En azından bunun için gerçekten para ödemek zorunda değildi, diye düşündü kötü niyetle, spor çantasını yatağın yanına koyarken.

Bu arada Hermione odanın içinde dans ediyor, geniş gözlerle hayran hayran bakıyordu. Tom şeytani sırıtışını gizlemeye çalıştı. Hermione bazen çok iyi bir kız oluyordu ve muhtemelen onun otelden çalmasını onaylamayacaktı.

"Şu küvete bakın!" Hermione'nin heyecanlı sesi Tom'un kulaklarında çınladı. "Gerçekten çok büyük."

Tom yatağa uzandı ve Hermione'nin banyodan çıkıp mutlu bir şekilde odanın içinde zıplayarak televizyona bakmasını ve balkondan görünen güzel manzarayı hayranlıkla seyretmesini izledi. Hermione neşeyle sırıtarak Tom'un yanına, yatağa uzandı.

"Alt kattaki restoranı gördün mü? Bir şeyler yiyebiliriz," diye neşeyle gevezelik . "Ayrıca buralarda bir yerde golf sahası olması gerektiğini gördüm. Hiç golf oynadın mı? Ben oynamadım. Denemeliyiz. Otel müşterileri için daha ucuz. Ayrıca, sanırım buralarda bir çeşit yürüyüş parkuru var. Che-"

"Hermione," diye araya girdi Tom eğlenerek. "Buraya kumsal için gelmek istemedin mi? Sadece bir gece kalacağız. Şimdi oraya gitmeye ne dersin?"

Ve bir anda Hermione'nin yüzündeki mutlu gülümseme, sanki hiçbir zaman ince bir cepheden ibaret olmamış gibi kayboldu. Derin bir nefes aldı ve yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle kucağında uzanan ellerine baktı. Tom onun ani ruh hali değişikliği karşısında şaşırmıştı.

"Hermione?" Ona daha da yaklaştı. " var?" "Hiçbir sorun

yok."

Sinirli bir şekilde güldü ve sulu gözlerle ona baktı. Sonra yine hızla gözlerini ondan kaçırdı. Tom bir elini kaldırdı ve kadının çenesini kavrayarak yüzünü yukarı doğru eğdi.

"Söyle bana," diye sertçe emretti.

Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Tom'un parmakları sıkıca kavradı ve onu konuşmaya zorlayabilmeyi diledi. Ama Hermione söz konusu olduğunda şiddet istenen etkiyi yaratmazdı. O daha da fazla susacaktı. Bu yüzden Tom öfkeli büyüsünü ondan uzaklaştırdı. Sonra eğildi ve onu tekrar serbest bırakmadan önce alnından öptü.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun," dedi nazik görünmeye çalışarak.

Hermione kendini desteklemeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ellerini gergin bir şekilde evirip çevirdi. Bir an için hiçbir yanıt vermeyecekmiş gibi göründü, ama sonra titrek bir sesle söze başladı,

"Ailemle ziyaret ettiğimden beri buraya gelmemiştim. Büyücülük Dünyası'na girmeden öncesini pek hatırlamıyorum. Ama o sahili hatırlıyorum. Suyun içinde nasıl oynadığımı. Ve babamla nasıl kumdan kale yaptığımızı. Annem bana dondurma alırdı. Ben de plaj şemsiyemizin altındaki havlunun üzerinde kestirirdim..." Titreyen elini kaldırdı ve yüzüne sürdü. "Onlar son tatillerimizdi. O yıl, onlar... onlar öldüler."

Hermione'nin eli Tom'a gitti ve Tom onun bileğini nasıl sıkıca kavradığını hissetti. Hermione'nin zayıflığının Tom'un içinde küçümseme duygularının kabarmasına neden olmaması garipti. Bunun yerine, onun üzüntüsünü görmek Tom'un içinde bembeyaz bir öfke yarattı. Yine de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Lanetleyecek kimse yoktu. Tom Hermione'nin geçmişine gidip her şeyi yoluna koyamazdı. Sonunda, bunu yapabilse bile

geçmişini . Başına gelen onca şey, onu nihayetinde onun kollarına itmişti.

"Korkuyorum," diye itiraf etti Hermione sessizce. "O sahili tekrar görmekten... Gelmemeliydim."

Tom kollarının üzerinde geriye yaslandı ve Çamurkan'a baktı. Solgun yüzü ve iri gözleriyle sarsılmış görünüyordu. Tom itiraf etmeliydi ki, insanları teselli etmekte pek iyi değildi, en azından samimi bir şekilde. Ne yazık ki, her zamanki yalanlarından birini söylerse Hermione bunu hemen anlayacaktı. Sonunda Tom ona anlattı,

"Burası sadece bir plaj, Hermione."

İstediğinden çok daha duygusuzca konuşmuştu ve Hermione'nin acınası bir şekilde burnunu çekmesine neden olmaktan başka bir şey yapamamıştı. İçindeki hayal kırıklığı giderek artıyordu. Bu beklediğinden çok daha zordu, ama ona aptallık ettiğini söylemek muhtemelen her şeyi daha da kötüleştirecekti. Tom şimdi Hermione'yi buraya getirdiğine pişman olmuştu.

Belki de onun yaklaşan kızgınlığını bir şekilde hissetmişti, çünkü şimdi ona baktı ve yumuşak bir şekilde "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Tom ona baktı. Kız bunu ince bir gülümsemenin ardına saklamaya çalışıyordu ama Tom yine de yüzündeki güvensizliği ve üzüntüyü görebiliyordu. Mudblood'la uğraşmak bazen çok sıkıcı olabiliyordu. Tom hiçbir cevap vermedi ama bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendisiyle birlikte aşağı çekerek yatağa uzanmalarını sağladı. Elinde olmadan kolunu kıza doladı ve sahiplenici bir şekilde bedenini kendi tarafına çekti.

"Sana yeni bir plaj havlusu ve şemsiye alacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Mevsim pek uygun değil ama eminim sana bir yerlerde dondurma bulabilirim."

Hermione yine ağlamaklı bir şekilde burnunu çekti, ama sonra ona daha da sokuldu. Tom, kızın bir kolunu göğsüne dolayarak onu sıkıca tuttuğunu ve yüzünü gömleğine gömdüğünü hissetti. Hermione'nin sesi boğuktu ama sorduğu soruda küçük bir gülümseme duyabiliyordu,

"Sen de benimle kumdan bir kale inşa edecek misin?"

Tom biraz rahatladı. En azından onu sakinleştirmeyi başarmıştı. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını onun kıvırcık saçlarında nazikçe gezdirdi.

"Eğer istersen," diye kabul etti.

Hermione'nin kolu Tom'un etrafında sıkılaştı ve başını salladı, yüzü hâlâ Tom' gömülüydü. Tom'un yüzünde bir sırıtma belirdi. Bir süre yatakta öylece uzandılar, Tom parmaklarını Hermione'nin saçlarında gezdirmeye devam ederken Hermione de ona sokuldu.

Bir süre sonra ona, "Mayom bile yok," dedi. Tom kıkırdadı, "Zaten

hava yüzmek için çok soğuk."

"Hm." Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarında tereddütle karışık küçük bir gülümseme vardı. "Artık gidelim mi?"

Tom kızın kıvırcık saçlarından bir tutamı kulağının

arkasına sildi. "Evet."

†

Bir kumsaldı: Kum, okyanus, ciyaklayan martılar ve dalgalardan gelen nahoş bir çiseleme. Özel bir şey yoktu aslında. Tom kumsala ilgisiz şekilde bakarken, Hermione yanında durmuş, elini mengene gibi tutuyordu. Onun nasıl hafifçe titrediğini hissedebiliyordu.

"Daha yakına gitmek ister misin?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Hermione başını salladı, alt dudağı hafifçe titrerken gözlerini okyanusa dikmişti. Tom onu kaldırımdan çekip kumsala indirdi. Kumsal bomboştu. Tom biraz ötede tek başına koşan birini seçebiliyordu, ama hepsi bu kadardı. Şaşırdığından değil. Hava gerçekten de arzulanan bir şey değildi. Önlerinde çirkin bir gri renkte uzanan deniz kesinlikle davetkâr görünmüyordu. Soğuk rüzgâr Tom'un içini parçalıyordu ve o sadece sıcak otel odasına geri dönmek istiyordu.

Hermione'nin ise başka planları vardı. Kıpırdamadan Tom'un yanında durdu ve gözleri yavaşça kumların ve okyanusun üzerinde gezinerek kasvetli manzarayı seyre daldı. Hermione'ye o kadar kasvetli görünmüyordu, çünkü derin bir nefes aldı ve birden dudaklarında bir gülümseme belirdi. Başını çevirdi ve Tom'a baktı.

"Bu çok güzel."

Soğuk rüzgâr hâlâ ceketini yırtıyor ve tuzlu su yüzüne saldırıyordu, Tom başka bir görüşteydi. Yine de yalan söyledi ve şöyle dedi,

"Evet."

Hermione başını salladı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Ne kadar harika olduğunu unutmuşum."

Tom onun umutsuz ruh halinden kurtulmuş görünmesinden memnundu. Çatık kaşlarla Hermione'nin eğilip ayakkabılarını çıkarmasını ve çoraplarını çekiştirmesini izledi.

"Ne yapıyorsun?"

Hermione pantolonunu sıvarken ona gülümsedi. "Daha yakına . Suyun içinde yürüyün."

Adam ona hoşnutsuzlukla bakmaya devam ederken, kadın elini çekti. "Gel hadi."

"Neden?" Tom onun hareketleri karşısında şaşkınlıkla sordu.

Hermione tekrar eğildi ve omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Eğlenceli olduğu için mi?"

İsteksizce, sahili yalayan okyanusa baktı. Su hâlâ soğuk ve tatsız görünüyordu.

"Burada bekleyebilir miyim?"

Hermione başını salladı. "Hayır."

Tom burnunu kıvırdı ama yine de Hermione'nin onu suya yaklaştırmasına izin verdi. Hermione'nin ayaklarıyla suda sıçrarken usulca gülmesini izlerken yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. Başını salladı ve ayakkabılarıyla pantolonuna hızlı bir Impervius Büyüsü yaptı. Kız ona sitem dolu bir bakış fırlattı.

"Eğlenceyi kaçırıyorsun," diye onu bilgilendirdi.

Tom kuru bir sesle, "Hayatta kalacağım," dedi.

Sonra ona elini uzattı. Bir anda Hermione'nin yüzündeki gülümseme geri geldi ve elini sıktı. Birlikte sahile doğru ilerlediler. Hermione belli ki soğuk suyun ayaklarını dondurmasından hoşlanıyordu. Arada sırada eğilip bir deniz kabuğu alıyor ve geniş geniş gülümsüyordu. Tom onun maskaralıkları karşısında sadece başını sallayabildi, ama yorum yapmadı.

Elini sıkıca tutarken, itiraf etmeliydi ki, burası o kadar da korkunç değildi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirmi Altıncı Bölüm: Ölüm Sonrası

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: İşte buradayız, ana hikayeye geri dönüyoruz. Hermione ve Tom nihayet aralarındaki çılgın ilişkiyi düzelttiklerine göre, artık olay örgüsüne geri dönelim ;)

Her zaman olduğu gibi, umarım bölümü beğenirsiniz ve ne düşündüğünüzü bana bildirirsiniz.

Geçen bölümü ve özel bölümü inceleyen herkese çok teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz, çocuklar! ^^

Elased, Slytherrclaw, 64teeth, LeLuvTrianglePenguinGiraffe'nl, thebluefeather, Misafir, Diane Potter, Misafir, Jessica, Zeehana, hateme101, sheddingeverycolor, fspsarcastic, xodreamerskyes, Dances-With-Pen, Hashai, PinkSlytherin, TheAlabasterPhoenyx, Misafir, Misafir, StalkingMalfoy, markovgirl, sakurarules4eternity, Gullb3rg, Voorpret, FadedSunset, CraftyK13, linalove, YoursAnnie, JuliaLestrange, P.N Tran, Kathy376fun, Kaleidoscopewriter, justy13, Gaia v, Aristotletruth, Eliana Amboni, TwilightGirl100195, FemmeFerret, Silvermist07, brighteyes2889, incontatum, MapleofFrance, PendantOfGoddes, Nikki, Misafir, CasperReddrick, hphg29, patricia pc, Misafir, Misafir, Misafir, Summer90, Electray, Obey the Muse, sakurarules4eternity, Misafir, brighteyes2889, KnoKnayme, WrittinInStone, alannalove1990, Warburg, THEPrincessx, Katharina, Anna, Jen103, FadedSunset, LunaEtSidera, Gullb3rg, katiena, TwilightGirl100195, Tari Tigerlilly, Leo, satoz, A Reckless Serenade, Zeehana, TheNewCompanion

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirmi altıncı bölüm: Ölüm sonrası

Hermione parmaklarını Tom'un açıkta kalan sırtında gezdirerek teninin yumuşaklığının tadını çıkardı. Tom hâlâ uyuyordu. Hermione ona gülümsedi. Yanındaki bedeni güven vericiydi. Bir büyücünün varlığında korku ve güvensizlikten başka bir şey hissetmemesi tuhaf değil miydi? Tom ve o uzun bir yol kat etmişlerdi. Hermione ne zaman Tom'la nasıl tanıştığını hatırlasa, sanki başka bir hayattan bir rüya görmüş gibi olurdu. Arnavutluk ormanlarının vahşi doğasında kamp ondan çok korkmuştu. Hermione birden fazla kez Tom'un onu öldüreceğine ikna olmuştu.

Hermione'nin gözleri hâlâ yanında, yüzü yastığa gömülü, masumca Tom'a kaydı. Yüzünde bir sırıtma belirdi ve Hermione onun üzerine uzandı. Tom onun çıplak teninin altında harika bir şekilde sıcaktı. Hermione'nin vücuduna eklenen ağırlığın altında hafifçe kıpırdandı.

"Hermione?" diye geldi uykulu sesi.

"Evet?" diye mırıldandı eğlenerek.

Tom içini çekti ve başını yana çevirdi. "Nefes alamıyorum."

Hermione yüzünü onun siyah saçlarına gömdü. "Ne? Şişman olduğumu mu söylüyorsun?"

"Asla yapmam," diye cevap verdi Tom ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "İstediğin kadar kalabilirsin."

"Niyetim bu."

Tom'un rahatça uzandıktan bir süre sonra Slytherin tekrar konuştu, "Hermione?"

"Hm?"

"Biliyorsun, Beltain balosu gelecek hafta," diye gelişigüzel konuştu. "Cumartesi günü."

Hermione Tom'un yanından yuvarlandı ve oturdu. Tom arkasını dönerek sırt üstü yattı ve masmavi gözlerini Hermione'ye dikti.

Hermione düşünceli bir ifadeyle, "Baloyu tamamen unutmuşum," dedi. "Sanırım o elbiseyi benim için çoktan almış olmana sevindim."

Tom'un dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sana göz kulak olduğum için gerçekten şanslısın."

Hermione onun kolunu şakacı bir şekilde dürttü ve melodramatik bir şekilde, "Sen kesinlikle Tanrı'nın bir lütfusun," diye onayladı.

Slytherin küstahça, "Bunu fark etmene sevindim," dedi. Sanki tepkisini ölçüyormuş gibi, gözlerinin ucuyla ona baktı. "Benimle baloya geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Hermione keyifle homurdandı ve kendini Tom'un yanındaki yatağa bıraktı. Tembelce parmaklarını Tom'un siyah saçlarında gezdirdi ve yüzünün kusursuz tenine hayranlıkla baktı.

Hermione ona alaycı bir tavırla, "Merak etme," dedi. "O baloya yanında biri olmadan gitmene asla izin vermem. Bu nasıl görünür?"

"Pff." Tom beyaz dişlerini göstererek ona sırıttı. "Sana sahip olacağım Bilirsin, her kız biriyle çıkma fırsatını kaçırmaz.
Ben."

Hermione şüpheyle dudaklarını büzdü. "Bundan emin misin?"

Tom bu ima karşısında gözlerini kıstı ve Hermione güldü. Tom'un alnındaki kara saçları sildi ve tenine bir öpücük kondurdu.

"Biliyor musun," dedi ona, hala gülümseyerek. "Belki fark etmedin ama aslında hepsi senin biraz ürkütücü olduğunu düşünüyor."

Adam sahte bir öfkeyle gözlerini büyüttü ama Hermione yüzeyin altında gizlenen karanlık eğlenceyi görebiliyordu. Gözlerini devirdi

ve onun yanına sokuldu. Bu rahattı, bu güzeldi, diye karar verdi Hermione ve dudaklarında hoşnut bir gülümseme belirdi.

O anda Hermione'nin gözleri yatağın yanında duran okul çantasına takıldı ve en başta neden Tom'un odasına geldiğini hatırladı. Ayağıyla çantanın askısını yakalayıp yaklaştırana kadar tembelce kıvrılıp büküldü.
Başucundaki tahtaya yaslanan Hermione çantasını karıştırırken, Tom da boş boş onu izliyordu. Sonunda şeyi buldu. Hermione Tom'a zarif bir kaşını kaldırmasına neden olan bir gülümseme fırlattı, sonra çantadan siyah, deri ciltli bir kitap çıkardı.

"İşte," dedi usulca, küçük kitabı ona uzatarak. "Bu senin için."

Tom elindeki siyah kitabı şaşkınlıkla inceledikten sonra kabul . Hermione biraz gergin hissederek alt dudağını sıktı.

"Paketlemek istedim," diyerek hediye paketi olmamasını mazur gösterdi.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Bu bir hediye mi? Benim için mi?" Hermione başını sallayınca Tom, "Neden?" diye sordu.

"Gerçek bir nedeni yok," dedi, yüzü biraz ısınmıştı. "Bir süre önce Hogsmeade'den aldım. Sana daha önce vermek istiyordum ama sonra..."

Bu, o büyük tartışmayı yapmalarından kısa bir süre önceydi. Tom ona çok kızmıştı ve onu lanetlemişti. Hermione bu düşünceyle ürperdi. O günü hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Tom Curciatus Laneti'ni kullanmıştı ve Hermione ondan yine korkmuştu. Küçük kara kitap aklından çok uzakta kalmıştı. Ama şimdi... Hermione Tom'a baktı ve usulca gülümsedi. Parmakları kitabın kapağına tılsımla işlediği altın harflerin üzerinde gezindi. Altın harflerle *Tom Marvolo Riddle* yazıyordu.

"Göbek adımı nereden biliyorsun ki?" diye sordu eğlenerek.

Hermione onu şakacı bir şekilde yanından dürttü. "Kaynağımı ele vermeyeceğim."

Tom ona baktı, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı, ama başka bir şey söylemedi. Tom kitabı incelemeye devam ederken Hermione ona gülümsedi. Tom kitabı çevirdi ve boş sayfaları görünce sordu,

"Bu bir günlük mü?"

"Eğer öyle olmasını istiyorsan," diye yanıtladı Hermione. Ona yaklaştı ve başını omzuna yasladı. "Hoşuna gitti mi?"

Tom'un bakışları elindeki kitaptan kadına kaydı. Hafif bir gülümseme dudaklarını büktü. Sonra kızın şakağına bir öpücük kondurdu ve fısıldadı,

"Evet. Teşekkür ."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione Three Broomsticks'te bir masaya oturdu ve Regulus'un tabağındaki yarısı yenmiş çilekli turta dilimine baktı. Dudaklarını bükerek Slytherin'e baktı ve masumca sordu,

"Onu yemek istemiyor musun?"

Regulus tabağı Hermione'ye doğru itmeden önce ona eğlenen bir bakış fırlattı. Hermione ona gülümsedi ve çatala uzandı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, turtayı yemeye başlamıştı bile.

"Sorun değil." Regulus onun açgözlülükle yemeği ağzına tıkıştırmasını izlerken sırıttı. "Yine de, zaten bir dilim yedin, değil mi?"

Hermione omuz silkti. Deneyimlerine dayanarak, yiyeceksiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Mükemmel turtayı kesinlikle ziyan . Rekor bir sürede dilimi bitirdi, kırıntıları yaladı.

parmaklarından. Karnı doyan Hermione tembelce koltuğunda arkasına yaslandı. Üç Süpürge her Hogsmeade hafta sonunda olduğu gibi kalabalıktı, ama diğer öğrencilerin yüksek sesli konuşmaları bile Hermione'yi uykulu halinden uzaklaştıramadı.

Bir süre sonra Regulus aralarındaki dostça sessizliği tereddütle bozdu, "Hermione? Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Riddle ile hala birlikte misiniz?"

Hermione şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, şimdi kendini kesinlikle daha uyanık hissediyordu. "Evet, tabii ki. Açık olacağını düşünmüştüm."

Regulus omuzlarını silkti. "O iyi bir oyuncu." "Neden

soruyorsun?" Hermione kaşlarını çattı.

"Dürüst olmak gerekirse, Riddle hiçbir kız arkadaşını bu kadar uzun süre yanında tutmamıştır. Ben de merak ediyordum..." Regulus ona baktı. "O bir şekilde...
Kalman için sana şantaj yapıyor, değil mi?"

Hermione ona baktı ve yüzündeki endişeyi gördü. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve ona güvence verdi,

"Hayır, yapmazdı." Regulus'un gözlerine şüphe girince Hermione ekledi, "Neden sorduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, biliyorum. Ama... Tom'a güveniyorum."

Regulus ikna olmuş gibi görünmüyordu ama burnunu sokmamaya karar verdi. Usulca iç , "Tamam. Madem öyle hissediyorsun. Sadece dikkatli ol."

"Teşekkür . Ama ben gerçekten iyiyim," dedi Hermione ona gülümseyerek. "Tom da iyi." Dudaklarını büzerek, "Aslında neden bu kadar geciktiğini merak ediyorum. Ona benimle burada buluşmasını söyledim."

"Gerçekten mi?" Regulus cevap verdi, şimdi rahatsız görünüyordu. "Neyin peşinde?"

Hermione hafifçe, "Gladrags'e gitmesi gerekti," dedi. "Dün Charms sırasında okul cüppemin etekleri yandı. İlk başta fark etmedim. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Öğrencilerin üniformalarını düzenli tutmaları gerekir. Bu yüzden Tom onu tamir ettirmeye gitti."

Regulus bir an için öylece ona baktı. Hermione kaşlarını kaldırdı, onun görünürdeki şokuyla biraz kafası karışmıştı. Boğazını temizledi, hâlâ sinirli görünüyordu ve zayıf bir sesle sordu,

"Riddle... *Riddle* kıyafetlerini mi tamir ettiriyor?"

"Evet." Hermione omuz silkti. "Uzun sürmeyeceğini söyledi. Nerede olduğunu merak ediyorum."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Regulus, oldukça titrek görünüyordu.

Ona kendisini neden bu kadar şaşırttığını sormak istedi ama vazgeçti. Regulus elbette haklı olarak Tom hakkında konuşmaktan çekiniyordu. Bu yüzden konuşmayı Tom'dan uzaklaştırıp son Kadim Rünler denemesine yöneltti. Denemeyi tartışırlarken Regulus sıkıntılı bakışını çabucak kaybetti ve yine kolayca gülümsedi.
Hermione Slytherin'i izlerken keyifle çayından bir yudum aldı.

Bir süre sonra Tom nihayet ortaya çıktı. Hermione, elinde bir torba Gladrags ile içeri girdiğinde onu hemen fark etti ve masalarına doğru eliyle işaret etti. Bakışları Regulus'a kayan Tom'un yakışıklı yüzünde bir kızgınlık belirdi. Yine de onlara doğru yürüdü. Regulus'un rahat havası diğer Slytherin'i görünce anında dağıldı. Gergin bir şekilde oturduğu yerde doğruldu ve Tom'a endişeyle baktı.

Hermione ise genişçe gülümsedi. "Tom."

Ona başıyla onay verdikten sonra bakışları Regulus'a kaydı. Tom'un ifadesi diğer Slytherin'i tararken tam olarak değişmese de, yüzünde karanlık ve tehditkâr bir şey vardı. Regulus da bunu görebiliyor gibiydi çünkü rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Hermione, "," diye önerdi ve bankta onun yanındaki yeri okşadı.

Tom zarif bir şekilde onun yanına kaydı ve Gladrags Wizardwear'dan aldığı çantayı ona doğru itti.

"Tamir edildi," dedi sert bir ifadeyle.

Hermione Tom'a doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Teşekkürler."

"Bir dahaki sefere bir şeyi yakacak kadar beceriksiz olursan," diye başladı Tom bir ses tonuyla. "Bunu düzeltmek için bir büyü kullanacağım. Bu kadar yaygara koparmaya gerek yok."

Hermione hemen itiraz etti: "Bunu yapamazsınız. Sana söyledim, kurallar öğrencilerin üniforma üzerinde herhangi bir şekilde büyü kullanmalarına izin verilmediğini açıkça belirtiyor. Okudum. Bilmen gerekirdi, sen okul müdürüsün."

Tom sadece gözlerini devirdi, belli ki bu tartışmaya tekrar girmek istemiyordu. Bunun yerine koltuğundan geriye yaslandı, kollarını tembelce arkalığa sarkıtıp masmavi gözleriyle Hermione'yi taradı.

"Ee?" diye dürttü. "Neler yapıyorsun?"

Hermione kayarak bankta ona yaklaştı. Dalgınca pelerininin bir düğmesiyle oynarken, "Pek bir şey yok. Yeni bir tüy kalem aldım. Sonra Regulus'la tanıştım."

"Ah, evet. *Regulus*," dedi Tom tatlı bir ses tonuyla

Bakışları Hermione'den ayrılıp diğer Slytherin'e kaydı. Tom'un yüzünde rahat bir gülümseme vardı, ama gözlerini kaplayan buz tabakası buna ihanet .

"Regulus, ne tesadüf," diye izin verdi Tom. "Söyle bana, burada kız arkadaşımla yalnız başına tam olarak ne yapıyorsun?"

Yumuşak sesi, sorusunun altındaki tehditkâr havayı tam olarak gizleyemiyordu. Hermione, Regulus'un gözlerinin açıldığını gördü. Umutsuzca bir yanıt ararken iyice solmuştu. Çay fincanını kavrarken parmakları titriyordu. Hermione Tom'a sitem dolu bir bakış fırlattı. Tom ona aldırmadı ama Regulus'a korkutucu bir bakış fırlattı.

"Tom," dedi Hermione, dikkatini çekmek için kolunu çekiştirerek. "Onun benim arkadaşım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tom'un buz mavisi gözleri kızın üzerinde durdu ve keskin bir ifadeyle, "Belki de bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Hermione onun yüzündeki tehditkâr ifadeye gözlerini kırpıştırarak baktı. Hiç etkilenmemişti, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve sertçe cevap verdi,

"Belki de umurumda değildir."

Gözlerinin ucuyla Regulus'un onun küstah cevabı karşısında irkildiğini gördü. Tom ona ters ters baktı. Tom'un büyüsü havada korkuyla titreşiyordu ama Hermione onun büyüsünü Karanlık İşaret'ten uzak tuttuğunu fark etti. Öte yandan Regulus o kadar şanslı değildi ve Tom'un büyüsü ona acımasızca saldırdı.

"Regulus benim arkadaşım," diye sertçe açıkladı Hermione.

Tom sert bir cevap vermemek için ağzını ince bir çizgi halinde sıktı. Sonra soğukkanlılığını yeniden kazanmış gibi göründü ve öfkeli büyüsü azaldı. Hafifçe kabul ederken dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi,

"Madem ısrar ediyorsun." Tom, Regulus'a döndü ve rahatsız edici derecede kibar sesine tehditkâr bir ton katarak uyardı: "Umarım Hermione'nin sana sadece *arkadaşlık* teklif ettiğini anlamışsındır. Yani ona çok yaklaşırsan, hatta dokunursan, bir daha elimi tutamayacağından emin olabilirsin."

"Evet, tabii ki," diye kekeledi Regulus, Tom'dan korktuğu belliydi.

Tom'un dikkati diğer Slytherin'den ayrılıp Hermione'ye döndü. Üzerindeki tehditkâr hava bir anda kayboldu ve dişlerini sevimli bir gülümsemeyle parlattı. Hermione gözlerini devirdi. Tom bazen *gerçekten* de ürkütücü olabiliyordu. Ama Hermione onun davranışları hakkında yorum yapamadan, Regulus sesi hafifçe titreyerek konuştu,

"Sanırım şimdi gitsem daha iyi olacak."

"Ne?" Hermione ona doğru dönerek, "Ne?" dedi. "Hayır, lütfen. Gitmek zorunda değilsin."

Regulus ona usulca gülümsedi, ama kız onun gözlerinin ucuyla Tom'u süzdüğünü görebiliyordu.

"Zaten Potage'a gitmem gerekiyor. Eski kazanım neredeyse paslandı."

Hermione isteksizce, "Ah, tamam," dedi. "Sonra görüşürüz o zaman."

Regulus sanki bu kovulmayı bekliyormuş gibi aceleyle ayağa kalktı. Hesabı ödemek için masaya birkaç bozuk para koyarken elleri titriyordu.
Sonra Hermione'ye gergin bir gülümseme fırlattı ve hızla oradan ayrıldı. Hermione, Tom gidene kadar onun barda dolaşan halini izledi. Sonra Hermione'nin dikkati Tom'a kaydı.

"Onu kaçırdın."

"O bir korkak," diye karşılık verdi Tom, ses tonu özür dilemekten uzaktı. "Onunla vakit geçirmemelisin."

Hermione ona ters ters bakarak, "Neden arkadaşlarına bu kadar kötü davranmak zorundasın?" diye çıkıştı.

Tom kıs kıs gülerek, "Onlar benim arkadaşım değil," diye cevap

verdi. Kadın ona kaşlarını çattı. "O zaman neden onlarla vakit

geçiriyorsun?"

Tom zarif bir kaşını kaldırdı ve mavi gözleriyle onu inceledi. "Oldukça faydalı olabilirler."

"Ne için?" Hermione kuşkuyla sordu.

Tom'un dudaklarında iğrenç bir sırıtma belirdi. "Yapamadığım ya da yapmak istemediğim şeyler var, işte burada işe yarıyorlar." Karanlık bir kahkaha atarken beyaz dişleri parladı. "Ne de , Okul Müdürü olarak *uygunsuz* bir şeye söz konusu olamaz. Yine de takipçilerim-"

" *Takipçiler* mi?" Hermione bu kelimenin tadını alınca tiksintiyle burnunu kırıştırdı.

Tom tembelce başını salladı ve açıkça onu kızdırmaya çalışarak, "Onlar kendilerine emir verilmesini senden daha çok seviyorlar," dedi.

Hermione dişlerini sıkarak, "Anlıyorum," diye söylendi.

"Sorun nedir?" Tom sesinde sahte bir masumiyetle sordu. "Hiçbir

şey," diye cevap verdi kısık bir sesle.

"Hm." Tom onu ilgiyle tararken. "Emin misin? Seni rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyorsun."

Hermione onun eğlendiğini duyunca öfkelendi ve ona sertçe çıkıştı, "Neden rahatsız olayım ki? Belli ki senin için her şey tıkırında gidiyor."

Kadının keskin ses tonu karşısında Tom'un neşesi kaçtı ve "Hermione," diye uyardı.

Başını iki yana salladı ve "Bana 'Hermione' deme," dedi.

Tom'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hermione bunu görmezden geldi ve sesini sert bir alaycılıkla çarpıtarak devam etti,

"Elbette her şey yolunda. Sözde dostlarınıza paçavra muamelesi yapıyor ve onları *kötü işlerinizi* yapmak için kullanıyorsunuz. Bu neden rahatsız edici olsun ki?"

Tom kaşlarını çattı. Hermione onun bu kafa karışıklığının etkisinde ve davranışlarının şüpheli görünmesine gerçekten şaşırmadığını umdu.

"Yani şimdi o adamlara acıyor musun?" diye alay etti. "Unutmayın Sana nasıl davrandıklarını... *Malfoy'*un sana nasıl davrandığını. Sence onlar da aynı muameleyi hak etmiyorlar mı?"

Hermione bunu duyunca homurdandı. "Ne tür aptalca bir tartışma bu?"

Tom onun ses tonundan gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. Bunu atlatmak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı, sonra sordu, "Draco Malfoy'un sana pislik gibi davrandığı onca yıldan sonra benim emrimde olmayı gerçekten hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Lütfen Tom," diye Hermione. "Sırf benim *intikamımı* almak için Slytherinli arkadaşlarına bok gibi davrandığını söyleme bana. ama, bu koca bir yalan olur, değil mi?"

Tom ona gözlerini kırpıştırdı ve bir süre sonra düşünceli bir ifadeyle konuştu,
"Biliyor musun, o zamanlar konuşmadığın ve sadece sana söyleneni yaptığın zamanlarda seni daha çok seviyordum."

Hermione bir an için ona ters ters baktı ve ciddi ciddi ona küfretmeyi düşündü. Tom'un yüzündeki o pürüzsüz maske çatlarken asasını çekmek istedi. Dudakları haince kıpırdadı, sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. Hermione onun gözlerinde alaycı bir parıltı gördü ve öfkesi yatıştı. Başını ona doğru salladı, şimdi kendisi de sırıtıyordu ve onu itti.

"Korkunçsun."

Tom sadece omuz silkti. Bakışları Regulus'un masanın üzerine bıraktığı bozuk paralara kaydı ve hafifçe yorum yaptı,

"Sanırım zengin arkadaşın senin için de para ödedi." Hermione'ye . "Gördün mü, Siyah'ın da işe yarar yanları var."

Hermione kaşlarını çatarak ona baktı ama konuyu daha uzatmamayı tercih etti. Onun yerine bornozuyla birlikte çantasını kaptı ve ayağa kalktı.

"Gidelim mi?" diye sordu Tom'a. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Tom başıyla onayladı ve onu bardan çıkarken izledi. Hogsmeade'de dolaşırlarken Hermione derin düşüncelere dalmıştı. Düşünceleri hâlâ Tom'un arkadaşları ya da *takipçileri* hakkında söyledikleriyle dans ediyordu. Hiçbirinden hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Bazen yalnızlık çekmiyor muydu? Kendi ailesini bile sevmiyordu. Hermione yanında yürüyen Slytherin'e bakarken dudağını kaşıyordu. Tom onun dikkatini fark etti ve kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Hermione tereddütle, "Ailenden neden bu kadar hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

Anne babasından söz edilince Tom'un yüzü karardı. Hermione hemen onu yatıştırmaya çalıştı, "Yani... babanla neden bu kadar iyi geçinemediğini anlayabiliyorum. Onunla tanıştığımda biraz... *zor* biriydi. Ama annen gerçekten çok nazikti. Ona neden bu kadar kızgınsın?"

Karanlık kaşları Tom'un yüzünden ayrılmadı. Keskin mavi gözleri Hermione'ye dikilmiş, onun gergin bir şekilde kıpırdanmasına neden olmuştu. Tam Hermione onun hiçbir cevap vermeyeceğini düşünürken, Tom zehirli bir şekilde tükürdü,

"Annem bir yalancı."

Hermione onun yaklaşan büyü fırtınasının etrafını acımasızca sardığını hissedebiliyordu. Yine de, "Sana ne zaman yalan söyledi?" diye sormaya cesaret etti.

Tom ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı ve uğursuz büyüsünün havada çıtırdamasına izin verdi. Konuşurken sesi sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu ama kenarlarda karanlık bir şeyler gizleniyordu,

"*Sevgili annem* bana büyücülük dünyası hakkında hiçbir şey anlatmadı. Hogwarts'tan gelen mektubu almadan önce büyücüler hakkında hiçbir fikrim yoktu.

vardı."

Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ona bakakaldı. "Bilmiyor muydun?"

Tom öfkeyle sokakta duran bir çakıl taşını tekmeledi. "Bir şey değil."

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Merope'nin kendisi de bir cadıydı. Neden hiçbir şey söylememişti?

"Ama... peki ya senin kazara yaptığın büyü? Ailen bunu nasıl açıkladı?"

Tom'dan sert bir kahkaha yükseldi. "."

"Ah." Hermione mırıldandı ve endişeyle ona baktı.

Kazara yaptığı ilk büyüyü hatırlıyordu. Çok tuhaf bir olaydı, göz ardı edilebilecek bir şey değildi. Hermione'nin ailesi bile bunu açıklayamamıştı. Bundan sadece bir gün sonra, Snatcher'lar onu bulmuş ve götürmüştü. Hermione o anı hatırlayınca ürperdi. Tom'un soğuk sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı.

"Anaokulundayken grubumuzun bir tavşanı vardı," dedi ona sertçe. "Bir çeşit maskottu."

Bu işin nereye varacağını bilmediği için kaşlarını çatarak ona baktı. Tom onun şaşkın bakışlarını görmezden geldi ve devam etti,

"Çocuklardan biri, Billy Stubbs, o tavşanı çok severdi. beni pek sevmezdi..."

Tom'un buz mavisi gözleri ona bakarken duygulardan arınmıştı. Boş bir gülümsemeyle, "Billy... beni bir türlü rahat bırakmıyor," dedi.

Hermione onun sesindeki karanlık dip akıntısını yakalayınca çekingen bir tavırla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Billy beni kızdırmaya karar verdiğinde diğer çocuklar bahçede oynuyordu." Tom'un kaşları bu anıyı hatırlayınca hafifçe çatıldı. "Oldukça... *kızgındım*. Bu yüzden içeri girdim ve kendimi bizim grubun odasında buldum. Ve işte oradaydı, o aptal tavşan."

Tom omuz silkti. "Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama bir şekilde öfkem büyümü körükledi. Tavşan öldü ve bedeni yeniden ortaya çıktı, kirişlerden sarkıyordu." "Billy çok perişandı." diye bitirirken yüzüne rahatsız edici bir gülümseme yayıldı.

Hermione gözlerini kırpıştırarak Tom'un sakin yüzüne baktı ve kekeledi, "Bu... şey... oldukça *gelişmiş* bir büyü, öyle değil mi?"

Tom yine omuz silkti. Gözleri ilgisizce bir vitrinin üzerinde dolaştı. Hermione onun bu ilgisiz tavrından rahatsız oldu.

"Kimse... şey... sizden şüphelenmedi mi?"

Tom'un bakışları tekrar ona kaydı. Yüz hatlarında çarpık bir eğlence belirirken, "Evet, öyle. Ama bunu nasıl kanıtlayacağız?" Melodik bir kahkaha onu terk etti. "Sanırım annem biliyordu. Ama o da hiçbir şey söylemedi. İçeri girmek ister misin?"

Tom az önce önünden geçtikleri dükkânı işaret etti. Tabelada Zonko'nun Yeri . İçerisi öğrencilerle doluydu. Hermione başını salladı.

"Hm. Tomes and Scrolls'a gidebiliriz." Tom onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Evet, kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı Hermione, düşünceleri hâlâ onun hikâyesi etrafında dönüyordu.

Tom ona doğru uzandı ve Hermione parmaklarının elinin etrafında kıvrıldığını hissetti. Onu diğer öğrencilerin arasından geçirirken nazikçe tuttu.

"Biliyor musun, o tavşan olayından sonra Billy Stubbs bir daha bana sataşmaya kalkmadı," diye devam etti Tom önceki hikâyesine.

Hermione alaycı bir ifadeyle, "Hiç şaşırmadım," diye fısıldadı.

Bir kaşını kaldırdı ama cevap vermedi. Hızla Tomes and Scrolls'a vardılar. Kitapçı Three Broomsticks'teki kadar kalabalık değildi ve Hermione rahat bir nefes aldı. Tom onu daha karanlık kitapların bulunduğu bir rafa doğru çekti ve başlıkları gözden geçirdi. Bir yandan göz gezdirirken, bir yandan da sanki hiç yarıda kesilmemiş gibi hikâyesine devam etti,

"Billy Stubbs beni yalnız bıraktı ama bu diğer çocukların benimle alay etmesine engel olmadı."

Hermione ona baktı. "Bunu neden yaptılar?"

Tom kaşlarını çattı ve sonra itiraf etti: "Hiçbir fikrim yok."

Bunu bir süre düşündükten sonra çarpık bir neşeyle açıkladı: "Dennis ve Amy en kötüleriydi. Düpedüz tahammül edilemezlerdi. Alayları, anaokulu grubumuzun deniz kenarına yaptığı bir gezi sırasında zirveye ulaştı. Ben onlara hiçbir şey yapmamıştım ama Dennis ve Amy beni rahat bırakmadılar."

Tom raftan kalın bir kitap çıkardı. Sayfaları çevirerek hafifçe devam etti, "Beni ittiler, saçımı çektiler ve kolumu büktüler. Çok sinirlendim ve bir şekilde sihrim bizi alıp götürdü. Üçümüz bir mağarada yeniden ortaya çıktık. Deniz mağarayı sarp bir kayalığa dönüştürmüştü."

"Görünmez mi oldun?" Hermione şaşkınlıkla sordu.

Tom başını salladı. "Bilinçli olarak değil. Her neyse, Dennis ve Amy çıldırdı ve ikisi de ağladı." Yüzünde iğrenç bir kendinden memnuniyet ifadesi belirdi. "*Çok* sıkıcı olmaya başladılar. Ben de ayrıldım."

"Nasıl?"

Tom kötü kötü sırıttı. "Büyüm yine bana yardım . Bir Muggle çok başarılı olmadan o mağaradan .

Aslında dağcı." Kalın kitabı rafa geri koydu ve usulca içini çekti, "O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti."

"Ne demek istiyorsun?"

Tom donuk gözlerle ona baktı ve şöyle dedi: "Bir süre sonra anaokulu öğretmeni Amy ve Dennis'in kaybolduğunu fark etti. Paniğe kapıldı ve sonunda polisi aradı. Onlar da sahil güvenliğe haber vermişler. O sırada ailelerimiz aranmış ve teker teker çocuklarını almaya gelmişler."

"Seni de ailen mi aldı?" Hermione Merope Riddle'ı düşünerek merak etti.

Tom'un sesi buzgibi , "İkisi de öyle. Yemin ederim, iki saatlik yol boyunca kimse tek kelime etmedi. Neden bu kadar üzgün olduklarını anlamıyorum. Demek istediğim, Amy ve Dennis'i sel mağarayı tamamen sular altında bırakmadan önce buldular."

Bunun üzerine Hermione keskin bir verdi. "Ölebilirler miydi?!"

Tom ona sadece ters ters baktı ve sinirli bir şekilde "*Yapmadılar*." dedi.

Devam ederken öfkesi sesini terk etti ve yerini acıya bıraktı, "Little Hangleton'a vardığımızda babam hemen önce bana sonra da anneme bağırmaya başladı. Sonra beni odama gönderdiler ve gece geç saatlere kadar tartıştıklarını duydum."

Tom bu konuşmada ilk kez Hermione'nin gözlerine bakamadı. "Ondan sonra ailem beni uzaklara gönderdi..." derken sesi garip bir şekilde yumuşaktı.

Durdu ve ellerine baktı. Hermione ona doğru uzandı ve nazikçe elini tuttu. Nazikçe sordu,

"Seni nereye gönderdiler?"

Tom'un mavi gözleri isteksizce Hermione'ye baktı. Tom'un gözlerindeki güvensizliği görünce cesaretle elini sıktı. Tom fısıldarken sesi çok yumuşaktı,

"Akıl hastanesine."

Hermione'nin gözleri şok içinde açıldı ve dehşetle, "Ne?" diye haykırdı.

"Annem hiçbir şey yapmadı," dedi Tom, ses tonunda kasvet vardı. "Deli olmadığımı biliyordu ama yine de geri adım attı ve babamın... o iğrenç *Muggle*'ın beni o kuruma kapatmasına izin verdi."

"Yine de senin hatan değildi," dedi Hermione, anne babasının davranışları karşısında şok olmuştu. "Bu kazara yapılan bir sihirdi. Onu durduramazdın."

Tom omuz silkti. "Babamın umurunda değildi. Büyünün her zaman kötü bir şey olduğunu düşünürdü. Muhtemelen doktorların beni sonsuza kadar kilit tutacaklarını umuyordu. Ya da beni sadece sakinleştireceklerini, böylece bir daha asla büyü kullanamayacağımı umuyordu."

"Ama... ..." Hermione kekeledi. "Sen deli değilsin. Sen sadece bir büyücüsün. Eminim doktorlar senin iyi olduğunu hemen anlamışlardır."

"Babam zengin, biliyorsun," diye yanıtladı Tom, sesi sertleşerek. "Ve tesadüfe bakın ki o hastanenin sponsorlarından biri de o."

"Annen seni oradan çıkarmaya çalışmadı mı?"

Tom ona dudak büktü. "Hayır. Asla. Orada iki yıl kaldım. Beni serbest bıraktıktan sonra da haftada en az bir kez psikiyatriste gitmem gerekiyordu. Ve her kriz geçirdiğimde kliniğe geri dönmek zorundaydım.
nüksetti."

Hermione ona bakakaldı, şok içindeydi.

"Deli olmadığımı anladığımda on bir yaşındaydım," dedi Tom rahatsız edici derecede hafif bir sesle. "O gün, bana bir mektup
Hogwarts."

Hermione onun ürkütücü derecede sakin yüzüne baktı ve "Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi.

Tom'un kaşları anında çatıldı ve kuşkuyla, "Ne gibi?" diye sordu.

Hermione dudaklarını büzüp bakışlarını kaçırdı ve hızla, "Yok bir şey, Tom," dedi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom'un hikâyesi korkunç olsa da Hermione için sürpriz değildi. Tom'da bir tuhaflık, doğru olmayan bir şeyler olduğunu hep biliyordu - belki de Malfoy malikanesinde Tom'la ilk tanıştığından beri. Artık bildiğine göre, Hermione Merope Riddle konusunda acı verici bir hayal kırıklığına uğramıştı. Daha iyi bilmeli ve Tom'u korumalıydı.

Zihninde bu rahatsız edici düşünceler dönüp dururken Hermione gözlerini Tom'a dikti. Müdürlerin ortak salonundaki kanepede uyuyakalmıştı, kitap göğsünde yatıyordu. Başı yana düşmüştü ve siyah saçlarının birkaç teli hafifçe uyuyan yüzüne düşüyordu. Onun bu haliyle oldukça sevimli göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Hermione onu şiddetle koruduğunu hissetti ve Merope'nin yaptığı gibi Tom'u hayal kırıklığına uğratmayacağına dair kendine söz verdi.

Yeni tüy kalemini eline alarak makalesine geri döndü. Şömineden gelen tuhaf bir parıltı konsantrasyonunu bozdu. Hermione başını kaldırdı ve geniş gözlerle turuncu alevlerin yeşile dönüşmesini ve aniden büyülü ateşin içinde asılı duran bir başın belirmesini izledi. Yakışıklı, solgun yüz hatları uzun siyah saçlarla çerçevelenirken, gri gözler Hermione'nin üzerinde neşeyle parlıyordu.

Sirius Black genişçe sırıtarak, "Merhaba," diye selam verdi.

Hermione endişeyle Tom'a bir göz attı ama o hâlâ uyuyordu. Dikkatle şöminenin yanına gitti ve önünde diz çöktü.

"Şey..." diye kekeledi şaşkınlıkla. "Alo?"

"Tsk tsk." Sirius hâlâ mutlulukla sırıtıyordu. "Beklediğim kadar coşkulu bir karşılama olmadı."

Hermione Tom'u uyandırmamak için, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama burada ne yapıyorsun? Biri seni görürse..."

Şöminedeki baş, olası keşfinden pek de rahatsız olmuş görünmüyordu. Bunun yerine Sirius uyuklayan Slytherin'e dikkatle baktı.

"Adamınız bu mu?" diye merakla sordu.

Hermione ona sert bir bakış fırlatarak başını salladı. Sirius bunu ustalıkla görmezden geldi ve gülümseyerek, "Uykucu adam, ha?" dedi.

Hermione, "Saat epey geç oldu, biliyorsun," dedi. "Neden buradasınız? Bu çok tehlikeli."

Sirius boğazını temizledi ve ona ışıltılı bir gülümseme armağan etti. "En sevdiğim Hogwarts öğrencisini görmek istedim tabii ki."

Hermione onun iltifatları karşısında gözlerini devirdi. Sonra kuşkuyla sordu: "Başkanların ortak salonunda olacağımı nereden biliyordun?"

"Şey, önce Gryffindor kulesini denedim," diye açıkladı Sirius umursamazca. "Ama orada sadece kırmızı kafalı bir kız vardı, yüzünü çikolatalı kurbağalarla dolduruyordu." Hermione'nin korkudan kısılmış gözlerine bakarak ekledi, "Beni görmedi. Lupin bana olan sevgilinle vakit geçirmeyi sevdiğini söyledi. Burayı kontrol ettim. Bir şey görmediğime sevindim..."

Sirius ona kaşlarını oynattı ama Hermione onun bu çocukça davranışını teşvik etmemeye karar verdi. Soğuk bakışları Sirius'un ona köpek yavrusu bakışları fırlatmasına neden oldu.

"Her neyse," diye devam etti. "?"

Hermione onun umursamaz davranışına duyduğu öfke, sorduğu sorunun ardında gizlenen endişeyi yatıştı. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi,

"Ben . Aslında gerçekten iyiyim." "Bu iyi

bir şey."

Hermione kaşlarını kaldırdı, endişesi geri . "Sende de her şey yolunda mı?"

"Merak etme." Sirius ona sırıttı. "Ben iyiyim. Kurtadamlar her zamanki gibi çılgın. Aslında seninle bu yüzden konuşmak istedim."

Hermione kaşlarını çattı, "Kurtadamlar hakkında mı?"

Sirius, "Hayır, belli bir kurt adamla ilgili," diye açıkladı. "Lupin şu anda bir görevde. Bir süre daha dönmeyecek."

"Ah." Hermione uygunsuz bir terk edilmişlik duygusu hissetti. "Ama o geri dönecek, değil mi?"

"Evet, değil," Sirius rahat bir sesle. "Ama o gittiği sürece sana göz kulak olmamı istedi."

"Ben... şey... Bunu gerçekten söyledi mi?" Hermione hafifçe kızararak

mırıldandı. Sirius ona güldü. "Elbette. İkimiz de senin güvende olmanı

istiyoruz,
Hermione." Sonra rahat tavrını tamamen bırakarak ekledi, "Eğer bir şey olursa beni ara. Beni duydun mu?"

Hermione başını salladı, sıcak bir his onu rahatça sarmıştı.
Sirius ona bir gülümseme gönderdi ve "Ara sıra seni kontrol edeceğim," dedi.

Hermione usulca gülümseyerek, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Sirius'un bakışları kısa bir süre hâlâ uyumakta olan Tom'a kaydı. Sonra yine Hermione'yi araştırarak süzdü. "Adamın sana göz kulak oluyor.

Sanırım?"

"Evet..." Hermione derinden kızardı.

Sirius ona bilerek sırıttı ama daha fazla yorum yapmadı. Bir an Hermione'ye baktı ve yüzündeki rahat gülümseme eridi.
Sonra nazikçe sordu,

"Teklifimi düşünecek vaktin oldu mu?"

Hermione anında karnında bir gerginlik hissetti. sıkarak, "Tarikat'a katılmak isteyip istemediğimden emin misin?" diye sordu.

Şöminedeki adam ona cesaret verici bir gülümseme gönderdi ve başını salladı. Hermione rahatsız bir şekilde kıvrandı ve o bir şey söyleyemeden Sirius onu yatıştırdı,

"Bunun zor bir karar olduğunu biliyorum ve seni zorlamak istemiyorum. Hogwarts'ta mutlu olduğunu görebiliyorum. Ben de orada mutluydum. Bunu hak ediyorsun Hermione." Sirius'un yüzündeki gülümseme sert bir ifadeyle silindi. "Keşke senden bunu istemek zorunda olmasaydım. Merlin biliyor, zaten yeterince şey yaşadın."

"BEN... BEN...." Hermione acınası bir şekilde kekeledi. "Gerçekten yardım etmek istiyorum, sadece..."

"Çok şey istiyorum. İnan bana, biliyorum," dedi Sirius, bakışları sarsılmış Hermione'nin üzerinde gezinirken. "Senin için çok şey değişecek. Hogwarts'ı geride bırakman gerekecek... arkadaşlarını da. Kaçak hayatı pek eğlenceli sayılmaz. Aslında Greyback'in sürüsü arkamızda olsa bile oldukça riskli." Zayıf bir gülümseme dudaklarını bükmeye cesaret etti ve ekledi, "Ama bazı şeyleri değiştirebiliriz. *Sen* bir şeyleri değiştirebilirsin. Ve bazı şeylerin değiştirilmesi gerekiyor, Hermione."

"Biliyorum," diye fısıldadı usulca, parmakları üniformasının eteğini sıkıca .

"En azından bunu düşüneceğine dair bana söz ver," dedi Sirius nazikçe. "Ve eğer karşı çıkarsan, bunu anlayışla karşılarım. Her iki durumda da seni hayal kırıklığına uğratmayacağız. Tamam mı?"

Hermione endişeyle ona baktı. "Tamam."

Sirius'un yüzündeki gülümseme genişledi. "Duymak istediğim tek şey bu."

Sanki şöminenin yanında bir şey dikkatini dağıtmış gibi kısa bir süre sonra arkasını döndü ve Hermione'ye tekrar baktı. "Tamam. Görünüşe göre gitmem gerekiyor." Yüzündeki alaycı sırıtış geri , "Siz iki aşk kuşunu baş başa bırakayım. Ama bir şey olduğunda beni arayın."

Hermione hızla başını salladı. "Evet. Teşekkür ."

Bununla birlikte Sirius'un başı kayboldu ve ateşin yeşil alevleri tekrar turuncuya döndü. Hermione şöminenin önüne oturdu ve uzun bir verdi. Siriusun isteği kafasında dönüp duruyor, başını döndürüyordu. Elbette Tarikat'a katılmalıydı. Hermione dışarıdaki tüm diğer Muggle doğumlulara yardım edebilmeyi diledi. Ama çok korkuyordu. O bir savaşçı değildi. Nasıl yardım edebilirdi ki? Ya her şeyi mahvederse? Ve... geride bırakmak zorunda kalacağı hayat ne olacaktı?

Hermione içini çekti, kalbi göğsünde ağırlaşmıştı. Başını hafifçe çevirdi ve Tom'a baktı. Onun uyuyan halini görünce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Sadece burada onunla kalıp okula gitmek ve kaybetmeleri muhtemel bir savaşa kendini atmak istemiyordu... ama bunu yapabilir miydi? Yardım etmeyi reddedebilir miydi?

Hermione bilinçaltında cebindeki iksir şişesiyle oynadı. Hayatının geri Çok Özlü iksir almaya hazır mıydı? Hermione Rookwood rolünü oynamak mı? Başkaları acı çekerken o bir yalan, bir sahtekâr olacak, hayatını mutlu bir şekilde yaşayacaktı...

Hermione yavaşça yerde diz çöktüğü yerden kalktı ve kanepeye doğru yürüdü. Tom hâlâ derin uykudaydı, bu yüzden Hermione

bir elini omzuna koydu ve onu hafifçe sarstı. "Tom,

uyan."

Tom anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve gözlerini hiç açmadan yan yattı. Hermione onun maskaralıklarına usulca gülümseyerek omzunu bir kez daha dürttü. Hafifçe inleyen Tom gözlerini kırpıştırarak açtı ve Hermione'baktı. Tom'un şaşırtıcı mavilikteki gözlerine bakarken Hermione'nin içini bir güven duygusu . Bir elini kaldırdı ve Tom'un yüzündeki bir tutam saçı sildi.

Neredeyse Sirius'un isteğini gündeme ama sonunda Hermione, "Güzel, uyanmışsın. Astronomi projemize gerçekten başlamalıyız."

Tom yavaşça ona göz kırptı. Sonra saatini kontrol etti. "Kahretsin!"

diye bağırdı ve koltukta doğruldu. "Neredeyse
Gece yarısı." Mavi gözlerini ona dikti ve "Neden beni daha önce uyandırmadın?" diye suçladı.

Hermione ona omuz silkti ve "Hâlâ güzellik uykusuna ihtiyacın olduğunu sanıyordum," dedi.

Tom gözlerini ona dikti. İçinden küfrederek ayağa kalktı ve kitaplarını, parşömenlerini ve Astronomi çizelgesini toplamaya başladı. Dikkati dağılmış bir şekilde sorarken her şeyi çantasına doldurdu,

"Odama çıkıp teleskopu alabilir misin?" Hermione eğlenerek,

"Elbette," diye yanıtladı.

Merdivenleri tırmanıp Tom'un odasına girdi ve teleskobu çabucak buldu. Demonte halde, Tom'un masasının üzerindeki tahta kutusunun içinde duruyordu. Hermione kapağı kapattı ve kutuyu aşağıya taşıdı. Tom çantasını kapatıyordu, sonunda gerekli her şeyi toplamıştı. Hermione'nin yanına gelmeden önce postacı çantasının askısını omzuna attı.

"Dur, ben taşıyayım," diye önerdi Tom ve Hermione'den teleskopun bulunduğu ağır kutuyu aldı.

Sonra kapıya doğru yürüdü. Kız da onu takip etti. Yolda kendi okul çantasını aldı. Yarı karanlık koridorlardan geçerek Astronomi Kulesi'ne doğru yürüdüler. Tom hâlâ yarı uykulu ve oldukça esniyordu. Hermione ona baktı ve gülümsedi.

"Biliyor musun, senin Müdürü olman çok iyi oldu," dedi ona. "Yoksa geceleri koridorlarda dolaşmak için Profesör Sinistra'dan izin formu almamız gerekirdi."

"Mhm," diye mırıldandı Tom ve gözlerini ovuşturdu.

Hermione kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Hem neden bu kadar yorgunsun? Bugün Pazar, uyuyabilirdin."

"Belki," diye itiraf etti Tom. "Ama erkenden kütüphaneye gidip bir şeye bakmam ."

Hermione onun tam olarak neyi kontrol etmesi gerektiğini tahmin edebiliyordu. Ona gülümseyerek sordu,

"Ee? Hufflepuff'ın nesnesinde yeni bir şey buldun mu? Ya da belki Gryffindor'unkinde."

Tom onun sorusunu duyunca hafifçe inledi. "Hayır. Hiçbir şey. Aslında oldukça sinir bozucu."

"Eh," diye takıldı Hermione. "Biz Gryffindor'ları anlamak o kadar kolay değil."

"Evet, tabii," diye küçümsedi Tom. "Kendine bunu söylemeye devam et."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Beltain balosuna sadece iki gün kalmıştı ve Hermione yavaş yavaş baloyu iple çekmeye başlamıştı. Bu onun ilk balosu olacaktı.

misafir olarak katıldı. Siyah elbisesi yatakhanede, sandığının içinde özenle katlanmış bir şekilde bekliyordu. Belki ucuz bir elbiseydi ama Hermione'nin şimdiye kadar giydiği en havalı kıyafet olacaktı. Tom baloda ona eşlik edeceğine söz vermişti, bu yüzden kesinlikle garip ya da yalnız hissetmeyecekti. Hermione Büyük Salon'da oturup Ginny'yi dinlerken mutlulukla, arkadaşları da orada olacak, diye düşündü.
Arkadaşı onu balodan sonra küçük bir buluşmaya gelmesi için ikna etmeye çalıştı. Her zamanki gibi çok fazla ateş viskisi olacaktı.

"Bu kez Baş Oğlan'ı bu işe karıştırmasan nasıl olur?" Ginny, Hermione'ye masumca sırıtarak öneride bulundu.

Hermione arkadaşına baktı ve "Tom'dan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye suçladı.

"Evet. Bunun şimdiye kadar belli olacağını düşünmüştüm." Kızıl kafa tamamen özür dilemeden omuz silkti.

Hermione'nin sitem dolu bakışları karşısında Ginny bir kolunu Hermione'nin omuzlarına doladı ve onu yatıştırdı, "Özür dilerim Hermione. Sen benim arkadaşımsın, bunu biliyorsun, değil mi? Ama Riddle?" Teatral bir şekilde ürperdi. "Ondan hoşlanmıyorum. O da benden hoşlanmıyor... Yapacak bir şey yok. Denedin, başaramadın. Ne diyebilirim ki?"

Hermione yüksek sesle iç çekti. Ginny onun başını okşadı, dudaklarında bir sırıtış belirdi, sonra tekrar çırpılmış yumurtalarına döndü.
Hermione ağzını açıp Ginny'ye Tom'un ne kadar iyi biri olabileceğini söylemek istedi, ama sonra vazgeçti. Arkadaşı muhtemelen haklıydı. Tom da Gryffindor'lardan hoşlanmıyordu. Bu ümitsiz bir vakaydı.
Hermione çayını yudumlarken baykuşların koridorda uçmalarını ve getirdikleri postanın muhatabını bulana kadar daireler çizmelerini izledi.
Hermione daha önce hiç mektup almadığı için onları pek düşünmedi.

Bu yüzden, kahverengi bir baykuş Gryffindor masasına doğru süzülüp zarif bir şekilde Hermione'nin önüne konduğunda oldukça şaşırdı. Hafifçe kaşlarını çatarak parşömen rulosunu kuşun bacağından aldı. Kim olabilirdi ki

ona bir mesaj mı gönderdi? Ginny geçici süreliğine yüzünü yiyecekle doldurmayı bıraktı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bu kimden?"

Hermione omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Dikkatle parşömeni açtı. Okudukça alnındaki çatık kaşlar daha da derinleşti.

' *Bayan Rookwood,*

Sizi bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. İnanın bana, başka bir yol görebilseydim, sizi rahatsız etmezdim. Yine de, korkarım ki bu sorunla ilgili olarak yaklaşabileceğim tek kişi sizsiniz.

Hogwarts'ın duvarları içinde terör estiren gizli bir gruptan haberdar olduğunuzu biliyorum. Elbette Walpurgis Şövalyeleri'nden bahsediyorum. Sizi temin ederim ki Bayan Rookwood, Şövalyeler çok tehlikeli bir birliktir. İnsanlara şaka yapmak ya da zararsız yaramazlıklar yapmak isteyen bir grup akılsız öğrenci olmaktan çok Çok daha kötü amaçları var ve bu amaçlarına ulaşmak için şiddet kullanmaktan çekinmiyorlar. Bu noktayı vurguluyorum çünkü Şövalyelerin gerçekte ne olduklarını görmenizi istiyorum.

Bayan Rookwood, Şövalyelerin sahip olduğu her şey liderlerinin etrafında dönüyor. Onların arkasındaki kalp, itici güç ve akıl odur. Onun karanlığı, zalimliği diğerlerini ona çeken ve bağlayan şeydir. Onun sizin için tamamen başka bir şey olduğunun farkındayım. Sizin için olduğu kişi bir yalan mı yoksa sadece farklı bir yönü mü bilmiyorum. Bunun bir önemi bile olmayabilir, çünkü siz yokken olduğu o korkunç ve acımasız adam çok gerçek.

Birkaç hafta önce, Şövalyelerin liderini doğrudan ilgilendiren bir planı öğrenme şansına - ya da belki de talihsizliğine - sahip oldum. Bunu takipçilerinden bile sakladığına eminim. Planı, güçlü ve paha biçilmez nesnelerin toplanmasını içeriyor. Belki de siz

bir ya da iki görmüş olabilirim, bilemiyorum. Ben, en azından, altın madalyonlu bir kolye gördüm.

Onu durduracak gücüm yok. Çok şey gördüm, bu işin çok içindeyim. Belki denediğim için bile ikiyüzlüyüm. Belki bana inanmayacaksınız; belki de umursamayacaksınız. Umarım umursarsınız.

Hortkuluklar. Bir ya da daha fazlasını yaratmayı

planlıyor. Bunun ötesinde, eğer başarırsa, onu ne

durduracak?

Bayan Rookwood, umarım benim çözümü siz bulursunuz.
Saygılarımla,

R.A.B.'

Hermione elindeki mektuba baktı. Neydi bu? Kimdi bu R.A.B.? Metni tekrar tararken midesi düğümlendi. Her kimlerse, Tom hakkında korkutucu derecede çok şey biliyorlardı. Elbette Hermione Walpurgis Şövalyeleri'nden haberdardı ve Tom'un onlarla ilişkisinden nefret ediyordu. Bu mektup ince bir tehdit miydi? Hermione merak etti ve alt dudağını kemirdi. Eğer bu R.A.B. denen kişi bir profesöre gidip Şövalyeler hakkında bilgi verirse, Tom'un başı belaya girebilirdi. Hermione'nin gözleri yine mektubun son kısmına kaydı. Kelimelerin ardında çaresizlik gizliydi. Yazan çaresiz miydi? Neden? Hermione başını salladı.

Hortkuluklar mı? Bunun ona bir şey söylemesi mi gerekiyordu?

†

Gün boyunca R.A.B.'in mektubu, ince bir kâğıda yazılmış olmasına rağmen, Hermione'nin cüppesinin cebinde ağırlığını hissettirdi. Derslerden sonra kütüphanede tek başına otururken, balolar ya da güzel elbiselerle ilgili tüm mutlu düşünceler Hermione'nin aklından uçup gitmişti. Tom'a gizemli mektuptan bahsetmemişti. Sessizliği içini kemiriyordu. Ona hemen söylemeli, onu uyarmalıydı. Yine de önünde bir yığın kitapla kütüphanedeki masada tek başına oturuyordu.

Hortkuluklar. Bu kelime onun için tek başına bir anlam ifade etmiyordu ama mektuptaki bir şey onu meraklandırmış ve Tom'a sırrını açmakta tereddüt etmesine neden olmuştu.
Hermione kendine kızgındı. Tom'a *güvenmişti*. Güvenmişti. Ama o mektubu okuduğundan beri içinde hainçe bir his vardı. Hermione bu duygunun adını bile koymak istemiyordu ama bu onu Tom'la hiç konuşmadan kütüphaneye ve Kısıtlı Bölüm'e sürüklemişti. R.A.B. her kimse, bir şeyler başlatmıştı.

Şimdi Hermione buradaydı ve karanlık kitaplardan birine uzanarak Tom'a ihanet etmiş gibi hissediyordu. Üzerinde Hermione'nin kitabı açmadan önce etkisiz hale getirmesi gereken uğursuz bir lanet vardı. Tom'dan bu şekilde şüphe için kendini korkunç derecede suçlu hissetmesine rağmen, okumaya başladı.

' *Bu, dostum, sana bahşettiğim hediyedir. Eğer kabul edersen geri dönüşü olmayacak. Bazı zavallı yanlış yönlendirilmiş ruhlar bunun geri alınabileceğini ilan edebilir, ancak siz ve ben bunun sapkınlık olduğunu biliyoruz. Böyle bir nimetten kim vazgeçmek ister ki? Kim kendini Ölüm'ün zalim hükümdarlığına teslim etmek ister ki? Beni takip et ve özgür ol, dostum.*

Post mortem nihil est.'

Hermione kaşlarını çattı. *"Ölümün zalim saltanatı"* mı? Bu ne anlama geliyordu? Okumaya devam ettikçe şaşkınlığı dehşete dönüştü.

' *Büyüyü söyle ve ruhunu parçalasın. İksiri iç ve parçalanmış ruhuna yol göstermesine izin ver. Büyünüz kalkanınız, kararlılığınız kılıcınız olacak. Asla tereddüt etme, asla şüphe etme. İşte kararlılığınızı gölgeleyecek hiçbir şey olmamalı. Son bileşen olarak bir kurbana ihtiyacınız olacak. Ölüm asla kumar oynamaz ve kendisine ait olandan asla vazgeçmez. Eğer onun kurtulmak istiyorsanız, karşılığında ona başka bir hayat sunmanız gerekir. Kimin hayatına son verdiğiniz önemli değil - ister aile, ister dost, ister düşman - ona karşılığını verdiğiniz sürece Ölüm'ün umurunda değil.*

Kurbanın kalbi durduğu anda anlaşma yapılmış olur. Ruhunuzun bir bedeninizi terk etmiş olacak ve seçilen kişide ikamet edecek.

hazne. Bu kap korunduğu sürece, bedeniniz yok olsa bile ruhunuz dünyaya bağlı kalacak, bu dünyaya bağlı kalacaktır. Ölüm anlaşmanızı onurlandıracak ve size dokunmayacaktır.

Hortkuluk kutsal bir şeydir. Onu daima güvende tutun. Ona kendinize davgibi davranın, çünkü o sizin bir parçanızdır.

Ipsaque mors nihil.'

Hermione kendini hasta hissetti ve ilk kez bir kitabı okumak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Yazarın talimatlarını gözden geçirdikçe mide bulantısı artıyordu. Hortkulukların kötücül bir yaratım olduğunu fark etti. Arkalarındaki büyü karanlık ve acımasızdı. Hermione daha önce hiç bu kadar karanlık ve uğursuz bir şey okumamıştı. Asla dokunulmaması gereken bir sihirdi bu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Post mortem nihil est ipsaque mors nihil,

velocis spatii meta novissima.

spem ponant avidi, solliciti metum:

tempus nos avidum devorat et chaos.

mors individua est, noxia corpori

nec parcens animae.'

- Seneca

(*4 BC † 65 AC)

' *Ölümden sonra hiçbir şey yoktur ve ölümün kendisi de bir*

hiçtir, hızla koşulan bir yolun nihai hedefidir.

Hevesli olanlar umutlarından, endişeli olanlar korkularından vazgeçsinler:

açgözlü zaman ve kaos bizi tamamen yutar. Ölüm, bölünme kabul etmeyen, beden için yıkıcı ve ruh için acımasız bir şeydir. (çev. Frank Justus Miller, 1917)

Bölüm Yirmi Yedi: Gerçek Elementim

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: erken güncelleme... eh, muhtemelen buna alışmamalısınız ;) Umarım beğenirsiniz. Son sahne bu kurguya başlarken aklımda olan ilk sahnelerden biriydi. Bu noktaya gelmem biraz zaman aldı, değil mi? Haha Her şekilde, bana ne düşündüğünüzü söyleyin. Yorumlarınızı okumayı seviyorum.

Tabii ki, geçen bölümdeki tüm yorumculara teşekkürler. Sizi seviyorum çocuklar :)

Eliana Amboni, AraelDranoth, Lioness32, FadedSunset, Nikita, Obey the Muse, Kathy376fun, The all mighty and powerfulM, P N Tran, Slytherrclaw, PinkSlytherin, sidasquid, Leo, Emilie Nightingale, yasaminyyy, FemmeFerret, Anna, KnoKnayme, YoursAnnie, TheAlabasterPhoenyx, alannalove1990, Misafir, JuliaLestrange, Electray, Misafir, sheddingeverycolor, MapleofFrance, sakurarules4eternity, The all mighty and powerfulM, Elased, PendantOfGoddes, THEPrincessx, PraticallyCharmed, TheNewCompanion, HellolamGracie, 64teeth, markovgirl

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm Yirmi Yedi: Gerçek Elementim

Hermione kendini kütüphaneye kapattı ve şimdiye kadar açtığı en karanlık kitapları karıştırdı. Kitapların sayfaları arasında aradığı tek bir konu vardı: Hortkuluklar. Okudukça daha da kötüleşiyordu. Ritüel cinayet, kara büyü, şiddet ve kan, Hortkuluk'u bir arada tutan ve aynı zamanda ruhu doğal olmayan bir şeye dönüştüren temellerdi. Hermione giderek artan bir korku ve tiksintiyle eski senaryoları okudu. Bu yolu kim izleyebilirdi ki? Kim yeterince çaresiz olabilir ki? Bir cevap ürküttü

Sanki RAB'ın hayalet sesi kulağına fısıldamış gibi kafasının içinden geçti,

Tom Riddle.

Hermione'nin parmakları kitabı sıkıca kavradı ve kitabın karanlık büyüsünün parmak uçlarında titreştiğini hissetti. *Magick Moste Evil*, adının vaat ettiklerini kesinlikle yerine getiren bir kitaptı.

...ama Tom bunu *gerçekten* yapmayacaktı, değil mi?

Hermione gözlerini kapadı ve titreyen elini yüzünde gezdirdi. Tom gidip soğukkanlılıkla birini öldürmezdi. Onun Tom'u değil.
çok iyi biliyordu. Kısa bir süre önce açılmaya cesaret etmiş ve ona çocukluğunu anlatacak kadar güvenmişti. O kadar yakındılar ki, Tom böyle bir şeyi ondan saklayamazdı... saklayamazdı.

Hermione *Magick Moste Evil'i* kapattı ve boş gözlerle kitabın kapağına baktı. Cüppesinin cebinde duran RAB'ın mektubu ona çok farklı bir Tom Riddle'dan bahsediyordu ve Hermione'nin şüpheleri vardı. Merlin ona yardım etsin ama Tom'dan *şüphe ediyordu*. RAB çok daha karanlık bir Tom'un resmini çizmişti ve Hermione bu sözlerin ardındaki gerçeği inkâr edemezdi. Tom'un işine geldiğinde insanları kullandığını görmüştü. Bazen onları tehdit ediyor, bazen de istediğini elde etmek için şiddet ve korku kullanıyordu. Yine de Tom'un yaptıklarından pişmanlık duyduğunu hiç görmemişti.

Yine de Tom, Hortkuluk gibi bir şeyden uzak durmaz mıydı?

Elindeki kitaba bakarken Hermione'nin içinde hayal kırıklığı kabarıyordu. Burada vaktini boşa harcıyordu. Kütüphane ona sunabileceği her şeyi ve Hermione'nin Hortkuluklar hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını . Yapacak tek bir şey kalmıştı.

İsteksizce oturduğu yerden kalktı ve asasının bir hareketiyle tüm kitapları raflardaki yerlerine geri gönderdi. Elinde sadece *Magick Moste Evil* kalmıştı. Nedenini bile bilmiyordu ama kitabı cübbesinin cebine koydu. Uyuşuk bir his vardı

Kitabı resmi olarak kontrol etmeden kütüphaneden ayrılırken suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Slytherin ortak salonuna giderken Hermione her yerde yüzlerinde mutlu gülümsemeler olan öğrencilerle karşılaştı. Tüm şato kaygısız insanlarla dolup taşıyor gibiydi, tek dertleri yaklaşan balo için bir eş bulmaktı. Hermione onlara katılmak için can atıyordu ama yapamıyordu. Zindanlara giden merdivenlerden inerken aklından karanlık düşünceler geçiyordu.

Hermione, Slytherin ortak salonundan sadece bir koridor ötede Tom'a rastladı. Koridorun duvarına yaslanmış, Bellatrix Black ile konuşuyordu. Hermione bir adım daha yaklaşınca Tom'un bakışları ona kaydı ve Hermione onun dudaklarında küçük bir gülümsemenin kıvrıldığını fark edince gergin vücudu otomatik olarak gevşedi. Bu koşullar altında garipti ama Tom'un varlığı yine de kendini güvende hissetmesini sağladı.

"Oh, bak Tom, küçük kız arkadaşın burada," diye alay etti Bellatrix, Hermione'yi tararken gözlerinde çılgın bir parıltı yanıyordu.

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Tom eğlenerek.

Bellatrix artık ona fazla ilgi göstermiyordu ve şimdi Hermione'yle ilgileniyordu. Dolgun dudaklarında yıkıcı bir gülümseme belirdi ve Hermione'yi ilgiyle incelerken usulca güldü.
Hermione nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemiyordu. Malfoy malikânesini uzun zaman önce geride bırakmış olmasına rağmen, Bellatrix Black hâlâ gözünü korkutmayı başarıyordu. Cadı ona doğru yürüyüp kişisel alanını işgal edince Hermione gerildi. Dudaklarını büken gülümsemesiyle Bellatrix bir elini kaldırdı ve uzun tırnaklı parmaklarını Hermione'nin bukleleri arasında gezdirdi.

"Çok temiz ve ," diye keyifle mırıldandı. "Çok bütün ve ışıltılı."

Bellatrix daha da yaklaşıp eli Hermione'nin çenesine kayarak onu garip bir şekilde nazikçe kavrayınca Hermione ürperdi.

Bellatrix'in gözleri Hermione'nin yüzünü incelerken çılgınca parlıyordu. Sonra ciddi bir şekilde açıkladı,

"Sen antitezsin."

Başını çevirip Tom'a baktı. "Bu yüzden mi zamanını onunla geçiriyorsun, Riddle?"

Tom çılgın cadıya baktı, yakışıklı yüz hatlarında bir gülümseme belirdi ama sessiz kaldı. Bellatrix kıkırdadı ve Hermione'ye döndü.

"Küçük Bayan Hermione," diye şarkı söyledi cadı. "Safsın. Deriyi delip geçen bir bıçak gibi."

Hermione iri gözlerle Bellatrix'e baktı. Sonra konuşan Tom oldu. Sesini renklendiren bir eğlenceyle, dedi,

"Eğlendin Bellatrix. Onu rahat bırak."

Bellatrix'in dokunuşu bir süre daha devam etti. Sonra cadı Hermione'ye sırıttı ve omuzlarını silkti.

"Her neyse," dedi Tom'a. "Ne istiyorsan onu yap. Haklı olduğumu biliyorsun."

Sonunda Hermione'yi bıraktı ve usulca kıkırdayarak koridorda ilerledi ve Hermione'yi dağınık düşüncelerini toplaması için yalnız bıraktı.

"Ne istiyordun?" Tom'un sesi onu elindeki konuya geri döndürdü.

Hortkuluklar zihninde Hermione'nin içine bir korku çöktü. İsteksizce başını kaldırıp koyu renk saçlı büyücüye baktı ve korkuları yeniden üzerine çöktü. RAB'ın mektubu cebinde korkuyla yanıyor gibiydi.

"Seninle konuşmam gerek."

Tom onun titrek cevabını duyunca soru soran bir kaşını kaldırdı. "Tamam mı?"

"Burada olmaz."

Tom başını salladı, belli ki onun endişesi kafasını karıştırmıştı. Yavaşça Hermione'nin elini tuttu ve onu koridorun sonuna götürdü. Dokunuşu ateş gibi yakıyordu ama Hermione yine de tutundu. Şatoda yürürken boğulacakmış gibi hissediyordu. Çok geçmeden, çok geçmeden, Müdürlerin ortak salonuna ulaştılar ve sonunda yalnız kaldılar. Bir an sessizlik içinde durdular, Hermione hiçbir şey söyleyemedi. Tartışmaları gereken konuyu açmak istemiyordu.

Tom, onun iç çalkantılarından habersiz, bir kaşını kaldırdı. "Ee? Ne oldu da böyle kasvetli bir ruh haline girdin?"

Hermione alt dudağını sıktı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu ve bu konuşmadan kaçmayı tercih ederdi.

"I..."

Hermione bir suçlamaya dönüşmeden nasıl başlayacağını bilemiyordu. Şüphesiz RAB bir yalancıydı. Tom ondan şüphe ettiği için ona kızacak mıydı? Korku midesini düğümledi ve Hermione'nin boğazı daraldı. Titreyen elleriyle mektubu cebinden çıkardı ve Tom'a uzattı. Tom onun izledi, kaşları çatılmıştı ama yine de mektubu kabul etti. Hermione onun parşömeni açışını izlerken korku içini parçaladı. Tom'un gözleri hızla RAB'ın mesajının üzerinde gezinirken Hermione zorlukla nefes alabiliyordu. Tom'un yüzündeki çatık kaşlar gittikçe derinleşti ve sonunda mektubun sonuna ulaştığında gözlerinde öfke alev alev yanıyordu.

"Bunu kimin yazdığını biliyor musun?" Tom bilmek istedi.

Hermione onun keskin ses tonuyla irkildi ve yumuşak bir sesle, "Hayır, gördüğünüz gibi takma isim kullanmışlar," diye cevap verdi.

Tom bir an için hiçbir şey söylemedi ama mektuba ters ters baktı. Hermione'nin içinde bir kuşku uyandı ve sormak zorunda kaldı: "RAB'ın kim olduğunu biliyor *musun*?"

Tom hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Hayır, neden ki?"

Kulağa yeterince samimi geliyordu, ama nedense Hermione artık emin değildi. Baş harfleri tanımış olabilir miydi? Ya da el yazısını? Hermione kafasını salladı, düşüncelerini çözmeye çalışıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Hermione için asıl önemli olan Tom'un RAB'ın yarattığı kuşkuları ortadan kaldırmasıydı.

"Tom...?" diye fısıldadı tereddütle. "Bu- RAB'ın yazdıkları doğru değil, değil mi?"

"Ne?" Tom'un yüzünde zalim bir sırıtma belirdi. "Güçsüz olduğunu mu? İkiyüzlü mü? Hayır, bence bu çok doğru."

Hermione gergin bir şekilde yutkundu, bu durumla ilgili en ufak bir komiklik bulamıyordu. Yalvarırcasına Tom'a baktı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. *Hortkuluklar* hakkında

söyledikleri." "Evet, o..."

Tom'un gözleri tekrar mektuba kaydı ve yüzündeki sırıtma ifadesi . Tehlikeli bir ifade yüz hatlarını kararttı ve tısladı,

"Bu kesinlikle bir sorun."

Hermione'nin gözleri irileşti ve derin bir aldı. Sesi titreyerek sordu: "Bu da ne demek oluyor? *Gerçekten* bir Hortkuluk yaratmayı planlamıyorsun, değil mi?"

Tom'un buz mavisi gözleri kızın üzerinde parlayarak irkilmesine neden oldu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi alaycı bir tavırla, "Elbette öyleyim. Ve *RAB*'ın beni gözetlemenin bedelini ağır ödeyeceğinden emin olabilirsin."

Panik acımasızca göğsünü sararken ve tüm düşünceler zihninden kaçarken, Hermione bir an için sadece ona baktı. Tom onun umutsuzluğa düşmesinden hiç etkilenmemişti. Gözlerinde soğuk bir parıltıyla RAB'ın mektubunu yeniden katladı ve cüppesinin cebine koydu.

"Ciddi olamazsın," diye başardı Hermione. "Hortkuluklar... Bunca zamandır planınız bu muydu? Hortkuluk'u bulmak istiyorsun. Kurucuların nesnelerini sadece bu... bu *aşağılık şeylere* dönüştürmek için mi?"

Tom'un donuk gözleri ona baktı, yüzü okunamayan boş bir maskeye dönüşmüştü. Sonra soğuk bir şekilde cevap verdi,

"Evet."

Hermione onun bu hazırlıksız itirafı karşısında şaşkına döndü. Tom'un yüzünde bir belirdi ve hafifçe yorum yaptı,

"Yine de onlara neden aşağılık dediğinizi gerçekten anlamıyorum."

Hermione'nin boğazı acıyla daraldı ve cevap vermeden önce öksürmek zorunda kaldı, "Hortkuluklar hakkında bir şeyler okudum Tom. Keşke okumasaydım. Korkunçlar. *Yanlış*."

Tom sitemle dilini damağına . "Burada ölümsüzlükten bahsediyoruz, Hermione."

"O kadarını anladım," diye yanıtladı Hermione sıkıca. "Bu onların ne *olduğunu* değiştirmez."

Tom sanki biraz yavaş olduğunu düşünmüş gibi ona acıyarak baktı. Hermione'nin büyüsü öfkeli bir verdi. Hortkuluklar hakkında okuduğu her şey aklına geldi. Tek kelimeyle iğrençlerdi. Tom onun endişelerini umursamadan omuz silkerken Hermione'nin içindeki öfke kabardı.

"Sakın bana baştan çıkmayacağını söyleme," diye alay etti Tom. "Azıcık bile mi?"

"Baştan çıkmak mı?" Hermione soğuk bir sesle yankılandı. "Neyin cazibesi? Sonsuza dek yaşamak ister miydim? Sonsuza dek mutlu olmak? Sonsuza dek arkadaşlarımla ve ailemle birlikte olmak? Hiç veda etmek zorunda kalmadan? Bunun cazibesine *kapılmayacak* kimse yoktur."

Tom'un gözlerinde muzaffer bir parıltı belirdi ama Hermione bunun kök salmasına izin vermek istemedi. Burnunu tiksintiyle kırıştırdı ve alaycı bir tavırla devam etti,

"Bu sadece bir hayal, Tom. Bir dilek, bir peri masalı. Biz gerçekte yaşıyoruz. İşler asla bu kadar kolay yürümez ve ödeme yapmadan hiçbir şey kazanamazsınız."

Tom hayal kırıklığı içinde başını salladı ve küstahça, "Ölümsüzlüğü kazanmak için ne vermem gerektiğini biliyorum. Bu benim yapabileceğim bir şey değil.
Bayan."

Hermione buna güldü, dudaklarından neşesiz bir ses çıktı. "Yani ruhunu bölmek istiyorsun. Ve çok önemli bir şeyi ele verdiğin için en ufak bir endişe duymuyor musun? Planında bir şeylerin ters gidebileceğinden hiç mi korkmuyorsun?"

Tom'un dudaklarında mağrur bir gülümseme belirdi. "Ben hazırım."

Hermione başını salladı ama sonra, "Bana bir şey söyle, Tom," dedi. Ona doğru bir adım attı ve onun masmavi gözlerinin içine baktı. "Ruh nedir?"

Tom'un yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Ne aptalca bir soru bu?"

"Aptalca değil," diye ısrar etti Hermione. "Mantıklı. Görünüşe göre, ölümsüzlüğün para birimi bu. Ruh nedir?"

Tom ona ters ters baktı, cevap vermek için kendini alçaltmak istemiyordu. Hermione onun anlayışsızlığı karşısında başını salladı.

"Bilmiyorsun, değil mi?" dedi sinirli bir şekilde. "Tabii ki bilmiyorsun. Çünkü kimse bilmiyor. Bilim adamları, filozoflar, simyacılar, muhtemelen bu konuda yıllarca tartışabilir ve bir cevap bulamazlar."

Hermione Tom'un eline uzandı. Onun anlamasını sağlaması gerekiyordu. Elini nazikçe tutarak onu ikna etmeye çalıştı, "Bu büyüyü, bu Hortkuluk'u kullanıyorsun, ama gerçekte anlayamazsın. Sana ne yapacağını bilmen mümkün değil." Tom elini

kızın elinden kurtardı ve ona ters ters baktı.

"Büyü çalıştım, Hermione," diye tısladı, ses tonundan zehir sızıyordu. "Ne yaptığımı biliyorum. Daha önce de yapıldı."

Hermione cüppesinin cebinden *Magick Moste Evil'i* çıkardı ve alaycı bir tavırla, "Bu daha önce de yapıldı. Gerçekten mi?"

Tom ona öylece bakarken Hermione başını salladı ve sertçe devam etti, "Biliyorsun, bu gezegende her gün insanlar öldürülüyor. Bu gurur duymamız gereken bir şey değil, ama oluyor. *Her gün* insanlar ölüyor ve diğerleri katil oluyor."

Kitabı açtı ve belli bir sayfayı çevirdi. Sesinde , " burada. Kitapta Hortkuluk yarattığı bilinen *tek kişinin* Herpo the Foul olduğu yazıyor." Hermione'nin bakışları tekrar Tom'a kaydı. "Herpo the Foul eski Yunanistan'da yaşamış. Bu iki bin yıldan daha uzun bir süre önce. *İki bin* yıl ve bir Hortkuluk yaratan tek kişi o mu? Katillerle dolu bir dünyada hiç kimse ölümsüzlüğe kavuşmak istemedi mi? Neden?"

Tom, aksi halde çok yakışıklı olan yüz hatlarını buruşturarak ona dudak büktü. "Bunu bilemezsin. Belki de böyle bir başarıdan bahsedecek kadar aptal değillerdi."

Hermione homurdandı, "Lütfen. İnsanlar övünmeyi sever. İki bin yıl geçti ama Hortkuluk'tan tek bir kez bile bahsedilmedi mi? Pek akla yatkın değil. O yüzden soruyorum, neden kimse bir Hortkuluk yaratmadı?"

Tom sinirli bir şekilde kadının elindeki kitabı işaret etti ve karanlık bir sesle tısladı, "Hortkuluklarla ilgili bilgileri bulmak kolay değil. Tüm bilgileri toplamak için yıllarımı verdim"

"Gerçekten mi?" Hermione inanmayarak alay etti. "Bu kitabı nerede bulduğumu biliyor musun?" *Magick Moste Evil*'i kaldırdı.

"Kısıtlı Bölüm'de," diye cevap verdi Tom. Hermione kaşlarını

kaldırdı. "Evet, bu kitabı
Hortkuluklar bir *okulun* kütüphanesinde. Ve siz gerçekten başka kimsenin onu bulamayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Bir Hortkuluk yaratmak," dedi Tom, sesi ölümcül bir soğukluk kazanarak. "Çok gelişmiş bir Kara Büyü. İnanın bana, pek çok kişi bunun arkasındaki büyü çalışmasını anlayamaz. Belki her gün insanlar öldürülüyor. Ama katillerinin kaçı büyücü? Bu büyücülerden kaçı Hortkulukları biliyor ve bunlardan kaçı büyüyü anlamayı umabilir?"

Hermione'nin öfkesi patladı ve kızgın bir hareketle kitabı kanepeye fırlattı. Döşemeden sekti ve yere düştü.

"Neden kimsenin bir Hortkuluk yaratmadığını biliyor musun?" Hermione öfkeyle bağırdı. "Çünkü işe yaramıyor!"

"Buna inanman aptallık olur," diye alay etti Tom duygusuzca, "Büyünün ardındaki teoriyi okumamışsın. Bilemezsin."

Hermione dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve dişlerini sıkarak tısladı, "Haklı olduğunu varsayarsak, hala
soru." Tom alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırırken o da tükürdü, "*Ruh nedir?* Var mıdır ki? Bir şeyi bedeninden ayırmadan önce bunu bilmen gerekir."

Tom öfkeyle, "Fark etmez," diye cevap verdi. "Bir Hortkuluk yaratarak ölümsüz yaşam kazanıyorum."

"Üzerinde kontrolün olmayan şeylerle oynuyorsun," dedi Hermione sertçe. "Geri dönüşü olmayan şeylerle."

Tom hiç etkilenmemiş bir halde ona ters ters baktı. Hermione kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Tom'a bağırmakla hiçbir şey elde edemezdi. Temiz bir kafaya ihtiyacı vardı. Hermione ona doğru bir adım attı. Dikkatli bir şekilde elini kaldırdı ve onun göğsüne koyarak şefkatle okşadı. Onunla konuşurken sesi yumuşaktı,

"Ruhun tam olarak ne olduğunu bilmiyorsanız, burada nelerden vazgeçtiğinizi de bilemezsiniz. Belki de *ihtiyacın* olan bir şeydir. Ruhunu satmaya neden bu kadar heveslisin Tom? Bu şeytanla yapılan bir anlaşmadan başka bir şey değil."

Hermione Tom'un mavi gözlerine bakarken parmaklarıyla kumaşını sıkıca kavradı ve umutsuzca tuttu.

"Lütfen," diye yalvardı Hermione. "*Lütfen*, yapma bunu. Tom, sana yalvarıyorum."

Tom ona baktı. Tom'un gözleri yavaşça onun üzerinde gezinirken Hermione hafifçe titredi. Kızın yüzündeki sıkıntılı ifadeye bakarken, Tom'un yüzündeki sert ifade kayboldu. Hermione onun mavi gözlerine sızan yumuşaklığı görünce rahatladı. Tom bir elini kaldırdı ve nazikçe yanağını kavradı. Hermione dokunuşa doğru eğildi. Tom'un dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. Ona doğru eğildi ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Merak etme," diye fısıldadı Tom sevgiyle.

Hermione Tom'a ulaşmayı başardığına sevinerek rahat bir nefes aldı. Tekrar eğildiğinde, gülümsemesi hâlâ dudaklarında geziniyordu. Sonra Tom ağzını açtı ve şöyle dedi,

"Bana hiçbir şey olmayacak. Her şey kontrolüm altında. Ne yapacağımı biliyorum. Daha önce kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi başaracağım. Altı Hortkuluk yaratacağım."

Hermione'nin gözleri büyüdü, korku fiziksel bir acı gibi içinde parladı. "Altı Hortkuluk mu?!"

Tom alçak bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Ruhumun yedi parçası. En güçlü ve büyülü sayı."

Adama bakarken şoktan donakaldı.

"Hayır," diye kekeledi ve tökezleyerek ondan uzaklaştı.

Tom'un yüzünü bir gülümseme kapladı. Bu konuşmanın konusu düşünüldüğünde yersiz ve uygunsuzdu. Yine de Tom sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi gülümsedi.

"Ravenclaw'ın Diademi," diye tekrarladı, sesinde çarpık bir gurur vardı. "Slytherin'in Madalyonu ve Hufflepuff'ın Kupası. Gryffindor'un yarattığı nesne."

Tom sağ elini kaldırdı ve parmağındaki altın yüzüğü ona gösterdi.

"Bu," dedi ona, gözlerinde rahatsız edici bir parıltıyla. "Bir zamanlar büyükbabam Marvolo Gaunt' aitti. Bu bir aile yadigârı ve benim beşinci Hortkuluk'um ."

Dehşet, saf dehşet Hermione'yi sardı. İnkâr içinde başını salladı, iri gözleri Tom'unkilere kaydı. Gülümsemesi hâlâ yüzüne yapışmıştı. Jestin ardındaki masumiyet, sözleriyle acı verici bir şekilde çatışıyordu.

"Ve son Hortkuluk, Hermione," dedi Tom. "Bu sen olacaksın."

Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Gerçekliği bir kâbusa dönüşürken tüm düşünceler durdu. Zihni çöktü ve sanki tüm yaşamı içinden çekilip alınmış, bedenini boş ve soğuk bırakmış gibi hissetti. Onun yıkıldığını gören Tom'un yüz hatlarında çarpık bir endişe ifadesi belirdi. Ona usulca gülümsedi ve bir elini kaldırdı.

Tom elini hafifçe yanağına sürerken Hermione felç olmuş, kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı.

"İnanın bana, zarar görmeyeceksiniz. Her şey yoluna . İyi olacaksın."

Hermione gözlerinin yaşardığını hissetti, ama şok onların düşmesine ve serbest kalmasına izin vermedi. Titrek bir elini kaldırdı ve parmaklarını Tom'un bileğine doladı.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı, kelimeler titreyen dudaklarından dökülüyordu. "Bunu yapamazsın. Lütfen."

Ona yumuşak bir gülümseme yayıldı ve Tom cevap verdi, "Korkmana gerek yok. Bana güvenmek zorundasın."

Kollarını Hermione'ye doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Kucaklama nazik ve sıcaktı ama yine de Hermione'nin iliklerine kadar üşümesine neden oldu.

Tom yatıştırıcı bir sesle, "Benim için önemlisin," diye güvence verdi. "Seni koruyacağım. Hortkuluk'um olarak sen bana en yakın olacaksın, ben de sana en yakın olacağım."

Hermione Tom'dan uzaklaştı ve zayıf bir sesle kekeledi, "Lütfen, Tom. Sen bir katil değilsin. *Lütfen*."

Tom sanki kız saçma bir şey söylemiş gibi ona hoşgörüyle gülümsedi. Yüzünde sevecen bir ifadeyle, "Aptal kız. Bilmiyor musun? Ben zaten bir katilim."

Hermione çaresizlik içinde başını salladı ama sonra uzun zamandır gerçek olduğundan şüphelendiği şeyi söyledi: "Neville Longbottom?"

"Onu ben öldürdüm," diye kolayca itiraf etti Tom, yüzündeki

gülümseme yerinde değildi. "Neden?" Hermione zayıf bir nefes aldı.

"Sadece nasıl bir his olduğunu bilmek istedim" diye cevap verirken Tom'un sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile yoktu.

Hermione kalın kalın yutkundu, midesi bulanıyordu. "Slytherin'in varisi sen misin?"

Tom başını eğdi. "Evet. Annem doğrudan Salazar Slytherin'in soyundan geliyor. Ben de onun varisiyim."

"Hayır..."

Tom ona doğru uzandı ama Hermione bu kez onun dokunuşundan kaçındı. Hermione'nin geri çekilmesi ve karşı çıkmaya devam etmesi Tom'un yakışıklı yüz hatlarını kızdırdı. Tom onu azarlarken, yaklaşan öfkesinin izleri sesine sızıyordu: "Aklını kullan Hermione. Annemin bir Muggle gibi yaşamasına nasıl izin verildiğini sanıyorsun? Bir Muggle'la evlenmeyi? Hatta melez bir oğlu olmasına?" Karanlık bir şekilde güldü. "Onun adını kullandı. Slytherin'in adı. Bakanlık
sadece tek bir şeye boyun eğer: saf kan. Ve annem var olan en eski ve en saf soylardan mensuptur."

Hermione ona bakarken bütün vücudu titredi. Tom'un dudaklarını hain bir sırıtma büktü ve Hermione onu zar zor tanıyabildi.

"Bunu yapamazsın," diye yalvarırcasına fısıldadı. "Bütün o insanlar... Onları öylece öldüremezsin. Ne yapmak zorunda kalacağını *düşün* Tom. Buna değmez."

Kadının çaresizliği Tom'un yüzündeki şeytani gülümsemeyi yok edemedi. Gözlerinde çılgınca bir parıltı belirdi ve şöyle dedi: "Bu yıllardır planladığım bir şey. Bunun bir parçası olduğun için gurur duymalısın."

Hermione gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Hâlâ zalim bir kâbusun içindeydi, gözlerinde yaşlar birikiyordu ve tüm vücudu buz gibi soğuktu. Çaresiz ve savunmasız *bir* halde, sadece *canavar* denebilecek bir şeyin önünde duruyordu*... canavar mı?* Hermione başını salladı ve ellerini yumruk yaptı. *Çaresiz değildi! Artık değil*.

Bir sonraki konuşmasında yumuşaklığın tüm izleri sesini terk ve sesi çelik gibi sertleşti: "Hortkuluklarınızdan biri olmayacağım."

"Sen benimsin," diye cevap verdi Tom, gözleri tehditkâr bir şekilde parlayarak. "*Benimsin*. Benim yanımda kalacaksın. Ve dediklerimi yapacaksın."

Hermione başını kaldırıp ona baktı ve sert bakışlarını karşıladı. Sonra başını salladı ve içi boş bir sesle şöyle dedi,

"Hayır."

Hermione onun cevabını beklemeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Tom peşinden gitmedi ama Hermione odadan çıkarken sesi onu takip etti ve inancı Hermione'nin yüreğine korku saldı,

"Fikrini değiştireceksin, Hermione."

†

Hermione, Hogwarts'ın koridorlarında dolaşırken kendini garip bir rüya manzarasında yürüyormuş gibi hissediyordu. Korku dolu bir dünyada kapana kısılmıştı ve nereye giderse gitsin korku onu takip ediyordu. Ne diğer öğrencilerin neşeli kahkahaları ne de şatodan çıkarken sıcak güneş ışınları ona ulaşabiliyordu.

Kimseyle konuşmadan, Hermione bahçenin kenarına doğru yürüdü. Hogwarts'ın arazisi. Sonra asasını çekti ve gözden kayboldu. Saniyeler sonra demir bir kapının önünde cisimlendi. Hermione'nin elleri parmaklıklara öyle sıkı sarılmıştı ki, tepenin üstündeki devasa malikâneye bakarken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Mükemmel bir görüntü gibi orada duruyordu, Hermione'nin kâbusunun ortasında oldukça huzurlu ve masum görünüyordu.

Canavarlar doğmazdı; yaratılır ve zorla o şekle sokulurlardı. Hermione Tom'un bir canavar olmadığını biliyordu. Onu tanıyordu ve sevmeye başlamıştı. Tüm o korkunç şeyleri yapmaya zorlanmış olması kalbini kırmıştı. Hermione bunun onun hatası olmadığını biliyordu... hepsinin değil. Tom'un babası hayatının en başından beri ondan nefret etmişti.

Oğlum. Tom'a bir canavar olduğunu söyleyen oydu. Riddle Sr. oğlunu daha doğmadan terk etmişti. Tom'un büyüsünden her zaman nefret etmiş ve gençliğinin büyük bir onu kilit altında tutmuştu.

Riddle Sr. Tom'u *yok etmişti*.

Hermione konağa bakarken büyüsü havada öfkeyle çatırdadı. Baba Riddle, Tom'u bir akıl hastanesine ve büyüsünün yok edilebileceğini ummuştu. Tom'un babası kendi oğlunu mahkûm etmiş, annesi ise hiçbir şey yapmadan öylece durmuştu. Tom'un artık hayatta kalmak için öldürmesi gerektiğini düşünmesi *onların* suçuydu.

Hermione'nin büyüsünde öfkeli bir kıpırtı dalgalandı ve demir kapıya acımasızca çarparak onu menteşelerinden söktü. Tom nefretten başka bir şey bilmeden büyümek zorunda kalmıştı. Hermione onun planlarından dehşete düşmüş olabilirdi ama onu reddetmeyecekti. Kendi ailesinin yaptığı gibi ondan nefret etmeyecekti. Malikâneye doğru yürürken, nefretin onu hak edenlere mahsus olduğuna karar verdi.

Etrafında öfkeyle dolaşan sihirle Hermione devasa doğru yürüdü. Yolun çakılları öfkeli adımlarının altında çıtırdadı ve elini giriş kapısını çalmak için kaldırdığında bastırılmış bir öfkeyle titredi. Kapıyı bir kadın açtı ama bu Merope değildi.

"Evet?" diye sordu kısa boylu kadın. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hermione bunun kim olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi. Sesinden sızan öfkeyle, "Bay Riddle için geldim," diye tısladı.

Muhtemelen Riddles'ın hizmetçisi olan kadın gözlerini kıstı, Hermione'nin kaba davranışından hiç hoşlanmamıştı. Yine de sakin sakin, "Kimi anons edebilirim?" diye sordu.

Hermione bunu yapacak havada değildi ve hizmetçiyi iterek geçti. Kadının itirazını tamamen gelerek giriş salonuna doğru ilerledi. Büyüsü hâlâ etrafını sarıyordu ve

Hermione'nin yakınlarda başka bir büyü kaynağı hissetmesi çok zordu. Solundaki odanın duvarlarından sızıyordu ve belli belirsiz tanıdık geliyordu. Bazı parçaları Tom'un büyüsüne benziyordu. *Merope*. Hermione'nin içinde yeni bir öfke dalgası kabardı ve hizmetçiyi tamamen görmezden gelerek odaya doğru yürüdü.

"H- hey," diye kekeledi hizmetçi. "Buraya öylece giremezsiniz."

Hermione cevap vermedi ama kapının koluna uzandı. Hizmetçi muhtemelen onu durduracaktı ama Hermione'nin büyüsü etrafını sararak Muggle kadının ona yaklaşmasını imkânsız hale getirdi. Hermione kapıyı yırtarak açtı ve misafir odasına girdi.

Oda hatırladığı kadar büyük ve etkileyiciydi. Ama şimdi Hermione'nin burnu bu ihtişam karşısında tiksintiyle kırıştı. Gözleri hemen oturma bölümündeki iki kişiye takıldı. Merope bir kanepeye oturmuş, kitap okuyordu. Onun karşısındaki koltukta da Bay Riddle oturuyordu. Hermione'nin büyüsü adamın karşısında öfkeli bir kıpırtı verdi. Bay Riddle'ın Tom'a bu kadar benzemesi iğrençti. Hermione ona ters ters baktı. Bu arada Merope ve kocası da Hermione'nin ani girişine şaşırmış bir halde ona bakıyorlardı.

"Çok özür dilerim Bay Riddle," diye özür diledi hizmetçi, işverenine endişeyle . "Birden içeri daldı. Onu durduramadım."

Bay Riddle koltuktan kalktı ve şimdi Hermione'ye öfkeli bir bakış fırlattı. Gözlerini Hermione'ayırmadan hizmetçiye seslendi, sesinden öfke sızmaya başlamıştı bile,

"Sorun yok, Margaret. Bizi yalnız bırak, lütfen"

Hermione arkasındaki kapının kapandığını duydu ama gözleri sadece Bay Riddle'ı görüyordu. Merope bütün olanları iri gözlerle izledi.

"Hermione?" diye fısıldadı kadın titreyerek. "Burada ne var canım?"

Hermione cevap vermedi, ama salonda ilerlemeye devam etti, büyüsü etrafında saldırgan bir şekilde fırtınalar estiriyordu. Hastalıklı bir memnuniyetle Bay Riddle'ın gözlerinin korkuyla açıldığını gördü. Çabucak kendini toparlamayı başardı. Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve yüzündeki kibirli ifade geri geldi. Geniş odanın ortasında durup ona bakarken heybetli bir görüntüsü vardı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Bay Riddle bilmek istedi. "Sizin gibi insanları evimde istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Hermione'nin gözleri kısa bir süre Merope'ye kaydı. Bütün olanları endişeyle izledi ama sessiz kaldı. Hermione, Tom'un annesinin kocasına asla karşı fark etti. Merope'nin pasifliği karşısında bir öfke patlaması yaşadı. Gözleri tekrar Bay Riddle'a kayan Hermione dişlerini sıktı ve öfkeyle tısladı,

"Tom'a ne yaptığını bilmek istiyorum."

Adamın ağzından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Ona ne yaptığımı

mı?" "Sakın inkâr etme," diye hırladı Hermione zehirli bir sesle. "Ona

zarar verdin."

Bay Riddle'ın yüzü öfkesinden mosmor kesildi. Hermione'ye doğru tehditkâr bir adım attı ve öfkeyle bağırdı, "Evime gelip böyle asılsız suçlamalarda bulunmaya nasıl cüret edersin? Bu hakkı sana kim verdi?"

"Temelsiz mi?" Hermione hiddetle tersledi. "*Her şeyi* biliyorum. Tom'u nasıl terk ettiğini, ona nasıl kötü davrandığını."

Bay Riddle'ın elleri yumruk oldu ve tersledi, "Size böyle mi söyledi?! Ona kötü davrandığımı mı? Saçmalık!"

"Cidden bunu inkâr mı edeceksin?" Hermione öfkelendi. "Onu reddettin, bir yere , değil mi? Eksik olan tek şey fiziksel taciz. Burada canavar olan sensin. Tom değil!"

"Belki de özlediği buydu," diye sertçe çıkıştı Bay Riddle. "Arada bir iyi bir tokat yeseydi bu kadar ucube olmayabilirdi."

Hermione bu ifadeden iğrendi ve büyüsü öfkesini yansıtarak etrafında fırtınalar estirdi. İşte o anda Merope nihayet konuştu.

"Tom, *lütfen*" diyerek kocasının öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "Öyle söyleme."

Bay Riddle Hermione'ye ters ters bakmak için onu tamamen görmezden geldi. Merope koltukta büzülmüş, yalvarırcasına kocasına bakıyordu. Hermione her ikisinden de derin bir tiksinti duyuyordu. Merope'nin zayıflığı ve Bay Riddle'ın zalimliği dayanılmazdı. Parmakları asasını çekip onları lanetlemek, onlara Tom'un küçük bir çocukken neler hissetmiş olabileceğini göstermek için kaşınıyordu.

Onları incitmek istedi.

Artan öfkesiyle beslenen Hermione'nin büyüsü havada tehditkâr bir şekilde çatırdadı. Bay Riddle'a dik dik bakarken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu

"Sen Tom'u hiç sevmedin!" Hermione aşağılık adama gürledi. "O senin *oğlun* ve sen onu hiç sevmedin."

Bay Riddle dişlerini gösterdi ve Hermione'ye karanlık bir şekilde baktı. "O çocuk sevgiyi hak etmiyor," diye terslerken sesi kötülükle çarpılmıştı.

Hermione, Bay Riddle'ın öfkesinden etkilenerek bir adım geri çekildi ve şok içinde adama baktı. Yine de öfkesi hızla geri döndü.

"Bunu nasıl söylersin?" diye bağırdı Gryffindor, kahverengi gözlerinde öfke dolu bir . "Büyücü olduğu için mi? Farklı olduğu için kendi oğlundan nefret mi ediyorsun?"

Hermione adama doğru bir adım attı. Büyüsü etrafına yayıldı ve Bay Riddle'ın hafifçe geri çekilmesini acımasız bir memnuniyetle izledi.

Hermione öfkeyle, "Sihirli olması Tom'un suçu değil," diye homurdandı. "Bu yüzden ondan nefret etmemelisin. Onu kabullenmeli ve olduğu şeyle gurur duymalıydın."

Bay Riddle sanki onu çıplak elleriyle öldürmek istiyormuş gibi ona ters ters baktı. Bir sonraki konuşmasında sesi buz gibiydi,

"Çık dışarı."

Hermione onu dinlemedi. Onun yerine acımasızca suçladı, "Tom'un büyüsünden korkuyorsun, çünkü onu anlayamıyorsun. Bu yüzden onu o akıl hastanesine kapattın. Çünkü sen bir korkaksın. Oğlunun özel olduğu gerçeğiyle başa çıkamadın, bu yüzden onu cezalandırmak istedin."

Bay Riddle onun suçlamalarına tepki vermedi. Garip bir şekilde, tüm öfkesi boşalmış ve yüzünde boş bir ifade bırakmış gibiydi. Donuk gözler Hermione'ye dikilmişti ve Hermione bu ani ruh hali değişikliği karşısında şaşkına dönmüştü. Bay Riddle sözünü sakınmadan ondan uzaklaştı. Kanepeye doğru birkaç adım attı ve bir süre öylece karısına baktı. Hiçbir şey ve Hermione onun yüzünü göremedi, sadece kocasına zayıfça gülümseyen Merope'nin yüzünü görebildi. Sonunda Bay Riddle Merope'ye doğru eğildi ve alnına bir öpücük kondurduktan sonra basitçe fısıldadı,

"Onunla konuş. Ben... Ben yapamam..."

Sonra Bay Riddle Hermione'ye hiç bakmadan salondan çıktı. Adamın bu garip davranışı karşısında afallayan Hermione, onun kaybolduğu kapıya bakakaldı. Hermione, birinin elini çekmesiyle düşüncelerinden koptu. Merope'ye döndü. Kadın Hermione'nin elini tutmuştu ve şimdi de hafifçe çekiştiriyordu. Kafası oldukça karışmış olan Hermione kendini kanepeye doğru çekilmesine izin verdi ve oturdu.

Merope kapıyı işaret ederek, "Onun için endişelenmeyin," dedi. "O iyi olacak."

Kahverengi gözleri Hermione'ye kaydı. Hermione'nin öfkesi garip bir şekilde . Bay Riddle'ın aniden gidişiyle yok olmuş gibi görünüyordu ve Hermione'nin kafası karışmıştı.

"Onun hakkında yanılıyorsun, biliyorsun," dedi Merope nazikçe.

"Ne?" Hermione öfkeyle hiddetlendi.

Merope yumuşak bir sesle, "Kocam," diye cevap verdi. "Tommy'yi hiç sevmediğini söylemiştin."

Önceki öfkesinin bir kısmı geri döndü ve Hermione öfkeyle homurdandı, "Ama doğru, değil mi? Aksi takdirde kendi oğluna böyle zarar vermezdi."

Merope başını salladı. Sonra dikkatle sordu: "Tommy sana ne söyledi?"

"Bana anaokulunda kazara yaptığı sihirle ilgili her şeyi anlattı," dedi Hermione kararlı bir şekilde, sesinde yine öfkenin ipuçları vardı.

Merope'ye suçlayıcı bir ifadeyle baktı ve karanlık bir şekilde devam etti: "*Kazara* yapılan bir sihirdi. Tom'un suçu değildi. Yine de, büyünün o ilk belirtileriyle birlikte babası onu terk etti ve bir psikiyatri kliniğine attı. *Sebepsiz yere!* Oğlunun bir büyücü olduğunu kabullenemedi. Ve sen... Tom'a bunu yapmasına izin verdin. Nasıl ?!"

Hermione'nin suçlamasından etkilenen Merope yavaşça nefes verdi. Elini kaldırıp yüzünde gezdirirken eli titredi. Bir an için hiçbir cevap vermedi ama gözyaşlarına karşı savaşıyor gibiydi. Sonra Merope titrek bir sesle Hermione'ye gülümsedi ve fısıldadı,

"Tommy'nin Pinel kliniğinde geçirdiği zamanı size anlatmasına şaşırdım. Onun için gerçekten önemli olmalısınız."

Hermione gözlerini kadına dikti. Merope kanepeye çökmüş oturuyordu ve oldukça perişan görünüyordu. Tom *haklıydı*, diye düşündü Hermione sertçe, Merope zayıftı. Kocasına karşı gelemeyecek kadar zayıf olduğu için Tom'un acı çekmek zorunda kalması onun suçuydu.

"O günü hâlâ hatırlıyorum," diye fısıldadı Merope, sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duyuluyordu. "Tommy'nin anaokulu öğretmeni aradığında öğle yemeği hazırlıyordum. Kadın o kadar perişan haldeydi ki, sadece bir kaza olduğunu anlayabildim. Tommy'nin yaralanmış olabileceğinden korktum. Hemen Tom'u aradım ve Filey sahiline gittik. Bir ambulans ve polis zaten oradaydı... diğer ebeveynler... çocuklar ağlıyordu. Tom diğer insanlardan biraz ayrı duruyordu. Ağlamıyordu. İyi olduğu için çok rahatlamıştım. İki çocuk neredeyse boğuluyordu."

"Ve bunu hissedebiliyordun, değil mi?" Hermione sertçe suçladı. "Büyü kullanıldığını hemen anladın, değil mi?"

Merope isteksizce başını salladı. "Evet. Biliyordum. Tommy'nin büyüsünü yerinde hissedebiliyordum. Ne tahmin etmek zor olmadı."

"Kocanıza söylediniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Merope. "O zaten biliyordu."

"Ve işte o zaman Tom'u bir kenara atmaya karar verdi," diye tısladı Hermione acı acı. "Ve sen hiçbir şey yapmadan öylece durdun."

Merope, "Tommy'nin saldırdığı çocuklar o mağarada neredeyse boğuluyordu," diye cevap vermeyi ihmal etti.

Hermione öfkeyle, "O *kazara* yapılan bir *sihirdi*!" diye cevap verdi.

Merope'nin neşeyle gülerek, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," demesi üzerine şaşırdı.

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne...?"

Merope ona baktı ve hikâyesine devam etti: "Kocama bunun kazara yapılan bir büyü olduğunu söyledim. Tommy'nin suçu olmadığını. Herkesin başına gelebilirdi. Çocuğu suçlamanın bir faydası yoktu."

"Ama o-" diye tısladı Hermione, sesinde yoğun bir öfke vardı. "Ama Bay Riddle size inanmadı, değil mi?"

Merope'nin yüzünden hüzün geçti. Kadın birden o kadar kederli göründü ki Hermione midesinde istenmeyen bir acıma duygusu hissetti. Merope cevap verirken sesine hüzün karıştı,

"Hayır. Tom bana inandı."

Hermione gerildi. Bunun tahmin etmemişti. Kafa karışıklığı üzerine çöktü ve kalan öfkesini de alıp götürdü.

"Ama ben onun..."

Merope acıyla içini çekti. Sonra Hermione'nin gözlerinin içine baktı ve sessizce, "İkimiz de Tommy'nin o gün yaptığı şeyin pek çok şey olduğunu biliyoruz, ama kesinlikle tesadüfi bir büyü değildi. Çok ileri düzeydeydi.
Çok kindar." Hermione ile göz temasını kesti. "Yine de kocama aksini söyledim. O da bana *inandı*. Suçlu benim..."

"Neden ?" diye sordu Hermione, artık gerçekten bir cevap isteyip istemediğini bilmiyordu.

"Tommy'yi eve götürdük," dedi Merope titreyerek. "Onunla kaza hakkında konuşmadım. *Konuşamadım*. Tom da konuşamadı. Tommy'yi anaokuluna geri götürmedik. O sırada altı yaşındaydı. Zaten birkaç ay içinde ilkokula kaydolacaktı." Merope endişeyle ellerini kucağında sıktı. "Tommy normal davranıyordu. Herhangi bir büyü belirtisi göstermiyordu. Böylece... Kendimi bunun *gerçekten* bir kaza olduğuna ikna etmeyi başardım. Her şey yolundaydı..."

Hermione onun ses tonundan Merope için hiçbir şeyin yolunda gitmediğini anlayabiliyordu. Hâlâ acıyla dolu olan Hermione suçlayıcı bir sesle konuştu,

"Tom bana mağaradaki olaydan hemen sonra onu bir akıl hastanesine götürdüğünü söyledi. Onu itip kakmışsın."

Merope bunu duyunca irkildi. Belli ki bu konu hakkında hiç konuşmamıştı. Yine de kadın kendini cevap vermeye zorladı: "Hayır, bu doğru değil. Biz öyle bir şey yapmadık. Hâlâ umudum vardı. Hayır, Tommy'yi normal bir çocuk gibi ilkokula gönderdik. Öğretmenler onu hemen sevdi. Ben gurur duydum, eşim de rahatladı çünkü Tommy'de hiç sihir yoktu. Birinci sınıfı sınıfının en iyisi olarak bitirdi."

Merope derin bir nefes aldı ve açıkçası oldukça hasta görünüyordu. Sonra sesi neredeyse kırılarak fısıldadı, "Sonraki yaz tatilinde - hatırlıyorum, bir Cumartesi günüydü... Kocam tiyatro için bilet almıştı. Faust. Tiyatroya bayılırım. Tom ve ben birlikte gittik." Merope kalın kalın yutkundu. "Tommy sadece yedi yaşındaydı. Bu yüzden Tom ailesinden ona bakmalarını istedi. Birkaç saatliğine gitmiştik. Oyundan sonra bir kadeh şarap içtik. Gerçekten çok eğlendim ve eve dönmek için hiç acele etmedim... Döndüğümüzde gece yarısını geçmiş olmalıydı."

Merope devam etmekte tereddüt etti. Sonunda sesi boğuklaştı ve neredeyse kırılacaktı: "Onları misafir odasında bulduk. Tom'un ailesini. Onları gördüm... orada yatarken... ve ne olduğunu hemen anladım. Sadece biliyordum."

"Onlar- Onlara ne oldu?" Hermione korkuyla sordu.

"Tom ambulans çağırdı," diye fısıldadı Merope, gözlerinden yaşlar süzülerek. "Geldiklerinde doktor sadece ölüm kaydını tutabildi."

Hermione bunu duyunca nefesi kesildi. Bay Riddle'ın ailesi ölmüş müydü? Nasıl ölmüşlerdi?

"Yine," dedi Merope, sesinde yoğun bir hüzün vardı. "Havada hissedebiliyordum. Neredeyse kokusunu bile alabiliyordum. Salonun her yerindeydi.
Tommy'nin sihri."

Hermione'nin gözleri şok içinde açıldı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Buz gibi bir korku kanını dondurdu.

"Tom mu? O- o-" diye acınası bir şekilde kekeledi.

"Onları öldürdü," dedi Merope, sesi artık acı verecek kadar sertti. "Bunu söylemenin başka yolu yok. Tommy büyükanne ve büyükbabasını öldürdü."

Sessizlik kulakları sağır edercesine çınladı. Hermione bilgiyi anlamaya çalıştı ama hiçbir yanıt veremedi.

"Tommy'yi odasında buldum," diye devam etti Merope, ses tonundan yorgunluk sızıyordu. "Yatağında uzanmış kitap okuyordu. Sakindi, hatta rahatlamıştı. Ona ne olduğunu sormadım. Ben biliyordum. İkimiz de biliyorduk. Masasının çekmecesinde asamı buldum. Tommy'ye hamile kaldığımdan beri o asaya dokunmamıştım, biliyor olmalısınız. Tommy'nin asayı ben bulmadan önce ne kadar zamandır elinde tuttuğunu bilmiyorum."

"Yani..." Hermione zayıf bir sesle mırıldandı. "Tom onun bir büyücü olduğunu biliyor muydu? Sihirden haberi var mıydı? Bana Hogwarts'tan mektup geldiğinde öğrendiğini söylemişti."

Merope başını salladı, Hermione'yi hüzünle taradı. "O biliyordu. Ona daha çok küçükken söylemiştim."

"Ve... ve o..." Hermione'nin sesi titredi. "Tom, Bay Riddle'ın anne babasını öldürmek için senin asanı mı kullandı? Onun... kendi büyükanne ve büyükbabasını?"

Merope neredeyse belli belirsiz başını salladı. Hermione inanamayarak başını . "Asayı bulduktan sonra ne oldu?"

"Kocamla konuştum," diye cevap verdi Merope. "Ailesinin ölümüne çok üzülmüştü. Bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyorduk. İşte o zaman Tommy'yi vermeye karar verdik. Yardıma ihtiyacı vardı. İkimizin de ona veremeyeceği bir yardıma. Ben de Pinel Psikiyatri Kliniği'yle temasa geçtim. Orada Tommy ile konuşabilecek, öfkesini ve büyüsünü kontrol etmesine yardımcı olabilecek uzmanlar var."

"Doktorlar büyüyü biliyor muydu?" Hermione şaşkınlıkla sordu. Orası bir Muggle enstitüsü değil miydi?

"Evet," dedi Merope. "Önce Tommy'yi bir Muggle kliniğine yatırmayı düşündük ama sihirle saldırırsa onu kontrol altına alamazlardı. Ben de St. Mungo'daki şifacılarla konuştum ve onlar da Tommy'yi Pinel kliniğine yönlendirdiler. Tommy onu oraya gönderdiğimiz için bizden nefret ediyordu. Aylarca ziyaretime geldiğinde benimle konuşmayı bile reddetti. Zor bir dönemdi. Hepimiz için. Tommy orada çok uzun süre kalmak zorunda kaldı. Onu çok özledim."

Merope Hermione'ye baktı ve ona zayıf bir gülümseme fırlattı. "Sonunda serbest bırakıldığında daha iyiydi. İyi değildi ama daha iyiydi. Sonra Hogwarts'a gitmesine izin verildiğinde onunla çok gurur duydum. Onu almayacaklarından korkuyordum. Ve Tommy okulda çok başarılıydı. Onu o kliniğe bıraktığımız için babasına ve bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Ama okulda *başarılı* olduğu için çok mutluyum. En iyi notları alıyor, birkaç arkadaş edindi ve şimdi okul müdürü bile oldu. Öğretmenlerin hiçbirinden Tommy hakkında kötü bir şey duymadım. Şimdi çok daha iyi. Ve sonra..." Hermione'ye bakan Merope'nin gülümsemesi bu kez samimiydi. "Sonra geçen tatilde bizi ziyaret etti. Seninle birlikte. *Gönüllü olarak*. Bu umduğumdan da fazlası."

Hermione Merope'nin yüzündeki mutlu gülümsemeye baktı ve bir şeyin yavaşça, acımasızca boğazını sıktığını hissetti. Midesi acı veren bir düğüme dönüştü ve boğulacakmış gibi hissetti. Merope'ye şimdi ne söylemeliydi? Ona Neville Longbottom'dan, Walpurgis Şövalyeleri'nden, Hortkuluklardan... Tom'un nasıl *hiç* değişmediğinden mi söz *etmeliydi*? Hâlâ nasıl büyükannesiyle büyükbabasını soğukkanlılıkla öldüren o küçük çocuk gibi olduğunu mu?

Merope'nin yüzündeki gülümseme hüzünlü bir çizgi kazandı ve ekledi, "Bilmelisin ki kocam... Tommy'yi gerçekten seviyor. Gerçekten seviyor. Ama anne babası öldüğünden beri... Tommy'ye bakmak ona acı veriyor. Bu ona sert şeyler söyletiyor. Ama Tommy'yi suçlamıyor. Eğer birini suçlayacaksa, o da benim."

Hermione Merope'ye baktı. Kadının gözlerinde akmayan yaşlar yüzüyordu.

"Neden seni suçlasın ki?" Hermione nazikçe sordu.

Merope ona zayıfça gülümsedi. "Gençliğimde pek çok hata yaptım. Bir tanesi de... Tom'u en korkunç şekilde incittim diyelim. Aslında benimle kalması bir mucize. Çok minnettarım."

Merope bir elini Hermione'nin koluna koydu ve hafifçe ovuşturdu. Yüzünde bir gülümseme vardı, "Ama bu başka bir hikaye. Bunun için endişelenme. Geçmişte kaldı. Sadece kocamın da Tommy'ye en az kadar değer verdiğini bilmeni istiyorum. Tommy'nin sonunda sorunlarımızı geride bırakmayı başardığı için çok mutluyum."

Hermione Merope'ye bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kadının gözlerinde öyle güzel bir umut parıltısı vardı ki, Hermione onu söndürmeye kıyamadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı sonunda. "Daha önce seni terslediğim için özür dilerim. Bilmiyordum."

"değil," dedi Merope, elini Hermione'nin kolunun üzerinde hafifçe gezdirerek. "Aslında, bunu yapmana sevindim. Bu Tommy'yi ne kadar sevdiğini gösteriyor. Senin gibi birini bulduğu için mutluyum."

Hermione başını salladı, gözyaşlarına boğulacakmış hissetmesine rağmen kendini gülümsemeye zorladı. "Artık gitmem gerekiyor."

"Elbette." Merope gülümsedi.

"Sen..." Hermione tereddütle konuştu. "Bay Riddle'a üzgün olduğumu söyleyebilir misiniz?"

"Evet," dedi Merope, hâlâ gülümseyerek. "Endişelenme. Sana kızgın değil. Sadece hâlâ çok incinmiş durumda. Ama eminim bir gün kendini ve umarım beni de affedecektir."

Hermione'ye kapıyı gösterdi ve Hermione daha Merope neşeyle, "Tekrar gelebilirsin. Belki bir dahaki sefere Tommy'yle birlikte."

Hermione ona zayıf bir gülümseme fırlattı ama cevap vermek için kendini zorlayamadı. Sonra döndü ve uzaklaştı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Ben her zaman inkar eden ruhum!

Ve haklı : yaratılan her şey sırayla yok

edilmeyi hak eder:

Hiçbir şey olmasa daha iyi.

Yani Günah dediğiniz her şey,

görüyorsunuz, Yıkım, kısacası Kötülükle

kastettiğiniz şey benim gerçek

unsurumdur.

- Johann Wolfgang von Goethe

(*1749 † 1832)

Yirmi Sekizinci Bölüm

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: Bu ara için çok özür dilerim. Son aylarda gerçek hayat çok karışıktı. Bir şeyler oldu, işler değişti, yeni bir işe girdim ve yeni bir şehre taşınmak zorunda kaldım. Bilirsiniz; yazmak beklemek zorundaydı. Yine de bu kurguyu asla unutmadım. Ve bunu size kanıtlamak için, işte bir sonraki bölüm :) Ug, bu bölüm hikayeye başladığımda aklımda olan ilk sahnelerden biriydi. Şimdi bak buraya gelmem ne kadar uzun sürdü. Ama evet, geç olması hiç olmamasından iyidir. Burada çok fazla Tom/Hermione etkileşimi var. Onları yazmanın ne kadar eğlenceli olduğunu neredeyse unutuyordum. Gerçekten çılgın bir gemideyiz, dostlarım.

Küçük bir hatırlatma: Bu kurguda Tom henüz herhangi bir Hortkuluk yaratmadı. Planlarını harekete geçirdi ve bunun için çalışıyor, ancak henüz ruhunu gerçekten bölmedi. Yani Kurucuların nesneleri bu noktada Hortkuluk değil.

Ayrıca, tüm yorumlarınız için teşekkür ederim! Onları okumayı ve bu kurgu hakkında ne düşündüğünüzü duymayı seviyorum. Sözleriniz beni gerçekten yazar tıkanıklığımdan kurtardı. Herkese cevap veremediğim için özür dilerim. Denedim ama sonra gerçek hayat beni yuttu ve sonra o kadar geç oldu ki hala cevap vermekten utandım... Ben bir aptalım. Bunun yerine, teşekkürlerimi ve bu yeni bölümü alın :)

Jehilia, rosierdara, Dora, Polki, immigrant14, littlecrookshanks, Misafir, thechit, Queenofdarkness, Austione, Cococreamandcoffee, Misafir, Onuard, Misafir, heythere, Vellert, kikilovestoread, yasaminyyy, smos, Misafir, BlueCaesar, SibicsSnob, Stella L, ma4petite, nom nom, DulcineaChampagne, jen103, FadedSunset, Bubbles of Colours, Obey the Muse, Lady Leaena, The all mighty and powerfulM, LovelySesshy, MapleofFrance, TheNewCompanion, asixua, Twilighterheart xxxx, incontato, Misafir, Misafir, Anna,

TwilightGirl100195, Kaleidoscopewriter, Nutella girl, lkdv, Nivellia Neil, Queen of Faerie, KnoKnayme, P N Tran, LightJinx512, A Reckless Serenade, lalyta8, WrittinInStone, alannalove1990, YoursAnnie, Saoirse Ash, Shellz29, JuliaLestrange, McKenzie Vallir, sakurarules4eternity, Misafir, Catalina731, Elased, Vellert, animato22, hateme101, StalkingMalfoy, Misafir, HereToRead84, , THEPrincessx, Mipk90, Yuuki Kuchiki, HellolamGracie

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirmi Sekizinci Bölüm: Yalnız Mezarlıklar

Hermione, Hogwarts'ın koruma sisteminin kenarında, keskin bir Işınlanma sesiyle belirdi. Bir an için orada öylece durdu ve bakışlarının önünde uzanan şatoda gezinmesine izin verdi. Hogwarts görkemliydi. Asırlıktı, tarih kokuyordu.
Hermione o eski taşların zaman içinde nelere tanıklık ettiğini merak etti. Bu kaleye göre, hayatı muhtemelen bir göz kırpmasından daha uzun sürmemişti. Hermione'nin yüz hatlarına hüzünlü bir gülümseme dokundu. Hogwarts'ın onun için ne anlama geldiğini bilmesini diledi. Orası onun evi olmuştu, yıllardır güvende olduğunu hissettiği ilk yerdi. Onun için o eski şato umut demekti. Koğuşların kenarında dururken, Hermione'nin elleri sıkı yumruklar haline geldi. Burada kendini bu kadar güvende hissetmesini sağlayan sadece şato değildi.

Hâlâ inanamıyordu.

Tom ona yalan söylemişti. Ona kendisi hakkında söylediği her şey yalandan başka bir şey değildi. Kendisi hakkında gerçekle hiçbir ilgisi olmayan bir resim çizmişti. Hermione de ona inanmıştı.
Her şeyi. Merope'yle konuşmak gözlerini açmıştı ve Tom'un yalanlarının boyutu nihayet kafasına dank etmişti. Hermione'nin midesi bulandı. Eğer Tom'un bütün sözleri yalansa, ya dokunuşları? Ya duyguları?

Ne olmuş *ona*?

Hermione boğazındaki yumruyu yuttu. Gözleri karıncalandı ama ağlayamayacak kadar boş hissediyordu. Onunla nasıl tanıştığını hatırladı. Hermione o zamanlar fark edemeyecek kadar korkularına kapılmıştı ama Arnavutluk'taki o ormanda Tom çoktan delice bir dürtünün esiri olmuştu. Kurucuların nesnelerini toplamak her zaman onun arayışı olmuştu. Hermione onu hiçbir zaman gerçekten sorgulamamıştı. Daha sonra Tom ona Slytherin'in Madalyonu'nu çalmasını bile emretmiş, Hermione de itaatkâr küçük bir hizmetçi gibi ona itaat etmişti.

Bu düşünce Hermione'nin büyüsünün öfkeyle etrafında fırtınalar koparmasına ve birkaç yaprağı savurmasına neden oldu. Elbette Tom ona madalyona neden ihtiyacı olduğunu hiç söylememişti. Hayır, küçük evcil hayvanını karanlıkta tutmayı tercih etmişti. Hermione kendini hasta hissediyordu. Tom'un attığı her adım amacına biraz daha yaklaşmak demekti. Kurucular'ın eşyaları planının sadece bir parçasıydı ve hepsi tek bir şeye çıkıyordu.

Hortkuluklar.

Hermione gözlerini kapatarak Hogwarts şatosunun görüntüsünü susturdu. Etrafındaki her şey yıkılıyormuş gibi hissediyordu. Neredeyse acı veren bir boşluk onu kavradı. Buz gibi soğuk, onu ele geçirmişti. Hermione bir iç çekişle, tedirgin büyüsünü tekrar içine çekti ve orada ne bulacağından artık emin olmadan şatoya doğru yürümeye başladı.

Eğer yaptığı her şey onu ölümsüzlüğe götürüyorsa, belki de Hermione'nin kendisi bir basamaktan başka bir şey değildi.

†

Hermione, balonunu patlattığı için RAB'den nefret edebilmeyi diledi. Ama edemedi. RAB her kimse, sonunda onun gözlerini açmıştı. Sırf bunun için bile minnettar olmalıydı.

"Tom?" Hermione boş olan Başkanlar Ortak Salonu'na seslendi.

Cevap gelmedi ve odanın içine doğru adım attı. Tuhaf bir şekilde, Baş Kız'ın yokluğu onu etkiledi. Lisa'yı hiç düşünmemişti.

Ama şimdi Hermione, Baş Kız'ın neden Ravenclaw yatakhanelerini tercih ettiğini merak ediyordu. Tom Riddle'dan kaçınmasına neden olan şey neydi? Ne de olsa Turpin Hermione'yi ondan uzak durması *için* uyarmıştı.

Hermione merdivenlerden Tom'un odasına çıkarken içini bir hüzün kapladı ve hafifçe ürperdi. Kapıyı kapalı ve kilitli buldu. Kapının koluna bakarken alnında derin bir çatıklık belirdi. Tom kapının üzerine çok güçlü ve şimdi de *yasadışı* bir koruyucu koymuştu. Davetsiz birinin içeri girmesi tavsiye edilmezdi.
Tom'un kendisi dışında sadece Hermione onun odasına rahatsız edilmeden girebiliyordu. Önceleri, Tom'un kendisine bu kadar yaklaşmasına izin verdiği ve bu ölçüde güvendiği için çok sevinmişti. Şimdi ise Tom'un neden bu kadar paranoyak olduğunu ve odasını bu kadar sıkı koruma altına alma ihtiyacı duyduğunu merak ediyordu.

Hermione kapıyı açtı ve rahatsız edilmeden içeri girerken koğuşlar tenini gıdıkladı. Tom'un odası her zamanki gibi temiz ve düzenliydi. Yatak yapılmış ve üzerine Slytherin yeşili bir yorgan atılmıştı. Çalışma masası derli toplu duruyordu. Mürekkep haznesinden tüy kalemleri bilemek için kullanılan küçük bıçağa, parşömen rulolarına ve bir yığın kitaba kadar her şey yerli yerindeydi. Hermione odaya doğru bir adım daha attı, kendini acı verici bir şekilde davetsiz misafir gibi hissediyordu. Burada hoş karşılanıyor muydu? Gerçekten hoş karşılanıyor muydu?

Gözlerini gezdirirken dudaklarını büzdü. elinde duruyordu ve ucunda büyü vardı. Burada olacağını biliyordu.
Bir şeyleri saklamak Tom'un uzmanlık alanı gibi görünmüyordu. Ya da belki de herhangi birinin onun korumalarına karşı koyabileceğini düşünemeyecek kadar kibirliydi.

Hermione asasını uzun bir kavis çizerek salladı ve sihrinden bir örtünün odanın üzerine düşmesine izin verdi. Tüm yüzeylere dokunduğunu hissedebiliyordu. Orada burada bir sihir parıltısı ortaya çıktı. Çoğu rafın etrafında toplanmıştı. Tom'un kitapların çoğu Kara Büyü kokuyordu. Hermione onları görmezden geldi ama taş duvardaki levhalardan birinin etrafında dolaşan bir sihir parıltısına odaklandı. Yaklaştı ve sihrinin ona değmesine izin verdi. Orada bir

Taşın üzerinde güçlü bir koruma vardı. Hermione asasının ucunun altında titreştiğini hissedebiliyordu. Tom'un koruyucusu onu uzaklaştırmaya çalışıyor, sırrını saygıyla koruyordu.

Hermione'nin büyüsü taşın üzerinde yaladı. Korumaya tam olarak saldırmadı - bu sadece onu tetiklerdi - ama nazikçe itti ve çekti. Tom'un büyüsünü bozmaya bile çalışmadı. Ne de olsa Hermione onun ne kadar yetenekli bir büyücü olduğunu biliyordu. Hayır, altına ulaşabilmek için koğuşu dikkatle birazcık kaldırdı. Hermione Tom'un nöbetini asasının ucunda dengeledi ve asa hareket ettikçe duvardan bir illüzyon eridi ve daha önce pürüzsüz taş yüzeyden başka bir şey olmayan yerde şimdi küçük bir yarık göründü. Tom'un korumasını dikkatle tutmaya devam eden Hermione diğer eliyle yarığa uzandı. Parmakları soğuk, metalik bir şeyle temas ettiğinde hiç şaşırmadı bile. Geri çekti ve parmaklarından altın bir kolye sarkmaya başladı. Asasını hafifçe sallayınca Tom'un koruması yerine oturdu ve artık boş olan saklanma yerini mühürledi.

Hermione avucunun içinde duran madalyona baktı. Madalyon elinde ve büyü öfkeyle etrafında dönüyordu. Sanki onun cüretkârlığı karşısında çileden çıkmış gibi, onu itmeye çalıştı. Hermione Slytherin'in yadigârına bakarken dişlerini sıktı. Çirkin ve hantaldı ve en karanlık büyüyü sızdırıyordu.

Bu onun açısından bilinçli bir karar değildi. Sadece yapması gereken bir şeymiş gibi hissetti. Tom'un ruhunun o dayanıksız küçük şeyin içine hapsolduğunu düşünmek iğrençti. Yanlış ve iğrençti.

Hermione birkaç adımda şömineye ulaştı. Büyüsünü odunlara yönlendirip ateşi yakmak için fazla bir şey gerekmedi. Hiç tereddüt etmeden altın madalyonu ateşin içine fırlattı. Madalyon hiç beklenmedik bir şekilde korlardan birinin üzerine düştü, is artık altını karartıyordu. Alevler madalyonu yaladı ama herhangi bir zarar verecek kadar sıcak değildi. Hermione altın parçaya ters ters baktı ve bir anlık öfkeyle alevlere daha fazla büyü yaptı. Ateş bir anda daha fazla yandı ve doğal olmayan mavi bir renge dönüştü. Slytherin'in altın madalyonunun alevler tarafından yutulmasını izledi.
büyülü alevler. Bir an için direndi, sonra ateşin ısısı

Hermione'nin büyüsüyle koruyucu büyülerin üstesinden ve madalyon yavaşça şekil değiştirdi. Altın eridi ve Hermione madalyondan geriye kalan zavallı parçaların şöminenin kirli taşları üzerinde bir havuzda toplanmasını izledi. Zarif 'S' harfini oluşturan yeşil taşlar artık dağılmış, Slytherin'in isminden sonsuza dek kopmuştu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione uzun bir süre öylece durup ateşe baktı. Tom dönmemişti ve Hermione hâlâ onun odasında yalnızdı. Slytherin'in Hokkası gitmiş ve alevler sönmüştü. Tom'un ihaneti ise hâlâ yanıyordu. Hermione'nin göğsünde neredeyse nefesini kesecek kadar gergin bir his vardı ve öfke onu yavaş yavaş tüketiyordu. Bu iş daha bitmemişti.

Asasını cüppesinin cebine geri soktu ve Başkan'ın odasını geride bıraktı. Tom'la konuşma vakti gelmişti. O da
bir kez olsun ona karşı dürüst olmasını sağlayacaktı. Onu sakinleştirmek için nazikçe söylenmiş yalanlar ve öfkesini yatıştırmak için yarım ağızla dilenmiş özürler . Bu sefer Tom ona karşı açık olmak zorundaydı.

Onu zemin katta, Büyük Salon'un hemen dışında buldu. Hogwarts öğrencileri akşam yemeği için yavaş yavaş salona , Dolohov ile derin bir sohbete dalmış olan Tom da onların arasında yürüyordu. A Hermione, diğer öğrencilerin iki Slytherin'i nasıl görmezden geldiklerini bir kez daha fark edince kaşlarını çattı. Neden hepsi Tom'dan bu kadar korkuyordu?

"Tom," diye seslendi ona.

Adını duyunca ona doğru döndü. Onu tanıdığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Hermione ona doğru bir adım attı ve kalbinin göğsünde hızla çarptığını fark etmekten kendini alamadı. Öfkeli bir kararlılıkla devam etti. Başını yukarı kaldırdı ve Tom'un büyüleyici mavi bakışlarıyla karşılaştı. Sesindeki tüm güvensizliği bastırarak şöyle dedi,

"Konuşmamız gerek."

Bu açıklama Tom'un kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırmasına neden olurken, Dolohov'un yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Uh-oh," diye alay etti Slytherin. "Birinin başı dertte."

Tom'un gözleri Dolohov'a parladı, gözlerinde uyarı parıltısı vardı. Bu diğerini susturdu ama Dolohov'un yüzündeki sırıtma devam etti. Tom ona ters ters ve buz gibi bir sesle şöyle dedi,

"Bizi yalnız bırakın."

Sesi ne kadar sakin olursa olsun, Hermione bunun itaatsizlik edilmemesi gereken bir emir olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Dolohov da bunu duymuş gibiydi. Ellerini bir barış jestiyle kaldırdı.

"Tamam, . Sizi bırakayım."

Bununla birlikte Dolohov onları terk etti ve Büyük Salon'a girdi. Tom'un dikkati tekrar Hermione'ye yöneldi ve onu ilgiyle süzdü.

"Senin için ne yapabilirim, Hermione?"

Kızın adı, sanki ona aitmiş gibi, adamın dilinden usulca dökülünce Hermione gözlerini ona dikti. Onu elindeki konuya alıştırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden ona sertçe bilgi verdi,

"Merope ile konuştum."

Tom'un yüzündeki hafif merak yerini anında fırtınalı bir ifadeye bıraktı. Çenesi sıkıştı ve ses tonuna yaklaşan bir öfke karışarak sordu,

"*Ne* yaptın?"

Hermione soğuk bir ifadeyle, "Anneni ziyaret ettim ve konuştuk," diye tekrarladı.

Tom bir an için cevap vermedi. Soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışırken gözleri öfkeyle parlayarak ona baktı. Sonunda sesini yükseltti,

"Bana söylemeden Küçük Hangleton'a mı gittin? Benimle konuşmak için *Anne*?"

Eğer büyüsünün Karanlık İşaret'inin üzerinde acı verici bir şekilde karıncalandığını hissetmeseydi, öfkesi komik olabilirdi. Hermione ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı ve sertçe cevap verdi,

"Ne sanıyordun? Bütün bu Hortkuluk fikrini benim üzerime atıp hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsin."

Tom sertçe nefesini içine çekti ve onu duyan olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Şimdiye kadar bütün öğrenciler Büyük Salon'a doluşmuş ve büyük çift kapılar kapanmıştı. Tom ve Hermione koridorda oldukça yalnızdılar.

"Bunu herkesin duyabileceği bir yerde konuşamaz mıyız?" Tom tısladı.

Hermione'yi yakaladı ve kapıdan birkaç adım öteye çekti. Hızla etraflarında kalın susturma büyüsü döndürdü, böylece kimse onları duyamayacaktı. Hermione bir kez daha onun paranoyasından rahatsız oldu. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

"*Anneme* planlarımdan bahsettin mi?!" Tom bilmek istedi.

Hermione hâlâ onun öfkeli büyüsünün Kara Leke'sini yaladığını hissedebiliyordu. Kendi büyüsüyle onu itti ve öfkeyle adamın onu sıkıca kavrayışından sıyrıldı.

"Annene ben söylemedim," diye sertçe açıkladı Hermione. "O yüzden öfkeni benden çıkarmayı bırakabilirsin."

Tom'un yüzünden öfkeli ifade düşmedi ama en azından büyüsünü ondan uzaklaştırdı ve bir adım geri çekilerek ona daha fazla alan açtı.

"İyi," diye tersledi. "O zaman seni onu ziyaret etmeye iten tam olarak neydi?"

Hermione hırlayarak ona dişlerini gösterdi. "Sen ! Sen ve senin aptal acıklı hikayen."

"Neden bahsettiğini bile bilmiyorum, Hermione," diye karşılık verdi Tom ısırarak.

Hermione kendini daha fazla tutamadı. İçindeki tüm öfke ve hayal kırıklığı, *ihanete* uğramışlık duygusu serbest kaldı ve ona yüksek sesle bağırdı, "Bana *yalan söyledin* Tom! Her şey yalandı! Baban seni asla bir Muggle akıl hastanesine kapatmadı. Ve annen seni asla terk etmedi." Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanacak kadar *aptalmışım*."

Tom'un yüzü okunamaz, pürüzsüz bir maskeye dönüştü. Mavi gözleri buz tuttu ve fısıldadı, sözlerinde gizli bir uyarı vardı,

"Beni kilitlediler."

Hermione ona homurdandı. Adamın hâlâ yalanlarında ısrar ettiğine inanamıyordu. Tedirgin bir şekilde büyüsü etrafında dönmeye başladı ve kendini kaybetti,

"Evet, öyle yaptılar. Ve bunun iyi bir sebebi var."

Bu sefer Tom cevap vermedi. Sadece ona buz gibi bakmaya devam etti. Hermione'nin gözü hiç korkmamıştı. İçinde umursamayacağı kadar çok öfke vardı.

"Büyükanneni ve büyükbabanı öldürdün, Tom. Onları sen *öldürdün*!" Ona doğru bir adım attı ve suçlayıcı parmağını göğsüne sapladı. "*Yedi* yaşındaydın ve onları öldürdün. Sana soruyorum, eğer bir akıl hastanesi değilse, tam olarak nereye ait olduğunu düşünüyorsun?"

Tom'un yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Soğuk bir sesle, "Annem sana böyle mi söyledi?" diye sordu.

"Gerçek , değil mi?" Hermione . "Onları öldürdün, değil mi?

Yüzünde hâlâ hiçbir duygu yoktu, ama şimdi Tom'un dudaklarında zalim bir sırıtma belirmişti. Hermione'yi ürpertti. İpeksi yumuşaklık, diye işaret etti,

"Neden annemle eski aile geçmişini tartışma ihtiyacı hissettiğini hâlâ söylemedin."

Hermione tüm bu ipeğin altında tehditkâr bir akıntı duyabiliyordu. Cevap vermekten nasıl kaçındığını fark etmemişti. Ellerini sıkı yumruklar haline getirerek öfkeyle hırladı,

"Kızgındım. Ailene kızgındım. Çünkü hepsinin onların suçu olduğunu düşündüm. Seni bu hale onların getirdiğini düşündüm..." Hermione Tom'u işaret ederken tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "*Bu*."

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" Tom'un dilinden acımasız bir küçümseme .

Hermione onunla göz göze geldi ve açıkça, "Bir katil," dedi.

Sırıtış Tom'un yüzüne geri döndü. Hiçbir şeyi inkâr etmedi. Tam tersine, Hermione'nin suçlaması karşısında çarpık bir gurur duyduğunu gösterdi. Hermione ona baktı, insanları öldürmüş olmaktan nasıl bir tatmin duyabildiğine inanmak istemiyordu.

"Büyükannen ve büyükbaban... Neville Longbottom..." diye fısıldadı titreyerek. "Ne... Tom, neyin *var* senin?"

Tom ona dudak büktü, "Benim hiçbir sorunum yok."

Hermione sadece başını sallayabildi, onun insan hayatını tamamen hiçe sayması karşısında dengesi bozulmuştu. Söylerken sesi boğuk çıkıyordu,

"Buna inanamıyorum..." Ona huzursuzca baktı. "İnsanları öldürmek senin için bir şey ifade etmiyor mu? Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Tom alaycı bir kaşını kaldırdı. Cevap verirken sesinde tehlikeli bir şeyler , "Ah, bir şeyler hissediyorum. Şu an için

Örneğin, kendimi oldukça kızgın hissediyorum." Tehditkâr bir gülümsemeyle dişlerini ona doğru gösterdi. "Belki de konuşmayı bıraksan daha iyi olur."

"Hayır."

Hermione derin bir nefes aldı. Sihrini kendi etrafına sıkıca sararak güçten güven aldı. Tom'un sözleri onu tedirgin etmişti ama etmeyecekti. Ona dik dik bakarken gözleri öfkesiyle parlıyordu.

"Sakın beni tehdit etmeye kalkma," tersledi Hermione. "Aklını olan *sensin*. Ne yaptığına bir bak. Umurunda bile değil. Hiç pişmanlık duymuyorsun." Etrafında dans eden öfkeli büyüyle Hermione Tomu kolundan sıkıca tutup sarstı. "Ya şimdi? Hortkuluk yaratmak için daha fazla insan mı öldürmek istiyorsun? Bu mudur yani?"

Tom kızın elini sertçe itti ve ısırarak, "Evet, planımız bu," dedi.

"Buna inanamıyorum!" Hermione ağladı. "Bu çılgınlık!"

Etrafındaki büyü çatırdarken, Tom'un önünde bir o yana bir bu yana adım atmaya başladı. Parmaklarını telaşla saçlarında gezdirirken elleri titriyordu. Tom her zamanki gibi soğuk ve kıpırtısız bir şekilde onun patlamasını izlemeye devam etti.

Bir süre sonra Hermione durdu ve ona baktı. Cevaptan korksa da yine de sormak zorundaydı. "Her şey yalan mıydı? Bana senin hakkında anlattığın her şey? Sen...?" Kısa bir süre tereddüt etti ama sonra devam etti: "Beni kullandın, değil mi? Slytherin'in Locket'ini almak için. Benden *hoşlanıyor* musun Tom? Yoksa ben senin ölümsüz olma planının küçük bir dişlisi miyim? Bende ne buluyorsun? Bir Hortkuluk'a dönüştürebileceğin mallarından biri mi?"

Tom zarif bir kaşını kaldırdı. "Melodramatik davranıyorsun Hermione," diyerek onun endişelerini duygusuzca bir kenara itti.

"Kesinlikle değilim," diye tısladı Hermione, içinden öfke fışkırıyordu. "Sen *hastasın*. Merope bana senin hakkında hikayeler anlattı... Nasıl . Ters giden bir şeyler var. Gerçekten yanlış."

Tom cevap vermedi ama yüzünde Hermione'nin öfkesini kabartan küçümseyici bir ifade vardı. Dişlerini göstererek hırladı, "Gerçekten göremiyorsun, değil mi? Hortkuluklar hakkında ne düşündüğümü sana söyledim. Onlar *iğrenç*."

Tom omuzlarını silkti, onun endişelerini hiç dikkate almadı. "Bunu neden bu kadar abartıyorsun?"

Hermione alaycı bir tavırla, "Ölümsüz hayata kavuşmak için insan kurban etmeyi planlıyorsun," dedi. "Bunun büyük bir mesele olduğunu söyleyebilirim! Bu düpedüz *yanlış*."

Bunu duyan Tom'un gözlerinde rahatsız edici bir parıltı belirdi. "Harika bir şey yapıyorum. Burası keşfedilmemiş topraklar. Burada doğru ya da yanlış yok."

"Hayır!" diye tersledi Hermione hararetle. "Hayır. Bu yanlış. Bunu yapmana izin ver."

Tom dudaklarını büzdü ve ona baktı. Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı ve "'İzin ver' mi?" diye sordu.

"Evet*izin ver*," diye tısladı Hermione şiddetle. "Hortkuluklarla ilgili bu çılgınca fikirden . *Sana izin vermeyeceğim!* "

Tom usulca, alaycı bir şekilde güldü. "Sevgilim, kendini kandırma. Beni asla durduramayacaksın."

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Hermione'nin büyüsü Tom'unkine öfkeyle bastırdı ve hırladı, "Öyle mi? Bunu göreceğiz, değil mi?"

Tom'un yüzündeki sırıtma ifadesi yerini derin bir kaş çatmaya bıraktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken sesine şüphe karışmıştı.

Şimdi sertçe gülümseme sırası Hermione'deydi. "Kurucuların eşyalarını Hortkuluklara dönüştürmene asla izin vermem. Yakında yok edeceğim

onları."

Tom soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken çenesi sıkılmıştı. Öfkesinin izleri sesinin kenarlarını sertleştiriyordu, "Ne yaptın sen?"

Hermione ona ters ters baktı ve inatla, "Seni durduracağım," diye tekrarladı.

Tom onu kollarından yakaladı ve kendine doğru çekti. Soğuk gözleri Hermione'ye dikilmişti ve ağzını zorlukla oynatarak tısladı, "Hermione! *Ne yaptın sen*?"

Hermione onun kendisini tutuşunu çekiştirdi ama o . Hermione onun yakışıklı yüzünü saran öfkeye dik dik baktı ve acımasız bir memnuniyetle ona gerçeği söyledi,

"Onu yok ettim. Aptal madalyonu. Slytherin'in madalyonu."

Tom sanki onun tarafından yakılmış gibi Hermione'yi bıraktı. Hatta bir adım geri çekildi. Yüz hatlarını şok kaplamıştı. Aynı anda, öfkeli büyüsü kendi içine çöktü ve arkasında neredeyse acı veren bir boşluk bıraktı. Bir an için ona inanamayarak baktı.

"," diye titreyerek nefes aldı.

"Evet, söyledim," dedi Hermione şiddetle. "Bana yalan söyledin. O korkunç çalmam için beni kandırdın. Hepzibah'nın malikânesine zorla girdim. Neredeyse yakalanıp öldürülecek olan *bendim*. Madalyonu oradan ben çıkardım. Onu yok etmek de *benim* kararımdı."

"Hayır," diye fısıldadı Tom.

Sesi garip bir şekilde boş ve zayıf çıkmıştı. Hermione onu itti ve meydan okurcasına, "Gitti. Eridi."

Tom'un öfkesinin sonunda patlamasını bekliyordu. Acının onun işaretiyle patlak vermesine hazırdı. Asası hâlâ cüppesinin cebindeydi ve Hermione onu çekip kendini savunmaya hazırdı. Tom

onu lanetlemeye çalışmadı. Aslında, pek bir şey yapmadı. Beklenen öfkeli hırıltı yüzünde belirmedi. Bunun yerine Tom'un mavi gözleri ona baktı, çaresiz bir inançsızlık içinde yüzüyordu. Kekelediği için sesi bile zayıftı, fısıltıdan öteye geçmiyordu,

"Sen yok ettin..."

Sesi kesildi ve boş gözlerle ona bakmaya devam etti. Hermione kaşlarını çatarak ona baktı ve onun ani kasvetine şaşırdı. Öfkesi tamamen kaybolmuş, yerini yıkıma bırakmıştı. Gerçekten üzgün görünüyordu. Hermione başını eğerek perişan haldeki büyücüye baktı. Beklediği tepki bu değildi.

"Tom," dedi Hermione sert bir sesle. "Anlamak zorundasın. Bunu yapmana izin veremem. Bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama yapamazsın. Ve beni ya da bir başkasını da bu işin içine çekmene kesinlikle izin vermeyeceğim."

Tom tonsuz bir sesle, "Beş yıl," diye fısıldadı. "Beş yıl..."

Hermione kaşlarını çatarak ona baktı. Kaybolmuş, neredeyse yıkılmış görünüyordu. Baba Tom Riddle'ın başından beri haklı olduğunu ancak şimdi anlamıştı. Tom gerçekten de dengesizdi. Yardıma ihtiyacı vardı.

"Bana yalan söylüyordun. Beni gerçekten incittin," diye açıkladı Hermione kararlı bir sesle. "Sırf bu ölümsüzlük yanılsamasının peşinden koşmak için. Dürüst olmak gerekirse, ne durumu objektif olarak değerlendirebildiğini ne de planının yol açacağı sonuçları anlayabildiğini sanmıyorum. Bu yüzden şimdi devreye giriyorum. Başkalarına ve kendine zarar vermeden önce bunu durduruyorum."

Tom sanki onu hiç duymamış gibi titrek bir sesle, "Beş yıldır bunun üzerinde çalışıyorum," dedi. "Bu benim hayatım. *Her şeyim*." Umutsuzca ona . "Bu kadar mı? Tüm bunlardan sonra...? Hep beni yok etmek mi istedin?"

"Aptal olma," diye azarladı Hermione onu ısırarak. "Yapmayacağımı biliyorsun. Sahip olduğum tek şey sensin ve ben seni koruyorum."

Tom hiçbir cevap vermeden ona baktı. Sonra donuk gözleri Hermione'den ayrıldı ve boş gözlerle yere baktı. Yüzünde Hermione'nin daha önce hiç görmediği bir çaresizlik ifadesi vardı. Başını eğmiş olan Tom yenilmiş ve umutsuz görünüyordu. Onu bu halde gören Hermione'nin kalbi sıkıştı. O gerçekten hastaydı. Onun hayal görüp görmediğini bilmiyordu... Ne de olsa bir psikolog değildi. Ama Tom'un Pinel kliniğinde geçirdiği zamanın yeterli olmadığı acı bir şekilde ortadaydı.

"Tom," dedi Hermione eşit bir ses tonuyla. "Bana güvenmek zorundasın."

Ona doğru uzandı ve parmaklarını yanağında gezdirdi. Tom hiç tepki vermedi. Gözlerini yere dikmiş, Hermione'nin önünde duruyordu ve Hermione ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Artık ona bağırmak istemiyordu. Belli ki ona ne mantıkla ne de öfkeyle ulaşabilecekti.

Hermione kararlılıkla, "Güven bana," diye tekrarladı. "Bunu senin için en iyisi olduğu için yapıyorum, seni incitmek istediğim için değil."

İki parmağını onun çenesinin altına koydu ve kendisine bakması için başını yukarı kaldırdı. Adamın güzel mavi gözlerindeki ıstırabı fark edince midesi acıyla düğümlendi. Belki de Merope'yle temasa geçmesi gerekecekti. Kadın Pinel kliniğindeki doktorları tanıyordu ve Tom'un profesyonel yardım alması gerekebilirdi.

Hermione sesini güçlü tutarak, "Hortkuluklar gidilecek yol *değil*," diye açıkladı. "Seni durdurmak *zorundaydım*. Hortkuluk yaratmamalısın. Bu seni yok edecek. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Tom hâlâ tepki vermedi ama Hermione'bakmaya devam etti, oldukça kaybolmuş görünüyordu. Hermione içini çekti ve ona yaklaştı. Parmak uçlarında durdu ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Tom," dedi ona usulca. "Seni seviyorum. Ama bu şekilde devam etmene izin vermeyeceğim."

Tom önündeki kıza baktı. Onu tarayan Hermione'nin gözlerinde endişe parlıyordu. Dayanılmaz bir duygu dalgasına kapılınca çenesini sıktı. Vücudunu yakıp kavurdu ve midesinin çukurunda acı veren bir düğüme dönüştü.

Slytherin'in Madalyonu gitmişti. *Gitmişti*. Kurucuların eşyalarından biri... sonsuza dek yok olmuştu. Slytherin'in yadigarı onun ilk Hortkuluk'u olacaktı. Şimdi Hermione onu yok etmişti. Tom'un elleri sıkı yumruklar haline gelirken, büyüsünden güçlü bir sarsıntı geçti. Bunu planlamıştı... *çok uzun zamandır* planlamıştı. O Slytherin'in varisiydi. Slytherin'in adı onun *hakkıydı*. Madalyon ve fedakârlık onu yüceltecekti. Sonunda, yaşamın kendisini aşmış ve ölümü sonsuza dek engellemiş olacaktı.

Tom Hermione'ye baktı. Her şeyi mahvetmişti. Tam bir aptaldı. Bunun böyle sonuçlanması *kaçınılmazdı*. Bu düşünce Tom'un büyüsüne şiddetli bir yok etme, parçalama arzusu bulaştırdı. Çamurkan ona baktı, yüzünde yumuşak, yatıştırıcı bir gülümseme vardı. Yine de hiçbir şekilde suçlu ya da yaptıklarından utanmış gibi görünmüyordu. Ona *güvenmeli* miydi? Tom'un öfkeli büyüsü bu düşünceyle seğirdi. Mudblood'a her şeyini vermişti ve şimdi de onu sırtından mı bıçaklıyordu?

"Tom?"

Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı, yüzünde sahte bir masumiyet vardı. Gülümseme hâlâ Hermione'nin yüzündeydi ve Tom bu gülümsemeyi onun bedeninden söküp atmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

Oh, bundan kuşkuluydu.

"Yapılacak en doğru şey buydu," diye ısrar , sanki ihaneti gurur duyulacak bir şeymiş gibi. "Planını gerçekleştiremezsin. Bu seni mahvedecek. Söz veriyorum, bunu düzelteceğiz."

Tom Hermione'nin küçük bedenine baktı ve büyüsüyle yıkanıp gitmesine izin verdi. Etrafını sardı, büküldü ve

kıvrılıyordu. Midesindeki acı verici düğüm, içini yakan öfkeli bir aleve dönüştü ve daha önce kafa karışıklığı olan yere netlik kazandırdı.

Tom hâlâ bir şey söylememişti ve Hermione artık ne yapacağını bilmiyordu. Şu anda onu Merope'ye götürmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Hermione ağzını açıp bunu nazikçe önerecekti ki Tom kıpırdandı.

Gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı. Gözleri yeniden açıldığında puslu ve boş bakışlarını kaybetmişti. Bakışları keskin bir şekilde Hermione'ye kaydı. Çaresizlik gitmiş, soğuk bir çelikle karşı karşıya kalmıştı. Tom ona doğru eğildi ve Hermione bu ani hareket karşısında kaskatı kesildi. Adam çok yakındaydı. Yine de gözlerindeki o çelik gibi parıltı hâlâ dans ediyordu. Tom ona fısıldarken dudaklarını zorlukla oynattı,

"Beni yok edebileceğini ve intikam almayacağımı mı sanıyorsun?"

Sözleri yavaştı, etraflarını saran nefretle ağırlaşmıştı ve Hermione'yi boğmakla tehdit ediyordu. Ona hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Tom'un elleri Hermione'nin kollarında dolaştı ve birden parmakları acı içinde Hermione'yi ısırmaya başladı.

"Bunu ödeyeceksin," dedi Tom, sesini soğuk bir nefret kaplamıştı.

Birdenbire büyücüden kara büyü fışkırdı ve Hermione'ye beklemediği kadar acımasız bir güçle çarptı. Tom'un büyüsünün Karanlık İşaret'ine sızdığını ve kendi büyüsünü kesip biçtiğini hissettiğinde yumuşak bir inilti onu terk etti. Merhamete yer bırakmayan acımasız, soğuk bir güçtü bu. Bir anda sol kolundan sıcak bir sıvı aktı ve Hermione işaretinin kanadığını, Tom'un öfkesinin onu delik deşik ettiğini anladı. Acı içinde haykırdı. Bu daha önce hiç olmamıştı ve aniden korku onu sararak nefesini kesti. Titrediğini hissederek Tom'a baktı. Tom daha fazla yorum yapmadı. Bunun yerine, ondan uzaklaştı ve bir eli hâlâ onu acımasızca tutarken, onu kendisiyle birlikte çekti.

"T- Tom?" Hermione sesi titreyerek fısıldadı.

Belki de asasına uzanmalıydı. Belki de daha fazla karşı koymalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Herhangi bir şey. Hermione yapamadı. Düşünceleri karmakarışıktı. Kimseyi takip edemiyordu ve felç olmuştu. Hissettiği tek şey Tom'un onu acı içinde tutan parmakları, havadaki güçlü büyüsü ve kolundan aşağı akan sıcak yapışkan kandı.

Körü körüne Tom'un peşinden gitmek zorunda kaldı. Tom onu kendisiyle birlikte Büyük Salon'a doğru çekerken acımasızdı. Hermione tökezledi ve neredeyse takılıyordu. Öğrenci topluluğunun gürültüsünü belli belirsiz duydu. Çatallar ve bıçaklar şıngırdıyor, buna gevezelikler ve kahkahalar eşlik ediyordu. Hermione koridorda sürüklenirken sesler kesildi, birçok göz onu ve Tom'u takip ediyordu.

Sonra bir de baktı ki, Büyük Salon'un ortasındaydı. Profesörün masasının tam önünde durduklarında Tom'un parmakları onun kolunu acıyla kavradı. Tom onu dört evin masasına bakacak şekilde döndürmüştü. Hermione kendisine bakan öğrenci denizini görebiliyordu. Tom'un onu acımasızca kavrayışı, öğrencilerin ve profesörlerin meraklı bakışları Hermione'nin içindeki korkunun kabarmasına neden oldu.
Çekingen bir tavırla kolunu Tom'dan çekmeye çalıştı. Zorla içine sokulduğu spot ışıklarından uzaklaşmak istiyordu.

"Tom?" diye titreyerek nefes aldı. "Bırak beni..."

Yanıt olarak, onun üzerindeki parmakları sıkılaştı ve onu salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Bay Riddle!" diye haykırdı şok olmuş Profesör McGonagall. "Onu hemen bırakın!"

Hermione kadına baktı. McGonagall sandalyesinden fırlamıştı. Tom'a bakarken yüzünde kızgınlık ve öfke vardı. Diğer öğretmenler de Başöğretmen'in sert tavrı karşısında aynı derecede şok olmuş bir halde onu izliyordu. Tom profesörlerinin onaylamamasından etkilenmemişti. Hermione onun dudaklarını kıvıran şeytani sırıtışı görünce irkildi.

"Oh, yapacağım, profesör," diye cevap verdi, ipeksi sesinde gizli bir tehlike vardı. "Ama bunu yapmadan önce size bir şey göstermem gerekiyor."

Tom'un ses tonundaki sadist tonu duyunca Hermione sonunda içinde bulunduğu tehlikeyi anladı. Yine de beyni Tom'un davranışının sonuçlarını algılayamıyordu. Ona bakarken zar zor nefes alabiliyordu. Tom da ona baktı ve gözlerinde yanan bir nefret vardı. Panik Hermione'yi öyle sıkı sarmıştı ki, artık kim olduğunu bile bilmiyordu. Kanı yüksek sesle kulaklarına hücum etti ve korkudan bayılacak gibi oldu.

"T- Tom?" diye kekeledi endişeyle. "Ne yapıyorsun?"

"Evet," dedi Dippet sonunda sesini bulmuştu. "Hepimiz bunu bilmek isteriz."

Tom Müdür'e gülümsedi. Sahteydi ve Hermione onun maskesinin ardındaki zalimliği görebiliyordu. Kibarca verdiği cevap bile Hermione'nin içini acımasızca parçaladı,

"Bu rahatsızlık için özür dilerim Müdür Bey. Her şey kısa süre içinde açıklanacak."

Tom bununla birlikte asasını çekti. Hermione, Tom'un asasını havada keskin bir şekilde savuruşunu dehşet içinde izledi. Sanki buz gibi bir şelalenin altına itilmiş gibi hissetti. Tom'un güçlü büyüsü Hermione'nin üzerine çöktü ve maskesini ondan zorla söküp aldı. Hermione, Çok Özlü İksir'in etkisinin üzerinden kalktığını hissedince haykırdı. Eğer Tom onu hâlâ kolundan tutmasaydı, yere düşecekti. Hermione, kendi bedenine geri dönerken öğrencilerden ve profesörlerden gelen şaşkınlık mırıltılarını sadece uyuşuk bir şekilde duydu.
Gür bukleleri uzarken, yüzü ve vücudu eski haline dönerken ağır bir şekilde titredi.

"Bunun anlamı ne?" Dippet, Hermione Rookwood'un ani dönüşümü karşısında şok olmuş bir halde haykırdı.

"Korkarım hepsi bu değil," dedi Tom, sesine iğrenç bir renk katarak.

Artık Hermione'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Adamın sol kolunu nasıl sıkıca kavradığını hissetti ve diğer eliyle koluna uzandı. Durumun gerçekliği Hermione'nin yüzüne çarpınca tamamen gerildi. Tom kolunu çekti ve Hermione şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşan Hermione ona baktı.

Hermione kırık bir sesle, "Hayır," diye yalvardı ona. "Hayır, lütfen. Yapma. O değil, lütfen."

Tom acımasızdı. Hermione'nin kolunu kolundan yukarı kaydırırken gözlerinin içine baktı, zalim ve affetmezdi. Hermione nefes alamıyor, düşünemiyordu. Derisine kazınmış olan çirkin Karanlık İşaret'e baktı. Kendini baygın hissetti. Korunmasız, açıkta duruyordu.

"Hayır..."

Tom Hermione'nin kolunu kaldırdı ve herkesin görebileceği şekilde ön kolunu gösterdi. Hermione çaresizdi. Ağladı, hıçkırıklar vücudunu harap etti. Öğrencilerin acımasız bakışlarını üzerinde hissedebiliyor ve tiksinti dolu haykırışlarını duyabiliyordu. Kendi bakışları yere yönelmişti. Hermione kimsenin gözlerinin içine bakamıyordu.

Tom'un onu kavrayışı tekrar sıkılaştı. Sonra da onu zorla itti. Hermione dengesini kaybetti ve yere savruldu. Acı içinde haykırdı ve kendini olabildiğince küçültmeye çalışarak hızla kendi üzerine kıvrıldı. Sesler üzerine yıkıldı. Öfkeli, yüksek sesli ve suçlayıcı. İğrenmiş, iğrenmiş, iğrenmiş. Hermione daha da sıkıca kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

†

Sonrasını Hermione hatırlayamadı. Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı ve kulaklarına eden kan yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Onu tutan, çeken, uzaklaştırmaya çalışan eller vardı. Asası gitmişti. O da

gitmişti.

Kendini küçük, soğuk bir odada buldu. Öğrencilerin gözlerinden uzakta. Taş duvarlar çıplaktı ve oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Hermione dilsizdi ve sadece gözlerini kocaman açarak Dippet ve McGonagall tartışırken.

"Buna inanamıyorum Minerva," diye haykırdı Dippet, ellerini sinirle sıkarak. "Aileler bunu duyduklarında ne diyecekler? Bu bir *skandal*! Bunu asla unutamayacağız. Korkunç. Ya basın bunu öğrenirse?! Oh, bu korkunç... korkunç... Umbridge kafamı koparacak..."

Hermione soğuk taş zemine büzülmüş, sırtını duvara dayamış, *eski* profesörlerini izliyordu. Dippet sinirli bir şekilde sağa sola volta atıyor, her adımda daha da paniğe kapılıyordu. Profesör McGo- *Bayan McGonagall*, Hermione kendini sertçe düzeltti. McGonagall bakışları Hermione'nin üzerinde gezinirken taş gibi bir ifadeyle orada duruyordu. Dippet'in boncuk gibi gözleri de Hermione'nin üzerindeydi. McGonagall'ınkilerin aksine, Müdür'ün yüzünde üzüntü yoktu. Ona öfkeyle baktı. McGonagall'a dönerek tiksintiyle şöyle dedi,

"Onu mümkün olduğunca çabuk o üniformadan çıkarmalıyız."

Hermione bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Bilinçsizce elleri cüppesinin kırmızı-altın yakalarına dolandı. Hayır. Kalmak istiyordu. Hermione'nin kalbi acıyla sıkıştı. Tekrar *hiçbir şey* olamayacağı günlere geri dönemezdi. Hermione yalvarırcasına McGonagall'a baktı.

Bunu bana yapma.

McGonagall Hermione'ye bakarken, normalde çok sert olan yüzü dalgalandı. Gözleri birden yumuşadı. Hüzün ve pişmanlık yüzüne yansımıştı.

"Müdür Bey," dedi temkinli bir sesle. "Hermione mükemmel bir öğrenci. Bu okuldaki yerini hak ediyor. Ben gerçekten-"

"Minerva!" Dippet öfkelendi. " *Herkes* onun işaretini gördü. O bir Mudblood! Belli ki derslerinde kopya çekmiş. Onunla

bu okula gitmesine izin vereceğini sanmıyorum. Aileler beni linç edecek."

Korkuyla irkilen Hermione'ye öfkeli bir bakış fırlattı. Dippet sonra asasını çekti ve düzensiz bir şekilde salladı. İnce gri bir tunik havadan fırladı. Müdür tuniği yakaladı ve sertçe Hermione'ye fırlattı.

"Okul kıyafetlerini çıkar," diye sertçe emretti.

Sonra tekrar McGonagall'a döndü ve ağıtına devam etti. Hermione titreyen elleriyle kaba gri kumaşı tutarken korku ve keder boğazını acıyla daralttı. Hermione'nin yanaklarından süzülen gözyaşlarını gören McGonagall öfkeyle şöyle dedi

"En azından zavallı kız üstünü değiştirirken dışarı çıkalım, Müdür Bey."

Dippet ise onu dinlemiyordu bile. Hermione'nin lekelediği Hogwarts'ın geleceğine dair karanlık bir tablo çizerken, ayaklarını öfkeyle yere vurarak bir o yana bir bu yana volta atmaya devam etti. McGonagall Müdür'e ekşi bir bakış fırlattı. Sonra Hermione'ye mümkün olduğunca fazla mahremiyet sağlamak için Dippet ile Hermione'nin arasına girdi.

Hermione'nin tüm vücudu titriyordu ve soyunmaya başladığında gözlerinden akan yaşlar durmak bilmiyordu. Gryffindor cüppesini çıkarırken kalbi acıyla sıkıştı. Kısa süre sonra kazağı, siyah bluzu ve kot pantolonu da onu takip etti. Hermione orada, profesörlerinin önünde sütyen ve külottan başka bir şey giymeden dururken kendini korkunç derecede çıplak hissetti. Kendisini izleyip izlemediklerini görmek için başını kaldırıp bakmadı. Gri tuniğe uzanıp titreyen elleriyle içine girdiğinde mide bulantısı artmıştı. Kaba kumaş teninde rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu. Kısa kolluydu. İşareti artık herkesin görebileceği kadar açıkta olduğu için Hermione ürperdi.

Dipped öfkeyle, "Bunun inanamıyorum," diye bağırdı. "Burada, Hogwarts'ta mı?"

"Belki de Bay Riddle'la görüşmeliyiz," diye yanıtladı McGonagall'ın sessiz sesi. "Daha fazlasını biliyor olmalı. Ne de olsa Bayan Rookwood'a oldukça yakındı."

"Hayır, hayır," anında reddetti Müdür. "Onunla zaten konuştum. Bu konuda oldukça masum. İnanın bana, hiçbir fikri yoktu. Daha yeni öğrendi. Başta kendisi de inanamadı."

McGonagall ona şüpheyle ve, "Bay Riddle'ın Hermione'yle ilişkisi vardı. Bunu nasıl bilmez?"

Dippet başını salladı, yüzünde üzgün bir ifade vardı. "En kötüsü de bu, sence de öyle değil mi? Böyle bir ihanet. Bu iş onu biraz sarsmış olmalı. Kendini suçluyor elbette, zavallı adam."

Giyinirken Hermione gözyaşlarını yuttu ve başı öne eğik, acı veren o tanıdık duruşuyla emirleri beklemeye başladı. Hermione kendi kişisel cehenneminde kapana kısılmış, hiçbir şey yapamaz haldeyken Dippet durmadan konuşuyordu. Bir sonsuzluktan sonra Dippet nihayet Hermione'ye son bir ölüm bakışı atarak hışımla oradan ayrıldı.

"Çok üzgünüm Hermione," dedi McGonagall, sesine hüzün karışmıştı. "Müdür'le konuşmaya çalışacağım."

Hermione eski profesörüne belli belirsiz gülümsedi ve kısık sesle, "Sorun yok, Bayan McGonagall," diye fısıldadı.

Diğer kadın bu yeni unvanı duyunca irkildi. Bunu görünce Hermione'nin göğsünü bir şey çekti ve bu acı verici duyguyu araştırmamanın en iyisi olduğuna karar verdi.

"Benim adım 'Hermione' değil. Adım 'Penny'."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' **Yalnız olan mezarlıklar var,**

Ses çıkarmayan kemiklerle dolu mezarlar,

Kalp bir tünelde , içinde karanlık,

karanlık, karanlık,

Bir gemi kazası gibi kendi içimize dönerek

ölürüz, sanki kalbimizin içinde boğuluyormuşuz

gibi,

"Sanki derimizden ruhumuza düşerek yaşıyormuşuz gibi.

- Pablo Neruda

(*1904 † 1973)

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Prangalar

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: oh be, oh be, son bölümden sonra görüyorum ki çoğunuz Tom'u artık o kadar da sevmiyorsunuz. Evet, sizi suçlayamam. Hermione'yi gerçekten daha güvenli biriyle göndermeye başlamalıyız... sonra yine Tomione yazmak için çok eğlenceli hehehe Artık durmak için çok geç. Wheeee!

Tamam, bu bölüm daha çok Hermione'ye odaklanıyor. Çünkü şu anda onunla ilgili çok şey oluyor. Ne de olsa tüm dünyası alt üst oldu. Bunun için teşekkürler, Tom T_T

Siz tarih meraklıları için ^^ Bu bölümün sonundaki şiir Almanya'nın Merseburg kentinde bulunan eski bir büyüdür. Hıristiyanlık öncesi ve eski pagan inanç sistemine dayanıyor. Son iki satır, mahkumları özgürleştirmesi beklenen gerçek büyüyü temsil ediyor. Belki Hermione'nin de böyle bir tılsıma ihtiyacı vardır diye düşündüm ;)

Tüm yorumculara çok çok teşekkürler. Ne kadar söylesem az: Fanfic'in devam etmesini sağlayan şey bu. Aptalca mutluyum ne zaman bir yorum alsam (^o^)

Misafir, Dragul, Misafir, Misafir, 2edge4me, mnisha1122, andtheyliveon, Misafir, Diane Potter, kraco, Criss-Pine, BreathingStar, Regina Winter, FutureMrs Lewis, Lanetk, Anaphore, smileylol, Guest, Anna, Pumpkindream, Dances-With-Pen, Wizardlyplums, WanderLust5225, aoe123, la-femme-cavalier, SummerMarine, gaia, Nikhita, yasaminyyy, Guest, Peeca151, jen103, TwilightGirl100195, sheddingeverycolor, Lolita, inkdots, Leo, Catalina731, Gryffindorian2014, AnnaOxford, forbbidenfruite, Beatrizfl17, Vitamins, A Reckless Serenade, FadedSunset, einna16, mEEEm, Dumbledoor, rainydayB, Ari Goddess of Night, ColorMeLovely28, Jehilia,

Anya Evermore, Misafir, Misafir, Polki, anon, satoz, smos, Julydevil, YoursAnnie, Misafir, The Dark One Rising, thebeezekneeze, Sharn-sharn, Mother of All Randomness, Scarlet Dewdrops, Misafir, Bubbles of Colours, KnoKnayme, Twilighterheart xxxx, Eliana Amboni, catherine raycyrus, immigrant14, The Queen of Procrastination, E, Meowmers, CrookshanksisaNinja, Sailor2Moon, HellolamGracie, Lady Leaena, Une fan, timi55, ollietrombone, Cococreamandcoffee, Ckonii-Soto-93 'u, C.F. Cat, DraxThePacifist

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Prangalar

Hermione ne geleceğini bilmiyordu. Korku kalın bir battaniye gibi etrafını sarmıştı ve içinde bulunduğu durumu kavrayamadığını hissediyordu. O küçük odada karanlık düşünceleriyle baş başa saatlerce oturdu.

"Hermione?" diye bir ses onu mutsuzluğundan uyandırdı.

Hermione yavaşça başını kaldırdı. McGonagall geçici hapishane hücresine dönmüştü. Hermione aceleyle ayağa fırladı ve cadıyı . Profesörün yüzünde rahatsız bir ifade belirdi ama yorum yapmadı.

"Beni takip edin."

Hermione'yi bir panik dalgası sertçe çarptı. Bu muydu şimdi? Bu muydu?
McGonagall onu Snatcher'lara teslim eden kişi mi olacaktı? Hermione itaatkâr bir şekilde cadının yanına doğru tökezlerken vücudu titremeye başladı. McGonagall Hermione'nin omzuna nazik bir el koyarak onu odanın dışına doğru yönlendirdi. Hermione nereye gittiğini zar zor görebiliyordu. Hogwarts'ın koridorları daha önce hiç görmediği kadar karanlık ve soğuk görünüyordu, sanki her şeyin üzerine siyah bir örtü örtülmüştü. McGonagall'ı ancak idam edileceği yere kadar takip ederken dizleri titriyordu. Dar bir merdivene ulaştılar ve şatonun derinliklerine indiler. Hermione'nin zihni

Snatcher'ların ona ne yapacağının görüntülerini ona vermeyi bırak.

McGonagall'ın sakin sesi, "Dippet yetkililere haber vermedi," dedi.

Hermione olduğu yerde durdu. Gözleri şaşkınlıkla açılmış bir şekilde cadıya baktı. Bir an için durumunu unuttu ve sormaya cesaret etti,

"Ne?"

McGonagall ona zayıf bir gülümseme gönderdi. "Müdür bunun gizli kalmasını istiyor. Ben de şimdilik Hogwarts'ta kalmana izin vermeyi önerdim." "Dippet kabul etti ama artık öğrenci olmana izin vermeyecek. Şu andan itibaren Hogwarts'ta çalışman gerekecek."

Hermione'nin sesi titreyerek, "Burada çalışmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

McGonagall ciddiyetle, "Çok üzgünüm Hermione," diye cevap verdi. "Korkarım senin için yapabileceğim tek şey bu."

Hermione iri gözlerle cadıya baktı ve titrek bir nefes aldı. McGonagall onun hayatını kurtarmıştı, değil mi? Hermione hızla kadının önünde eğildi ve minnettarlığını fısıldadı,

"Teşekkür ederim."

Bu gelişme karşısında hâlâ sarsılmış bir halde McGonagall'a baktı ve çekingen bir tavırla, "Peki ya Snatcher'lar?" diye sordu.

"Çağrılmayacaklar," diye açıkladı profesör. "En azından Hogwarts personeli tarafından değil. Dışarıya hiçbir şeyin sızmayacağına söz veremem,
Yine de."

Oldukça küçük bir koridora girdiler. Hogwarts'ın koridorlarında genellikle bulunan tablolar ve duvar halıları yoktu ama oldukça çıplaktı. Çıplak taş zemin düzensizdi ve kullanıla kullanıla cilalanmıştı.

McGonagall büyük bir ahşap kapının önünde durdu. Bir an için bakışları Hermione'nin üzerinde yoğunlaştı ve onun gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürümesine neden oldu. Yine de profesörün gözlerinde her zamanki sertlik yoktu.
McGonagall boğazını temizledikten sonra yumuşak bir sesle konuştu,

"Hermione, öğretme şansına eriştiğim en iyi öğrencilerden biri oldun. Bunu hak etmiyorsun."

Hermione'nin midesi ağrılı bir düğüm haline geldi ve hiçbir cevap veremediğini hissetti. McGonagall ona hüzünlü bir gülümseme gönderdi.

"Tom Riddle ile aranızda neler geçtiğini bilmiyorum. Bay Riddle benim öğrencimdir, bu yüzden kötü konuşmak istemem..." Profesör kısa bir süre tereddüt etti. Sonra ciddi bir tonda ekledi, "Şimdi kendini düşünmelisin. Ona güvenme. Bir daha asla."

Hermione başını salladı ve küçük bir sesle, "Biliyorum. Artık biliyorum."

McGonagall'ın eli onun omzunda rahatlatıcı bir şekilde sıkıldı. "İyi şanslar."

Sonra Hermione için kapıyı açtı. Hermione isteksizce arkasındaki odaya adımını attı ve anında gürültülü tıkırtılar ve yapılan yemeklerin kokusuyla karşılaştı. Oda oldukça büyüktü ve birkaç iş istasyonuyla donatılmıştı. Sadece birkaç adım ötede, Hermione'nin giydiği gri tuniği giymiş bir kadın büyük bir tavada çok miktarda domuz pastırması kızartmakla meşguldü. Başka bir iş istasyonunda, bir adam ve genç bir kız ekmek dilimlerini kesiyor ve tabaklara diziyordu.

Hermione utangaç bir tavırla Hogwarts'ın mutfağına doğru yürüdü. Muhtemelen öğrencilerin kahvaltısı olması gereken şeyi hazırlayan çok sayıda Çamurkan'ın koşuşturması ve telaşı arasında kaybolmuş gibi hissetti. Mudblood'lardan bazıları onun varlığını çoktan fark etmiş ve bariz bir merakla onu taramıştı. Hermione endişeyle alt dudağını yokladı.

"Sen Penny olmalısın?" diye bir ses paniğini bastırdı.

Etrafında döndü. Orta yaşlı, oldukça kısa boylu bir adam ona doğru yürüyordu. Kahverengi saçlarının yanları kırlaşmış ve mutfaktaki buhar yüzünden dağılmıştı. Hermione adamın kısa kollu gri bir gömlek giydiğini fark . Bakışları hemen adamın tenindeki Karanlık İşaret dövmesine kaydı. Ürperdi ve gergin bir şekilde gri elbisesinin kumaşıyla oynadı. Onun sıkıntısını gören adam rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi.

"Korkmana gerek yok," diye yatıştırdı.

Hermione çekingen bir tavırla ona baktı. Adam hâlâ ona gülümsüyordu ve gözlerinin etrafındaki deride gülme çizgileri belirmişti.

"Hoş geldiniz," dedi adam neşeyle. "Sizi ağırlamak çok güzel. Benim adım Dobby."

Hermione gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı ama sadece titrek bir yüz buruşturması yapabildi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Usta bana bizimle çalışacağını söyledi."

Hermione baktı, içini bir boşluk hissi kapladı. Efendi... Şimdi de Dippet mıydı o?

Hermione usulca, "Evet," diye mırıldandı. "Burada mı kalmam gerekiyor?"

"Evet, evet. Usta da öyle dedi." Dobby hemen başını salladı, hâlâ gülümsüyordu. "Gel, sana nerede kalabileceğini göstereyim. Biraz dinlen. Eminim buna ihtiyacın vardır. Kahvaltı neredeyse bitti zaten. Şu anda senin yardımına ihtiyacımız yok."

Hermione minnettar bir sesle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Dobby onu mutfağa doğru götürdü. Başını eğik tuttu ama yine de diğer Çamurkanların gözlerini üzerinde hissetti. Elleri titriyordu, bu yüzden onları yumruk yaptı, tırnakları derisini ısırıyordu. Dobby onu küçük bir yan kapıya ve bitişikteki bir odaya doğru yönlendirdi. Muhtemelen hiç pencere olmadığı için içerisi karanlık ve havasızdı. Karyolalar odanın içine tıkıştırılmıştı, bu yüzden neredeyse hiç

yürümek için bir yer. Dobby karyola labirentinin içinden ustalıkla geçti, Hermione de peşinden geliyordu, ta ki bir karyolanın önünde durana kadar.

Hermione'ye dostça, "Burada uyuyabilirsin," dedi.

Hermione çekingen bir tavırla başını salladı, bakışları ince şilte ve battaniyenin üzerinde geziniyordu.

"Yerimiz biraz dar," dedi Dobby özür dileyerek. "Bu yüzden vardiyalı çalışmak ve uyumak zorundayız. Bu karyolayı Ida ile paylaşacaksın. O bir aşçı hizmetçi." Hermione'nin omzuna yatıştırıcı bir el sürdü. "Merak etme. Hogwarts iyi bir yerdir. Her zaman yeteri kadar yemeğimiz var ve az çok bağımsız çalışıyoruz. Herhangi bir konuda sorun yaşarsan bana gel. Tamam mı?"

"Evet."

"Güzel," diye mırıldandı Dobby. "Şimdi biraz dinlen. Winky'yi seni alması için sonra gönderirim. Çamaşırları yıkamasına yardım edersen çok minnettar olur."

Hermione güvensizce, "Evet," diye cevap verdi.

Dobby, "Al bakalım," dedi ve ona bir bez parçasına sarılı bir şey uzattı. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Hermione bir dilim ekmek ve bir parça peynire bakarken dudağı hafifçe titredi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi Dobby nazikçe. "Şimdi, etme."

Sonra onu kendi bıraktı. Hermione güçsüzce karyolaya . Aslında aç değildi ama yine de kendini yemeye zorladı.
Malfoy Malikânesi'ndeki deneyimlerinden yakında enerjiye ihtiyaç duyacağını biliyordu. Ekmeğin tadı ağzında kül gibi kaldı ve zar zor yutabildi.

İşini bitirdiğinde Hermione havasız odadaki küçük oturmaya devam etti ve boşluğa baktı. Gözyaşları vardı

Gözleri dolmuştu ama düşmelerine izin vermeyi reddetti. Ağlamak ona hiçbir zaman yardımcı olmamıştı zaten. İsteksizce bakışları sol ön koluna kaydı. Karanlık İşaret'ine bakarken irkildi. Siyah çizgilerin etrafındaki deri hâlâ kızarıktı ve Tom'un öfkesinin bir sonucu olarak yer yer kesik kesikti.

Adamın onu tuttuğu yerde bileğini saran bir morluk vardı. Hermione morarmış deriye baktı ve sakin mavi gözleriyle yakışıklı, solgun bir yüz zihninde dans etti. Tom. Onu görebiliyordu. *Tom*. Tom ona nasıl da usulca gülümsüyordu. Tom onu kollarına aldığında kendini güvende hissetti. O kadar yakındı ki onun hoş kokusunu alabiliyor, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Tom onu koruyan o güçlü büyücüydü, büyüsü onun etrafında bir kalkan gibiydi. Dudaklarında rahat bir gülümsemeyle onu uzaklara, aydınlığa götürdü.

Hermione nefes alamıyordu. *Acıyordu*. Tom. Yaptığı şeyin geri dönüşü yoktu. Onu yok etmişti. Yaptıklarının ölümüne neden olabileceğini bile bile onu acımasızca öldürmüştü.
Hermione gözyaşlarını yuttu ve onun yerine gözlerini kapatıp sakinleştirici bir çekti. Tom'u uzaklaştırmanın zamanı gelmişti. Onu kurtaran ve koruyan büyücü hiçbir zaman bir seraptan fazlası olmamıştı.

Yanında birinin yere yığıldığını hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendisinden çok da büyük olmayan bir kız karyolaya uzanmıştı. Sarı saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve başına kirli gri bir eşarp sarılmıştı. Kız Hermione'ye baktı, dikkat çekmemeye bile çalışmıyordu. Sonra kaşlarını kaldırdı ve sordu,

"Ee, yeni olan sen misin?"

Hermione cevap olarak başını salladı, ellerini gergin bir şekilde laboratuvarında evirip çeviriyordu. Kız başını salladı ama Hermione'yi taramaya devam etti. Sonra bir elini uzattı ve şöyle dedi,

"Ben Mina."

Hermione temkinli bir tavırla uzatılan eli sıktı. "Penny."

Mina dudaklarını büzdü, hâlâ Hermione'yi hayvanat bahçesindeki yeni bir meraklı gibi inceliyordu. Sonunda izin verdi,

"Senin hakkında konuşuyorduk. Sen de *onlardan biriydin*, değil mi?"

Hermione'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve sesi çıkmadan, "Ben... Bunu duydun mu?" diye fısıldadı.

"Evet," diye etti Mina. "Sen de onlar gibi çok şıktın. Üniforma ve diğer şeylerle birlikte."

Kız hâlâ Hermione'yi süzüyor, bunun Hermione'yi nasıl rahatsız ettiğini ya fark etmiyor ya da umursamıyordu. Bakışları Hermione'nin elbisesinin üzerinde dolaştı, yırtık pırtık kumaşı inceledi ve gür saç tellerinde durdu. Sonra Mina omuzlarını silkti ve şöyle dedi,

"Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

Hermione'nin ekleyeceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden sessiz devam etti. Mina yataktan kalktı ve şöyle dedi,

"Geri dönmem gerek. Ta'ra, dostum."

†

Tom yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Kahvaltıyı çoktan kaçırmıştı ve birazdan Charms başlayacaktı ama bir türlü kalkamıyordu. Garip bir yorgunluk tüm vücudunu sarmıştı. Hiçbir rüya görmeden derin bir uyku çekmişti. Yine de uyandığında kendini bitkin hissediyordu.

Tom kolunu yana bıraktı ve parmaklarının ucunda boş yatağı . Dünkü aceleci davranışları kafasının içinde dönüp duruyordu. İnsanın duygularının eylemlerini yönetmesine izin vermesi asla iyi bir fikir değildi. Neyse ki Tom bu durumdan sıyrılmayı başarmıştı. Her zaman olduğu gibi, Dippet onun yalanlarına inanmıştı. Onu ikna etmek o kadar da zor olmamıştı. Müdür, en sevdiği öğrencisinin yanlış bir şey yaptığından asla şüphelenmezdi. *Tabii ki*

Güvenilir Baş Oğlan'ın Hermione Rookwood'un gerçekten de kılık değiştirmiş bir Melez olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Tom Riddle masum olmaya devam ediyordu... en azından Dippet'ın gözünde.

Tom derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı. O kadar yorgundu ki, Charms dersini atlayacaktı. Belki Dippet ona inanıyordu ama McGonagall inanmıyordu. Muhtemelen pek çok öğrenci de inanmıyordu. Hermione onun *kız arkadaşıydı*. Onun ön kollarının açık olduğunu hiç görmemiş olma ihtimali neydi? kuşkular, şüpheler uçuşuyordu. Longbottom'lı çocuğu öldürdüğünde de aynı şekilde üzerine yapışmıştı.
İnsanlar merak etmiş, kapalı kapılar ardında şüphelerini dile getirmiş, ona temkinli ve korkuyla bakmışlardı.

Ve yine de...

Yine de kimse onun suçlu olduğunu kanıtlayamamıştı. Tom bunun da geçeceğini biliyordu. Şüphe onun üzerine yapışacaktı ama bu yeterli olmayacaktı. Hermione'ye bir Safkanmış gibi davranmak riskli bir karar olabilirdi ama Tom ilk günden beri Hermione'nin açığa çıkma ihtimalini planlamıştı. Doğru insanları nasıl kandıracağını ve hangilerini tehdit ederek susturacağını biliyordu. Elbette, Lupin'in Tom'un bu işe ne kadar bulaştığını bilmesi durumu daha da karmaşık hale getiriyordu ama buna da uygun bir yanıtı vardı. Hataya yer yoktu ama Tom, Lupin'in yanında olduğu sürece
kimse ona dokunamazdı.

Tom bir kolunu gözlerinin üzerine atarak tüm ışığı engelledi. Karanlık rahatlatıcıydı. Acı veren boş oda yok olmuştu. Dünkü davranışları ani bir tepkiydi - bunu kabul edebilirdi - ama Hermione başına gelen her şeyi hak etmişti. Onun ihaneti Tom'u şaşkına çevirmişti. En başta ona bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için kendini azarladı. Daha dikkatli olabilseydi, çok geç olmadan onun ihanetini anlayabilirdi. Yine de bu işin üstesinden gelmişti. Güvendeydi. Bundan kurtulabilirdi.

O zaman neden...? Neden bu kadar garip hissediyordu? Sanki bir şey üzerine doğru geliyordu?

Tom'un bunu nasıl düzelteceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Durumun artık düzeltilmeye ihtiyacı yoktu. Dün düzeltmişti. Her şey rayına oturmuştu. Slytherin'in Locket'ini kaybetmesi bir aksilikti ama planları için ölümcül değildi. Bunu başarabilirdi. Kontrol ondaydı.

Tom usulca inledi. Kadının yüzünü hâlâ görebiliyordu. Acı ve ihanet vardı. Korku... ve tiksinti. Belki de nefretti. Emin değildi. Artık ona sorabilecek gibi de değildi. Tom kısa bir süre Hermione'nin şimdi nerede olduğunu merak etti. Bu düşünce aklına gelir gelmez aceleyle onu uzaklaştırdı. Bunu gerçekten düşünmek istemiyordu.

Yan kıvrıldı ve saklanmak istercesine yüzünü yastığa . Kendini terk edilmiş, yalnız hissediyordu ve yaklaşan kıyamet duygusu ona işkence etmeye devam ediyordu.

†

Hermione kendini uyuşmuş hissederek, yeni yıkanmış üniformaları katladı ve yığınlar halinde sıraladı. Ne zaman bir Gryffindor amblemine ya da kırmızı ve altın renklere rastlasa, midesi tatsız bir şekilde bulanıyordu. Gözleri haince gıdıklandı ama Hermione inatla gözyaşlarını tuttu. Yine de gözleri muhtemelen kızarmıştı ve nemli, buharlı çamaşır odasında kimsenin bunu göremeyeceğine seviniyordu.

"Bunlar bitti mi?" diye sordu etrafına telaşlı bir hava tombul bir kadın.

Hermione başıyla onayladı. Hermione'nin Winky olduğunu öğrendiği kadın, katlanmış üniformaları aceleyle sepetlere dizdi ve sesinde gergin bir tonla yakındı,

"Bunlarla zaten geç kaldım. Bu insanların her gün kullandığı kıyafetler hakkında hiçbir fikrin yok Penny."

Winky her iki kolunun altında birer sepet dengeledi ve "Şurada parçalanması gereken bir leğen dolusu yatak örtüsü var. Ona ulaşabilir misin?"

Hermione yumuşak bir sesle, "Elbette," diye karşılık verdi.

Winky koşarak gitmeden önce ona minnettar bir gülümseme gönderdi. Hermione küvete doğru yürürken usulca iç çekti. kendini inanılmaz yorgun hissediyordu ve iş gününün yarısı bile bitmemişti. Çamaşır yıkama görevi her zaman zor bir işti. Hermione somurtkan bir ifadeyle dağ gibi yığılmış yatak örtülerine baktı. En azından bunu tamamen sihirsiz yapmaması gerekiyordu. İsteksizce cebinden Dobby'nin ona verdiği parlak kırmızı asayı çıkardı. Tahta çubuk elinde acı verici bir şekilde boş hissediyordu ve Hermione bunun sadece
en basit büyüleri yapmasına izin verir.

Kendini biraz hasta hissederek asasını yatak örtüsüne doğru salladı. Büyüsü tahtada yavaşça sallanmaya başladı ve ağır ağır bir büyüye dönüştü. Yatak çarşaflarından biri havada süzüldü, gerindi ve sonra çamaşır sıkma makinesine girdi. Hermione nefret ettiği sözde asayı bir kenara bıraktı ve çamaşır sıkma makinesinin çarkını çevirmeye başladı.
Çok geçmeden alnından aşağı ter akmaya başladı. Eski kestane asasını kullanmasına izin verilseydi, işinin yarı sürede biteceğini bilmek bu durumu hiç de kolaylaştırmıyordu.

Yüzüncü çarşafı çamaşır makinesine atarken Hermione'yi bir ıssızlık ve umutsuzluk duygusu ele geçirmişti. Çamaşır odasının duvarları üstüne üstüne geliyor gibiydi ve zar zor nefes alabiliyordu. Hermione, Sirius'un bu durumdan kurtulmasına yardım edip edemeyeceğini merak etti. Onun için Hogwarts artık güvenli bir sığınak değildi. Hikâyesinin sızması an meselesiydi. O zaman Snatcher'lar tarafından götürülecekti*... ya da Umbridge.* Hermione korkuyla ürperdi.

Haince şüpheler düşüncelerine sızarken, zaten hafifçe su toplamış olan elleri çamaşır sıkma makinesinin çarkını sıkıca kavradı. Sirius'a ulaşmayı başarsa bile, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın lideri onu neden umursasındı ki? Her şeyi berbat etmişti ve onun gelip kendisini kurtarmasını mı bekliyordu? Neden kurtarsın ki?

Sirius her zaman yardım etmek isterdi, diye yumuşak bir ses belli belirsiz işaret etti.

Hermione gözlerini kapadı ve bir elini kıvırcık saçlarında gezdirdi. Evet, Sirius böyle *söylemişti*, tıpkı Tom'un onu asla ele vermeyeceğine söz verdiği gibi. Şimdi açığa çıkmıştı, bir sorumluluktu. Sirius'un da onu bırakmayacağını kim söyleyebilirdi?

Hermione derin bir nefes aldı ve öfkeyle çevirmeye devam etti. çevirdi. Korku zihnini bulandırıyordu. Sirius'u gerçekten tanımıyordu. Onu ne kadar görmüştü? İki kez mi? Tom ona çok daha yakındı ve o hâlâ yalanlarını anlayamamıştı. Ya Sirius onu da kullanmak isterse ve o zaman daha da kötü bir durumda kalırsa?

Düşünceleri ihtiyatlı bir şekilde Tarikat'tan uzaklaşıp belli bir kurt adama yöneldi. En azından Lupin'e güvenebilirdi, değil mi? Hermione'nin midesi tatsız bir şekilde düğümlendi. Artık emin değildi. Hiçbir şeyden. Belki de aceleci davranmadan önce beklemek en iyisiydi. Elbette Lupin yakında görevinden dönecekti; o zaman onunla konuşacaktı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Günlerden Cumaydı ve Hermione'nin Hogwarts'ta Çamurkan olarak çalışmasının ikinci günüydü. Çok çalışmaktan zaten bitkin düşmüştü, vücudu çok ağrıyordu ve sürekli yorgundu. Görebildiği tek iyi yanı, çamaşırhanede çalışmanın onu öğrencilerin gözlerinden uzak tutmasıydı. Ne zaman eski akranlarından biriyle karşılaşacağını düşünse aklına panik geliyordu. Artık gerçekte ne olduğunu bildiklerine göre onlarla yüzleşmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Penny?"

Hermione bir çift pantolonu dikkatle ütülerken başını kaldırıp baktı. Dobby onu bulmuştu. Yüzünde küçük, neredeyse özür dileyen bir gülümseme vardı.

"Özür dilerim," dedi. "Ama Büyük Salon'a çıkabilir misiniz? Ziyafet hazırlıklarına yardım edecek daha çok elamana ihtiyacımız var."

Hermione kalbinin etrafında bir şeyin sıkıştığını hissetti. Beltaine'in yarın kutlanacağını tamamen unutmuştu. Boğazındaki sıkışma hissini görmezden gelmeye çalışarak kalın kalın yutkundu. Baloya Tom'la birlikte katılmayı planlamıştı.

"Evet, elbette," diye fısıldadı kısık bir sesle.

"Teşekkürler Penny," dedi Dobby, oldukça rahatlamış görünüyordu. "Sen bir meleksin."

Hermione nefret ettiği kırmızı asasını cebine atarken, "Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı.

Dobby rahatlatıcı kolunu omuzlarına doladı ve yumuşak bir sesle, "Söz veriyorum, her şey daha iyi olacak," dedi.

Hermione hızla çamaşırhaneden çıktı ve gizli yollardan ve gizli geçitlerden aceleyle geçti. Bir öğrenci olduğu için, gözlerden saklı koca bir geçit ağı olduğunu bilmiyordu. Hermione eğilerek kendini oldukça dar ve karanlık bir geçitten geçirdi. Taş duvarlar kaba ve çıplaktı, zemin düzensizdi ve yer yer su birikintileri görülüyordu. Hogwarts öğrencilerinin kullandığı geniş ve iyi aydınlatılmış koridorlardan çok farklıydı. Yine de Hermione bu yolları kullanabildiği için memnundu. Herhangi bir öğrenci ya da profesörle karşılaşmaktan çok korkuyordu.

Hermione alacakaranlıkta görmediği merdivenlerden birine neredeyse koşarak çarparken hafifçe soludu. Elleri destek için nemli duvarda kayarken, eğimli bir basamağa takılmamaya dikkat etti. Büyük Salon'a ulaştığında rahat bir nefes aldı. Görülecek hiçbir öğrenci yoktu. Salonda sadece Mudblood'lar vardı. Daha fazla alan yaratmak için dört büyük ev masasını çoktan kaldırmışlardı ve şimdi ziyafet süslemelerini düzenlemek ve bando için küçük bir sahne kurmakla meşguldüler.

"Hey, Penny'sin, değil mi?" diye seslendi Mudblood'lardan biri.

Hermione başını salladı ve hızla adamın yanına koştu. Adam bir merdivenin üzerinde durdu ve rengârenk çelenkleri dikkatle duvara yapıştırdı. Ona doğru sırıttı ve şöyle dedi,

"Bana yardım edebilirsin."

"Evet," dedi itaatkâr bir şekilde ve ona vermek için başka bir çelenk almaya uzandı bile.

†

Birkaç saat sonra Büyük Salon neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Zemin parlak bir şekilde cilalanmış, büyük ev masalarının yerini daha küçük yuvarlak masalar almış ve beyaz masa örtüleri ve güzel kurdelelerle süslenmişti. Daha fazla kurdele ve çelenk duvarları süslüyor ve tavana şakacı bir şekilde yayılıyordu. Salonun ortası serbest bırakılarak bir dans pisti oluşturuldu. Sahne tamamlanmıştı ve sadece müzisyenlerin parti konukları için akılda kalıcı bir melodi çalmasını bekliyordu.

Hermione kapının yanında durdu ve yorgun gözleri şenlikli odada özlemle dolaştı. Wan'ın yüzündeki ifade, gözlerinin süslemeler üzerinde gezinmesine izin verdi. Bu güzel oda karşısında içini bir yetersizlik duygusu kapladı. Hermione bilinçsizce gri elbisesini aşağı doğru fırçaladı. Sahne için iskele kurulmasına yardım ederken ellerine bulaşan yağlar elbisesini daha da kirletmişti.

"Selam Penny," seslendi Mudblood'lardan biri olan Pete. "İşimiz neredeyse bitti. İstersen biraz ara verebilirsin."

Hermione ona yumuşak bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim."

Sessizce Büyük Salon'dan çıktı. Yan geçitlerden birinin girişi çok uzakta değildi. Başını eğerek hızla gizli kapıya doğru koştu. Ama bu kez şansı yaver gitmedi. Hermione kapıya ulaşamadan bir grup Slytherin'le karşılaştı. Yüzleri hemen tanıdı: Dolohov, Goyle ve Draco Malfoy. Hermione anında dondu, yere yapıştı ve

korkuyla üç Slytherin'e baktı. Onu tanıyan Dolohov'un yüzünde şeytani bir sırıtma .

"Oh, şuna bakın. Küçük Mudblood." Hermione'nin elbisesini çekiştirdi ve sahte bir endişeyle, "Okul üniformana ne oldu?" diye sordu.

Hermione hiçbir şey söylemedi ama gözlerini yere dikti. Duyabildiği tek şey Slytherin'lerin zalim kahkahaları ve kulaklarında çınlayan kendi kanıydı.

"Cevap ver ona," diye sertçe dürtükledi Goyle.

Hermione başını kaldırmadan, "Ben artık öğrenci değilim, Usta Dolohov," diye mırıldandı.

Bu itirafı daha fazla kahkaha ve iğrenç alaylarla karşılandı. Hermione endişeyle ayaklarını sürüyerek isteğiyle savaştı. Gözlerinin kenarından Draco'nun onu izlediğini görebiliyordu. Gri gözleri uğursuz bir ışıkla parlayan Slytherin, Hermione'yi bakışlarıyla sabitlemişti. Henüz bir şey söylememişti ama onun kim olduğunu tam olarak bildiği acı verecek kadar açıktı. Hermione kalbinin göğsünde korkudan küt küt attığını hissetti.

"Merlin, bu çok komik," diye homurdandı Dolohov. "Gerçek bir insan gibi bir Mudblood. Görmemiş olsaydım, buna inanmazdım.
mümkün."

Sertçe sırıtarak Hermione'ye doğru tehditkâr bir adım attı. Hermione ondan uzaklaşmak istedi ama kaçmaya çalışmaması gerektiğini de biliyordu. Dolohov Hermione'nin kıvırcık saçlarından bir tutam yakaladı ve ona bakmak zorunda kalması için başını acıyla geriye doğru itti. Hermione usulca inledi ve korkuyla gözlerini kırpıştırdı. Dolohov'un ağzının etrafında iğrenç bir sırıtış oynaşırken ona doğru küçümseyerek baktı. Sesi yumuşaktı ama söylediklerinin altında kötücül bir akıntı vardı,

", bu asil okulun her yerine pisliğini bulaştırmak eğlenceli miydi?"

Hermione'nin tüm vücudu titredi ve saçlarını acımasızca çektiği kafa derisi acıdı. Ne yapacağını bilemedi ve sadece acınası bir ses çıkarabildi,

"Özür dilerim."

Dolohov iğrenç bir şekilde güldü ve onu sıkıca kavrayan elini bıraktı. Hermione tökezleyerek geri çekildi. Başı ve boynu ağrıyordu ama ağrıyan derisini ovmaya cesaret edemedi. Tekrar üç Slytherin'in önünde durdu ve onları selamladı.

"Benim olsaydın," diye tısladı Dolohov ona nefretle. "Seni ölümüne lanetlerdim."

Hermione'nin gözleri endişeyle irileşti ve daha da derin bir şekilde eğildi. Acımasızca konuşan Goyle oldu,

"Bunu yaparsanız kimsenin şikayet edeceğini sanmıyorum."

Dolohov'un yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve Hermione'nin kanı korkudan buzoldu. Yine de sonunda Dolohov asasını çekmedi.

"Hayır," diye karar verdi . "Bu zevki onun elinden almak istemiyorum *Efendi*."

Hermione son kelimeyi duyunca ürperdi.

"Riddle'ın ondan o kadar da hoşnut olduğunu sanmıyorum," dedi Draco'nun ipeksi sesi.

Dolohov'un yüzünde neredeyse korku dolu bir ifade belirdi. Yakınlarda biri olup olmadığını kontrol etmek için hızla başını çevirdi. Sonra Draco'ya dik dik baktı.

"Bence o koca ağzını kapalı tutmalısın."

Draco öfkesinden etkilenmemiş gibi görünerek yumuşak bir sesle, "Hadi ama, hepimiz bu işin arkasında onun olduğunu biliyoruz. Aptal bir *Mudblood*'un bunu yardım almadan yapmasına imkân yok."

Dolohov bir an için Draco'ya sanki diğerinin aklını kaçırdığını düşünmüş gibi baktı. Sonra başını salladı ve küçümseyerek bilgi verdi,
"Biliyor musun? Bir gün Riddle seni öldürecek. Ve ben de orada ön koltukta ona tezahürat yapıyor olacağım."

İki Slytherin hızla tartışmaya başladılar. Hermione hâlâ beceriksizce başını eğmiş, kaçmaya cesaret edip edemeyeceğini düşünüyordu. Bir karara varamadan omzuna nazik bir el indi ve bir ses ona fısıldadı,

"Gel."

Başını kaldırmaya cesaret edemeden, kendisinin götürüldüğünü hissetti. Tüm vücudu hâlâ şiddetli bir şekilde titriyordu. Daha küçük bir koridora girdiler ve tartışan Slytherin'leri geride bıraktılar.

"Hermione?" diye konuştu yumuşak ses yine.

Gerçek adını duyduğunda yanağının iç tarafını sertçe ısırdı. Başını kaldırdığında düşmesine izin veremediği gözyaşları gözlerine yapıştı. Regulus Black onun önünde duruyordu.

"İyi misin?"

Onu endişeyle taradı. Hermione sadece başını sallayabildi. Regulus'un dudaklarında ince bir gülümseme belirdi ve rahat bir nefes aldı.

"Buna sevindim." İçini çekti, hâlâ endişeyle ona bakıyordu. "Dün seni Büyük Salon'dan sürüklediklerinde çok korktum. Seni dün Büyük Salon'dan
alacaksınız... Onlar..."

Kalın kalın yutkundu. Hermione ona küçük bir gülümseme fırlattı ve "Ben de öyle," diye fısıldadı.

"Artık Hogwarts'ta mı çalışıyorsun?" Regulus temkinli bir şekilde sordu.

Hermione isteksizce, "Evet," diye itiraf etti. "McGonagall Dippet'in beni alıkoymasını sağladı."

"Şey..." Regulus titrek bir elini saçlarında gezdirdi. "Yine de diğer seçenekten daha iyi."

Slytherin derin bir nefes alırken bakışları Hermione'nin üzerinde gezindi. Hermione onun yüzündeki suçluluk duygusunu görünce ürperdi.

"Keşke daha önce bilseydim..." Regulus içini çekti.

Hermione şaşkınlıkla ona baktı. "Neyi bildiğini?"

Slytherin ona garip bir gülümseme gönderdi. "Senin ne olduğunu bilseydim, sana o mektubu göndermezdim. Her şeyi o başlattı, değil mi? Riddle'la tartışmanız."

Hermione'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sen...? RAB'den gelen mektup... O sen miydin?!"

Regulus usulca güldü. "Regulus Arcturus Black."

Hermione, "Ben- ben bilmiyordum," diye kekeledi.

Ona sırıttı. "Buralarda kimse göbek adımı bilmez." Gözlerindeki muzip parıltı kayboldu ve üzüntüyle ekledi, "Özür dilerim. Sana o mektubu gönderdiğim için özür dilerim. Hepsi benim hatam."

Hermione başını salladı. "Hayır. Hayır, öyle değil. Bunu bana Tom yaptı, sen değil."

"O piç kurusu," diye küfretti Regulus nefesinin altından. "Bu alçaklık. Seni nasıl öylece ele verebildi?"

"Bunu tahmin etmeliydim," diye fısıldadı donuk bir ses tonuyla. "Herkes beni onun hakkında uyarmıştı."

Regulus ona hafifçe gülümserken, "O iyi bir yalancı," diye cevap verdi. "Ve tam olarak istediği şeyi elde etti. Artık kimse onu durduramaz."

" Onu hâlâ durdurabiliriz," diye ısrar etti Hermione. "Henüz Kurucuların tüm nesnelerini ele geçirmeyi başaramadı. Biz onları bulacağız ve o da

onları Hortkuluklara dönüştürür."

"Hermione," dedi Slytherin beceriksizce. "Artık başka sorunların olduğunu düşünmüyor musun?"

Hermione titreyerek nefes verdi. Adam haklıydı ama kendi korkunç durumuyla yüzleşmek istemiyordu.

"Onu durduracağız," diye tekrarladı, çaresizlik ses tonunu kaplamıştı. "Durdurmak zorundayız."

Regulus yorgun bir ifadeyle, "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Onu durdurmaya çalıştım ama çok güçlü. Bu yüzden sana yazdım. Düşündüm ki, belki sen-" Durdu ve yenilgiyle başını salladı.

"Regulus." Hermione yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Birini öldürecek. Neville'i biliyorum. Tom bunu yine yapacak."

Regulus neşeyle güldü, sesi duvarlarda sert bir şekilde . "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Sen benim son umudumdun."

Gözleri kızın üzerinde gezindi, kirli elbisesini ve kolundaki Kara İşareti gördü. Regulus dudağını ısırdı ve yüzünde zayıf bir gülümseme .

"Bitti artık," dedi ona usulca. "Artık ."

Omuzlarını dikleştirerek kesin bir karar verdi: "Hayır, bunu onun yanına ."

Eğer vazgeçerse, geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Eğer savaşmaktan vazgeçerse, ölmüş de olabilirdi. Regulus'un dudaklarında hâlâ yapay bir gülümseme vardı ve başını hafifçe salladı. "Onu durduramazsın. Bu şekilde değil."

Hermione rahatsız bir şekilde elbisesinin kaba kumaşını çekiştirdi. Gerçekten bu ? Hiçliğe mi dönmüştü? Görünmez, güçsüz. Bir kez daha, hiçbir şeye değmez. Gözlerindeki acıyı görünce,

Regulus ona yaklaştı ve bir elini nazikçe kolunun üzerinde gezdirdi.

"Üzülme. Bu senin suçun değil."

Hermione kalbinin etrafında acımasızca kenetlenen bir şey hissetti. Alt dudağı hainceitredi ve onu sertçe ısırdı.

"Neden bu kadar önemli ki?" diye, henüz kimsenin cevaplayamadığı bir soru yöneltti. "Benim bir Çamurkan olmam. Her zaman . Ben işe yaramaz *değilim*."

Regulus nazikçe, "Elbette hayır," diye yatıştırdı.

Onu omuzlarından kavradı. Adam onu ikna etmeye çalışırken Hermione ne düşüneceğini bilemiyordu, "Ama senin durumunda yapabileceğin hiçbir şey yok. Riddle'ı durdurmanın hiçbir yolu yok. Onunla savaşma. Sana sadece daha fazla zarar verir."

Regulus üzgün bir şekilde gülümsedi ve ona sanki bir tür bozuk malmış gibi baktı. "Sende yetenek var. Çok fazla yetenek. Bu senin zayıf olmanla ilgili değil... Yapacak bir şey yok Hermione."

Hermione buz gibi bir karanlığın acımasızca etrafını sardığını ve her şeyi boğduğunu hissetti. Regulus'a ölü gözlerle bakarken nefes alamıyordu. Tüm umudunu yitirmişti, değil mi? Durumunun vahim olduğunu biliyordu ama eğer gerçekten bir çıkış yolu yoksa, artık ne anlamı vardı ki?
Regulus onun gözlerinde biriken acıyı gördü.
Adamın yüzünde acıma ifadesi belirdi ve hemen kollarını ona dolayarak sarıldı.

"Ağlama. Bu senin hatan değil. Sen elinden geleni yaptın."

Regulus'un kucaklaması ve acıması canımı yaktı. Çarpık bir şekilde, bu Tom'un küçümsemesi ve nefretiyle yüzleşmek zorunda kalmaktan bile daha kötüydü. Regulus ona hiç inanmıyordu. Onun için gerçekten hiç umut yok muydu? Hermione ürperdi ama hıçkırıklarını tutabilmek için kendini zorladı.

ondan koptu. Sonunda Regulus onu o şefkatli, korkunç kucaklamadan kurtardı.

"Artık Riddle için endişelenme," dedi ona nazikçe. "O senin sorunun değil. Her şey yolunda, gerçekten." Başını iki yana salladı. "Bir Safkan gibi davranmaya zorlanmanın senin için nasıl bir his olduğunu hayal bile etmek istemiyorum. Riddle sana bunları yaşattığı için zalim bir piç kurusu."

"O..." Hermione sesini çıkarmadan itiraf etti. "Şimdi daha da kötü. Ne yapacağımı bilmiyorum." Çaresizlik içinde ona baktı. "Artık *böyle* olamam."

Regulus endişeyle onu taradı. "Bak, bunun kötü olduğunu biliyorum. Ama seni terk etmeyeceğim." Hermione'nin kolunda güven verici bir el gezdirdi. "Seni buradan çıkaracağım. Dippet'a seni satın alıp alamayacağımı soracağım. Muhtemelen senden kurtulduğuna sevinecektir."

Hermione başını kaldırıp ona baktı, yüreğinde umut yeşermeye cesaret ediyordu. "Bunu benim için gerçekten yapar mısın?"

"Elbette." Regulus ona gülümsedi. Sonra devam etti ve her nazik kelime onu acımasızca kesti, "Ben mezun olana kadar Kara Malikâne'de çalışabilirsin. Sonra zaten taşınmayı planlıyordum ve sen de benimle gelip sadece benim için çalışabilirsin."

Bir an için yanlış anladığını umarak ona baktı. "Senin için mi çalışıyorum?"

Regulus başını salladı, hâlâ hafifçe gülümsüyordu. "Evet. Her şey girecek. Kendime ait bir Çamurkan'a hiç ihtiyacım olmadı, yani senin bir şey yapmana bile gerek yok. Bir tatil gibi olacak. Söz veriyorum. Her şey iyi olacak."

Hermione ona baktı. Gözleri doldu ama ağlamak istemedi. Çözüm bu muydu? Bir efendiyi bir başkasıyla takas etmesi mi? Umabileceği tek şey bu muydu?

"Ben- ben " diye kekeledi çaresizce, onun anlaması için umutsuzca. "Geri dönemem. Ben bir öğrenciydim. Ben... *normaldim*. *Yapmak* istediğim çok şey var. Geri dönemem."

Regulus başını salladı ve ona hüzünle gülümsedi. "Biliyorum. Ama mantıklı olmak zorundasın. Bu maskaralık asla işe yaramazdı. Eğer Riddle olmasaydı, başka bir şey senin kimliğini açığa çıkarırdı. Artık gerçekten gerçekçi olmalısın."

Hermione ona baktı ve ne yapacağını bilemedi. Mekanik bir şekilde başını salladı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kendini çok hasta hissediyordu ve ağzını açarsa çığlık atacağından korkuyordu.

Regulus ona garip bir şekilde patronluk tasladığını hissettiren cesaretlendirici bir gülümseme attı. "En iyisi bu."

Hermione yine başını salladı. "Mutfağa dönmem gerekiyor," derken sesi gergin ve boğuktu.

"Tabii ki."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Aynı gün gece geç saatlerde Hermione Gryffindor'un ortak salonunda temizlik yapıyordu. Son derece
Öğrenciler çoktan uyuduğu için minnettardı. Başka biri onu bu halde görürse bununla başa çıkabilmesinin imkânı yoktu. Slytherin'ler yeterince kötüydü. Sadece kendi ev arkadaşlarının tepkilerini görmek istemiyordu.

Hermione titreyen elini yüzüne sürdükten sonra yakındaki şöminenin isini halıdan temizlemeye devam etti. Aynı şöminenin önündeki kanepede oturup Gryffindor öğrencileriyle nasıl mutlu bir şekilde sohbet ettiğini ve sıcak ateşin tadını çıkardığını canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu. Şimdi elleri ve dizleri üzerinde yerleri fırçalıyordu.

"Mione?"

Hermione kaskatı kesildi. Arkasını dönmeden önce yavaşça ayağa kalktı. Ginny merdivenlerden iniyordu. Kızıl saçları dağınıktı ve üzerinde pijamaları vardı. Hermione'nin midesi Ginny'yi görünce özlemle çalkalandı. Kızıl saçlı tam onun önünde durdu. A
Büyük kızı tararken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Hermione gülümsemeye karşılık vermek istedi. Yine de sonunda bunu başaramadı. Sadece başını eğdi ve tereddütle cevap verdi,

"Ortak odayı temizlemek."

Kirli elbisesiyle Ginny'nin karşısında durup elindeki temizlik beziyle oynarken Hermione'nin içinde utanç ateşi yanıyordu.
Ginny ise buna hiç aldırmıyor gibiydi. Hermione'ye yaklaşıp bir kolunu omuzlarına atarken dudaklarından yumuşak bir gülümseme sarkıyordu.

"Buraya gel," dedi Ginny sertçe ve Hermione'yi bir kanepeye doğru çekti. "Otur."

Kısacası, Hermione tereddüt etti. Artık Gryffindor ortak salonunun mobilyasını kullanmasına gerçekten izin verilmiyordu. Ginny'nin elinin koluna yaptığı yumuşak baskı onu yumuşak kanepeye çökmeye ikna etti.

"Al," dedi kızıl saçlı, Hermione'ye bir kutu çikolatalı kurbağa uzatarak.

"Teşekkür , Bayan Weasley," diye kekeledi Hermione ve şekerlerden birine uzandı.

Ginny hiçbir cevap vermeyince Hermione ona baktı. Kızın ağzı yarı açık kaldı ve kahverengi gözlerinde şok parıldadı. Sonra Ginny kuşkuyla fısıldadı,

"Hanımefendi...?"

Hermione ne cevap vereceğini bilemedi. Sadece başını salladı. Ginny'nin gözleri da büyüdü. İnançsızlık güzel yüz hatlarını kaplamıştı. Birdenbire Hermione'ye uzandı ve onu kucakladı.
Hermione kaskatı kesildi ve içinden bir ürperti geçti. Kızın ona dokunabileceğine inanamıyordu. Artık herkes onun bir Melez olduğunu biliyordu. Hermione yine de kendini tutamadı ve dokunuşa doğru eğildi. Ginny'nin vücudunun sıcaklığı onu yatıştırmayı başarmıştı.

"Ah, Hermione," diye fısıldadı Ginny usulca. "Ben *Bayan Weasley* değilim. Ben Ginny'yim. Senin arkadaşınım." Kollarını Hermione'nin etrafında sıktı. "Ben her zaman senin arkadaşın olacağım."

Gözleri daha da yanarken Hermione'nin nefes alış verişi kısalmıştı. Ginny onu sıkı sıkı sarıldığı yerden bıraktı ve Hermione'ye biraz daha alan açtı.

"Hermione? Şimdi sana ne olacak?" diye sordu nazikçe. "Dean, Ron, Seamus ve ben... Gryffindor'daki herkes gerçekten endişeliyiz. Yardım etmek istiyoruz."

Hermione gergin bir şekilde kıvırcık saçlarından bir tutamla oynadı. Ginny'nin gözlerine bakmaya cesaret edemedi ve titrek bir sesle fısıldadı,

"Bilmiyorum. Sanırım şimdilik burada çalışacağım. Sanırım Dippet bunu mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmaya çalışıyor. Ama..." Dikkatle başını kaldırıp Ginny'ye baktı. "Yaptığım şey. Bu gerçekten çok kötü. Beni *ağır bir şekilde* cezalandıracaklarından eminim..."

Ginny ona baktı. "Cezalandırmak...?"

Hermione endişeyle yutkunduktan sonra zayıf bir sesle itiraf , "Evet. Ben-ben şaşırdım..." Korkuyla ürperdi. "zaten... cezayı yerine getirmediniz."

Ginny düşünceli düşünceli ona baktı. Sonra cüppesinin cebine uzandı ve buruşuk bir gazete parçası çıkardı. Hermione'ye uzatmadan önce düzeltti.

"Belki de bu yüzden sizin davanız biraz gündemden düştü."

Hermione şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak gazeteyi aldı. Gözleri anında birinci sayfadaki manşete takıldı.

' ***Hogwarts profesörünün soyu şüphe altında***

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu profesörü Remus Lupin, soyuna ilişkin şüphelerin ortaya çıkmasının ardından Sihirli Soyları Gözlemleme Dairesi'nde yargılanır.
yükseltildi. İsimsiz bir ihbar, Kurtadam Birliği üyesi ve eski Hogwarts öğrencisi Yüzbaşı Lupin'e karşı ciddi suçlamalarda bulunmuştur. Devam eden soruşturma, Kolordu'nun karşılıklı iade anlaşmasını her zaman reddetmiş olması nedeniyle zorlaşmaktadır.
Şu anda Lupin, Kurtadam bölgesinde ikamet ederek tutuklanmaktan kaçınmayı başarıyor.

Yüzbaşı Lupin, üç yıl önce kadroya katıldığından beri Hogwarts'ın altıncı ve yedinci sınıf öğrencilerini Düello ve Karanlık Sanatlar konusunda eğitmekten sorumludur. Lupin'in komuta subayı Albay Fenrir Greyback, Lupin'in Safkanlık statüsü iptal edilse bile iadesine ilişkin tüm görüşmeleri reddetti.

OMB Başkanı Madam Dolores Umbridge, "Bu bir skandal" diyor ve Kurtadamların yararlandığı özel statüyü eleştiriyor. Kolordu hala Grindelwald öncesi koşullarda çalışmakta ve Safkanlar, Melezler ve hatta Çamurkanlar arasında hiçbir ayrım yapmamaktadır. Madam Umbridge, "Bu durum toplumumuzu tehlikeye atıyor," diye ısrar eder ve Kurtadam Birliği'nden katı bir ayrımı ve Snatcher'ların müdahale haklarının genişletilmesini savunur. (Daha fazla bilgi için 11-13. sayfalara bakınız)'

"Geri döneceğini sanmıyorum," dedi Ginny, sesinden hüzün sızıyordu.

Hermione gazeteden başını kaldırdı. Bir çaresizlik duygusu onu şiddetle eziyordu. *Lupin...* Onu burada öylece bırakmazdı, değil mi? Ginny ona baktı, gözlerinde açık bir endişe vardı. Hermione'ye uzandı ve elini hafifçe kolunun üzerinde gezdirdi. Sonra ihtiyatla sordu,

"Bak, sen yanlış bir şey yapmadın. Seni *cezalandıramazlar*."

Sanki Ginny Hermione'nin yaptıklarından sorumlu tutulabileceğinden şüphe ediyormuş gibi öfke kelimenin etrafını sarmıştı.

"Yapabilirler," diye mırıldandı Hermione. "Bu onların hakkı."

"Ne için?" Ginny öfkeyle bağırdı. "Okula gitmek istediğin için mi?!"

Hermione hiçbir şey söyleyemeden omuzlarını silkti ve Ginny öfkeyle, "Bu çok yanlış," diye devam etti.

Hermione arkadaşının öfkeli gözlerinden kaçınarak, "Beni disipline etmek onların hakkı," diye uyuşukça tekrarladı.

"Hermione, hayır!" Ginny yüksek sesle itiraz etti.

Hermione'nin çenesinden tuttu ve onu çevirerek kızıl saçlıya bakmasını sağladı. Ginny ciddiyetle Hermione'nin kahverengi gözlerine baktı,

"Hiç kimsenin - ne Dippet'ın ne de Riddle'ın - *hiç kimsenin* seni incitmeye hakkı yok."

Hermione bu kez Ginny'yle göz temasını kesmedi ve usulca, "Ben bir Melezim," diye fısıldadı. Ne isterlerse yapabilirler."

Ginny Hermione'ye baktı, güzel gözlerinde üzüntü ve öfke yüzüyordu. Zekice, Hermione'nin elini kendi elinin içine aldı ve rahatlatıcı bir şekilde tuttu. Hermione temas karşısında ürperdi. Gözlerini kapadı ve sesi kırılarak sordu,

"Burada kalabilir miyim? Sadece kısa bir süre için?"

Ginny hemen ona yaklaştı ve bir kolunu Hermione'nin titreyen omuzlarına doladı. Ginny bu kadar yakınındayken ve Gryffindor ortak salonunun kırmızı ve altın renkleri etrafındayken, Hermione sadece bir anlığına hâlâ bir öğrenciymiş gibi davranabildi. En büyük sorunu yaklaşan NEWT'ler ya da mezun olduktan sonra ne yapacağına karar vermekmiş gibi davranabilirdi. Sonunda dökülürken Hermione kendini Ginny'ye daha da yaklaştırdı. Ginny onu kollarıyla sararken, yumuşak hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu.

"Ağlama Hermione," diye fısıldadı kızıl saçlı yatıştırıcı bir sesle. "Bir çözüm bulacağız. Sen tanıdığım en zeki insansın. Dippet'ı derslere girmene izin vermesi için zorlayacağız. O zaman bizimle birlikte NEWT'lere katılabilirsin. Herkes senin bunu hak ettiğini biliyor."

Ginny'nin sıcak sözleri Hermione'yi daha da çok ağlattı. Onlar hayaldi, başka bir şey değil. Gözyaşlarını kontrol altına alması biraz zaman aldı. Hâlâ hafifçe titreyen Hermione Ginny'den biraz uzaklaştı ve ona sulu bir gülümseme gönderdi.

Hermione kısık sesle, "Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Dippet'la konuşacağım," diye söz verdi Ginny. "Seni geri götürmesini

sağlayacağım." Hermione hâlâ gülümseyerek başını salladı.

"Hayır," dedi, sesinde yoğun bir hüzün vardı. "Dippet okula gitmeme izin vermiyor. İstese bile yapamaz. Ben... Bu bana göre değil."

Ginny kararlı bir şekilde başını salladı ve Hermione'nin elini sıkıca kavradı. "Öyle söyleme. Sen Hogwarts'a aitsin. Bir öğrenci olarak."

"Belki başka bir hayatta..." Hermione sessiz bir sesle cevap verdi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

İdisi yola çıktığında,

Kimi oraya, kimi buraya;

Kimi prangalar vurdu; Kimi

sürüyü engelledi,

Bazıları cesurların bağlarını çözdü -

Prangalardan ileri sıçrayın!

Düşmanlardan kaç!'

- İlk Merseburg Tılsımı, bir serbest bırakma kutsaması (9. - 10. yüzyıl)

Idisi , Disen veya Valkyrie kadınları

Otuzuncu Bölüm: Kanserinizi Yiyin

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: Bu sefer yeni bölümle daha hızlıydım ^o^ Yine de buna alışmayın lol Neyse, yeni bölüm ve bu sefer Tom'un POV'u ve daha fazla Hermione/Tom zamanı. Çünkü her şey bununla ilgili ;)

Diğer Tomione'm 'Bodyswitch' için güncelleme bekleyen herkese: Üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum. Sonunu artık beğenmedim, bu yüzden yazacak ve değiştirecek çok şey var. Bana karşı sabırlı olmanız gerekecek, ama kurguyu unutmadım.
^^

Son şaperon için tüm yorumculara çok teşekkür ederim (^o^)
Hepinize PM yoluyla cevap vermeyi başaramadım, ancak tüm yorumları okudum ve son bölümü beğenmenize sevindim. Teşekkürler, siz harika insanlar!

McKenzie Vallir, blackcreed11, Misafir, hateme101, Bianca the crazy slytherin, Q, Mooglez, Mother of All Randomness, ColorMeLovely28, Anna, vaale lagos, FutureMrs Lewis, Polki, Peeca151, Eliana Amboni, cathy loves heath, Misafir, Mazk, Regina Winter, Cielo, Criss-Pine, ollietrombone, ebs12, YoursAnnie, Saoirse Ash, Twilighterheart xxxx, Lady Leaena, BBG336, vamp beauty freak, sakurarules4eternity, AnnaOxford, sheddingeverycolor, silvermist07, mnisha1122, Gryffindorian2014, BreathingStar, Misafir, SummerMarine, Shamelessly Radiant, Lanetk, Anya Evermore, lkdv, JuliaaLestrange, THESE VOICES WONT SHUT UP, Lazarus, The Madrigal, Beatrizfl17, inkdots, sam853, la-femme-cavalier, Misafir, Colette Hyuga, Born in 20th Century, patricia pc, Danglingfeet, Queeny kk, lumilinna, reader204, SiriuslyPink, everlastingtrueromance, fan of urs, Jehilia, F.I.W.M.C, Misafir

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Otuzuncu Bölüm: Kanserinizi Yiyin

Tom'un nefret ettiği bir şey varsa, o da aptal okul toplarıydı. Sinirden deliye dönmüştü, yeşil kravatını düzeltti ve aynaya son bir kez baktı. Ceketinin koyu renkli kumaşını dikkatle fırçaladı. takım elbise kesinlikle oldukça pahalıydı ama parasını ödemiş gibi de durmuyordu. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Bir sandalyenin arkasında asılı duran bornoza uzandı ve içine girdi. Takım elbisesine mükemmel bir şekilde uyuyordu ve yakaları ile kollarının kenarları karmaşık gümüşi desenlerle işlenmişti.

Garip bir durumdu. Tom bu yıl baloyu dört gözle beklemişti ama her nasılsa heyecanını kaybetmişti. Canının sıkıldığını hissederek asasını cüppesinin cebine koydu ve Kafalar'ın ortak salonundan çıktı. Akşamı ergenlik çağındaki aptallarla dolu bir odada geçirmek istemiyordu. Ne yazık ki, Başöğretmen olarak bu etkinliği atlayamazdı, özellikle de tüm okul onun her adımını izlerken. Etrafındaki söylentilerin sona ermesi için kusursuz bir maske takması gerekiyordu.

Tom Hareketli Merdivenlerden inerken yorgun bir şekilde içini çekti. Çok kısa bir yürüyüşten sonra Büyük Salon'a varmıştı bile. Tom'un bakışları salonda dolaşırken yüzünde küçümseyici bir ifade belirmek istedi. Büyülü kandiller havada uçuşuyor, her yere çelenkler gerilmişti ve salon yüksek sesle sohbet edip insanlarla doluydu. Tom kaşlarını çatarak sahte bir gülümsemenin ardına güçlükle saklandı. Daha birkaç adım atmıştı ki Bellatrix Black tarafından saldırıya uğradı. Yüksek yırtmaçlı, dar bir balo elbisesi giymiş olan kız yıkıcı derecede güzel görünüyordu. Tom'un gözleri onun güzelliğini görmüyordu. Bellatrix koluna yapışırken kaşlarını çatarak ona baktı.

"Toooom," diye şarkı söyledi, acımasız gülümsemesi dolgun dudaklarını bükerek. "? Geç kaldın."

Cadı suratını asarken gözleri tehlikeli bir ışıkla yanarak Tom'a baktı. Tom zarif bir kaşını kaldırdı. Bu deli kızla uğraşacak sabrı .

"olmasaydım hiç gelmezdim," diye bilgi verdi ona sınarcasına.

Bellatrix onun kötü ruh halinden hiç etkilenmemişti. Bunun yerine ona sırıttı ve tatlı bir ses tonuyla iğneledi,

"*Randevun* nerede Tom? Sakın bana senin artı birin olmadığını söyleme."

"Neden umurunda ki?" diye tısladı, sesinden zehir sızıyordu.

Bellatrix'in ifadesindeki hırçın çizgi eridi ve ona saf bir masumiyetle baktı. Tatlı tatlı gülümseyerek omuzlarını silkti.

"Bilemiyorum." Sözlerinden sahte bir endişe : "Belki de balo sonrasına kadar *açıklamayı* bekleseydin kendini bu kadar yalnız hissetmezdin."

Kadının dudaklarındaki sırıtma onunla alay ediyordu ve Tom öfkeyle dişlerini sıktı. Sert sesindeki tehditkâr tonu gizlemeyerek onu tersledi,

"Bellatrix, yeter."

Tom'un öfkesiyle karşılaşan Bellatrix'in küçümsemesi hemen kayboldu ve ondan temkinli bir adım uzaklaştı. Temkinli bir şekilde ona baktı.
Tom ona ters ters baktı ve şimdi öfkeyle Bellatrix'e doğru savrulan büyüsünü zapt etme zahmetine girmedi. Bellatrix irkildi ve sonra somurtarak mırıldandı,

"Şaka yapıyordum. Sevgili Merlin, Riddle. Hıncını benden çıkarma. Oyuncağını mahvetmen benim suçum değil."

Zarif elbisesini yavaşça fırçaladı ve gümüşi kolyesini yeniden ayarladı. "Ben kendi randevuma geri dönüyorum. Beni ne zaman

Artık kendini o kadar da cani hissetmiyorsun." Bellatrix'in yüzünde keskin bir gülümseme yeniden belirdi. "...ya da öldürme dürtülerin benim dışımda birine yöneldiğinde. Belki de kendine içecek bir şeyler almalısın. Seni gevşetebilir."

Bununla birlikte süzülerek uzaklaştı, belli ki bu gece eğlenmeye niyetliydi. Tom'un gözleri cadıyı takip ederken yarıklar halinde kısılmıştı. Bütün bu akşam onun için zaman kaybından başka bir şey değildi. Kayıtsızca bakışlarının odanın içinde dolaşmasına izin verdi. Birkaç çift şüpheli dans becerilerini sergilerken, bir grup enstrümanlarını sahneye kurmuş, müzikleri Tom'un başını ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Tom, kızların bazıları spot ışıklarında nahoş bir şekilde parlayan hacimli elbiselerine ve erkeklerin üzerlerine tam oturmayan takım elbiselerine bakarken gözlerini devirdi. Onların
Tiz kahkahalar ve nankör gülümsemeler sinirlerini bozuyordu.

Bu gösteriden iyice sıkıldığını hisseden Tom şöyle düşündü Bellatrix'in önerisi. Bellatrix haklıydı. Bir şeyler içmesi gerekiyordu, yoksa o salaklara küfretmeye başlayacaktı. Büyük Salon'da yürürken yüzüne sahte ama çekici bir gülümseme yerleştirdi ve sağa sola selam verdi. Sonunda içeceklerin olduğu bir masa gördü. Birkaç şişe şarap bile vardı, diye not etti Tom memnuniyetle. Hemen şaraba doğru yürümeye başladı ama kısa süre sonra olduğu durdu. Gözleri irileşti ve içinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi.

Şaşkınlıkla büfe masasının arkasında duran kıza baktı. Elleri içki doldurmakla meşgul olan Hermione'den başkası değildi. Tom soğukkanlılığını korumaya çalıştı. İçkileri doldururken Hermione'nin yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Başını kaldırıp kimseye bakmıyordu.

Onun burada ne işi var?!

Tom'un şaşkın bakışları Hermione'nin üzerinde gezindi. Hermione ince bedeninden sarkan, şekilsiz, korkunç derecede çirkin bir elbise giymişti. Bu ona hemen, Malfoy Malikânesi'nde onunla ilk kez tanıştığında giydiği elbiseyi hatırlattı. Tom'un aklına hiç beklenmedik bir anda, tam da bu balo için ona aldığı siyah elbise geldi. Kızı izlerken göğsünde garip bir seğirme oldu.

Hogwarts'ta mı *çalışıyordu*?

Hermione solgundu ve bir şekilde hasta görünüyordu. Tom kaşlarını çattı. Sonunda onu rahat bırakacağını düşünmüştü. Ondan kurtulmuştu, böylece ihaneti artık ona zarar veremeyecekti. Şimdi burada yeniden dirilmiş bir hayalet gibiydi.

Tom sihrinin içinde titreştiğini hissediyordu, öfkeli ve şaşkın bir karmaşa içindeydi. Dikkatleri üzerine çekmemeye özen göstererek yakındaki küçük masalardan birine kaydı. Otururken bakışları Hermione'ye sabitlenmişti. Hermione onu görmemişti. Tom hain Mudblood'un icabına *bakmıştı*. Hermione ne cüretle ona eziyet etmeye devam ederdi?

Bu kesinlikle *sinir bozucuydu*.

Tedirgin ve seğirten büyüsü, onu kendisine zincirleyen bağın etrafına dolandı. Sadece, kendini bağı çekiştirmekten alıkoymayı başardı ve kıza yaklaşmasını emretti. Öfkesi tehlikeli bir şekilde alevlendi ve kıza ölümcül bir şekilde baktı. Kız hâlâ başını eğmiş, kıvırcık saçları yüzünü gizliyordu ve Tom onun hâlâ hayatta olmasından dolayı rahatlamış *değildi*.

Saçmalık.

Öfkesi tavan yapan adam bakışlarını ondan ayırdı. Hiddetle masanın üzerindeki çiçek aranjmanına baktı. Sırf güven verici varlığını hissetmek için Hermione'ye doğru fırlayıp onu yakalama isteği duydu. Tom öfkeyle hırladı. Büyüsü parladı ve çiçekler alev aldı.

Çabucak, ateşi büyüsünden bir örtüyle boğdu. Tom ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı, hâlâ ona bakmıyordu. Bu onu neden bu kadar tedirgin ediyordu? Kafa karıştırıcıydı. Dikkatle Hermione'ye baktı. Bir kez daha, oraya gidip ona dokunma dürtüsüne kapıldı. Tom başını iki yana salladı. Hermione onun planları için bir tehlikeydi. Slytherin'in Locket'ini yok etmişti.

Bu, onu geri almak istemesine engel olmadı.

Tom sakinleşmek için mücadele ederken öfkeyle gömleğinin kol düğmesini çekiştirdi. Belki de olaya yanlış açıdan bakıyordu? Hermione onundu. Mülkünün zarar görmemiş onu memnun edecek kadar garip miydi? Çamurkan, ne kadar hain olursa olsun, hâlâ çok güçlüydü ve büyü yeteneği onun için bir kazançtı.

Tom dudaklarını bükerek gözlerinin söz konusu kızın üzerinde dolaşmasına izin verdi ve zihninde bir plan oluştu. Belki de bu iyi bir şeydi. Hermione'ye güvenemeyebilirdi ama bu onun sahipliğinden vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu kez onun kendisine kayıtsız şartsız itaat etmesini sağlamak zorundaydı. Eğer Tom Hermione'nin kendisine mutlak itaatini sağlarsa, bunu yapmaması için hiçbir neden yoktu.
hala onu kullanıyorum.

Bu *hiç adil* değildi. Öfkeden elleri titreyen Ginny, Hermione'ye bakarken peçeteyi bir top haline getirdi. Kız orada durmak, açıkçası patates çuvalına benzeyen bir elbise giymek ve yüzü olmayan bir hizmetçi gibi içki doldurmak zorunda kalmıştı. Bir grup sümüklü Slytherin altıncı sınıf öğrencisinin Hermione'ye nasıl güldüklerini ve yüzlerinde kötü niyetli bakışlarla onu nasıl işaret ettiklerini izlemek zorunda kalan Ginny'nin öfkesi patlama noktasına yaklaştı. Hermione başını işinden kaldırmadı, muhtemelen çok korkmuştu.

"Bir şeyler yap," diye fısıldadı derin bir ses Ginny'nin kulağına.

Bakışlarını Hermione'den ayırdı ve başını kaldırıp erkek arkadaşına baktı. Dean'in gözleri kendisinin de hissettiği aynı öfkeyle parlıyordu.
Ginny onun eline uzandı ve üzgün bir ifadeyle,

"Ne yapabileceğimizi bilmiyorum," dedi.

Dean'in çenesi gerildi ve homurdandı, "Onu oradan uzaklaştırmalıyız. Bu korkunç bir şey."

Ginny başını salladı ve gözleri tekrar Hermione'ye kaydı. Slytherin'ler şimdi Hermione'den kendilerine şarap doldurmasını istiyorlardı. Kız onlara itaat etmek için acele ederken yüzlerini iğrenç sırıtışlar süslüyordu.

"*Yapamayız*," demek için kendini zorladı Ginny.

Dean haklı bir öfkeyle, "Ne demek yapamayız," diye homurdandı. "Bu oldukça açık. Oraya yürüyeceğim, o pisliklerin suratına yumruğu indireceğim ve onu buradan çıkaracağım."

Ginny onu için yanağının iç tarafını sertçe ısırdı. Slytherin altıncı sınıflarından birinin Hermione'yi nasıl küçümsediğini, belli ki aptalca bir şeyden şikâyet ettiğini görünce kalbi acı dolu bir şekilde çarptı. Hermione boyun eğerek eğildi ve hızla bir bardak daha doldurdu. Ginny gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Dean'e sokuldu ve yüzünü onun göğsüne sakladı.

"Bence Dean'in doğru bir fikri var," diye araya girdi başka bir ses.

Ağabeyine bakarken Ginny'nin dudaklarında sulu bir gülümseme kıvrıldı. Öfkeden yüzü mosmor kesilmiş olan Ron, sanki Ginny'den izin bekliyormuş gibi, neredeyse umutla ona baktı. Ginny onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama titreyerek fısıldadı,

"Düşüncesizce bir şey yaparsak durumu onun için daha da kötü hale getiririz."

Ginny'nin sesindeki acıyı duyan Dean hemen bir kolunu onun omuzlarına doladı ve Ginny'yi kendine doğru çekti. Ron'un elleri öfkeli yumruklara dönüştü ve bastırdı,

"*Bundan* daha mı kötü? Ona bir baksana. Ona ne yaptıklarına bak!"

Ginny yutkundu ve içinde biriken gözyaşlarını görmezden gelmeye çalıştı. İtiraf ederken onların gözlerinin içine bakmasına imkân yoktu,

"Bu benim hatam."

Ron'un gözleri büyüdü ve kekeleyerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Sesi ağırlaşan Ginny açıkladı, "Bugün Dippet'ı görmeye gittim. Hermione'yi öğrenci olarak geri almasını sağlamak istedim."

"Öyle mi?" Dean şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bana hiç söylemedin."

Ginny kendine kızarak, "Gitmemeliydim," diye tısladı. "Her şeyi daha da kötüleştirdim. Dippet beni dinlemedi bile. Hermione'nin Hogwarts'ı ve temsil ettiği her şeyi nasıl lekelediği hakkında atıp tuttu. Sonra da bana Carrow'la birlikte ceza verdi, böylece bana," Ginny dişlerini gıcırdattı. "'şeylerin doğru düzeni'."

Dean'in elini tutarak, "Sanırım Dippet bu gece Hermione'yi burada çalışmaya zorladı, çünkü ben karıştım. Bütün okulun onun cezalandırıldığını görmesini istiyor."

Ron'un gözleri irileşti ve Hermione'ye döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Ginny içini çekti. "Öncelikle bizim gibi insanların Hermione'nin statüsü hakkında *yanlış* fikirlere kapılmamasını sağlamak istiyor." Ginny, Slytherinleri işaret ederken hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "İkincisi, o budalaları yatıştırmak istiyor, böylece ailelerine koşup onlara Muggle doğumluların okulda nasıl özgürce dair hikâyeler anlatmayacaklar. Hogwarts."

Dean ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Lanet olsun. Ne göt herif ama."

"Ne olmuş yani?!" Ron kabardı. "Hiçbir şey yapmıyor muyuz?"

Ginny başını kaldırıp çocuklara baktı. Ciddi bir tonla, "Yapamayız," dedi. Eğer bir hata yaparsak," dedi. Bakışları Hermione'ye kaydı. "ve o ölebilir."

Hermione yüzüne yapıştırılmış kibar bir gülümsemeyle büfe masasının arkasında duruyordu. O kadar sahteydi ki canı yanıyordu. Arada sırada insanlar geliyordu ve Hermione onların bardaklarını dolduruyor ya da yenilerini getiriyordu. Hermione onlara çok yakından bakmamaya çalıştı. Onların tanınmaz yüzlerden oluşan bir bulanıklık olmasını tercih ediyordu.

Yine de işe yaramadı. Hermione bakışları üzerinde hissedebiliyor ve onun hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. Çok utanıyordu. Neden açık büfe masada servis yapan kişi olmak zorundaydı ki? Herkes onu görebilir, işaret edebilir ve gülebilirdi.

Acı verici bir boşluk hisseden Hermione dans pistine baktı. Hepsi elbiseleri ve takım elbiseleri içinde çok hoş görünüyordu. Kendi iğrenç iş elbisesini düşündükçe yüzü utançla ısındı. Hermione'nin gözleri dans pistindeki eski oda arkadaşı Lavender Brown'a takıldı. Parlak saçları toplanmıştı ve üzerinde ışıkta göz alıcı bir şekilde parlayan pembe bir elbise vardı. Sevgilisi onu dans pistinde yavaşça döndürürken Lavender'ın yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. Çok uzakta olmayan Parvati de kendi flörtüyle birlikte en yakın arkadaşına sırıtıyordu.

Hermione'nin gözleri mutlu çiftlerden ayrıldı ve insanların kolayca erişebilmesi için masaya yerleştirmeden önce birkaç kadeh daha şarap doldurdu. Tüm bunlar olurken, içindeki o sürekli sızıyı hissedebiliyordu. Kibar gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu.

Kendini toparla.

Hermione dansları ya da baloları sevmezdi bile. Giyinip kuşanmak ve makyaj yapmak ona yabancıydı. Bir konuk olarak kendini yerinde kesindi. Lavender ve Parvati muhtemelen giyinip kuşanmış, deli gibi kıkırdamışlardı. Hermione bunu anlayamazdı. Kendini rahatsız hissederdi. Zaten çocukça bir şeydi. Çok önemsiz. Yani...

...normal.

Hermione bir bıçak darbesi daha yedi ve kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti. Hayır. Kendini kesinlikle rahatsız hissederdi. Zaten toplardan da pek hoşlanmazdı.

Kendini ne kadar ikna etmeye çalışsa da Hermione'nin bakışları dans eden çiftlerin üzerinde özlemle dolaştı. Çok eğleniyorlardı.

gülüp konuşarak güzel vakit geçirdiler. Hermione hızla gözlerini kaçırdı ve bir kadeh daha şarap doldurdu.

"Kırmızı istiyorum," diye kaba bir ses başını kaldırmasına neden oldu.

Beklentiyle Hermione'ye bir kadeh uzatan Bellatrix masanın önünde durdu. Siyah ipek elbisesi kıvrımlarını güzelce sararken, güzel yüzünde mağrur bir ifade vardı. Hermione kendini yetersiz hissederek ve kendinden iğrenerek başını eğdi.

"Elbette, Bayan Black."

Bellatrix'in kırmızı dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Son derece utanan Hermione itaat etti ve cadının kadehini kırmızı şarapla doldurup geri uzattı. Bellatrix'in yüzünde acımasız bir ifade belirdi. Sonra bardağın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Bardak yere düştü ve her yere şarap döküldü. Hermione'nin yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi, çünkü pek çok göz bu kargaşaya çevrilmişti. Bellatrix soğukkanlılıkla kaşlarını kaldırdı. Sonra sahte bir endişenin altına gizlenmiş kötü niyetle konuştu,

"Ondan kurtulmak istemiyor musun? Biri kendine zarar verebilir."

Hermione yanağının iç tarafını sertçe ısırdı ve gözlerindeki yanma hissine karşı savaştı. Aceleyle kırmızı asasını çekti ve kırılan bardağa doğru sallayarak dağınıklığı yok etti. Ne yazık ki, dökülen şarabın bir kısmı geride kalmıştı.

Lanet olsun sana, işe yaramaz asa! Hermione bir masa peçetesi kapıp dizlerinin üzerine çökerken içinden lanet okudu. Şarabın geri kalanını silerken, Hermione Bellatrix'in ona kinle sırıttığını biliyordu.

Bellatrix neşeyle, "Ah, *Tom*, işte ," diye mırıldandı.

Hermione titreyen bir nefes aldı, korku midesini düğümledi. Bu görmek istediği son kişiydi. Tom Riddle. Hermione vücudunun çaresizce titremeye başladığını hissetti ve içi boş bir his onu sarıp sarmalayarak ezdi.

Kalbi göğsünde sıkıştı ama yine de başını kaldırdı. Yere diz çökmüş olan Hermione, tam duran Tom'a baktı. Bellatrix onun yanında durmuş, sahneyi hastalıklı bir ilgiyle izliyordu. Onun neşesinin aksine, Tom'un yakışıklı yüz hatları tamamen ifadesizdi. Hermione onun masmavi gözlerine baktı ve nefes alamadı. Eli peçetenin etrafında kenetlendi ve onu parçaladı.

Korkmuştu. Çok korkmuştu. Ondan.

Tom.

Onu yok etmişti. Acımasızca onu parçalara ayırmış ve geriye acıdan başka bir şey bırakmamıştı.

Hermione taş kesilmiş bir halde hâlâ ona bakıyordu. Tom, kıvrak vücudunu yılankavi bir zarafetle vurgulayan koyu renk takım elbisesinin içinde inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Siyah saçlarının dalgalı birkaç tutamı mükemmel biçimli yüzüne doğru gelişigüzel sarkıyordu. Buz gibi soğuk gözleri kadının diz çökmüş halini inceliyordu.

Çok korkmuştu.

Yeni dünyasının intikamcı Tanrısı olmuştu.

Hermione, Tom'un mavi gözlerindeki küçümsemeyi gördüğünde, ona karşı duyduğu korku da değişti. Yeni bir şeye dönüştü. Bunu ateşleyen yüzündeki acımasız ifadeydi. Hermione'ye küçük bir alev bulaştı. Kendisine yaptıklarından sonra Tom'u görmenin sonunda onu yok edeceğini düşünmüştü. Bunun yerine, o küçük alev içinden geçti ve Tom'un küçümseyen bakışları altında, güçlükle kontrol edilebilen azgın bir cehennem olana kadar büyüdü. O anda, eğer bir asası olsaydı, Hermione Tom'a saldırırdı.

Onunla göz temasını hiç kesmeden yerden kalktı. Onun yanında nasıl korunmuş hissetmişti ki? Sevildiğini? Tom boştu, duygudan ve gerçek olan her şeyden yoksundu. Ya şimdi? Hermione sadece ihanete uğramış hissediyordu.

Çok öfkeliydi.

"Ne var, Mudblood?" Bellatrix kaba bir sesle tersledi. "Yapacak işin mu senin?"

Hermione sessizce, "Evet, Bayan Black," diye cevap verdi, sert bakışları Tom'unkilerden hiç ayrılmıyordu. "Yapacak işlerim var."

Bununla birlikte, alışılagelmiş selamlamayı yapmadan ondan uzaklaştı.

Kendini biraz dengesiz hisseden Tom, Bellatrix'in onu içecek masasından uzaklaştırmasına izin verdi. Elbette onu durdurabilirdi ama garip bir şekilde Hermione'nin varlığından uzaklaştığı için rahatlamıştı. Hermione'nin ona tepkisi... *beklenmedikti*. Şaşırtıcı derecede kavgacıydı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Tom büyüsünün içinde öfkeyle serbest bırakılmayı talep ettiğini hissetti. Hermione'nin sonunda yerini bilmesini bekliyordu.

Bellatrix Tom'un kulağına bir şeyler fısıldamaya devam etti ama Tom dinlemeye cesaret edemedi. Arada bir başını sallamakla yetindi. Tom gözlerinin hâlâ Hermione'de olduğunu kızgınlıkla fark etti. Hermione'nin ona gönderdiği o bakışın şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Onun kahverengi gözlerinin öfkeyle dolup taştığını hiç görmemişti. Tom, Hermione'nin Bellatrix'e bile aynı nefretle bakmadığını hatırlayınca yutkundu. Bu bakışı sadece ona saklamıştı. Ona böyle bakmaya nasıl cüret ederdi?

†

Balo uzadıkça, öfkesi Tom'u tamamen tüketti. Artık Hermione'nin küstahlığını kabul edemezdi. Tom bu gece onu geri almakla kalmayacaktı. Hayır, aynı zamanda Çamurkan'a yerini kesin olarak öğretmeye de niyetliydi. Planlarının gerçekleşmesi için onunla yalnız kalması gerekiyordu.

McGonagall nihayet partiyi sonlandırıp son öğrencileri de ortak alanlarına uğurladığında saat neredeyse on iki buçuk olmuştu.

Odalar. Tom Müdürlerin odasına dönmedi ama boş bir sınıfta saklandı. Büyük Salon'a gizlice geri dönmeden önce yarım saat daha bekledi.

İçinde kaynayan sihirle salona tekrar girdi. Müzik kapatılmış ve ışıklar açılmıştı. Birkaç Mudblood dışında oda boştu. Onlar da ortalığı toparlamakla ve dört evin masalarını yeniden düzenlemekle meşguldüler. Tom hemen Hermione'yi onların arasında gördü. Duvardaki çelenkleri eliyle çekiyordu. Bir öfke dalgası Tom'a sertçe çarptı. asa kullanamayacak kadar aptal mı olmuştu?

Öfkeyle kızın yanına doğru yürüdü. Neredeyse ona ulaşmıştı ki Hermione başını kaldırıp işine baktı. Onu tanıyınca dolgun dudakları öfkeyle inceldi ve Tom yine şiddetli bir öfke nöbetine kapıldı. Hermione hafifçe başını eğdi ve buz gibi bir sesle selam verdi,

"Efendim."

Tom onun bu kelimeyi nasıl olup da hakaretlerin en iğrenci gibi söyleyebildiğine şaşırdı. Cevap vermeden onu sertçe kolundan ve kendisiyle birlikte sürükledi. Diğer Mudblood'lardan bazıları gözlerinde endişeyle ona baktı ama onu durdurmaya çalışmadılar.
Tom, Hermione'yi acımasızca Büyük Salon'dan çıkardı ve Hogwarts'ın karanlık koridorlarından birinde yalnız kalana kadar durmadı.

Tom hemen Mudblood'un üzerine yürüdü ve "Burada ne Hermione?" diye tısladı.

Ses tonundaki açık tehdide rağmen kız ondan çekinmedi. Tom öfkesinin birkaç kademe yükseldiğini hissetti.

Hermione'den aldığı kırılgan yanıt, "Benim işim," oldu.

Derin bir aldı. Onu lanetlemek olmazdı. En azından henüz değil. Sesi öfkeyle gerginleşen Tom bilmek istedi,

"Hogwarts'ta kalmayı nasıl başardın?"

Hermione'nin gözleri kapalı ve okunmaz bir halde ona . Onun varlığından hoşnut olmadığı belliydi, dudak büktü,

"Neden? Snatcher'lar beni öldüresiye dövmedikleri için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Tom'un öfkesi doruğa çıkarken, bu olası senaryo karşısında göğsünde bir huzursuzluk hissetti. Asi Mudblood'a doğru tehditkâr bir adım attı ve hırladı,

"Bu işten nasıl sıyrıldığın umurumda bile değil. Bu kadar kolay kurtulmana izin *vereceğimi* sanma." Kolundan tuttu ve onu sarstı. "Şu andan itibaren ne dersem onu yapacaksın."

Keskin emrine rağmen Hermione küçümseyerek homurdandı, "*Dediğini yap!* Bana yaptığın onca şeyden sonra, benimle *konuşmaya* bile cüret ."

Tom kulaklarına inanamıyordu. Hâlâ itaatsizlikte ısrar mı ediyordu? Öfkesi kaynama noktasına gelince, "Şimdi çeneni kapasan iyi edersin yoksa yemin ederim pişman olursun," diye tehdit etti.

İsyankâr pırıltı Hermione'nin gözlerinden gitmedi. Yine de ona karşılık verme cesaretini gösterdi: "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Gerçekten mi?" Tom acımasızca alay etti.

Sonra Hermione'yi kendisine zincirleyen bağı acımasızca çekti. Kızın acı içinde tıslamasını ve Karanlık İşaret'in derisinde tamamen göründüğü sol ön kolunu tutmasını memnuniyetle izledi.

"Bana hâlâ bana aitmişsin gibi geliyor."

Öfkeli kahverengi gözler ona dik dik bakıyordu. Tom onların içinde yanan ateş karşısında şaşkına döndü. Başka bir şey bekliyordu. Belki korku? *... teslimiyet?* Hermione affedilmesi için yalvarmıyordu ama. Elde ettiği tek şey onun öfkesiydi. Dişlerini gösteren Çamurkan hırladı,

"Ben senin değilim, Tom."

Kolunu kaldırarak mürekkeple kararmış deri parçasını gösterdi. Hermione parmaklarını Karanlık İşaret'in üzerinde gezdirdi ve soğuk bir sesle ona şöyle dedi

"Bunun benim için hiçbir anlamı yok. Uzun zaman önce bana zorla yaptırılmış bir büyü bağı. Artık benim için hiçbir önemi yok." Kahverengi gözleri dövmeden Tom'a kaydı. "Sadece. Senin gibi. Senin gibi."

Bu üç kelime çok derindi. Tom'un içinde ağır ve acı verici bir şeyler uyandırdılar. Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Hermione'nin sözlerinin onun üzerinde hâlâ etkili olması nasıl mümkün olabilirdi? Tom ellerini sıkıca yumruk yaptı. Geri adım atmayacaktı. Hermione *onun* merhametine kalmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Tom, zalim bir sırıtışla dudaklarını bükerek. "Senin fikrinin hiç önemi yok."

Beyanını vurgulamak için aralarındaki bağı tekrar aktive etti ve sertçe sıktı. Hermione acıyla irkildi ama başka bir tepki vermedi. Kahverengi gözlerinin hâlâ ona meydan okurcasına bakması sinir bozucuydu.

"Başından beri bizim hakkımızda böyle düşünüyorduysan, bunu bitirdiğine sevindim." Hermione ısırdı. "En azından artık sana karşı nerede durduğumu biliyorum."

Tom'un büyüsü, onun meydan okuması karşısında öfkeli bir kıpırtı verdi. Ayaklarına kapanması gerekirdi, hâlâ ona karşı koyması değil. Onun soğukkanlılığının bozulduğunu görmek için delice bir arzu duyan Tom, Hermione'ye doğru ani bir adım attı. Sırtını koridorun sert taş duvarına çarpana kadar onu acımasızca geriye doğru itti. Sonra bileklerini kavrayıp taşa bastırarak Hermione'yi duvarla kendi vücudu arasına hapsetti.

"Aramızdaki hiçbir şey bitmedi," diye fısıldadı kulağına, sözlerini keskinleştiren bir tehditle. "Sen hâlâ bana aitsin. Bunu sakın unutma."

Kahverengi gözler hiddetle ona dik dik bakıyordu. Hermione Tom'un sıkı kavrayışından kurtulma umudu olmadan kıvranmaya başladı ve sonunda sordu

"Bunca zamandır istediğin bu muydu? Çaresiz kalmamı mı? Sana meydan okuyamayacak kadar güçsüz olmamı mı? Beni böyle daha mı çok seviyorsun?"

Tom artık bunları duymak istemiyordu. Onun saçmalıklarının hiçbir anlamı yoktu. Sert bir şekilde bileklerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. Mudblood'un sonunda onun egemenliğini kabul etmesi gerekiyordu. Hermione ona aitti ve Tom onun mutlak itaatkârlığından başka bir şey kabul etmeyecekti.

İntikam ateşiyle yanıp tutuşan adam Hermione'ye doğru eğildi ve acımasız, sahiplenici bir öpücükle ağzını zorla Hermione'nin dudaklarına çarptı. Hermione'nin itiraz edercesine hafifçe soluduğunu duyabiliyordu, ama itirazları Tom'un dudakları tarafından çabucak bastırıldı. Tom açlıkla onu yuttu, dilini dudaklarında gezdirdi. Bunu kaçırmış mıydı? Hermione onun altında kıpırdandı ama Tom onu tutuşunu hiç gevşetmedi. Bunun yerine onun tombul alt dudağını emdi ve sertçe ısırdı.

Hermione'nin tadı güzeldi, şimdi onu itmeye çalışsa bile hâlâ aynıydı.

Tekrar eğildiğinde, Tom onun artık şişmiş dudaklarını görünce büyülenmişti. İhtiyacı olan şey buydu, değil mi? Kontrol. Hermione ve vücudu üzerinde kontrol. Tom sonunda gözlerini Hermione'nin ağzından ayırmayı başardığında, Hermione'nin yüzünde okunamayan bir ifade buldu, sadece burnu ona bakarken hoşnutsuzlukla kırışmıştı. Tom, kızın tepkisizliği ve kendisine karşı sergilediği kesinlikle yanlış duygular nedeniyle öfkelendi. Kendini tehditkâr bir şekilde Hermione'nin yüzüne bastırdı ve durumu netleştirdi,

"Hata yapma Hermione. Sen, bedenin, bana aitsin."

Hermione'nin yüzü taş kesilmişti. Ağzından kelime çıkmıyordu ve çenesi meydan okurcasına dışarı fırlamış bir halde ona bakıyordu. Bir öfke dalgası Tom'a çarptı. Eğer zor yoldan elde etmek istiyorsa, öyle olacaktı. Öyle ya da böyle Hermione'ye sahip olacaktı ve ona sunabileceği her şeyi alabileceğini açıkça gösterecekti.

Tom öfkeyle kadının bileklerini birbirine geçirdi ve başının üzerinden duvara itti. Diğer eli vücudunun üzerinde gezindi,

Eteğini açgözlülükle yukarı çekene kadar kıvrımlarının üzerinden sıyrıldı. Hermione onu durduramadı, çünkü güçsüz bir Mudblood'du, Tom bacaklarını zorla ayırıp arasına girerken.

Kendini onun küçük bedenine doğru bastırdı ve kasıkları ona sürtünürken inledi, bu ona çok çaresizce ihtiyaç duyduğunu fark etmediği bir sürtünme sağladı. Tom yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, yumuşak tenini açlıkla ısırdı ve ağzını tekrar onunkine bastırana kadar yukarı doğru ilerledi. İçinde sıcak bir arzu ve öfkesiyle birlikte dayanılmaz bir karışım oluşturdu. Hermione'nin vücudunu özlemişti.

Şehvet zihnini bulandırırken, Tom dilini Hermione'nin dudaklarından geçirip ağzına daldırırken, gezinen elinin onun külotunu talepkârca çekmesine izin verdi. Hermione parmaklarının altında kendini çok iyi hissediyor, harika bir tada sahipti ve duyularını ham bir arzuyla çalkalıyordu.
Sonunda Tom kızın külotunun paçasını kavradı ve yumuşak bir inilti onu terk etti. Birden Hermione onun ağzındaki dilini sertçe ısırdığında, Tom sadece rahatsız edici kumaş parçasını onun lezzetli bedeninden koparmak istedi. Keskin dişleri hızla deriyi parçaladı ve kendi kanının bakırımsı tadıyla birleşen acı, Tom'u şehvet dolu çabalarından geri çekmeyi başardı.

Ondan ürkerek uzaklaştı, hatta bileklerini bırakıp bir adım geri çekildi. Tom şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, durumu değerlendirmek için bir saniyeye ihtiyacı vardı. Ağzının kenarından sıcak bir sıvı akıyordu. Tom bunun *kan* olduğunu fark etti. Öfke tekrar aklına ve elini kaldırarak kanı sildi. Hermione'ye bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kız hâlâ duvara yaslanmıştı ve şimdi sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi iri gözlerle ona bakıyordu. Sonra yaşadığı şok Tom'un tiksinti olarak tanımlayabileceği bir şeye dönüştü. Öfke Hermione'nin sesini sarıp sarmalamıştı,

"Ne *yaptığını* sanıyorsun sen?!"

Tom çok öfkeliydi. Onu en çok neyin kızdırdığını tam olarak kestirmek zordu ama her şeyden önce Hermione'nin reddi yakıyordu. Mudblood Tom'a aitti. Onu ısırmaya nasıl *cüret ederdi*?! Hermione'nin gözlerindeki tiksinti, onun öpücüklerine karşılık vermeye bile tenezzül etmediğini gösteriyordu. Bunun ne anlama geldiğini irdelemek istemedi ama öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin verdi. Hermione bile düşünemeden, Tom yine onun kişisel alanına girdi ve onu kollarından yakaladı.

"Beni gerçekten reddedebileceğini mi sanıyorsun?" diye tısladı ona, ses tonunu zalimce yumuşatarak.

Hermione'nin gözleri onun davetsiz misafirliği karşısında açılmıştı ama şimdi öfkeli yarıklara dönüşmüştü. Sanki onu kışkırtmak istercesine dişlerini gösterdi ve hırladı,

"Seni istemiyorum. Bana dokunmanı istemiyorum; benimle konuşmanı istemiyorum. Seni bir daha görmek istemiyorum. *Seni istemiyorum, Tom!* "

Tom istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydı ki, sözlerinin ısırması gerekiyordu ve de oldu. Büyüsü öfkeyle etrafında fırtınalar estiriyordu. Durum yavaş yavaş kontrolünden çıkıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Hermione ona ters ters baktı ve hâlâ kollarını sıkıca çekiştirdi.

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye öfkeyle hırladı. "Artık seni istemiyorum, bu yüzden zorla mı alacaksın?"

Tom tüm vücut ağırlığını ona doğru bastırarak onu acımasızca koridor duvarına yasladı. Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Tıslarken sesini küçümseme kaplamıştı,

"Sanki bundan hoşlanmayacakmışsınız gibi konuşuyorsunuz."

Onun acımasız sözleri karşısında Hermione'nin güzel gözlerinden korku fışkırdı. Tom aynı anda hem zafer kazanmış hem de yıkılmış hissetti. Korkusuna rağmen Hermione geri adım atmadı. Bunun yerine, sanki

korkuyu kucakladı. Tereddütsüz bir şekilde ona baktı ve korkusuna acımasız bir kararlılık eşlik etti.

"," dedi kız, sesi sakin ve kontrollüydü. "Senden zaten nefret ettiğimden daha da fazla nefret ederdim."

Tom ağzını ince, öfkeli bir çizgiye bastırdı. Elleri Hermione'nin kollarını sıkıca kavradı ve onu acımasızca duvara çarpmadan önce çekiştirdi. Hermione başının arkası taş duvara çarptığında acı içinde tısladı ama başka bir tepki vermedi. Tom onun sıcak bedenini kendi bedeninde hissetti. Kollarında kendini çok narin ve küçük hissediyordu. Hermione'nin bir asası ve kendini savunacak bir yolu yoktu.
Yine de ona bakarken gözleri çelik gibi sertti. Tom tehditkâr bir

tavırla, "Sen benimsin," diye ısrar etti.

Yine de sözlerinin tadı dilinde boş ve boştu ve Hermione etkilenmemiş olarak kaldı. Hermione'nin büyüsünün hiçbir teslimiyet belirtisi göstermeden kendi büyüsüne karşı koyduğunu hissedebiliyordu.

"Tom, seni uyarıyorum," dedi Hermione sertçe. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama burada yanlış yapıyorsun. Davranışların için bahane üretmekten de bıktım."

"Senin affına ihtiyacım yok," diye alay etti Tom.

"Her iki şekilde de sahip değilsin," diye sinirli bir şekilde açıkladı. "Belki de bunu sana söyleyen hiç kimse olmadı, o yüzden şimdi söyleyeceğim: Yaptığın şey *yanlış*. Bana davranış şeklin yanlış. Diğer insanlara piyon gibi davranman yanlış. Ve o Hortkuluklarla planladığın şey *yanlış*."

Hermione'nin gözleri Tom'u delip geçiyordu ve her şey kayıp gidiyordu. Birden onun acımasız bakışları altında kıpırdanma ihtiyacı hissetti. Bu onu daha da öfkelendirdi.

"Değil," diye alay etti ve yüzünde vahşi bir sırıtma belirdi. "Bu *Sonsuz yaşam* Hermione. Bunu hak ediyorum."

"Böyle bir kaderi hak eden herkese acıyorum."

Tom dişlerini sıktı ama onun yorumunu görmezden geldi ve alaycı bir tavırla, "Ne yaptığımı gerçekten göremeyecek kadar kör müsün? Hortkuluklarım bir büyücünün yarattığı en büyük şey olacak."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Onlar seni canlı canlı yiyen bir kanser."

Tom karşılık vermek için ağzını açtı ama Hermione'nin büyüsü ona çarpınca aniden durdu. Saldırısının ardındaki güç onu serbest bırakmasına ve hatta bir adım öteye sendelemesine neden oldu.

"Artık umurumda bile değil," diye hırladı ona, büyüsü etrafında çatırdıyordu. "Sen mahvolmuşsun Tom. Baban başından beri haklıydı. Eğer ruhunu feda etmeye bu kadar hevesliysen, umurumda değil. Devam et, kendini yok et."

Tom'a doğru bir adım attı ve Tom onun güçlü büyüsünün kendisini çekiştirdiğini hissetti. Hermione ona ters ters baktı ve hırladı,

"Ama siz masum insanları öldürürken boş boş duracağımı sanmayın."

Her şey kayıyordu. Ama Tom düşerse, onu da kendisiyle birlikte aşağı çekecekti. Öfke içinde alev alev yandı ve büyüsüne bulaştı. Çılgınca bir misilleme dürtüsüyle asasına uzandı.

Hermione başını kaldırıp Tom'a baktığında, yakışıklı yüzünü çarpıtan öfkeyi görünce kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Zaten öfkeli olan büyüsü havada boğuluyordu. Hermione tüm duygularını yasakladı. Yüzü, karanlık büyücüden ne kadar korktuğunu gizliyordu. Tom'un asasını çekmesini sadece izleyebildi. Hermione ona karşı kendini savunamayacağını biliyordu. Cebindeki kırmızı asa işe yaramazdı.

Onu boğmak üzere olan korkuya rağmen dimdik durdu. Tom'dan ve onun gazabından kaçmaktan bıkmıştı. Hermione ellerini yumruk yaptı ve karşı kendini çelikleştirdi. Tom *iğrenç* biriydi.

Yaptığı şey... Hermione hâlâ sarsılmış hissediyordu ve zoraki öpücük dudaklarında kaldı, karıncalanıyor ve hoş olmayan bir şekilde yanıyordu.

Ona dik dik bakan Tom'un güzel mavi gözlerinde öfke vardı ve Hermione bu öfkeye boyun eğemeyeceğini biliyordu. Eğer boyun eğerse, her şeyini kaybedecekti. Regulus yanılmıştı. Hermione kaderini öylece kabul edemezdi. Kabullenirse, pes ederse, geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Tom da hatalıydı. Ona *asla* geri dönemezdi. Hermione dişlerini sıkarak, Tom'un asasını ona doğru kaldırışını izledi.

Tom ona bir küfür koridordan öfkeli bir ses yükseldi: "Hey! Onu rahat bırakın!"

Hermione irkildi ve başını çevirdi. Ginny'yi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kızıl saçlı kız yüzünde sert bir ifadeyle onlara doğru yürüdü. Elinde asası bile vardı.

"Ondan uzak dur!" Ginny öfkeyle hırladı.

Tom sevimli maskesini takmak için gözle görülür bir çaba harcadı. Asası elinde kıpırdamadan duruyordu ve gözlerinde rahatsız edici bir parlaklık vardı.

"Bayan Weasley," diye . "Bu sizi ilgilendirmez. Lütfen bizi yalnız bırakın."

Öfke Ginny'nin güzel yüzünü boyamıştı. "Hermione*'yi seninle* yalnız bırakacağım."

Hermione irkildi, çünkü Ginny aniden ona yaklaşmış ve bir kolunu ona dolamıştı. Yatıştırıcı bir ses hızla onu sakinleştirmeye çalıştı,

"Sorun yok, Hermione."

Kocaman gözlerle Ginny'ye baktı. Hermione'nin tüm vücudu gergindi ama Ginny'nin yakınlığı onu rahatlatmayı başarmıştı. Bu arada

Kızıl saçlı Hermione'yi nazikçe tuttu, yüzündeki hırıltı daha da koyulaşmıştı ve Tom'a ters ters baktı.

"Ne yapıyorsun lan sen?!"

Tom artık kendini toparlamayı başarmıştı. Sakin görüntüsü korkutucu bir iğrençlikti.

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez," dedi Tom ve yumuşak sesinde dehşet verici bir şey gizliydi.

"Öyle," diye tersledi Ginny. "Arkadaşıma saldırdığın zaman."

Tom'un dudaklarını çirkin bir sırıtma büktü. Hermione'yi işaret ederek, "*Böyle* bir şeyi savunarak vaktini boşa harcıyorsun. O sadece bir Mudblood."

Sözlerindeki acımasızlık Hermione'nin içini acımasızca parçaladı. Keskin bir çekti, gözlerinden yaşlar fışkırdı. Onun Tom'un sözleri karşısında irkildiğini hisseden Ginny, Hermione'yi daha sıkı kavradı.

"Zaten ondan her şeyini aldın," diye hırladı Ginny ona. "Karşılık veremeyen birini taciz etmek bu kadar eğlenceli mi?"

Tom'un yüzündeki iğrenç alaycı ifade hiç eksilmedi ve Ginny tiksintiyle başını ona doğru salladı.

"Kendinden utanmalısın," dedi ona buz gibi bir sesle. "O senin *kız arkadaşındı!* Merlin aşkına!"

Tom'un duygusuz gözleri Ginny'den ayrıldı. Gözlerini Hermione'ye kilitleyene kadar bakışları yavaşça Hermione'üzerinde gezindi. Zalimce konuşurken dudaklarında hâlâ aşağılayıcı bir gülümseme vardı,

"O asla benim kız arkadaşım olmadı."

Hermione gözyaşlarının kendisini boğduğunu hissetti ama her duygusunu saklayarak ona baktı. Tom herhangi bir cevap beklemeden

Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce Ginny'ye son kez aşağılayıcı bir bakış . Kızıl saçlı kadın onu izledi, öfkesi hâlâ yüzünü buruşturuyordu.

"Ne göt herif ama."

Hermione bakışlarını indirdi ve yere baktı. Gözleri yanıyordu ve ayakları titriyordu. Ginny'nin sıcak kolu hâlâ ona sarılıydı ve bunun için inanılmaz derecede minnettardı.

"Teşekkür ederim."

"Pff, bunun için bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verdi Ginny. "Riddle sürüngenin teki."

Hermione arkadaşına gülümseyerek, "Yine de," dedi. "Teşekkür ederim."

Ginny de ona gülümsedi. Sonra çatılmaya başladı. İhtiyatla, "Riddle biliyordu, değil mi?" diye sordu.

Hermione endişeyle yutkundu. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin Muggle doğumlu olduğunu *yeni* öğrenmedi," diye ısrar etti Ginny, öfkesi geri dönmüştü. "Başından beri biliyordu."

Hermione kıvırcık saçlarından bir tutamla oynadı, ama Ginny'ye bakmaya cesaret edemedi. Şaşırtıcı bir şekilde, Safkan cevap vermesi için ona baskı yapmadı.
Hermione derin bir nefes aldı. Ginny'ye hiçbir şey söylememeliydi. Bu çok tehlikeliydi. Yine de bir şekilde birine sırrını açma ihtiyacı hissetti.

"Tom..." Hermione kekeledi ve korkuyla Ginny'ye baktı. "O... o benim Ustam."

Bunu duyan Ginny'nin gözleri büyüdü. Sonra kızıl saçlı kızın güzel yüz hatlarında bir tiksinti belirdi. Hermione bunu görünce burnunu çekti ve başını eğdi. Ginny sonunda ondan iğrenmeye mi başlamıştı?
Hermione'nin karanlık düşüncelerine rağmen Ginny bir adım daha yaklaştı ve Hermione'yi tekrar sıkıca kucakladı.

Gryffindor, "O piç kurusu," diye nefes aldı, ses tonunu öfke kaplamıştı. "Yani, bütün bunlar sahte miydi? Onun kız arkadaşı olman? Seni bunu yapmaya o mu zorladı?"

Hermione omuz silkti, içinde çiğ bir acının yandığını hissediyordu.

"İlk başta sadece bir yalandı," diye yanıtladı uysalca. "Sonra gerçekten erkek arkadaşım oldu. En azından ben öyle sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim
artık..."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' **Haftalardır kalp şeklindeki kutunun içinde kilitliyim, mıknatıslı**

katran çukuru tuzağına çekildim,

Keşke sen karardığında kanserini yiyebilseydim.

- Kurt Cobain (* 1967 † 1994)

Otuz Birinci Bölüm

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: İşte, bir sonraki bölüm :D Biraz zamanımı aldı ama işte buradayız. Umarım beğenirsiniz. Eğer , bana ne düşündüğünü söyle. Kurgu hakkındaki düşüncelerinizi duymayı seviyorum ^^

Ayrıca, ffnet'teki güncelleme uyarısının bazen biraz hatalı olduğunu duydum. Eğer istersen tumblr'ıma bakabilirsin. Orada da her zaman bir güncelleme uyarısı yayınlıyorum (boş alanlara nokta koyun):

winterblume-3 tumblr com/Güncellemeler

Tüm eleştirmenlere teşekkürler! Hepiniz harikasınız^^ RL son zamanlarda telaşlı bir küçük orospuydu, bu yüzden hepinize cevap veremedim çocuklar. Ama yorumlarınızı takdir etmeyeceğimi düşünmeyin.
Çünkü biliyorum. Hepinize kocaman sarılmak istiyorum :)

Misafir, henniy, Lutty, Dinobunny, LilBitOBantar, Misafir, just because u said so, Winterwanes, Phoenyx634, cho sandy, Aly, TwilightGirl100195, Mc111, NitoriLemon, jen103, Lisica, Misafir, SiriuslyPink, Misafir, Misafir, SummerMarine, Bitch-Please357, mysticflakes, mshccs, ely107, Bubbles of Colours, Anifan13, FadedSunset, cielo, Alex Aces, Danglingfeet, HellolamGracie, fan of, Alex Aces, Misafir, Shamelessly Radiant, Born in 20th Century, DaphneKrause, E, SO AMAZING, Misafir, Lady Leaena, Eliana Amboni, motherofallrandomness, ColorMeLovely28, everlastingtrueromance, AnnaOxford, FutureMrs Lewis, Schnuersenkel, Jehilia, BBG336, Twilighterheart xxxx, SiriuslyPink, The Other World, sheddingeverycolor, KnoKnayme, satoz, reader204, Ari Goddess of Night, lkdv, Misafir, Lanetk, sam853, Anya Evermore, Peeca151, kraco, JuliaLestrange, THEPrincessx, Elased, Mazk, MELUVBOOKS, Dragul, Misafir, hateme101

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Otuz Birinci Bölüm: Ölüm ya da yaşam korkusu yok

Daha üçüncü sınıftaydı ve Hermione şimdiden çok yorulmuştu. Üstelik artık her zaman bitkin düşüyordu. Sıkı çalışma onu zorluyordu. En azından Dobby, Malfoy Malikanesi'nin aksine, Hogwarts'ın hizmetkârlar için her zaman yeterli yiyecek sağladığına dair söz verirken yalan söylememişti.

Hermione odayı temizlemeye devam ederken kendi kendine, *"Bu da bir şeydir*," dedi. Masalardan birinin altına uzanmaya çalışırken dirseği kazara parlak bakır kazanlardan birine değdi.
Hermione temas karşısında kaskatı kesildi. Hermione'nin rızası olmadan parmakları özlem dolu bir hareketle kazanın bakır kenarında gezindi.

Zorla kendini kurtardı ve temizlemeye devam etti. Sadece düşünceleri bakır rengi kazanın etrafında dönmekte ısrar ediyordu. Hermione titrek bir aldı. Sanki puslu bir rüyaydı. Gerçekten de o iş istasyonlarından birinde oturmuş, Slughorn'un derslerini dinliyor, bakır kazanlardan birinde iksir yapmak için can atıyor muydu?

Gözlerinde ıslaklık biriken Hermione çöpü bir çöp torbasına doldurdu ve daha sonra toplamak üzere kapının yanına bıraktı. Öfkeyle gözyaşlarını sildi ve masaları için bir bez parçası aldı. Neden bunu yapmak zorundaydı? Hermione'yi bir öfke nöbeti sardı ve Tom'a bunu ödetebilmeyi diledi. Öfkeyle masanın ahşabındaki inatçı lekeyi ovaladı.

"Hermione?"

Bir ses boş iksir sınıfında yankılandı. Hermione dönüp baktı, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Şöminede bir ateş belirmişti ve Hermione alevlerin içinde yüzen bir kafa görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki onu sütlü camın arkasından görmüş gibi biraz bulanık ve çarpıktı ama Hermione yine de onu tanıdı.

"Sirius?"

Sirius Black kendini beğenmiş bir ifadeyle sırıtarak, "Tek ve ," dedi.

Hermione şöminenin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Sesini alçaltarak, "Seni gördüğüme çok sevindim," diye nefes aldı.

Sirius'un yüzündeki gülümseme genişledi. "Popüler olan ben değil miyim?"

Bakışları Hermione'nin görünüşünü gözden yüzündeki eğlence hemen kayboldu. Hermione'nin yırtık pırtık elbisesine ve kolundaki açık dövmeye baktı ve yakışıklı yüz hatlarına alışılmadık derecede acımasız bir ifade yerleşti.

"Yani bu doğru, öyle mi?"

Hermione utanç içinde kızardı ve sol kolunu göğsüne bastırarak bilinçaltındaki Karanlık İşaret'i gizlemeye çalıştı. Sirius'a bakmadan başını salladı.

"Hermione?" Sirius usulca ona seslendi.

Ancak isteksizce başını kaldırıp ona baktı. Sirius nazikçe, "Nasılsın?" diye sorarken dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. Sana zarar verdiler mi?"

Hermione alt dudağını kemirdi ve başını iki yana salladı. "Hayır... henüz değil."

"Tamam," dedi Sirius rahatlayarak. "Bu çok iyi."

Hermione onun alevler içinde yüzen kafasına baktı ve endişeyle yutkundu. Sonra ağzından kaçırdı, "Özür dilerim."

Sirius'un gözleri onun özrü karşısında ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"BEN- BEN-" Hermione kekeledi, kendini acınası hissediyordu. "Her şeyi mahvettim. Planın... Artık kimliğim açığa çıktığına göre, Tarikat'a hiçbir faydam yok.
artık."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Tom onu hiç tereddüt etmeden bir kenara atmıştı. Sirius Black neden farklı olsun ki? Hermione boğazındaki sıkışma hissiyle savaşmaya çalışarak bir nefes aldı.

Sirius'un sert cevabı, "Saçmalık," oldu.

Hermione başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. Tarikat'ın lideri beyaz dişlerini göstererek sırıttı.

"Saçmalama."

Hermione kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ama... sen benim... bilirsin işte... bir Hogwarts öğrencisi *ve* bir Melez olmamı istemiyor muydun? Onlara sihir yapabildiğimizi kanıtlamak için." Gözlerindeki fazladan nemden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. "Başarısız oldum. Sınıfta kopya çektiğimi söylüyorlar..."

Sirius omuz silkti, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Merak etme. Sadece planlarımı değiştirmem gerekecek. Önemli değil."

Planı değiştirmek mi? Bu, Tarikat'la olan şansını tamamen kaybetmediği anlamına mı geliyordu? Umut Hermione'nin içinde ürkekçe kanat çırptı ve hâlâ şöminenin önünde diz çökmüş olan Hermione başını eğdi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu nazikçe.

Sirius cevap vermeyince Hermione dikkatle ona bir bakış attı. Adam onu taradı, gri gözlerinde dalgın bir parıltı vardı. Sinirle ellerini kucağında yoğurdu. Ya Sirius artık ona ihtiyaç duymuyorsa? O zaman ne yapacaktı?

"Hermione, beni dinle," dedi Sirius sonunda, derin sesindeki tüm şaka izleri kaybolmuştu. "Hiçbir şey yapmana *gerek* yok. Ne benim için, ne Lupin için, ne Tarikat için, ne de başkası için. Beni duyuyor musun? Benim. *Sana* yardım etmek için buradayım. Tam tersi değil. Tamam mı?"

Hermione kaşlarını çattı. "Anlamıyorum..."

Sirius ona cesaret verici bir gülümseme gönderdi ve nazikçe açıkladı, "Başın belada. Ben bunun için buradayım. Bütün bunları bu yüzden başlattım.

Sipariş işi." Derin bir iç çekti ve bir elini parlak siyah saçlarında gezdirdi. "Bütün dünya boka batmış durumda, Hermione. Gerçekten ve gerçekten berbat durumda. Nasıl bu kadar yanlış yapabildik bilmiyorum. Ama bu iyi değil. Sadece değil. Sana olanlar bir suç."

Hermione ona baktı. *Suç mu?* "Ama Bakanlık-"

Sirius onun sözünü kesti, "Umbridge'in ne dediği önemli değil. Ya da Sihir Bakanı'nın kendisinin. Bunu anlamalısın. Bu gerçekten çok önemli." Onunla göz göze geldi ve sonraki sözlerini çok dikkatli seçti: "Bu ülkenin, *bizim*, Muggleborn'lara yaptığımız şey bir suçtur."

Hermione şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Tereddütle bu yeni fikri inceledi. Bir Çamurkan olarak hayatı hiç kolay olmamıştı, ama kanun , değil mi? , sağlamdı. Bir Melez olarak hiçbir hakkı yoktu. Ona karşı hiçbir suç işlenemezdi. Hermione'nin
yüz ifadesi kaşlarını çattı. Bu Tom'un ona karşı hareketlerini
... *tamam mı?* Düşünceden geri çekildi. *Hayır!* Hermione öfkeyle başını salladı.

Sirius devam ederken gözlerini sabit bir şekilde ona dikti, "Belki bu durum için Grindelwald'ı suçlayabiliriz ama bence bu ucuz bir çıkış yolu. Çok büyük bir haksızlığa uğradın Hermione. Bu yüzden benim için bir şey yapmana gerek yok. Ben senin için buradayım ve sana yardımımı sunuyorum. Tek yapman gereken bunu kabul etmek."

"I..."

Hermione ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Sirius'un fikirleri tuhaftı. Yine de kulağa çok doğru geliyorlardı. *Çok doğru...* Hermione endişeyle yutkundu. Sirius hâlâ dikkatle onu izliyordu. Ona güvenebilir miydi? Tom'a güvenmişti ama o bir yalancıydı. Hermione'nin elleri korkudan titriyordu ama çaresiz, çılgınca bir şey onu Tarikat'ın teklifine uzanmaya itti.

"Kayboldum," diye ürkekçe itiraf etti. "Yardıma ihtiyacım var."

Tarikat'ın lideri bunu duydu ve yüz hatlarına rahatlamış bir ifade yerleşti. Bir tür sınavdan geçmiş gibi görünüyordu. "Merak etmeyin. Kaybolmadınız. Sadece geçici olarak sıkıştın. Başka bir şey değil. Seni çıkaracağız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Hermione.

Sirius bir kez daha çocukça gülümseyerek, " de değil," diye yanıtladı. "Benim için bir zevk olacak."

O da sırıtarak karşılık verdi, şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. "Biliyorsun, kardeşin de bana yardım etmek istiyor."

"Regulus mu?" Sirius şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Planı neymiş?"

Hermione, Regulus'un teklifini düşünürken dudaklarını büzdü. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi, bu yüzden Sirius'a, "Beni satın almak istiyor," dedi.

"Anlıyorum," diye düşündü Sirius. "Seni satın almak istiyor..."

gibiydi. Hermione, Tarikat'ın lideri düşüncelerine dalmışken onu izledi. Bir an sonra gri gözleri yeniden ona odaklandı. Yüzündeki gülümseme şimdi biraz zoraki, neredeyse özür diler gibi görünüyordu,

"Kardeşim iyi bir insandır. O evde büyüdüğü için aslında bir azizdir. Regulus'un iyi bir kalbi var. *Gerçekten*. ...İkinizin arkadaş olduğunu bilmiyordum."

"Hermione, Bir Slytherin'e göre iyi biri," diyerek zayıf bir şaka yaptı.

Sirius'un yüzündeki ciddi ifade bir sırıtışla kesildi. Ona göz kırptı. "Yine de bir yılan."

Hermione usulca güldü ama Sirius'un gülümsemesi ciddi bir ifadeyle silinip gitti ve "Regulus'un yaptığı şey için özür dilerim," dedi.

Hermione şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Sirius içini çektikten sonra kararlı bir şekilde açıkladı, "Kardeşim ne düşünürse düşünsün, sen satın alınamazsın. Kurtarılabilir, özgür kalabilir, sizi kaçıranlardan kaçabilirsiniz. Ama satın *alınamazsın*, Hermione."

Hermione ona bakakaldı, bir an için dili tutuldu. Regulus'un teklifi, bunu dile getirdiğinden beri Hermione'nin hiç hoşuna gitmemişti. Hermione kucağında duran ellerine baktı ve onları yumruk haline getirdi. Sirius haklıydı. Tom ya da hatta Draco yerine Regulus olsa bile yine de ölecekti.

"Bu arada," diye düşüncelerini böldü Sirius. "Lupin'e olanları duydun mu?"

Hermione'nin dikkati ona kaydı ve ciddiyetle başını salladı. "İhbar edildi."

Sirius gözlerini devirdi. "Evet. O aptala bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu *söyledim*. Ama dinleyecek miydi?" Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Eğer ağzından kaçıranı yakalarsam, çok pişman olacak."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz." Sirius dudaklarını büzdü. "Ama ünlü ailemin bununla bir ilgisi varsa hiç şaşırmam. Lupin'i hiç sevmezlerdi. *Şok edici*, biliyorum. Sevgili Cassiopeia yapmış olabilir... Kanbağı Departmanı'yla bağlantıları var..."

Sirius düşüncelere dalmış bir halde çenesini ovuşturdu ve Hermione'ye baktı. "Her neyse, sorun şu ki, bütün bunlar olurken Dippet çıldırdı. Aslında bu yangın çağrısını açmak biraz zor oldu.
Hogwarts aşağı yukarı kilit altında."

Hermione dudağını endişelendirdi. Bunu bilmiyordu. Sirius ona bir gülümseme fırlattı ve yatıştırdı, "O kadar da kötü değil. Dippet'ın iletişim kanallarını kısıtlaması aslında iyi bir şey. Hikâyenin gizli kalmasına yardımcı oluyor. Kötü haber ise kalenin Floo ağıyla bağlantısının kesilmiş olması. Bu seni dışarı çıkarmanın kolay yoluna güle güle demek." O

başını kaşıdı. Hermione'nin telaşlı bakışını görünce hemen ekledi, "Merak etme. Seni buradan çıkaracağız. Birkaç gün sürebilir ama Lupin seni kurtaracak."

"Lupin mi?!" Hermione'nin gözleri endişeyle irileşti. "Snatcher'lar onu arıyor. Kurtadam bölgesinden ayrılamaz. Ya onu yakalarlarsa?"

Sirius'un kendinden emin cevabı, "Yapmayacaklar," oldu. Hermione'nin kuşkulu bakışları karşısında, "Lupin için endişelenme. Yaptığı işte gerçekten çok iyi.
yapar."

"Emin misin?"

"Evet." Sirius genişçe sırıttı ve alay etti, "Lupin olduğu için kendini şanslı saymalısın. Yaşlı Greyback de gönüllü oldu."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom, Slytherin ortak salonundaki koltuklardan birine çöktü ve kendini hüsrana uğramış hissetti. Oda ıssızdı ve bu da ona gayet uygundu. Ev başkanıyla konuşarak bir saatini boşa harcamıştı. Slughorn'un Kurucuların nesneleri hakkında hiçbir şey bilmediğini öğrenmek için.

Tom hayal kırıklığı içinde içini çekti ve başını sandalyenin arkalığına yasladı. Slughorn hiçbir işe yaramıyordu ve Hufflepuff ile Gryffindor'un eşyaları hâlâ ele . Tom şu ana kadar sadece Ravenclaw'ın Diadem'ini ele geçirebilmişti, Slytherin'in Locket'i ise sonsuza dek gitmişti. Büyüsü öfkeyle yükseldi. Kurucuların en güçlüsü tarafından yaratılan nesne, kirli bir Çamurkan tarafından yok edilerek elinden alınmıştı. Öfkeyle Tom'un büyüsü patladı ve yan masanın üzerinde duran başıboş bir kitap alev aldı. Düşünceleri Hermione'nin etrafında dans ederken çenesi sıkıştı. Tom onu birkaç gün önceki balodan beri görmemişti ve açıkçası şu anda kötü davranan Çamurkan'la uğraşacak sabrı yoktu.

Ortak salonun kapısı açıldı ve Tom'un gözleri kızgınlıkla kısıldı. Bellatrix ve Regulus Black'in içeri girişini izledi. Bellatrix ve

Cadı, Tom'un kendisinden daha iyi bir ruh halinde

görünmüyordu. "Bunu yapmayacaksın!" Bellatrix sertçe hırladı.

Regulus inatla kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Beni durduramazsın Bella."

"Yapabilirim," diye tısladı cadı karanlık bir sesle. "Mudblood'u satın almayacaksın."

Tom onların atışmalarına gözlerini devirdi. İkili henüz onun varlığını fark etmemişti, bu yüzden asasını çekti ve onlara doğru bir lanet göndermeye niyetlendi.

"Hermione bunu hak etmiyor," dedi Black alaycı bir ifadeyle.

Bu isim Tom'un anında ilgisini çekti. Çifte küfretmek yerine, kendi üzerine bir not bıraktı.

"O değersiz pisliğin ne yaptığını biliyorsun." Bellatrix kuzenine ölümcül bir ifadeyle baktı. "Asil Kara Haneye böyle şey getiremezsin."

Tom gözlerini ikiliye dikmiş, düşüncelerle boğuşuyordu. Ne hakkında konuşuyorlardı?!

"O benim param," diye bağırdı Black hararetle. "Onunla ne yaptığım seni ilgilendirmez. Ve Hermione'ye yardım edeceğim!"

Bellatrix'in yüzündeki öfke kayboldu ve yerini yıkıcı bir gülümsemeye bıraktı. Sesi yumuşak ve nazikti, "Bunu yaparsan seni lanetlerim," diye söz verdi.

Black endişeyle yutkundu ama yine de geri adım atmadı ve kararlı bir şekilde, "Ne dediğin umurumda değil. Dippet ile konuşacağım ve Hermione'yi satın alacağım."

Bu son sözler Tom'un keskin bir nefes almasına neden oldu. Birdenbire büyüsü içinde kıpırdanmaya ve bükülmeye başladı, neredeyse

. Tom'un parmakları asasının etrafında acıyla gerildi ve tüm vücudu titredi.

"Hermione'yi buradan uzaklaştıracağım," diye devam etti Black, Tom'un sinirlenmesine aldırmadan. "Güvende olacak. Hogwarts'tan uzakta... ve Riddle'dan uzakta."

Tom asasını Siyah'a doğru kaldırdı ve ucunda sallananın Öldürme Laneti olduğunu biliyordu. Bir şey düşüncelerini çekip karanlığa sürükledi.

"Kapa çeneni!" Bellatrix çığlık atarak Tom'u trans halinden çıkardı. "O bir *Riddle'ın*! Bu işe karışma."

Tom kontrolünü kaybetmesine kızarak başını salladı. Hogwarts'ta Öldüren Lanet'i kullanamazdı. Aklından ne geçiyordu? Black yatakhanelere doğru gözden kaybolurken Bellatrix'in ortak salondan çıkmasını izledi. Tom sessizlik içinde geride kaldı ve sonunda büyüsü kontrolünden çıktı. Etrafındaki sandalyenin döşemesi ısıdan siyaha döndü ve tehlikeli bir şekilde tütmeye başladı. Yakındaki bir masanın tahtasında ve hatta yerdeki kaldırım taşlarında derin çizikler . Tom zar zor fark etti.

Hermione'nin planı bu muydu? Ondan kaçmak mı? Onunla kaçmak. *Regulus Black* mi?

Tom alay etti. Bu iğrenç olduğu kadar gülünçtü de. Hermione'nin bu kadar alçalacağını hiç düşünmemişti. Black fırsatçı bir zayıftı. Gerçekten de Black gibi güçsüz bir büyücünün onu koruyabileceğini mi düşünüyordu?

†

Hermione karanlık bir koridorda hızla ilerlerken bulanık gözlerini ovuşturdu. Neredeyse gece yarısı olmalıydı. Bazı öğrenciler terk edilmiş bir sınıfı içki içmek için . Hermione bunun için ceza almış olmayı çok isterdi, çünkü yasadışı partinin pisliğini kendisi olmuştu.

Buradan çıkacağım, hizmetkârların geçitlerine açılan gizli girişlerden birine doğru tökezleyerek yeni mantrasını tekrarladı. Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. Sirius'la konuştuğundan beri Hermione artık kendini o kadar da umutsuz hissetmiyordu.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu? Bu gerçekten Bayan *Rookwood* mu?"

Hermione sesi tanıyınca yüzünü buruşturdu. İsteksizce başını kaldırdı ve Bellatrix Black'i görünce neredeyse inleyecekti.
Cadı tehlikeli bir şekilde gülümseyerek Hermione'ye doğru yürüdü.

Bellatrix şarkı söyler gibi bir sesle, "Ufacık tefecik muggle waif," dedi. "*Tam* da aradığım Mudblood."

Hermione Bellatrix'in deliliğiyle uğraşacak havada değildi. Neredeyse kendi isteğiyle ağzını açtı ve, "Beni rahat bırak," diye bağırdı.

"Ooh," diye alay etti Bellatrix. "Dokunaklı."

Hermione ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı. Bellatrix sırıttı ve sahte bir şaşkınlıkla, "Biliyor musun, ben hep küçük Çamurkanların eğilmesi gerektiğini düşünürdüm," dedi.

Hermione'nin elleri öfkeli yumruklara dönüşürken, cadıya hakaret etme dürtüsüyle savaştı. Yine de sonunda kendini tuttu.
Hermione bu işten mümkün olduğunca çabuk sıyrılmak istiyordu, bu yüzden başını eğerek kısa bir selam verdi. Sonra da nihayet mutfağa niyetiyle arkasını döndü.

Hiç beklenmedik bir anda bir dirsek böğrüne çarptı ve bir ayak dizinin arkasına tekme attı. Hermione acıyla inledi, dengesini kaybetti ve yere yuvarlandı. Kısa süre sonra yerde yatıyordu ve Bellatrix karnının üzerine oturmuş, kollarını aşağıya indirmişti. Hermione diğer kıza baktı, kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

"Her-my-own-ee" diye şarkı söyledi cadı, gözlerinde çılgın bir parıltıyla. "Ne güzel bir isim. Bunu kendi başına mı buldun? Yoksa

Tom?"

Öfke şaşkınlığını bastırmayı başardı ve Hermione, "Bu benim gerçek adım," diye tersledi.

Bellatrix'in pençesinde kıvranarak onu üzerinden atmaya çalıştı. İşe yaramadı ve Bellatrix daha da yaklaşıp Hermione'nin karnına bir diz bastırırken Hermione acı içinde öksürdü.

Bellatrix eğlenerek, "Çok ," dedi. "Sanırım bunu sevdim."

Yüzünü keskin bir gülümseme kaplayan cadı asasını çekti. Hermione asanın ucunun etrafındaki havanın nasıl ısıyla titrediğini görünce bir an korkuya kapıldı. Bellatrix'in gözlerinde memnun bir parıltı belirdi ve asasını havada şakacı bir şekilde döndürdü.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?" diye sordu cadı keyifle.

Hermione nefretle bakarak, "Hayır," diye hırıldadı. "Sen bir sadistsin ve bundan zevk mi alıyorsun?"

"O da var." Bellatrix'in dolgun dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. "Ama başka seçeneğim de yok. Anlamıyor musun?"

Asasını Hermione'nin koluna indirdi ve hâlâ için için yanan ucu hassas deriye bastırdı. Zalimce yanan Hermione'nin ön kolunda keskin bir acı patlak verdi.

Bellatrix neşeyle, "Çok güzelsin," dedi ona. "Seni uyarmıştım. Uyarmıştım, değil mi? Çok parlaksın. Bizi yakarsın. Seni uyarmıştım."

Asayı çıkardı ve Hermione ona baktı, kolu korkunç bir şekilde sızlıyordu. Cadı ışıl ışıl gülümsedi, Hermione'yi hâlâ sıkıca kavrayışıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Seni uyarmıştım. Sakın unutma. Tom yapmadı."

Bellatrix kıkırdadı ve asasının ucunu tekrar Hermione'nin koluna bastırarak altındaki deriyi ve eti yaktı. Hermione

acı içinde irkildi. Bellatrix'in yüz hatlarında kederli bir ifade belirdi ve asasını geri çekti. Çarpık neşenin tüm izleri , üzüntüyle sordu,

"Onu yaktın mı?"

Hermione kolundaki keskin acı karşısında dişlerini sıktı. "Ne yapıyorsun? ne hakkında *konuşuyorsun*?"

Bellatrix cevap olarak asasını tekrar Hermione'nin koluna bastırdı. Acıdı ve Hermione'nin burnuna yanık deri kokusu gelince midesi bulandı. Bellatrix sadece kıkırdadı ve gururla ilan etti,

"O gerçekten güçlü. Tom. Çarpıtılmış, çarpık ve çok çok güçlü." Hermione'ye kaşlarını kaldırdı. "Ama sen onu tanımıyorsun. Tanımıyorsun."

Asanın ucu bir kez daha Hermione'nin derisine saplandı ve bu kez Hermione acı içinde solumaktan kendini alamadı. Bellatrix Hermione'nin acısından hiç rahatsız olmadı ve sanki çay içerken konuşuyorlarmış gibi sakince devam etti,

"Hâlâ arıyor. Tom kırılgan değildir. Asla öyle değildir. Hayır. Hayır, onu kesinlikle yakmamalıydın."

Hermione kolunda giderek artan acıya karşı dilini ısırdı. "Tom hiçbir şey aramıyor. Onun gerçekte ne olduğunu biliyorsun, değil mi?
Deli. Tıpkı senin gibi."

Bellatrix gözlerini kırpıştırarak baktı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Bir süre sonra rahatça itiraf etti, "Olabilir. Ama delilik her zaman çoğunluğun oyudur, değil mi?"

Hermione yine yanmıştı. Bellatrix eğilip fısıldarken dalgalı siyah saçları yüzüne düştü,

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Cadı tekrar eğildi ve yüzünü vahşi bir gülümseme kapladı. Keyifle mırıldandı, "Biliyordum. Başından beri biliyordum. Malfoy Malikânesi'nde senden asayı aldığımda *onun* büyüsü her yerindeydi. Ve sonra Hogwarts'a ilk geldiğinde de aynıydı.
Tom'un büyüsü. Ve yine sen olduğunu *biliyordum*. Küçük Mudblood."
Bellatrix'in gözleri parladı ve mutlu bir ifadeyle "Tom ve ben oyun oynadığımızı sanve hiçbir şey söylemedim."

Hermione'nin gözleri şok içinde açıldı. Bellatrix biliyor muydu?!
Hâlâ gülümseyen cadı onu tekrar yaktı, belli ki zevk alıyordu.
Hermione acı içinde kıvranırken gözlerini sıkıca kapattı.

"Riddle ile oynamayı seviyorum. Kurallarımız var." Bellatrix kaşlarını çatarak Hermione'ye baktı ve "Sen sevmiyorsun," diye suçladı.

Cadı, Hermione'nin bileğindeki henüz dokunulmamış deriyi yakabilmek için ağırlığını biraz kaydırdı. Bu hareket Hermione'ye biraz daha yer açtı. Acı ve korkunun etkisiyle içgüdüsel olarak tepki verdi ve dizini kaldırdı. Bellatrix karnına aldığı darbeyle inledi. Hermione onu itti ve hızla ayağa kalktı. Öfkeli bir hırıltıyla yüzünü buruşturan Bellatrix asasını havada şaklattı. Tehlikeli bir lanet ona doğru savrulurken Hermione eğilmek zorunda kaldı. Iskaladı ve şiddetle koridor duvarına çarptı. Daha fazlasını beklemeyen Hermione koşarak uzaklaştı.

Öfkeli ayak sesleri onu takip etti ve bir başka tehlikeli lanet Hermione'nin kafasından birkaç santim ötedeki koridor duvarında patladı. Adrenalin vücudunu lanetleyerek bir sonraki en iyi kapıyı açtı ve arkasındaki odaya koştu. Burası bir banyoydu. Hermione telaşla kapıyı bir şekilde kapatmaya çalıştı. Ama artık çok geçti ve Bellatrix çoktan kapıyı patlatarak açtı. Tıslarken dudaklarında korkutucu bir sırıtma belirdi,

"Bundan zevk alacağım."

Hermione, sırtı fayanslı duvara kadar cadıdan uzaklaştı. Panik etrafını sardı. Kaçış yoktu.

rota sola dönmüştü ve Bellatrix'in büyüsü onu çoktan parçalamıştı. Hermione aniden tuvalet kabinlerinden birinin kapısı büyük bir gürültüyle açıldığında irkildi. Neville Longbottom'ın hayaleti kapıdan süzülürken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Öfke yüzünü buruşturarak Bellatrix'e ve hırladı,

"Hiç sanmıyorum."

Bellatrix asasını Hermione'den almış ve Neville'e doğrultmuştu. Sertçe, "Bu konuda ne yapabilirsin, ölü çocuk?" diye küçümsedi.

Neville ona tehditkâr bir şekilde gülümsedi ve tısladı, "Çok fazla."

Bellatrix cevap veremeden başka bir ses girdi: "Ben de ona yardım edeceğim."

Şimdi Bellatrix'in gözleri büyümüş ve yüz hatlarına korku dokunmuştu. Kanlı Baron az önce duvarın içinden süzülmüştü. Giysilerini ıslatan gümüşi kan ona vahşi bir görünüm veriyordu. Baron kaşlarını Bellatrix'e doğru kaldırırken dudaklarında şeytani bir sırıtma belirdi.

"Kaçsan iyi olur kızım," diye öğüt verdi ve kemerinden keskin bir hançer çıkardı bile.

Şimdi tökezleyerek uzaklaşan Bellatrix'ti, yüzünde endişe vardı. Baron yaklaşıp hançeri tehditkâr bir şekilde kaldırınca Bellatrix topuklarının üzerinde döndü. Banyodan çıkıp koridorda hızla ilerledi. Hançerini tehditkâr bir şekilde sallayan Baron delice kıkırdayarak onu kovaladı. Hâlâ fayanslı duvara yaslanmış olan Hermione aptalca onun kaybolan formuna baktı.

"Yaralandın mı?" Neville'in sesi usulca sordu.

Hermione sersemliğini üzerinden attı. Hayalete bakarak, "Hayır... evet," diye kekeledi.

Artık tehdit ortadan kalktığı için, yanan kolunun acısı tüm gücüyle üzerine çöktü. Kendini biraz sersemlemiş hisseden Hermione duvardan aşağı kaydı ve

banyo zeminine oturdu. Acı içinde, yaralı kolunu göğsüne bastırdı. Üzerini bir soğuk dalgası kapladı ve başını kaldırıp baktı. Neville'in tam önünde süzüldüğünü görünce Hermione'nin yüzünde titrek bir gülümseme belirdi.

"Özür dilerim," dedi hayalet üzüntüyle ve koluna baktı. "Bir ."

Hermione kolunu çevirdi. Neville Hermione'nin derisindeki çok sayıdaki yanığı görünce acıyarak yüzünü buruşturdu.

"İşte," diye fısıldadı nazikçe. "Bir şey deneyeceğim."

Bir elini uzattı ve solgun parmaklarını Hermione'nin ön koluna doladı. Hermione soğuk hissiyle irkildi ama Neville'in hayaletimsi eli yanıklarını serinletince rahat bir nefes aldı.

"Teşekkürler."

Neville'in yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi ve şaka yaptı, "Eh, kim bilebilirdi ki. Sonunda ölümün soğukluğu işe yaradı."

Hermione usulca kıkırdadı. "Gerçekten daha iyi hissettiriyor."

Neville ona bir gülümseme fırlattı. Kanlı Baron yüksek sesle gülmeye ederek banyoya geri döndüğünde Neville onun kolundaki tutuşunu dikkatle yeniden ayarlıyordu.

"Kızı Büyük Salon'a kadar kovaladım," diye ilan etti. "Keşke Minerva beni durdurmasaydı. Yazık oldu."

Hermione ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Baron derin bir selam verdi ve haykırdı, "Kesinlikle benim için bir zevkti. Kara kızın çığlıkları bu çabaya değdi."

Yine gürültüyle güldü ve Hermione ile Neville de gülümsemek zorunda kaldılar. Hermione temkinli bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştı ama kolu zonklamaya başlayınca acı içinde tısladı.

Baron ona, "Bir süre dinlenmelisiniz Leydim," diye tavsiyede bulundu.

Hermione başını salladı ve duvara yaslandı. Neville yardım etmişti ama kolu hâlâ keskin bir şekilde yanıyordu. Titreyerek kolunu inceledi. Deri yer yer kararmış, altındaki ete yol vermişti. Yaralar kanamıyordu ama inanılmaz derecede acıyordu. Hermione bakışlarını kaçırdı ve başını duvara yasladı. Gözleri hâlâ yanı başında havada asılı duran Neville'e kaydı.

"Neville?" diye sordu sessizliğin içinde.

"Hm?" Hayalet ona göz kırptı.

"Sen..." Hermione beceriksizce boğazını temizledi. "Eğer yapabilseydin, nasıl öldüğünü bilmek ister miydin?"

Hufflepuff kaşlarını çattı. "Neden sordunuz?" Hermione

dudaklarını büzdü. "Çünkü ben... ben biliyorum."

Bir an için oda sessizliğe gömüldü. Neville gözlerini kocaman açarak Hermione'ye baktı. Korkudan gözleri kararmıştı ama sonunda kararlı bir şekilde konuştu,

"Anlat bana."

"Luna'nın suçu değildi," dedi Hermione tereddütle. "Tom Riddle'dı. Seni o öldürdü."

Neville hemen cevap vermedi. Gözlerini ayırmadan Hermione'ye baktı. Sonra usulca, "Bir kaza mıydı?" diye sordu.

Hermione "Hayır," demek zorunda kalmadan önce derin bir nefes aldı.

Hayalet uyuşukça başını salladı. "Bana söylediğine sevindim, Hermione. Teşekkür ederim." Neville odanın diğer tarafına doğru süzüldü. "Sanırım artık yalnız kalmak istiyorum."

Hermione ona usulca gülümseyerek başıyla anlayışını belirtti. Neville arkasını döndü ve Hermione'yi Baron' yalnız bırakarak duvardan içeri süzüldü.

"Az önce yaptığın iyi bir şeydi," dedi hayalet kasvetli bir sesle.

Hermione başını kaldırıp korkutucu hayalete baktı. Yüzünde alışılmadık derecede yumuşak bir ifade vardı.

"Herkes bilmeyi hak eder," dedi hayalet. "Özellikle de Araf'ta sıkışıp kalmışken."

Hermione üzüntüyle başını salladı. Baron Hermione'yi şöyle bir süzdükten sonra ses tonunu yumuşatarak, "Görünüşe göre kendi arafınızda sıkışıp kalmışsınız leydim," dedi.

Neşeyle güldü, "Öyle de denebilir."

"Ne yazık ki biz hayaletler için kaçış yok." Baron Hermione'ye düşünceli baktı. "Ama sen... sen sonsuza dek sıkışıp kalmadın. Hayattasınız, değil mi?"

"Bazen ölmüşüm gibi *hissediyorum*."

Hayalet ona başını salladı ve nazikçe azarladı: "Durumun vahim olabilir ama umudunu kaybetmemelisin."

Hermione ona baktı ve düşünceleri Sirius'a kaydı. Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Haklısın. Bundan kurtulacağım."

"İşte ruh budur." Baron ona sırıttı.

Hermione yaralı kolunu nazikçe hareket ettirirken acı içinde tısladı. Belki daha sonra Dobby'den bir dezenfektan isteyebilirdi.

"Dışarı çıkacağım," diye tekrarladı, Baron'dan çok kendi kendine konuşuyordu. "Kurucuların eşyalarını geride bırakmaktan nefret ediyorum. Belki gitmeden önce en azından Kupa'yı bulabilirim..."

" *Hufflepuff* Kupası mı?" Baron'un derin sesi sordu. "Neden o eski bibloyu bulmak istiyorsun?"

Hermione başını kaldırıp hayalete baktı. "Tom Riddle Kurucuların eşyalarını bulmaya çalışıyor."

Baron kuru bir sesle, "Sanırım bu çocuğun arayışını teşvik eden alçakça bir planı var?" diye yorum yaptı.

"Elbette," dedi Hermione yorgun bir ifadeyle. "Ama hâlâ Hufflepuff'ın kupası ve Gryffindor'un nesnesi kayıp."

"Anlıyorum," dedi Baron sessizce. Sonra ona biraz daha yaklaştı ve fısıldadı, "Godric'le hiç anlaşamadım ama şanslısınız Leydim, çünkü Helga Hufflepuff benim çok sevdiğim bir arkadaşımdı."

Hermione başını kaldırıp ona baktı. Baron onun umutlu ifadesine sırıtarak, "Helga bana değerli Kupa'sıyla ilgili her şeyi anlattı," dedi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Hermione ağzından kaçırdı.

Baron başını salladı ve kendinden memnun bir şekilde sırıttı. "Gerçekten

öyle." "Nerede?"

"Sadece mutfağa gitmen yeterli." Hermione'nin hevesle başını sallaması üzerine, "Büyük şöminenin yanındaki duvarda Hufflepuff'ın armasını görebilirsin. Kupa o armanın arkasında saklı. Bildiğim kadarıyla bir gizleme tılsımıyla korunuyor ama çok da güçlü değil. Helga aslında Kupa'nın bulunmasını istiyordu." Baron yüksek sesle güldü. "Her zaman, 'Kimse kullanmadıktan sonra sihirli bir kupanın ne anlamı var?' derdi."

Hermione'ye baktı, hatırlıyor gibiydi. "Yine de bir asaya ihtiyacın var."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom, Bellatrix ile Black arasındaki konuşmaya kulak misafiri olduktan bir gün sonrasına kadar Hermione'yle yüzleşmedi. Neden tereddüt ettiğinden emin değildi. Öte , neden *umursadığından* da emin değildi. Yine de, Regulus Black'in, onca insan arasından kendi malını çalmasına izin vermeyecekti.

Tom Hermione'yi aramaya karar verdiğinde saat sokağa çıkma yasağını çoktan geçmişti. Onu bulmak o kadar da zor değildi. Sadece onu kendisine zincirleyen bağı takip etmesi gerekiyordu. Sonunda onu dördüncü katta buldu. Elinde halı çırpıcısı, Hermione bir duvar halısını temizlemekle meşguldü. Her yer toz içindeydi ve kız büyük gobleni güçlükle dövmeye devam ederken öksürüyordu.

"Hermione," diye tısladı Tom, sesi soğuk ve .

Mudblood arkasını dönmeden önce kaskatı kesildi. Kaşları çatılmıştı ve onu gördüğüne memnun olmadığı belliydi. Tom ona öfkeyle . Bakışları Hermione'nin koluna takılınca ona bir tane patlatmak istedi. Hermione her zamanki gibi kısa kollu giymişti ve Tom'un gözleri Hermione'nin sağ koluna dikildi. Hermione'nin yumuşak derisi acımasızca yırtılmıştı. Sadece yarısı iyileşmiş olan kolu, bir sigarayla defalarca yakılmış gibi görünüyordu. Derisi yara bere içinde kalmış ve acımıştı.

İçinde yükselen endişe Tom'un kendini lekelenmiş hissetmesine neden oldu. Bunu ona kimin yaptığını öğrenmek istememek için kendini zor tuttu. Öfkeyle, iyi olup olmadığını görmek için Hermione'yi kontrol etme ihtiyacı hissettiğini itiraf etti. Tıbbi yardıma erişimi olup olmadığını merak etti. Bundan kuşkuluydu.

Tom endişesini dile getirmek yerine, Çamurkan'ı kolundan tutup yandaki en iyi odaya çekti. Ön kolundaki yaralara dokunmaktan kaçındı, ama Hermione Tom onu kavradığında hâlâ acıyla irkiliyordu. Tom'u hemen suçluluk duygusu sardı. Bu da onun öfkesinin alevlenmesine yol açtı. Acımasızca Hermione'yi odanın içine itti ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Konuşmamız gerek," dedi ona, sesi amaçladığından daha sertti.

Yine de Hermione onun kendisine kaba davranmasından korkmadı. Bunun yerine ona ters ters baktı ve kavgacı bir tavırla, "Şimdi ne ? Beni yine taciz mi etmek istiyorsun?"

Tom onunla alay etti. "Seni hiç taciz etmedim."

Hermione kolunu onun elinden çekip aldı ve ondan bir adım . Kızın yüzündeki güvensiz ifade Tom'a son söylediği hakkında ne düşündüğünü tam olarak anlatıyordu. Kız onu kuşkuyla izledi ve Tom ona gözlerini devirdi.

"Kendini aptal yerine koyuyorsun," diye küçümsedi, yüzleşmeci tavırlarından rahatsız olmuştu.

Tom Hermione'ye doğru bir adım attı ve onu kasıtlı olarak bir masaya sıkıştırdı. Hermione'nin etrafındaki kavgacı havanın dağılmasından sadistçe bir zevk alıyordu. Hermione bile endişeyle etrafına bakınarak Tom'dan kaçmanın bir yolunu aradı. Elbette hiçbiri yoktu ve Hermione kocaman gözlerle ona baktı. Tom sırıttı ve usulca ona doğru eğildi. Mudblood'un onun yakınlığı karşısında irkildiğini gizlemeye çalışıp başaramamasından hoşlanmıştı.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Tom onun kulağına mırıldandı. "Seni istediğim *gibi* kullanabilirim."

İpeksi sözlerindeki tehdit Hermione'nin gözünden kaçmamıştı. Bütün vücudu kaskatı kesildi ve hiçbir yanıt vermedi. Tom tekrar doğruldu ve çarpık bir kendini beğenmişlik duygusuyla kıza baktı.
Hermione gözlerini dikmiş ona bakıyordu, belli ki hiçbir yanıt veremiyordu. Tom varlığının hoş farkındaydı ama umurunda değildi. Onun üzerindeki etkisinden hoşlanıyordu. Hermione ondan kaçamayacaktı, hele *Black*'le birlikte hiç kaçamayacaktı.

Tom büyük bir hevesle Hermione'nin yüzüne çizdiği endişeyi içine çekti. o daha bir şey yapamadan, Hermione sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Yüzünde boş bir ifade belirdi. Okunamazdı, her duygusunu gizliyordu.

"Ve ne," dedi Hermione, sesi . "Bu Mudblood değerli Efendisi için ne yapabilir?"

Benimle alay mı ediyor? Öfkesinin tehlikeli bir şekilde zirveye çıktığını hisseden Tom'un gözleri kısıldı. Tehlikeli bir oyun oynuyordu.

"Bir özür başlangıç olurdu," diye tısladı saldırgan bir tavırla.

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

Tom dişlerini gıcırdattı, sihir öfkeleniyordu. "Arkamdan iş çevirdiğin için. Planlarımı sabote etmeye çalıştığın için." Kadının çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı ve tehditkâr bir şekilde fısıldadı: "Tarihteki en önemli büyülü eserlerden birini yok ettin, Mudblood."

Hermione şimdi de ona gülme cüretini gösterince Tom kulaklarına inanamadı. Kara büyü öfkeyle uğuldarken, eli Hermione'nin boğazında dolaşıp parmaklarını boynuna dolamasına engel olamadı.

Hermione'nin robotik cevabı, "Özür dilerim," oldu.

Bir kez daha tamamen duygusuz bir sesle söylenmişti, tüm sıcaklıktan yoksundu ve hiçbir şey ifade etmiyordu. Tom'un parmakları tehditkâr bir şekilde kızın boynuna dolandı. Kadın etkilenmemiş ve dürtülmüş gibiydi,

"Karşılığında özür dilemeyecek misin?"

"Ne için özür dileyecekmişim, Mudblood?" diye çıkıştı ona.

Tom, Hermione'nin ağzının kenarlarında kıvrılan gülümsemeyi izledi. Boş bir jestti bu, sahte ve önemsiz.

"Beni öldürdüğün için."

Tom sanki yanmış gibi onu aniden elinden bıraktı. Hatta ondan bir adım uzaklaştı. Bir saniye boyunca ona baktı.

inanamıyordu ve kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Soğukkanlılığını zorlayan Tom öfkeyle tersledi,

"Sen neden bahsediyorsun? Seni ben *öldürmedim*."

Hermione'nin yüzünde hâlâ alaycı bir gülümseme vardı. Sesi ağırdı ve Tom'u alıp götürmekle tehdit edercesine fısıldadı, ". Gerçekten yaptın."

Göğsünde garip bir şekilde bir şeylerin seğirdiğini ve titrediğini hissetmesine rağmen ona dudak büktü.

"Kaçtın, değil mi?" diye ısrar etti. *"Seni ben öldürmedim.* "

Hermione yine neşeyle kıkırdadı. ". Ne kadar şanslısın."

"Şanslısın," diye onayladı Tom karanlık bir sesle. "Aldığından çok daha kötü bir cezayı hak etmiş olurdun. Sence de öyle değil mi *Penny*?"

Sahte adı ağzında acı bir tat bıraktı ama Tom bunu görmezden geldi ve bunun yerine Çamurkan'a acımasızca sırıttı. Hermione, Malfoylar'ın bir zamanlar kendisine zorla taktığı ismi duyunca hiç etkilenmedi. Ona bir cevap vermeye tenezzül bile etmek istemedi. Öfkeden kuduran Tom öğrenmek istedi,

"Regulus Black ile ne planlıyorsun?"

Hermione bu suçlamaya şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Yüzü ürkütücü bir şekilde okunamaz olmaya devam etti ve omuzlarını silkti.

"Hiçbir şey planlamıyorum."

Bu yalan Tom'u öfkelendirdi. Parmakları kıpırdadı, asasını çekip onu lanetlemek istiyordu. Sertçe suçladı: "Seni Dippet'tan satın almasını istiyorsun. Seni *kurtarmasını* istiyorsun."

Hermione onun sert küçümsemesini görmezden geldi ve klinik bir tavırla, "Ben bir Melezim. Az önce, benim bir Mudblood'la evlenmeme izin verilmediğini belirlediğimizi sanıyordum.

bir şey istemiyorum."

Tom hayal kırıklığı ve öfkenin patlayıcı bir karışımı içinde çığlık atma isteği duydu. Belki de onu gerçekten lanetlemeliydi. Bir Cruciatus kesinlikle onun dilini çözerdi. Aptal Mudblood hâlâ onu izliyordu, neredeyse beklenti içinde. Onu lanetlemesini *mi istiyordu*? Neden onu kışkırtmaya devam ediyordu?

Yine de Hermione'nin değil gibiydi. Tom'un sinirlenmesine aldırmadan, bir sonraki sözcüklerini özenle oluşturdu: "Sahip olduğumuz şeyin... özel bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Kahverengi gözleri Tom'un üzerinde düşünceli, hatta hüzünlü bir şekilde dolaştı. Dudaklarını kırılgan bir gülümseme süsledi. Bir zamanlar ona attığı mutlu gülümsemelerin sadece bir gölgesiydi bu. Hermione ona bir adım daha yaklaşınca Tom kaskatı . Bir elini kaldırdı ve parmaklarını yavaşça Tom'un yanağında gezdirdi.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?" Hermione sordu, sesi yumuşaktı ama altında sert bir akıntı vardı.

Tom geçmiş zaman kipini fark etti ve bu onu rahatsız etti. Nedenini bilmiyordu ama rahatsız etmişti. Eli onu bıraktı ve yanına doğru eğildi. Bir sonraki sözcük sanki bıkmış gibi dudaklarından döküldü,

"Her şeyi."

Hermione derin bir iç çekti ve ona büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Adam ona ters ters baktı ama Hermione onun öfkesini görmezden geldi ve usulca konuştu,

"Ben mutluydum. Hiç mutlu değil miydin?"

Gözlerini ona kırpıştırdı ve gözlerinde ciddi bir merak vardı. Tom'un büyüsü tedirginlik içinde etrafında dönüyordu. Israr ederken sesindeki acımasız tonu gizlemeye bile çalışmadı,

"Senin mutluluğun umurumda değil. Hiç umursamadım."

Hermione Tom'a baktı, Tom'un gözleri mavinin iki sonsuz havuzuydu. Onların içinde ne kadar kolay kaybolduğunu hatırlıyordu. Şimdi garip bir parlaklık taşıyorlardı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve açıkçası artık merak edemeyecek kadar yorgundu. Gözünü kırpmadan onun sert bakışlarına karşılık verdi.

Hermione renksiz bir sesle, "Hayır, umurunda değil," diye onayladı. "Ne istiyorsun o zaman?"

"Biliyorum ki, seni düşman edebileceğimiz yanılgısı altında yaşıyorsun. Ben," diye yanıtladı Tom, sözlerinde uğursuz bir renk vardı. "Ama *yapamazsın*. Kurucuların eşyalarından ve *Siyah*'tan uzak durmanı istiyorum."

Hermione bu keskin emir karşısında kaşlarını kaldırdı. "Peki yapmazsam?"

Tom'un yüzünde hain bir ifade belirdi ve solgun asasını çekerken Hermione çok da şaşırmadı. Hermione geri çekilmedi, ama sadece düz bir sesle yorum yaptı,

"Bir daha öylece ortadan kaybolmayacağım, biliyorsun."

Tom aniden ona doğru bir adım attı. Bir kolunu omuzlarına doladı ve Hermione'yi göğsüne doğru çekti. Bu neredeyse sevgi dolu bir jestti, nazik ve tanıdık. Ama Hermione Tom'un asasının ucunun kaburgalarına acımasızca battığını hissedebiliyordu.

"Bana itaat *edeceksin*," dedi Tom'un sesi umursamaz ve buz gibi soğuktu. "Yoksa bu sefer seni gerçekten öldürürüm, Hermione."

Hermione gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Tom'un hoş kokusu sarmıştı. Şimdi bile onu sakinleştirmeye yarıyordu. Bu ironikti.

"Biliyorum," diye fısıldadı, kendini garip bir şekilde kederli hissediyordu.

Tom'un kızın etrafındaki kolu sıkılaştı ve bedenini kendisine doğru çekti. Bu acımasız bir şefkat travmasıydı. Hermione onun kucağında ürperdi. Parmakları Tom'un gömleğinin kumaşı etrafında kıvrıldı.

ona. Eğer asasını hâlâ acı verici bir şekilde hissetmeseydi, kendine yalan söyleyip buna rahat diyebilirdi.

"Artık sana itaat etmeyeceğim, Tom," dedi Hermione ona kararlılıkla. "Her şey bitti. Söyleyecek bir şey kalmadı."

Tom'un tepki vermesini bekledi ama o hiçbir şey yapmadı. Bir an öylece durdular, Hermione hâlâ 'a yaslanmıştı. Aralarında hiç boşluk yoktu. Tom'un vücudunun sıcaklığının kendi vücuduna sızdığını hissedebiliyordu. Dışarıdan bakan biri için bu bir aşık kucaklaşması gibi görünmüş olmalıydı.

Daha fazla yanılmış olamazlardı.

Sonunda Tom hızlı bir adım atarak ondan uzaklaştı. Asası yanına düşmüştü ve masmavi gözleri ona dikilmişti. Yüzü bomboştu, bütün duyguları gizlenmişti. Hermione sözsüzce ona baktı. Her şeye hazırdı; sert bir yorum, bir tokat, bir lanet. Ama Tom dönüp onu tek başına bırakarak uzaklaşınca biraz şaşırdı.

O bir sonraki köşeyi döndüğünden beri Hermione hâlâ onun noktaya bakıyordu. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Öfkeli hissetmeliydi -yaptığı şeye, yok ettiği şeye öfkelenmeliydi- ama aynı zamanda Hermione'yi saran bir hüzün vardı, keder ve kayıp. Veda etmek her zaman acı verirdi. Tom'un arkadaşlığından gerçekten hoşlanmış, hatta onu arzulamıştı.

Ama o anlamadı. Anlamak istemedi.

Hermione başını salladı. Tom ondan bir şey çalmıştı ve şimdi boş kalan yer acıtıyordu. Karşılığında Tom'dan bir şey alması adil değil miydi? Kupa zaten onun değildi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Su, omurgamız boyunca şarkı söylüyor,

Rüzgar fısıltılı bir nefese dönüşür;

Gözlerinize bakıyorum ve ölüm

ya da yaşam korkusu

hissetmiyorum;

Aşk o kadar yakın, o kadar uzak

ki Dünün kaybedilen kavgası.

- Sophie Jewett (*1861 † 1909)

Otuz İkinci Bölüm: Gölün Hanımı

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: Ve bir bölüm daha bitti. Sanırım bunu daha sonra düzenleyeceğim, ama şu anda tekrar üzerinden geçemeyecek kadar yorgunum. İyi haber şu ki, bir sonraki bölüm için çoktan bir sürü şey yazdım. Yani muhtemelen birkaç ay daha ortadan kaybolmayacağım
Bu da bir şeydir.

Ama her neyse, bölümün tadını çıkarın ve ne düşündüğünüzü bana bildirin
^^ Tabii ki son bölümdeki tüm yorumculara kocaman TEŞEKKÜRLER:

cho sandy, blackcreed11, McKenzie VallirHellolamGracie, Attraction, ColorMeLovely28, FutureMrs Lewis, henniy, The Other World, Zeehana, vaquier2, sakurarules4eternity, Shane rayne, Twilighterheart xxxx, roon0, BreathingStar, E, Queeny kk, lkdv, Lisa, Countenance, Beatrizfl17, lala, sheddingeverycolor, Mc111, Ari Goddess of Night, FadedSunset, HereToRead84, Liquidation, motherofallrandomness, xxqueenofbookjunglexx, mshccs, Snapesbloodredneko, Bella Elizabeth, everlastingtrueromance, AnnaOxford, patricia pc, Ckonii-Soto- 93 'u, Gullb3rg, Anya Evermore, cathy loves heath, Sailor2Moon, reader204, Misafir, annaea3077, ParadiseLost,
Never a Writer, urs hayranı, TwilightGirl100195, urs hayranı, Misafir, anon, Noodles2, Cielo, Felicia, xxxDarkRubyzxxx, henniy, urs hayranı, ReggieLove, Peeca151, Aminamazing, Gryffindorian2014, urs hayranı, Mk1895, Mazk, Astra Leonis, lexicon63738, jen103

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Otuz İkinci Bölüm: Gölün Hanımı

Hermione hizmetlilerin labirent gibi tünellerinden Hogwarts şatosunun derinliklerine doğru hızla ilerledi. Görünüşe göre, Slughorn

iksir malzemelerinin bulunduğu depoyu düzenlemesi ve temizlemesi gerekiyordu. Hermione bu görevi dört gözle beklemiyordu. Asıl işi umursamıyordu ama eski profesörüyle konuşmak da istemiyordu. Artık bir hizmetkârdan başka bir şey değildi.

Hermione depoya yaklaşırken ayaklarını sürükledi. İsteksizce kapıyı çaldı. Umarım Slughorn ona merhamet eder ve huzur içinde çalışmasına izin verirdi. Hermione depoya girerken içini çekti. Başını eğerek selam verdi,

"Efendi Slughorn. Beni istemişsiniz."

Ne yazık ki, profesörün gür sesi değildi cevap veren, "Ben yaptım. Gelebilmenize sevindim."

Hermione başını kaldırdı ve çelik gibi gri gözlerle karşılaştı. Platin sarısı saçları odanın loş ışığında parlarken, dudaklarında alışılagelmiş bir gülümseme vardı. Draco Malfoy acımasız bir memnuniyetle ona baktı. Eski efendisine bakarken Hermione'nin kanı dondu.

toparlamaya çalışarak, "Efendi Malfoy," diye fısıldadı. "Ne...? Sizin için ne yapabilirim?"

Sarışının yüzündeki hain sırıtış daha da genişledi ve Hermione dönüp kaçmak için çok geç olup olmadığını merak etti. Draco yaslandığı masadan kalkıp Hermione'ye doğru yürüdü, gözleri kötü niyetle parlıyordu. Draco onun önünde durunca Hermione gerildi. Bu durumun tanıdıklığı korkuya kapılmasına neden oldu ama Draco'dan kaçmayı reddetti. Bunun yerine, onun buz gibi bakışlarıyla yüz yüze geldi.

"Vay, vay, Hermione Rookwood'u değiştirmişsin," diye söylendi Slytherin, sesinde küçümseme vardı.

Bir elini kaldırdı ve parmaklarını elbisesinin kumaşı üzerinde gezdirip kısa kolunu çekiştirirken Hermione ürperdi.

Draco kötü kötü sırıttı. "Bana ilginç bir şekilde bir süre önce kaybettiğim küçük bir Çamurkan'ı hatırlatıyorsun."

Hermione'nin ağzı öfkeli bir çizgiye dönüştü ve "Çok merak ediyorum," diye .

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Draco. "Dünya ne kadar küçük."

Beyaz dişlerini ürkütücü bir gülümsemeyle Hermione'ye gösterdi ve şimdi parmakları onun kıvırcık saçlarında geziniyordu. Hermione onun elini itmemek için kendini zor tuttu. Draco muhtemelen onun ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordu, çünkü gözleri sadist bir eğlenceyle parlıyordu.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, hafif ses tonunda zalim bir alt akıntı vardı. "Hermione Rookwood'a biraz aşık olmuştum."

Adamın parmakları bileğinin etrafında kıvrılıp onu aniden doğru çekince Hermione gerildi ve gözleri büyüdü. Kulağına fısıldarken onu olduğu yerde tuttu,

"Sanırım tüm Slytherin erkeklerinde vardı. Bazı kızlar da..."

Hermione yakınlığından çekinerek ellerini göğsüne bastırdı. Draco onun fazla hareket etmesine izin vermedi. Bir eli onu belinden kavradı, diğeri ise acıyla ensesinden tuttu. Ona söylerken sesi hâlâ ürkütücü derecede hafifti,

"Bu iğrenç." Parmakları kızın boynunu acımasızca sıktı.
"Ne *cüretle* bizden biri gibi ortalıkta dolanırsın, seni pis Çamurkan?"

Bununla birlikte Hermione'yi acımasızca kendisinden uzaklaştırdı. Bildiği sonraki şey, Draco'nun yüzüne bir tokat attığı ve Hermione'nin duvara çarptığı oldu. Draco'nun soğuk 'nin üzerine yıkıldı. Yanakları hızla zonklayan Hermione ona baktı. Draco tıslarken dudaklarından iğrenç bir sırıtış sarkıyordu,

"Tekrar hoş geldin, Penny."

Bu isim... Hermione gözlerini sıkıca kapadı. Boğazındaki yumrudan güçlükle nefes alabiliyordu. Hayatı boyunca Penny olmuştu, değersiz köle kız. Gözleri kibirli Slytherin'e dikildi. Yüzündeki küçümseyici ifade Hermione'nin öfkesini körükledi.

"Penny *gitti*!" diye hırladı. "Benden uzak dur."

Draco onun ses tonundan hiç etkilenmemişti. Yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve tısladı, "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, sen hâlâ *benim* Mudblood."

Hermione tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve öfkeyle, "Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye tersledi.

Draco ona sırıtarak, "Ne yani? Riddle'ın yine gelip seni kurtaracağını mı sanıyorsun?" diye alay etti.

Hermione'ye doğru hızlı bir adım attı ve çenesinden tutarak ona bakması için başını kaldırmaya zorladı.

"Riddle seni sikine takmıyor," diye alay etti Draco acımasızca. "Fark etmediysen söyleyeyim, seninle oynamayı bıraktı."

Hermione öfkeyle Tom'un elini kendisinden uzaklaştırdı. "Tom'un bana yardım etmesine ihtiyacım yok."

Draco onun itirazını tamamen görmezden geldi ve acımasızca karar verdi, "Benimle malikâneye geliyorsun, Penny. Ve eğer ağzından tek bir kelime daha duyarsam, seni buna pişman edeceğim."

Bu tehdit Hermione'nin ondan bir adım uzaklaşmasına neden oldu. Ses tonunda bir panik belirtisi . "Sana geri dönmeyeceğim. Benden uzak dur!"

Bununla birlikte, kaçmak niyetiyle arkasını döndü. Ama Draco'nun başka planları vardı ve onu kolundan yakaladı. Hermione onu tuttuğu yerden çekmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca, çenesine bir tekme attı.

Draco tısladı ve tökezleyerek bir adım uzaklaştı. Hermione şansını kullanamadan, Draco elini kaldırıp ona bir tokat daha attı.

"Bu ne cüret?!" Draco öfkeyle hırladı.

Adam saçlarından bir avuç tutup onu kendine doğru çekerken Hermione acı içinde soludu. Korku ve adrenalin içinde hızla yükselirken, umutsuzca ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Kesin şunu!" Draco tehditkâr bir şekilde emretti.

İfadesini pekiştirmek istercesine Hermione'yi acımasızca sarstı. Hermione acımasız bir kararlılıkla ona karşı koydu. Draco acımasızca Hermione'nin sağ kolunu yakaladı ve arkasından büktü. Hermione'yi etrafında döndürdü ve acımasızca taş duvara doğru itti, vücudunu sırtına bastırarak kıpırdayamamasını sağladı. Draco ağırlığını sağ koluna daha fazla verdiğinde omzunun eklemi acıyla yandı ve Hermione acıyla inledi.

"Bunun için seni lanetleyeceğim," diye tısladı kulağına. "Ne düşünüyorsun? Hangi laneti kullanayım? Hm? Cruciatus? Belki önce dilini keserim. Bu senin arkadan konuşmanı durdurur."

Tehdit çok açıktı ve panik Hermione'nin üzerine çökmeye başlamıştı. Umutsuzca, onun tutuşuna karşı mücadele etti. Draco'nun eli bileğinin etrafında uyarıcı bir şekilde sıkılaştı ve omzuna daha da fazla baskı uyguladı. Hermione acı içinde haykırdı.

" bırak," diye sertçe emretti.

Kalbi göğsünde hızla çarpan Hermione gözlerini kapattı. Tüm vücudu gevşedi ve Slytherin'e karşı savaşmaktan vazgeçti. Alnı taş duvara yaslandı ve derin bir nefes aldı. Onun teslimiyetinden memnun olan Draco zalimce güldü,

"Çok daha iyi."

Hermione'nin sağ kolu hâlâ arkasından bükülmüştü. Eklem yerinin aşırı gerildiği omzunun sızladığını hissedebiliyordu. Draco onu yerinde tutarken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

Malfoy malikanesine geri dönemezdi.

Hermione bir sonraki hareketini pek düşünmedi. Draco'nun hapsetmediği elini kaldırdı ve duvara dayadı. Sonra da kalan tüm gücünü kullanarak kendini zorla duvardan uzaklaştırdı. Draco artık herhangi bir direnç beklemiyordu ve Hermione bastırdıkça dengesini kaybetti. Draco hâlâ onun sağ kolunu tutuyordu ve Hermione eklem üzerindeki baskının arttığını hissetti. Omuzda bir gıcırdama hissi oluştu, ardından keskin bir acı ve humerus eklemi başı yuvasından fırlarken bir patlama sesi geldi. Hermione kör edici acıyı görmezden geldi ve dirseğini geriye doğru itmek için diğer kolunu kullandı. Acı dolu bir iniltiyle ödüllendirildi ve sonunda Draco sağ kolunu serbest bıraktı. Hermione hiç tereddüt etmeden ona doğru döndü. Slytherin öne doğru eğilmiş, acı içinde karnını tutuyordu. Başını kaldırdığında Hermione onun gri gözlerinde parlayan öfkeyi gördü. Dişlerini hırıltıyla göstererek tısladı,

"Buna pişman olacaksın."

Muhtemelen, diye düşündü Hermione, ama umursayacak hali yoktu. Yumruk haline getirdiği sol elini kaldırdı ve tüm Draco'nun suratına bir yumruk indirdi. Burnundan tatmin edici bir çıtırtı sesi geldi. Draco acıyla inledi ve burnundan akan kanı durdurmak için bir elini kaldırdı. Hermione bir an için kocaman gözlerle ona baktı.

Sonra, adam kendini toparlayamadan kadın döndü, kapıyı açtı ve kaçtı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Draco'yla karşılaşmasından saatler sonra, Hermione'nin omzundaki keskin ağrı yerini sürekli zonklayan bir sızıya bırakmıştı. Özenle, o

mutfaktaki büyük şöminenin önünde dururken kolunu göğsüne bastırmıştı. Etrafındaki diğer Çamurkanlar temizlik ya da yemek yapmakla meşguldü ama Hermione'nin gözleri şöminenin taşına oyulmuş küçük armaya takılmıştı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Ne olsa Baron haklıydı. Hermione parmağını Hufflepuff'ın armasının üzerinde usulca gülümsedi. Zaman içinde is taşı karartmış, küçük armayı neredeyse tamamen gizlemişti. Hermione parmaklarının altında bir gizleme tılsımı ve birkaç küçük koruma büyüsünün karıncalandığını hissetti. Keşke bir asası olsaydı, bu büyülerin etrafından dolaşmak uzun sürmezdi. Hermione yorgunca iç çekti.

"İşte buradasın," diye bir ses daldığı düşünceleri böldü.

Hermione yanında duran Dobby'baktı. Adamın gözleri Hermione'nin üzerinde dolaştı ve omzunda durdu. Sesini endişe sarmıştı, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Hermione ona gülümseyerek başını salladı. "Evet. Benimle ilgilendiğiniz için tekrar teşekkürler."

Dobby onun teşekkürünü elinin tersiyle itti. "Hiçbir şey düşünme. Böyle şeylerin başımıza gelmemesini gerçekten isterdim." Adam üzüntüyle başını salladı. "Bu doğru değil. Kızları böyle incitmek."

Hermione tekrar Hufflepuff'ın armasına baktı. "Malfoy'a yumruk attım," diye itiraf ederken yüzündeki gülümseme daha da keskinleşti.

"Ne?!" Dobby şok içinde bağırdı. "Hayır, yapmadın! Penny?!"

Ona bakarken gözleri panik içinde açılmıştı. Hermione kıkırdamaktan kendini alamadı. Dobby'nin yüzündeki korkunun çok haklı olduğunu biliyordu. Draco intikam almak isteyecekti. Yine de Hermione yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Kendini beğenmiş herif bunu hak etmişti. Aslında oldukça iyi hissettirmişti.

Hermione Dobby'ye, "Draco tam bir pislik," dedi.

Adam titreyen elini saçlarında gezdirdi ve kadına bir sitemkâr bir bakış. Sırıtış Hermione'nin yüzünden gitmedi ve Dobby yorgun bir şekilde içini çekti.

"Bu yüzden başının belaya gireceğini söylememe gerek var mı?" "Hayır,"

diye güldü Hermione. "Hayır, gerçekten gerek yok."

Dobby onun bu umursamaz tavrı karşısında başını salladı. Sonra ona doğru eğildi ve gizlice fısıldadı, "Haklısın ama. Tam bir pislik."

Gözlerinde Hermione'nin kıkırdamasına neden olan eğlenceli bir parıltı vardı. Dobby ona usulca gülümsedi.

"Biliyor musun, bence Müdür'ün ofisinin iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Bunu sen yapmaya ne dersin? Böylece intikamcı büyücülere karşı gözünü dört açmak zorunda kalmadan birkaç saat geçirirsin."

"Tamam." Hermione adama minnettar bir bakış fırlattı. "Teşekkür ederim."

†

Anlaşıldığı kadarıyla Dippet'ın ofisi o kadar da dağınık değildi. Hermione'nin biraz toz almaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmadı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü omzu hâlâ korkunç bir şekilde ağrıyordu. Dobby bunu kesinlikle biliyordu ve bu yüzden ona kolay bir iş vermişti. Hermione yeni arkadaşını düşününce gülümsedi. Dobby iyi bir adamdı. Zincirler içinde yaşamayı, Dippet'ın emirlerini yerine getirmeye zorlanmayı gerçekten hak etmiyordu.
Hermione içini çekti ve hafifçe omzunu ovuşturdu. *Kahretsin*, Draco'ya daha sert bir yumruk atmalıydı.

"Bu oldukça acı verici görünüyor, çocuğum. Belki de birinden onu senin için iyileştirmesini istemelisin."

Hermione şaşkınlıkla irkildi ve etrafında döndü. Dippet'ın ofisi hâlâ karanlıktı ve terk edilmiş gibiydi.

"sen?" Hermione endişeyle fısıldadı.

"Bu tarafa."

Dippet'in masasının arkasındaki duvarda birkaç portre asılıydı. Bir portre dışında çoğu kişi çerçevelerinin içinde derin uykudaydı. Hermione dikkatli adımlarla resme yaklaştı. Altmış yaşlarında yaşlı bir adam resmedilmişti. Yemyeşil bir koltuğa oturmuş, kumaşın üzerine küçük altın yıldızlar dikilmiş parlak mavi bir cüppe giymişti. Kumral saçları ve sakalı mavi renkle oldukça göz alıcı bir uyum içindeydi. Altın çerçeveli okuma gözlüklerinin üzerinden, adamın berrak mavi gözleri Hermione'yi ilgiyle tararken, ağzının etrafında nazik bir gülümseme oynaşıyordu.

"Şey... özür dilerim," diye fısıldadı Hermione belli belirsiz. "Sizi rahatsız etmek istemedim, efendim."

"Zararı yok," diye cevap verdi portre hoş bir şekilde. "Zaten uyumuyordum. Gördüğünüz gibi, bir portre olarak artık pek bir şey yapamıyorsunuz ve bir süre sonra uyku bile kolay gelmek istemiyor."

"Ah," diye mırıldandı Hermione çekingen bir sesle. "Bunu bilmiyordum. Duyduğuma üzüldüm."

Adam hafifçe, "Sorun değil," diye cevap verdi.

Hermione temkinli bir şekilde ona doğru bir adım attı. Portrelerden pek hoşlanmadığını itiraf . Malfoy malikânesindeki portreler her zaman ona bağırır ya da yanlış bir şey yaptığında cezalandırılması için birilerini uyarırdı. Portredeki adam onun omzunu taradı ve gözlerinde endişe parıldadı.

"Sana ne oldu çocuğum?"

Hermione gözlerini kırpıştırarak ona baktı, ses tonundaki endişe onu hazırlıksız yakalamıştı. "Yok bir şey. Bu- ...sadece hiçbir şeydi."

Adamın gözleri kızın yüzünde gezindi. Hâlâ endişeli görünüyordu. *Ne tuhaf bir portre*, *diye* düşündü Hermione.

"İstersen sana kendini iyileştirmek için bir büyü öğretebilirim," diye nazikçe önerdi adam.

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçekten harika olurdu. Ama... ama görüyorsunuz, ben bir Çamurkanım. İyileştirme büyüsü yapamam."

adam Hermione'nin 'Çamurkan' kelimesini söylediğini duyunca gözle görülür bir şekilde irkildi. Hermione şaşkınlıkla ona baktı.

"Adın ne, sevgili çocuğum?" "Penny."

Ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Peki gerçek adın?"

"Eee..." Hermione şaşkınlıkla ona baktı. Sonra tereddütle, "Hermione. Hermione Granger."

Yüzündeki gülümseme büyüdü. "Çok güzel bir isim." Hermione

tereddütle gülümsemeye karşılık verdi.

"Kendine Çamurkan dememelisin, Hermione," dedi adam ona ciddiyetle.

Kaşlarının arasında bir çatıklıkla ona göz kırptı. "Ama ben buyum."

Başını salladı, nazik yüzünde aniden üzgün bir ifade belirdi. "Hayır. Sen Muggle doğumlu birisin."

"Aynı şey değil mi?"

"Hm." Ona düşünceli düşünceli baktı. "Gül dediğimiz şey başka bir isimle anılsa da bu kadar güzel kokardı." Hermione'nin hafifçe kızarmasına neden olacak şekilde ona göz kırptı.

"Sana şey söyleyeyim mi küçük gülüm," dedi gözleri parlayarak. "Senin kanın da herkesinki kadar saf. Bu asla değişmeyecek,

İnsanlar ona çamur demeye devam etse bile."

Hermione kocaman gözlerle portreye baktı. Göğsünün derinliklerinde bir his kabarıyordu. Bu his onu sımsıcak sarmış, gözlerinden yaşlar akmasına ve yüzünde bir gülümseme belirmesine neden olmuştu. Gözyaşlarını çabucak sildi ama portredeki adama gülümsemeye devam etti.

"*Kimsin* sen?" diye sordu titrek bir sesle.

"Albus Dumbledore, hizmetinizdeyim." Ona sırıttı.

Hermione yumuşak bir sesle, "Sizin gibi bir portreyle hiç karşılaşmamıştım, efendim," dedi.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ve beni bu kadar etkileyebilecek bir hanımefendiyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Bunu duyunca kıkırdadı. Gözleri kısa bir süre diğer portrelerde gezindi, hepsi de Hogwarts'ın eski müdürleriydi. "Adınızı duymuştum Üstat Dumbledore. Grindelwald'a karşı savaşan sendin. Ama Hogwarts'ta Müdürlük yaptığınızı bilmiyordum.
Hogwarts."

"Oh, bu yıllar önceydi," diye iç geçirdi. "O kadar kısa bir süre müdürlük yaptım ki, bana bir portre vermelerine bile şaşırdım." Berrak mavi gözleri kızın üzerinde gezinirken ekledi, "Ve lütfen bana
Albus'."

Hermione şaşkın bir nefes aldı. Pek çok büyücü onun gibi birinin, bırakın ilk adlarını, kendilerine adlarıyla hitap etmesine bile izin vermezdi.

"Teşekkür ." Kız utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Albus."

Albus ona nazikçe gülümsedi ve Hermione'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Hermione Dippet'in ofisini temizlemeye başladı, Albus ona öğretmenlik yaptığı zamanlarla ilgili hikayeler anlatırken bundan çok keyif alıyordu.

Hogwarts'ta öğretmen. Albus ona o zamanlar *Muggle doğumluların* okula girmesine nasıl izin verildiğini anlattığında ilk başta ona inanmadı. Albus'un Muggleborn'ların da diğer cadı ve büyücüler gibi Hogwarts'ı ziyaret ettiklerini anlatmasını şaşkınlıkla dinledi.

Hermione rafların tozunu alırken gözleri Seçmen Şapka'ya takıldı. Şapkayı dikkatle kaldırdı ve ona baktı. Hâlâ hatırladığı kadar yırtık pırtıktı. Albus'a bakarak sordu,

"Albus? Seçmen Şapka'yı gerçekten Godric Gryffindor mu

yarattı?" Portredeki adam başını salladı. "Evet. Bildiğim kadarıyla."

Hermione kısa bir süre tereddüt etti. Şimdiye kadar Albus çok nazik davranmıştı, belki başka bir soru sormasına aldırmazdı.

"Gryffindor'un yarattığı başka bir nesne biliyor musun?"

Albus kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bunu neden bilmek istiyorsun ki?"

Hermione endişeyle yutkundu. "Şey... Sadece merak ettim."

"Merak, bilgiye giden ilk adımdır," diye yanıtladı nazikçe. Hermione

ona baktı. Onun gözlerinde sadece nezaket görebiliyordu.
Belki biliyordur, diye umutla düşündü. Ne de olsa bir zamanlar okul müdürüydü. Hermione'nin hâlâ sonuncusunu bulması gerekiyordu. Kurucuların eşyaları. Tom'un bunu almasına izin

veremezdi. Hermione usulca, "Onları bulmaya

çalışıyorum," diye itiraf etti. "Neyi bulmaya?" Albus

usulca sordu.

"Kurucuların nesneleri."

Hermione ona baktı ve yüzünde meraktan başka bir şey göremeyince devam etti, "Hufflepuff'ın Kupası'nın nerede olduğunu zaten biliyorum. Ama ben

Gryffindor'un nesnesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne arayacağımı bilmiyorum."

"Helga'nın Kupası'nı mı buldun?" Albus belli ki etkilenmiş bir ifadeyle sordu. "Ah, bu çerçeveden çıkabilmeyi ne kadar isterdim, Hermione. Arayışında sana katılmayı çok isterdim."

Hermione ona gülümsedi.

"Ama belki resmimi bırakmadan da size yardımcı olabilirim," neşeyle teklif etti.

"Gryffindor'u biliyor musun?"

"Hogwarts'ta bir öğretmen olarak Gryffindor evinin başkanıydım. Bu yüzden Godric Gryffindor hakkında biraz bilgim var," diye Albus. "Uzun zaman önce Gryffindor'un Ragnuk adında bir Goblin'den aldığı söylenen efsanevi bir kılıçla ilgili bir efsane okumuştum."

"Bir kılıç mı?" Hermione içinde kabaran heyecanla sordu.

Albus başını salladı, yüzünü bir eğlence kaplamıştı. "Evet. Efsaneye göre Gryffindor kılıcın etrafına birçok büyü örerek gücünü artırmış. Eminim bu kadar değerli bir şeye sahip olmak için adam öldürecek insanlar vardır. Gryffindor'un ölümünden sonra ailesi hararetle onun efsanevi kılıcını aradı. Neredeyse Gryffindor'un akrabaları ile Godric'in ölümünden sonra kılıcın tekrar kendi geçtiğini iddia eden Goblinler arasında bir savaşa yol açıyordu. Ama sonunda bunun hiçbir önemi kalmadı çünkü ikisi de kılıcı bulamadı.
kılıç."

"Gryffindor'un onu nereye sakladığını biliyor *musun*?" Hermione ağzından kaçırdı.

Albus ona göz kırptı. "Kimse gerçekten bilmiyor. Ama bir keresinde Gryffindor'un uzak bir soyundan gelen biri tarafından yazılmış çok eski bir kitap bulmuştum. Godric Gryffindor'un çok güçlü bir koruma büyüsü kullanarak kılıcı gizlediğini iddia ediyordu. Aslında elinde tuttuğun şapkanın kumaşında da aynı büyüler var, Hermione."

Hermione irkildi ve elindeki eski Seçmen Şapka'bakakaldı. "Ne? Kılıç şapkanın içinde mi demek istiyorsun?"

Albus omuz silkti. "En azından Leydi Delwyn öyle düşünüyordu. Ayrıca sadece özünde gerçek bir Gryffindor olan birinin şapkadan kılıcı çekebileceğini iddia etti."

Hermione şaşkınlıkla onun elindeki göze çarpmayan şapkaya baktı. Albus usulca kıkırdadı ve ekledi, "Tabii bu Leydi Delwyn'in şapkadan kılıcı almaya çalışıp başaramamasından önceydi. Ondan sonra daha önce yazdığı her şeyi geri aldı ve Godric Gryffindor'un - aynen aktarıyorum - 'kılıçla tereyağı bıçağı arasındaki farkı anlayamayan bunak bir yarasa' olduğunu söyledi."

Hermione kıkırdadı ama yine de Seçmen Şapka'yı hayranlıkla inceledi. Sonunda Albus' baktı ve, "Biliyor musun, tüm bu 'sadece gerçek bir Gryffindor kılıcı çekip çıkarabilir' lafları Kral Arthur ve Excalibur efsanesine çok benziyor," dedi.

Albus ona sırıtarak karşılık verdi. "Sadece İngiltere'nin gerçek kralının Excalibur'u kayadan çıkarabileceği yer mi?"

"Evet. Hufflepuff bize ele geçirilmesi zor bir kase bile bıraktı..." Hermione dalgın dalgın düşündü. "Acaba bu beni nereye götürüyor? Ben kesinlikle hiçbir şeyin kralı değilim."

Albus ona düşünceli düşünceli baktı. "Hm, sana başka hangi karakter yakışır?"

Ona gülümsedi. "Belki Morgan LeFey? O hikayedeki cadı değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Oldukça karanlık bir cadı olmasına rağmen..." Albus ikna olmamış gibi konuştu. Sonra ona gülümsedi ve ekledi, "Bence sen daha çok Gölün Hanımı Nimue'ye benziyorsun."

"Nimue?"

Başını salladı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Nimue hakkında pek çok efsane var. Bir tanesi onun bir su ruhu olduğunu söyler. Bir gölde yaşarmış ve Excalibur'u Kral Arthur'a bahşedene kadar onu korurmuş. Bir başka efsaneye göre ise Nimue, Merlin'den büyü öğrenen ölümlü bir kadınmış. Merlin ona aşık olduğunda, Nimue duygularına karşılık veremedi. Sonunda büyüsünü kullanarak Merlin'i bir ağacın gövdesine hapsetmiştir."

Hermione bunu duyunca gülümsedi. "Bence su ruhu olmak güzel olurdu. Gidip Büyük Göl'de yaşayabilirim."

Seçmen Şapka'yı dikkatle çevirdi ve baktı. Ne yazık ki kılıç bulamadı.

Hermione, "Diğer hikâyeyi de beğendim," diye devam etti. "Belki bu fikri kullanabilir ve Tom'u bir ağaç gövdesine hapsedebilirim. Acaba Nimue hangi büyüyle
kullanıldı."

Albus yarım ay gözlüklerinin üzerinden onu izledi. "Tom?"

Hermione şapkadan başını kaldırdı, dudaklarından bir gülümseme döküldü. "Tom Riddle. Aslında Kurucuların yarattığı o nesneleri aramamın nedeni o."

"Gerçekten mi?" Albus kaşlarını kaldırdı. "Onları onun için mi arıyorsun?"

"Hayır." Hermione hızla başını salladı. "Daha çok, onları ondan önce bulmam gerekiyor gibi. Onları almasını istemiyorum."

"Nasıl olur?" Albus sordu. "İkiniz arasında bir tür yarış mı var?"

"O kadar da zararsız değil." Ona belli belirsiz gülümsedi. "Tom Riddle'ı tanıyor musun?"

"Onu sadece bir ya da iki kez gördüm," diye yanıtladı Albus, gözlerindeki parıltı birden hafifçe söndü. "Burada ofisteyken

Profesör Dippet ile konuşuyorum."

Hermione portreye, "Tom o nesnelerin peşinde," dedi. "Ve şimdiden iki tane buldu."

"Öyle mi yaptı?" Albus şaşkınlıkla sordu. "Hangileri?"

"Ravenclaw'ın Diadem'i ve Slytherin'in ." Hermione itiraf etmeden önce dudağını ısırdı, "Madalyonu ondan çaldım. Ve ben... aslında onu yok ettim."

Albus'un berrak mavi gözleri şok içinde açıldı. "Kurucuların nesnelerinden birini mi yok ettin?"

Hermione başını salladı ve portreye dikkatle baktı. "Üzgünüm ama Tom'u durdurmak için başka şansım yoktu."

"Tam olarak ne yapmasını engellemek için?" Albus usulca sordu.

Hermione gözlerini ondan kaçırdı ve elindeki Seçmen Şapka'ya baktı. Tom'un planı onu hasta hissettirdi.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi. "...Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne hakkında?" Albus endişeyle ona baktı.

"Tom'un fikri..." Hermione tiksintiyle ürperdi. "Bu yanlış, *şeytani*. Onu durdurmam gerek. Kimseye zarar vermesini istemiyorum."

"Yani o bir dost değil mi? Ama bir düşman?" Albus nazikçe sordu.

Hermione ona baktı, gözlerinde çaresizlik yüzüyordu. "Bilmiyorum. Tom'un ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ondan nefret ediyorum ama o... çok yakındı.
Ve şimdi ona bakmaya bile dayanamıyorum." Parmaklarını geçici olarak şapkanın kenarında gezdirdi. "Onu durdurmak *zorundayım*."

"Anlıyorum," dedi Albus düşünceli bir ifadeyle. "Ama neden onu Kurucuların eşyalarından uzak tutmanız gerekiyor?"

"Bu... Bu..." Hermione bir süre portreye baktıktan sonra, "Bunu kimseye anlatacak mısın?" diye sordu.

Albus ona genişçe gülümsedi. "Hayır, canım. Bugünlerde konuştuğum pek fazla insan yok ve sen istemezsen gizliliğini asla bozmam."

Hermione titreyerek, "Tamam," diye nefes aldı.

Dippet'ın masasının kenarına oturdu ve Albus'un portresine baktı. Hermione yutkunarak, "Tom... Kurucuların eşyalarını Hortkuluklara dönüştürmek istiyor," dedi.

Albus'un gözleri bunu duyunca şok içinde açıldı. Sonra bir elini uzun kumral sakalının üzerinde gezdirerek düşünceli düşünceli Hermione'yi taradı.

"Hortkuluklar mı? Birden fazla mı yaratmak istiyor?"

"Evet." Hermione başını salladı. "Bana söylediği buydu."

"Hortkuluk'un ne olduğunu biliyor , Hermione?" Albus ciddiyetle sordu.

"," diye cevap verdi kasvetli bir şekilde. "Yani evet, biliyorum. Hortkuluklar çapa gibidir, kişinin ruhunu dünyaya hapseder. Kişi ölse bile, Hortkuluk ruhunu bu dünyada tutacaktır."

"Ölümsüzlük," dedi Albus, sesi ağır ve . "Gerçi bir Hortkuluk yaratmak için başka bir hayatın feda edilmesi gerekiyor."

"Cinayet," dedi Hermione üzüntüyle. "ruhu bölecektir."

"Tom Riddle'ın cinayet işleyebileceğini düşünüyor musun?" Albus nazikçe sordu.

Derin bir nefes aldı. "Evet."

Bundan sonra ikisi sessizce oturdular. Hermione Seçmen Şapka'ya baktı. Bu durumun gerçekliği acı bir şekilde üzerine çökmüştü.

"Hermione?" Albus nazikçe söyledi.

Hermione başını kaldırıp ona baktı.

"Bence onu durdurmaya çalışmakta haklısın," dedi ona. "Kendi hayatını uzatmak için başka bir hayatı almaya hakkı yok. Eğer başarılı olursa, sadece başkalarına değil kendisine de zarar verecek."

"Öldürmekten daha fazlası, değil mi?" Hermione belli belirsiz konuştu.

Albus başını salladı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Bir Hortkuluk yaratmak çok karanlık bir büyüdür. Böyle bir büyüyü kullanmak her zaman derin izler bırakacaktır. Tom Riddle dokunulmadan ve bütün olarak bırakılması gereken şeylere karışmayı planlıyor."

Hermione'nin gözleri büyüdü. Bir an için hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldı ve elindeki şapkaya baktı. Kendini hasta hissediyordu.

"Tom'u affedemem," dedi sonunda. "O zalim ve acımasız biri. Yaralanmam ya da ölmem onun hiç umurunda olmadı."

Hermione ürperdi ve bilinçaltında kollarını kendine doladı. Bakışları tekrar Albus'a ve tereddütle, neredeyse utanarak itiraf etti, "Tom'un Hortkulukları yüzünden kimsenin ölmesini istemiyorum, ama aynı zamanda... ben... ben *onun* ölmesini de istemiyorum. Bu çok aptalca. Biliyorum. Umurumda bile olmamalı."

Albus'un yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. "Önemsemek asla kötü bir şey değildir, Hermione. Yine de bazen acı veriyor." Hermione'ye umutla baktı ve sordu, "Sence onu bu huyundan vazgeçmeye ikna edebilir misin?
Plan?"

"Hayır, denedim. Dinlemek istemedi."

"Denemeye devam etmelisin," dedi Albus. "Durmazsa kendini yok edeceğini gerekiyor."

Hermione portreye baktı. "Tom'la konuşmak işe yaramaz. Beni umursamıyor. Hiçbir zaman da olmadı. Onu durmaya zorlamalıyım." İçini çekti ve yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Acınası olan ne biliyor musun? Tom bana nezaket gösteren, bana değersiz bir pislikmişim gibi davranmayan ya da beni tokatlamayan ilk büyücüydü. Ama hepsi bir yalandı ve sonunda o da herkes gibi beni kullanıyordu. Bunu biliyorum ve bana insanmışım gibi davrandığı anları hala unutamıyorum. Bu beni değiştirdi. *Tom* beni değiştirdi. Ve ben acınacak haldeyim çünkü hepsi bir yalandı."

"Acınası değil. Asla öyle değil." Albus'un yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Böyle adaletsiz bir dünyaya doğmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Hermione.
Çok daha fazlasını hak ederdiniz."

"Teşekkür ." Ona belli belirsiz gülümsedi. Sonra da, "Sence bir Hortkuluk'u geri almanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Albus gözlüklerini çıkardı ve düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Var. Birkaç tane. Ama sadece biri Tom'u yolda kurtaracak."

"Bu ne olabilir?"

"Ruhunu onarması gerekecek."

"Nasıl?"

"Pişmanlık."

Hermione kaşlarını çattı. "mi? Pişmanlık mı?"

Albus onu duyunca kıkırdadı. "Kulağa yapıldığından daha kolay geliyor. Bir insanın canını aldığı için pişmanlık duyması gerekecek. Bunun farkına varmanın acısı ruhunu onaracaktır."

Kadın ona baktı. "işe yarayacağını sanmıyorum. Tom pek duygusal bir insan sayılmaz."

Masanın üzerindeki pozisyonundan kalktı ve eski Seçmen Şapka'ya baktı. Şüpheci bir tavırla şapkayı elinde çevirdi.

Albus'a baktı.

"Bir kılıç bunun içine tam olarak nasıl sığar?" Şapkayı yukarı kaldırdı. "Daha çok bir hançer gibi olmadığına emin misin? Sonuçta bir tereyağı bıçağı mı?"

Albus eğlenerek kıkırdadı. "Bu sihir, Hermione. Tek yapman gereken ona inanmak."

"Evet, doğru," dedi ikna olmamış bir şekilde.

Elini şapkanın içine soktu ama birkaç parça tüyden başka bir şey çıkmadı. Albus'a suçlayıcı bir ifadeyle baktı.

"İşe yaramıyor."

Yaramazca gülümsedi. "Belki sen yapamazsan Tom da ve sorunun çözülür."

Hermione başını salladı. "Hayır. Bu çok kolay olurdu. Ne yazık ki Tom çok güçlü bir büyücü. Kılıcın şapkanın içinde olduğunu bilseydi, onu çıkarmanın bir yolunu bulurdu."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ertesi gün Hermione Biçim Değiştirme profesörünün ofisine adım attı. McGonagall masasının arkasında oturuyordu ve Hermione hızla kadının önünde eğildi.

"Beni mi görmek istediniz, Bayan McGonagall?"

"Hermione," diye sıcak bir şekilde selamladı kadın.

Bir kumaş hışırtısı duyuldu ve bir sandalye yere sürtüldü. Hermione hâlâ derin bir şekilde eğilmişti ve omzuna usulca konan bir elle irkildi. Dikkatle başını kaldırıp McGonagall'a baktı.

Kadın sert bir kaşını kaldırarak, "?" diye sordu. Hermione'nin cevabı

"İyiyim, Hanımefendi," oldu.

McGonagall'ın yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. Gözleri Hermione'nin üzerinde dolaştı, görünüşünü inceledi. Hermione utanarak ayaklarını yürüdü. Elbisesinin ve dağınık saçlarının oldukça kirli olduğunu biliyordu. Onca iş arasında Hermione'nin kendine bakacak pek vakti yoktu. Bugünlerde yapabildiği tek şey lavaboda hızlıca yıkanmaktı.

"İyi görünmüyorsun," dedi McGonagall, "Omzuna ne oldu?" diye sormadan önce.

Hermione hızla başını salladı ve "Yok bir şey," dedi.

Elbette bu bir yalandı ve yaralı omzu hâlâ halde ağrıyordu. McGonagall'ın neden umursadığını ise Hermione bilmiyordu. Kadının normalde sert olan yüzünde hâlâ endişe parlıyordu.

"Umarım diğer öğrenciler seni üzmezler?" Hermione başını

eğdi. "Hayır, Bayan McGonagall."

Profesör cevabı duyunca iç çekti. Hiç de ikna olmuş görünmüyordu ama neyse ki konuyu daha fazla uzatmadı. McGonagall onun yerine cüppesinin cebine uzandı ve bir iksir şişesi çıkardı. Sert bir emirle Hermione'nin ellerine tutuşturdu,

"Bunu almalısın." Hermione tepki veremeden devam etti: "Seni buraya çağırdım çünkü sana bir görev vereceğim."

Hermione şaşkınlıkla elindeki Biber Çorbası iksirine baktı, ama şimdi usulca başını salladı.

"Elbette, Bayan McGonagall. Sizin için ne yapabilirim?"

McGonagall garip bir şekilde boğazını temizledikten sonra, "Seralara gitmeni istiyorum. Profesör Beery kediotu yamalarını yabani otlardan arındıramıyor gibi görünüyor. Eminim ona yardım edebilirsiniz."

Hermione itaatkâr bir tavırla, "Evet, Bayan McGonagall," diye cevap verdi.

Aslında bunu dört gözle bekliyordu. Güneş ışığında dışarıda çalışmak, Winky'ye çamaşır yıkama işinde yardım etmek için harika bir alternatif gibi görünüyordu.

"," diye izin verdi McGonagall.

Sonra tekrar masasının arkasına oturdu ve kalemine uzandı. Belli ki kadın makaleleri notlandırmanın tam ortasındaydı.
Hermione gitmek için dönmeden önce onu tekrar saygıyla selamladı.

"Oh ve Hermione?" McGonagall'ın yumuşak sesi onu geri çekti.

Elinde kapı kolu, Hermione ona doğru döndü. Profesörün dudaklarında ince bir gülümseme dolaşıyordu,

"Tüm bunlarla oldukça takdire şayan bir şekilde başa çıkıyorsun. Seninle

gurur duyuyorum." Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Teşekkür

ederim."

†

Hermione alnındaki teri silerken, bunun gerçekten de çok güzel olduğuna karar verdi. Son bir saatini kediotu bitkilerinin arasındaki yabani otları temizleyerek geçirmişti. Güneş Hermione'nin üzerinde neşeyle parlıyor ve yakınlardaki kuşlar cıvıldıyordu. Profesör Beery seralardan birinde kaybolmuştu ve Hermione tamamen yalnızdı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Hava mis gibi kokuyordu, bahar kokularıyla ağırlaşmıştı. Çiçekten çiçeğe vızıldayan arıları duyunca dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu gerçekten de oldukça güzel bir işti. Hortkuluklar ve kayıp büyülü kılıçlarla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırmayı bile başarmıştı. Biber iksirinden sonra omzu artık o kadar ağrımıyordu bile. Hermione memnuniyetle gülümseyerek otları ayıklamaya devam etti.

"Görünüşe göre orada eğleniyorsun," diye derin bir ses sakin anı .

Hermione şiddetle irkildi. Başını hoparlöre doğru kaldırdı. Sarı gözlerle karşılaşınca şok geçirdi. Kendini tamamen sersemlemiş hisseden Hermione güçsüzce kekeledi,

"Lupin?"

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

' Böylece bir göle gelinceye kadar at sürdüler; gölün suyu güzel ve genişti; gölün ortasında Arthur'un bir malı vardı.
Beyaz samit giysili bir kol, elinde güzel bir kılıç tutuyordu. İşte, dedi Merlin, *sözünü ettiğim kılıç* burada. O sırada gölün üzerinde giden bir damosel gördüler. *Ne damoseli bu?* dedi Arthur. *Bu Gölün Hanımı*, dedi Merlin.

- Sir Thomas Malory (* 1405 † 1471)

Otuz Üçüncü Bölüm: Acı İçindeymiş Gibi

Birinci bölümdeki sorumluluk reddi

A/N: Eminim bazılarınız bu bölümü beklemiştir :) en azından ben yazarken eğlendim. Bu bölümde Lupin'i daha çok göreceğiz :D Biraz büyüdü. Ayrıca, bu bölümde Tom'un zihnine bir bakış atacağız. Bu her zaman güzeldir :D her neyse, tadını çıkarın ve ne düşündüğünüzü bana bildirin
^^

Geçen bölümle ilgili yorumlarınız için hepinize teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız! \(^o^)/

Coooni Ps, lexicon63738, CassieRenee333, hateme101, Danglingfeet, juliaLestrange, blackcreed11, red, sakurarules4eternity, just because u said so, everlastingtrueromance, Obey the Muse, T K tnbh tw, EvangelineJenner, Peeca151, Polki, Bubbles of Colours, henniy, LightJinx512, motherofallrandomness, ChateauBriand, FutureMrs Lewis, Brobro, Carvertown, SavageGraceX, lkdv, Never a Writer, Attraction, Guest, ColorMeLovely28, DraxThePacifist, Born in 20th Century, satoz, Queeny kk, YoursAnnie, McKenzie Vallir, Zeehana, Mc111, Anuir, Shina90, lumilinna, stellulam, AnnaOxford, Ari Goddess of Night, mshccs, Bella Elizabeth, lostbirdy, Mixy Mint, cathy loves heath, HellolamGracie, megs, Misafir, Lara, lala, lily786, jen103, Misafir, amr56

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Otuz Üçüncü Bölüm: Acı İçindeymiş Gibi

Hermione gözlerini sarı gözlere kırpıştırırken üzerine bir şok çöktü.

" *Lupin?"*

Gerçekten de, Kolordu'nun siyah üniformasını giymiş olan kurt adam, kediotu yamasının içinde durdu ve yüzünde memnun bir sırıtış vardı.

"Başka kimi bekliyordun?"

Hermione'nin gözlerine sıcak yaşlar hücum etti boğazının yanıp daraldığını hissetti. Duygularına yenik düşerek kendini kurt adama attı. Yüzünü onun göğsüne gömerken kolları sıkıca beline dolanmıştı. Lupin kollarını hızla Hermione'ye doladı ve onu koruyucu bir şekilde tuttu. Hermione'nin gözyaşları gömleğini ıslatırken, baraj yıkıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"," diye mırıldandı Lupin'in hırıltılı sesi. "O kadar da kötü olamaz, değil mi?"

Hermione onun siyah üniforma gömleğine acıyarak burnunu çekti. "Nerelerdeydin?"

Kurt adam neşesiz bir şekilde güldü. "Seninle aynı durumdayım. Teşhir edildim."

Hermione başını kaldırıp ona baktı. Lupin'in sarı gözleri onu sakince izlerken, dudaklarından rahatlatıcı bir gülümseme sarkıyordu. Onu kucağından bıraktı ve koluyla yanaklarındaki gözyaşlarını nazikçe sildi.

"Şimdi anlat bana," dedi Lupin usulca. "Sana ne oldu?"

Hermione'nin alt dudağı tehlikeli bir şekilde titredi, gözlerinde yeni yaşlar birikti. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Söylerken sesi hâlâ titriyordu,

"Tom... Ben bir şey yaptım ve o bunu onaylamadı..."

Kurt adamın gözlerinde alev alev yanan bir ateş vardı. Öfkeli bir hırıltı hatlarını bükerek jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı. Eğer aya ihtiyacı olmasaydı, Hermione Lupin'in o anda bir kurda dönüşeceğinden emindi.

"Riddle?" diye hırladı. "O piç seni ele mi verdi?" Hermione

başını sallamak zorunda kaldığında midesi sıkışmıştı. "Neden?

Neden yaptı bunu?"

Hermione'nin dudaklarında kasvetli bir gülümseme kıvrıldı. "Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Lupin'in parmakları, kalçasındaki kılıfında asılı duran asanın etrafında öfkeyle büküldü. "Hayır. Hiç önemi yok. O sefil bok parçası!"

Hermione bir şeyin parmaklarını ısırmasıyla irkildi. Yere baktı ve Lupin'e kocaman siyah bir köpeğin eşlik ettiğini ancak şimdi fark etti. Tüyleri yırtık pırtık ve vahşi görünümlüydü ama Hermione'ye göz kırparken gözlerinde zeki bir parıltı vardı. Onun ilgisinden hoşlanan köpek, burnunu kendini beğenmiş bir şekilde Hermione'nin eline sürttü.

"Ah evet," dedi Lupin alaycı bir ifadeyle. "Snuffles'la tanışın. O bir köpek."

"Bunu görebiliyorum," diye yanıtladı Hermione, beceriksizce köpeğin başını okşayarak.

Kuyruğu mutlulukla sallandı ve yüzünde bir gülümseme oluştu. Lupin'e , "O bir kurt adam değil, değil mi?" diye sordu.

Bunun üzerine Lupin bir kahkaha attı. "Hiç dönüşmüş bir kurt adam görmediğini söyleyebilirim, değil mi? Dolunay bile değil."

Ona genişçe sırıtırken keskin dişleri parlıyordu. Sonra köpeğin kulaklarından birini ve "Hayır, bu sadece sıradan, aptal bir köpek" dedi.

Kara köpek arkasını döndü ve kurt adamın parmaklarından bir ısırık aldı. Lupin çekildi, hâlâ gülüyordu. Hermione onların maskaralıkları karşısında kaşlarını kaldırdı. Köpek Lupin'e olan ilgisini çabucak kaybetti ve tırısla Hermione'ye geri döndü. Onun yanına oturdu, kulakları dikilmişti ve bir nöbetçi gibi görünüyordu.

"Hermione." Lupin'in sesi yeniden ciddileşti. "Seni dışarı çıkarmanın bir yolunu bulduk. Seni içinden geçirebilecek modifiye bir Portkey'imiz var. Hogwarts'ın koğuşları."

Hermione iri gözlerle ona baktı. "Yani koğuşları geçebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Evet. Kilitleme normal Portkey'lerin çalışmasını engelliyor." Lupin'in bakışları ön kolundaki Karanlık İşaret'e kaydı. "Bizim Portkey'imiz daha güçlü.. biraz da daha karanlık, ama ne yapabilirsin ki? Çalıştığı sürece sorun yok."

Hermione alt dudağını kemirdi. "Tamam..."

Kurt adam onun yüzündeki çatık kaşlara baktı ve sakinleştirici bir ifadeyle, "Cidden, güvenli olduğundan oldukça eminim," dedi.

"Sorun o değil," diye fısıldadı Hermione usulca. Bakışları Hogwarts'ın şatosunda dolaştı. "Burada kendimi evimde hissettim."

Lupin yaklaştı ve bir kolunu nazikçe omuzlarına doladı. "Hepimiz yaptık."

Hermione onun yanına doğru eğildi. "Sirius'un beni hâlâ istediğinden emin misin? Çok fazla sorun çıkarıyorum."

Kocaman siyah köpek Hermione'nin eline sokuldu ve Lupin güldü, "O çılgın herifi tanımıyorsun. Bu şey tam ona göre."

Hermione dalgınca köpeğin başını okşadı ve güvensizce cevap verdi, "Ama çok kötü batırdım. Senin harcadığın onca çabaya ve aldığın risklere değmem."

Bu kez hararetle "!" diye ısrar eden Lupin değildi.

Hermione irkildi ve etrafına bakındı. Kara köpeğin birkaç saniye önce oturduğu yerde şimdi bir adam duruyordu. Uzun siyah saçlı, yakışıklı ve uzun boylu Sirius Black sanki ortaya çıkmıştı. Yıpranmış yeşil parkası ve yıpranmış kot pantolonuyla, Lupin'in siyah üniformasıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Dostum," diye homurdandı kurt adam hayal kırıklığı içinde. "Sana yapmamanı *söylemiştim*. Bu çok tehlikeli."

Sirius sadece omuzlarını silkti, hiç de özür dilermiş gibi görünmüyordu. Lupin yenilgiyle içini çekti, "Seni yanıma almam için benimle konuşmana izin vermemeliydim."

"Ah, *hadi* ama." Sirius genişçe sırıttı. "Nerede senin macera anlayışın?"

"Sen bir... bir Animagus musun?" Hermione titreyerek ağzından kaçırdı.

Sirius ona döndü. Göğsünü sıvazladı ve gururla, "Emin ol öyleyim. En iyisiyim."

Lupin gözlerini devirdi ama yorum yapmadı. Hermione Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın liderine bakarken kalbi birkaç kez çarptı.

"Buraya gerçekten geldin mi? Benim için mi?"

Sirius sırıttı. "Elbette. En sevdiğim cadı için her şeyi yaparım." Hermione

utanarak, "Ama ben gerçek bir cadı değilim," diye hatırlattı.

"Sen . Sen bizden birisin."

Gözleri tehlikeli bir şekilde gıdıklanıyordu ama yine de gülümsedi. Hızla Sirius'a doğru ilerledi ve onun göğsüne çarptı. Ona sıkıca sarıldı ve kollarının onu sardığını hissettiğinde daha da yakınlaştı.

"Seni yakalayacağıma inanmıyordun, değil mi?" Sirius'un derin sesi ona nazikçe fısıldadı.

Hermione yarı hıçkırık, yarı kahkahayla boğuldu. Sirius ona doğru eğildi ve başına dikkatli bir öpücük kondurdu.

Hermione adamın kucağında eriyip giderken, Tom'un öfkesi öfkeyle kaynıyordu. Sırtını seranın arka tarafına dayayarak

duvara yaklaştı, asası elindeydi. Kaleden gizlice çıktığını gördüğü Çamurkan'ı takip etmek iyi bir karardı.

Tom, Hermione'nin, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye fısıldadığını duydu.

Siyah saçlı adama bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tom onu tanımakta hiç zorlanmadı. Bu, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın lideri Sirius Black'ti. Hermione ne zamandan beri Black'i tanıyordu?! Tom'un düşünceleri hızla akıyordu. Black'in Hermione'ye sarılışını izlerken gözlerinde ölümcül bir parıltı dans ediyordu.

"Seni alacağımıza söz verdim," dedi Black Hermione'ye.

Şimdi mi? Tom kızgınlıkla merak etti. Bu ne zaman olmuştu? Hermione adamdan uzaklaşarak kucaklaşmayı sonlandırdı.

"Evet, öyle yaptınız. Teşekkür ."

Tom bundan hiç hoşlanmamıştı. Hermione ne zamandır Zümrüdüanka Yoldaşlığı'yla iletişim halindeydi? Bakışları Siyah'tan kurt adama kaydı. Remus Lupin de mi bu işin içindeydi?

"Gitmeye hazır mısın? Toplandın mı tatlım?" Black'in sesi Tom'un düşüncelerini böldü.

Tatlım?! Tom yeni bir öfke dalgasına kapıldı. Tam olarak *neydi* Black'ten Hermione'ye mi?

"Hemen gitmemiz mi gerekiyor?" Hermione endişeyle sordu.
"Hogwarts'ta halletmem gereken bir şey var. Bitmemiş bir iş."

Yanıt olarak Black'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir şey başlattım. Bu şekilde bırakamam."

Hayır, Hermione gidemezdi. Tom öfkeyle gözlerini ona dikti. Buna izin vermeyecekti.

"Lütfen," diye araya girdi Lupin. "Eğer sizi tutan yersiz bir sadakat ise... İnanın bana, Riddle buna değmez. Tüm bunlardan sonra, sen-"

"Mesele o değil," diye araya girdi Hermione. "Tom'un ne olduğunu biliyorum. Onu savunduğumu duymayacaksınız."

Tom'un parmakları asasının etrafında büküldü. Bir dahaki sefere onunla yalnız kaldığında Hermione'yi lanetleyecekti.

"Sonra ne olacak?" Siyah umutsuzca sordu. "Seni geri tutan ne?"

Hermione endişeyle adama baktı ama cevap vermedi.

"Hermione," diye ısrar etti Lupin. "Ne yapman gerektiğini *düşünüyorsun* bilmiyorum ama bu çok tehlikeli. Kimseye yardım borçlu değilsin. Bırak kendi başlarının çaresine baksınlar."

"Bunu kimse için yapmıyorum." Hermione'nin gözlerinde soğuk bir parıltı belirdi ve sesi taş gibi sertleşerek tısladı, "Bunu yapmak zorundayım. Tom'un bundan kurtulmasına izin veremem."

Neyle kaçacak? Tom'un öfkeli büyüsü içinde .

Kurt adam içini çekti, "Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bir görevdesin, değil mi?"

Hermione Lupin'e baktı. "Sanırım öyle de diyebilirsiniz."

"Anlıyorum," diye kıkırdadı adam neşesizce. "Kolordu'da bir şey öğrendiysem, o da bir askerle görevi arasına girmemektir... yine de burada kalamazsın. Görevinizi bırakmanızı istemeyeceğim ama yeniden toplanma zamanı geldi."

Tom Hermione'nin tereddüt ettiğini gördü. Çamurkan bir şey söyleyemeden Black sertçe, "Burada kalmana izin vermeyeceğim," dedi.

"Bana kızgın mısın?" Hermione çekingen bir tavırla sordu.

Kız alt dudağını kemirerek çekingen çekingen Black'i süzdü. Tom sinirli bir şekilde, Hermione'nin bazen istediğini elde etmek için korkmuş Melez kartını oynayıp oynamadığını merak etti.

"Kızgın değiliz," diye güvence verdi Lupin. "Sadece endişeliyiz."

Hermione utangaç tavrında ısrar ederek, "Özür dilerim," diye nefes aldı.

"Sorun değil." Black bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Halletmen gereken bazı yüklerin var. Seni suçlayamam." Hermione'nin alnına hafifçe vurdu ve ekledi, "Seni engellemek istemiyorum ama bu bana güvenmelisin. Biz arkadaşız, değil mi? Seni güvende tutmak istiyorum."

Arkadaşlar... Hermione neden Black'i tanıyordu *ki*? Tom derin bir nefes alarak yaklaşan öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Bunu nasıl gözden kaçırabilirdi?

"Söz veriyorum," diye onu ikna etmeye çalıştı Black. "Hogwarts'ta başarman gereken çılgın görev her neyse onu bitirmene yardım edeceğim. Ama şimdilik
bizimle geleceksin."

Tom'un öfkesi tehlikeli bir şekilde alevlendi. Black ne cüretle Hermione'ye emir verebileceğini sanıyordu? Kızın boyun eğip usulca başını sallamasını öfkeyle izledi. Son zamanlarda *Tom* ona bir şey söylediğinde hiç itaat etmiyordu.

"Ayrılmadan önce..." diye yorumladı kurt adam.

Tom kuşkuyla Lupin'in cebinden bir asa çıkarıp Hermione'ye uzatmasını izledi.

"Eminim bunu kaçırmışsındır." Aptal kurt adam genişçe sırıttı.

Hermione şaşkınlıkla elindeki asaya baktı. Tom kestane ağacından yapılma asayı elbette tanımıştı. Bu ona verdiği asaydı.

"Nereden buldun onu?" Hermione Tom'un düşüncelerini dile getirdi.

"Evet," diye mırıldandı Black. "Bunu ne zaman ?"

Lupin kıkırdadı. "Seninle burada buluşmadan önce McGonagall'la konuştum, Hermione. Bunu bana o verdi."

Hermione'nin kaşları havaya kalktı, Tom'unkiler de öyle. "McGonagall mı?"

Black kurtadamı şüpheyle taradı. "İkinizin bu kadar kanka olduğunuzu bilmiyordum."

Lupin omuz silkti, hâlâ sırıtıyordu. "Ne diyebilirim ki? Ben bir insanım."

"Evet doğru," diye alaycı bir şekilde homurdandı Black. Sonra omuz , "Gitme zamanı."

Adam cebinden eski bir Muggle feneri Tom'un gözleri büyüdü. Bir Portkey'nin mavi ışığında parlıyordu. Tom, Hermione*'yi gerçekten* sürükleyerek götüreceklerini fark etmemişti.

"Buraya gel." Black Hermione'ye yaklaşmasını işaret etti. "Hepimiz ona dokunmalıyız."

Çamurkan'ın Siyah'a ve Portkey'e doğru adım atışını izlerken Tom'un omurgasından buz gibi bir şey geçti. Bir sonraki şey
Tom'un bir şekilde saklandığı yeri terk ettiğini ve öfkeli bir şekilde tükürdüğünü biliyordu,

"Dur!"

Hermione ona doğru döndü, kıvırcık saçları çılgınca uçuşuyordu. İki erkek arkadaşı anında asalarını çekti.

"T- Tom?" Hermione kekeledi. "Burada ne işin var senin?" Tom

onunla alay etti. "*Ben* mi? *Senin* burada ne işin var?"

"I..."

Hermione'nin gözleri arayışla onun üzerinde gezinirken, Tom'un parmakları asasını sıkıca kavradı. Bir karara varmış olmalıydı, çünkü güzel yüzündeki ilk şaşkınlık yerini soğukluğa bırakmıştı. Bir sonraki konuşmasında Hermione'nin sesi acı verici bir şekilde mesafeliydi,

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Tom'un öfkesi tavan yaptı ve ona bağırdı, "Sen bana aitsin! Öylece kaçıp gidemezsin."

Lupin hırlayarak dişlerini gösterdi. "Hermione'nin senin iznine ihtiyacı yok!"

Tom kurt adama küçümseyen bir bakış fırlattı ve hiçbir cevap vermedi. Sonra öfkeli bakışları tekrar Çamurkan'a kaydı.

"Hermione, onlarla gitmiyorsun," diye emretti. "Sana kalmanı emrediyorum."

Tom bunu pekiştirmek için aralarındaki bağı acımasızca çekti. Hermione acı içinde soludu ve sol ön kolunu tuttu. Anında Black'in kolu omuzlarına dolandı ve onu sabitledi. Tom adamın Hermione'ye dokunduğunu görünce neredeyse hırlayacaktı.

"Hermione'ye davranmaya nasıl cüret edersin?!" Black tersledi. "Buna hakkın yok-"

Hermione'nin kolundaki eli onu durdurdu. Tom, Black'e bakarken yüz hatlarına minnettar bir gülümsemenin nasıl dokunduğunu izledi.

"Sorun yok."

Tom'a döndü ve gülümsemesi çabucak kayboldu. Onun yerine alnında onaylamayan bir kaş belirdi ve "Şansın vardı Tom. Ve sen bunu mahvettin. Ben de onlarla gidiyorum."

Kadının sözleri Tom'un sihrinde garip bir titreme yarattı. Öfkeyle bunu görmezden geldi ve "Hayır, değilsin," diye hırladı.

Hermione sanki onun fikrinin hiç önemi yokmuş gibi omuz silkti. Herhangi bir cevap verme ihtiyacı bile hissetmedi. Bunun yerine Black'e döndü ve sesini sıkıca kontrol ederek şöyle dedi

"Sanırım gitme vakti geldi."

Tom asasını kaldırarak onu kalmaya zorlamaya hazırlandı. Bunu gören kurt adam, sanki onu koruyabilecekmiş gibi Hermione'nin önüne geçti. Tom onunla alay etti.

"Benimle dövüşebilirsin," diye hırladı Lupin. "Belki kazanırsın, belki de kaybedersin. Her iki durumda da Hermione'nin kaçmak için yeterince zamanı var."

Tom'un çenesi öfkeyle sıkıştı. Kurt haklıydı. Siyah'ın elindeki Portkey'e baktı. Hermione'nin ona dokunması yeterliydi ve gitmiş olacaktı.

"Bizi takip etmeyi aklından bile geçirme," diye uyardı Lupin'in kaba sesi. "Eğer Hermione'ye yaklaşırsan, seni etkisiz hale getirecek ekibi bizzat ben yönetirim, Riddle. İyi bir düellocusun, ama sayıca az olduğunda, sayıca az olursun."

Lupin'in arkasından Hermione şimdi de Portkey'e uzanıyordu. Parmakları meşaleye gittikçe yaklaşırken Tom gerildi. Öylece çekip gidemezdi. Bakışları onun elinden Hermione'nin yüzüne kaydı.

"Hermione..." Tom boğuk bir sesle konuştu ve sesi aniden titredi, neredeyse panikledi.

Hermione kahverengi gözlerini ona dikti. Kadının yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Tom onunla göz göze ve ağzı açılıp kelimeler dökülürken kendini durduramadı,

"Hermione... *Lütfen*, gitme."

Adam ona yalvarırken kadın kaşlarını çattı. Tom neler olduğunu bilmiyordu. Hiç yalvarmadı. Ama ona izin vermeyecekti.

onu terk etti. Onun *gidebileceğini* bilmiyordu.

"Ben-" Onun kalması için her şeyi söyleyebilirdi. "Özür dilerim."

Hermione'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ona bakakaldı. Tom sadece onun artık Portkey'e uzanmadığını fark etti. İçinde bir umut kabarıyordu.

"Ben... Söz değişeceğim ve sana daha iyi davranacağım. Sana burada *ihtiyacım var*. Benimle olmana."

Tom, Hermione'nin gözlerini kapamasını ve birkaç damla gözyaşının yanaklarından aşağı süzülmesini izledi. Kalın kalın yutkundu. Bir an sonra gözlerini açtı. Ona bakarken kararlılıkla .

"Umurumda değil." Hermione'nin keskin gözleri Tom'un gözlerini delip geçerken Tom kanının buza dönüştüğünü hissetti. "Artık sana ihtiyacım yok."

Bununla birlikte, aceleyle Portkey'e uzandı. Parmakları meşaleye dokunduğu anda Black asasını salladı ve de havada kayboldu.

Lupin'in yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. "Görünüşe göre o artık sana ait değil."

Bu veda sözleriyle birlikte cebinden yedek bir Portkey çıkardı. Bir saniye sonra kurt adam gitmiş ve geriye sadece Tom kalmıştı.

Hermione, Portkey tarafından çekilirken gözlerini kapattı. Yolculuk birkaç saniyeden fazla sürmedi. Hermione aniden ayaklarının sert bir zemine çarptığını hissetti ve tökezledi. Dengesini tamamen kaybetmeden önce biri omzunu kavradı.

"İyi misin?" Sirius ona gülümsedi.

Hermione Tom'la yüzleştiği için titriyordu. Özrü onu çok etkilemişti. Ama yalan söylüyordu. Onu kullanmaya ve taciz etmeye devam edebilmek için kendisiyle kalması için kandırmak istiyordu. Hermione onu düşünerek zaman kaybetmeyecekti. Kendini toparladı ve Sirius'a gülümsedi.

"Evet. Teşekkür ."

Hafif bir patlama duyuldu ve Lupin birdenbire ortaya çıktı. Suratında acımasız bir gülümseme belirdi ve asası elinde duruyordu.

"Öyle mi..." Hermione çekingen bir tavırla sordu. "O iyi mi?"

Lupin asasını hızla kılıfına yerleştirdi. Sarı gözleri hâlâ tehlikeli bir şekilde parlıyordu ama onu tararken yüz hatları yumuşamıştı.

"Maalesef, evet."

Hermione başını salladı ama daha fazla yorum yapmadı. Onun yerine çevrelerini inceledi. Uzun ağaçlar güneş ışığını engelliyor, yeşil yaprakları rüzgârda usulca sallanıyordu. Hava baharatlı bir toprak kokusuna gebeydi. Hermione derin bir nefes aldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gerçekten başarmışlardı!

"Haydi," dedi Sirius'un neşeli sesi.

Hermione'nin elini tuttu ve onu yanına çekti. Lupin arkalarından geldi, yumuşak adımları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Üçlü ormanda dolaşırken Hermione kendini hiç kadar özgür hissetmemişti.

Çok uzun sürmedi ve orman inceldi. Bir açıklığa çıktılar ve Hermione barakaları tanıyınca yüreği hopladı. Kurtadam üssüne yaptığı son ziyaretten bu yana pek bir şey değişmemişti. Tek katlı birkaç bina iki sıra halinde düzgünce dizilmiş, daha büyük bir merkez binaya doğru uzanıyordu. Hermione rüzgârda dalgalanan bir bayrak gördüğünde genişçe gülümsedi. Bayrakta Kolordu'nun amblemi, sarı aya doğru uluyan siyah bir kurt gururla gösteriliyordu.

Sirius ona gülümseyerek, "Sana söylemiştim," dedi. "Burada güvendesin."

Ana binanın önünde yalnız bir figür onları bekliyordu. Adamın yanına vardıklarında Lupin onu selamladı. Hermione masumca gözlerini kırpıştırarak hırçın görünüşlü adama baktı ve yüzünde bir gülümseme oluştu.

Albay Greyback korkutucu bir figür çiziyordu. Uzun ve iri cüssesiyle Hermione'nin üzerinde yükseliyordu. Greyback'in gözleri açlıkla Hermione'nin üzerinde gezinirken, jilet gibi keskin pençeleri güneş ışığında korkutucu bir şekilde parlıyordu. Muhtemelen bu pençelerle birinin boğazını parçalayabilirdi ve tehlikeli sırıtışı da bundan zevk alacağını ilan ediyordu.

"Hermione Rookwood," diye hırladı sürü lideri. "Değişmişsin, değil mi?"

Adamın sesindeki uğursuz tınıya rağmen Hermione ona dişlerini göstererek sırıttı.

"Çok Özlü İlaç gitmiş," dedi ona, yüzünü işaret ederek.

Greyback gözlerini ona dikmiş, onu değerlendiriyordu. Yavaşça onun etrafında döndü, adımları yumuşak ve yırtıcı bir verimlilikle ölçülmüştü. Hermione onun keskin pençelerinin omzunun üzerinde gezindiğini hissetti. Greyback bir sonraki kurbanının kokusunu alan bir canavar gibi havayı kokladı. Sonra adam tekrar Hermione'nin önünde durdu ve sırıtarak sivri dişlerini gösterdi.

"Hâlâ aynısın," dedi sürü lideri . Hermione kıkırdadı. "Ne

bekliyordun ki?"

Greyback başını kaşıdı. "Bilemiyorum. O lüks okulunda çok fazla zaman geçirmişsin. Yumuşadığını sanıyordum."

"Evet." Hermione omuz silkti. "Sonunda o kadar da havalı

değildi." "Duydum," diye tısladı Greyback. "O budalalar sana

kötü mü davranıyor?" "Ben iyiyim," diye çabucak teminat verdi.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Kurt adam küçümseyici bir tavırla burnunu ve "Hepsini ısırmalıydık" diye öğüt verdi.

"Sevgili ," diye söylendi Sirius, alaycı bir üzüntüyle başını sallayarak. "Hermione *medeni* bir insan. Etrafta dolaşıp insanları ısırmayız."

Greyback ona bilgece, "Bu senin ilk hatan," dedi.

Sirius onu teselli edercesine omzuna vurdu. "Otorite figürü olmayı nasıl *başardın*?"

Greyback ona doğru hamle yaptı ama Sirius bunu bekliyordu ve dans ederek yoldan çekildi. Sürü lideri şakalaşmaya olan ilgisini çabucak kaybetti ve dikkatini Lupin'e çevirdi. Şimdi ciddi olan Greyback sordu,

"Küçük kurtarma görevinizde herhangi bir sorun var mı, Kaptan?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Lupin. "Her şey planlandığı gibi gidiyordu."

Greyback başıyla onayladı. Sonra mavi gözleri yakınlardaki bir grup askere kaydı ve içlerinden birine havladı,

"Hey, Pucey. Buraya gel."

Açık sarı saçlı bir adam koşarak yanlarına geldi. Diğer kurtadamlar gibi o da Kolordu'nun siyah üniformasını giyiyordu. Hermione onun üniforma gömleğinin yakasında iki yeşil şivron gördü. Greyback'in önünde hazır olda duran sarışın adam hızla selam verdi.

"Pucey, Bayan Hermione'yi kontrol etmeni istiyorum," diye emretti Greyback.

"Evet, efendim."

Greyback'in dikkati Hermione'ye döndü. Onu omzundan tuttu ve, "Yanlış anlama ama kedinin sürüklediği bir şeye benziyorsun. O yüzden Onbaşı Pucey'le git." Greyback Hermione'yi içtenlikle sarışın adama doğru itti.

"O eğitimli bir Savaş Tıbbi Teknisyeni. Elimizdekilerin en iyisi. Emin ellerdesiniz."

Hermione ihtiyatla adama bakarak Pucey'nin yanına gitti. Greyback onun tereddütüne güldü, "Merak etme. Seni alması için iti sonra gönderirim."

"Hey," diye cevap verdi Sirius öfkeyle. "Buna içerliyorum."

Greyback keskin dişlerini göstererek ona sırıttı. "Ama sen bir köpeksin, değil mi?"

Sirius oflayıp pufladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece ara sıra."

Greyback yüksek sesle güldü, ama sakin bir ses Hermione'nin dikkatini onlardan uzaklaştırdı, "Bayan Hermione?"

Yanında duran sarışın adama baktı. Asker barakalardan birine doğru işaret etti.

"Lütfen, beni takip edin."

Hermione isteksizce itaat etti. Lupin'i, Sirius'u ve hatta Greyback'i geride bırakmaktan hoşlanmıyordu. Temkinli bir şekilde askerin peşinden barakalardan birine girdi. Asker onu küçük bir odaya götürdü. Hermione'nin burun delikleri hemen antiseptik kokusunun saldırısına uğradı. İlaç dolapları, pansuman malzemeleri ve bir dizi iksir şişesi gördü.

Pucey bir muayene masasını işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi.

Hermione ona uydu ve masanın üzerine zıpladı. Ayaklarını sarkıtarak Pucey'nin gazlı bezle dolu küçük bir metal rafı yuvarlamasını izledi. Birkaç iksir şişesi bitti.

"Herhangi bir şekilde yaralandın mı?" diye sordu kurt adam. "Bilmem gereken bir yaran var mı?"

Hermione başını salladı. "Hayır, ben iyiyim."

Pucey ikna olmuş görünmüyordu ve asasını Hermione'nin üzerinde sallamaya devam etti. Hermione asanın büyüsünün üzerinde dolaştığını hissedince ürperdi. Onbaşı konsantrasyon içinde dudaklarını büzdü ve asayı Hermione'nin omzunun üzerinde gezdirdi.

"Sağ omzuna bir şey mi oldu?"

Hermione isteksizce, "Evet," diye itiraf etti. "Yerinden çıkmış."

Pucey kaşlarını çattı. "Çıkık...? Peki nasıl bir tedavi gördünüz?"

"Şey... Dobby'den onu sıfırlamama yardım etmesini istedim."

Adamın yüzündeki çatık kaşlar derinleşti ve şüpheyle sordu: "Hangi büyüyü kullandı?"

"Oh, hayır." Hermione başını salladı. "Büyü falan yok. Sadece kolumu çekti ve sonra eklem yerine oturdu."

"Omzunu geri mi soktun?" Pucey ses tonundaki hoşnutsuzlukla tekrarladı. Onun başını sallaması üzerine derin bir iç çekti. "En azından eklemi sabitlemeye çalıştın mı? Kolunu birkaç gün kullanmamalısın."

"Sarmaya çalıştım," dedi Hermione ve yanaklarına utanç dolu bir kızarıklık yayıldı. "Ama bandaj tutmadı... ve ev işlerimi yapmam gerekiyordu."

"Anlıyorum..."

Pucey asasını bir kez daha Hermione'nin üzerinde salladı, büyü havada dalgalanıyordu. Hermione ürperdi ve elleri gergin bir şekilde muayene masasının kavradı. Bir süre sonra Pucey asasını indirdi.
Bakışlarındaki şüpheyle sordu,

"En son ne zaman gerçek bir doktora göründünüz, Bayan Hermione?"

Hermione yere baktı, içinde bir utanç kabarıyordu. Adamın gözleriyle karşılaşmak istemeyerek omuzlarını silkti. Hermione üzerinde asılı duran kirli elbisenin son derece farkındaydı. Kurt adama nasıl göründüğünü hayal etmek bile istemiyordu.

" yok," diye yatıştırdı adamın sesi.

Hermione Pucey'ye baktı. Keskin dişlerini sırıtarak gösteriyordu. "Bu bir şey değil. Görevden dönen bazı çocukları görmelisin. Vahşileştiklerini sanırsın."

Asasını Hermione'nin omzunun üzerinde ustalıkla salladı ve Hermione acının yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebildi. Rahatlayarak iç çekti.

"Yani Jen'i son gördüğümde..." Pucey Hermione'ye baktı. "Jen'i tanıyor musun? Uzun boylu, esmer, serçe parmağıyla seni öldürebilecekmiş gibi görünen? ...ki öldürebilir, seni temin ederim."

Sahte bir endişeyle gözlerini büyüttü ve Hermione kıkırdamak zorunda kaldı. Tatmin olan Pucey, Hermione'nin omzuna bir bandaj sardı. Bir yandan da gevezelik etmeye devam ediyordu,

"Her neyse, Jen son kez bir göreve gittiğinde iki ay boyunca geri dönmedi. Kimse peşinde olduğunu bilmiyordu. Ama sonunda döndüğünde, Merlin ve Circe'e yemin ederim, onu gördüm ve dolunay olduğunu ve fark etmediğimi düşündüm. Jen çok *kötü* görünüyordu."

Pucey, Hermione'nin bandajını tutturmak için birkaç klips kullanırken genişçe sırıttı. Sonra da Bellatrix'in Hermione'nin ön kolunda bıraktığı yanıkları dikkatle inceledi.

"Bunlar kaç yaşında?"

Hermione çekingen bir tavırla, "Birkaç gün," diye cevap verdi.

Pucey düşünceli bir şekilde başını salladı ve bir kap merhem aldı. Merhemi yanıklara dikkatlice sürmek için bir pamuk kullandı. Biraz acıttı,

Ama Hermione bunu fark etmedi bile, dikkati tekrar Pucey'nin hikâyesine çekilmişti.

"Jen geri döndüğünde," dedi kurt adam. "Ona bir kontrol yapmam gerekti. Ve bunu yaptığımda beni gerçekten ısırdı." Hermione'ye orantısız bir sırıtış fırlattı. "Tahrik olmadan. Aynen öyle. Yani, zaten bir kurtadam olduğum için şanslıyım, yoksa gerçekten kızgın."

Gülüşü bulaşıcıydı ve Hermione de sırıttı. Pucey asasına uzandı ve bir kez daha teşhis büyüleri Hermione'nin üzerinden geçti.

"Bazı eski kırıklar var ve burada ve orada bazı büyü hasarları hissedebiliyorum, ama hepsi oldukça iyi iyileşti." Ona güven verici bir gülümseme fırlattı. "Endişelenecek bir şey yok."

Hermione usulca başını salladı. "Teşekkür ."

Pucey ön kolundaki Kara İşaret dövmesini dikkatle sordu: "Bu hala biriyle bağlantılı mı?"

Hermione tereddütle, "Evet," diye itiraf etti.

Hermione'nin derisindeki çirkin ize kurt adamın yüzünde iğrenmiş bir ifade belirdi. "Senin için bundan kurtulmayı çok isterdim ama korkarım o kadar kolay değil."

" değil." Hermione omuz silkti. "Ustam bana burada ulaşamaz."

Pucey 'efendi' kelimesini duyunca hafifçe irkildi. Cevap veremeden kapı çalındı. Pucey'nin davetiyle kapı açıldı ve Sirius yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Hermione," coşkuyla selamladı.

Sirius onun yanındaki muayene masasına oturdu ve parkasının ceplerini karıştırmaya başladı. Artan kafa karışıklığıyla

Hermione onun bir cebinden parlak kırmızı bir lolipop çıkarmasını izledi. Kendinden oldukça memnun görünen Sirius ona şekeri . Hermione lolipopu beceriksizce kabul etti.

"Ne?" Sirius Hermione'nin şaşkınlığını görünce haykırdı. "Sevgili Merlin, bilmiyor musun? Doktor ziyaretinin sonunda bir lolipop almanız gerekir, yoksa ilaç işe yaramaz." Hermione'ye bir
Pucey'e sitem dolu bir bakış attı. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Kurt adam gözlerini devirdi, belli ki Sirius'un coşkulu davranışlarına alışkındı. "Ben de *sana* gülünç olduğunu söylemiştim."

Sirius alaycı bir öfkeyle göğsünü sıktı. Hermione lolipopun ambalajını çıkardı ve iki adamın atışmalarını izlerken keyifle emdi. Sirius'un yüzündeki sırıtma, bakışları Pucey'üzerinde gezinirken azaldı. Pucey'e endişeli bir kaşını kaldırarak sordu,

"Ee? Benim cadı kadınım nasıl?"

"Bu şartlar altında o iyi. Biraz sarsılmış ama ciddi bir şey yok."

"Güzel," diye rahat bir nefes aldı Sirius. Sonra Hermione'ye baktı. "Sana birkaç kıyafet alsak ve sonra da sağ salim dönüşünü kutlasak nasıl olur? Sanırım hâlâ birkaç şişe Firewhiskey'miz var." Pucey'e bir bakış attı ve "Gerekiyorsa sen de gelebilirsin," diye izin verdi.

"Teşekkür . Ne kadar cömertsiniz," diye karşılık verdi Pucey kuru bir sesle.

†

"Hayır. Hayır, bu hiç olmaz."

Sirius yüzünde titiz bir ifadeyle Hermione'yi kısık süzdü. Hermione kendine baktı. Sirius onu ve Lupin'i kışlanın üniforma deposuna sürüklemişti.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi adama. "Bu iyi, sağlam bir kumaş. Oldukça da sıcak tutar."

Ellerini siyah savaş pantolonunun üzerinde gezdirdi. O elbiseden kurtulmak çok iyi . Yine de en iyi kısmı gömleğiydi. Hermione kollarını saran uzun, siyah kollara bakarken sırıttı. Karanlık İşaret artık görünmüyordu.

"Urg." Sirius yüzünü buruşturdu. "Şimdi *onlardan* biri gibi görünüyorsun."

Başparmağını Lupin'e doğru savurdu ve kurt adamın siyah üniformasına burnunu kıvırdı. Lupin arkadaşına gözlerini devirdi.

"Burada ne bulacağımızı umuyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Sirius siyah bereler ve asa kılıflarıyla dolu bir rafı karıştırırken. "Daha renkli bir şey mi?"

Lupin bıkkınlıkla içini çekti. "Hiç Kolordu'nun üniformalarına baktın mı?"

Hermione yeni giysilerinden hâlâ çok memnundu. "Elbiseden daha iyi."

"Bir patates çuvalı bundan daha iyi olurdu," diye öğüt verdi Sirius.

Aramayı bıraktı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona doğru bir adım attı. Sonra yıpranmış kot pantolonunun arka cebinden asasını çıkardı.

"Dur, bir şey deneyeyim," dedi ve asasını salladı bile.

Hermione kaşlarını kaldırarak yeni üstünün renginin siyahtan bebek mavisine dönüşmesini izledi. Sonra gömleğin önünde, kocaman yavru köpek gözleri ve ağzında kemiğiyle kahverengi bir çizgi köpek . Sirius'un yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Çok daha iyi."

Hermione usulca kıkırdadı. Lupin kuşkuyla gömleği inceledi. Sonra Hermione'yle eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

"Tamam." Sirius coşkuyla ellerini çırptı. "Şimdi kim bir şeyler içmek ister?"

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Tom yatağına kıvrılmıştı ve yakın zamanda kalkmaya hiç niyeti yoktu. Güneş batıyor, Başöğretmen'in odasını kan kırmızısına boyuyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve daha da sıkı bir top gibi kıvrıldı. Kendini hasta hissediyordu.

Hasta. Hasta. HASTA.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı... ya da düşünmemek için. Şu anda kararsızdı. Hermione gitmişti. Gitmişti. Öylece gitmişti. Ve Tom neden bu kadar hasta hissettiğini bir türlü anlayamıyordu. Hogwarts'tan uzakta olması iyi değil miydi? Hermione çok şey biliyordu. Artık daha fazla karışamazdı. Zaten onun yüzünden Slytherin'in Madalyonu'nu kaybetmişti. Hermione gidince Tom'un planları bozulmadan ilerleyebilirdi. Onun gidişini kutlamalıydı. Bunun yerine, göğsünü hastalıklı, gergin bir his sardı.

"Artık sana ihtiyacım yok.

Hermione lanet bir yalancıydı. Tabii ki ona ihtiyacı vardı. O onun *efendisiydi*. O her şeyiydi, Hermione ise hiçbir şey. Çaresiz bir Mudblood. Hiçliğinin şimdi neden acı verdiğini Tom anlamıyordu. Derin bir nefes aldı ve yorgun bir elini yüzünde gezdirdi.

Neden? Hermionego neden Sirius Black'le birlikte olsun ki?! Onun bu adamla ne işi olduğunu merak eden Tom'un büyüsü ürperdi. Hayır, hayır. *Hayır, hayır!* Tom Hermione'yi kilit altına almalıydı, böylece kimse pis pençelerini onun üzerinde gezdiremezdi. Black'in Hermione'yi nasıl yakın tuttuğunu, sanki onun sahibiymiş gibi kollarını beline doladığını hatırladı. Ve Lupin onu *korumaya* çalışmıştı. Adamdan her zaman iğrenç bir şekilde hoşlanmıştı. Tom bunu engellemeliydi. Tom bunu engellemeliydi.

Hermione'ye karşı çok daha katı olsaydı, belki de kaçmaya cesaret edemezdi.

...ama onun gitmesi Tom'un planları için iyi oldu, değil mi?

Derin bir nefes aldı ve dönüp duran düşüncelerini tekrar rayına oturttu. Hermione onun yolundan çekildiği sürece, ne yaptığının bir önemi yoktu... sonunda iki erkekle birden yatağa girse bile. Bu düşünce Tom'un içini bir titreme kapladı ama aldırmadı. *Ne önemi vardı ki!* Hermione zaten işe yaramazdı. Slytherin'in Hokkası'nı yok eder etmez Mudblood'u parçalara ayırmalıydı. Hayır, ondan önce bile. Hermione onunla düello yapmaya ve onun egemenliğine meydan okumaya cüret ettiği için, Tom onu yere sermeli ve kimin yetkili olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamalıydı.

Büyüsü onun kana susamış düşüncelerini onaylıyordu ama Tom bir şey yapmak yerine kafasına bir yastık geçirdi. Bu çok acınası bir durumdu. Pis bir Mudblood onu bu duruma düşürmeye nasıl cüret ederdi?

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Sana bir tane daha lazım," diye yüksek sesle güldü Sirius.

Kadehi Ateş Viskisi'yle doldurdu ve Hermione'ye uzattı. Genişçe sırıtarak bardağı kabul etti.

"Teşekkürler."

Hermione dinlenme odasındaki masalardan birine rahatça oturdu. Oda Greyback'in sürüsünün tüm üyeleriyle doluydu. Kurtadamların bazıları masalarda oturmuş sohbet ediyor ve gülüyordu. Diğerleri ise telsizden gelen müzik eşliğinde çılgınca dans ediyordu; gerçi ara sıra daha çok bir kavgaya benziyordu.

Hermione ise tamamen eğleniyordu. Sirius şimdi sarhoş bir şekilde müziğe eşlik ederken, Lupin dudaklarından sarkan Hermione'nin kurtarılış öyküsünü kurtadamlardan oluşan bir çembere meşguldü. Şimdiye kadar hikâyeye iki ejderha eklemişti ve

Görünüşe göre Hermione bir tür şövalye zırhı giymişti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sanırım yaşlı Hoggy Warty'yi tekrar görmek hoşuna gitti," diye güldü bir ses.

Hermione başını kaldırdı. koltuğa bir kadın oturmuştu. Oldukça güzeldi ve Lupin'e bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kısa saçları en göz alıcı sakız pembesi rengindeydi.

Kadın Hermione'ye sırıttı. "Adım Tonks. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba. Ben Hermione."

"Evet, biliyorum," diye kıkırdadı Tonks. "Remus bana senin hakkında her şeyi anlattı."

"Evet," diye girdi Sirius. Bir kolunu kadına doladı ve alaycı bir sesle, "Tonks, Lupin'in küçük *kız arkadaşı,*" dedi.

Tonks adama gözlerini devirdi ve hâlâ sırıtarak parmağını salladı. "Aşağı çocuk."

Sirius kollarını havaya kaldırdı ve dramatik bir şekilde haykırdı, "Siz ne zaman *öğreneceksiniz*? Ben bir *köpek* değilim."

Tonks güldü ve ona bir Firewhiskey daha doldurdu. Böylece yatışan Sirius, Tonks'un yanağına bir öpücük kondurduktan sonra titreyerek ayağa kalktı ve derme çatma dans pistine doğru gözden kayboldu.

"Çocukların seni dışarı çıkarabilmesine sevindim." Tonks endişeyle Hermione'yi taradı. "Yaralanmadın, değil mi?"

Hermione kadının endişesinden etkilenerek başını salladı. "Ben iyiyim. Kimse kaçtığımı fark etmedi... Tom dışında, ama Lupin onun beni durdurmasına izin vermedi."

Tonks pembe bir kaşını kaldırdı. "Tom?"

Hermione kısa bir süre tereddüt etti. Tom konuşmaya pek hevesli bir konu değildi. Bakışları elindeki bardağa kaydı ve mırıldandı,

"O benim efendim."

Tonks'un dili yapıştı. "Artık efendin değilim."

Hermione ona baktı. Tonks'un yüzünü cesaret verici bir gülümseme aydınlattı. "O Tom denen kişi her kimse, artık senin efendin değil. Sen kendi kendinin efendisisin."

Hermione'nin ağzının kenarlarında çekingen bir gülümseme belirdi. "Haklısın. Teşekkür ederim."

Tonks bir yudum almadan önce kadehini Hermione'ye doğru kaldırdı. Hermione derin bir nefes aldı ve konuşmayı Tom'dan uzaklaştırmaya karar verdi,

"Sen de kurt adam mısın?"

"Hayır, kurt değil." Tonks güldü. "Ay'a doğru ulumak pek bana göre değil."

Sonra yüzündeki neşe kayboldu ve yerini garip bir şekilde suçlu bir ifadeye bıraktı. Tonks isteksizce itiraf etmeden önce tereddüt etti,

"Aslında... Ben bir Snatcher'ım."

Hermione keskin bir nefes çekti ve şiddetle irkildi. Tonks *Umbridge* için mi çalışıyordu?! Hermione gözlerini kocaman açarak kadına baktı, paniği artmıştı.

"Merak etme," diye yatıştırdı Tonks. "Ben Tarikat'la birlikteyim. Snatcher olayı gizli bir iş."

Hermione, Tonks'u şüpheyle izlerken alt dudağını sıktı. Kadın ona hüzünle gülümsedi. "Aslında bir Seherbazdım. Sonra

Snatchers'ın ofisinden gelen teklifi. Bunu yapmak istemedim...ama bunun iyi bir fırsat olacağını düşündük, bilirsiniz, içeri girmek için bilgi."

"Anlıyorum..."

Hermione düşünceleri karşılaştığı ilk Snatcher'ları düşünürken kalın kalın yutkundu. Ailesini öldürmüşler ve onu Malfoylara satılmak üzere sürükleyerek götürmüşlerdi.

"Özür dilerim." Tonks'un yüzünde perili bir ifade belirdi. "İnan bana, *nefret ediyorum*
o iş."

"İşe yaradı mı?" Hermione dikkatle sordu. "İşe yarar bir bilgi edinebildiniz mi?"

Tonks'un yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Evet. Daha geçen ay, Muggle doğumluların tutulduğu üç merkezin koordinatlarını çaldım. Sirius ikisini açmayı başardı."

Hermione gülümsemeye karşılık verdi. "O zaman buna değer, değil mi?"

†

Bir süre birkaç kadeh daha Firewhiskey içtikten sonra Hermione koltuğuna yığılmış, yorgun bir şekilde esniyordu.

"Hermione?"

Arkasını döndü ve Greyback'in sandalyesinin arkasında durduğunu

gördü. "Haydi," diye sertçe emretti. "Yeterince içtin."

Masanın üzerine yarı uzanmış, elindeki bira şişesinden bir şeyler içmeye çalışan Lupin'e dudak büktü. Sirius sandalyesine yayılmış, başını arkaya atmış ve yüksek sesle horluyordu.

"Bazı muhafızlar," diye küçümseyerek alay etti Greyback.

Hermione'yi kolundan yakaladı, keskin pençeleri gömleğini çiziyordu ve onu yukarı çekti. Hermione yorgun bir şekilde adamı takip etti. Ana binadan çıktılar ve Greyback daha küçük barakalardan birine yöneldi. Gecenin soğuk havası onu biraz uyandırmayı başarmıştı. Kurtadamı tarayan Hermione sordu,

"Tarikat'a neden yardım ediyorsun?"

Greyback bu soruya pek de şaşırmış gibi görünmüyordu. Çenesini ovuşturdu ve cevap verdi, "Black oldukça ikna edici bir piç. Ayrıca, yapacak daha iyi bir işim yok."

Hermione düşünceli bir ifadeyle başını salladı ve onu barakaya kadar takip etti. "Yani Kolordu Tarikat'ın tarafını mı tutuyor?"

Greyback'in şifreli cevabı "Hem evet hem hayır..." oldu.

Kızın kaşlarını kaldırması üzerine omuzlarını silkti. "Politika, değil mi? Şu anda Kolordu açıkça Tarikat'ın tarafını tutamaz. Bakanlıkta çok fazla bağlantımız var. Yüksek Komuta öylece gidip büyücülere savaş ilan edemez."

Orada neredeyse biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Hermione dudaklarını büzdü. Daha önce sadece Greyback'in barakalarını görmüştü. "Kaç tane kurtadam üssü var?"

"İngiliz topraklarında mı?" Greyback ona bir kaşını kaldırdı, keskin sarı dişlerini ortaya çıkaran tehlikeli bir sırıtışla. "Birkaç tane. Ve tıpkı benim gibisürü liderlerinin hepsi Ben More Yüksek Komutanlığı'na rapor veriyor."

Hermione başını kaldırıp kurt adama baktı, dikkatle dinliyordu. Kolordu dışındaki pek çok kişinin komuta yapısı hakkında pek bir şey şüpheliydi.

"Yani..." diye sordu temkinli bir şekilde. "Sirius ve Tarikat'ın burada olduğunu bilen başka biri var mı?"

"Resmi olarak mı? Hayır." Greyback yüksek sesle güldü. "Dediğim gibi Yüksek Komutanlık Zümrüdüanka Yoldaşlığı ile ilişkilendirilemez. Gayri resmi olarak mı? Onların haberi var. Ama şu ana kadar Kolordu Generali Woodcroft kafamı koparmadı, o yüzden sanırım sorun yok."

Hermione kaşlarını çattı. "Woodcroft mu?"

Greyback başıyla onu onayladı. "General Woodcroft tüm Kolordu'nun başkomutanıdır. Ben nasıl Galloway sürüsünün lideri isem, o da Kolordu'daki tüm sürü liderlerinin alfasıdır."

"Anlıyorum." Hermione başını salladı. "Yani Sirius'un kalmasına izin veriyorsun.
General Woodcroft'un bu konuda bir sorunu yok ama sizi destekleyemez. En azından resmi olarak."

"Evet, hanımefendi." Greyback sırıttı. "Sanırım buna makul inkâr edilebilirlik diyorlar. Eğer bir şeyler giderse, Yüksek Komuta ellerini yıkayabilir."

Hermione bu yeni bilgiyi kaşlarını çattı. Körü körüne, Greyback durup bir açıklama yapana kadar sürü liderini bir koridor boyunca takip etti,

"İşte geldik."

Hermione başını kaldırıp adamın koridordaki birbirinin aynı gri kapılardan birini açmasını izledi.

"Ve bu," dedi. "senin odan."

Hermione gözlerini kocaman açarak içeri girdi. Bir duvara yaslanmış bir karyola vardı, gri bir battaniye şiltenin üzerinde askeri bir hassasiyetle katlanmıştı. Tek pencerenin altında sandalyeli küçük bir masa ve hemen yanında metal bir dolap duruyordu. Greyback kapının çerçevesine yaslanmış, çelik mavisi gözleriyle onu izliyordu.

"Ne?" diye sordu sert sesiyle. "Zevkinize göre değil mi, Majesteleri?"

Hermione telaşla başını salladı ve kekeleyerek, "Hayır, harika. Benim hiç kendi odam olmamıştı." Kurt adama baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Greyback kaşlarını çattı. Sonra omuzlarını silkti. "Bu bok çukuruna minnettarsan kolay bir müşteri gibi görünüyorsun."

Hermione yatağa doğru bir adım attı ve parmaklarını battaniyenin üzerinde gezdirdi. Yeniden kendine ait bir yatağı olduğu için başının döndüğünü hissetti. Hogwarts'ta her Muggle doğumlu için yeterli yatak yoktu, bu yüzden vardiyalı uyumak zorunda kalmışlardı.

"Tuvaletler koridorun sonunda," diye açıkladı Greyback kayıtsızca. "Sadece pis kokuyu takip etmeniz yeterli."

Hermione yatağa oturup şilteyi test etti. Kurt adama geniş bir sırıtış fırlattı. "Tamam."

Greyback gür saçlarını karıştırdı ve huysuzca, "Ben gidiyorum. Biraz uyuma zamanı." Odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden ekledi, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana gelme. Olmaz.
arsed."

Sonra kapı arkasından kapandı. Hermione hâlâ gülümsüyordu ve arkasından, "İyi geceler," diye seslendi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom Hermione'yi üç gün önce gittiğinden beri görmemişti ve ne yaparsa yapsın onun yokluğunu hâlâ şiddetle hissediyordu. Çamurkan'ını düşünmeden edemiyordu.

Tom dudaklarını tiksintili bir küçümsemeyle büktü. Hermione'nin yakınlığı gerçekten de arzuladığı bir şey miydi? İhanetine rağmen Tom kendini hâlâ ona dokunmak, onu öpmek isterken buluyordu. Kesinlikle duymak istemediği şey ise Hermione*'nin artık ona ihtiyacı olmadığıydı.* Kadının soğuk sözleri Tom'un zihnini acımasızca tırmalıyordu ve Tom bu sözlerden kurtulamıyordu. Kendisini zayıf, *yetersiz* hissetmesine neden oluyordu.

Tom öfkeyle dişlerini sıktı ve Sırlar Odası'nın kubbeli tavanına baktı ama atasının salonları bile onu sakinleştirmeyi başaramadı. Kendini huzursuz hissediyordu. Hermione hâlâ yanında olsaydı muhtemelen bu garip ağrıyı hissetmeyecekti.

"Lordum," diye titreyen bir ses düşüncelerini böldü.

Tom'un soğuk bakışları önünde diz çökmüş olan Siyah çocuğun üzerinde dolaştı. Regulus Black yerde sürünürken başını bir hareketle eğmişti. Tom'un dudaklarını sadistçe bir sırıtma büktü. Black her şeyi Hermione'yi uzaklaştıran mektupla başlatmıştı. Yani Tom'un işleri yoluna koymasına yardım edecek kişi de Black olacaktı.

"Senin için önemli bir görevim var, Black."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Gölgeleri görmeyeceğim,

yağmuru hissetmeyeceğim;

Bülbülün acı çekiyormuş gibi

şakımasını duymayacağım:

Ve ne doğan ne de batan

alacakaranlıkta rüya görüyorum,

"Belki hatırlarım, belki de

unuturum.

- Christina Georgina Rossetti (*1830

† 1894)

Bölüm Otuz Dört: İlmekler Veriliyor

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

**A/N: Tamam çocuklar, yeni bir bölüm bitirdim :D Ve en başta bir uyarı ile başlayacağım: Bu bölümde kan ve vahşet var
bölüm ve bunların grafik tasvirleri. Bu nedenle, okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.**

Her neyse, umarım bu yeni bölümü beğenirsiniz. Ve her zaman olduğu gibi, ne düşündüğünüzü bana bildirin ^^ Tüm yorumculara TEŞEKKÜRLER! Kurgum hakkındaki düşüncelerinizi göndererek günümü güzelleştiriyorsunuz :D görüşlerinizi okumak en güzel şey, bu yüzden teşekkür ederim:

**vaquier2, Ceralyn, satoz, amr56, peacock33, FicAddicted, motherofallrandomness, TheMatterWithMatter, HereToRead84, mEEEm, Never a Writer, AnnaOxford, Misafir, anon, reader204, Energetic red, The Happiest, henniy, nom nom, CassieRenee333, ColorMeLovely28, Twilighterheart xxxx, Gryffindorian2014, voltaira, sheddingeverycolor, Zeehana,
BreathingStar, Misafir, BBG336, THEPrincessx, Oshira, mseclair, mysticflakes, hateme101, Peeca151, cathy loves heath, lkdv, StarGirlPotter, Emmiey, Ari Goddess of Night, Guest, Gullb3rg, Carved Smiles, Bubbles of Colours, The all mighty and powerfulM, Delfoy, just because u said so, Farawla, LightJinx512, FutureMrs Lewis, lexicon63738, T K tnbh tw,
Anuir, everlastingtrueromance, Ainulindale of Arda, jen103, FadedSunset, aminamazing, Anya Evermore, mshccs, Dragul, ibushra13, Stella Purple, Cielo, sakuras-horcrux, Red on the run, Misafir, Alex Aces, F.I.W.M.B, Explicitly Simple, my oh mighty, Istya-Aranna, Ellie228, my oh mighty, Tongue Tied Baby, LoveMyRomance**

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm Otuz Dört: İlmekler Veriliyor

Gökyüzü masmaviydi ve beyaz kabarık bulutlar huzur içinde rüzgârda sürükleniyordu. Kırlangıçlar havada akrobatik hareketlerle süzülüyor, böcek avlıyorlardı. Hermione yumuşak çimlerin üzerine sırtüstü uzanmış, kıvırcık saçları başının etrafında dağılmıştı. Sağ eli yanına koyduğu kalın bir kitabın üzerindeydi.

Sakin anı birinin yanına oturmasıyla kesintiye uğradı. Hermione dönmedi ama gökyüzüne bakmaya devam etti. Arkadaşı sessizliğini korudu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi,

"Bana kız arkadaşından hiç bahsetmedin."

Arkadaşı kısık bir sesle kıkırdadı. "Hiç sormadın ki." "Doğru."

Bir sırıtış dudaklarını gerdi.

Hermione arkadaşına baktı. Lupin onun yanında çimlerin üzerine oturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"O iyi biri."

Lupin'in yüzündeki sırıtma gerçek bir gülümsemeye dönüştü.

"Biliyorum." "Onunla ilgili sevmediğim tek şey işi."

Kurt adamdan yorgun bir iç çekiş çıktı. Cebinden bir paket sigara çıkardı ve birini yaktı. "Sen de ben de. Bunu yapmaması için ona *yalvardım*. Kapkaççı mı? Gerçekten mi? Eğer bir gün onun
Sipariş..."

Lupin ürperdi ve sigarasından derin bir nefes çekti. Hermione doğruldu ve endişeyle ona baktı. "Bence bunun üstesinden gelebilir. O
güçlü."

Kurt adam ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Öyle."

Hermione'nin gülümsemesi sırıtmaya dönüşerek, "Yani kız arkadaşınsa öyle olmalı," diye takıldı.

Lupin yüksek sesle güldü ve Hermione'yi dürttü. "Sirius'la çok fazla zaman geçirmişsin."

Kıkırdadı. "İlk adı ki? Bana sadece soyadını söyledi. Tonks mu?"

Lupin sigarasının külüne dokundu ve göz ucuyla Hermione'ninkine baktı. Masum bir tavırla, "Sana söylemedi, değil mi?" diye düşündü.

Hermione başını sallayınca, ona doğru eğildi ve büyük bir sırrı açıklar gibi fısıldadı, "Adı Nymphadora."

"Nymphadora mı?" Hermione bu tuhaf ismi dilinin ucunda test etti. "Evet.

Nefret ediyor." Lupin güldü. "Ben çok sevimli buluyorum."

Hermione ona bir sırıtış fırlattı. Kollarına yaslandı ve başının arkaya düşmesine izin verdi. Bir an için yüzüne vuran güneşin tadını çıkardı. Burada Lupin'le oturmak güzeldi. Bir süre sonra Hermione tekrar konuştu,

"Biliyor musun, düşünüyordum da..."

Lupin nazikçe, "Ben de öyle olmasından korkuyordum," diye takıldı.

"Sirius'la ilk tanıştığımda bana bir şey sordu."

Lupin, "Eminim öyledir," diye cevap verirken sesindeki tüm şaka kaybolmuştu.

Hermione başını çevirip kurt adama baktı. Lupin'in tuhaf sarı gözleri onu izliyordu. İçlerinde endişeye benzer bir şey dönüyordu.

"Yeterince oyalandım," dedi sessizce.

Lupin derin bir iç çekti. Sigarasından bir nefes daha çekti. Duman pufları mavi gökyüzüne doğru süzüldü. Hermione dalların kayboluşunu izledi.

Lupin sonunda, "Bu tehlikeli," dedi. "Biliyorum."

Ona bakarken Lupin'in ağzında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Nereden geldiğini biliyorum Hermione. Nelere katlanmak zorunda kaldığının ipuçlarını gördüm. Bu bende onları parçalama isteği uyandırıyor. Ama sen..." Bir elini uzatarak parmaklarını nazikçe onun bileğine doladı. "Sen mutluluğu hak ediyorsun. Güvenliği de. Seni korumanın yolları var. Seni ülke dışına kaçırabilirim. Öyle bir kaybolursun ki kimse seni bulamaz."

Hermione yumuşak bir sesle, "Tom?" diye sordu.

"Hiç kimse," diye tekrarladı Lupin kararlılıkla. "Seninle . Söz veriyorum. Bir daha kimse sana zarar vermeyecek."

Gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

Hermione kayarak Lupin'e yaklaştı ve onu yanına çekmesine izin verdi. Kolunu ona dolamışken ona yaslanmak güzel bir histi.
Korundu. Başını onun göğsüne yasladı. Üniforma gömleğinin kaba kumaşı yanağında cızırtılı ve harika bir his uyandırdı. Başından beri bildiği şeyi ona söylerken sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu,

"Gidemem."

Lupin hemen cevap vermedi. Sadece kolu etrafında sıkılaştı. Yine de şaşırmış görünmüyordu. Sesi hırıltılı çıkarken kederli bir hali vardı,

"Denemek zorundaydım."

Hermione usulca kıkırdadı. "Teşekkür ."

Doğrulup kucaklaşmayı sonlandırdı. Lupin'in kolu ondan kurtuldu ve Lupin onun yokluğunu şiddetle hissetti. Yine de sesi sabit ve kontrollüydü,

"Tarikat'a katılacağım."

Lupin onu taradı, bronzlaşmış yüzünde asık bir ifade vardı. Yine de dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi: "Bilmeliydim. Kendi iyiliğin için fazla inatçısın."

"Kesinlikle," diye şımardı Hermione. Devam ederken sesine yeniden ciddiyet sızdı, "Toplanıp gidemem. Bu şekilde bırakamam."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Lupin. "İnan bana, anlıyorum."

Hermione, "Annemle babamı öldürdüler," diye fısıldadı ve büyüsü tedirginlikle etrafında sallandı. "O zamandan beri... hiçbir fikrim yoktu. Bunun normal olduğunu sanıyordum, bilirsin, bana nasıl davrandıklarını. Onları hiç sorgulamadım." Ürperdi ve kollarını kendine doladı. "Bir *insan* olduğumu fark etmemiştim."

"Ama artık biliyorsun. Onlar kazanmadı," dedi Lupin dikkatle. "Neden bu karmaşayı geride bırakmıyorsunuz?"

"Çok isterdim ama *yapamam*. Bu beni korkutuyor." Hermione ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Bundan sonra ne olursa olsun, beni tekrar o *şeye* dönüştüremezler. O yüzden sorun yok."

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

"Gergin olduğunu biliyorum," dedi Sirius.

Hermione ürkekçe adama baktı. Tarikat'ın lideri gözlerinde muzip bir parıltıyla ona sırıttı. "Her zaman Greyback'in kitabından bir yaprak alıp onları ısırabilirsin."

Hermione'nin diğer yanında duran Lupin onu sakinleştirmeye çalıştı, "Merak etme. Hepsi gerçekten iyi insanlar." Gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı. "*Bazıları* da deli olabilir. Yani..."

Kurt adam omuzlarını silkerken yüzünde bir sırıtış . Sirius kıkırdamaya başladı. Hermione her ikisine de gözlerini devirdi

Onlar. Lupin kapıyı açmak için hamle , gerginliği yeniden ortaya çıktı. Sirius onun elini nazikçe sıktı ve bu kez sesi güven vericiydi,

"Her şey yoluna girecek."

Adam onu yavaşça odaya çekti, Hermione de isteksizce onu takip etti. Odaya büyük bir masa hakimken, bir duvarı Britanya Adaları'nı gösteren devasa bir askeri harita kaplıyordu. Masada oturan insanlara bakarken Hermione'yi bir endişe nöbeti sardı.
Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın üyeleri artan bir ilgiyle ona bakıyordu. Onların meraklı bakışları altında kendini güvensiz hisseden Hermione, Sirius'a yaklaştı. En azından tanıdık bir yüz vardı. Tonks genişçe sırıtarak Hermione'ye el salladı. Hermione gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı ama sadece yüzünü buruşturabildi.

"Hepinizin onunla tanışmak için can attığını biliyorum," dedi Sirius, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Yoldaşlık üyelerine hitaben. "Ve sonunda sizi Hermione'yle tan." Hermione'nin omzuna cesaret verici bir el koydu. "Hermione, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'yla tanış."

Yoldaşlık üyeleri hoş geldiniz diye mırıldanırken, kendini hâlâ oldukça gergin hisseden Hermione sadece telaşlı bir şekilde, "H-merhaba," diyebildi.

"Korkarım bugün herkes gelemeyecek. Buluşmak her zaman biraz risklidir," dedi Sirius ona. "Ama her neyse, işte Molly ve Arthur Weasley."

Masada oturan bir kadınla bir erkeği işaret etti. Ona nazikçe gülümsediklerinde Hermione kendini biraz daha iyi hissetti. Her ikisi de muhtemelen ellili yaşların başındaydı ve Hermione'ye oldukça tanıdık gelen çarpıcı kızıl saçları vardı. Utangaç bir tavırla sordu,

"Ginny ve Ron Weasley diye birini tanıyorum. Akraba mısınız?"

"Evet, canım." Mrs Weasley gülümsedi. "Onlar bizim çocuklarımız."

Mr Weasley başını salladı ve , "Ginny bizim en küçüğümüz. Hogwarts'a en son gidenimiz."

"Mükemmel." Sirius bir kolunu Hermione'nin omzuna doladı. "Sanki birbirinizi zaten tanıyor gibisiniz."

Bununla birlikte Mr Weasley'nin yanında oturan sıska bir kadına döndü. Düzgün siyah cüppesi, sert çehresi ve keskin yüz hatlarıyla Hermione'yi kalın gözlüklerinin ardından izlerken oldukça sert görünüyordu.

"İşte Alice Longbottom," dedi Sirius. "Alice Wizengamotta çalışıyor. Geçmişte bize çok değerli bilgiler sağlayabilir."

Longbottom'ın buz gibi gözleri Hermione'den hiç ayrılmadı ve kontrollü bir sesle, "Gerçekten mi Sirius? Abartıyorsun."

Sirius güldü ve Hermione'ye fısıldadı, "O sadece alçakgönüllü."

Sonra heybetli görünümlü bir adamı işaret etti. Geniş omuzlu, oldukça iri yarı birine benziyordu. Kulağında küçük bir altın halka parlıyordu. Yine de yüzü hiçbir şey ele vermiyordu, mesafeli bir görünümle kaplıydı.

"Bu Kingsley Shacklebolt," diye tanıttı Sirius. "Kendisi Uluslararası Sihir Bakanlığı'nda yüksek rütbeli bir memur.
İşbirliği."

Shacklebolt ayağa kalktı ve Hermione'ye elini uzattı. Hermione temkinli bir şekilde elini sıktı. Shacklebolt, "Sizinle tanışmak bir zevk," derken derin sesini soğuk bir nezaket kaplıyordu.

Bundan sonra Sirius son kişiye döndü. Koltuğa yaslandı
Pencere pervazındaki adam, yüzündeki çok sayıda yara izinin ifadesini kalıcı bir kaş çatmaya dönüştürmesiyle oldukça ürkütücü bir figür çiziyordu. Sol gözü , onun yerine çılgınca dönen yapay bir göz vardı.

"Alastor Moody ile tanışın," dedi Sirius. "Kendisi bir Seherbaz ve hem Lupin'in hem de benim eğitmenimdi."

"Hermione, değil mi?" Moody homurdanarak ona güvensizlikle baktı.

Hermione çekingen bir tavırla başını salladı. Adam cevap vermedi ama Hermione'ye doğru yürüdü, yapay gözleri ona şüpheyle bakarken çılgınca dönüyordu.

"Şimdi, '*Hermione'*, casus olmadığını nereden bileceğiz?"

Hermione'nin kaşları havaya kalktı ve "Ben... ben değil miyim?" diye

kekeledi. "Muhtemel bir hikâye," diye havladı Moody, Hermione'nin

sıçramasına neden olarak.

Neyse ki Tonks araya girdi, "Hermione kesinlikle bir casus değil, efendim," dedi.

Moody'nin ürkütücü bakışları onun üzerine dikildi ve tersledi, "Bana 'Efendim' demek zorunda değilsin. Artık senin üstün değilim."

Tonks gözlerini devirdi ve öfkeyle içini çekti, "Bunu ne zaman bırakacaksın?"

Moody öfkeyle, "Seherbazları terk ettin," diye suçladı.

Gözlerinde yanan öfkeyle Tonks karşılık vermek için ağzını açtı. Moody'yi yaralamadan önce Lupin araya girdi. Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırarak, "Şimdi, birbirimizin boğazına sarılmaya gerek yok," diye yatıştırdı.

Moody kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve kükredi, "Biz insanların kafalarına göre katıldıkları bir örgü çemberi değiliz."

Sirius sertçe, "*İstemeden* olmadı," diye açıkladı. "Hermione'yi *ben* davet

ettim." "Sorguya çekilmesi gerekiyor," diye homurdandı Moody.

Hermione'nin gözleri endişeyle açıldı. Onu sorgulamak mı?!

"Onu korkuttuğunu görmüyor musun?" Mrs Weasley Moody'yi azarladı. Hermione'ye döndü ve nazikçe, "Neden hepimiz oturup birbirimizi tanımıyoruz?" dedi.

"İyi fikir," diye haykırdı Sirius ve Hermione'yi masaya doğru çekti.

Dizleri titreyerek sandalyelerden birine oturduğuna sevindi. Neyse ki Sirius ve Lupin yanlarına oturmuştu. Mrs Weasley büyük bir demlikten bir fincan çay doldurdu ve Hermione'nin önüne koydu.

"Papatya, canım."

"Teşekkür ederim."

Hermione bir şeyler yapabildiğine sevinerek fincanla oynadı. Moody hâlâ ona ters ters bakıyordu ama bir sonraki konuşan Alice Longbottom oldu. Sesi soğuktu, "Neden bize biraz kendinden bahsetmiyorsun? Nereden geliyorsunuz? Nasıl oldu da
Hogwarts mı?"

Hermione korkutucu kadına baktı ve başını salladı. Yumuşak bir sesle hikâyesini anlatmaya başladı. Genç bir kızken Snatcher'larla ilk karşılaşmasından, Malfoy Malikânesi'nde geçirdiği zamanlara ve nihayet Safkan cadı Hermione Rookwood'a dönüşmesine kadar her şeyi anlattı.

"Gerekli belgeleri nasıl aldınız?" Shacklebolt sakin sesiyle sordu. "Bu kolay bir iş değil."

"Onları ben almadım," diye yanıtladı Hermione. "Benim Direğim, benim *eski*
Üstat onları bir şekilde ele geçirdi. Ayrıca bana Çok Özlü İlaç'ı da verdi."

Shacklebolt düşünceli düşünceli başını salladı. Moody Hermione'ye biraz daha yaklaştı ve ona ilgiyle baktı. Daha önce ona karşı duyduğu güvensizliği tamamen unutmuştu ama sordu,

"Adı ? Tom Riddle mı?"

Hermione beceriksizce başını salladı. Moody dudaklarını büzdü. "Yetenekli bir adama benziyor."

Cevap veren Lupin oldu. Sıkılmış dişlerinin arasından, "O küçük pislik Hermione'yi incitmeye çalıştı," diye öfkelendi.

Sirius öfkeyle, "Riddle tam bir pislik," diye tısladı.

"Evet, evet, elbette," diye kabul etti Moody. "Bu onun yetenekli olduğu gerçeğini değiştirmez. Potansiyel olarak tehlikeli." Hermione'ye anlamlı bir bakış fırlattı. "Dikkatli olman gerek. Hâlâ Riddle'la bağlantın var."

Hermione yutkundu ve eli kolunun altında sakladığı Karanlık İşaret'ine gitti. Titrek bir sesle Moody'ye başını salladı.

"Ama Hermione burada güvende," dedi Mr Weasley'nin sesi kasvetli atmosferi yararak. "Öyle değil mi?"

Lupin hemen başını salladı. Elini Hermione'nin kolunda gezdirdi ve yatıştırdı, "Evet. Kolordu'nun bölgesinin etrafındaki koğuşlar aşılamaz. Endişelenme."

"*Riddle* gibilerden korkmana gerek yok" Sirius alay etti. Gözlerinde gururlu bir ışıltı parlıyordu. "Sen ondan çok daha iyisin. Kendine bir baksana. Boktan koşullar altında bile güçlü bir cadı olmayı başardın. Ve aylarca Hogwarts'ta öğrenci olarak yaşadın ve kimse senin Muggle doğumlu olduğunu fark etmedi. Bunun ne kadar olağanüstü olduğunu bilmiyorsun bile."

"Gerçekten de. Sirius haklı," diye onayladı Shacklebolt, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Ekibimiz için oldukça iyi bir eklentisin."

Tüm Yoldaşlık üyeleri başlarını salladı. Moody bile, eğer mutlu bir şekilde dönen gözü bir gösterge ise, aynı fikirde görünüyordu. Hermione'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı ve midesinde sıcak bir his kabardı.

"Teşekkür ederim."

Onu çoktan kabul ettiklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Sohbet geçmişinden uzaklaşıp Yoldaşlık üyeleri son görevlerini tartışırken Hermione'nin içinde sıcak bir his vardı. Mutlulukla gülümsedi ve çayından bir yudum aldı.

"Yeni bir şey duydun mu?" Longbottom'ın sesi Hermione'yi tekrar konuşmanın içine çekti. "Yeni tutma merkezleri açmış olmalılar."

"Hayır," diye cevap verdi Tonks kasvetle. "Hackney'deki merkezi bastıktan sonra hiçbir şey olmadı."

"Haftalar oldu," diye homurdandı Sirius ve telaşlı bir elini saçlarında gezdirdi. "Bir şeyler *yapmam* gerek."

"Ne demek istiyorsun?" Hermione soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Tutulma merkezleri hakkında hiçbir bilgi alamadık.
Muggle doğumlular," diye açıkladı Lupin. "Son zamanlarda oldukça aktif olduğumuz için Snatcher'lar yüksek alarm durumundalar."

Sirius öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. "Umbridge muhtemelen çoktan zaferini kutluyordur. Bize büyük bir şey lazım."

Diğerleri tartışmaya devam ederken Hermione'nin düşünceleri hızla akıp gidiyordu. Onu çok rahatsız eden bir şey vardı ama hiçbir şeyi değiştirebileceğini düşünmemişti. *Ta ki şimdiye kadar*.
Hermione temkinli bir şekilde, hâlâ mırıldanan Sirius'a baktı. Belki... belki şimdi bir şeyler yapabilirdi.

"Benim bir fikrim var," dedi Hermione.

Sirius canlandı. "Merlin, umarım öyledir." "Peki

ya Hogwarts'taki Muggle doğumlular?" Sirius'un

kaşları çatıldı. "Ne olmuş onlara?"

Hermione dikkatle, "Mutfaklarda çalışan en az yüz kişi var," diye cevap verdi. "Neden onlara yardım etmeye çalışmıyoruz?"

Onun önerisi üzerine Lupin yaklaşan endişeyle onu taradı. "Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

Longbottom, "Hogwarts yüksek güvenlikli," diye belirtti. "Çok zor bir hedef."

"Kolay olmadığını biliyorum." Hermione kabul etti. Yine de devam etti, "Ama *imkansız* da değil. Yani bana bir bakın. Sirius ve Lupin beni Hogwarts'tan çıkardı."

Sirius yüzünü ellerinin arasına saklayarak inledi. "Ve şimdi içeri geri dönmek mi istiyorsun?"

"Bir ." Hermione'nin bakışları Tarikat üyelerinin üzerinde dolaştı. Ses tonunu saran inançla, "Hogwarts'ta Muggle doğumlular olduğunu ve yardımımıza ihtiyaçları olduğunu biliyoruz," dedi.

Shacklebolt bir an için onu düşündü. "Bu konuda haklı. Eğer başarılı olursak, bu Bakanlık için büyük bir darbe olur."

"Sen söyledin," diye homurdandı Moody. "*Eğer* başarırsak."

"Buranın bir okul olduğunu unutmayın," dedi Mrs Weasley. "Hiçbir çocuğun zarar görmeyeceğinden kesinlikle emin olmamız gerekiyor."

Longbottom başını salladı. "hepimiz bu tür görevlerin ne kadar öngörülemez olabileceğini biliyoruz. Ya Muggleborn'lar gitmek istemezse? Ya da bize güvenmezlerse? Bu ilk kez başımıza gelmiyor."

"Onları tanıyorum," diye araya girdi Hermione. "Hogwarts'a gizlice girip onlarla konuşabilirim. Eğer Dobby'yi ikna edebilirsem, diğerleri de beni takip edecektir."

Moody düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. Yapay gözü artık çılgınca dönmüyordu ama Hermione'ye odaklanmıştı. Omuz silkti ve itiraf etti, "Biliyor musun? Bunu görmeye başlıyorum."

"Deli misin sen?" Tonks adama doğru başını salladı. "...Efendim?"

Moody ona karanlık bir bakış fırlattı ama Tonks dişlerini göstererek sırıttı. Sirius şüpheci bir kaşını kaldırdı ve, "Ben ikna olmadım. Hogwarts'a nasıl gireceğiz? Portkey söz konusu bile olamaz. Taşımamız gereken o kadar insan varken olmaz."

"Ve unutmayın, kalenin etrafındaki güvenlik sıkılaştırıldı," dedi Lupin kısık sesiyle.

"Floo ağı?" Bay Weasley önerdi. "Hayır." Sirius

omuz silkti. "Hepsi engellendi."

"Halihazırda var olanları ," diye belirtti Moody. "Ama yeni bir tane açarsak... Shacklebolt?"

Shacklebolt düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Bu mümkün olabilir. Mutfakta bir şömine var mı?" Hermione'nin başını sallaması üzerine devam etti, "Onu floo'ya bağlayabilirim. Belki sahte bir elçinin floo bağlantısı. Onlar izlenmez. Yine de garantisi yok. Kolay bir iş değil. Ve bunu yapmak için biraz rüşvet parasına ihtiyacım olacak."

"Peki ya diğer uç?" Moody sordu. "Kolordu bölgesi floo ağı için yasak bölge."

Longbottom'ın gözleri coşkuyla parladı. "Hogwarts'ın mutfaklarından gelen floo'yu birkaç farklı yere bölebiliriz. Eski saklanma yerlerine. Her birimiz bir şömineyi izleriz ve Muggleborn'lar gelir gelmez floo ağını kapatırız. Daha küçük grupları ülke dışına çıkarmak daha kolay olur."

Mrs Weasley, "Bones'la temasa geçmemiz gerek," diye . "Eğer onları sınırdan geçirmek istiyorsak."

Mr Weasley, "Evet," diyerek karısına katıldı. "Amelia'nın da gemide olması gerekiyor."

"Onunla bağlantı kurabilirim." Tonks'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "İçeride olduğuna eminim."

Yoldaşlık üyeleri giderek daha da heveslenirken Hermione gülümsedi. Sadece Sirius ve Lupin hâlâ ikna olmamış görünüyordu. Sirius Hermione'ye endişeyle baktı. İsteksizce ona söyledi,

"Hogwarts'taki Muggleborn'larla tek başınıza konuşmanız gerekir. Başka kimseye güvenmezler. Seni oraya geri göndermek istemiyorum."

Lupin ciddiyetle başını salladı. "Eğer seni , işin biter."

Hermione derin bir nefes aldı. Arkadaşlarına bakarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Yine de sesi değişmeden, "Biliyorum. Bu bir risk. Ama Dobby orada kapana kısılmayı hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor. Onları terk edemem. Onlar iyi insanlar."

Onun yüzündeki kararlılığı gören Sirius küfretti, "Kahretsin. Bu biraz çılgınlıktan da öte. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lupin derin bir iç çekti. "Ve tam da bu Tarikat işini başlatma nedenin." Hermione'ye baktı ve hüzünlü bir gülümseme dudaklarını büktü. "Hermione'nin bunu yapabileceğini biliyorum."

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Tom'un soğuk bakışları önünde diz çökmüş olan Siyah çocuğun üzerinde dolaştı. Regulus Black yerde sürünürken başını bir hareketle eğmişti. Tom'un dudaklarını sadistçe bir sırıtma büktü.

" *Senin için önemli bir görevim var, Siyah."*

Siyah ona baktı, gözlerindeki korku zar zor gizleniyordu. "Ne emrederseniz itaat edeceğim."

Tom güldü, dudaklarından acımasız bir ses çıktı. "Bunu söylediğine sevindim."

Hermione'*ye yetersiz* olmadığını kanıtlamak niyetindeydi. Tom, Hermione ona döner dönmez her şeyin eski haline döneceğini biliyordu.

normale döndü.

"Fark etmişsindir," diye fısıldadı Tom ipeksi sesiyle. "Hermione'nin gittiğini."

Black'in gözlerinden endişe akıyordu. Başını eğerek korkuyla, "Gitti mi Lordum?" diye bağırdı.

Tom'un büyüsü havada öfkeyle çatırdadı. Black tam olarak ne *düşünüyordu*? Tom'un Hermione'ye zarar verdiğini mi? Onu öldürdüğünü mü? Ne kadar gülünç. Ne de olsa onu geri istiyordu.

"Evet. Kız arkadaşım şatodan ayrılmaya karar verdi," sözcükler Tom'un dudaklarından zehir gibi döküldü.

Black'in omuzları rahatlayarak çöktü. Tom, ses tonunda gizlenen kötülüğü açıklığa kavuşturdu: "Hermione yanlış yola sapmış. Bana dönmesi gerekiyor. Benim yanımda çok daha güvende olacaktır. Anlıyorsundur, eminim."

"Elbette Lordum," diye aceleyle onayladı Black, Tom'un önünde diz çökerek.

İğrenç bir yalandı. Black hiç de aynı fikirde değildi. Korkak herhalde Hermione'nin Tom olmadan daha iyi olacağını düşünüyordu.

"İşte burada sen devreye giriyorsun." Tom'un larında iğrenç bir sırıtma belirdi. "Onu geri getirmemde bana yardım edeceksin."

"Lordum," diye fısıldadı Black dalkavukça. "O bir Mudblood. Neden kendinizi onun gibilerin seviyesine düşürüyorsunuz?"

Kötü bir manipülasyon girişimi. Tom diğer büyücüyle alay etti, "Onu *neden* geri istediğim seni ilgilendirmez. Hermione'*nin neden* gittiği seni daha çok ilgilendirmeli. Ne de olsa ona planlarımdan bahseden sen değil miydin? Onu korkutup kaçırdın."

Black telaşla başını salladı. "Ben- ben . Hiçbir şey bilmiyorum! Yemin ederim!"

Tom güldü. "Çekingen davranma. Ona yazdığın mektubu okudum." Sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Kurucuların nesneleri mi? Hortkuluk yaratma planım mı? Görünüşe göre senin için açık bir kitap gibiyim."

"Hayır, hayır!" Siyah ağlamak ve sızlanmak için ısrar etti. "Çok az şey biliyorum. Hortkulukların ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Lütfen, Lordum."

"Sen bir yalancısın, Regulus Black," diye küçümsedi Tom sertçe. "Yeterince şey biliyorsun. Kız arkadaşıma bir mektup gönderip onu benim hakkımda uyaracak kadar."

Black panik içinde, "Sadece endişelendim," diye güvence verdi.

"Tabii ki öyleydin," diye mırıldandı Tom, dudaklarında hain bir gülümseme belirdi. "Sadece senin *endişenin* Hermione'yi ürkütmüş olması talihsizlik. Şimdi de kaçtı."

"Özür dilerim," diye inledi Black tiksintiyle. "Lütfen Lordum, en içten özürlerimi kabul edin."

Tom güldü, soğuk ses Oda'nın duvarlarında ürkütücü yankılandı. "Olabilir."

Black'in yüzünde bir umut ışığı belirdi ve Tom bunu damgalamaktan büyük zevk aldı. Asasını savurdu ve havaya kaldırılan Black'in ağzından şaşkın bir çığlık döküldü. Tom bir asa daha salladı ve Oda'nın taş zemininden bir sunak yükseldi.
Black sunağa çarptı, ipler onu yerinde tutmak için yukarı fırladı. Tom dehşete düşmüş büyücüye yaklaştı. Panik içindeki Black umutsuzca bağlarını çekiştiriyordu.

"Tam isabet. Her konuda." Tom'un gözlerinde çılgınca bir parıltı belirdi. "Bir Hortkuluk yaratmayı planlıyorum. Aslında altı tane yaratacağım."

Black'in gözleri şokla irileşti, Hermione'nin tepkisinin tatsız bir aynasıydı. "S-altı mı?!"

Tom, Black'in yüzündeki dehşeti gördü ve sırıttı. "Muhtemelen sana neden söylediğimi merak ediyorsundur..."

Biraz daha yaklaştı ve parmaklarını tembelce Black'in kısa saçlarında gezdirdi. Siyah dokunuştan ürküp kaçarken yüzünde memnun bir ifade belirdi.

"Şanslısın Regulus," diye mırıldandı Tom. "Neden biliyor

musun?" Black korkudan açılmış gözlerle ona baktı. "Hayır,

hayır."

Tom'un sırıtışı genişledi. "İlk sen olacaksın. Benim için ölme onuruna sahip olacaksın."

"Hayır!" Siyah çığlık attı, bağlarını umutsuzca çekiştiriyordu. "Hayır, Riddle, lütfen! Bunu yapamazsın."

Tom aptal büyücüye kıkırdadı. "Oh, ama . Neden olmasın? İlk Hortkuluk'um için yakıt olacaksın. Bunun dışında, çok fazla şey biliyorsun. Bu yüzden senden kurtulmak zorundayım. İşte buna kazan-kazan durumu derler." Dudaklarında şeytani bir sırıtma belirdi. "En azından benim için. Senin için...? O kadar da değil."

Siyah ona baktı. Yüzü solgunlaşmıştı ve Tom onun her titrediğini görebiliyordu. Black çaresizce önünde, onun merhametine kalmıştı ve Tom diğerinin üzerinde sahip olduğu gücün tadını çıkarıyordu.

"Beni öylece öldüremezsiniz," diye haykırdı Black sıkıntıyla. "Ailem katilimi bulmak için ellerinden geleni yapacaktır... Seherbazlar. Bundan asla kurtulamayacaksın."

"Saçmalama," diye cevap verdi Tom . "Tabii ki yapacağım."

Black başını salladı ve tekrar bağlarını kopardı. Tom onun anlamsız çırpınışlarına kaşlarını kaldırdı. Diğerinin umutlarını kırarken zalimce sırıttı, "Kimse Longbottom'ı öğrenemedi, değil mi? Ve bu pis bir işti. Yine de kimse bana yaklaşamadı bile. İnan bana, küçük Regulus Black ortadan kaybolduğunda kimse umursamayacak ve kimse Hogwarts'ın parlak Müdüründen şüphelenmeyecek. Cesedini asla bulamayacaklar. Muhtemelen senin deli kardeşine ve onun Tarikatına katıldığını düşünecekler."

Artık Black'in gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı ve Tom tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Black hâlâ pazarlık yapabileceğini düşünüyordu ve korkuyla kekeledi, "Peki ya Hermione? O fark edecektir. O benim arkadaşım; bunun için seni affetmez. Onu geri istiyorsun. Değil mi? Bana zarar verirsen geri dönmez."

Tom'un parmakları asasını sıkıca kavrarken, içinde bir şüphe parıltısı belirdi. Hermione Black'in arkadaşı olduğunu söylemişti. Tom'un yüzünde öfkeli bir ifade belirdi ama tüm şüphelerini bir kenara itti. Hermione zekiydi. Anlardı. Fedakârlıklar yapılmalıydı. Büyüklüğe giden yol buydu.

"Bunu onun *için* yapıyorum," diye fısıldadı Tom, sesi öfkeden kısılmıştı. "Bir Hortkuluk yaratma sürecinin bana ya da ona zarar vermesinden korkuyordu. Ona güven vermeli, içini rahatlatmalıydım. Bunda başarısız oldum." Derin bir nefes alarak soğukkanlılığını zorladı. "Merak etme, hatamı edeceğim. Hermione'ye güvenli olduğunu göstereceğim. Ona kanıt olarak Hortkuluk'u göstereceğim ve o da bana dönecek."

"Bu çılgınlık!" Black çığlık attı. "Hermione bunu istemiyor. Bunu yapamazsınız! O bir *katil* istemiyor."

Tom, Black'in yalan söylemeye devam etmesine duyduğu öfkeyle çenesini sıktı. Yapılması gereken doğru şey buydu. Hermione onun planını öğrendiğinden beri her şey boşa gitmişti. Tom ona ölümsüzlüğün işe yaradığını kanıtlayacaktı. Sonra ona dönecek ve onunla kalacaktı.

Sonsuza kadar.

"Lütfen!" Siyah hıçkırmaya devam etti. "Yapma bunu. *Lütfen*, Riddle. Hermione bunu asla kabul etmeyecek. Sen-"

Tom asasını salladı. Bu iğrenç sızlanmalardan bıkmıştı. Bir Susturma Büyüsü şimdi Black'in ses tellerinin etrafına gerilmiş, onları işe yaramaz hale getirmişti. Siyah'ın yüzündeki gözyaşı izlerine bakarak alay etti. *Zavallı*.

"Merak etmeyin. Ben ne yaptığımı biliyorum." Tom tısladı. "Önce, birkaç tane
parçalar. Umarım sakıncası yoktur?"

Black'in gözleri dehşetle açıldı ve Tom'un dudaklarında çılgınca bir sırıtma belirdi. Asasını sallayarak, buna hazırlık olarak Oda'da bıraktığı birkaç nesneyi çağırdı. Tom daha önce hazırladığı iksirin bulunduğu gümüş kadehi dikkatle sunaktaki Black'in omzunun yanına yerleştirdi. Keskin hançer de onu izledi. Sonra Tom son nesneye uzandı. Küçük siyah günlüğe bakarken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

Mükemmel.

Tom kayıtsızca Black'in paniğe kapılmış yüzüne baktı. "Şimdi, bir bakalım. Biraz kana ihtiyacım var. Ciddi bir şey değil, sizi temin ederim."

İşaret parmağı Black'in göğsünü hafifçe sıyırarak diğerinin korkuyla irkilmesine neden oldu. Tom ürkütücü bir şekilde kıkırdadı.

"Kan hayattır," diye mırıldandı Black'in kravatıyla oynarken. "Kanınız büyüyü bir arada tutan tutkal olacak. İhtiyacım olan diğer şey..." Dudakları çarpık bir sırıtışla büküldü ve güldü. "Özür dilerim ama biraz klişe oldu. Yine de beni suçlamayın. Büyüyü ben uydurmadım. Ama burada ruh büyüsü yapıyoruz ve onların ruhlarımıza açılan pencereler *olduğunu* duydum. Yani..."

Black's lezzetli bir dehşet içinde ona baktı. Bir başka nafile kaçma çabasıyla bağlarına karşı mücadele etti.

Tom parmağını Black'in yüzünde, gözünün hemen altında gezdirirken, "Anladığını görüyorum," diye mırıldandı. "Merak etme. Zaten gözlerine daha uzun süre ihtiyacın olmayacak."

Siyah çığlık atmak için ağzını açtı ama paniği Tom'un Susturma Büyüsü'nü geçemedi. Tom zayıf büyücüye bakarak başını salladı. "Büyü biraz... hm*, eski moda,* görüyorsun. Yani gözlerini oymak için herhangi bir büyü kullanamam. Bununla idare edeceğiz."

Hançeri kaldırdı, keskin bıçak loş ışıkta parlıyordu. Black'in yüzündeki ifade çok komikti ve Tom korkmuş çocuğa sırıtarak baktı. Black'in koluna uzandı ve üniformasının kolunu sıvadı. Black'in kolu hâlâ iplerle bağlıydı ve solgun teni Tom'un önünde oldukça savunmasız bir şekilde duruyordu. Tom'un parmakları beklenti içinde bıçağın sapını kavradı. Sonra bıçağı Black'in bileğine doğru kaldırdı ve kesti.

"Çok derin kesmek istemiyorum," diye fısıldadı Tom usulca. "Çok erken ölmeni istemiyorum. Bu iksiri mahveder."

Derin yaradan koyu kırmızı kan akıyordu. Tom hızla kadehe uzandı ve kanın bir kısmını topladı. Kan çözülürken iksir tehlikeli bir şekilde tısladı. Tom başını kaldırıp Siyah'a baktı ve sırıttı.

"Sanırım bu kolay bir adımdı."

Tom doğruldu ve kadehi dikkatle sunağın üzerine koydu. Sonra tekrar hançere uzandı. Black'in paniğini soğukkanlılıkla görmezden gelen Tom, onun üzerine eğildi ve hançeri diğerinin yüzüne doğru kaldırdı. Black bağlarının içinde kıvranıyor, başını bir o yana bir bu yana savuruyordu. Tom iç çekti. Büyü kullanabilseydi bu çok daha kolay olurdu. Siyah'ı hareketsiz tutması gerekiyordu yoksa bu asla işe yaramazdı. Tom ustalıkla sunağın üzerine kaydı ve dizleri diğerinin kalçalarının iki yanında olacak şekilde Black'in üzerine oturdu. Kurbanına doğru sırıttı.

"Şu halimize bak," diye fısıldadı Tom alaycı bir tavırla, Black'in üzerinde gezinirken, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı. "Bu neredeyse biraz *romantikleşti*, değil mi?"

Siyah ona şok ve tiksinti içinde baktı. Çığlık attı ama Susturma Büyüsü'nden sadece boğuk sesler kaçtı. Tom soğuk bir şekilde güldü. Black kıpırdanmak için kalçalarını oynattı ama sadece Tom'un kasıklarına çarpmayı başardı.

"Hm, hoşuna gitti mi?" Tom sesinde baştan çıkarıcı bir tonla fısıldadı. "Keşke bana daha önce söyleseydin. Çok *eğlenebilirdik*. Sen

ve ben." Ağzından bir gülümseme yayıldı. "Ama haklısın, sana küçük bir veda hediyesi borçluyum."

Tom parmaklarını diğer büyücünün kısa saçlarına geçirerek başını sertçe yerine oturttu. Sonra eğildi ve dudaklarını Black'in isteksiz ağzına bastırdı. Öpüşmeyi bitirdiğinde, Tom diğerinin tiksintisine sırıttı.

"Mm, bu hiç de fena değildi." Tom acımasızca kendini Black'e . "Belki ben de bu işe girebilirim."

Siyah çılgınca başını salladı, korku yüz hatlarını bozmuştu. Tom büyücünün paniği karşısında son derece eğlendiğini hissetti. Bıçağı kaldırdı ve, "Ne yazık ki programımız çok sıkışık. O yüzden devam edin. Doğrayın." Zalimce güldü. "Kelime oyununu mazur görün."

Tom yine Black'in saçlarından tutarak onu yerinde tuttu. Bu kez öpmek için dudaklarını değil, bıçağını indirdi. Black'in ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Tom'un umurunda değildi. Hayranlıkla bıçağın göz kapağını kesişini ve daha derinlere inişini izledi.
Orbital kemik. Beklediğinden daha az kan vardı. Diğeri kasılmaya başladığında Tom'un parmakları Black'in saçlarını sıkıca kavradı. Bıçağın ağzını kemikten tüm kasları sıyırabilecek şekilde açtı.

"Biliyorsun, acı da bir fedakârlıktır," diye mırıldandı Tom keserken. "Bu senin kendi hatan. Hermione'yle arkadaş olmamalıydın ve ona o mektubu kesinlikle yazmamalıydın. Her şeyi mahvetti. Ama merak etme. Şimdi bana borcunu ödüyorsun ve her şey affedildi."

Sonunda gözü çevresindeki tüm dokulardan tamamen ayırabildi. Tom sırıttı. Yanlışlıkla çok derin keseceğinden ve böylece Black'i öldüreceğinden korkmuştu, bu da işlemi mahvedecekti. Anlaşıldığı kadarıyla bu mümkün bile değildi. Tom hançerin düz tarafını kullanarak göz küresini kemik boşluğundan çıkardı. Yeni kazandığı deneyimle diğer göze yöneldi. Black'in gevşek vücudunda titremeler oldu ama dövüşmeye devam edemeyecek kadar güçsüzdü. Çılgınca sırıtan Tom diğer gözü de çıkardı. Kendini oldukça memnun hisseden

sunaktan aşağı kaydı. Bütün bunlar olurken Black mucizevi bir şekilde hâlâ bilinçliydi. Tom şaşırmıştı. Şimdiye kadar boş göz çukurlarından epeyce kan akmıştı. Black hâlâ zayıfça kıpırdanıyor, dudaklarından boğuk iniltiler dökülüyordu.

"Hâlâ benimle misin?" Tom hafifçe ilgilenerek sordu.

Black'in tek cevabı titrek bir nefes daha almak oldu. "Çok

daha iyi." Tom sırıttı. "Seyircileri severim."

Gözleri kadehin içine kaydırdı ve iksir tarafından kazınmalarını izledi. Sonra Tom asasına uzandı. İksir oldukça zorlayıcıydı ama bir Hortkuluk'un etrafındaki büyüler aslında çok karmaşık değildi. Eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğu daha kolay bir zamandan geldiklerini varsayıyordu. Yine de büyülerin gerektirdiği şey, onları destekleyen güçlü bir sihirdi. Pek çok kişi bu tür bir büyüyü yapamazdı.

Tom asasını kadehin üzerine kaldırdı ve sihrini çağırdı. Büyünün vücudundan aktığını hissedebiliyordu, asasına doğru koşan bir gelgit dalgası. İksiri güçlendirmek için hepsine ihtiyacı vardı. Tom konsantre olurken gözleri kayarak kapandı. Büyüsünün daha fazlası kabardı. Karanlık güç havada çatırdadı ve Tom onun açgözlülükle derisini yaladığını hissetti. Tüm büyüsünü uyandırmak için daha derine gitti.

Tom'un asasını tutuşu sıkılaşırken, büyüsü onu acımasızca parçaladı. Yıkımdan başka bir şeye susamamış olan bu gücü kontrol etmek zordu. Tom gözlerini açtı ve kadehe baktı. Küçük, hassas hareketlerle asasını salladı. Sanki bir sel kapısı açılmış gibi, büyüsü iksirin içine daldı.

Tom gittikçe daha fazla büyü onu terk ederken inledi. Başı dönüyor, sersemlemiş gibi hissediyordu ama yine de büyü akımını iksire yönlendirdi. Görüşünde siyah noktalar dans etmeye başladı ve elindeki asa şiddetle sallandı. Sihrinin kalan son kısmı da iksire aktarılırken keskin bir acı hissetti. Ağır ağır nefes alan Tom büyüyü bitirdi. Güçsüzce sunağa yaslanıp kendini toparlamaya çalıştı.

Nefes. Kadeh parlak bir ışıkla parlıyordu. Tom karışıma bakıp . İşe yaramıştı. Hermione'nin burada olup bunu görmesini diledi.

Ne yazık ki Tom'un tek yoldaşı Regulus Black'ti. Tom yüzünde aşağılayıcı bir ifadeyle kurbanına baktı. Black'in beti benzi atmış, soluk soluğa kalmıştı ama hâlâ bilinci yerindeydi ve elleri kolları bağlıydı. Tom'un yüzünde çirkin bir sırıtma belirdi.

"Sana en iyi şeyi söylemedim bile," diye fısıldadı soğuk bir sesle. "Hermione'yi geri alır almaz, onu kendiminkilerden birine dönüştüreceğim.
Hortkuluklar."

Black elinden geldiğince şok içinde geri çekildi. Tom hastalıklı bir eğlenceyle kıkırdadı. Black'in elleri öfkeli yumruklara dönüştü ve bileğindeki kesikten daha fazla kan akmasına neden oldu. Tom ağzını açtı ve
Dilinden zalim bir küçümseme döküldü,

"Hiçbir şey başaramadığınızı bilerek huzur içinde ölebilirsiniz."

Tom korkunç bir gülümsemeyle kadehe uzandı. İksirin yarısını dikkatlice siyah günlüğün boş sayfalarının üzerine döktü. Cızırdadı, buharlaştı ve sonra iksir küçük kitabın içine çekildi, geride hiçbir şey bırakmadı. Tom Siyah'a baktı ve şöyle dedi,

"Şimdi iksiri içeceğim. Ve inan bana, tüm o kanı ve gözlerindeki o pisliği yutmak için sabırsızlanıyorum." Omuz silkti. "Hepimizin bazı fedakârlıklar yapması gerekiyor, değil mi?"

Black bağlarına karşı güçsüzce mücadele ederken inledi. Tom delice güldü ve devam etti, "Sonra hançerimi alıp boğazını keseceğim. Ondan sonra da burada oturup kan kaybından ölmeni izleyeceğim.
ölüm." Kadehi Black'e doğru kaldırdı ve kötü kötü sırıttı. "Şerefe."

Tadı hem korkunç hem de harikaydı. Keskin tadı Tom'un öğürmek istemesine neden oldu. İksiri doyuran kara büyü, her şeyi bir kerede yutmak istemesine neden oldu.

Ağzında kan tadı olan Tom hançere uzandı. Kendini hasta ve daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu.

Bir kez daha taş sunağın üzerinde kayarak Black'in üzerine eğildi. Tom'a bakan boş kafatası yuvalarıyla şimdiden ölü gibi görünüyordu.

Tom hançeri kaldırdı ve Black'in boğazına dayadı. Gözlerini kapattı ve keskin bıçağın deriye battığını hissettiğinde dudaklarına mutluluk dolu bir gülümseme dokundu. Black'in vücudu gerildi ve Tom bıçağının nasıl derinlere indiğini hissedebildi. Gözlerini açtı ve aşağı baktı.
Hançerinin gümüşi parıltısı onu büyülemişti; hançer kırmızı bir denizin içinde ilerliyor ve onun emriyle denizi ikiye ayırıyordu. Tom'un gülümsemesi daha fazla kan aktıkça memnuniyetle genişledi. Susturma Büyüsü yok edildi ve Siyah'tan gargara sesleri yükseldi. Vücudu ölüm sancıları içinde kıvranmaya başladı.

Yaradan dalga dalga kan akıyordu. Black'in beyaz üniforma gömleğine sızdı ve Tom'un parmaklarına yapıştı; taş sunağın üzerine damlayarak parlak bir havuz oluşturdu. Tom yapışkan sıvının sunakta diz çöktüğü yerde pantolonunun dizlerine kadar işlediğini bile hissedebiliyordu.

Sonra kan akışı . Kanın kırmızıya boyamadığı yerlerde Siyah'ın derisi tamamen beyazdı. Vücudunun seğirmesi durdu ve kısa süre sonra hareketsiz kaldı. Tom ona baktı, gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı. Siyah ölümle yaşam arasında uzanırken bir an huzur buldu. Tom derin bir nefes aldı, havadaki kanın ağır kokusunun ve altındaki cansız bedenin hissinin tadını çıkardı.

Black'in ölümü, son nefesi, bir büyü patlamasıyla birlikte olmasaydı fark edilmeyecekti. Sihir Tom'un içine doldu ve yıldırım çarpmış gibi vücudunu harap etti.
Başını geriye attı, dudaklarından bir çığlık koptu. Tüm vücudu yandı. Görünmez büyü alevleri onu yuttu, tüketti ve uzaklara taşıdı. Nefes almak için çırpındı, ağzından acı dolu iniltiler çıktı. Tüm gücü tükenen Tom, Black'in bedeninden kayarak sunaktan taş zemine düştü. Kıvrıldı

Sıkı bir top haline geldi ve umutsuzca kollarını kendine doladı. Büyü onu acımasızca parçalara ayırırken kendini bir arada tutmak istedi. İçinden bir ürperti geçti ve büyünün saldırısı altında bir şeylerin nasıl yol verdiğini hissedebiliyordu. Canını yakıyordu. Hem de çok. Acıttı, acıttı ve acıttı.

Tom bir başka dayanılmaz acı dalgası geçerken şiddetle titredi. Ağzından umutsuz bir çığlık koptu. Acı artık her şeyiydi. Tek şeydi. Onu parçaladı, kıvrandırdı ve ikiye bölmeye çalıştı. Bütün sinir uçları yanarken Tom inledi. Acı onu öylesine sarmıştı ki artık zar zor nefes alabiliyordu. Bir parçasının nasıl yavaşça kopup gittiğini hissetti.

Değerli bir parça, işe yaramaz bir parça. Onun bir parçası.

Tom onun kendisinden uzaklaştığını ve acının azaldığını hissetti. Onun yerine uyuştuğunu hissetti. Tüm vücuduna yayılan bir uyuşukluk. Bu acıdan daha kötüydü ve Tom o parçanın vücudundan nasıl tamamen koptuğunu, etinden nasıl zalimce kesilip ayrıldığını hissedebiliyordu. O parçası serbest kaldığında acı dolu bir çığlık onu terk etti. Tüm bağlantılar kopmuş ve geride kocaman bir delik kalmıştı.
Pişmanlık bir şekilde üzerine çöktü. Bir anda o duygu yok oldu. Delik kalmıştı. Acıtmıyordu. *Hissetmiyordu* da.

Önemli bir şey değildi.

Gözlerini açtığında Tom'un yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kontrolsüzce titriyordu ama yerde yatan Günlüğü tanıyabiliyordu. Ürkütücü yeşil bir ışıkla yanıyor ve şiddetle titriyordu. Bir an sonra sakinleşti, ışık kayboldu ve kitap masum bir şekilde orada öylece durdu.

Tom titreyerek yere oturdu ve siyah Günlüğe baktı. Acı tamamen yok olmuştu. Bir gölge bile kalmamıştı. Yüzünde gözyaşları vardı ve Tom onları . Hâlâ büyülenmiş gibi siyah Günlüğe .

Hortkuluğu.

Her şey olması gerektiği gibi işliyordu. Dudakları yukarı kıvrıldı. Bu hareket doğal değildi. Bir gülümseme. Yine de doğru.

Buna değdi.

Hermione bunu görmezden gelemezdi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Usturalar acıtır seni;

Nehirler nemlidir;

Asitler lekeler seni;

Ve uyuşturucu krampa

neden olur. Silahlar yasal

değildir; ilmikler yasaldır;

Gaz berbat kokuyor;

Sen de yaşayabilirsin.'

- Dorothy Parker

(*1893 † 1967)

Otuz beşinci bölüm: Ağlamanı İzledim

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

A/N: Sonunda bir sonraki bölüm bitti :D ve burada bir Tom/Hermione sahnesi var. Yani dört gözle bir şey var. lol

Bu sefer, geçen bölümdeki gibi aşırı vahşet olmayacak. Bu arada Regulus için üzgünüm. Ama gitmesi gerekiyordu. Zavallı adam.

Ve da ne? O.O Son bölüm için çok fazla harika yorum var. TEŞEKKÜRLER! ^^ Hepinizi seviyorum. Teşekkürler, siz harika yorumcular:

mshccs, Misafir, Energetic red, lalyta8, ColorMeLovely28, Ceralyn, Queeny kk, BlinkoLISTEN UP, atlanticrayon, Lorna Potter, FadedSunset, TheMatterWithMatter, Elased, DraxThePacifist, Ko, motherofallrandomness, Misafir, Misafir, LoveMyRomance, mseclair, anon, The all mighty and powerfulM, Theisaryz Eufuelle, Gryffindorian2014, vaquier2, Misafir, Twilighterheart xxxx, Misafir, Öteki Dünya, Stella
Purple, Tongue Tied Baby, MomentoMori2, HereToRead84, cathy loves heath, Dumbledoor, hateme101, THEPrincessx, FutureMrs Lewis, just because u said so, Guest, Mc111, We're All Just A Little Mad, Ainulindale of Arda, jessica, Peeca151, satoz, Polki, Maedaa, sam853, amr56, Boo, lexicon63738, TwilightGirl100195, Bubbles of Colours, Misafir, Never a Writer, Cielo, Ari Goddess of Night, Misafir, Misafir, Misafir, reader204, lkdv, Obey the Muse, Dragul, HellolamGracie, Pet Me Feed Me, Bella Elizabeth, yasaminyyy, Delanieroberts, Indigo Lily, The Happiest, Teamstarkidding, Jen103, vicko, lily786, Anon, Misafir, Misafir, everlastingtrueromance, Misafir, Misafir

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Otuz beşinci bölüm: Ağlamanı İzledim

' *Konuşmamız gerek.*

Sonsuza kadar uzak kalamazsın. Çok şey biliyorum. Hatalar yapıldı ve ben de tamamen masum değilim. Uzlaşmak istiyorum ama önce benimle konuşmalısın.

Nerede olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Seni orada rahatsız etmeyeceğim ama konuşmamız gerek. Bana ulaş. Daha fazla bekleyemem.

- Tom'

Pucey mektubu Hermione'ye getirmişti. Bir baykuş kurtadam bölgesinin sınırlarına dadanmış, nöbetçileri geçememişti. Pucey kuşa acımış ve mektubunu kabul etmişti.

Hermione mektubun içeriğinden hiç memnun olmamıştı. Rahatsız ediciydi. Tom onun kendisiyle temasa geçeceğini düşünüyorsa hayal görüyordu. Onunla bir daha asla konuşmak istemiyordu. Hermione Tom düşüncesini bir kenara itti ve kendini Hogwarts'a yapacağı görevi planlamaya verdi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Sen delisin. Umarım bunu biliyorsundur."

Greyback çelik gibi gözleriyle Hermione'ye baktı ve açıkça, "Kendini öldürteceksin," dedi.

Hermione kuru bir sesle, "Beni yakalayamazlar," diye cevap verdi.

"Kendine biraz fazla güveniyorsun," diye homurdandı sürü lideri. "Bu tür şeyler için eğitilmemişsin bile. Black aptalın teki." Biraz uzakta duran Sirius'a döndü ve "Sen bir aptalsın, Black!" diye bağırdı.

Sirius'un yüzünde büyük bir kaş çatma ifadesi belirdi ama Lupin'in elini koluna atması onun onlara doğru yürümesini engelledi. Hermione kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve "Bu *benim* fikrimdi," diye açıkladı.

"Evet, ," diye mırıldandı Greyback, gerçekten dinlemiyordu.

Üniformasının pelerininin ceplerini karıştırdı. Hermione onun siyah bir savaş bıçağı çıkarmasını şaşkınlıkla izledi. Tek bir yumuşak hareketle bıçağı kılıfından çıkardı. Bıçak bile siyahtı, gecenin karanlığında neredeyse görünmezdi.

"Sürekli asa salladığınızı falan biliyorum," dedi Greyback. "Ama güzel bir bıçak dövüşünde dürüst bir şey var. Sence de öyle değil mi?"

"Ee..." Hermione kaşlarını çattı. "Sanırım öyle...?"

Greyback memnuniyetle başını salladı ve bıçağı kılıfına geri koydu. Sonra da "Bunu kemerine tak ve kayışı da kalçana dola" tavsiyesiyle birlikte ona uzattı.

Yüzünde keskin bir sırıtış belirdi ve Hermione'nin sırtına içtenlikle , Hermione bir adım öne doğru sendeledi ve neredeyse bıçağı kaybediyordu. Greyback kıkırdayarak Hermione'ye, "Biri sana doğru geliyorsa, o piçi bıçakla gitsin. Soruları sonra sorarsın."

"Um..." Hermione elindeki bıçağa baktı ve tuhaf bir şekilde duygulandığını hissetti. "Teşekkürler."

Sürü lideri teşekkürlerini elinin tersiyle itti. "Bana duygusal davranma. Şimdi git bakalım."

Hermione onun sert ses tonundan hiç etkilenmedi ve ona gülümsedi. "Tamam. Döndüğümde görüşürüz."

Bununla birlikte Sirius ve Lupin'in yanına doğru yürüdü. Midesi gergin bir şekilde düğümlendi. Sonunda planlarını harekete geçirme zamanı gelmişti. Hermione Hogwarts'a dönme ihtimalinden dolayı gergin hissediyordu. Onun endişesini hisseden Sirius usulca sordu,

"Hazır mısın?"

Hermione başını salladı, bir şey söyleyemeyecek kadar gergindi. Lupin ona cesaretlendirici bir gülümseme fırlattı ve ona Portkey'i uzattı, bir çift yuvarlak

Gözlükler. Hermione onları titreyen elleriyle tuttu ve Lupin bir kez daha görevinin üzerinden geçerken zar zor dinleyebildi.

"-İçeriden. Portkey'i kullanabilmek için şatodan ayrılmanız gerekiyor," diye uyardı kurt adam. "Hogwarts'ın koğuşları şato çevresinde çok güçlüdür."

Hermione biraz kederli hissederek başını salladı. Belki de Greyback haklıydı. Belki de bu bir intihar göreviydi.

"Hermione."

Başını kaldırıp Sirius'a baktı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Aksi takdirde seni içeri göndermezdim."

Hermione derin bir nefes aldı. Sıcak bir battaniye gibi, kendine olan güveni onu sardı. Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve söz verdi,

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sirius usulca kıkırdadı. "Denesen bile yapamazsın." Hermione

kendini toparlayarak, "Tamam," dedi. "Hadi yapalım şu işi." "İyi

şanslar," dedi Lupin kısık sesiyle.

Eğildi ve kızın başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. Sirius gülümsedi ve ona göz kırptı.

"Git yakala onları Tiger."

†

Hermione hiç ses çıkarmadan Hogwarts'ın karanlık koridorlarında sürünerek ilerledi. Sabahın ikisinde biriyle karşılaşması pek olası değildi ama yine de kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. İçini saran korkuya rağmen, şatoya geri dönmek garip bir şekilde güzeldi.

Duvarlardaki eski resimler ve sınıflara açılan kalın ahşap kapılar Hermione'nin nostalji içinde gülümsemesine neden oldu.

Görevi ilk aksilikle karşılaştığında henüz hizmetkârların tünellerinin girişine bile ulaşmamıştı. Gürültülü adımlar koridorda yankılandı. Hermione telaşla saklanacak bir yer aradı. Panik içinde, kalenin duvarında ok yarıkları olan küçük bir oyuğa sıkıştı.

Hermione nefesini tutarak bekledi. Biri ona doğru ilerliyordu. Her kimse, nedense asasını yakmamıştı. O zaman profesör değil miydi? Hermione endişeyle pantolonunun cebindeki kendi asasını yokladı. Kişi oyuğun yanından geçerken soluk tenini, çillerini ve ateş gibi kızıl saçlarını fark etti. Korkusu anında yok oldu ve ağzında bir gülümseme belirdi. Hermione uzandı, bileğini yakaladı ve çekti.

"Ne?!" diye şaşkın bir ses patladı.

Hermione'nin yüzündeki sırıtış genişledi. Parlak kahverengi gözler ona inanamayarak göz kırptı. Ginny Weasley ona hayalet görmüş gibi baktı. Sonra kız yüksek sesle ciyakladı ve kendini arkadaşının üzerine attı.

"Hermione!"

Hermione yüksek ses karşısında irkildi. Yine de kollarını kıza doladı. "Seni gördüğüme sevindim."

Ginny arkadaşının gerçekten burada olduğuna inanamayarak kıkırdadı. "Şu haline bak," diyerek Hermione'yi kol uzunluğunda tuttu ve siyah kıyafetine baktı. "Kolordu'ya mı katıldın?"

Hermione güldü. "Hayır, hayır. Hâlâ bir cadıyım, kurt adam değilim."

Ginny yine kollarını ona doladı. "Merlin, seni çok özledim. Bilmiyorsun bile."

Hermione yumuşak bir sesle, "Ben de seni özledim," diye karşılık verdi.

Kızıl saçlı burnunu çekti ve eliyle gözlerini ovuşturdu. "Ben- Biz düşündük ki- Sen ortadan kaybolunca, biz onların... Bilirsin... Sadece... seni öldürdüklerini düşündük."

Ginny'nin gözlerinden yaşlar boşandı. Hermione arkadaşının omzuna bir el koydu. "Ben iyiyim. Lupin ve Sirius Black beni kurtardı."

Ginny cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu sümkürdü. Titreyerek Hermione'ye baktı. Yüzünde ağlamaklı bir gülümseme belirdi.

"... İyi olacağını biliyordum. Sadece biliyordum."

Hermione'ye uzandı ve elini tuttu. Bir anlık memnun sessizlikten sonra Ginny kaşlarını çattı. "Dur bir dakika. *Sirius Black* sana yardım mı etti?"

Hermione eğlenerek başını salladı. "Evet. O iyi bir arkadaş. Ve ben..." Ginny'ye dikkatle baktı. "Aslında Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na katıldım."

Ginny'nin kaşları havaya kalktı. "Sen mi yaptın?!"

Hermione çekingen bir tavırla, "Evet, Muggleborn'lara yardım ediyorlar," diye cevap verdi. "Ben de bu gece bu yüzden buradayım. Bir görevdeyim."

Ginny bir an için kocaman gözlerle ona baktı. Sonra haykırdı, "Bu *harika*! Yardıma ihtiyacın var mı? Yani, ben tamamen varım."

Hermione güldü. "Hayır. değil. Bu daha çok bir keşif görevi." Ginny

makul bir şekilde başını salladı. "Şimdiden bir profesyonel gibi

konuşuyorsun. Ben
etkilendim."

"Olma. Buraya kadar geldim."

Hermione dikkatle oyuktan dışarı baktı. Her şey açıktı. Ginny'ye dönerek, "Biraz daha konuşmak isterdim, ama..." dedi.

"Dünyayı kurtarmalısın." Ginny ona sırıttı. "Anlıyorum."

Kız bir kez daha Hermione'ye sıkıca sarıldı. "Tekrar buluşacağız, değil mi? Seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

Hermione'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözleri biraz yandı. "Evet, kesinlikle."

Bununla birlikte, oyuktan çıkıp gitti. Hermione arkadaşıyla kalmayı çok isterdi ama kendini devam etmeye zorladı. Arkasına bakmadan hizmetkârların girişlerinden birine doğru koştu.
Onu karşılayan tünel nemli ve . Hermione'nin omurgasından bir ürperti geçti, ama tünelden hızla geçti ve merdivenlerden indi. Kısa süre sonra mutfaklara açılan büyük çift kapıya ulaştı. Hermione endişeyle ellerini sıktı.

İşte buydu.

Tüm Gryffindor cesaretini toplayarak kapıyı açtı. Bu geç saatte bile mutfaklar Hermione'yi çalışan insanların gürültülü koşuşturmasıyla karşıladı. Hogwarts Muggle doğumluları
hâlâ meşguldü. Sıcak buhar ve yemek kokusu Hermione'nin yüzüne çarparken, yakındaki çamaşırhaneden de buğular yükseliyordu.
Hermione odanın içine doğru yürüdü. İnsanlar yavaş yavaş onu tanıdı ve etrafında fısıldaşmalar başladı. Hermione sırtını dik tutarak bakışlarını odada gezdirdi. Muggle doğumlular işlerine ara vermiş ve açıkça ona bakıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye bir ses garip sessizliği böldü.

Hermione rahat bir nefes aldı. Dobby çamaşırhaneden çıkmıştı, kaşları çatıktı. Çok geçmeden gözleri Hermione'nin üzerine düştü.
Hermione adamın yüzünde önce şaşkınlık, sonra da sevinç görünce usulca kıkırdadı.

"Penny!" Dobby mutlulukla haykırdı. "Gerçekten sen misin?"

Hermione adama sırıttı. "Ziyaret edeyim dedim. Umarım rahatsızlık vermemişimdir."

Dobby'den inanılmaz bir kahkaha yükseldi. "Seni çılgın kız. Başımızın üstünde yerin var."

Hâlâ sırıtarak Hermione'yi mutfağın bir köşesindeki köhne masaya doğru çekti. Önüne sıcak bir fincan çay koydu ve masada onun yanına oturdu.

"Merlin." Adam şaşkınlıkla onu taradı. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Hermione tam cevap vermek üzereyken bir ses onun sözünü kesti: "Gerçekten Penny mi?"

Yüzünde bir gülümseme beliren Winky aceleyle masalarına geldi. Kadın Hermione'yi kucakladı.

"Gerçekten sensin!"

Hermione sarılmaya karşılık verdi. "Ortadan kaybolduğum için özür dilerim."

Winky bir sandalyeye çöktü ve "Circe, sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu," diye yakındı.

"Evet, endişelendik," diye onayladı Dobby, endişesi gözlerini kör etmişti. "Ama iyisiniz, değil mi?"

Hermione hemen, "Her zamankinden daha iyi," diye güvence verdi.

Dobby'nin gözleri kızın giydiği siyah üniformaya kaydı. Onun bakışlarını yakaladı ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı. Hermione cevap olarak ona sırıttı.

"Ama sana *ne* oldu?" Winky sordu. "Seni yeni efendiler mi satın aldı?"

Hermione'nin gözleri kadına kaydı. Dikkatle, "Hayır, artık efendilerim yok. Ben özgürüm."

Dobby onu izledi, görünüşe göre onun ifşasına şaşırmamıştı. Winky ise nefes nefese kalmış ve şok içinde göğsünü tutmuştu.

"Usta yok mu?"

"Evet." Hermione başını eğdi. "Burada bulunma biri de... Bir teklifim var."

Winky bayılmanın eşiğine gelmişti ama Dobby kurnazca sordu. "Ne tür bir teklif?"

"Kaçmana yardım etmek için, tıpkı

benim yaptığım gibi." "Kaçmak mı?"

Dobby sordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Hermione ona hüzünle gülümsedi ve mutfağı işaret etti. "Bu yaşamaya değer bir hayat değil."

Dobby'nin yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "Korkarım *ki* biliyorum..."

Hermione bir sonraki sözlerini dikkatle düşündü, "Bunu görebildiğini biliyorum, Dobby. Adaletsizliği. Daha iyisini hak etmiyormuşuz gibi katlanmak zorunda olduğumuz zulmü. Bu yanlış."

"Gerçekten öyle mi?" Dobby renksiz bir şekilde düşündü.

Hermione, "Aynen öyle," diye belirtti. "Hepinizin buradan uzaklaşması gerekiyor."

"İşler böyle yürüyor." Dobby omuz silkti. "Her zaman öyleydi."

Hermione sakin bir sesle, "Bu her şeyin sonsuza dek böyle kalacağı anlamına gelmiyor," dedi.

Dobby yorgun bir ifadeyle, "Yapacak bir şey yok," diye iç geçirdi.

"Bir şeyler *yapabiliriz*," diye ısrar etti. "Ben kaçtım. Bıraktım." Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Geri döndüm, çünkü bir şeyleri değiştirmek ."

Dobby'nin gözleri keskinleşti. "Bize bundan kurtulmamız için bir bilet mi öneriyorsun?"

"Evet." Hermione'nin sözlerinin etrafını inanç sarmıştı. "Seni dışarı çıkarabilirim."

Dobby kuşkulu bir kaşını kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle, "Sen mi? Bir kişi için çok iş var, öyle değil mi?" dedi.

Hermione onun yüzünden, nereden geldiğini çoktan tahmin ettiğini görebiliyordu. Kartları masaya koymanın zamanı gelmişti. "Yalnız olduğumu hiç söylemedim. Ben Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı temsil ediyorum. Size kendi yardımımı ve Sirius Black'in yardımını öneriyorum."

Dobby'nin dudakları hafifçe kıvrılıp sırıttı ama o daha cevap veremeden Winky yüksek sesle, "Ne?! Zümrüdüanka Yoldaşlığı mı? Bu- bu çılgınlık." Dobby'nin kolunu çekiştirdi. "Bunu cidden dinleyemezsin. Sirius Black mi? O bir suçlu."

"Hayır, öyle değil," diye araya girdi Hermione. "O tüm Muggle doğumluları özgür kılmak için savaşıyor."

"Bedava mı?!" Winky kekeleyerek Hermione'ye şaşkınlık ve tiksintiyle baktı. "Neyden özgür? Sen neden *bahsediyorsun* kızım?"

Hermione şiddetle, "Safkanlardan uzaklaşmamız gerek," diye cevap verdi. "ailelerimizden çalmaya ya da et gibi satın almaya hakları yok. Muggle doğumlular özgür olmalı. Sirius Black de bunu istiyor, ben de bunu istiyorum."

Winky öfkeyle karşılık verdi, "Özgür Mudblood'lar mı? O zaman ne yapacağımızı sanıyorsun? Hm? Öğrendiğim tek şey bu. Hiç büyü bilmiyorum. Buradaki işim olmadan ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Bu bir iş değil. Pek sayılmaz," dedi Hermione acımasızca.

Winky sesine sızan öfkeyle, "Bu çok çirkin," diye haykırdı. "Artık senin saçma fikirlerini dinlemeyeceğim. Kendinden utanmalısın."

Sandalyesinden fırladı ve öfkeyle oradan uzaklaştı. Hermione'nin gözleri üzüntüyle onu izledi. Endişeyle Dobby'ye baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Dobby ona baktı ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım senin saçma fikirlerin ilgimi çekiyor."

Hermione'nin gergin duruşu hafifçe gevşedi. "Merlin'e şükürler olsun. Beni kovacağını sanmıştım."

Dobby usulca kıkırdadı. "Hayır."

Hermione ona bir sırıtış fırlattı. Sonra tekrar ciddileşti, "Tarikat ve benim, hepinizi buradan çıkarmak için bir planımız var."

Dobby başıyla onayladı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Diğer Muggleborn'ları ikna etmelisin," dedi Hermione. "Kabul etmeleri ve yardımımızı kabul etmeleri gerekiyor."

Adam düşüncelere dalmış bir halde çenesini ovuşturdu. "Onları Tarikat'ı takip etmeye ikna etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Hermione başını salladı. "Onları hiçbir şeye ikna etme. Bu ilk adımın gönüllü olarak atılması gerekiyor. Bu onların kararı. Eğer kabul ederlerse, seni Hogwarts'tan ve İngiltere'den çıkaracağız. Kimsenin sana ne yapacağını söylemediği, kendine ait bir hayatın olacak."

"Kulağa ilgi çekici geliyor," diye Dobby. "Diğerleriyle konuşmak için ne kadar var?"

"Bir hafta," diye yanıtladı Hermione. "Bir hafta içinde döneceğim ve planı harekete geçireceğiz. Söz veriyorum, ayrılmak isteyen herkes

burada."

Dobby bir elini kısa saçlarının arasında gezdirdi. "Bu biraz ani oldu."

"Biliyorum. bir şey gelmez," diye iç geçirdi Hermione. "Ama sana *ihtiyacımız var*. Diğerleri seni dinliyor. Senin kararlarına güveniyorlar."

Ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "Umalım da öyle olsun." Dobby'nin bakışları mutfakta ve çalışan insanların üzerinde dolaştı. "Eminim Winky bile içten içe senin haklı olduğunu biliyordur."

†

Hufflepuff'ın arması hâlâ mutfağın şöminesini süslüyordu. Hermione armaya baktı ve Hufflepuff'ın koğuşlarının onun etrafında uğuldadığını hissetti.

"şey bu muydu?" Dobby armaya kaşlarını çatarak baktı.

Hermione yanında duran adama baktı. "Sanırım bu bir giriş."

Asasını çekti ve sihrinin Hufflepuff'ın koğuşlarının üzerinden geçmesine izin verdi. Neredeyse anında ona geçiş izni verdiler. Belli ki Helga Hufflepuff Kupa'sını sonsuza dek saklamak istememişti. Şöminenin arka duvarının hafifçe sallanmasını izlerken Hermione'nin kalbi heyecanla çarptı.

Dobby'ye bir sırıtış fırlattı. "Görüşürüz."

Sonra gözlerini kapadı ve duvara doğru adım attı. Hufflepuff'ın koğuşları Hermione'nin tenini gıdıklıyordu. Diğer tarafta, benzer bir şömineden çıkıp güzel bir çalışma odasına girdi. Odaya hayranlıkla bakarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Muhtemelen Gryffindor ortak salonunun iki katı büyüklüğündeydi. Bir duvar
yerden tavana kadar kitaplarla dolu bir rafla kaplıydı. Yerde kabarık halılar seriliydi ve küçük masalar, koltuklar ve kanepeler ziyaretçileri oturup okumaya davet ediyordu.

Hermione odanın içinde ilerlerken parmaklarının kitapların sırtlarında gezinmesine izin verdi. Duvarlarda asılı birkaç portre gördü. Çerçevelerdeki insanlar uyuyordu. Tablolardan sadece biri uyanıktı. Portredeki kadın inanılmaz mavi gözleriyle Hermione'ye bakıyordu. Alev alev yanan kızıl saçları karmaşık bir şekilde örülmüştü, sarı ve siyah kurdeleler örgüyü süslüyordu. Hermione bu güzel kadının kim olduğunu hemen anladı. Gözlerini kocaman açarak portreye baktı ve hafifçe kızardı. Kadın hiçbir şey söylemedi ama başını eğerek selamladı. Kendini inanılmaz derecede gergin hisseden Hermione aklına gelen ilk şeyi aptalca ağzından kaçırdı,

"Güzel bir çalışma odanız var. Eminim Ravenclaw kıskanmıştır."

Utancından kızarması daha da derinleşti. Hufflepuff neşeyle güldü ama hiçbir ses duyulmuyordu. Portre çok eskiydi, belki de o zamanki büyüler konuşmayı yakalayamamıştı ya da büyünün etkisi geçmişti. Hermione kendini toparlamaya çalıştı ve boğazını temizledi.

"içeri daldığım için özür dilerim..." Kuruculardan birine nasıl hitap edeceğini bilemediği için tereddüt etti. "...Leydi Hufflepuff?"

Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. Hermione endişeyle yutkundu.

"Bayan Hufflepuff?"

Kadın yine başını salladı. Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Hufflepuff'ın yüzündeki nazik ifadeye baktı ve usulca kekeledi,

"H- Helga?"

Hufflepuff'ın yüz hatları aydınlandı ve mutlu bir şekilde başını sallarken gülümsemesi yüzünü tekrar böldü. Hermione'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra nefes nefese açıkladı,

"çünkü Kupa'nı arıyorum. Görüyorsun, Tom... o karanlık bir büyücü ve onu yok etmek istiyor. Ve ben... Bunu yapmasına izin veremem.
Bu."

Hufflepuff dudaklarını büzdü ve masmavi gözleri dalgın dalgın Hermione'nin üzerinde gezindi. Hermione endişeyle ellerini ovuşturarak kadına baktı. Sonunda Hufflepuff bir karara vardı. Yüzünü kaplayan hüzünlü ifadeyle başını sallayarak onayladı.

Hermione rahatlayarak, "Teşekkür ," diye fısıldadı. "Söz , Kupa'nı koruyacağım."

Hufflepuff bir elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Hermione'nin solunda, ağır koğuşlar tarafından serbest bırakılan küçük bir oturma alanı titreşerek görünür hale geldi. Hufflepuff oturma alanını işaret etti ve yine başını salladı. Hermione temkinli adımlarla yaklaştı. Yumuşak bir koltuk, ona uygun bir puf ve küçük bir masa vardı. Sanki birkaç saniye önce terk edilmiş gibi, masanın üzerinde açık bir kitap, parşömen ve tüy kalem duruyordu. Sanki ikindi çayı için tasarlanmış gibi, kitabın hemen yanında altın bir fincan duruyordu. Hermione fincanı tanıdığında keskin bir nefes çekti. Sıcak bir ışıkla parlıyor, ön yüzündeki porsuğu aydınlatıyordu. Titreyen elleriyle fincanı aldı. Fincan sihirle neşeyle mırıldanıyor, Hermione'nin hayranlığından keyif alıyor gibiydi. Yüzünde bir belirdi. Onu gerçekten bulmuştu.

Hufflepuff Kupası.

Hermione'nin zaferi, boş odada duyduğu adım sesleriyle sert bir şekilde kesintiye uğradı. Mermer taş yüksek sesle yankılandılar. Hermione kaskatı kesildi ama arkasını dönmedi. Bir şekilde kim olduğunu zaten biliyordu. Önceki sevinci çöktü, içi boş bir his onu ele geçirdi.

"Tom," dedi Hermione sıkıntıyla. "Ne zaman ortaya merak ."

Gerçekten de Tom'un ipeksi yumuşak sesi "Beni mi bekliyordun?"
diye cevap verdi.

Hermione Kupa'yı sırt çantasına yerleştirirken, "Hayır," diye cevap verdi.

Arkasını döndü ve şaşırtıcı derecede mavi gözlerle karşılaştı. Tom, Hufflepuff'ın çalışma odasının ortasında durmuş, onu ilgiyle süzüyordu. Üzerinde Hogwarts'ın okul üniforması değil, bir çift siyah pantolon ve mavi düğmeli bir gömlek vardı. Bu ona yakışıyordu. Zarif ve yakışıklı görünüyordu.

"Sonunda beni rahat bırakacağını ," dedi Hermione sert bir sesle. "Hayal kırıklığına uğratmayı seviyorsun, değil mi?"

Tom'un yüzünde bir belirtisi belirdi ama bir saniye içinde kayboldu. Onun yerine, rahatsız edici derecede nazik bir ifade yüz hatlarını aydınlattı.

"hissettiğin için üzgünüm," dedi Tom dürüst bir sesle. " *I* Seni gördüğüme sevindim."

Hermione ona ters ters baktı. Gözleri Slytherin'in üzerinde gezinirken ağzı ince, onaylamaz bir çizgi halinde sıkılmıştı. Slytherin ona baktı, yakışıklı yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi görünüyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Tom nazikçe. "Endişelendim. Mektubuma hiç cevap vermedin."

Hermione onun kendini sevdirme çabası karşısında başını salladı. "Benden ne istiyorsun?"

Tom hemen cevap vermedi. Büyüleyici gözleri hâlâ kızın üzerindeydi. Onu içine çekerken gözbebeklerinin arkasında garip bir hayranlık parıldıyordu.

"Sanırım biliyorsun."

Hermione onunla alay etti. "Kupa'yı sana vermeyeceğim. Kurucuların eşyalarından *hiçbirini* almana izin vermeyeceğim."

Tom güldü ve Hermione'nin tüyleri diken diken oldu. Melodik sesiyle fısıldadı, "Kupa'yı hâlâ istiyorum; bu doğru. Ama burada olmamın nedeni bu değil."

Ona doğru yürüdü. Hermione gerildi ve asasını cebine . Tam önünde durdu, rahat edemeyeceği kadar yakındı.

"Hermione," diye mırıldandı Tom ve parmaklarını hafifçe Hermione'nin kolunda gezdirdi. "Seni özledim."

Hermione Tom'un elini itti ve ona ters ters baktı. Tom hâlâ sıcak bir şekilde gülümsüyordu ve "Seni çok özledim," derken sesi neredeyse biraz titriyordu.

Hermione'nin kalbi onun ses tonunu duyunca hızlandı. Hain kalbini görmezden geldi ve sertçe, "*Umurumda* değil
."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Tom ve büyüsü yavaşça onu sardı. "Hareketlerim için özür dilerim. Düşüncesizce ve alçakça davrandım. Yaralandığın için üzgünüm."

Hermione yutkundu. İçten olsun ya da olmasın, özür dilemesi onu tedirgin etti ve içinde kabaran sıcak duygu için kendinden nefret etti. Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı.

"Hiç senin gibi birine sahip olmamıştım," dedi Tom yumuşak bir sesle. "Bunalmıştım. Nasıl başa çıkacağımı bilemedim ve kötü tepki verdim. Sonra sen gittin ve ben..."

Sevecen bir hareketle parmaklarını Hermione'nin yanağında gezdirdi. Hermione istemsizce ürperdi ve nefes alış verişi hızlandı. Tom'un büyüleyici gözleri ona yalvarıyor, yalvarıyordu ve bu onun dengesini bozdu. çelişen duygular üzerine yağıyordu. Ondan *nefret ediyordu* ama neden aynı zamanda onun yakınlığının sarhoş edici hissine kapılıyordu?

Tom sonra kollarını Hermione'ye doladı. Tom onu göğsüne doğru çekerken Hermione'nin nefesi kesildi. Kaçmaya çalışmadı. Kaçamazdı da. Sadece sağ eli hâlâ cebindeki asanın üzerindeydi. Tom ona sarılırken kalbi tekledi ve birkaç atım atladı. Sıcaklığı onu sarmaladı ve büyüsü elektrik gibi mutlu bir şekilde yaladı. Tom eğildi ve yüzünü onun gür saçlarına gömdü. Yavaşça yalvardı,

"Beni bir daha yalnız bırakamazsın."

Çenesinin altındaki iki parmak Hermione'nin yüzünü yukarı kaldırdı ve sonra yumuşak dudaklar Hermione'ninkilere bastırıldı. Kaçması, dövüşmesi, çığlık atması gerekiyordu ama hiçbir şey yapmadı. Tom onu öperken çok nazik, çok şefkatliydi. Sadece o vardı, o kadar tanıdık, o kadar rahattı ki Hermione bu temasın içine girmek istedi. Kollarını onun boynuna dolamak ve daha önce pek çok kez yaptığı gibi öpücüğe karşılık vermek istiyordu.

Ama nasıl yapabilirdi ki?

Hermione elini kaldırıp Tom'un göğsüne doğru kararlı bir şekilde iterken boğazında gergin bir his belirdi. Tom onu öpmeyi bıraktı. Bir an için dudakları hafifçe titreyerek ona değdi. Sonra isteksizce geri çekildi. Fısıldarken ona özlemle baktı,

"Seni seviyorum Hermione. Bunu sana hiç söylemedim."

Hermione keskin bir aldı. Hafifçe titreyerek ona baktı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti ve Tom ciddi gibi görünüyordu. Tökezleyerek ondan uzaklaştı. Hermione'nin kalbi bilinmeyen bir duygunun etkisiyle göğsünde hızla çarpmaya başladı ve kekeledi,

"Hayır. Sevmiyorsun. Beni sevmiyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Tom nazikçe sordu. "Sana karşı dürüstüm."

"Hayır!" diye umutsuzca ısrar etti. "Beni nasıl sevebilirsin? Bana ihanet ettin. Kimliğimi ifşa ettin ve neredeyse beni öldürüyorlardı."

Suçluluk duygusu Tom'un yüzünü kapladı. "Yaptığımı biliyorum. Bu daha önceydi... benim için ne anlama geldiğini fark etmeden önce."

Sesinde çok fazla içtenlik vardı. Parmakları bileğinin etrafında kıvrılmış, onu nazikçe tutuyordu. "Bana bir şans daha ver."

Hermione Tom'un gözlerinin içine bakarken kanının kulaklarına hücum ettiğini duyabiliyordu. Boğazındaki yumru yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Bakışları onu hapsediyordu ve gözlerini kaçıramıyordu.

Beklenmedik bir şeydi.

Hermione ilk başta orada olduğunu kabul etmek istemedi. Yine de . İnkar edilemez, kaçınılmaz. Tom'un yakışıklı yüzüne bakarken vücudunu bir titreme sardı. Bu onu acımasızca pençeledi ve düşünceleri karmakarışık bir hal aldı.

Tom'un mavi gözleri bulanıktı.

Lekeliydi.

Gözbebeklerinin arkasında kırmızı bir parıltı

yanıyor, gözbebeklerinin mavisine doğru

kanıyordu.

Hermione irkilerek uzaklaştı, dudaklarından bir nefes yuvarlandı. İnançsızlıkla Tom'a bakarken şok ve korku onu tüketti. Gerçek dudaklarında asit gibi yanıyordu: "Bir Hortkuluk yarattın."

Tom'un yüzünde rahatlamış, neredeyse mutlu bir ifade belirdi. Tom başını sallayınca Hermione kendini kötü hissetti.

"Evet. Senin için."

"Hayır!" Hermione bayılacak gibi oldu. "Yapma... bunu söyleme."

Tom sevinçle gülümseyerek, "Sana göstermek istedim," dedi. "Burası güvenli. Sana söylemiştim. Şimdi kendin görebilirsin."

Hermione'nin her yeri titriyordu. Paniğin keskin pençelerinin onu parçaladığını ve düşüncelerini çalkaladığını hissetti.

"Gördün mü?" Tom yüzünde çarpık bir gururla ilan etti. "Ben iyiyim. Benimle dövüşmene gerek yok. Planım işe yarıyor."

Buz gibi soğuk, korku Hermione'yi kavradı. Tom bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü onu yatıştırmaya çalıştı, "Her şey söz verdiğim gibi. Bana geri dönebilirsin. Artık korkmana gerek yok. Bana katıl. Hortkuluk'um ol."

Hermione ona kuşkuyla baktı. "Kimi öldürdün?" diye sormak istemedi.

Tom kendini beğenmiş bir tavırla, "Fazla seçeneğim yoktu," diye cevap verdi. "Bana ihanet etti. İkimizin de güvenine ihanet etti."

Adamın yüzündeki ifade kızın dönüp kaçmak istemesine neden oldu. Tom'un kırmızı-mavi gözlerinde hastalıklı bir zafer parlıyordu ve soğuk bir sesle, "R.A.B. bunu hak etti," dedi.

Regulus mu?

Hermione'nin kalbi acıyla sıkıştı. Tom'un yüzündeki iğrenç eğlenceye baktı. Birini *öldürmüş* olmaktan gurur mu duyuyordu? Ağır ve acı verici bir şey boğazını sıktı. *Regulus.* Hermione nefes alamıyordu. Gözlerinde yaşlar birikti. Yanaklarından aşağı süzüldüler ve Tom'a bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onun bu halini gören Tom'un yüzünden endişe aktı ve elini Hermione'nin omzundan geçirip kolundan aşağı indirdi, sonra da nazikçe elini tuttu.

"Ağlama Hermione," diye mırıldandı ona. "Black'i sevdiğini biliyorum. Biliyorum. Ama o iyi biri değildi. Zayıf ve işe yaramazdı. Söz veriyorum, anlayacaksın. Ona ihtiyacın yok. Şu itibaren, senin için orada olacağım."

Hermione nefes almakta zorlanıyor, gözyaşlarına boğuluyordu. Bu gerçek olamazdı! Düşünemiyordu. Regulus'un gülümseyen yüzü gözünün önünden geçti. O *ölmüş* olamazdı. Hermione iki büklüm oldu, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, soluk soluğa kalıyordu. Felç edici bir acı onu parçaladı, hem uyuşuk hem de keskindi. Birden kollar onu sardı. Onu nazikçe sabitlediler. Hermione kendini tutamadı ve bu rahatlığa yaslandı. Hâlâ ağlıyordu, yüzünü Tom'un göğsüne gömdü. Bu yanlıştı. Elleri Tom'un gömleğini sıkıca kavramıştı ve hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Kırılıyordu. Eğer Tom onu tutmak için burada olmasaydı, zalim sel tarafından sürüklenip gidecekti. Ve o an için Hermione onun tesellisini kabul etti çünkü başka seçeneği yoktu.

Çok geçmeden acımasız gerçeklik etrafında keskinleşti ve Hermione sisin içinde yüzmeyi bıraktı. Tom'un Hermione'yi saran kolları dayanılmaz hale geldi, rahatlığı mide bulandırıcıydı. Şiddetle ondan uzaklaştı. Tom bıraktı ama endişeyle ona baktı. Hermione ona baktı ve sonunda öfke onu vurduğunda neredeyse rahatlamıştı.

"Sen..." diye öfkeyle tükürdü. "Seni iğrenç, *aşağılık* pislik parçası!"

Vücudu titriyor, öfke ve acı üzerine çöküyordu. Gözleri Tom'a sabitlenmişti ama yine de onu zar zor görebiliyordu. Ya da belki de ilk kez gerçek Tom'a bakıyordu.

"Arkadaşımı öldürdün." Hermione'nin sesi öfkesini bastırıyordu. "Regulus'u mu öldürdün?! Neden-? ? Arkadaşımı öldürdün!"

Tom'un kırmızı gözleri ona baktı, gözlerinde pişmanlık ışıltısı yoktu. Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı. Yanan korlar kadar kırmızı. Kan kadar kırmızı. Eğer ölümün bir rengi varsa, o da bu kırmızıydı.

"Ne *yaptın* sen?!" diye acı dolu sözler döküldü Hermione'nin dudaklarından. "Neden?! B- Ölümü kandırabileceğini düşündüğün için mi? Bu-"

"Ben sadece ölümü aldatmadım," diye kestirip attı Tom, sesine hastalıklı bir gurur karışmıştı. "Ölümlülüğü aştım. Daha fazlası, daha iyi bir şey oldum."

Hermione onun gözlerinin arkasından kendisine bakan deliliği görünce dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Umursadığımı mı sanıyorsun? Kendi kaderini kendin çizdin. Artık geri dönüş yok."

Tom'un yakışıklı yüzü çılgın bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ben neden geri dönmek *ister misin*? Artık ölümsüzüm. Yenilmezim."

Hermione ona baktı, tiksinti içinde kıvranıyordu ve ihtiyacı hissetti. "Bu seni tüketecek. Ve bunun acısını sonsuza dek çekeceksin."

Ona Tom'un gözleri hâlâ ürkütücü bir kızıl parıltıyla parlıyordu. Dudaklarında yakışıklı bir gülümseme dans ediyordu. Hermione iğrenerek burnunu kırıştırdı. Tom'da garip bir şeyler vardı. Bariz bir şekilde ortadaydı, her ne kadar o bunu göremiyor olsa da.

"İnan bana, Black iyi bir insan değildi," diye teselli etti Tom ona gülümseyerek. "Bunu hak etmişti. Lütfen, seni kızdırmak istemedim. Benimle olmanı istiyorum."

Hermione'nin büyüsü etrafını sarmış, saldırmaya hazırdı. "Artık benimle tatlı tatlı konuşmana gerek yok. Hiçbir faydası yok. Bu noktada," asasını çekti ve ona doğru kaldırdı. "Beni senden daha fazla iten *kimse yok*."

Tom'un gözlerinin şok içinde açıldığını gördü. Sonra yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve güçlü büyüsü havayı dalgalandırdı. Sesine ölümcül ve tehlikeli bir şey karıştı: "Bana karşı duramayacaksın Hermione. Sana sahip *olacağım*."

"Penny," diye açıkladı Hermione, sesi çelik gibi sertti. "Senin için ben Penny'yim. *Senin* gibi birinin bana Hermione demesini istemiyorum."

Asasını salladı ve ona bir lanet savurdu. Tom akıcı bir hareketle kendi asasını çekti ve havada savurdu. Hermione'nin laneti önlendi ve zararsız bir şekilde yere çarptı. Tom ona baktı ve yakışıklı yüz hatlarında en ufak bir duygu belirtisi görünmüyordu. Sadece büyüsü etrafında bir öfkeyle

ölümcül bulut. Hermione asasını hâlâ karanlık büyücüye doğru tutuyordu. Tom ona doğru tehditkâr bir adım attı ve Karanlık İşareti'ndonuk bir acı oluştu. Sesi garip bir şekilde yumuşaktı,

"Seni incitmek istemiyorum ama beni zorluyorsun."

Hermione geri adım atamazdı. Tom'un gerçekten ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Sadece kitap okuyarak ya da büyü ezberleyerek taklit edilemeyecek bir tür ham yeteneğe sahipti. Hermione kendisinin zayıf bir cadı olmadığını biliyordu ama Tom Riddle başka bir seviyedeydi. Yine de onun kazanmasına izin vermeyecekti. Dişlerini hırıltıyla göstererek tısladı,

"Seninle kalmayacağım. Sen bir canavarsın."

Sol ön kolunda keskin bir ağrı patladı. Hermione irkildi ama başka bir tepki vermedi. Tom ağzını açıp , ses tonundaki inanç Hermione'nin titremesine neden oldu,

"Sen benimsin. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Büyüsü Hermione'nin etrafında dans ediyor, ona ölüm ve yıkımdan başka bir şey söylemiyordu. Büyünün vücuduna süründüğünü, Karanlık İşaret'inden geçip sistemine sızdığını hissedebiliyordu.

"Ölümsüzlükle tüm o konuşmalara rağmen, biliyor musun?" Hermione sesi ağırlaşarak, "Ölmeyi tercih ederim," dedi. "Ölmeyi tercih ederim." Gözlerini Tom'a kilitledi. "Seninle kalmaktansa *ölmeyi* tercih ederim."

Hermione asasını havaya doğru savurdu. Tehlikeli bir şekilde cızırdayan bir lanet Tom'a doğru koştu. Tom onu kolayca savuşturdu. Birbirlerine baktılar, bir saniyelik hareketsizlik içinde asılı kaldılar.

Sonra Tom saldırdı.

Solgun asası havada parladı ve güçlü lanetler Hermione'nin üzerine yağdı. Hermione'nin koruyucu büyüyü kendi etrafında döndürmek için çok az zamanı vardı ve lanetlere karşılık vermek için daha da az.

Karşılaşma hızlı ve acımasızdı. Hermione daha önce de Tom'a karşı dövüşmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Bu sefer gerçekten düşmandılar.

Özellikle güçlü bir lanet savunmasına çarptı. Darbe kalkanından asasına doğru yankılanırken Hermione acıyla tısladı ve bileğini sertçe parçaladı. Tom hiç tereddüt etmedi ve hiç yavaşlamadı. Hermione'nin alnında boncuk boncuk terler oluşurken, umutsuzca Tom'un saldırılarını uzak tutmaya çalışıyordu. Tom'un lanetleri DADA sırasında sergiledikleri gibi aşırı karmaşık değildi. Onun yerine, asa hareketleri kısa ve hızlıydı. Ortaya çıkan lanetler inanılmaz derecede güçlüydü ve her türlü gösterişten uzak, hedeflerini ölümcül bir hassasiyetle vurmak üzere tasarlanmıştı.

Adamın lanetlerinden biri kalkanını delip omzuna saplanınca Hermione şok ve acıyla haykırdı. Tökezledi ve asasını tutan kolu sallandı. Sonuç olarak kalkan büyüsü titredi. Acımasızca saldırmaya devam ederken Tom'un yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu ve Hermione'nin kalkanı cam bir duvar gibi paramparça oldu. Başka bir lanetten kaçınmak için kendini yana atmak için bir saniyesi vardı. Tom'un büyüsü koltuklardan birine isabet etti ve koltuk alevler içinde kaldı. Hermione yanan sandalyeye baktı, korku zihnini bulandırıyordu.

Bu o olabilirdi.

Yine de paniğe kapılmaya yer yoktu. Hermione kendini yerden kaldırdı ve tekrar Tom'un karşısına geçti. Acımasız bir kararlılıkla asasını salladı. Bu kez Hufflepuff'ın çalışma odasını aydınlatan Hermione'nin lanetleri oldu.

Yine de Tom dokunulmaz olmaya devam etti. Zarif bir şekilde asasını hareket ettirdi ve terlemeden kadının lanetlerini savuşturdu.
Hermione öfkeyle dişlerini sıktı. Bu büyücünün kendisini alt etmesine izin vermeyecekti. Öfkesi büyüsüne bulaştı ve etrafında tehlikeli bir şekilde fırtınalar estirdi. Bir kez daha asasını havaya savurdu ve öfkeli büyüsünü güçlü bir lanete dönüştürdü.
Öfkeyle Tom'a doğru koştu. Etrafına kolayca kırmızımsı bir kalkan dikti. Hermione'nin laneti kalkana çarptı ve

Kırmızı duvarda çatlaklar belirdi. Çatlaklar kalkanı kırılana kadar yayılırken Tom'un yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Hermione'nin lanetinin kalıntıları Tom'u parçaladı. Vurulduğunda acı içinde soludu ve birkaç adım geriye sendeledi, bir kolu acı içinde karnına atıldı. Tom'un başı hafifçe eğikti, bu yüzden Hermione onun yüzünü göremiyordu ve acı içinde nefes nefese kalmıştı.

Tom'un yüzü ona bakarken Hermione asasını tekrar kaldırmak istedi. O duygusuz maske gitmişti. Soğuk öfke şimdi yakışıklı yüz hatlarını bozmuştu. Tom'un gözleri mavi rengini tamamen kaybetmişti ama şimdi ölümcül bir kırmızıyla parlıyordu. Hermione onun gözlerinin içine bakarken donakaldı. Sesini ölümcül bir tehdide dönüştüren kötülükle konuşurken Tom'un bakışları Hermione'yi hapsetmişti,

"Bu kavga bitmiştir."

Adam asasını kaldırınca Hermione'nin gözleri dehşetle açıldı. Telaşla kendi asasını salladı ve ona bir lanet savurdu. Tom sol elini sallayarak onu savuşturdu, karmaşık asa hareketlerini hiç durdurmadı. Hermione dehşet içinde onun tehlikeli büyüsünün tepki verdiğini hissetti. Bir gelgit dalgası gibi Tom'a doğru aktı ve etrafında tehditkâr bir şekilde dönerek yığıldı. Hermione böylesine büyük bir güçle karşı karşıya kalınca bir adım geri çekildi. Tom asasını aniden havaya savurup ona doğrultunca Hermione korkuyla sıçradı. Bu hareketle birlikte Tom'un büyüsünün zirvesi kırıldı. Tüm gücünü serbest bırakarak Hermione'ye doğru hiddetle ilerledi. Hermione koruyucu bir şekilde kendi büyüsünü etrafına çekti. Asasını önüne kaldıran Hermione, Tom'un saldırısını savuşturdu. Hufflepuff'ın etrafındaki çalışma odası harabeye dönmüş, narin maun masalar parçalanmış, koltuklar toza dönüşmüş ve zeminin mermer karoları paramparça olmuştu. Yine de Hermione'nin savunması dayanıyordu. Büyüsü Tom'un saldırı dalgasını bir bıçak gibi kesti.

Eğer sadece yeteneğe bağlı olsaydı, üstünlüğü ele geçirebilirdi. Ne yazık ki Tom hem beceriye hem de muazzam bir güç rezervine sahipti. Büyüsü eziciydi. Tom'un gücünün girdabına kapılan Hermione'nin savunması sarsıldı. Ayağını kaybetti. Asasının kolu sarsıldı ve büyüsünün akışı kesintiye uğradı. Anında, Tom'un büyüsü onu kavradı ve Hermione

güç tarafından uzaklaştırıldı. Hermione sağa sola savruldu, zar zor nefes alabiliyordu. Adamın büyüsü Hermione'yi parçaladı ve bedenine akarak acı içinde doğradı. Hermione artık aşağı ile yukarıyı zar zor ayırt edebiliyordu. Acımasız güç sonunda onu uzağa fırlattığında neredeyse rahatlamıştı. Şiddetle bir kitap rafına çarptı. Bir toz yağmuru ve yırtılmış kitap sayfaları içinde Hermione yere düştü.

Bütün vücudu ağrıyordu ve acı içinde inledi. Hermione'nin nefes alış verişi sığ ve hızlıydı. Güçlükle sırt üstü dönmeyi başardı. Tom'un agresif saldırısı karşısında büyüsü zayıf bir yığın haline gelmişti. Yere yığılan Hermione çaresizce Tom'un kendisine doğru yürümesini izledi. Zaferinden emin bir şekilde asasını cüppesinin cebine koymuştu. Panik onu ele geçirirken yanağının iç tarafını sertçe ısırdı.

Korkutucu öfke Tom'un yüzünü terk etmişti. Yine de Tom önünde durunca Hermione irkildi. Kalbi hızla atıyor, göğsünü parçalamakla tehdit ediyordu. Tom'un büyüsü her yerindeydi, havada çatırdıyor, daha fazla acı tehdidiyle derisini kesiyordu. Ona baktı ve gözleri tekrar sakin maviye döndü. Bir an sonra konuştu, sesi yine yumuşaktı,

"Benimle kalıyorsun."

Sesindeki nazik çizgiye rağmen, bu cevapsız bırakılmaması gereken bir emirdi. Hermione hâlâ yerde iri gözlerle ona baktı. İğrenç bir şekilde çaresizdi.

"Seni bu şekilde incitmek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi Tom ona. "Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum, ama yaptığım her şeyi bizim için yaptığımı anlayacaksın."

Hermione hareket edemiyordu, vücudu olduğu yerde donmuştu. Korku dolu ürpertiler omurgasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Ona doğru uzanırken Tom'un dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Eli Hermione'nin üst koluna dolandı ve temas çok nazik, çok şefkatliydi, sanki değerli ve sevgili bir şeyi tutuyormuş gibiydi.

"Sana söyledim," diye mırıldandı, dudaklarından ipek gibi bir ses çıkıyordu. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Hermione'nin kafasındaki bütün düşünceler birbirine karışmış, paniğe kapılmıştı. Tom'un mavi gözleri sanki tek başlarına kurtuluş vaat ediyorlarmış gibi sakince ona bakıyordu. Zekice, kalkmasına yardım etmek için Hermione'nin kolunu çekti.

Tom ona sevgiyle, "Seni ikinci Hortkuluk'uma dönüştüreceğim," dedi. "Söz veriyorum, seni koruyacağım. Seni her zaman güvende tutacağım."

Hermione onu harekete geçirenin onun sözleri mi yoksa yüzündeki çarpık sevgi ifadesi mi olduğunu bilmiyordu. Bilinçli bir karar değildi ama vücudu otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Hermione'nin eli kalçasındaki Greyback'in bıçağına gitti. Bıçağı kılıfından çıkardı ve sanki ağır çekimdeymiş gibi bıçağın havada süzülüşünü izledi. Bıçak Tom'un koluna saplandı, gömleğinin kolunu kesti ve deriyle ete girdi. Yaradan kan ve Tom'un eli onu bıraktı.

Sonra zaman ona geri çarptı. Hermione Tom'un acı dolu soluğunu duydu. Bir elini bolca kanayan kolunun üzerine bastırdı. Tereddüde yer yoktu. Onun dikkatini dağıtmak için Hermione yerden kalktı. Sonra döndü ve Hufflepuff'ın çalışma odasının çıkışına doğru koşmaya başladı.

Asasını panikle savurdu ve Çalışma Odası'nın çıkışı kendini gösterdi. Hermione onu takip eden gürültülü adımlar duydu. Tom onu yakalayacaktı. Kaçmak için umutsuz bir çabayla kendini çıkışa doğru fırlattı.
Hufflepuff'ın büyüsü geçmesine izin verdi. Diğer tarafta, Hermione mutfağın şöminesinden dışarı fırladı ve yere çakıldı. Kendini biraz sersemlemiş hissederek başını kaldırdı. Dobby endişeyle açılmış gözlerle ona bakıyordu. Hermione aceleyle yerden kalktı.

Dobby'ye kısık sesle, "Onu durdurmaya çalışma," diye öğüt verdi.

Sonra çıkışa doğru koştu. Tom'un hemen arkasında olduğunu biliyordu.

Tom kızın peşinden koştu. Kız çok hızlıydı. Hufflepuff'ın çalışma odasından ve mutfaktan çıktı ama Hermione hâlâ önündeydi, karanlık tünelde hızla ilerliyordu. Kolunu kestiği yer çok acıyordu ama acıyı görmezden geldi. Onun peşinden koşarken elinden kan damlıyordu. Hermione merdivenlerden yukarı koştu. Tom merdivenin birkaç basamağını atladı ve Hermione'ye yetişti. Elini kaldırdı ve onu yakaladı. Parmakları kanla kayganlaşmıştı ve Hermione bileğindeki kan kırmızısı lekeleri sıyırıp attı. Tom tökezledi ve çok değerli saniyeler kaybetti.

Kız hizmetkârların tünelinden çıktı ve Hogwarts'ın ana koridorlarından birine doğru koşmaya başladı. Tom onun peşinden koşarken zırh takımları ay ışığında parıldıyordu. Giderek mesafe kazanıyordu. Onu yakalayacaktı. Hermione sola döndü ve Tom onun nereye gittiğini anladı. Tom dişlerini sıktı ve hızını daha da artırdı. Hermione'yi kalenin giriş kapısına doğru takip ederken adımları yüksek sesle yankılanıyordu. Kızın asasını nasıl salladığını ve kapının nasıl gıcırdayarak açıldığını izlerken içinden lanet okudu.

"Hayır!" Hermione eşiği geçip dışarı koşarken Tom tısladı.

Onun sadece birkaç metre arkasındaydı. Tom şatodan çıkarken soğuk gece havası yüzüne çarptı. Siyah gökyüzünden yıldızlar göz kırpıyor ve Hermione'yi hayaletimsi bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Tom onun arkasından hızla ilerledi ve Hermione'nin cebinden bir şey çıkardığını görünce içinde buz gibi bir his belirdi. Bir çift gözlük. Bir Portkey'in mavi ışığında parlıyorlardı. Hermione Anahtar'ı çalıştırmak için asasını kaldırdı. Bunu gören Tom'un göğsü sıkıştı. Çılgınca kendi asasını salladı ve Hermione'nin arkasından bir Sersemletici gönderdi.

Portkey aydınlandı. Tom Hermione'nin solgun yüzünü, ona bakan kocaman gözlerini görebiliyordu. Sonra Hermione havada kayboldu. Stunner'ın kırmızı ışığı onu bir saliseyle ıskaladı. Tom boş noktaya bakakaldı. Düşünceleri karmakarışıktı ve başı dönüyordu. Hayır. *Hayır*, *hayır*. Neden gitsin ki?! Her şeyi hazırlamıştı. Her şeyi açıklamıştı. Hermione anlamalıydı. Neden onu terk etsin ki?! Tom'un

Nefes alış verişi hızlanmıştı ve parmakları asasını acıyla sıkıyordu.

Hermione onun kız arkadaşıydı. O özeldi. Neden gitti ki? Onu *terk* edemezdi!

Tom asasını cebine soktu, eli şiddetle titriyordu. Düşünceleri karmakarışık olan Tom şatoya doğru yürüdü. Kadının onu kestiği kolundan keskin bir acı geldi. Elini yaranın üzerine bastırarak kanı durdurdu. Şatoya yeniden girerken kendini titriyor ve harcanmış hissediyordu. Tom Başkan'ın odasına doğru yürürken alnının arkasında korkunç bir baş ağrısı oluştu. Büyüsü garip bir şekilde zayıflamıştı. Tom odasına ulaştığında kendini hasta ve mide bulandırıcı hissediyordu.

Güçsüzce banyoya girdi ve aynadan kendisine bakan son derece solgun yüzüyle karşılaştı. Tom lavaboya adım attı. Baş ağrısı artık kafatasına saplanmış bir bıçak gibi hissediyordu. Hafifçe inleyerek ellerine soğuk su aldı ve yüzüne çarptı. Pek işe yaramadı. Kolundaki kesiği temizlerken her yeri titriyordu. Derin bir kesikti. Bunu neden *yapmıştı* ki? Muhtemelen onu iyileştirmeliydi ama büyüsü hâlâ dağınık bir şekilde etrafında sallanıyordu.

Tom yatak odasına döndüğünde kendini daha da kötü hissetti. Dikkatle yatağına uzandı. Gözlerini kapattığında her şey kafasının içinde dönmeye başladı. Tom kalın kalın yutkundu.

Neden kaçsın ki?

†

Hermione Kolordu topraklarına zorunlu iniş yaptı. Nefes alış verişi hızlanmıştı ve ter damlaları alnından aşağı yuvarlanıyordu. Titreyerek bileğindeki kan lekelerine baktı. Bu onun kanı değildi ve aceleyle pantolonuna sildi.

"Hermione!"

Bağırış onu yerinden sıçrattı. Hermione başını kaldırdı ve Sirius'u tanımak için çok az zamanı kalmıştı ki ona sarıldı.

"Hey hey," diye araya başka bir ses girdi. "Onu ezme."

Sirius hâlâ sırıtarak onu kucağından bıraktı. Lupin bir adım daha yaklaştı ve o da Hermione'ye gülümsedi.

Kurt adam hışırtılı sesiyle, "Geri dönmene sevindim," dedi.

Sirius başını salladı, gözleri neşeyle parlıyordu. ". Tek parça halinde döneceğini ."

Kocaman gülümsemesi hâlâ yüzünü kaplıyordu ve Hermione midesine bir bıçak saplandığını hissetti. Sirius'a baktı ve onun gülümsemesine karşılık veremedi.
Lupin onun tedirginliğini hissetmiş gibiydi. Endişeli bir ses tonuyla sordu,

"Hermione, iyi misin? Bir şey mi oldu?"

Hermione kalın kalın yutkundu. Neredeyse Sirius'un bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu ama kendini ona bakmaya zorladı. Sesi ağırlaşarak fısıldadı,

"Ben Regulus."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Yüzüm bana ait, diye düşündüm.

Ama sen onu gördün.

bin yıla dönüşür. Seni

ağlarken izledim.'

- Robert Creeley

(*1926 † 2005)

Otuz Altıncı Bölüm: Oldukça Çılgın

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

A/N: Merhaba sevgili okuyucularım. İşte yepyeni bölüm :D Umarım beğenirsiniz. Çok şey oluyor. Tom ve onun çılgın fikirleri. Hermione, Yoldaşlık ve Sirius'un çözmesi gereken birkaç şey var. Ayrıca bu bölümde biraz Greyback var. Haha, onu sevmeye başladım.

Tüm harika yorumlar için teşekkür ederim! Onları okumaktan gerçekten keyif aldım XD

kriz ne krizi, Owlfur, Misafir, cathy loves heath, peachescherry14, Mc111, Misafir, ThatLikeSadia, THEPrincessx, Mixy Mint, ChateauBriand, Jen103, Anya Evermore, Dumbledoor, Twilighterheart xxxx, RandomObsessionsOfMine, ollietrombone, Dona-Dona, Oshira, YoursAnnie, FadedSunset, Bella Elizabeth, AnnaOxford, lily786, Guest, Tongue Tied Baby, Ainulindale of Arda, The Happiest, everlastingtrueromance, amr56, elixirsoflife, Schnuersenkel, Snappy, JasperWhitlocklsTheStud, LightJinx512, Teamstarkidding, lexicon63738, McKenzie Vallir, vaquier2, Misafir, Misafir, Alex, Born in 20th Century, chocolateandromance, Misafir, reader204, mshccs, BBG336, henniy, TheMatterWithMatter, EmilyFray, Jessica, Never a Writer, TwilightGirl100195, inkdots, tycoon mami, motherofallrandomness, Pet Me Feed Me, Obey the Muse, einna16, satoz, hateme101, Misafir, Dragul, ladymagna1100, ColorMeLovely28, Saoirse Ash, LoveMyRomance, Misafir, Music of silence, Misafir, WhatOnceWasADream, loud outcast, damonismyhomeboy, MrsIzzyBlack

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Otuz Altıncı Bölüm: Oldukça Çılgın

Tom sınıfta oturmuş, Profesör Sinistra'nın Jüpiter ve uyduları hakkındaki dersini dinliyordu. Her zamanki çalışkan Müdür Çocuğu kişiliğini takınmış ve özenle notlar almıştı. Aslında düşünceleri kilometrelerce uzaktaydı. Kaçtığı o geceden beri Tom'un aklı sık sık Hermione'nin etrafında dönüp duruyordu. Günler geçmişti ve onu düşünmeden *edemiyordu*.

Hermione ondan kaçmakla hata etmişti. Hortkulukları yaratma çabasında destek olmalıydı. Tom Hermione'nin nasıl bu kadar dar görüşlü olabildiğini anlamıyordu. Onun Hortkuluk'u bir lütuftu.
Neden bu kadar güçlü ve değerli bir şeye karşı olsun ki? *Göremiyor* muydu? Hortkuluk tarafından korunan Tom ne isterse yapabilirdi. Hayal ettiği her şeye ulaşabilirdi. Her şeyi kendi iradesine boyun eğdirebilirdi. İnsanlar ona boyun eğecekti. Büyü boyun eğecekti.

Bu başarısını kız arkadaşıyla paylaşmak istemesi cömertlik değil miydi? Hermione'nin hediyesini kabul etmekteki isteksizliği rahatsız edici olduğu kadar şaşırtıcıydı da. Onu nasıl ikna edecekti? Hermione inatçıydı. Tom Hermione'yi bırakmayı ve bu nankör kızdan kurtulmayı düşündü. Ona *ihtiyacı yoktu.* Hayatına onsuz devam etmeliydi.

Keşke *yapabilseydi*.

Tom'un parmakları öfkeyle tüy kaleminin etrafını sardı. Hermione onun gitmesine izin vermiyordu. Ne zaman denese, güzel yüzü tekrar düşüncelerine girmeye zorluyordu. Kahverengi gözleri ona gülümsüyor, bazen de ters ters bakıyordu ve Tom onu istiyordu. Onu istiyordu! Her şeyini.

Tom uzun ve yorgun bir nefes verdi. Her zamanki baş ağrısı şakaklarının arasında zonkluyordu ve odasına dönmek istiyordu. Bunun yerine, anlamsız bir derse daha girmek zorunda kalmıştı. Profesör Sinistra'nın sesi hâlâ devam ediyordu,

"-özellikle büyüleri güçlendirmek için belirli ritüeller için önemlidir. Şimdi, kim bana Ganymede'in yörünge periyodunu söyleyebilir?" Kimse cevap vermeye gönüllü olmayınca Sinistra Tom'a döndü, "Bay Riddle?"

Tom kaskatı kesildi, tüy kalemi parşömenin üzerinde geziniyordu. Sinistra ona kaşlarını kaldırarak baktı, belli ki yıldız öğrencisinin bir cevap vermesini bekliyordu. Genelde o da cevap verirdi ama şu anda Tom'un aklında hiçbir şey yoktu.

"Ee..."

Profesörün kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi ve "Ganymede mi? Yörünge periyodu?"

Tom aptalca gözlerini kırpıştırdı. Bunu bilmesi gerekirdi. Mürekkep tüy kalemin ucundan damlayarak mükemmel notlarını bozdu. Tom neredeyse yedi yıllık eğitim hayatı boyunca şu sözleri hiç söylememişti,

"Bilmiyorum."

Sinistra'nın gözlerinde şaşkınlık parıldadı ve diğer öğrenciler yer değiştirip usulca fısıldaştılar. Tom'un dudakları yaklaşan öfkeyle inceldi. Arada bir kötü bir gün geçirmeye hakkı yok muydu? O yapamazdı her şeyi bilemezdi, değil mi? Tom'un içinde öfkeli bir büyü kabardı. Parmakları asasını çekip hepsini lanetlemek için kaşınıyordu. Büyüsü kolayca sıcak bedenleri kesecek, kan yere sıçrayacaktı.

"Başka kimse var mı?" Sinistra onun hatasını düzeltti.

Elini kaldıran Dekan Thomas oldu. "Yedi gün mü?"

Tom kibar ilgisinin ardına öldürücü bakışlarını gizledi. Sıra sıra dizilmiş masaların üzerinden atlayıp Thomas'ın suratına bir yumruk indirmeyi çok isterdi. Kırılan kemiklerin tatmin edici çıtırtısını neredeyse duyabiliyordu.

"Neredeyse." Sinistra gülümsedi. "Ganymede, Jüpiter etrafındaki dönüşünü her yedi gün üç saatte tamamlar. Şimdi Io-'ya bir göz atalım."

Tom dersten çıktı ve boş gözlerle parşömenine baktı. Kocaman bir mürekkep lekesi notlarına bulaşmıştı. Başı hâlâ ağrıyordu ve başının döndüğünü hissediyordu. Bugünlerde Hermione'yi ona bağlayan bağ Tom'a acı vermekten başka bir şey yapmıyor, ona tam olarak nerede olduğunu söylüyordu.

Alaycı bir şekilde, varlığını onun ulaşamayacağı bir yerde sallıyordu. Kız arkadaşı bir kez daha kurtadam bölgesinde saklanmaya karar vermişti; kalın koğuşların ve Kolordu'nun askerlerinin ardında ulaşılmazdı.

Tom bitkin bir halde elini yüzüne götürdü. Belli ki bunların hepsi Hermione'nin suçuydu. O gittiğinden beri sakinleşemiyor, onu düşünmeden duramıyor, gerçekten uyuyamıyordu.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Tom Astronomi dersine devam ederken, Hermione Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın bir başka toplantısına katıldı. Bir kez daha kurtadamların bölgesindeki küçük toplantı odasında toplanmışlardı.
Şu anda Alastor Moody Hermione'ye bakıyor, yapay gözleri sertçe Hermione'nin içine işliyordu.

"Yani sence Hogwarts'ın Muggleborn'ları aynı fikirde mi?" diye sordu yüzüncü kezmiş gibi gelen bir .

Hermione içini çekti ve bakışlarının toplanan Düzen üzerinde dolaşmasına izin verdi. Greyback bile bu kez onlara katılmıştı ve masada tembel tembel oturmuş, uzun pençelerini karıştırıyordu. Sadece Sirius eksikti.
Hermione'nin midesi bulandı. Ona Regulus'tan bahsettiğinden beri Sirius kendini gizliyordu.

"Yani?" Moody sordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Hermione'nin dikkati yeniden Seherbaz'a odaklandı. Sesindeki tüm kederli ifadeyi bastırarak kararlı bir şekilde cevap verdi: "Dobby kesinlikle bizim tarafımızda. Eminim diğerlerinin çoğunu ikna edecektir. Muggle doğumlular."

Moody memnuniyetsiz bir kaşını kaldırdı. "*Emin* misin? Ne kadar hoş, değil mi?"

Tonks onun alaycılığını duyunca inledi ve başını yüksek sesle masaya . Hermione öfkeyle kaşlarını kaldırarak Moody'ye baktı

"Dobby'ye güveniyorum. Elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi. Bu benim için yeterince iyi."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak Moody'ye karşı çıktı. Seherbaz ona soğuk bir bakış fırlattı. Durumu yatıştırmaya çalışan Bayan Weasley oldu,

"Onu rahat bırak, Alastor. Hermione harika bir iş çıkardı."

Moody ofladı ama en azından bir şey eklemedi. Lupin yorgunca iç çekti. Sirius'un yokluğunda toplantıyı yönetmek ona düşmüştü.
Hermione onun şu anda bunu takdir ettiğini sanmıyordu. Lupin sinirli bir elini saçlarında gezdirdi ve kısık sesiyle şöyle dedi

"Tamam. Bu işi göre, edelim." Tonks'a soru soran bir kaşını kaldırdı. "Amelia'nın gemide olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Çocuk oyuncağıydı." Tonks' yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve Lupin'e göz kırptı. "Ne kadar ikna edici olabildiğimi biliyorsun."

Lupin'in yüzü kızardı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kingsley Shacklebolt'a hitap ederken yeniden ciddileşti, "Floo ağı ne olacak?"

"İyi görünüyor," diye cevap verdi diğer adam derin sesiyle. "Hogwarts'ın mutfaklarından sekiz, belki de dokuz farklı yere denetlenmeyen bağlantılar . Elbette hepsi geçici."

"Zaman aralığı nedir?" Bay Weasley usulca sordu.

"Yarım saatliğine açıklar," dedi Shacklebolt. "En fazla bir."

Lupin başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bu da Muggleborn'ları farklı Floo çıkış noktaları arasında bölüştürmemiz gerektiği anlamına geliyor. Yani yaklaşık bir düzine kişiden oluşan sekiz gruptan bahsediyoruz, bunlar ayrı ayrı Floo'yu açacak ve bir grup diğerinden sonra ayrılacak. Hepsi otuz dakika içinde yapılmalı."

"Evet," diye başını eğdi Alice Longbottom, soğuk gözlerini kurt adama dikerek. "Tabii Hermione'nin Hogwarts'taki bağlantısı tüm Muggleborn'ları ikna edebilirse. Ama bence yarısını bile ikna etsek, bu yine de bir zafer sayılır."

"Katılıyorum," dedi Lupin. "Yine de bize farklı Floo çıkış noktalarında Muggleborn'ları almak için sekiz ya da dokuz ekip kalıyor. Bu ekipler onları güvenli bir şekilde sınırdan geçirmekle yükümlüdür." Greyback'e dönerek sordu: "Tarikat üç ekip kurabilir, diğerlerinin bizim saflarımızdan gelmesi gerekecek. Bu kadar adam ayırmanız mümkün mü efendim?"

Greyback kaptanına baktı ve şöyle dedi: "Sorun olmaz. Ama onlara emir veremeyeceğimi biliyorsun. Hepsi kayıt dışı. Sadece gönüllüler. Ekipleri kendiniz kurmalısınız."

"Evet efendim," diye cevap verdi Lupin hızlıca. Sarı gözleri Hermione'ye kaydı ve ona hitap ederken sesindeki askeri sertlik azaldı, "Hogwarts'a sızmak ve kaçışı organize etmek senin görevin. Mutfakların şöminesinden Floo bağlantılarını kurmalı ve farklı Muggleborns gruplarının doğru çıkış noktalarına gitmelerini denetlemelisin. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Hermione'ye bir gerginlik dalgası çarptı ve derin bir nefes alarak sakinleşti. Sonunda Lupin'e baktı ve kararlılıkla başını salladı. Kurt adamın yüzünde yumuşak bir gülümseme dans etti. Sonra tekrar tüm Tarikat'a döndü.

"Tamam," dedi Lupin. "Sanırım şu ana kadar temel bilgilerimizi tamamladık. Hepiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Kritik zamana girdiğimizde son bir brifing için buluşacağız."

"Peki ya Siyah?" Longbottom sordu, sesi sakin ve okunaksızdı.

Grubun dikkati Lupin'in üzerindeydi ama kurt adam gözünü bile kırpmadı. Sabit bir sesle, "Sirius orada olacak," diye cevap verdi.

Hermione onun bunu söylediğini duyunca rahatladığını hissetti. Yoldaşlık üyeleri de bunu kabul etmiş görünüyordu. Bununla birlikte toplantı sona erdi. Onlar ayrılmadan önce Tonks elini kaldırdı ve masanın üzerindeki altın Kupa'yı dikkatle dürttü.

"Bununla ne planladığınızı hâlâ bize söylemediniz."

Şimdi tüm gözler masanın üzerinde duran güzel Kupa'nın üzerindeydi. Hufflepuff'ın arması parıldayan altının üzerinde gururla sergileniyordu. Lupin Hermione'den Kupa'yı toplantıya getirmesini istemişti. Nedenini bilmiyordu. Muhtemelen Yoldaşlık üyelerine görevleri başarıyla tamamlayabildiğini göstermek içindi. Ne yazık ki Moody o kadar etkilenmemişti.

Hermione Kupa'yı aldı ve elinde çevirdi. Hufflepuff'ın büyüsü parmaklarının üzerinde neşeyle süzüldü. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Gerçekten de onunla ne yapacaktı? Hermione'nin onu saklamak gibi bir arzusu yoktu. Tom'un iğrenç planıyla çok sıkı bir şekilde örülmüştü. Fincandan başını kaldırdı ve gözleri Greyback'i aradı. Sürü lideri hâlâ koltuğuna yayılmıştı ve pek dikkat etmiyordu.
Hermione sırıttı ve "Aslında bunu sana

vermek istiyordum," dedi.

Bununla birlikte Kupa'yı kurt adama doğru itti. Greyback'in gözleri keskinleşti ve önce Hufflepuff'ın Kupasına, sonra da ona baktı. Kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi,

"Sonunda aklını mı kaçırdın?"

Hermione güldü. "." Sonra tekrar ciddileşerek ekledi, "Bak, Kolordu bana çok yardımcı oldu. Gerçekten yardım *ettin*. Kupa'yı senin almanı istiyorum."

Greyback kaşlarını çatarak ona baktı, sonra şüpheyle gözlerini kırpıştırarak Kupa'ya baktı. Onu yakaladı ve Kupa onun ellerinde oldukça narin görünüyordu. Greyback onu bir o yana bir bu yana çevirdi, pençeleri altının üzerini çiziyordu.
Sonunda Hermione'ye döndü ve açık yüreklilikle konuştu,

"Beni yanlış anlama, biraz güzel. Ama lüks bir kupaya ihtiyacım yok ki?"

Hermione ona kocaman bir sırıtış fırlattı. "Sanırım Kupa'nın gerçekte neler yapabileceğini bilmiyorsun?"

Greyback omuz silkti ve alaycı bir tavırla, "Sıvıları tutmak mı?" diye sordu.

Longbottom öfkeyle, "Merlin," diye iç geçirdi. "Hufflepuff Kupası'nı nasıl bilmezsin?"

Greyback ona keskin dişlerini gösteren bir sırıtış fırlattı. "Sizler gerçekten de o süslü okulunuzun her şeyin en iyisi olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

Longbottom tiksintiyle gözlerini ona dikti. O daha bir şey söyleyemeden Shacklebolt araya girdi ve açıkladı: "Hufflepuff'ın Kupasının suyu istediğiniz iksire dönüştürebildiği söylenir."

Hermione eğlenerek başını salladı. "Bunun işe yarayabileceğini düşünmüştüm. Kurtboğan İksiri'nin üretiminin oldukça pahalı olduğunu duydum."

Bunun üzerine Greyback gözle görülür bir şekilde . "Evet. Ayrıca taşıması da zor. Kurtboğan kolayca bozulur."

Şimdi elindeki Kupa'yı incelerken çelik gibi gözlerinde yeni bir takdir parıltısı vardı. Hermione'ye baktı. "Bunu gerçekten bana vermek istiyor musun?"

Başını sallayınca Greyback ona vahşi bir sırıtış fırlattı. Fincanı önündeki masaya bıraktı ve keyifle ona baktı. "Biliyor musun. Birdenbire, ilk karşılaşmamızda seni bizden birine dönüştürmemenin doğru bir karar olduğunu düşünmeye başladım. Yine de yazık oldu. Harika bir kurt olabilirdin."

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Tom kütüphanede oturuyor ve boş gözlerle iksir ders kitabına bakıyordu. Son bir saattir bunu yapıyordu ve aklına hiçbir şey gelmiyordu. *Hay sikeyim!* Veritaserum'un panzehiri hakkında bir kompozisyon

bu kadar zor olabilir miydi? Tom iksiri biliyordu -aslında daha önce de hazırlamıştı- ama yine de ne zaman denemeye odaklanmaya çalışsa düşünceleri dağılıyordu. Bir türlü *düşünemiyordu*. Hermione onunla birlikte otursaydı, kompozisyonu hemen bitireceğinden emindi.

İyice sinirlenen Tom kitabı kapadı. Slughorn'a ödevi unuttuğunu söyleyecekti. Yaşlı bunak buna aldırmazdı. Tom dikkati dağılmış bir halde, terli ellerini pantolonuna sildi ve eşyalarını siyah postacı çantasına geri yerleştirdi. Dokunduğu her şey sanki ince eldiven giymiş gibi garip bir şekilde yumuşaktı. Başı dönen kafasını toparlamak için derin bir nefes aldı. Sonra çantasını kaptı ve kütüphaneden çıktı. Belki bir şeyler atıştırmak ona iyi gelirdi. Büyük Salon'a doğru ilerlerken kendini havada süzülüyormuş, pamuk üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

Tom salona girdiği andan itibaren gürültü sinirlerini bozmaya başlamıştı. Slytherin masasına doğru ilerlerken kaşlarını çatmasını güçlükle gizleyebildi. Diğer Slytherinler çoktan masalarına oturmuş, yemeklerini yiyorlardı. Onu selamlamak için ısrar ettiklerinde Tom iyice sinirlenmişti. Neredeyse hiç cevap vermedi ve sonunda koltuğuna gömüldüğüne sevindi. Aceleyle tabağına yemek doldurdu. Ancak yemek yerken iştahı onu terk etti. Yemek tatsızdı, ağzında kül gibi kalmıştı. Bakışları Gryffindor masasının üzerinde gezindi ve onun orada olmamasına kızması mı yoksa üzülmesi mi gerektiğinden emin olamadı.

"Tom?"

Tom neredeyse yüksek sesle iç çekiyordu. Dolohov sohbet havasında görünüyordu. Tom yanındaki Slytherin'e baktı.

"Ne?" dedi öfkesini dizginleyerek.

Dolohov hesapçı gözlerle onu taradı. Tom'un parmakları elindeki çatalı sıkıca kavradı. Çatalın uzun dişlerini Dolohov'un boynuna saplamak için ani bir istek duydu. Diğerinin bembeyaz üniforma gömleğine kırmızı kanın sızmasını izlemek hoş olurdu.

"Regulus'a olanları duydun mu?" Dolohov onun kanlı hayalini yarıda kesti.

Tom sakince bardağına uzandı ve bir yudum su aldı. "Hayır. Peki ya o?" diye cevap verirken sesine kasten sıkılmış bir hava kattı.

Dolohov'un gözlerinde kötü bir parıltı belirdi ve masumca cevap verdi, "Görünüşe göre gitmiş. Günlerdir kimse onu görmemiş."

"Öyle mi?" Tom ilgisizmiş gibi davranarak omuzlarını silkti. "Gerçekten

de öyle." Dolohov ona biraz daha yaklaştı. Zalim bir eğlence "Kuzenim Eunice'in Dolores Umbridge için çalıştığını biliyorsun, değil mi? Bana çoktan araştırmaya başladıklarını söyledi. Regulus'un Sirius Black'le olan yakın ilişkisi yüzünden."

Tom sakince kızarmış patatesinden bir ısırık daha aldı ve çiğnedi. Yutkunduktan sonra yüksek sesle, "O halde sanırım dava emin ellerde?" dedi.

"En azından birileri bir şeyler yapıyor." Dolohov küçümseyerek güldü. "Ne düşünüyorsun? Küçük Reggie sonunda kan haini kardeşine katıldı mı?"

Tom sahte bir dalgınlıkla dudaklarını büzdü. Dolohov'un düşünce silsilesi tam da onların düşünmesini istediği şeydi: Regulus Black Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı terk etmişti. Ceset ortadan kaybolmuştu, bu yüzden insanların yapabileceği tek şey spekülasyon yapmaktı.

Tom sonunda, "Bu beni şaşırtmazdı," dedi.

Garip bir şekilde, planının ne kadar iyi sonuç verdiğinden hiç keyif alamıyordu. Bunun yerine yüzünü küçümseyici bir sırıtış ve alaycı bir ifadeye büründürmek bir angarya haline gelmişti,

"Regulus her zaman biraz korkaktı, değil mi?"

Dolohov bu hakarete güldü ama Tom'un yüzündeki iğrenç sırıtma sanki yerine çivilenmiş gibiydi. Bunu söylediğini duysa Hermione'nin nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Muhtemelen ona yine bağırırdı.

"Evet." Dolohov hâlâ kötü niyetle sırıtıyordu. "Emin olmak için biraz hanım evladı."

Tom ağzını sildi ve peçeteyi tabağına koydu. İştahı . Regulus Black hakkında konuşmak, Hermione'yle yaptığı son konuşmanın ve Hermione'nin ona fırlattığı şeylerin anılarını canlandırmıştı.

Tom onun kendisine kızgın olmasından hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione ormanda yürürken güneş batmaya başlamıştı bile. Sağında, Kolordu'nun koğuşları uğuldayarak kurtadam bölgesinin sınırlarını işaretliyordu. Dikkatle koğuş boyunca ilerledi. Çok geçmeden Hermione kocaman bir kayın ağacına rastladı. Çevresindeki ağaçlardan biraz daha uzundu. Ağaçtan bir ip merdiven sarkıyor ve yeşil yaprakların arasında kayboluyordu. Hermione bunun kurtadamların sınırlarını korumak için inşa ettikleri gözetleme yerlerinden birine çıktığını biliyordu. Merdivene uzanırken kendini oldukça gergin hissediyordu. Küçük bir platforma ulaşana kadar yavaşça yukarı tırmandı.
Hermione kendini tahta kalasların üzerine kaldırdı. Platform ağacın dallarına akıllıca yerleştirilmişti. Yağmurdan korunmak ve dışarıyı gizlemek için üzerine kamuflaj renklerinde bir muşamba serilmişti.

Yine de Hermione'nin inşaatla ilgilenecek gözü yoktu. Bakışları platformda oturan adama takılmıştı. Ayaklarını kenardan sarkıtmış olan Sirius orada uzanmış, yeşil ağaç tepelerini seyrediyordu. Hermione'nin yukarı tırmandığını duymuş olsa da ona dönüp bakmamıştı. Hermione kalın kalın yutkundu. Son birkaç gündür Sirius onu tamamen görmezden gelmişti ve Regulus'un ölümü için onu suçlamasından korkuyordu. Böyle yapmakta da haklıydı. Çok geç olmadan Tom'u durdurmalıydı.

Hermione kendini oldukça kaybolmuş hissederek platformda durdu. Artık burada olduğuna göre Sirius'a hitap etmeye cesaret edemiyordu. Bunun yerine başını öne eğip tahta kalaslara baktı. Sirius hâlâ ona dönmedi. Yine de bir süre sonra içini çekti ve usulca konuştu,

"Gel. Otur."

Yanındaki yere hafifçe vurdu. Hermione temkinli bir şekilde ona doğru yürüdü ve yanına kaydı. Ayakları kenardan sarktı ve tahta kalaslara sıkıca tutundu. Sirius'un gözleri bir kez daha ağaçlara dikilmişti ve ona hiç dikkat etmiyordu. Aralarındaki sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzarken Hermione kendini acı verici bir şekilde güvensiz hissetti. Bir süre sonra daha fazla dayanamadı ve ağzından kaçırdı,

"Daha önce de biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm. Regulus için çok üzgünüm. Ve... O benim arkadaşımdı ve onu kurtaramadığım için üzgünüm."

Sirius hâlâ ona dönmemişti. Yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Yakışıklı yüz hatları acı verici bir şekilde boş, gözleri ise yorgun görünüyordu. Hermione yanağının içini ısırdı. Sonra fısıldadı,

"Bu senin hatan değil."

Cevap kulağa korkunç derecede mekanik, hatta içi boş geliyordu. Hermione ürperdi, kalbi göğsünde sıkıştı. Titreyerek, "Bunun olmasını istememiştim. Tom'un yapacağını bilmiyordum- çılgın planı vardı, biliyorsun. Ve o karanlık ayin vardı."

"Bir kurbana mı ihtiyacı vardı?" Sirius renksiz bir ifadeyle belirtti.

"Evet. Tom Regulus'u seçti ve o-" Başından beri şüphelendiği şeyi dile getirirken suçluluk duygusu Hermione'yi sıkıca kavradı, "Regulus benim arkadaşımdı. Ve Tom bundan hoşlanmadı..."

"Riddle kıskançtı," diye gözlemledi Sirius, sesi acı verecek kadar boştu.

Hermione onun ses tonunda suçlama duyduğunu düşünerek irkildi. Ellerini yumruk yapıp başını salladı.

"Evet," diye fısıldadı titreyen dudaklarının arasından. "Tom... Aklı pek yerinde değil. Bunu biliyordum ama gidip... böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Özür dilerim."

Sirius içini çekti ve gözleri görmeden ağaç tepelerine bakmaya devam etti. Hermione titremelerini engellemek için dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Çekingen bir tavırla Sirius'a baktı. Hâlâ onu görmezden geliyordu ve Hermione artık gitmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Belki de artık onu yakınında istemiyordu; belki de onunla ilgili fikrini değiştirmişti.

Hermione yarı hıçkırıklarla titrek bir nefes çekti. Tam o sırada Sirius ona bir bakış fırlattı. Aceleyle başını eğdi ve gözlerini indirdi. Sirius'un bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve Hermione ellerini kucağında . Sirius aniden elini Hermione'nin başına koyup parmaklarını nazikçe buklelerinin arasında gezdirince irkildi.

"Onu sen öldürmedin," diye fısıldadı, sesine sıcaklık sızıyordu.

Hermione şaşkınlıkla ona baktı. Sirius'un dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi ve, "Sen benim arkadaşımsın. Bunu biliyorsun, değil mi? Ben arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırmam."

Hermione hafifçe kızardı. "Tamam... teşekkür ."

Sirius kendini geriye bıraktı, böylece kollarını başının arkasında kavuşturarak platformun ahşap tahtalarına uzandı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu,

"Sence öldü mü..." Sirius kalın kalın yutkundu. "Bilirsin... kolayca? Acı çekmeden mi?"

Hermione bu soru karşısında kaskatı kesildi ve Sirius'un gözleri kapalı olduğu için bunu göremediğine şükretti. Hakkında çok şey okumuştu

Hortkuluklar ve şimdi parmakları tahta kalasların kenarını sıkıca kavradı.

"Evet."

"Hmm," diye mırıldandı Sirius ve bir kolunu yüzüne attı. "Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

Hermione'nin gerçekten bilip bilmediğine dair hiçbir fikri yoktu. Onu sorgulamadı. Dikkatle onun yanındaki platforma uzandı. Artık güneş batmış ve etraflarına alacakaranlık çökmüştü.

Sirius kısık bir sesle, "Gerçekten acıyor," diye fısıldadı. "Bilmiyorum... Biz yakın değildik. Regulus ve ben.
birbirimizi tanıyoruz. Ve bu hâlâ acıtıyor."

"Neden şansın olmadı?" Hermione nazikçe sordu. "Ailem," diye

yanıtladı Sirius yorgun bir sesle. "Bu işe başlamamdan pek

hoşlanmadılar.
bir şeyleri sorgulamak. Kara Hanedan her zaman eski yöntemlerin savunucusu olmuştur. Kan her şeyin üstündedir. Büyü sadece Safkanlar için. Tüm Muggle'ları öldürün. İşin özünü biliyorsunuz."

Ona döndü ve dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi. "Annem ne zaman evimizdeki Muggle doğumlulara karşı belli belirsiz iyi davrandığımı görse beni lanetlemeye çalışırdı. Çoğu aile yemeğinin nasıl bittiğini bilmek istemezsin. Annem pek nazik bir kadın değildir. İşler kızıştı. Ailemi terk ettiğimde on yedi yaşındaydım." Sirius güldü. "Potter'lar bana acımadan önce James'in bahçesinde bir hafta kamp yaptım."

Sirius devam ederken yüzündeki sırıtış kayboldu, "Ailemi hiç özlemedim. Bir saniye bile. Sadece Regulus... O iyi bir çocuktu. Onu o evde bıraktığım için hep pişmanlık duydum. Onu da yanımda götürmeliydim." Hermione'ye baktı. "Senin kardeşin var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi sessizce. "Ailemin başka bir çocuk istediğini sanmıyorum. Ama ben dokuz yaşındayken öldüler, kim bilir?"

Sirius uzun bir verdi. "Evet, kim bilir..."

Düşüncelerine daldıklarında sohbet bir süreliğine kesildi. Bir süre sonra Sirius kasvetli bir sesle, "Sanırım Regulus benden nefret ediyordu," dedi.

Hermione aniden doğruldu ve şok içinde ona baktı. Şiddetle reddetti, "Hayır, yapmadı."

Sirius ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Hayır, muhtemelen . Regulus birinden nefret etmek için fazla iyiydi." İçini çekti. "Ama hiçbir zaman gerçekten kardeş de olmadık. Yani ben gittiğimde iki yaşındaydı. Ben asla, sen
Bilirsin, ona bir şeyler *göstermek*. Kardeşlerin yaptığı gibi."

"Özür dilerim." Hermione onu teselli etmeye çalıştı, "Ama çok parlak bir öğrenciydi, biliyorsun. Hogwarts'ın kütüphanesinde oturup hep birlikte çalışırdık."

Sirius gülerek, "Gördün mü? İşte ben de bundan bahsediyorum. Ben orada değildim ve öz kardeşim bir ineğe dönüştü."

Hermione kıkırdadı. "Kadim Rünler konusunda gerçekten iyiydi."

Sirius sevgiyle gülümsedi. "Eminim öyleydi. O kadar çok NEWT alırdı ki. Ve istediği her şey olabilirdi."

"Evet, ," diye onayladı Hermione.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Aralarındaki bağ hâlâ sıkıca gergindi. Tom hepsini hissetti. Her şeyi. Zaman. *Her zaman*. Uyumak mı istiyordu? Bağ, derisinin üzerinde hafifçe kıllanmaya devam edecekti. Çalışması mı gerekiyordu? Lanet olası bağ ara onu çekiştiriyor, her zaman orada olduğunu hatırlatıyordu. Onu takip etmeye çağırıyordu. Bir sirenin çağrısı gibi, tek duyabildiği yankısı olana kadar kulaklarına arzu akıtıyordu. Bu bağı yok etmeliydi. Yapabileceğini biliyordu. Ama eğer yaparsa, Hermione kaçıp giderdi. Hermione

sonsuza dek yok olacaktı ve bu olasılığın sadece düşüncesi bile Tom'u sürekli bir tedirginlik içinde bırakıyordu.

Odasındaki küçük masada otururken yorgun bir şekilde iç çekti. Başı masaya gömülmüştü ve alnı pürüzsüz ahşaba yaslanmıştı. Dengeleyici bir his. Sağlam. O cehennemî bağ tarafından çiğnenen kararsız zihninin aksine. Tom daha önce birkaç kez Yasak Orman'a girmiş ve Hogwarts'ın koruma sistemini geçmişti. O kurtadam kolonisine ışınlanıp Hermione'yi bulmayı aklından geçirmişti. Neredeyse yapacaktı. Ama koloninin koğuşlarını ya da güvenlik önlemlerini nasıl aşacağına dair bir plan yapamamıştı.

Acınası.

Hermione mektuplarına cevap bile vermiyordu. Ona nasıl ulaşacaktı? Tom endişeyle alt dudağını çiğnedi. Belki de Bellatrix'e sormalıydı. Sirius Black onun kuzeniydi. Bellatrix onunla temasa geçerse, Black cevap verebilirdi. Yine de adamla pazarlık yapmak zor olacaktı. Hermione muhtemelen ona kardeşinin ölümü ve Tom'un bunda oynadığı rol hakkında her şeyi anlatmıştı.

Tom'un parmakları öfkeyle siyah saçlarına dolandı ve çekiştirdi. Hermione neden *kendisiyle* değil de Black'le konuşuyordu? Kız arkadaşı ve Sirius Black oldukça *yakın* görünüyorlardı. Hermione'nin Black'le ne *işi* vardı? Birbirlerine son derece aşina görünüyorlardı.

Hayır, hayır, konsantre olmalıydı. Tom aniden sandalyesinde doğruldu ve bir elini yüzüne götürdü. Planına geri dönelim. Siyah biliyordu Regulus'un ölümü ve Tom'un bunda oynadığı rol nedeniyle Tom'un Black'i içeri girmesine izin vermesi için ikna edebileceğine dair çok az umut vardı.
Kolordu'nun bölgesi. Yine de ona adamı harekete geçirme, kışkırtma seçeneği . Kışkırtılırsa, Black kesinlikle bir hata yapardı. Ne de olsa o bir Gryffindor değil miydi?

†

Planını hayata geçirmek için Tom'un önce Bellatrix'e ihtiyacı vardı. Cadıyı bulmak sinir bozucu derecede zordu. *Tipik*, Tom sinirli bir şekilde alay etti. Sonunda

Üçüncü kattaki bir koridorda ona rastladı. Bellatrix bir grup Slytherin kızıyla birlikte durmuş, rahatça sohbet ediyordu. Onlara yaklaştığında, Slytherin kızlarından bazıları ona hayranlıkla, bazıları da korkuyla baktı. Tom hepsini görmezden geldi ve Bellatrix'in koluna uzandı.

"Seninle konuşmam gerek," diye sert bir şekilde onu bilgilendirdi ve kendisinden uzaklaştırdı.

Bellatrix bu sert muameleye aldırmıyor gibiydi. Tom kızı boş bir yan koridora götürdü. Neyse ki öğrencilerin çoğu şu anda sınıflarındaydı. Tom kısa bir süre tereddüt ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Şu anda onun da bir dersi yok muydu? Tarih mi?
Aritmetik...? Tam olarak hatırlayamadı.

"Ne istiyorsun?" Bellatrix'in boğucu sesi düşüncelerini böldü.

Tom aşağıya, cadıya baktı. Bellatrix ona ilgiyle baktı, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kaçırdığı derslerle ilgili tüm düşünceleri bir kenara iten Tom, planına odaklandı. Yüzüne çekici bir gülümseme yerleştirdi ve şöyle dedi,

"Bella, bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Bellatrix bunu duyunca kıkırdadı. Coşkuyla ayaklarının üzerinde zıpladı, ağzının kenarlarında vahşi bir sırıtış belirdi.

"Uh, bir iyilik," diye mırıldandı. "*Sana* bir iyilik yapmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun.
iyilikler."

Tom onun sesindeki baştan çıkarıcı tondan hoşlanmadı ama bir şey söylemedi. Bellatrix hâlâ sırıtarak bir elini kaldırdı ve Tom'un çenesini kavradı. Yüzünü önce sağa sonra sola çevirdi, bir yandan da koyu kahverengi gözleriyle onu inceliyordu.

"Şanslısın, Riddle," dedi cadı ona mutlulukla. "Çok şanslısın çünkü dünyayı olduğu gibi görüyorsun."

Bellatrix onu bıraktı ve neşeyle kıkırdadı. "Benimle aynı şeyleri görebiliyorsun. Bu yüzden senden bu kadar hoşlanıyorum. Kör değilsin."

Tom derin bir aldı. Bellatrix'in çılgın fikirleri için gerçekten hiç zamanı yoktu.

"Dinle Bella," dedi Tom, kadifemsi sesindeki tüm kızgınlığı yasaklayarak. "Benim için bir şey yapmalısın. Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Bunun Bellatrix'i ikna edeceğini biliyordu. Cadı her zaman memnun etmeye çok istekliydi. Tom onun kendisine yardım etme fırsatına anında atlayacağını biliyordu. Elbette yüzündeki gülümseme genişledi ve Bellatrix kıkırdadı.

"Yardımım mı?" Tiyatral bir şekilde eğildi. "*Tom Riddle*'ın gerçekten benim yardımıma mı ihtiyacı var?"

Tom onun maskaralıkları karşısında neredeyse gözlerini devirecekti. "Evet, sen tam da ihtiyacım olan kişisin" diye mırıldanırken sesi hâlâ ipeksi bir yumuşaklıktaydı.

"Hm, takdir edilmek güzel," diye iç geçirdi Bellatrix. Sonra yüzündeki gülümseme aniden kaybolup yerini üzüntüye bıraktı ve "Teselli bulamıyorum ama reddetmek zorundayım," diye yakındı.

Tom'un onun reddini anlaması bir saniye sürdü. derin bir şekilde çatıldı. Kadifemsi tonu sesini terk etti ve sertçe, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Bellatrix ona masumca kirpiklerini kırpıştırdı ve sesi bile şeker gibi tatlıydı, "Hadi ama sevgili Tom. Bilmeyeceğimi mi sandın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tısladı Tom, öfkesi üzerine çökmüştü ve kızı kolundan yakaladı. "Senden bir şey *istemiyorum.* yardım et."

Kolunu sıkıca kavraması canını yakmış olsa da Bellatrix güldü. Ona bakarken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Toujours pur," diye fısıldadı Bellatrix. "Bu benim ailemin sloganı."

Tom sıkıntıyla dişlerini . Kız bugün hiç mantıklı konuşmuyordu. Parmakları uyarırcasına kızın kolunu kavradı.

"Senin oyunların için zamanım yok."

Bellatrix'in güzel yüzünden neşenin tüm izleri aniden silindi. Sırıtışı kayboldu ve gözleri çelik gibi sertleşti. Kolunu ondan ayırdı ve Tom cadının güçlü büyüsünün havayı dalgalandırdığını hissedebildi. Kendi büyüsü onunkiyle buluşmak için yükseldi ve öfkeyle onu itti. Bellatrix'in umurunda değildi. Yüzündeki katil bakışla asasını çekti. Tıslarken sesi buz gibi soğuktu,

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun, değil mi Riddle? Toujours pur." Bellatrix dişlerini gösterdi, etrafında büyü fırtınası esiyordu. "Dokunulmadan kalır. Bu bir çember ve içi saf. *Aile. Bitti. Her şey*."

"Senin aptal aile sloganın umurumda değil." Tom acımasızca Bellatrix'in büyüsünü ondan uzaklaştırdı. "Aile işe yaramaz."

Bellatrix'in parmakları asasının etrafında kıvrıldı ve şimdi Tom'a uzanırken büyüsüne ölümcül bir dokunuş vardı. Bellatrix fısıldarken gözlerinde kana susamışlık dans ediyordu,

"Benim ne olduğumu biliyorsun, Riddle." Gözlerini kapattı ve asasını tutan yumruğunu tekrar tekrar şakağına vurdu.
"Biliyorsun. . ." Sonra gözlerini açtı ve ona ters ters baktı. "Ve yine de sanıyorsun. Tahmin edemeyeceğimi. Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

"Bu da demek oluyor?" Tom dişlerini sıkarak öfkelendi.

"Onu sen öldürdün!" Bellatrix çığlık attı ve öfkeli büyüsünden bir sel Tom'a çarptı. "Regulus'u sen öldürdün."

Tom öfkeli bir el hareketiyle büyücüyü başından savdı ve "Ne olmuş yani?! O zayıf bir büyücüydü. Bunu sen de biliyorsun. Neden umursuyorsun ki?"

"*değil*," diye hırladı Bellatrix. "Ve onun ne olduğu da umurumda değil. Umurumda bile değil!"

"O zaman neden öfke nöbeti geçiriyorsun?" Tom alaycı bir tavırla sordu.

Bellatrix'in asası havayı kesti ve kesici bir lanet neredeyse göğsünü keserken kendini korumak için zar zor zaman buldu.

"Çünkü o bir *Siyahtı*." Bellatrix öfkeyle ona saldırdı. "Bizden biri!"

"Saçmalıyorsun," diye karar verdi Tom. "Değerli aileniz aynı anda kendilerinden birini alaşağı etmeye yardım ederken bu sadakat eylemi neden? Sirius Black'i öldürmeye çalışmanın ne farkı var?"

Cadı ona ters ters baktı. Sonra da hırlayarak cevap verdi: "Sirius gitmeyi seçti. Regulus zayıf olabilir ama asla ailesine sırtını dönmedi."

Tom başını salladı. "Bu çok saçma. Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Buna değmeyecek birini neden koruyorsun?"

Bellatrix cevap vermedi. Sadece Tom'a baktı, gözlerinde aç bir parıltı vardı. Bir an sonra ağzını açtı ve tehdit dolu karanlık sesi keskinleşti: "Artık oynamıyorum Riddle. Ve eğer bir daha dans etmeye gelirsen," Bellatrix onun kişisel alanına iyice yaklaştı, gözlerinin içine bakabilmek için başını eğdi. "Seni parçalara ayırırım."

Tom onunla alay etti. "Yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Bellatrix delice kıkırdadı ve alaycı bir şekilde şarkı söyledi, "Yenilmezsin, değil mi? Tahtında oturuyorsun, tacın neyden yapılmış?"

"Eğer bana karşı çalışırsan, Bella, seni ," diye söz verdi Tom, sesine ölümcül bir dokunuş girmişti.

Bellatrix'in dudaklarında keskin bir gülümseme kıvrılırken, gözlerinde çılgınca bir parıltı belirdi. Ondan bir adım uzaklaştı. "Senin ne olduğunu her zaman biliyordum, Riddle. Umursamadım çünkü senin bir istisna olduğunu sanıyordum. Ama işte buradasın, saf olan her şeyden habersizsin."

Tom'un elleri onun imalı sözleri karşısında yumruk oldu. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Bellatrix'in çelik gibi gözleri onun üzerinde gezindi ve kararını verdi: "Sen kirlisin Tom."

Büyüsü Bellatrix'e çarptı. Onu boynundan yakaladı ve şiddetle koridor duvarına çarptı. Onu yerinde tutarken boynunu mengene gibi . Tıslarken sesinde ölümcül bir niyet vardı,

"Buna pişman olacaksın. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Bellatrix onu başından savmaya çalışmadı, sadece burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Biliyorum. Biliyorum. Ama yine de çamurlusun."

Tom asasını çekti. Artık kendini tutmayacaktı. Sihri asasına hücum etti, ucundan kara lanet sallanıyordu.
Çılgınca gülen Bellatrix'in kara gözleri heyecanla parlıyordu. Tom saldıramadan koridorun aşağısından gelen konuşmaları ve kahkahaları duydu. Nasıl unutmuş olabilirdi? Dersler bitmiş ve öğrenciler sınıflarından çıkmıştı. Tom hızla Bellatrix'i sıkı tutuşundan kurtardı. Kız koridorun duvarına yaslanmış, boynunu ovuşturuyor ve hâlâ küçümseyerek sırıtıyordu. Tom'un büyüsü kargaşa içindeydi, kana susamıştı ama onu geri zorladı. Diğer öğrenciler neşeyle sohbet ederek koridora girmeden kısa bir süre önce asasını cebine geri soktu. Bellatrix insan kalabalığının içinde kaybolmadan ve Hogwarts'ın siyah üniformalarının oluşturduğu yığın tarafından sürüklenip gitmeden hemen önce, Tom'a doğru biraz eğildi. Dudaklarından zehir gibi tatlı kelimeler döküldü,

"Cebindeki asa mı? O senin değil. Mudblood'ların asa kullanmasına izin verilmez."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Rüyamda beni büyüleyip yatağa attığını gördüm.

Ve bana şarkı söyledi, beni delice öptü. (Sanırım seni kafamın içinde uydurdum.)'

- Sylvia Plath

(*1932 †1963)

Otuz Yedinci Bölüm: Excalibur

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

A/N: Uzun ara için özür dilerim, millet. Umarım olay örgüsünü unutmamışsınızdır :$ her neyse, işte yeni bir bölüm :D

Tüm eleştirmenlere teşekkür ederim! Herkese cevap veremediğim için üzgünüm. Hayat çok yoğundu ama geri bildirimlerinizi çok takdir ediyorum. Bilmiyorsun bile XD Teşekkür ederim:

Tycoon mami, LoveMyRomance, motherofallrandomness, Music of silence, ThatLikeSadia, Teamstarkidding, ColorMeLovely28, Ariel Riddle, Tahru, Peeca151, DailyMirror, Owlfur, sakurarules4eternity, loveeeee, LightJinx512, QuietMuse, Schnuersenkel, Twilighterheart xxxx, henniy, Pet Me Feed Me, hateme101, Never a Writer, mshccs, L Soul, AnnaOxford, brighteyes2889, Tiara2010, LittleBlueMockingbird, Gran Marioshka, TwilightGirl100195, Mc111, Sailor2Moon, Guest, YoursAnnie, chocolateandromance, Maedaa, amr56, The Happiest, Anya Evermore, Mixy Mint, Oshira, satoz, Dona-Dona, Dragul, Ari Goddess of Night, KnoKnayme, Radiant Celestial Aura, Jen103, Misafir, Misafir, Aoi, reader204, everlastingtrueromance, thespeedforce4, Misafir, Misafir, THEPrincessx, ChateauBriand, Misafir, Misafir, Anuir, PaleGreySky, Tongue Tied Baby, Stella Purple, Illusion Idony, The comenter, ArrogantlyPessimistic, Dances-With-Pen, Misafir, cho sandy, Misafir, Amethyst Pheonix, Misafir, Rochellelbrown, Akxa, Diana Cruz, yasaminyyy, Gurrenn, FadedSunset, Rochellelbrown, Sinopsis, tneha, Misafir, venus hawthorne, HarryPotterTrash, Tarabear1981, Misafir, Pengling, riddlesgurl86, Misafir, Jasper'sDarlinBunny

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Otuz Yedinci Bölüm: Excalibur

Elinde keskin bir acı patladı ve parmak eklemlerinin derisinin yarıldığını hissetti. Acı, Tom'un yüzüne acımasız bir sırıtış çizmekten başka bir işe yaramadı. Yumruğunu geri çekti ve tekrar acımasızca Flint'in yüzüne indirdi. Quidditch kaptanının bilinci artık neredeyse hiç yerinde değildi. Çaresizce yere yığılmıştı ve Tom onu tutuyordu. Flint'in acayip derecede morarmış yüzünden kan akıyordu. Tatmin edici bir çıtırtı sesiyle Tom'un yumruğu tekrar yüzüne çarptı. Tom artık buna neyin sebep olduğundan bile emin değildi ama duramıyordu. Hasar vermek için acele ediyordu ve diğerinin kafatasını parçalamak istiyordu. Yumruğunu tekrar indirdi. Flint'in kan damlaları üzerine sıçradı, solgun yüzünden aşağı aktı ve sırıtışı genişledi.

Tom'un çılgınlığı, birinin onu omuzlarından tutmaya cüret etmesiyle kabaca kesintiye uğradı. Kurbanından uzaklaştırılırken öfkeyle hırladı. Büyüsü tehlikeli bir şekilde parlayan Tom, etrafında döndü. Dolohov irkildi ve ellerini merhamet için kaldırdı. Gevşeyerek Tom'u yatıştırmaya çalıştı,

"Özür dilerim. Ama burası gerçekten...?"

Tom, Slytherin ortak salonunda olduğunu belli belirsiz fark etti. Derin bir nefes alarak öfkesini tekrar kontrol altına almaya çalıştı. O anda Tom evin çoğunun toplandığını fark etti. Hepsi iri gözlerle ona bakıyordu, yüzlerinde dehşet vardı. Hatta birkaç birinci sınıf öğrencisinin gözleri yaşarmıştı. Tom'un yüzünde bir alay ifadesi belirdi. Yine de Dolohov haklıydı. Slughorn ya da başka bir profesör, Başöğretmen'in bir öğrenciyi öldüresiye dövdüğünü kolaylıkla görebilirdi. Tom kanlar içindeki yüzü zar zor seçilebilen Flint'e baktı. Ne *düşünüyordu* acaba? Tom bir elini saçlarının arasında gezdirdi, içindeki sıkıntı yeniden artıyordu. Bakışları tekrar Dolohov'a kaydı ve baygın Flint'i işaret ederek sertçe emretti,

"Bu pisliği temizleyin."

Dolohov başını eğdi ve dalkavukça, "Elbette Tom," diye fısıldadı.

Tom arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Diğer öğrenciler, yüzlerinde korku dolu bakışlarla Tom'un yolundan çekildiler. İçlerinden sadece biri Tom'un davranışına şaşırmış görünmüyordu. Bellatrix Black, kırmızı dudaklarında çılgın bir sırıtışla kapının yanında duruyordu. Ona küçümseyici bir bakış fırlatarak ve teatral bir şekilde eğilerek Tom'a kapıyı açtı. Tom yanından geçerken ona fısıldadı, küçümseme sözcüklerini keskinleştiriyordu,

"Etkileyici. İlginç bir dövüş stili. Bunu nereden öğrendin?" Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bana sorarsan çok *Muggle*."

Tom'un elleri yumruk haline geldi. Bellatrix'e saldırmak için şiddetli bir dürtü hissetti ama bu dürtüyü dizginledi. Burası yeri değildi. Ama yapacaktı... Yapacaktı... Bunu dört gözle bekliyordu.

"Seni öldüreceğim Bellatrix."

Cadının sırıtışı onun ölümcül tehdidi karşısında daha da genişledi ve Tom hemen o anda onu parçalamak istedi. Bunun yerine ortak salondan ayrıldı. İçindeki kana susamışlık hiç azalmadı ve sonunda 'ın odasına vardığında Tom'u korkunç bir baş ağrısı sardı. Kendini şöminenin önündeki kanepeye attı. Gözleri kayarak kapandı ve büyüsünü çalıştı. Seğirip duran sinirli bir karmaşaydı ve onu kontrol altına almakta zorlanıyordu. Tom acı içinde şakaklarını ovuşturdu. Son zamanlarda nesi vardı? Bu şekilde hata yapamazdı. Herkesin önünde olmazdı. O Tom Riddle'dı. Baş Çocuk. Yetenekli, nazik, *masum* Baş Oğlan.

Tom gözlerini kırpıştırarak açtı. Başı dönüyordu. Neyin yanlış olduğundan emin değildi. Büyüsü garip geliyordu. Düşünceleri tuhaftı... hatta vücudu bile. Bir şeyler değişmişti. Hâlâ da öyle. Bunu hissedebiliyordu.
Bazı parçalar diğerlerinden daha önce yer değiştirdi. Bazı parçalar oradaydı, bazıları hala geride kalmıştı. Ve *düşünemiyordu* . Tom bulanık gözlerle pencereye doğru baktı. Her şey giderek daha az anlam ifade eden parlak gölgelerden ibaretti. Büyüsü yeniden dalgalanırken usulca inledi.

Her şey dağıldı. Ve Tom biliyordu. Bunun nedenini biliyordu. Biliyordu.

O *biliyordu*.

Küçük cadı onunla alay etmeye cüret etti. Onu *terk etmeye* cüret etti. Onun tüm planlarını bozdu. Kupa'nın kaybolması onun suçuydu. Hufflepuff'ın kupası. Tom'un buna ihtiyacı vardı. Bu önemliydi, çünkü o istiyordu... istiyordu...

Tom'un dudaklarından titreyen bir nefes kaçtı. Kendini hasta hissediyordu. Odaklanamıyordu. Kupayı geri alması gerekiyordu. Evet. Onu Hermione'den zorla alacaktı. Ve eğer Kupa'yı ondan zorla alıyorsa, ona yakın olacaktı. Her zaman ona yakın.

Hermione.

Tom gözlerini sıkıca kapadı. *Hayır*. Peşinde olduğu Hermione değildi. Gerçekten Hufflepuff'ın kupasını istiyordu. Evet. Kupa, Madalyon, Diadem, Gryffindor'un objesi. Ve Tom'da hala Gaunts'un yüzüğü vardı. Günlük. O zaman yedi parçaya sahip olacaktı. Tıpkı planladığı gibi.

Başı acıyla zonklarken Tom hafifçe inledi. Locket gitmemiş miydi?

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

"Diğerleri yerlerini aldılar mı?" Hermione muhtemelen yüzüncü kez endişeyle sordu

Lupin'in eli güven verici bir şekilde omzuna yaslandı ve sabırla cevap verdi, "Evet. Ekipler Floo çıkış noktalarında pozisyon aldılar. Sizin yapmanız gereken tek şey Hogwarts'tan Floo'yu açmak ve Muggleborn'ları içeri göndermek. Gerisini biz hallederiz."

Birkaç adım kurtadam grubunu işaret etti. Beş erkek ve kadının hepsi siyah Kolordu üniforması giymiş, yürüyüş emirlerini bekliyorlardı.

Lupin kısık sesiyle, "En son ayrılan grup benimki," dedi.

"Tamam." Hermione tereddütle ona baktı. "Sence... sence Dobby onları ikna edebilir mi? Ya Muggleborn'ların hiçbiri Hogwarts'tan ayrılmak istemezse? Ya kalmak isterlerse?"

Lupin'in sarı gözleri sakince ona baktı. Bir kolunu Hermione'nin omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. "O halde onlara yardım etmek için elinden geleni yaptın Hermione ve onlar da yapmaları gerektiği gibi kendi seçimlerini yaptılar."

Hermione ağır ağır yutkundu. Dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi ve yumuşak bir sesle, "*Hepimiz* elimizden geleni yaptık," dedi.

Lupin kaşlarını ona sordu: "Ee? Eski Hogwarts'ı tekrar görmeye hazır mısın? Arkadaşlarını oradan çıkarmaya hazır mısın?"

Hermione, "Kesinlikle," diye cevap verirken bu kez sesi sabit ve kararlıydı.

†

Büyüsünün içinden geçen bir şimşek gibiydi. Tom uyuyor olsa da, bu sarsıntı onu uyandıracak kadar güçlüydü. Yatağında doğruldu, başını ellerinin arasına aldı ve nefes nefese kaldı. Düşünceleri bir kez daha karmakarışıktı ve bir sisin ardında birbirinden kopuktu. Şimdi, bulanık sulardaki bir kurtarma halatı gibi onları kesen tek bir ip vardı.

Hermione'ydi. Geri dönmüştü.

Hermione Yasak Orman'da sürünerek ilerledi. Ağaçlar etrafındaki koyu gölgelerdi ve siyah giysileri neredeyse onlarla birlikte erimesine neden oluyordu. Hogwarts'a doğru ilerlerken kalbi göğsünde çırpınıyordu. Bu iş yürümek zorundaydı. Hepsi ona bağlıydı. Hermione midesini düğümleyen korkuyu görmezden gelerek şatoya girdi. Shacklebolt Floo bağlantısını tam olarak saat 1:30'da açacaktı. Bu

Mutfaklara gitmesi ve Muggleborn'ların ayrılışını organize etmesi için ona bir saatten biraz fazla zaman kalmıştı.

... *eğer* gitmek isterlerse.

Hermione her zaman aşağıya, mutfaklara doğru ilerlerken bir gizleme tılsımı teninde güven verici bir şekilde karıncalandı. Yolu çok iyi biliyordu ama bu yolu son kez yürüyor olacaktı. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Şimdilik tüm duygularını bir kenara itti ve hızla bir kat daha merdiven indi.

Hermione hâlâ gizlenme tılsımının arkasındaydı ve belki de hazırlıklı olmamasının nedeni buydu, çünkü birdenbire bir kol belirdi ve beline dolandı. Küçük bir yan koridora çekilirken bir nefeslik hava ciğerlerini terk etti. Panik üzerine çöktü ve Hermione onu saran kola karşı mücadele etti. Karanlık İşaret'inin karıncalandığını hissedince kaskatı kesildi. Hermione gözlerini kırpıştırarak saldırgana baktı. Orada duruyordu, soluk teni koridorun karanlığında bile ruhani bir güzellikle parlıyordu.

Tom ipeksi sesiyle, "İyi akşamlar," diye selamladı.

Hermione içine çekti. Sesinde yaklaşmakta olan paniği bastırarak, "Sana ayıracak vaktim yok," dedi.

Tom'un mavi gözleri onu ilgiyle tararken dudaklarında ürkütücü bir gülümseme . "Birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

Hermione sol ön kolundaki lanet olası işaretin uyarıcı bir şekilde zonkladığını hissedebiliyordu. Korkusu öfkeye dönüştü ve, "Belki yapabilirim ama kesinlikle yapmak istemiyorum," diye tersledi.

Tom onun reddinden etkilenmemişti. Delici gözlerini Hermione'den ayırmadan ona daha da yaklaştı. Hermione geri çekilmeyi reddetti ve ona ters ters baktı. Yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir ifade beliren Tom mırıldandı,

"Geri döneceğini biliyordum, Hermione."

"*Senin* için gelmedim," diye çıkıştı.

Tom'un yüzünde kuşku uyandıracak kadar nazik bir gülümseme belirdi. Tom'un uzun parmakları elinin etrafında kıvrılınca Hermione sıçradı. Çok yakınında durdu, mavi gözleri açgözlülükle onun üzerinde geziniyordu. Hermione kaşlarını çatarak ona baktı ve
elini onun elinden çekti. Tom sadece parmaklarını onunkilerin etrafında sıktı.

"En son konuştuğumuzda kaçmıştın."

Ses tonunda bir suçlama vardı ve Hermione şaşkınlıkla ona . "Tabii ki yaptım. Beni şeytani planların için kullanmaya çalıştın. *Yine*."

Tom'un gözleri hâlâ kızın üzerindeydi, sanki onu görünce büyülenmiş gibiydi. Onun öylece gitmesine izin vermeyecekti, değil mi? Hermione nefesinin altından küfrederek Tom'u yanına çekti ve en iyi odaya doğru itti. Karanlık büyücüye doğru dönüp ona bağırmaya hazır olmadan önce kapıya hızla bir Susturma Büyüsü . O daha tek kelime edemeden Tom kollarını ona doladı ve onu sıkıca kendine çekti. Yüzünü onun kıvırcık saçlarına gömdü, sanki olabildiğince yakın olmak, onu içine çekmek istiyordu.

"Sen benimsin," diye fısıldadı Tom'un sessiz sesi ona. "Benimsin."

Hermione'nin kaşları çatıldı. Sahipleniciliğin altında bir kırılganlık . Garipti. Tamamen sahte değildi, ama bir şekilde yanlış yerleştirilmişti. Adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

"Bırak."

Tom bunu yapmakta çok isteksizdi. Kolları Hermione'nin üzerinden kaydı ama Tom yine Hermione'nin elini tuttu ve onun kendisinden bir adım daha uzaklaşmasına izin vermedi. Hermione kaşlarını çatarak ona baktı.

"Tom, buna bir son vermelisin," dedi ona sertçe. "Artık birlikte değiliz. Beni bu şekilde takip edemezsin. Mektuplar... Beni yalnız bırakmalısın."

Hermione onun sözleri üzerine Tom'un parmaklarının elinin etrafında sıkılaştığını hissetti. Tom gözlerini ona dikti. "Sen benim *kız arkadaşımsın*. Biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama seninle iletişim halinde kalmalıyım."

Hermione elini çekti, öfkesi alevlenmişti. "Şaka mı yapıyorsun? Bunca şeyden sonra hâlâ seninle birlikte olmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Tom'un yüzünde keskin bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Sen benim kız arkadaşımsın, Hermione!" diye karar verirken sesi belirgin bir şekilde soğuklaştı.

Hermione'nin elleri öfkeyle oldu. "*Penny*. Sana söyledim, gerçek adımı kullanmanı istemiyorum."

Tom sanki hakaret etmiş gibi öfkeyle baktı. Bir bakıma öyle olduğunu düşündü. Tom ona doğru uzandı ama Hermione ondan uzaklaştı.

"Bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim," dedi Tom sessizce, sesinde tehlike gizleniyordu. "Benimle kalacaksın."

"Bana bu konuda bir seçenek sunmayı bile düşünmüyorsun, değil mi?" Hermione . "Elbette vermeyeceksin. Bütün bu sözde ilişki başladığında benim de hiç seçeneğim yoktu."

"Ne demek istiyorsun? *Sözde* ilişki mi?"

"Çoktan unuttun mu?" diye karşılık verdi Hermione hararetle. "İkimiz de istediğimiz için birlikte olmadık. Hayır, sen bana kız arkadaşın olmamı *emrettin*."

Slytherin ona ters ters baktı. "Bunu senin gizli hikâyeni korumak için

yaptım." "Yani itiraf ediyorsun?" Hermione tersledi. "Hepsi bir

numaraydı."

"Hayır," diye tısladı Tom sertçe. "Biz gerçekten . Hâlâ da öyleyiz."

Hermione'nin dudaklarından inanılması güç bir kahkaha döküldü. "İlişkimiz yok. Bir ilişkimiz olamaz."

Tom onu taradı ve Hermione onun sakin mavi gözlerinde yaklaşan öfkeyi görebildi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Ondan uzaklaşmayı reddeden Hermione sıkıca, "Bize bir bak, Tom. *Hiçbir* ortak noktamız yok."

"Bu doğru değil," diye tükürdü Tom.

"Kör müsün?" diye cevap verdi, öfkesi tavan yapmıştı. "Birbirimize hiç uymuyoruz. Hiçbir şey paylaşmıyoruz. İlgi alanlarımız yok, gelecek için planlarımız yok. Bizi birbirimize bağlayan *hiçbir şey yok*."

Tom'un büyüsü öfkeyle havayı çalkalamaya başladı. Hermione işaretinde patlayan acıyla yanağının iç tarafını ısırdı. Tom bu konuda ne düşünürse düşünsün, bunu dile getirmedi. Bunun yerine soğukkanlılıkla karar verdi,

"Sen benimsin. Gitmene izin vermeyeceğim."

Hermione onun kuruntusu karşısında başını salladı. "Gitmeme izin vermek zorunda değilsin. Senin rızana ihtiyacım yok. Ben zaten gittim. Unuttuysan söyleyeyim, sen benim en iyi arkadaşlarımdan birini *öldürdün*. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Tom'un mavi gözlerinde tehditkâr bir parıltı belirdi. "Sana Regulus Black'in zayıf bir korkak olduğunu söylemiştim. Hâlâ ona tutunuyor olman iğrenç."

"Onun hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin?!" Hermione ona bağırdı.

"Belki de onu unutmanın zamanı gelmiştir?" diye cevap verdi Tom

duygusuzca.

Kulaklarına inanamıyordu. "Ne dediğini duyuyor musun?! Merlin, biliyor musun? Sen *delisin*." O itti

göğsüne çarparak bir adım uzaklaşmasına neden oldu. "Ailen seni kilit tutmakta haklıydı. Yaptıkları tek hata seni tekrar dışarı salmak oldu."

Tom ona ters ters bakarken çenesi sıkılaşmıştı. Hermione dehşet içinde Tom'un gözlerine nasıl korkunç bir kırmızı ışığın sızdığını fark etti. "Böyle şeyler söylememelisin," diye cevap verirken sesi yumuşaktı ama alttan alta tehditkâr bir hava vardı.

"Yoksa ne olur?!" Hermione nabzının hızla atmasına aldırmadan tersledi.

Tom'un büyüsünün bir teli Karanlık İşareti'ni acımasızca çekiştirerek acı içinde tıslamasına neden oldu. "Ben deli değilim," diye ısrar etti alçak ve tehditkâr bir sesle. "Bunu bana *sen* yapıyorsun."

Hermione öfkeyle, "Ben hiçbir şey yapmıyorum," diye bağırdı ona.

"Önemli değil." Gözleri kıza dikilmişti, kırmızı parıltı şimdi daha da belirgindi. "Bana geri döndün."

"," diye tekrarladı hayal kırıklığı içinde. "Hogwarts'ta halletmem gereken bir şey var. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ne dediğin umurumda değil," diye karar verdi Tom. "Seni tutacağım."

Hermione artık onun çılgınca iddialarına nasıl cevap vereceğini

bilmiyordu.
Tom umursamadı ve sertçe emretti, "Benimle kalacağına söz vermeni istiyorum, Hermione. Beni asla terk etmeyeceksin."

"Penny," diye hatırlattı ona alaycı bir tavırla. "Adım Penny."

Tom'un yüzü öfkeyle buruştu, kırmızı gözleri alev alev yandı, "Kendine ne dediğin umurumda değil! Söz verecek misin?"

"Hayır!" diye hırladı. "Neden seninle kalmak isteyeyim ki? Bana mümkün olan her şekilde ihanet ettin. *Senden nefret ediyorum!* "

"Hayır, sevmiyorsun," diye cevap verdi Tom küçümseyerek. "Beni seviyorsun. Bunu kendin söyledin."

Hermione ona inanamayarak baktı. "Bu, sen gidip hayatımı mahvetmeye çalışmadan önceydi. Regulus'u öldürmeden önceydi. Ruhunu parçalayıp bu canavara dönüşmeden önceydi."

Tom ona ters ters baktı, belli ki hiç ikna olmamıştı. Hermione kararlılıkla devam etti. "Bir kız arkadaş istemediğin çok açık. Küçük köle kızını geri istiyorsun."

Tom dişlerini sıkarak, "Bu hiç de doğru değil," diye tısladı.

"Ne istiyorsun o zaman? Hogwarts'a geri dönmemi mi, böylece yeniden Safkanmışım gibi davranabilmemi mi?" Hermione sordu. "Ben Safkan *değilim*. Ben Muggle doğumlu biriyim. Benden başka türlü davranmamı istemek hakarettir. Artık Tarikat'la birlikteyim. Artık *kimse* rol yapmak zorunda kalmasın diye savaşıyorum." Ona sert bir bakış fırlattı. "Ben de senin için savaşıyorum."

Tom'un gözlerinde ölümcül kızıllık yanıyor, karanlık odada öfkeyle parlıyordu. "Tarikat ya da arkadaşların umurumda değil. Ben seni istiyorum. Ve sadece seni." Bir an için öylece ona baktı. Sonra da basitçe, "Gerekirse her birini öldürürüm," dedi.

Tehdit o kadar rahat söylenmişti ki Hermione kendi kulaklarına inanmakta güçlük çekti. Hermione kaskatı kesildi ve sesi hafifçe titreyerek, "Neden bahsediyorsun?" dedi.

"Sen benimsin." Tom'un dudaklarında çılgınca bir sırıtma belirdi ve onu omuzlarından yakaladı. "Sen bana aitsin. Sana *ihtiyacım var*. Seni istiyorum. Beni terk edemezsin. Eğer bırakırsan, arkadaşlarının hepsini teker teker bulur ve öldürürüm."

Hermione'nin nefesi kesildi. Önceki öfkesi söndü ve panik onu acımasızca sardı. "Yapamazsın."

Tom korkunç bir şekilde . "Oh, yapabilirim. Sizi temin ederim. Ve sana şunu söyleyeyim, Black'in boğazını kesmekten zevk aldığım gibi bundan da zevk alacağım."

Hermione inanamayarak başını salladı. "Hayır... hayır."

Tom güldü, kırmızı gözleri parlıyordu ve sadistçe, "İlk kimin öleceğinden emin değilim. Küçük Weasley arkadaşın mı? O kızıl kafadan hep nefret etmişimdir. Ya da kardeşiyle başlayacağım. Seni her zaman gözleriyle soymasından hoşlanmazdım." Hâlâ omuzlarından tutarken eğildi ve fısıldadı, "Şimdi biliyorum, ilk gidecek olan Sirius Black olmalı."

Hermione gözlerinde korkuyla ona baktı. "Hayır, hayır. Lütfen...
Bunu bana neden yapıyorsun?"

Tom'un elleri onu terk etti ve Hermione her tarafı titreyerek kendi içine çöktü. Slytherin acımasız kırmızı gözleriyle onu taradı. "Beni zorluyorsun. Boş tehditler savurmuyorum. Eğer *dediklerimi* yapmazsan, benimle kalmazsan, onları öldürürüm. Yapabileceğimi biliyorsun. Bunu onlar için de kolaylaştırmayacağım. Acı çekecekler."

Hermione başını kaldırıp karanlık büyücüye bakarken korku içini kapladı. Sadece acınası bir şekilde yalvarabildi, "Lütfen, onlara zarar verme. Beni kalmaya zorlayamazsın. Aynı olmayacak. Sahip olduğumuz şey... bu
gitti."

"Hayır!" Tom ona bağırarak irkilmesine neden oldu. "Öyle değil."

Kırmızı gözleri korkutucu bir şekilde parlıyordu. Yine de tıslarken sesinde çaresizliğin izleri vardı: "Bitmedi. Gitmene izin vermeyeceğim. Asla. Sana söyledim, seni *seviyorum*."

Ağzından çıkan son kelimeler sapkınca bir tehdit gibi geliyordu, anlamları deforme olmuş ve iğrenç bir şeye dönüşmüştü. Yanlış.

Hermione ne yapacağını bilmiyordu. Dehşet onu öylesine sıkıca sarmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu. Tom'a baktı ve gözlerinde parlayan kırmızı renk onun parçalanmış ruhunun bir kanıtıydı. Onu bir zamanlar sevmişse bile, artık sevmiyordu. Bu kırık parça tarafından tüketilmişti.

Anlamadığı halde nasıl hâlâ bu kelimeleri kullanabiliyordu? Tom arkadaşlarını tehdit etmeye nasıl *cüret* eder? Korkulu düşünceler

Hermione'nin zihnini bulandırdı. Birden asası elinde kaldı. Duygular üzerine yağıyor, sıkıyor ve boğulmasına neden oluyordu. Asasını kaldırdı ve panikle büyüsünü daha önce hiç yapmadığı bir yöne doğru büktü.

"Crucio."

Tom bunu beklemiyordu ve bu hatasından dolayı onu suçlayamazdı. Bunu kendisi de beklemiyordu. alması doğruydu ve kırmızı ışık Tom'un göğsüne çarptı. Tom yere yığıldı ve kendi üzerine kıvrıldı. Hermione onun yerde seğirmesini ve acı içinde çığlık atmasını izledi. Ona yaptığı her şey gözünün önünden geçti. Lanet asasından aktı ve kendini güçlü hissetti. Üstün.

Bu acıyı hak ediyor.

Tam bu düşünce Hermione'nin zihninde şekillenirken, asası yere battı. İşkence Laneti yarıda kesilmişti. Hermione sendeleyerek Tom'dan bir adım uzaklaştı, gözleri şok içindeydi. Ağır ağır nefes alıyordu ama ayağa kalkmayı başarmıştı. Ağzının kenarından ince bir kan damlası çenesinden aşağı akıyordu. Tüm vücudu lanetin etkisiyle titriyordu. *Onun* laneti. Hermione Tom'un çırpınışlarını izledi, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Dengesini korumak için ağır ağır duvara yaslanmak zorunda kaldı. Ne *yapmıştı*?! Tom gözlerini ona çevirdiğinde, gözleri hâlâ kırmızıydı. Buna rağmen Hermione ona zarar vermemesi gerektiğini biliyordu. *Asla*. Bu lanetle değil. Bu yanlıştı. baktı, dehşet içini parçalıyordu ve özür dilemek, iyi olduğundan emin olmak istedi.

Yine de Hermione felç olmuştu. Tüm suçluluk duygusunu ve korkunç utancı alıp ince bir buz duvarının arkasına kapattı. Sesini sıkıca kontrol ederek Tom'a şu bilgiyi verdi: "İnsanlar bana güveniyor. Yapmam gereken bir görev var.
başarmak."

Bununla birlikte Tom'dan uzaklaştı. Adımlarını dikkatle ölçerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Sonra bütün soğukkanlılığı gitti ve koşmaya başladı.

Hermione'nin gidişini izlerken Tom'un bütün vücudu ağrıyordu. Yine de Cruciatus'un verdiği acı umurunda değildi, çünkü kız kapıdan çıkarken bıçak gibi saplanan baş ağrısı da geri gelmişti. Başı dönmeye başladı ve bir kez daha kendi düşünceleri bulanıklaştı. Tom konsantre olamıyor, düşünemiyordu.

Tökezledi ve dengesini kaybetmemek için duvara zorunda kaldı. Dudaklarından titreyen bir nefes kaçtı. Kendini hasta hissediyordu. Kafası karışmıştı. Odaklanamadı. Hermione yine gitmişti. Ve düşünemiyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Hermione ona ne yapmıştı?

Onu takip etmesi gerekiyordu. Eğer giderse, bu şekilde mahsur kalacaktı. Zayıf ve kafası karışık. Eğer asasını almış olsaydı, kendini olduğundan daha fazla sakat hissetmezdi. *İğrenç*. Tom kendini duvarın desteğinden uzaklaştırmaya çalıştı. Anında başı daha da dönmeye başladı ve geriye doğru sarktı. Gözlerini sıkıca kapadı ve yanağını serin taş duvara bastırdı. Merlin, bunu gerçekten o mu yapıyordu? Onun nesi vardı?

Hermione Tom'dan hızla uzaklaşırken tir tir titriyordu. Düşünceleri karmakarışıktı. Bu kez kurban kendisi olmamasına rağmen lanet hâlâ içini yakıyordu. Bunu nasıl yapabilmişti? Herhangi birine? Tom'a bile. O bunu hak etmemişti. Hermione sonunda panik içindeki düşüncelerini sakinleştirmeyi başardığında, müdürün odasının önünde durduğunu fark etti. Nabzı hâlâ hızla atarken, gözlerini kapıya dikti.

Neden buraya gelmişti?

Hermione endişeyle dudağını ısırdı. Sonra saatini kontrol etti. Hâlâ zamanı vardı... ama neden *denesin* ki? Tom zaten bir canavardı. Artık hiçbir anlamı yoktu. Hermione kollarını kendine doladı, kendini acı verici bir şekilde yalnız hissediyordu. Hâlâ *umursadığı* için kendinden nefret ediyordu. Bütün bunlardan, ona yaptığı onca şeyden sonra

Tom'un incinmesini istemiyordu. Hermione'nin bakışları tekrar müdürün odasının girişine kaydı. Onun devam etmesine izin veremezdi. Arkadaşlarına saldırmasına izin vermesine imkân yoktu. Onları uyarması gerektiğini biliyordu. Bakışları kapının üzerinde dolaştı. Bundan daha fazlasını da yapabilirdi.

Hermione dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırdı. Sonra ofisi açtı. Anlaşılan Dippet şifresini henüz değiştirmemişti.
Hermione hiçbir engelle karşılaşmadan müdürün odasına girebildi. Oda karanlığa gömülmüştü, sadece ay ışığı bir pencereden tereddütle süzülüyordu. Hermione'nin bakışları hemen masanın arkasında duran rafa gitti. Rafta gururla sergilenen, güve yemiş eski bir şapka duruyordu. Hermione'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Hogwarts'a ilk kez nasıl geldiğini, korkudan aklını kaçırdığını hatırladı. O şapka oradaydı ve ona gerçekten buraya ait olduğunu söylemişti. *O* Hermione Granger'dı. Hermione Rookwood değil. Şapka kendinden emin bir şekilde onu Gryffindor'a yerleştirmişti.

Hermione tam şapkayı raftan indirdiği sırada, "Hermione, seni tekrar görmek ne güzel," diyen bir ses tarafından bölündü.

İrkildi ve etrafında döndü. Ofis hâlâ boştu. Konuşanı tanıyınca Hermione rahat bir nefes aldı. Müdürlerden birinin portresi uyanıktı. Adama bir adım daha yaklaştı. Kumral saçları ve sakallarıyla, masmavi gözleri ona ışık saçıyordu. A
Hermione'nin dudaklarında küçük bir gülümseme

belirdi. "Albus."

Adam selamlamak için başını eğdi. Sonra bakışları onun üzerinde dolaştı. "Son karşılaştığımızdan çok daha iyi görünüyorsun. Umarım hayat sana iyi davranmıştır?"

Hermione'nin gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüştü. "Ben . Artık burada, Hogwarts'ta çalışmıyorum."

"Aferin sana." Albus'un gözlerinde mutlu bir pırıltı belirdi. "Ama sonra, neden geri döndün?"

"Hâlâ Kurucular'ın eşyalarının peşindeyim." Hermione Seçmen Şapka'yı kaldırdı. "Hufflepuff'ın Kupasını almayı başardım bile."

Albus neşeyle, "Ah, ne kadar harika," diye haykırdı. "Bunu nasıl başardın?"

"Yardım aldım," diye yanıtladı Hermione, adamın coşkusunun tadını çıkararak. "Baron nerede saklı olduğunu biliyordu."

"Kanlı Baron sana yardım mı etti?" Portre ona baktı, oldukça etkilenmiş görünüyordu. "Sürprizlerle dolu olduğunu söylemeliyim, Hermione. Bu adam pek yardımsever biri olarak bilinmez."

Hermione onun övgüsü karşısında yanaklarını biraz yaktı ve elindeki şapkayla gergin bir şekilde oynadı. Albus'mavi gözleri Seçmen Şapka'ya kaydı ve sorgulayan bir kaşını ona doğru kaldırdı.

"Şimdi de Gryffindor'un Kılıcı'nı almak için mi döndün?" Uzun sakalını sıvazladı. "Bana Ravenclaw'ın Diadem'i ve Slytherin'in Locket'inden bahsettiğini hatırlıyorum." Gülümsemesi donuklaştı ve ekledi: "Kurucuların en değerli eşyalarını toplama nedenini de hatırlıyorum. mallar."

Hermione gözlerini kaçırdı, tüm korkusu tekrar aklına gelmişti. Sözcük dudaklarından dökülürken bu konuda ne hissettiğinden emin değildi,

"Tom."

"Hm, evet. Masalınızdaki karanlık büyücü," diye düşündü Albus düşünceli bir şekilde, berrak mavi gözleri sakince onu süzerken. "Kurucuların eşyalarına sahip çıkma çabalarına bakılırsa, Tom Riddle'ı ölümsüzlük hayallerinden vazgeçmeye ikna edememişsin."

Hermione'nin göğsünü ağır bir şey sardı. Düşünceleri az önce geride bıraktığı büyücünün etrafında dans ederken derin bir nefes aldı. Tom'un şimdi ne yaptığını merak ediyordu. Yaralarını mı sarıyordu? Onun peşinden mi koşuyordu?

Hermione elindeki şapkaya bakarken, "Her şeyi denedim, Albus," dedi usulca. "Tom'la konuştum. Onu ikna etmeye çalıştım. Durması için ona resmen yalvardım. Hiç dinlemedi."

Şapkayı yavaşça masanın üzerine koydu ve portreye döndü. Albus onu dikkatle izliyordu, mavi gözlerinde hüzünlü bir parıltı vardı.

"Tom'u ikna edemedim," dedi Hermione portreye. "Ruhunu ikiye böldü. Çok geç kalmıştım." Derin bir nefes aldı. Sonra da, "Sanırım ondan vazgeçtim," diye itiraf etti.

Albus ilk başta cevap vermedi. Sadece yarım ay gözlüklerinin üzerinden onu düşünmeye devam etti. Sonra küçük bir iç geçirdi.

"Anlıyorum."

Sesinde hüzün vardı ama hiçbir şekilde sitemkâr değildi. Hermione arkasındaki masaya yaslandı. Düşüncelere dalmış bir halde kaşlarını çattı ve sonra şöyle dedi,

"Tom'un birini öldürmesini engellemek için elimden geleni yaptım. Başarısız oldum." Bir elini kıvırcık saçlarında gezdirdi. "Eğer gerçekten cinayet işlemek istiyorsa, bunu engelleyemeyeceğim."

Albus başını salladı, berrak mavi gözlerinde hüzün parlıyordu. "Hayır, yapamayacaksın. Ne yazık ki, tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

Hermione ona yumuşak bir bakış fırlattı ama sesi kararlıydı, "Yine de Tom kesinlikle Kurucuların eşyalarını Hortkuluk olarak kullanmayacak. Slytherin'in Hokkasını yok ettim ve Hufflepuff'ın Kupasını da aldım. Kılıç," diye şapkayı işaret etti. "tam burada. Ravenclaw'ın Diademi... Sanırım onu çoktan ilk Hortkuluk'una dönüştürdü."

Albus onu izlerken başını öne eğdi. "Kurucuların nesnelerini almak Tom'un ruhunu yerleştirmek için başka bir nesne kullanmasını engellemeyecek."

"Hayır, olmayacak," diye onayladı Hermione. Şapkaya bakarken bakışları sertleşmişti. Sonra gözleri tekrar Albus'a kaydı. "Ama yapabileceğim bir şey yok."

Başını salladı ve ağır bir ses tonuyla cevap verdi: "Çok talihsiz bir durum ama bence haklısınız. Zaten yeterince yükle mücadele ettiniz, bir tane daha eklememelisiniz. Tom muhtemelen onu kurtarmak için ne kadar çok şey yaptığınızı bile bilmiyor. Ne kadar minnettar olması gerektiğini. Korkarım bunu anladığında çok geç olacak. Ruh da beden gibi yaralanabilir. Bazen bu tür yaralar bedenimize yapılabilecek her şeyden daha acı vericidir."

Hermione bunu duyunca dudağını ısırdı. "Artık Tom'a yardım edemem."

Albus'un bakışları onun üzerinde kaldı. "Tom'un yaptığı şey ardında kocaman bir yara bıraktı. Bu yara büyü tarafından ruhundan koparıldı. Böyle bir yarayı hiçbir zaman iyileştiremez ve sonsuza dek iltihaplanmaya devam eder. Bu ödemesi gereken çok yüksek bir bedel."

"Bu onun kendi kararıydı," diye fısıldadı Hermione.

Gözlerini Albus'tan kaçırdı ve kalın bir şekilde yutkundu. Elleri Seçmen Şapka'nın ağzını sıkıca kavradı.

"Tom'a ne olursa olsun, şimdi," dedi Albus'un nazik sesi. "Asla kendini suçlama, Hermione. Onun için çoğu insanın yapabileceğinden fazlasını yaptın."

"Evet, muhtemelen yaptım." Hermione'den mizahsız bir kahkaha kaçtı.

Bir an için ikisi de bir şey söylemedi. Albus dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle ona bakarken Hermione kendi düşüncelerine dalmıştı. Bir süre sonra tekrar konuştu.

"Albus?" dedi ve portre merakla göz kırptı. "Bu geceden sonra geri dönemem."

Albus'un gözlerinde anlayış belirdi, yine de temkinli bir şekilde, "Hogwarts mı?" diye sordu.

Hermione başıyla onayladı. "Ve daha

fazlası." "Ne demek istiyorsun?" Albus

sordu.

"Bu okulu çok sevdim." Hermione'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Buraya gelmeyi, yeni şeyler öğrenmeyi seviyordum. Güzel bir hayattı. Uyum sağlıyordum. Arkadaşlarım vardı... ama asla *kendim* olmadım."

Albus kaşlarını kaldırdı. "Hermione Granger değil mi?"

Hermione omuz silkti. "Hoş karşılanmıyorum. Burada bir insan olarak bile tanınmıyorum. Sonunda bunun ne kadar yanlış olduğunu anlayabiliyorum."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini Albus'un yumuşak mavi gözlerinden kaçırmak zorunda kaldı. Ancak o zaman itiraf edebildi, "Bazen bu dünyanın yakılıp yıkılmayı hak ettiğini düşünüyorum. Ve kendimi kibriti tutacak kişinin ben olmasını dilerken buluyorum."

Kahverengi gözleri tereddütle portreye geri döndü. "Ben çok acılıyım. Onu yakmamalıyız ama bu dünyanın yeni bir başlangıca ihtiyacı var." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sonunda yerimi buldum. Bir şeyleri değiştirebilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim."

Albus bir süre onu süzdükten sonra nazikçe, "Sizinle tanışma fırsatı bulduğum için kendimi şanslı sayıyorum," dedi.

Hermione'nin gülümsemesi aydınlandı. "Seni asla unutmayacağım, Albus. Sen bu dünyada beni tamamen çürümüş olmadığına ikna eden birkaç şeyden birisin."

Sonra Seçmen Şapka'yı kaldırdı, elini şapkanın içine soktu ve gözlerini kapattı. Bu sefer şüphe etmedi, tereddüt etmedi. Şapkanın içinde sağlam bir şey vardı, bir sap. Hermione onu yakaladı. Hızlı bir hareketle şapkadan gümüşi bir kılıç çıkardı. Kocaman gözleriyle güzelce işlenmiş kılıca hayran kaldı. Kabzası

yakutlarla süslenmişti ve ışıkta neşeyle parlıyordu. Bıçağı parlıyordu ve jilet gibi keskindi. Kılıcın sahibi hakkında herhangi bir şüpheniz varsa, 'Godric Gryffindor' ismi kazınmıştı
kabzanın altından. Albus onu sevinçle alkışladı. Hermione'ye bakarken gözleri gururla doluydu.

"Şapkadan kılıç çıkarabileceğini hep biliyordum."

Hermione elinde Gryffindor'un kılıcıyla orada dururken ona gülümsedi.

"Sanırım haklıydım." Albus sırıttı. "Gerçekten de Gölün Hanımı Nimue'ye çok benziyorsun. Lütfen kılıca göz kulak ol, olur mu?"

Hermione başını eğdi. "Merak etme. Tom onu asla ele geçiremeyecek. Söz veriyorum."

†

Gryffindor'un Kılıcı nihayet mutfağa girdiğinde Hermione'nin sırtına sıkıca . Saatin geç olmasına rağmen Muggleborn'lar hâlâ uyanıktı, temizlik yapıyor ve ertesi gün için yemek hazırlıyorlardı. Mutfaklara doğru yürürken Hermione'nin midesinde garip bir düğüm oluştu. Buraya ilk kez geldiğinde ne kadar yıkılmış ve korkmuş olduğunu hatırladı.

"Hermione."

Dobby'nin kendisine doğru yürüdüğünü fark edince yüzüne bir gülümseme yayıldı. Adam sırıttı ve selamlamak için kollarını ona doladı. Hermione memnuniyetle kucaklamaya karşılık verdi.

"Seni gördüğüme sevindim."

Bu kargaşa diğer Muggle doğumluların işlerinden başlarını kaldırmalarına neden oldu. Merakla etrafında toplanmaya başladıklarında Hermione kızardı. Birkaç tanıdık yüz vardı. Mina ona
el salladı

Gülümseyerek. Winky onun hemen yanında duruyordu. Kadının yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Hermione endişeyle yutkundu ve güvensizliğini titrek bir gülümsemenin ardına saklamaya çalıştı.

"Yani? Bu mı?" Dobby kaşlarını kaldırdı. "Bizi buradan çıkarmaya mı geldin?"

Hermione'nin dikkati tekrar ona kaydı ve başını salladı. "Evet." Bakışları toplanmış olan Muggleborn'ların üzerinde gezindi. "Nasıl... kaçınız gitmek istiyor?"

Hermione diğer Muggleborn'ların dikkatli altında titrediğini hissetti. Belki de en azından birkaçı gitmek istiyordu? Winky'nin düşmanca bakışı Hermione'nin umutlarını pek de artırmadı.

"Oylamanın oybirliğiyle yapılması gerektiğine karar verdik," dedi Dobby, sesi okunamıyordu. "Bazılarımız giderken diğerlerinin geride kalmasına izin veremeyiz. Geride kalanlar cezalandırılabilir."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Hermione, umutları daha da azalmıştı.

Dobby'nin yüzünü ciddi bir ifade gölgeledi. "Hepimiz uzun uzun düşündük. Teklifiniz çok cazip. Yine de oldukça riskli."

Hermione'nin midesi bulandı. "Biliyorum. Yani... gitmek istemiyorsun...?"

Dobby yaklaştı ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Bazı karşı çıkışlar *oldu*," bakışları toplanan Muggleborn'ların üzerinde dolaştı ve gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Ama sonunda gerçekten başka seçeneğimiz kalmadı. Elbette biz de sizinle geleceğiz."

Hermione anında . Hafifçe , "Bunu duyduğuma çok sevindim. Söz veriyorum, pişman olmayacaksın."

"Eminim yapmayız." Dobby'nin gözleri neşeyle parlıyordu. "Peki, şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Hermione heyecanla başını salladı. "Açıklayacağım." Diğer Muggleborn'lara dönerek hepsine hitap etti. "Tarikat'a ve bana güvenmeye karar vermenize sevindim. Sonraki adımları açıklamama izin verin. Sizi Floo aracılığıyla dışarı çıkarmanın en iyisi olduğunu düşünüyoruz." Hermione mutfaktaki büyük şömineyi işaret etti.

Winky yüzünü buruşturdu. "Bu şömine Floo'ya bağlı değil."

Hermione sabırla, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama Floo bağlantısı kurmayı başardık. Uzun süre açık kalmayacak, o yüzden elimizi çabuk tutmalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" Mina sordu. "Şimdi mi gidiyoruz?"

"Evet, bu gece ayrılmak zorundayız." Hermione başını salladı ve kalabalıktan bir mırıltı yükseldi.

Dobby arkadaşlarını sakinleştirmeye çalışarak araya girdi, "ama millet. Bunu konuşmuştuk."

"Bu kadar kısa sürede olduğu için üzgünüm," dedi Hermione. "Ama elimden bir şey gelmezdi."

Muggleborns'lardan biri hafifçe sırıtarak, "Zaten paketlenmesi gereken bir şeye sahip değiliz," dedi.

Kendini biraz daha iyi hisseden Hermione devam etti, "Hepinizin yaklaşık on-on beş kişilik gruplara ayrılmanızı istiyorum. Her grubun ayrılması için Floo'yu açacağım. Hepiniz farklı yerlere gideceksiniz."

"Yani şimdi birlikte bile kalmıyor muyuz?" Winky hoşnutsuz görünerek alay etti.

Hermione nazikçe, "Özür dilerim," diye karşılık verdi. "Şimdilik ayrılmak zorundasınız. Küçük gruplar halinde seyahat etmek çok daha güvenli."

"Diğer tarafa vardığımızda ne yapacağız?" diye bir soru geldi kalabalığın arkasından.

Hermione onları rahatlatmaya çalışarak, "İnsanlar sizi bekliyor," dedi. "Hepsi Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın üyeleri. Endişelenmenize gerek , sizinle ilgilenecek ve sizi güvenli bir yere götürecekler."

Muggleborns'un yanıtlanması gereken daha pek çok sorusu vardı. Floo'yu açma zamanı nihayet geldiğinde, Hermione kendini çoktan bitkin hissetmeye başlamıştı. Yine de olayların gelişiminden memnundu. Hafifçe gülümseyerek şömineye döndü, asasını kaldırdı ve ateşe doğru salladı. Ateş yeşile dönerken rahat bir nefes aldı.
Shacklebolt sözünü tutmuştu ve Floo açıktı. Hermione telaşla kol saatini kontrol etti. Şu itibaren herkesi Floo'dan geçirmek için yalnızca otuz dakikaları vardı.

"Tamam." Hermione ilk gruba el salladı. "Lütfen buraya gelin. Artık gidebilirsiniz."

Muggleborn'ların birer birer yeşil alevlerin içine girip Hogwarts'tan güvenli bir yere doğru gözden kaybolmalarını izledi. Dakikalar ilerliyordu ama Dobby ve Hermione her şeyin üstesinden gelmeyi başarmışlardı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"İyi görünüyor, değil mi?" Dobby ona sırıttı. "Evet."

"Nasıl dışarı çıkacaksınız?" diye sordu adam, bir anne ve küçük çocuğunun şömineye girmesine yardım ederken.

"Ben son grupla gideceğim," dedi Hermione ve asasını sallayarak kadınla çocuğun arkasındaki Floo bağlantısını kapattı.

Dobby usulca güldü. "Evet. Ben de."

On dakikadan biraz az bir süre kaldığında, biri hariç tüm gruplar ayrılmıştı. Zafer heyecanının içinde kabardığını hisseden Hermione asasını tekrar salladı ve alevler tanıdık yeşilimsi renkte yandı. Dobby'ye grubunun şömineye gelmesini işaret etti.

"Tamam. Hadi yapalım o zaman," diye gülümsedi Dobby ona.

Mutfakların kapıları gürültüyle açıldığında gruplarından en fazla iki kişi dışarı çıkabilmişti. Hermione adrenalini tavan yapmış bir halde etrafında döndü. Dehşet içinde nasıl
Asalarını çekmiş birkaç adam odaya doluştu. Hepsi aynı tek tip kıyafetleri giymiş, siyah pelerinleri geniş omuzlarına tehditkâr bir şekilde düşmüştü.

Hermione hiçbir tepki veremeden adamlardan biri asasını havaya savurdu. Güçlü bir lanet Muggleborn'lara doğru koştu.
Gürültülü bir çatırtıyla şöminenin hemen yanındaki duvara sertçe çarptı. Lanet taşta büyük bir yırtık açtı, enkaz aşağıya yağdı. Bir taş parçası kolunu keserken Winky acı içinde haykırdı.

Adamların hepsi birden saldırdı ve Muggleborn'lara doğru giderek daha fazla lanet uçuşmaya başladı. Hermione asasını çılgınca sallayarak Muggleborn'ların ve şöminenin etrafındaki alanın üzerine bir kalkan ördü. Lanetler kalkanını agresif bir şekilde parçalayınca irkildi. Hermione hızla savunmaya daha fazla büyü yaptı ve Dobby'ye döndü. Adam kolu ağır bir şekilde kanayan Winky'ye yardım etmeye çalışıyordu.

"Gitmen gerek!" Hermione hâlâ faal olan şömineyi işaret ederek ona bağırdı. "Kalkan uzun süre dayanmaz."

Dobby gözlerini kocaman açarak ona başıyla onay verdi. Hızla Muggleborn'lara şöminenin içinden yardım etmeye başladı. Özellikle güçlü bir lanet Hermione'nin kalkanına çarparak zayıf bir şekilde titremesine neden oldu. Kalkanın kaydığını hissedince dudağını ısırdı.

Kalkan titreşerek yok olurken, saldırılar aniden durdu. Saldırganların giriş kapısının etrafında koruyucu bir yarım daire oluşturmasını izlerken Hermione'nin alnından boncuk boncuk ter aktı. Odaya bir kişi daha girdi. Onu tanıdığında Hermione'nin kanı dondu. Kadın kendinden emin adımlarla odaya girerken yüksek topuklu ayakkabıları taş zeminde gürültüyle şaklıyordu. Kısa boylu, tombul vücudu cafcaflı pembe bir tüvit giymişti.

takım elbise ve üstünde aynı derecede pembe bir hırka. Fare kahverengisi saçlarının üzerinde gülünç derecede küçük bir şapka duruyordu. Kadının boncuk gibi gözleri üzerine dikilince Hermione irkildi.

"Demek yine karşılaştık, küçük Çamurkan," dedi Madam Umbridge, korkunç tatlı bir gülümseme ince dudaklarını kıvırarak.

Hermione'nin boğazına bir şey düğümlendi ve sadece kadına bakabildi. Hâlâ gülümseyen Umbridge'in bakışları, yüzlerinde dehşet ifadesiyle duvara yaslanmış olan Muggleborn'ların üzerinde dolaştı. Onların acısından etkilenmeyen Umbridge'in dikkati tekrar Hermione'ye kaydı ve sitemle dilini damağına vurdu,

"Görüyorum ki hâlâ ortalığı karıştırıyorsun. Ne kadar da yaramaz bir küçük Çamurkan."

Hermione cevap veremedi, bütün vücudu titriyordu. Birinin kadının yanına geldiğini fark etti. Draco Malfoy yüzünde koca bir sırıtışla Hermione'yi keyifle izledi. Umbridge ince kaşlarını kaldırdı ve o korkunç sakar sesiyle Hermione'ye şöyle dedi

"Kimseye zarar vermeden önce o asayı bırakmanı öneririm. Sen ve küçük arkadaşların kesinlikle kaçamayacaksınız."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Böylece parladı ve düştü Excalibur damgası:

Ama yüzeye dalmadan önce, bir kol yükseldi

Beyaz samit giysili, mistik harika,

Ve kabzasından yakaladı, ve üç kez salladı, ve onu

mere'nin altına çekti.

- Alfred Lord Tennyson

(*1809 †1892)

Otuz Sekizinci Bölüm: Vita Detestabilis

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

**A/N: Bahse girerim bu kurguyu terk ettiğimi , değil mi? Ama şuna bak: İşte yeni bölüm O.O Bunu beklemiyordun, değil mi?
;) Uzun bir ara verdiğim için özür dilerim. Uzun zamandır yazma modunda değildim. Hayatın tüm enerjinizi emdiği zamanları bilir misiniz? Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?
Her neyse, uzun lafın kısası, uzun bir süre yazamadım. Tom ve Hermione bile beni ikna edemedi.**

Ama sonunda bir sonraki bölümü bitirdim. Umarım hala bu kurguyu hatırlayan ve okumaya istekli olan vardır.

Fic'imi incelediğiniz için hepinize teşekkür ederim :D Korkunç derecede yavaş bir fic yazarı olabilirim, ama siz harika inceleme yazarlarısınız. Teşekkür ederim!

hateme101, Misafir, Misafir, tycoonmami, Misafir, riddlesgurl86, Dragul, Ariel Riddle, motherofallrandomness, Ceralyn, einna16, Owlfur, ColorMeLovely28, KatyLies, Never a Writer, AnnaOxford, Misafir, Flareburst, ladymagna1100, amr56, Energetic red, Daphne7777, just because u said so, mshccs, Danglingfeet, tneha, TinyCurmudgeon, everlastingtrueromance, Dona-Dona, Sad Guest, M gotze, mipk90, Pumpkindream, jen103, Guest, Luna Nomea, Attraction, Natsu, Guest, TheMatterWithMatter, Silverstream91, Born in 20th Century, Lilacliving, Rochellelbrown, Orion, MaiWishes, Fan of urs, Reader, Reader, mipk90, Rochellelbrown, deidara37, FadedSunset, 111loislane, helenheaven, Misafir, Misafir, forbbidenfruite, choticati, yasaminyyy, NY GE Pyromaniac, Misafir, Suliane, Misafir, Voorpret, Raszi, Diving in, CharmGirl24, Misafir, THEPrincessx, Kitap Kurdu, CharlieSlayer, Misafir, Misafir, WitchOnline, Yui'nin Tatlı Rüyası, Draco'nun bu kadar tatlı olmasına bayıldım, leeleepupu, Shutupndsmil3, Allegra Salvatore, spearmintgreen, Delusional Darcy, Bubbles of Colours, CAS, lorisuit, Selene,

Zipporah363, Küçük Kırmızı Otomobil, 0Shadow Panther0, solroros, Misafir, estrellaastra, anna, ningrumchair, Misafir, Misafir, Sarah, Misafir

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Otuz Sekizinci Bölüm: Vita Detestabilis

Hermione kendi kanının kulaklarına hücum ettiğini duyabiliyordu ve parmakları elindeki asanın etrafında gergin bir şekilde bükülüyordu. Bakışları odanın diğer tarafında duran kadının üzerinde gezindi. Umbridge'in yüzündeki tatlı gülümseme korkunç derecede yersizdi. Askerleri onun etrafında yerlerini almış, tehditkâr bir hava etraflarını sarmıştı. Uzun boylu, iri yarı adamlar Umbridge'i neredeyse komik bir şekilde cüceleştiriyordu. Kadının pembe tüvit takım elbisesi onların siyah ve zeytin rengi üniformalarıyla sert bir şekilde çarpışıyordu. Panik içinde kıvranan Hermione arkasındaki Muggleborn'lara bir göz attı. Hepsi Floo'dan kaçmayı başaramamıştı. Birkaçı hâlâ buradaydı. Duvara yaslanmış, korkudan açılmış gözlerle Umbridge'in askerlerine bakıyorlardı.
Hermione'nin bakışları Dobby'ninkilerle çarpıştı. Adam kollarını titreyen Winky'nin etrafına korumacı bir şekilde dolamıştı. Hermione tekrar Umbridge'e döndü. Kadının zalim niyetleri kız gibi masum bir gülümsemenin ardına gizlenmişti.

"Size teşekkür etmeliyim, Bay Malfoy," dedi Umbridge Draco'ya. "Verdiğiniz bilgilerin çok değerli olduğu ortaya çıktı."

Draco'nun yüzünde kötü bir sırıtma vardı. Cevap verirken kendinden memnun bakışları Hermione'nin üzerindeydi. "Lütfen, bana teşekkür etmenize gerek yok, Madam Umbridge. Ait olmadığı yerlerde sürünen bir Çamurkan gördüğümde yetkilileri uyarmak benim vatandaşlık görevim."

Bir ton tuğla gibi, farkındalık Hermione'ye çarptı. Tom'la yüzleşmesinden sonra, gizlenme tılsımlarını yenilememişti. Gözleri Muggleborn'lara kaydı. *Bu benim hatamdı.* Draco onu kalenin etrafında koşarken görmüştü.

Umbridge kıkırdadı. "Yine de yardımınız için minnettarız."

Draco başını eğdi. "Benim için bir zevkti."

Umbridge onu ilgiyle taradı. "Sihirli Soyları Gözlemleme Dairesi her zaman kendini işine adamış personel arar. Eğer bu çağrıya uymaya karar verirseniz, sizi şahsen destekleyeceğim."

Draco'nun gülümsemesi korkutucu derecede aç bir çizgi kazandı. "Bu çok cömert bir teklif Madam."

Umbridge bir kahkaha attı, sesi sahteydi ve Hermione'nin kulaklarını tırmalıyordu. Sonra soğuk gözleri Hermione'ye kaydı ve ifadesi köpekbalığı gibi keskinleşti.

"Şimdi, küçük Çamurkan, ne ?" diye sordu kadın. "Sana o çalıntı asayı teslim etmeni öneririm."

Düşünceleri bir panik yumağına dönüşürken Hermione kalın kalın yutkundu. Arkasındaki Muggleborn'ların, askerler tarafından asa doğrultulmuş halde tutulduklarının farkındaydı. Hermione titreyerek derin bir nefes aldı, asası elinde ağırlaşmıştı. Bu umutsuz bir , değil mi? *... en azından durumu daha da kötüleştiremem.*

"Dobby?" Hermione Muggleborns'dönmeden fısıldadı. "Özür dilerim."

"En azından diğerleri kaçtı..." Dobby, sesi korkudan titrerken bile onu yatıştırmaya çalıştı.

Hermione'nin dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Yine de..." Cümlesinin geri kalanını bağırmadan önce parmakları asasının etrafında gergin bir şekilde büküldü, "*Koş!* "

Hermione asasını havaya doğru savurdu. Asasının ucundan parlak bir lanet patladı. Umbridge'in gözleri büyüdü. Hermione'nin laneti isabet etmeden önce, askerler tepki gösterdi ve kalkanlar havaya kalktı.

Hermione tereddüt etmeden onlara daha fazla lanet gönderdi. Asasını bir kez daha salladı ve Muggleborn'ların üzerine bir kalkan örerek onlara biraz koruma sağladı.

"Çabuk! Çıkın dışarı!" Hermione bağırdı, askerlere daha fazla küfür savurmaya başlamıştı bile.

Artık askerler karşı saldırıya geçmişti ve bir küfür sağanağı Hermione'ye doğru koşuyordu. Hermione kendini yana attı ve taş zeminde biraz kaydı. Gözlerinin ucuyla Muggleborn'ların şömineye doğru koşuşturduklarını gördü. Kalkan onları koruyordu ama üzerine lanetler yağıyordu. Dayanmıyordu.

Hermione asasını bir kez daha salladı. Asanın ucundan parlak bir lanet fırladı ve askerlerden birine doğru savruldu. Şiddetle adamın göğsüne çarptı. Adam savruldu ve taş zemine sert bir şekilde temas ederken acı içinde homurdandı. Daha yere değmeden yoldaşları safları sıklaştırdı. Hermione'nin üzerine bir küfür sağanağı yağıyordu ve etrafına bir kalkan örmek zorunda kaldı.

"Durdurun onu!" Umbridge sertçe emretti.

Kadın geri çekilmişti. Kalın bir kalkanla korunan o ve Draco kavgayı güvenli bir mesafeden izlediler. Hermione, daha güçlü lanetler kendisine doğru savrulurken Umbridge'e fazla dikkat . Lanetler durmaksızın kalkanına çarparken nefesi kesildi. Büyüsünün kaydığını hissedebiliyordu. Hermione Muggleborn'lara korkuyla baktı. Dobby'nin titreyen Winky'ye şömineye doğru yardım ettiğini gördü.

Askerler ilerlemeye devam ediyordu ve Hermione onları daha fazla uzakta tutamayacağını biliyordu. Büyüsünün çekilmesi onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Askerler hiç tereddüt etmeden, soğuk ve titiz bir şekilde saldırılarına devam ettiler. Hermione'nin büyüsü iki kalkan arasında incecik kalmıştı. Yapabileceği tek şey buydu: Kendini dayanıksız bir kalkanla korumak ve Muggleborn'lar Floo'dan geçene kadar onları korumak.

Hermione, Winky'nin yeşil alevlerin içinde kayboluşunu izlerken rahat bir nefes aldı. Geriye kalan son kişi Dobby'ydi.

Hermione bunu neden beklemediğinden pek emin değildi. Askerlerden biri asasını sallayıp bağırınca tamamen hazırlıksız yakalandı,

"Avada kedavra!"

Hermione yeşil lanetin havayı kesişini izlerken kalbi korkuyla sıkıştı. Her şey yavaşladı ve Hermione hâlâ bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Acımasızca, lanet hedefine ulaştı. Öldüren Lanet sırtına isabet ederken Dobby'den yumuşak bir soluk çıktı. Lanetin arkasındaki güç onu taş duvara doğru savurdu. Hermione, Dobby'nin duvardan aşağı kayışını ve yere yığılışını izlerken nefes . Yüzünü göremiyordu. Orada öylece yatıyordu, kımıldamadan.

"Hayır..." Hermione nefes aldı.

Bir an için bütün düşünceler aklından uçup gitti ve gözlerini arkadaşına dikti. Sonra Hermione'nin içinden kaynayan bir öfke fışkırdı. Öfke büyüsüne bulaştı ve tehlikeli bir bulut halinde etrafında fırtınalar kopmasına neden oldu.
Hermione kalkanlarını bıraktı. Onun yerine sihrini asasından geçirdi ve güçlü bir lanet Öldüren Lanet'i yapan askere doğru fırladı. Adam bir kalkan dikti. Hermione'nin laneti kolaylıkla kalkanı delip geçti ve adama acımasızca çarptı. Adam acı içinde ağlayarak uzağa fırladı. Hermione adamın tekrar ayağa kalkıp kalkmadığını izlemek için durmadı ama asasını tekrar salladı. Öfkeli büyüsü anında itaat etti ve bir başka lanet saldırganlara doğru savruldu.

Hermione'nin azgın büyüsüyle karşılaşan askerler etrafına dağıldı. Hermione onlara saldırırken, öfkesinden beslenen büyüsü havayı kuvvetle çalkaladı. Yanaklarında sıcak gözyaşları yanıyordu, ama Hermione onları görmezden geldi ve asasını öfkeyle salladı. Odun, kanalize ettiği büyüyle ısınmıştı. Özellikle de

Güçlü bir lanet askerlerden birinin kalkanına çarptı. Adam sol kolu kesilip açıldığında haykırdı. Kan yere sıçradı.

Hermione saldırganlara lanet üstüne lanet savururken öfkeli büyüsü hâlâ havada titreşiyordu. Büyüsü güçlüydü ama düşmanları eğitimli askerlerdi. Saldırılarını nasıl koordine edeceklerini, onu nasıl yıpratacaklarını biliyorlardı. Biri Hermione'ye kafa kafaya saldırırken, diğeri arkadan sinsice yaklaşıyordu. Hermione'nin öfkeli büyüsü onu yorarken, onların saldırıları hiç . Gittikçe yavaşlıyordu.

Birden büyük bir çatırtı duyuldu. Hermione'nin ayak bileğinde acı patladı. Haykırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. Sol ayağının tamamı dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama bu imkansızdı. Askerler ona doğru yaklaşıyordu. Hermione onlara düzensiz küfürler yolladı ama artık ayağa bile kalkamıyordu.

"Expelliarmus."

Basit silahsızlandırma büyüsü Hermione'ye çarptı ve asası elinden koparılırken hiçbir şey yapamadı. Dehşet içinde, asanın kendisinden uzaklaşıp askerlerin başlarının üzerinden geçmesini izledi. Hermione'nin asasını yakalayan Umbridge'in yüz hatlarını zalim bir sırıtma süsledi.

"Tut-tut, küçük Mudblood. Gerçekten kazanabileceğini mi *sandın*? Gerçek büyücülere karşı?"

Askerlerden ikisi öne çıktı ve Hermione'yi kollarından sertçe yakaladı. Hermione acı veren sıkı tutuşa karşı mücadele etti ama sonunda yenildi. İçlerinden biri Gryffindor'un kılıcını sırtındaki kayışından söktü. Diğeri çantasını aldı. Sonra adamlar Hermione'yi ayakta durmaya zorladılar. Sol ayağına ağırlık vermeye zorlandığı için görüşünde siyah noktalar dans ediyordu.

Sırıtarak dudaklarını büken Umbridge ona doğru yürüdü. "İtiraf etmeliyim ki bunu izlemek eğlenceliydi." Bakışları

Hermione'nin asası elindeydi. "Bunu epey bir süre kullandın, değil mi? Ne yazık. Mükemmel bir asayı kirletmişsin."

Bununla birlikte Umbridge asayı iki eline aldı ve basınç uyguladı. Odanın içinde bir çıt sesi yankılandı. Hermione asası ikiye ayrılırken irkildi. Umbridge dikkatsizce parçaları Hermione'nin ayaklarının dibine fırlattı. Gözleri yaşla dolan Hermione kadına ters ters baktı. Umbridge hiç istifini bozmadan ona baktı.

"Seni er ya da geç yakalayacağımı biliyordum," dedi kadın, sesinden kendinden memnuniyet damlıyordu. "Seni arıyordum, Mudblood."

"Neden? Benden ne istiyorsun?" Hermione boğuk bir sesle tersledi.

Umbridge cevap vermeden önce bir kahkaha attı, "Sadece biraz yüksek profilli bir vaka olduğunuzu söyleyelim."

Umbridge pembe tırnaklarını Hermione'nin saçlarında gezdirdi. "Önce Smith Malikânesi'nden esrarengiz bir şekilde kaçmışsın. Sonra duyduğuma göre Safkanlar'ın arasına karışmışsın," dedi Umbridge, Draco'yu işaret ederek. "Belki de bu kaçış girişimi için istihbarat topluyordun?"

Hermione dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, hiçbir yanıt vermedi. Umbridge hiç aldırmadı. O iğrenç gülümseme hâlâ ince dudaklarında asılı duruyordu.

"Tek başına hareket etmiyorsun," diye fark etti. "Bir Mudblood bunun yarısını bile planlayamazdı. Hayır, hayır. Birinin emriyle hareket ediyordun. Sanırım bunun kim olabileceği konusunda iyi bir fikrim var." Umbridge'in parmakları Hermione'nin saçlarını acıyla büktü. "Sen Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın kuklasısın, değil mi? Ve Sirius Black de senin efendin."

Hermione hırlayarak dişlerini gösterdi. "Benim bir ustam yok. Bunu tek başıma yaptım."

Umbridge kıkırdadı ve Hermione'yi sıkı kavrayışından kurtardı. "Merak etme, Mudblood. Seni konuşturacağım. Yakında bana *her şeyi* anlatacaksın."

Bununla birlikte Umbridge Hermione'den uzaklaştı. Komandolarına hitaben, "Floo bağlantısı kurun," diye sertçe emretti.

Hermione'nin tüm vücudu titrerken adamlardan birini izledi şöminenin yanında diz çökmüş, asasını sallıyordu. Panik onu acımasızca çekiştiriyordu. Hermione, Draco'nun ona doğru nasıl sinsice yaklaştığını zar zor fark etti. Bütün bunlar onun suçuydu. Hermione sarışına ters ters baktı. Slytherin ona sadece sırıttı.

"Sanki bir Mudblood bunu gibi," dedi Draco küstahça. "Acınacak haldesin,"

Eğer iki adam onu hâlâ tutuyor olmasaydı, Hermione Draco'nun yüzündeki sırıtışı yumruklayarak yok . Onun yerine Slytherin'e dudak büktü, "Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Zavallı olan biri varsa o da senin gibi aptal, *şımarık* küçük Safkan çocuklardır."

Onun sözleri üzerine Draco'nun yüzünü öfke kapladı. Elini kaldırdı ve sertçe yüzüne bir tokat attı. Hermione başı yana savrulurken acı içinde tısladı.

" ne cüret?" diye hırlıyor sarışın ona. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Ben senin efendinim."

Hermione'nin soğuk bakışları Draco'nun gözlerini delip geçti. "Hayır, değilsin. Kimse değil."

Draco tiksintiyle gürültüsünü buruşturdu. "Sen bir *Mudblood'*sun."

Başını ona doğru salladı ve sesi fısıltıya dönüştü. "Gerçekten bu kadar kör müsün?"

"Kapa Penny," diye alay etti Draco. "Bir Mudblood'un fikrini duymak umurumda değil. Haddini aştın. Ve sonunda

adil cezayı almak." "...adil ceza

mı?"

Hermione ona bakarken dudaklarında neşesiz bir gülümseme belirdi. Yanındaki iki adam onu hâlâ mengene gibi, acı verici bir şekilde tutuyordu. Hermione yine de Draco'ya biraz daha yaklaşmayı başardı. Onun bu yakınlığı karşısında yakışıklı yüzünde tiksintili bir ifade belirdi.

"Bunu daha görmezden gelemezsin," fısıldadı Hermione, sesi taş gibi sabitti. "Seni tanıyorum. Sen bir katil değilsin. Onlar gibi değilsin. Artık gözlerini açman ve gerekiyor."

Draco'nun yüzü her zamanki gibi pürüzsüz kalırken Hermione'nin dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Yine de Hermione, Draco'nun bir rahatsızlık ifadesi belirirken gözlerinin bir parça açıldığını görebiliyordu. Hiçbir yanıt vermedi. Sonunda Floo bağlantısı kurulmuştu. Hermione yeşil alevlere bakarken üzerine bir korku çöktüğünü hissetti. Umbridge Hermione'nin yanındaki iki iri yarı adama parmaklarını şıklattı.

"Alın onu. Biz ."

Umbridge hâlâ yiyen kedi gibi görünerek şömineye doğru yürüdü. İçeri girmeden önce Draco'ya döndü ve şöyle dedi,

"Çabalarınız karşılıksız kalmayacak, Bay Malfoy."

Draco bu kez hiçbir şey söylemedi. Hermione şömineye doğru sürüklenirken onun yüzünü bir an için görebildi. Her nasılsa ukala havası Slytherin'i tamamen terk etmişti. Ona bakarken gri gözleri dümdüzdü. Çok geçmeden göz teması kesildi ve Hermione sertçe şöminenin içine itildi. Yeşil alevler onu sarıp sarmalayıp Hogwarts'tan uzaklaştırırken nefesi kesildi.

†

Kız gittiği anda bunu hissetmişti. Tom'un elleri başına gitti, parmakları siyah saçlarına dolandı. Hermione gitmişti ve Tom bunu hissetti, boşluk onu kavrıyordu. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. *Tekrar!* Başı neredeyse acıdan yarılacaktı ve keskin bir nefes çekti. Boşluğun içine düştüğünü hissedebiliyordu. Düşerken parçaları ufalanıyor, onu bir hiç haline getiriyordu.

Yumuşak bir inilti onu terk etti ve gözlerini sıkıca kapattı. Hiçlik hâlâ parlıyor ve onu rahat bırakmıyordu. Tom çaresizce, onu Hermione'ye bağlayan sihirli ipi kavradı. O kadar inceydi ki, neredeyse hiç yoktu. Tom'u bir panik sarsıntısı vurdu. Ya koparsa?

Ona ihtiyacım var.

Bu düşünce Tom'un içini bembeyaz bir öfke dalgasıyla doldurdu. Bu tahammül edilemezdi. Bir Mudblood'a bağımlı olamazdı. Elleri yumruk haline geldi. Tom gözlerini kırpıştırarak açtı. Şaşkınlık içinde, yaptığı büyünün taş zeminde derin izler bıraktığını fark etti. Etrafındaki ağır kaldırım taşları patlamış, büyüsünün etkisiyle parçalanmıştı. Tom aceleyle onu doğru çekti. Eli ağzına gitti ve Tom kendini hasta hissetti.

Boş koridorda aceleyle ilerledi ve merhamet göstererek çabucak bir tuvalet buldu. Tom içeri girdi ve kabinlerden birine koşmak için yeterli zamanı oldu. Dizleri büküldü ve kusmadan önce yere . Başı dönüyordu. Kusarken ciğerlerine zar zor hava alabiliyordu.

İşi bittiğinde Tom pis tuvaletin zeminine çöktü ve derin derin nefes aldı. Vücudunun *her* yeri ağrıyordu, Cruciatus'un kalıntıları. Yine de acı, Hiçlik'le kıyaslandığında güven verici geliyordu. Tom nefes alışını sakinleştirmeye çalıştı. Nereye tökezlediğini ancak şimdi fark etti. Tabii ki... ikinci kat, kızlar tuvaleti. Tom iç çekti. Musluklardan birinin üzerinde - sadece birkaç adım ötede, bakmasına bile gerek yoktu- metale işlenmiş küçük gümüş bir yılan vardı. Tom o küçük yılanı ilk kez gördüğünde çok heyecanlanmıştı. Şimdi yere oturmuş, yorgun bir şekilde

tuvalet kabini, fayanslardan akan bayat suyun pantolonunun içine işlediğini hissetti.

†

Sonunda yeşil alevler Sirius'un kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Parmakları asasını sıkıca kavradı ve Kingsley'nin yanında olmasına . Biraz zaman aldı ama sonra biri yeşil alevlerin arasından tökezleyerek çıktı. Eski püskü gri bir elbise giymiş, zayıf görünümlü bir kadındı bu. Sirius rahatlamış bir nefes aldı. Hermione başarılı olmuştu.

Sirius hızla zavallı kadının yanına gitti ve şömineden çıkmasına yardım etti. Kadın korkuyla irileşmiş gözlerle ona baktı ve acı çekmekten korkarak Sirius'un dokunuşundan ürktü. Sirius bu kısımdan nefret ederdi. Onların gözlerindeki korkuyu, çaresizliği görmekten nefret ediyordu. Kadına güven verici bir şekilde gülümsedi ve nasıl olsa ona inanmayacağını fısıldadı, henüz değil,

"Özgürsün."

Yavaşça onu Kingsley'e teslim etti. Terk edilmiş bir fabrika salonunda küçük bir sığınak kurmuşlardı. Elbette hepsi Muggle'dı. Sirius, Kingsley'in kadını geçici küçük kamplarına götürmesini izledi. Fabrikanın çimento zeminine birkaç uyku minderi ve kamp sandalyesi yerleştirilmişti. Sirius bir sonraki Muggle doğumluya hoş geldin demek için yeşil alevlere döndü. Gözü korkmuş genç çocuğun şömineden çıkmasına yardım etti ve onu tekrar Kingsley'e teslim etti. Floo'daha fazla insan geçtikçe Sirius'un kalbi gururla kabarıyordu. Hermione hepsini ikna etmişti. Elbette ikna edecekti. Bundan hiç şüphe etmemişti. Sirius'un içinden küçük, mutlu bir kıkırdama geçti. Hermione'yi ilk görevi için tebrik etmek için sabırsızlanıyordu. Giderek daha fazla insan geliyordu. Hepsi de ilki gibi aynı panik ve korku içindeydi.

Her şeyi değiştiren sonuncusuydu. Sirius kadını gördü ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu hemen anladı. Diğerleri gibi o da korkmuştu ve tek kelime bile edemiyordu. Diğerlerinin aksine, kadın yaralıydı. Derin bir yaradan sürekli kan fışkırıyordu.

Kolundaki yara. Gri elbisesi çoktan ıslanmıştı. Sirius korkunun yavaş yavaş üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu. Hermione neredeydi?

Kadının şömineden çıkmasına yardım etti ve onu kamp sandalyelerinden oturttu. Korku dolu gözlerle onu kuşkuyla izledi. Sirius sakin olmaya çalışarak sordu,

"Ne oldu?"

Her tarafı titreyen kadın sadece ona baktı ve sessiz kaldı. Panik içinde kıvranan Sirius, kadını omuzlarından tutup Hermione'nin nerede olduğunu sormak istedi. Tabii ki yapamadı.
Bunun yerine asasını çekti ve kadının irkilmesine neden oldu.

Sirius yatıştırıcı bir sesle, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi ve asasını yaralı kolunun üzerinde salladı. Kan akışı anında durdu. "İşte böyle. Bu daha iyi."

Kadın titreyerek, "Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Lafı bile olmaz." Sirius güven verici bir şekilde gülümsedi. "Senin adın

ne?" "Winky."

"Benim adım Sirius," dedi. "Seninle tanıştığıma sevindim Winky. Şimdi bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Hermione nerede?"

Kadının yüzünden yağlı gözyaşları aktı. "D- Dobby... O başaramadı. O öldü."

Sirius gerildi. Düşünceleri karmakarışıktı ve "Hermione ne olacak?" diye sorarken sesi kendi kulaklarına tuhaf .

Winky hâlâ ağlıyordu ama fısıldamayı başardı: "Bizi kurtardı. Kurtardı. Ama onu yakaladılar."

Sirius başını sallayarak, "Hayır," diye fısıldadı kısık sesle. "Hayır, hayır, hayır. Lütfen. O... o hâlâ hayatta mı?"

"Ben ayrıldığımda öyleydi." Muggle doğumlu Winky üzgün gözlerle ona baktı. "Hermione bizi kurtardı. Biz ayrılabilelim diye kaldı."

Sirius'un gözleri yaşardı ve nefes alamadı. "Kim..."

"Onu yakaladılar," dedi Winky ona acımasız gerçeği ağır bir sesle. "Umbridge yaptı."

Sirius gözlerini kapattı ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını hissetti. Titrek bir elini kaldırıp yüzünde gezdirdi. Şöminenin içine atlayıp Hermione'ye ulaşmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Ama alevler turuncu bir alevle yandı, bağlantı kapandı. Panik Sirius'u sıkıca kavradı. Ona ulaşamazdı. Hogwarts bir kaleydi ve yıllardır dışarı çıkamıyordu. Kontrol için savaşırken elleri sıkı yumruklar haline geldi.

Yapabileceği *hiçbir şey* yoktu.

Sirius, Hogwarts'a koşup Hermione'yi aramak için duyduğu kör dürtüyle mücadele etti. Her şey ona gitmesi, onu bulması, kurtarması için bağırıyordu. Yine de Sirius kımıldamadı. O ya da Yoldaşlık Hogwarts'a ayak basar basmaz Seherbazlar her yeri saracaktı. Muhtemelen Hermione'yi götürmüşlerdir. Tabii onu oracıkta *öldürmemişlerse*. Ona yardım edecek gücü yoktu. Çığlık atmak istiyordu. Yine de Sirius, Muggleborn'ların önüne çıkarken bir sakinlik maskesi takmıştı. Onlara hitap ederken sesi nazikti,

"Artık güvendesin. Sana burada ulaşamazlar. Floo bağlantısı takip edilemez."

Kingsley'e işaret etti ve adam yaşadıkları çileden dolayı gözle görülür bir şekilde sarsılmış olan Muggleborn'lara uygun kıyafetler dağıtmaya başladı. Sirius asasını salladı ve daha önce hazırladıkları kutuları açtı. İçleri yiyecek ve su şişeleriyle doluydu.

"Bir saat burada kalacağız," dedi Muggleborns'a, güven verici bir şekilde gülümseyerek. "Dinlenin. Bir şeyler yiyin. Daha sonra yolculuğumuza devam edeceğiz ve sizi ülkeden çıkaracağız."

Muggle doğumlulardan biri titreyerek, "Nasıl?" diye sormaya cesaret etti.

Sirius ona döndü. Kadın bir Safkan olan ona bakmaya bile cesaret edememiş, hatta eğilmişti. Onunkine asla alışamayacaktı. Sirius ona usulca gülümsedi. "Seni Muggle yolundan çıkaracağız. Dışarıda bir minibüsümüz var." Kızın şaşkın bakışları üzerine ekledi, "Bir Muggle aracı.
Bakanlığın Muggle trafiğini çok yakından izlemediğini öğrendik. Immingham'a on beş dakikalık bir yolculuk. Oradan sizi bir yük feribotuna bindireceğiz ve yirmi sekiz saat sonra Kristiansand, Norveç'te olacaksınız. Orada bağlantılarımız var. Size çok iyi bakacaklardır."

Kingsley yiyecekleri dağıtmaya başladı ve Muggleborn'ların yerleşmesine yardım etti. Sirius sadece uyuşuk uyuşuk izleyebildi. İşini bitirdiğinde Kingsley ona doğru yaklaştı. Elini Sirius'un omzuna koydu ve nazikçe bastırdı. Sirius derin bir nefes aldı. Bir süre sonra usulca sordu,

"Signe ile iletişime geçtin mi?"

Kingsley başını salladı ve kalın sesiyle cevap verdi, "Evet. Kendisine bilgi verildi ve Kristiansand'da onları almaya hazır."

"Diğerleri mi?"

Kingsley, "Hepsi temas kurdu," diye yanıtladı. "Rapor edilecek bir şey yok. Her şey plana uygun gitti. Sadece biz vardık."

"Tamam," diye yanıtladı Sirius renksiz bir sesle. "Bir saniye onlara göz kulak olabilir misin? Benim dışarı çıkmam gerek."

"Tabii ki."

Sirius çıkışa doğru yürümeden önce Kingsley'e minnettar bir bakış fırlattı. Terk edilmiş fabrika salonunun dışına çıktı. Hava hâlâ karanlıktı ve Sirius gökyüzüne baktı. Yıldızlar sanki hiçbir şey değişmemiş gibi sakince ona göz kırpıyordu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione onu metal masaya zincirleyen kelepçeleri çekiştirdi. Bir tür büyüyle güçlendirilmiş olan kelepçeler kımıldamıyordu.
Hermione'nin kalbi göğsünde korkuyla çarpıyor ve sakinleşmeyi reddediyordu. Saatlerdir buradaydı ve küçük oda onu klostrofobik hissettirmeye başlamıştı. Çıplak duvarlar, penceresiz, oda soğuk ve davetkâr değildi. Tek mobilya yere metal bir masa ve iki sandalyeydi. Hermione bir tanesine oturmuş, diğeri ise uğursuz bir şekilde boş kalmıştı. Odanın tek çıkışı kalın ve ağır bir kapıyla kapatılmış, kilitlenmiş ve sürgülenmişti. Hermione uzun bir nefes verdi ve başını masanın üstüne bıraktı. Oda buz gibi soğuktu. Giysileri yoktu ve ince bir kombinezon benzeri elbise giymeye zorlanmıştı. Çıplak ayakları çimento zemine değerken, soğuk üzerine çöktü. Hermione sol ayak bileğindeki zonklayan ağrıyı inatla görmezden geldi. Bir yerinin kırıldığından oldukça emindi.

Tekrar doğrulup yerde kıpırdanmaya başladı. Hermione'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Floo şapkası onu, Umbridge'i ve askerleri, Hermione'nin şimdiki hücresi gibi tanımsız ve çıplak bir odaya fırlatmıştı. Askerler daha sonra onu bir koridora sürüklemeye başladılar. Soyuldu ve üstü arandı. Sonra da hücresine atılmıştı. Tüm bu süreç boyunca Hermione ne bir pencere görmüştü ne de bulunduğu yere dair bir ipucu. Şimdi hücresinde oturuyordu. Bekliyordu. Hermione yine kelepçelerini çekiştirdi. Titremesini durdurmak için ellerini yumruk yaptı.

Otuz dakika sonra kapının sertçe açılma sesi Hermione'nin başını kaldırmasına neden oldu. Korku acımasızca içine doldu. Hermione geniş gözlerle kapının açılmasını izledi. İçeri iki adam girdi. Onu tutuklayan askerlerden farklıydılar. Her iki adam da siyah cüppelerinin altına gri pantolon ve gömlek giymişlerdi, askerlerin savaş kıyafetlerini değil.
Bir kişi daha içeri girerken Hermione endişeyle yutkundu. Gözleri Hermione'nin üzerinde gezinirken Umbridge'in yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Umarım biraz sakinleşmek için vaktiniz olmuştur," dedi kadın, sesini sahte bir endişe kaplamıştı.

Hermione sessiz kalmaya devam etti. Umbridge yaklaştı ve Hermione'nin karşısındaki sandalyeye oturdu, bacak bacak üstüne atmıştı. Çirkin gülümsemesi hâlâ dudaklarını büküyordu.

"Önceki konuşmamıza devam edelim, olur mu?" Umbridge biraz daha yaklaştı. "Bana biraz Efendin Sirius Black'ten bahset."

Hermione'nin midesi daraldı, korku her şeyin önüne geçmekle tehdit ediyordu. Dişlerini sıktı ve bu hissi zorla uzaklaştırdı. Hayır
Şimdi. Şimdi pes *edemezdi*. Hermione cevap verirken sesine arsız bir ton zorladı,

"Sirius Black mi? hiç tanışmadım. Üzgünüm."

Umbridge'in gözlerinde öfke parıldadı ve yüzündeki gülümseme .
"Konuşsan iyi olur, küçük Çamurkan. Senden istediğim şey bilgi.
Sirius Black nerede? Zümrüdüanka Yoldaşlığı nerede saklanıyor?"

Hermione kasıtlı olarak gözlerini açtı ve fısıldadı, sesindeki köle tonu o kadar abartılmıştı ki alay eder gibiydi, "Ben sadece küçük bir Çamurkanım, Hanımefendi, nereden bileyim?"

Umbridge'in çenesi öfkeyle gerildi ve Hermione sırıttı. Bu hiçbir şekilde eğlenceli değildi ama kadının sinirli öfkesini uyandırmak küçük bir zafer gibi hissettirdi.

"Son kez söylüyorum," diye tehditkâr bir şekilde tısladı Umbridge. "Sirius Black nerede?"

Hermione sessizliğini koruyarak omuzlarını silkti. Umbridge ona nefretle baktı. Cevap gelmeyince, kapının yanında duran adamlardan birine parmaklarını şıklattı. Adam onlara doğru bir adım attı. Hermione korku dolu bir irkilmeyi bastırdı. Umbridge sertçe başını salladı. Adam yumruğunu kaldırdı ve Hermione'nin bedeninde bir acı patladı.

Başını. Nefes nefese kaldı. Yanağı ağrıyordu, donuk acı tüm başına yayılıyordu. Umbridge hâlâ soğuk bir bakışla onu süzüyordu.

Kadın yine, "Sirius Black nerede?" diye sordu.

Hermione baş dönmesinden kurtulmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Umbridge'e bakarak sadece başını salladı. Hermione'nin yanında duran adam yine tepki verdi. Bu kez darbe çenesine isabet etti. Hermione'nin üst bedeni acı içinde masaya savruldu. Esnek olmayan kelepçeler kollarını doğal olmayan bir pozisyona zorlarken derisini kesti.

"Sirius Black nerede?"

Hermione soruyu duymazdan gelerek başını bile kaldırmadı. Adam omzundan tutup onu yukarı çekti. Yine ona vurdu. Bu kez yumruğu karnına çarptı. Hermione bir acı patlamasıyla inledi. Acıyla nefes almak zorunda kaldı. Ağzı kanla doldu. Tükürdü ve kan metal masanın üzerine sıçradı. Umbridge açık bir tiksintiyle burnunu kırıştırdı.

"Konuş," diye etti Umbridge. "ve bu iş bir anda bitecek."

Çenesinden kan akan Hermione kadını taradı. Umbridge soğuk soğuk baktı. Hermione acıyı görmezden geldi ve alay etti,

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Umbridge'in dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Öyle olduğumu sanmıyorum, küçük Mudblood. Bu işin aslını öğreneceğiz."

Hermione'nin içinden ağlamak geliyordu ama bunu belli edemeyeceğini biliyordu. Bunun yerine yüzünü alaycı bir ifadeye zorladı. Yanındaki adama bakarken dudaklarındaki meydan okuyan gülümseme bir maskeye dönüşmüştü.

"Umarım fazla mesainin karşılığını alırsın," diye şımardı ona.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Hermione adamın dudaklarının kenarlarının eğlenerek seğirdiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Adamın bakışları

Umbridge'in yanına gitti ve sordu,

"Görevli Legilimens'lerden birini çağıramaz mıyız? Aksi takdirde bu iş çok sürer. Bu herkes için daha kolay olur."

Umbridge adama kaşlarını çattı. "O bir Mudblood. Legilimency sadece cadılar ve büyücüler üzerinde işe yarar." Dramatik bir şekilde ürperdi. "Caradoc Dearborn bir keresinde köpeğini legilimency yapmaya çalışmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olmadı." Umbridge'in boncuk gözleri Hermione'ye döndü. "Hayır, bir Mudblood üzerinde Legilimency kullanamayız. Yine de endişelenmeyin, konuşacaktır."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Sadece bir gün.

Hermione'nin onu tekrar terk etmesinin üzerinden sadece bir gün geçmişti ve Tom onun yokluğunu bir türlü atlatamıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar kötüydü. Hermione'nin adını lanetledi. Yine de dudaklarından bir dua gibi dökülürken çıkardığı sesten suçluluk duyarak keyif alıyordu.

Dünya şimdi daha hızlı ve daha hızlı kayıyordu. Tom bunu görmezden geldi ve bu sadece ivme kazanacaktı. Her şeyi gölgede bırakan parlak bir ışık vardı. Her şeyi yumuşatıyor ve onları elle tutulamayan kör edici bir kütleye dönüştürüyordu. Konsantre olmak çok zordu. Tom bazı şeyleri unutuyordu.
Önemli şeyler. Öylece boşluğa düştüler. Belki de Hermione'nin hatasıydı. Belki de değildi.

"Mudblood'la yaşadığınız o tatsız olayın merkezinde olmanız gerçekten de çok talihsiz bir durum, Bay Riddle."

Tom daha dik oturdu ve düşüncelerini tekrar koymaya zorladı. Yüzündeki pişmanlık ifadesi bir maskeydi. Son zamanlarda gittikçe daha zor geliyorlardı. Tom asasına uzanıp o yaşlı aptalı lanetlemek istedi.

"Özür dilerim Müdür Bey," diye fısıldadı, yüzüne beklenen utanç çizerek.

Dippet sulu mavi gözleriyle onu taradı. Adam yaşlılıktan çelimsiz görünüyordu, koltuğunda öne doğru kamburlaşmış, yumru gibi parmakları masanın üstüne dayanmıştı. Tom yaşlı adamın sonunda ne zaman öleceğini merak ediyordu.

"Bu senin hatan değildi," diye yatıştırdı yaşlı Müdür. "O Mudblood'un iğrenç davranışları yüzünden kendini suçlama."

Tom'un büyüsü kaynadı ve öfkelendi. Güçlükle de olsa onu içinde tuttu. Hermione'ye hakaret etmeye cüret ettiği için Dippet'a küfretmek yerine, Tom ona kibarca gülümsedi.

"Bir şeyi fark etmeliydim," diye fısıldadı pişmanlıkla. "O bir Mudblood'du. Çok daha önce fark etmeliydim."

Dippet başını salladı, beyaz saçlarının son kalıntıları da hareketle birlikte . "Kendini suçlamamalısın, oğlum. *Her şeyi o* yaptı."

Sanki benimle böyle oynanabilirmiş gibi. Tom öfkeyle dişlerini gıcırdattı ama kibar maskesini her şeyi örtecek şekilde takmaya devam etti. Dippet masasının üzerindeki bir yığın belgeyi anlamsızca yeniden düzenledi.

"Tatsız bir iş," diye mırıldandı Müdür. "Ama sizinle konuşmak istememin nedeni bu değil, Bay Riddle."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Müdür Bey?" Tom, her zaman yardım etmeye hevesli Baş Çocuk rolüne geri dönerek sordu.

Dippet garip bir şekilde boğazını temizledi. "Eminim şu anda bir öğrenci eksiğimiz olduğunu fark ."

Tom bir an için düşünceli düşünceli Müdür'e bakakaldı. Dışarıdan bakıldığında sakinliğini korudu ve kibarca, "Ne demek istiyorsunuz Profesör?" diye sordu.

Dippet zayıf sesiyle, "Bu bir Slytherin," diye devam etti. "Eminim fark etmişsinizdir."

Artık lafı dolandırmanın anlamı yoktu. Tom sahte bir düşünceyle dudaklarını büzdü. "Şey, Regulus Black bir süredir ortalarda yok."

Dippet başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Regulus Black. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Tom bu sorgulama tarzından hoşlanmamıştı. kibarca gülümseyerek, "Hayır efendim. Hepimiz evde halletmesi gereken acil işleri olduğunu düşündük."

Dippet içini çekti, "Ne yazık ki durum böyle değil. Görünüşe göre Bay Black kaybolmuş."

Tom'un dudaklarından şaşkın bir nefes yuvarlandı. "Kayıp mı? Ne demek istiyorsun? Regulus'a bir şey mi oldu?"

Dippet içini çekti, "Ailesi kayıp olduğunu bildirmiş. Şu anda Seherbazlar onu arıyor."

Tom'un gözleri sahte bir şokla açıldı. Sesine korkulu bir ton katarak, "Regulus'un yaralandığını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Şu an itibariyle," diye yanıtladı Dippet. "sadece bilmiyoruz."

Tom kaşlarını çattı, görünürdeki endişesi altındaki tüm duyguları örtüyordu. "Anlamıyorum. Ne... ne oldu
Regulus?"

Dippet bir kez daha elindeki belge yığınına uzandı ve oyalamak için onları yeniden düzenledi. Tom bütün bu olanları kuşkulu gözlerle izledi.

"Ben de sizden bunu öğrenmek istiyordum, Bay Riddle."

Bu kez Tom'un yüzündeki şaşkınlığı tamamen gizlemesine gerek kalmadı. "Benden mi? Ben neden bir şey bileyim ki?"

"Şey... görüyorsunuz..." Dippet Tom'un gözlerinin içine bakmaktan kaçındı. "Endişeli bir öğrenci bana, tabii ki gizlilik içinde, Bay Black'in kaybolmasıyla bir ilginiz olduğunu söyledi."

Tom'un düşünceleri dönüp duruyordu. Keşke o delici baş ağrısı bunu düşünmesi için ona bir dakika verseydi. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.
Yüzündeki şok ifadesi hâlâ silinmemişti.

"Ben... Ben anlamıyorum," diye inandırıcı bir titremeyi sesine zorla Tom. "Kim benim hakkımda böyle bir şey söyleyebilir ki? Sen bana söyleyene kadar Regulus'un kayıp olduğunu bile bilmiyordum."

Dippet anlayışla başını salladı. "Hayır, tabii ki ."

Buna rağmen Müdür'ün gözlerinde tehlikeli bir şüphe vardı. Tom bunu kabul edemezdi. İyice sarsılmış görünerek, "Ne... o *ilgili* öğrenci benim hakkımda tam olarak ne söyledi?" dedi.

Dippet uzun bir verdi. "Size fazla bir şey söyleyemem Bay Riddle, sadece söz konusu öğrenci bana Bay Black ile bir sorununuz olduğunu söyledi.
Bay Black'in kaybolmasından sizin sorumlu olabileceğinizden endişe ediyorlardı."

Tom nefes alışını sıkıntılı bir şekilde kesti. En azından Dippet Seherbazları çağırmamıştı, o yüzden bu suçlamaya tamamen inanmıyordu. Tom'a bir öfke dalgası çarptı. Dippet'a söylemeye kim cüret edebilirdi? Tom koltuğunda biraz öne doğru eğildi. Dippet'a dikkatle baktı ve fısıldadı,

"Bunun nereden çıktığını bilmiyorum profesör. Regulus'la bir sorunum yok. Hiç olmadı. Yeterince iyi anlaşıyoruz. Diğer Slytherin'lere sorabilirsiniz."

"Yani şu anda nerede olduğunu bilmiyor musunuz?" Dippet araştırdı.

"Hayır efendim," diye yanıtladı Tom, sesi biraz titreyerek. "Dediğim gibi, Regulus'un eve gittiğini düşündük. Ailesi her zaman sıkıntılıydı

çünkü..." Sanki devam etmekten utanıyormuş gibi durdu. "Regulus'un *Kardeşim*."

Dippet'ın yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Elbette Sirius Black." Sonra sordu: "Yine de, Bay Black bu kadar uzun süredir ortalıkta yoksa neden nerede olduğunu hiç sormadınız? Ne de olsa sen ."

Tom başını eğdi, vücut dilini utanç ve suçluluk duygusunu yansıtacak şekilde dikkatle ayarladı. "Ben... ben yapmalıydım. Ama görüyorsunuz, Regulus aile sorunları hakkında pek konuşmazdı. Ben de onun özel işlerine burnumu sokmak istemedim."

Tom, Dippet'in gözlerinde bir rahatlama belirtisi görebiliyordu. Müdür koltuğunda arkasına yaslandı, görünüşe göre açıklamadan memnundu.

"Hayır, tabii ki . Senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünmüyordum Tom, ama kontrol etmem gerekiyordu. Anlarsın ya."

"Evet efendim," diye onayladı Tom, hâlâ kederli bir ruh hali sergiliyordu.

Dippet ona cesaret verici bir gülümseme bile attı ve güven verdi, "Eminim Regulus iyidir ve yakında bize dönecektir. Çok fazla endişelenmeyin. Ne de olsa NEWT haftası başlamak üzere. Tüm personelin senden harika şeyler beklediğini biliyorsun, Tom."

"Bundan emin değilim efendim." Tom yüzünü kızarmaya zorladı ve başını biraz eğdi. "Ama yine de elimden geleni yapacağım."

Bundan sonra Tom'un serbest bırakılması uzun sürmedi. Düşünceleri hâlâ hızla akarken, Dippet'in ofisinden sarmal merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü. Büyüsü Tom'un içinde öfkeyle doluydu. Bu çok yakındı. Genelde kıvrak zekâlı olan Tom, bugün yalan söylemekte zorlanmıştı. Ama onları bulacaktı. Onu kim ispiyonladıysa, cezasını çekecekti.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Üzerine çöken karanlık gölgeler gibiydiler. Şekilleri yoktu, kara bir kefen onları sırlarla sarıyordu. Onu incittikleri pek söylenemezdi. Hermione bunu yapabilecek elleri olup olmadığını bile bilmiyordu. Yine de acıdan daha kötüydüler. Hücrenin zemininde sımsıkı bir top gibi kıvrılırken, panikle aldığı nefesler dudaklarını sisli bulutlar halinde terk etti.

Sadist bir ses ona, "Yeterince içtiğin zaman bize haber ver," dedi.

Hermione gümüşi bir kalkanın arkasında korunan Umbridge'i fark etmedi bile. Gölgeler havada duman gibi süzülüyordu. Yavaş yavaş Hermione'ye doğru yaklaşıyorlardı. Soğukluk doğal olmayan seviyelere yükselirken Hermione korkuyla inledi. Odadaki ışıklar uğursuzca titriyordu.

Hermione gölgenin örtüsünün çıplak bacağına değdiğini hissedince irkildi. Çok yakındı. Kumaş ipeksi bir yumuşaklıktaydı ama dokunuşu teninde keskin bir soğukluk yarattı. Hermione panik içinde canavarın yanından uzaklaşmaya çalıştı ama kolları kelepçeyle sırtına bağlanmıştı.
Zar zor hareket edebiliyordu. Wraith çok yakındaydı. Hermione başını kaldırdı. Sanki dikkatini çekmiş gibi, canavar ona döndü. Yüzü yoktu, sadece karanlıktı. Başlığın altından emici bir tıkırtı sesi yükseldi. Hermione inledi ve gözlerini sıkarak uzaklaştı.

Ayaz üzerinde dolaşıyordu. Saçlarına yapıştı ve derisini ısırdı. Hermione artık hareket edemiyordu. Soğukluk düşüncelerinin içine sızdı. Canavarın örtüsü üzerine yayıldı ve düşünceleri karanlığa gömüldü.

" *Sen hiçbir şeye değmezsin," diye fısıldadı Tom'un ipeksi sesi ona. "Benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmedin."*

Hermione, soğukluk etrafını daha sıkı sararken nefesini tuttu.

Siriusun sesi hayal kırıklığıyla doluydu, "Görevinde başarısız olacağını . Ne de olsa sen sadece bir Mudblood'sun."

"Hayır... Denedim. Gerçekten denedim." Hermione ona yalvardı ama o çoktan gitmişti. Onun yerine Wraith vardı. Hermione'ye yaklaştı ve tüm sıcaklığını ondan çekti.

" *Sen bana aitsin," dedi Draco ona ukalaca. "Sana söylediklerimi yapmak zorundasın."*

Hermione daha da kıvrıldı, artık hiçbir şey söylemiyordu. Belki de haklıydı.

" *Aptal şey!" Narcissa Malfoy ona bağırdı. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyor musun?"*

" *Senin için ödediğim paranın yarısına bile değmezsin," diye alay etti Lucius Malfoy.*

Belki de iyiydiler. Hermione'nin umurunda bile değildi. Zaten bunun bir anlamı da yoktu.

" *Zayıfsın," diye karar verdi Lupin acımasızca. "Seninle vaktimi boşa*

harcadım." Onun yerini Dobby aldı. Adam suçlayıcı bir tavırla ona baktı, "Beni öldürdün."

Hermione inledi. Göğsünde ağır bir his sıkıştı. Yine de haklı değil miydi? Dobby'nin ölmesi onun suçuydu. Zayıf ve işe yaramazdı. Her zaman işe yaramaz olmuştu.

" *Evet," diye onayladı Tom, ses tonunu zalim bir eğlence kaplamıştı. "Çok işe yaramazsın. Seni hemen öldürmeliydim."*

Hermione içinde siyah bir kütlenin büyüdüğünü hissedebiliyordu. Yukarı baktı. Gölge daha da yakınına süzüldü. Çok yakındı, ondan birkaç santim ötedeydi. Hermione kapüşonun altında gri bir et parçası ve çarpık bir ağız gördü.

İşte böyle öleceğim. Bu düşünce Hermione'nin panik içindeki zihninde belirdi, mantığı soğuk ve acımasızdı. Girdap gibi dönen düşüncelerini temizledi. Düşüncelerini kendine çekerken yutkundu.

Dobby onu suçlamazdı. Belki Hermione onu hayal kırıklığına uğratmıştı, ama onu tanıyordu. Nazik biriydi. Ona her zaman yardım ederdi. Tıpkı Regulus gibi. Onu suçlamazlardı. Ne Lupin ne de Sirius.
Hermione gözlerini kapadı, arkadaşlarını düşündükçe kendini biraz daha sıcak hissediyordu. Artık arkadaşları *vardı*, değil mi? Hermione, Sirius ve Lupin'in kendisine gülümseyen yüzlerini görebiliyordu. Dobby'nin yüzü de gülümseyerek odak noktasına geldi. Ginny ona el sallıyordu. McGonagall onun yanında duruyordu. Baron ve Neville oradaydı. Greyback sırıtarak
keskin dişlerini gösteriyordu. Bir adam ve bir kadın vardı. Hermione ailesiyle ilgili pek bir şey hatırlamıyordu. Sadece onlar olduğunu biliyordu.

Tom bile onun yanına çömelmiş, elini tutuyordu. Ona

sevgiyle gülümsüyordu.

Normalde yapmazdı ama

burada yapabilirdi.

Düşüncelerini kaplayan yoğun sisin arasından bir ses süzüldü: "Bu işe yaramıyor, Madam."

Daha yüksek, daha tiz bir ses kızgınlıkla cevap verdi, "Bunu görebiliyorum. İnatçı biri, hakkını vermeliyim."

Hermione göz kapaklarının arasından parlak bir ışık görebiliyordu. Sonra ayaz geri çekildi. Bilincini kaybetmeden saniyeler önce Hermione Umbridge'in sesini duydu,

"Bu konuda sert önlemler almak zorundayız."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Nefret dolu

hayat önce ezer

ve sonra yatıştırır

fanteziye göre;

yoksulluk

ve güç

onları buz gibi eritir.'

- Carmina Burana (13.

yüzyıl başları).

Bölüm Otuz Dokuz: Yastıklı Hücre

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

A/N: Merhaba sevgili okuyucular. Sonunda bir sonraki bölümü bitirdim. Umarım beğenirsiniz. Her iki da, ne düşündüğünüzü bana bildirin
^^

Son bölümü inceleyen herkese çok teşekkür ederim! Sizi seviyorum çocuklar. Her birinize cevap vermeyi başaramadım ama şunu söyleyeyim, yorumlar fanfic yazmanın harika bir parçası. Hepiniz harikasınız!

LightJinx512, Misafir, Lazarus, Twilighterheart xxxx, Draconian666, carlys love, lizzieformutopia, madval29, ChristineDaae-ThePrincess, estrellaastra, Ariel Riddle, Beautiful, RaeRae9, Ambray, anglingfeet, Alex Aces, QuietMuse, Misafir, Zipporah363, ColorMeLovely28, Born in 20th Century, My oh mighty, ningrumchair, mshccs, motherofallrandomness, timi55, CharlieSlayer, rosierdara, mipk90, AnnaOxford, T Heloise, Dona-Dona, anon, lexicon63738, 111loislane, AuraHeavenLee, BBG336, Guest, Dragul, spearmintgreen, O'Cahan, E, Ikogada, amr56, Fingula, The little Red Automobile, GoodGood, CasuallyObsessed, Lupe C, sithzutara, zypherblaze, Majandra 21, Sam, kb767, El'Deva, tneha, ThatLikeSadia, AuraHeavenLee, Misafir, Misafir, Martisz, Mc111, Infernalbooks, zypherblaze, Ari Goddess of Night, TOMIONELOVER, CharmGirl24, Silverstream91, Harlight, zypherblaze, Misafir, Delusional Darcy, , Peeca151, tetyana, sodasoda, karuizawa, annmarie byrne92, icantfindacreativeusername, gUest, Misafir, Grantaiga, Misafir, Hexe, flower268, AdriDeCurtois, astaradiana, Marygold, Uncletomalex, Elieanb, Alexa12367, Jen103, Misafir, Anya Evermore, roon0, CLKit

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm Otuz Dokuz: Yastıklı Hücre

Dürüst olmak gerekirse, neden burada olduğundan bile emin değildi. İlgilenmesi gereken binlerce başka şey vardı. Sadece bir saat önce Bole'den oldukça paniklemiş bir durum raporu almıştı. Görünüşe göre, aptal herif Cezayir Çölü'nde bir yerlerde ateş ekiplerinden birini kaybetmeyi başarmıştı. Bole'yi terfi ettirmemeliydi. Belli ki adam boktan bir çavuştu.

Greyback parmaklarını masaya vurdu, uzun pençeleri çizikler bıraktı. Neyse, siktir et. En azından Mitcham, kayıp ateş timinin onbaşısı, makul ölçüde . Muhtemelen adamlarını çölden çıkarırdı. Yine de bütün bu olanlar Greyback'i biraz sinirlendirmişti. Bole'yi bir daha gördüğünde o piçin ağzını burnunu dağıtacaktı.

"Signe ile temasa geçtim."

Greyback sıkıntıyla konuşan adama, Kingsley Shacklebolt'a baktı. Biraz yalnız biriydi, değil mi? Greyback bu adam hakkında hiçbir zaman iyi bir fikir edinememişti. Çok özel biriydi.
Potansiyel olarak tehlikeli.

"Ve?" Tonks masanın üzerindeki adama doğru biraz eğilerek sordu.

Greyback çılgın saçlı kadını taradı. En azından Lupin zevk sahibiydi. Emin olmak için iyi bir kız parçasıydı. *Biraz boşboğazdı ama her şeye sahip olamazsınız.* Ve Tonks yumruk atmayı biliyordu, Greyback'e sorarsanız bu bir kadında her zaman bir artıdır.

Shacklebolt, "Muggleborn'ları taşıyan feribot bir saat önce Kristiansand'a vardı," diye devam etti. "Herkes iyi durumda. Biz konuşurken Muggle doğumlular güvenli eve naklediliyorlar."

Tonks rahatlayarak nefes verdi. "Bu çok iyi."

Greyback sessizce kabul etti. Kurtarma görevleri her zaman biraz zor olmuştur, özellikle de siviller söz konusu olduğunda. Çok fazla bilinmeyen var. Bir

işler sarpa sarabilir.

Weasley başını salladı, yüzünde rahatlamış bir gülümseme vardı. "Demek herkes dışarı çıkmayı başardı."

"Şey, herkes değil..." Lupin asık suratla mırıldandı.

Greyback kaptanı taradı. Lupin sandalyesine çökmüş, solgun yüzü ve gözlerinin altındaki koyu halkalarla yenilmiş görünüyordu. Greyback kendini toparlaması için kaptana bağırma isteği duydu. Kendini tuttu. Yüzbaşının kederli hali bir Kolordu mensubu için çirkin olsa da anlaşılabilirdi. Görev sırasında bir askerini kaybetmişti. Bundan daha kötü bir şey olamazdı. Greyback kendi komutası altında birkaç asker kaybetmişti. Bu, düşünmekten hoşlandığı bir şey değildi.

Black Lupin'e doğru eğildi ve diğer adamın omzuna güven verici bir el koydu. Greyback bunun bir işe yarayacağından şüpheliydi. Black'in kendisi de ölü gibi görünüyordu. Yine de adamı suçlayamazdı. Ne de olsa Black sözde Tarikatının lideriydi.

Black kısık bir sesle, "Signe başka ne dedi?" diye sordu.

Shacklebolt boğazını temizledi ve devam etti, "Muggle doğumluları farklı şehirlere yerleştirmeyi planlıyorlar. Drammen, Bergen ve Trondheim'da bağlantıları var."

Black başını salladı ve "Yarın onlarla tekrar iletişime geçmeliyiz. Nasıl gittiğine bakalım."

Seherbaz Moody, Shacklebolt'a baktı ve "Hepsi bizim dünyamızda mı kalmak istiyor yoksa bazıları Muggle olmaya mı karar verdi?" diye sordu.

Greyback gözlerini devirdi. Seherbaz'ın şey elbette buydu. Büyücülük Dünyası'nda kalmaya karar verenler potansiyel olarak Tarikat'ın müttefiki olabilir ve gelecekteki görevlere destek verebilirlerdi.

Shacklebolt derin sesiyle, "Çoğu kalmak istiyor," diye ekledi. "Ama birkaçı Muggle dünyasına geri dönmek istiyor."

Weasley derin bir iç çekti. Sonra kadın ekledi, "Kimse o zavallı insanları suçlayamaz. Bizim dünyamız onlara cehennem gibi geliyor olmalı."

Greyback, Weasley'e kaşlarını çatmadan edemedi. Muggle olsun ya da olmasın, dünya her zaman bir bok çukuru olmuştu. Sızlanmanın bu konuda bir faydası olmazdı. Pençeleri yine masanın yüzeyini çizdi. Gerçekten de birinin boynunu kırmak istiyordu. Belki de daha sonra ava çıkmalıydı. Ona iyi .

Longbottom Weasley'e ters ters baktı. Greyback'in yüzünde keskin bir gülümseme belirdi. Bu saçma sapan kadını her zaman sevmişti. Longbottom soğuk bir sesle, "Görev *başarılı* oldu. Yüz Muggle doğumlu kurtardık. Sadece iki mağlubiyetimiz var. Bu sayılır mı?
Hiçbir şey mi?"

Kadının sert sözleri Lupin'i depresif modundan çıkarıp öfkeli bir moda sokmayı başardı. Greyback, kaptanının oturduğu yerden izledi. Azı dişleri hırıltıyla açılmıştı ve keskin bir nişan aldı,

"Hermione'yi kaybetmedik! O hala hayatta!"

Longbottom, öfkeli bir kurt adamla karşı karşıya kaldığında bile soğukkanlılığını korudu. Greyback'in ona olan saygısı bir kademe daha arttı. Kadın soğukkanlılıkla cevap verdi: "Bunu bilemezsiniz. Onu öldürmüş olmaları çok muhtemel."

Muhtemelen doğru, diye düşündü Greyback ama olmayı umuyordu. Kızın kışlaya dönmesini tercih ederdi. *Zarar görmeden*. Longbottom'ın duygusuz sözleri Lupin'in tamamen öfkelenmesine neden oldu. Kurt adam öfkeyle hırladı ve eğer Black onu tutmasaydı muhtemelen kendini Longbottom'ın üzerine atacaktı.

"ama," diye fısıldadı Black, öfkeli kurt adamı yatıştırmaya çalışarak. "Bu Alice'in suçu değil."

Tabii ki bu Lupin'i sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Greyback iki adama bakarak kıkırdadı, dudaklarında keskin bir sırıtma belirdi. Sonunda emretti,

"Kaptan, otur lan yerine."

Belli ki Lupin hâlâ öfkeliydi ama amirinin emrini duydu ve isteksizce itaat ederek koltuğuna geri çöktü. Black kurt adamın yanındaki sandalyeye yığıldı. Yüzü solgundu, gözlerinde parlayan acı şimdi daha da belirgindi. Greyback burnunu kırıştırdı ve bakışlarının diğer Tarikat üyeleri üzerinde dolaşmasına izin verdi. Artık Weasley'nin gözleri yaşarmıştı. Kocası nazikçe onu teselli etmeye çalıştı. Tonks bir elini sinsice kendi gözlerine sildi. Shacklebolt, yanında Moody'yle birlikte taş gibi bir suratla öylece oturuyor, daha iyi görünmüyordu.

Moraller dibe vurdu, değil mi? Greyback'in yüzünde bir alay ifadesi belirdi. Rahatça koltuğuna geri döndü. Bir süre düşündükten sonra ağzını açtı ve kesin bir karar verdi,

"Onu bulmak zorundayız."

Şimdi hepsi dönüp ona bakıyordu. Şaşkınlık. Şok. Şaşkınlık. Greyback onlara gözlerini devirdi. Tabii ki Longbottom kendini toparlayan ve alay eden ilk kişi oldu,

"Bu çok tehlikeli. Bir intihar görevi. Daha fazla insan kaybedeceğiz. Peki ne için? Hermione'yi bulamayacağız."

Greyback ona omuz silkti ve kayıtsızca, "Kimse geride kalmayacak," diye cevap verdi.

Hepsine teker teker baktı ve kendisine karşı çıkmaları için cesaretlendirdi. Yüzündeki sırıtış geri dönmüş, sivri dişlerini ortaya çıkarmıştı.

"Siyah, kaptan," diye tersledi ve iki umutsuz adama döndü. "Kızın nerede olduğunu bulmak senin işin. Onu bulduktan sonra, sonraki adımlarımızı düşüneceğiz. Beni anlıyor musun?"

Bir saniyelik şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Lupin uygun davranışı hatırlar gibi oldu. Aniden ayağa kalktı ve selam verdi.

"Evet efendim," diye yanıtladı kaptan hızlıca.

Hiçbir zaman asker olmamış olan Black oturmaya devam etti ve geniş gözlerle Greyback'e baktı. Hâlâ ısınmış bir ölü gibi görünüyordu ama gözlerinde yeni bir parıltı vardı. Görevi olan bir adam, görevi olmayana her zaman tercih edilirdi. Greyback kızın hâlâ hayatta olduğundan şüpheliydi ama şimdi Black ve Lupin'in onları depresif ruh hallerinden çıkaracak bir amaçları vardı. Eğer kız gerçekten gitmişse, en azından denemiş olacaklardı. Ve belki de... umarım... Greyback yanılıyordu ve kız hâlâ dışarıdaydı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Artık burada olup olmadığını söylemek bile zordu. Tom parmaklarını kanepenin koyu renkli derisi üzerinde gezdirdi. Dokunuşu zar zor hissetti. Parmaklarındaki hissi kaybetmiş gibi değildi. Hayır. His hâlâ oradaydı. Sadece... artık ona ulaşmıyor muydu? Emin değildi. Tom bakışlarını kaldırdı ve Slytherin ortak salonunda gezdirdi. Saat geç olmuştu ve oda neredeyse boştu. Genç sınıflar çoktan yataklarına girmiş, yedinci sınıflar ise hâlâ kütüphanede, yarın NEWT'ler başlamadan önce son bir ders çalışıyorlardı. Sadece bir grup altıncı sınıf öğrencisi masalardan birinin etrafında oturmuş satranç oynuyordu.
Konuşmaları sessiz ve durgundu. Arada sırada Tom'a endişeli bakışlar fırlatıyorlardı. Ondan duydukları bariz korku Tom'u daha da sinirlendiriyordu. Onun kara bakışları ve tedirgin büyüsü sonunda onları yatakhanelerinin güvenliğine geri dönmeye itti.

Nihayet yalnız kaldığında Tom içini çekti ve başını kanepenin arkalığına yasladı. Gözlerini tavana dikti. Belki de Müdürlerin yatakhanesine dönmeli ve sınavların başlangıcı için tekrar çalışmalıydı
Yarın. Ne büyük bir zaman kaybı. Tom titrek bir elini yüzünde gezdirdi. Ne kadar görmezden gelse de, hâlâ onu terk etmemişti. Onu acımasızca kemiriyordu. bir şeyleri koparıyor ve boşluğa fırlatıyordu. Kendisi gibi hissetmiyordu. Uyuşukluk yayıldı ve hiçlik de öyle. *Neydi* bu? Duracak mıydı?

Düşünemiyordu.

Tom dişlerini sıktı. Şimdi kayamazdı. Bu onun yoluydu, değil mi? Zirveye çıkacaktı. Sadece biraz daha. O yenilmezdi. Dudaklarından titreyen bir nefes döküldü. Artık tereddüt edemezdi. Tom'un kendini toparlaması gerekiyordu. Bunu yapabileceğini biliyordu. Keşke o boşluk hissi onu pençelemeyi bıraksa.

Ortak salonun girişi gıcırdayarak açıldığında Tom savaş kaotik düşüncelerinden sıyrıldı. Başını kaldırdı ve Bellatrix'in girişini izledi. Nihayet. Cadıyı bekliyordu. Bellatrix ortak salondaki yalnız figürü hemen fark etti. Çılgın bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvırdı. Tom dudaklarını kendi sırıtışına zorladı. Kız ona doğru yürüdü, boğucu bakışları üzerinde geziniyordu. Tom'un yanına otururken yıkıcı gülümsemesi hâlâ dudaklarını çekiştiriyordu. Hafif bir sesle sordu,

"Beni mi bekliyordun?"

Öfkesinin yükseldiğini hissettiğinde Tom'un yüzündeki sırıtış yerine mıhlanmış gibiydi. Öfke içinden geçip büyüsüne bulaştı. Tom her zamanki oyunlarını oynayacak havada değildi. Ne anlamı olduğunu anlamadı ve büyüsünü sıkı sıkıya tutmaktan vazgeçti. Karanlık güç hemen etrafındaki havayı çalkalamaya başladı ve öfkeyle Bellatrix'e saldırdı. Havadaki öfkeli büyüyü hisseden cadının gözleri heyecanlı bir ışıkla parladı. Gözlerindeki küçümseme, sesini kaplayan sahte endişeyle çarpışarak şöyle dedi,

"Zavallı Tom, seni üzen bir şey mi oldu?"

Tom'un içinde yanan beyaz öfke hiçliği besliyordu. Daha fazlası çöktü. Parçalar dağıldı ve kısa bir süre sonra kendisine geri dönüp dönmeyeceklerini merak etti.

"Sen," Tom'un sessiz sesine soğuk öfkesi karışmıştı. "*Konuştum*, Bellatrix."

Kız gülme cüretini gösterdi. Tom'un büyüsü ivme kazandı, öfkeli güç artık havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Bellatrix onu tararken dudaklarını büzdü.

"Dippet beni ofisine çağırdı," diye tısladı Tom.

Bellatrix hafif bir şaşkınlıkla ona göz kırptı ve cıvıldadı, "Senin için ne kadar garip. Ne istiyormuş?"

Sanki bilmiyormuş gibi. Tom'un büyüsü şiddetli bir gösterdi. Elleri öfkeli yumruklar haline geldi, tırnakları derisini kesiyordu. Kızın suratını yumruklamak için güçlü bir dürtü hissetti. Dişlerini gıcırdatarak öfkelendi,

"Regulus'a ne olduğunu bilen tek kişi sensin Bellatrix. Bana ihanet ettin. Dippet'la konuştun."

Bellatrix hafifçe omuz silkti ve bir tutamını omzunun üzerinden attı. "Rüya görüyor olmalısın."

Tom'un düşünceleri dönüp duruyordu ve öfkesinin yarattığı bulanıklığın içinden zar zor görebiliyordu. Gittikçe daha fazla şey ondan uzaklaşıyordu. Bellatrix'in küçümseyici gülümsemesini ama yine de *hissedemiyordu*. Parmaklarının deri koltuğun üzerindeki fırçası gibi, Bellatrix de bulanıklaştı. Bir hayalete mi dönüşmüştü? Tom keskin bir nefes çekti. Tehdit ederken yüzünü dikkatle soğuk bir maske haline getirdi,

"Acınacak haldesin. Eğer Regulus'u bu kadar çok özlüyorsan, seni onunla yeniden bir araya getireceğim."

Bellatrix korkuyla geri çekilmedi. Onun yerine dikkatle Tom'u inceledi. Kolunu rahatça kanepenin arkalığına doladı ve hatta Tom'a biraz daha yaklaştı. Bir an sonra dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi.

"Ben de rüya görüyorum, biliyorsun," dedi garip bir şekilde neşeyle.

Tom neredeyse kendini kaybediyordu. Sihrinin kaydığını hissedebiliyordu. Bir teli deri kanepeyi kesip yere düşmeden önce. Bellatrix

etkilenmemişti. Ona genişçe gülümsedi ve şarkı söyledi,

"Sana bayıldım Tom Riddle. Bana benziyorsun. Çok benziyorsun. Seninle tanıştım ve rüyalarımdan biri gibiydin. Tıpatıp aynıydın." Çılgınca bir kıkırdama onu terk etti. "Çok fazla hayalim var, biliyorsun, derinlerde. Sıkıştırılmışlar. Karanlık olduklarını düşünüyorum. Ama uyandığımda zar zor hatırlayabiliyorum. Ve güzel gölgelere dönüşüyorlar. Tam burada."

Bellatrix işaret ve orta parmağını başının yan tarafına vurdu. Bakışları hâlâ Tom'un üzerindeydi, gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. Büyüsünün havada çatırdadığını ve onu şimdiden parçaladığını hissedebiliyordu. Bellatrix'in yüzündeki o yıkıcı gülümsemenin altında bir tehlike gizleniyordu.

Cadı alaycı bir *tavırla*, "İşte şimdi sen busun," dedi. "Rüya yok. Hayır, hayır. de değil." Burnu kırıştı ve başını salladı. "Rüyalar hata yapmaz. Rüya oldukları için her şeyin üzerinde süzülüyorlar." Çılgın gülümsemesi yüzünden düştü ve sesi
keskinleşti, "*Bana* ihanet ettin. Tam değil."

Bellatrix bir elini Tom'un yanağına doğru kaldırdı, neredeyse dokunuyordu ama tam olarak değil. "Şimdi sana bakıyorum ve artık bunu görmezden gelemiyorum. Bana bulaştırmaya mı çalışıyorsun, Mudblood?"

Tom'un büyüsü Bellatrix'e acımasızca çarptı ve onu kanepeden fırlattı. Kudurmuş gücü zar zor kontrol edebiliyordu. Tom kontrol etmesi gerekip gerekmediğini bile bilmiyordu. Bir yanı öldürücü bir öfke içinde erirken, diğer yanının dokunulmamış ve duygusuz kalması garip hissettiriyordu. Her iki durumda da oturduğu yerden fırladı ve asasını çekmeye başladı. Öfkesi her şeyi körüklüyordu ve sürecin ivme kazandığını hissedebiliyordu.
Daha fazla parçası parçalandı ve boşluğa düştü. O acımasız hiçliğin kurbanları. Tom sisin içinden Bellatrix'in ayağa kalkışını izledi. Güçlü büyüsü Tom'unkine karşı itti. Tom gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalıştı. Bakışları giriş kapısına kaydı. Bunu burada yapabilir miydi? O... o *görülebilirdi*. Düşünmek için bir saniyeye ihtiyacı vardı. *Sadece düşünmek için.* Ama düşünceleri hâlâ etrafına çökmüştü. Ona burada saldırabilir miydi? O yenilmezdi. O ölümsüzdü. Yoksa o masum Müdür Çocuk muydu? Ne...? Şu anda ne

olması gerekiyor muydu? Bellatrix ona düşüncelerini toparlaması için zaman bırakmadı. Tom'a doğru bir adım attı. Gözlerinde ölümcül bir yanıyordu. Tom'a fısıldarken sesinde artık hiçbir şakacılık yoktu,

"Hazır olduğunda bana gel."

Tom tepki vermedi. Ona baktı ve etrafındaki her şeyin düştüğünü hissetti. Bellatrix başka bir şey söylemeden gitti. Tom kızın uzaklaşmasını izledi. Bu yanlıştı. Bir şey yapması gerekmiyor muydu? Tom bir elini kaldırdı ve parmakları siyah saçlarını çekiştirdi. Bir şeyler *yapması* . Yapmalıydı... Tom, Bellatrix'in merdivenlerden inerek kızlar yatakhanesine doğru gözden kayboluşunu izledi. Tom dudaklarını yaladı, kalın kalın yutkundu.

†

"Siyah nerede?" "Black

nerede?" "Sirius Black

nerede?"

Tekrar ve tekrar. Hep aynı. Tekrar ve tekrar.

Sessiz kaldı. Ruhunu yemeye susamış Ruh Emiciler ve bedenini parçalamaya hazır adamlar vardı. Hermione lanetlenirken bile konuşmadı. Tekrar ve tekrar. Umbridge'in sırıtan yüzü ona sürekli eşlik ediyordu. Eğer biri Hermione'ye sorsaydı, kadının neden olduğu acıdan zevk aldığını söylerdi. Hermione'yi konuşturmanın daha kolay, daha az acı verici yolları var mıydı? Muhtemelen vardı. Hermione, Umbridge'i neyin harekete geçirdiğinden emin değildi. Çarpık meslek onuru mu? Hermione'nin kırıldığını görmek için duyduğu hastalıklı dürtü mü? Yoksa basit bir sadizm mi? Her ne olursa olsun, kadının çarpık gülümsemelerinde Hermione her zaman güveni fark edebiliyordu. Zaman Umbridge'in yanındaydı. Herkesin bir kırılma noktası vardı ve kadın bunu biliyordu.

Hermione cenin pozisyonunda kıvrıldı. Bir kez daha hücresinde yalnızdı. Hava soğuktu ve ince geceliğinin içinde titriyordu.
Umbridge gitmişti ve adamları da. Bu alışılmadık bir şey değildi. Tahmin edilemeyecek aralıklarla gelip giderlerdi. Hermione gözlerini kapattı ve yüzünü ellerinin arasına sakladı. Titreyerek nefes aldı. Burada ne kadar süredir mahsur kaldığına dair hiçbir fikri yoktu. Günlerdir mi? Işıklar hiç kapanmamıştı. Aylar gibi gelmişti.

Hermione'nin dudaklarından yumuşak bir hıçkırık döküldü ve bunun için kendinden nefret etti. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Yakalanması sırasında kırılan ayak bileğine başka kırık kemiklerin de eklendiğinden emindi. Her nefes alışında canı yanıyordu ve Hermione birkaç kaburgasının kırık olduğunu biliyordu. Acımasız küfürlerden biri onu uzağa fırlatmıştı ve kafası duvara çarparken garip bir çatlama sesi duymuştu.
Hermione bu konuda fazla düşünmemeye çalıştı.

Ellerini yüzünden çekti ve gözlerini yeniden açtı. Hücrenin duvarları üzerine kapanıyordu ve Hermione ağladı. Göğsündeki o zayıf duyguya engel olamıyordu. Bu his ona doğru yaklaşıyordu ve bir türlü kurtulamıyordu. Belki de gerçekten burada ölecekti. Hermione kalın kalın yutkundu. Aslında bunu Umbridge'e Sirius ya da Tarikat hakkında bir şey söylemeye tercih ederdi. Korku Hermione'nin boğazını sarmış, onu boğmakla tehdit ediyordu. Ya Umbridge ona ulaşır ve bir aptal gibi Tarikat'ın tüm sırlarını ağzından kaçırırsa?

Hermione'nin bulanık gözleri ellerinden sol ön kolundaki Karanlık İşaret dövmesine kaydı. İşaret parmağıyla derisindeki siyah çizgileri takip etti. Merakla, Tom'un Hogwarts'taki ilk gününde söylediği bir şey aklına geldi. *"Sen artık bana aitsin," demişti* Tom o zaman. *"Ve başarısızlıklara tahammülüm yok.* Hermione'nin dudaklarından boğuk bir kahkaha döküldü.

Sonunda ona tahammül *etmişti*.

Gözlerini kapattı. Belki biraz daha dayanabilirdi.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Tom ertesi gün olduğunu ancak güneş doğduğu için anlayabildi. Hiç uyumamıştı. Bellatrix'le yaptığı o konuşmadan beri kendini toparlayamıyordu. Her şey daha da kötüleşti. Bu ne zaman başlamıştı? Hermione gittiğinde mi? Ya da daha önce. Artık hatırlayamıyordu. Tom Müdürler yatakhanesinden ayrıldı. Bunu durduramıyordu. Her şey ondan uzaklaşıyor ve hiçlik giderek büyüyordu. Bunu durdurması gerektiğini biliyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Dişlerini sıkan Tom harekete geçti. Koridorda yankılanan adımlarıyla Büyük Salon'a doğru yürümeye başladı. *Neredeyse geç kalmıştı*. Tom salona girdi. Dört evin masaları gitmişti. Onun yerine salonda hepsi tek bir yöne bakan çok sayıda küçük masa vardı.
Öğrencilerin çoğu çoktan masalara oturmuştu. Bazıları gergin ve paniklemiş, bazıları ise kendinden emin görünüyordu. Tom Bellatrix'i gördü. Cadı ona doğru bakmadı bile. Tom ona doğru yürüyüp boğazını kesip açma isteği duydu. Kendisine ait olmayan bir sırıtma dudaklarını büktü. Parmakları her zaman üzerinde sakladığı bıçağın sapında dans ederken durumdan koptuğunu hissetti. Şimdi çekemezdi, değil mi? Tom'un kaşları çatıldı ve şaşkınlığını göz kırparak gidermeye çalıştı. Hayır. Peki ya tanıklar?

Bakışları kısa bir süre Slughorn'a kaydı. İksir profesörü öğrencilerin önünde duruyordu. Tom'u fark etmiş ve yıldız öğrencisine cesaretlendirici bir gülümseme vermişti. Tom da ona karşılık verdi. En azından ağzının köşelerinin yukarı doğru hareket ettiğini hissedebiliyordu. Boş bir masaya doğru yürüdü ve . Mekanik bir şekilde kalemini, mürekkebini ve parşömenini masaüstünde sıraladı. Çok geçmeden Slughorn konuştu,

"İksir NEWT sınavınıza hoş geldiniz, öğrenciler." Profesör saçmaladıkça Tom dikkatini . Sonunda Slughorn'un, "Hepinize iyi şanslar dilerim," dediğini duydu.

Sonra profesör parmaklarını şıklattı ve sınav kağıtları her öğrencinin masasına doğru uçtu. Tom kendisininkini okudu. Sorulara göz gezdirirken burnu kırıştı. *Çok kolaydı*. Düzgün el yazısıyla yazmaya başladı. Bu aptal sınav, Tom'un sürekli dönüp duran

Düşünceler. Tom bir kez daha kaydığını hissedebiliyordu. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Kendini parmakları tüy kalemini sıkıca kavradı.

Bunu durdurması gerekiyordu. Bir yolu olmalıydı. Belki *o* yardım edebilirdi. Onları birbirine bağlayan o ince sihirli ipi hâlâ hissedebiliyordu. Aralarındaki bağı. Onu demirlemişti. Sadece onu çekip çıkarmaya yetmiyordu. Tom'un *ona* ihtiyacı vardı. Ne de olsa her şey onu terk ettikten sonra başlamıştı, değil mi? Dolayısıyla, onu geri almak bunu durduracaktı. Her zamankinden da kötüleşirken Tom usulca inledi. Sınava zar zor konsantre olabiliyordu. Her zamankinden daha kötü, onu yiyip bitiriyordu. Aklının bir köşesinde oturup bekledi. Bekledi ve . Bir hata yapmasını bekledi. Bunu hissedebiliyordu. Yer değiştirdi. Zihninden, ruhundan, bedeninden bir şeyler koparmak istiyordu. Daha da kötüleşti. Her zaman daha kötüydü, asla daha iyi değildi. Gittikçe daha az şey kalıyordu. Neyden? Ondan mı? Bilmiyordu. Ama durması gerekiyordu. Eğer onu tamamen terk ederse, bu onun sonu olacaktı.

Tom keskin bir nefes aldı ve düşüncelerini zorla geri çekti. Sınav kâğıdına bir göz attı. Bir kez daha cevapları karaladı. Tüy kalemi kâğıdın üzerinde dans ediyor, mürekkep saçıyordu.
Konsantre olmaya çalıştı. Hem çok. Ama zihni ona ihanet etti ve Tom dağıldı. Düşünceleri kontrolden çıkarken düşecekmiş gibi hissetti. Ürkekçe etrafına bakındı. Diğer öğrenciler hâlâ sınav kâğıtlarının üzerine eğilmişlerdi. Kimse ona doğru bakmıyordu. Tom titrek bir elini kaldırdı ve alnını sildi. Dokunuşu zar zor hissedebiliyordu.
Neredeyse hiçbir şey hissedemiyordu. Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Gözlerini kırpıştırarak sınav kâğıdına baktı ama her şey bulanıktı.

Tom kalın kalın yutkundu. Aşağı doğru inişini durduramıyordu. Her şey acıtıyordu. *Ona* ihtiyacı vardı. Onu görebiliyordu. Beyaz bir uçak. Bu onun varış noktası mıydı? Hiçbir şeyin olmadığı, sadece acının olduğu yer. Hiçlik. Tom göğsünün etrafında bir şeyin daraldığını hissedebiliyordu. Korkuyor muydu? Önündeki dünya kayıp gitmiş ve bu boşluğa dönüşmüştü. Onu karşılayacak ve bir daha asla terk edemeyecekti. Her şey hiçbir şeye dönüştü. Etrafındaki dünya

İçindeki düşünceler. Solup gitti. Her dakika. Yaklaştı. Daha da yaklaştı. Aşağıya doğru çekildi... Çok fazla acı! Hiçlik. Neydi o? Ondan ne istiyordu? Sonsuzdu. Her zaman mevcuttu. Onu görebiliyor, hissedebiliyordu. Zihni çöküyordu. Parçalara ayrılışını izleyebiliyordu. İşe yaramaz. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Hiçliğin içine düşmemeliydi. Hiçlik affetmiyordu. Onu görmezden gelebilir miydi? Zihni daha da hızlı kuruyacaktı.
Hiçbir şey kalmasaydı ne olurdu? Neden bu ... onu yiyip bitirdi? Neden? Neden? Neden? Neden? *Ona* ihtiyacı vardı. Evet. O bunu durduracaktı.

"Tom, oğlum," diye bir ses duydu. Bu sefer bulanıktı. Hiçlik tarafından gölgelenmişti.

Başını çevirdi ve yukarı baktı. Bir yüze. Bir öğretmene. İksirler. İksirleri hep sevmişti. Hayır, sevmemişti. Numara . Rol yapmıştı. Gerçekten sevmiş miydi? Konsantre olamıyordu. Artık yalanları birbirinden ayıramıyordu.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Zorla gülümsedi. "Evet, efendim. Ben iyiyim."

Ben iyiyim. İyiyim. İyiyim. Ben iyiyim! İYİYİM!

Bunu söylemişti. Hem de çok. Her zaman yalandı. O iyi değildi. Bunu göremiyor muydu?

Slughorn güven verici bir gülümsemeyle, "," dedi. "Başarılı olacağını biliyorum."

Tom başını sallamış, gülümsemiş olabilirdi. Artık bir şey söyleyemezdi. Eğer daha da aşağı kayarsa, geri dönüşü yoktu. Çok fazla acı. Ve korku. Kadının sesini hatırladı*: "Beni aramanı istemiyorum. Hermione!'* Ama çok güzel bir isimdi. Acıyı dindiremez miydi? Hermione mi? Neredeydi o? Büyücü. Büyücü. Sıradan bir cadı değildi. O daha fazlasıydı. Onu bükebilirdi. Tom biliyordu. Hiçlik. Ondan uzağa. Aşağı doğru çekmeyi durdur. Yapabilirdi.

Her şeyi. Ve hiçbir şey. Ona itaat etti. Neredeydi? *Hermione*. Ona böyle seslenmeye izni yoktu. Evet, Tom biliyordu. Ama bu bir büyüydü. Gizli bir büyü. Onu kullandı. Ve Hiçlik teslim oldu. Uzun süreliğine değil. Büyüyü bozmak için *ona* ihtiyacı vardı.

Yerde sandalyeler gıcırdıyor, insanlar ayağa kalkıyordu. Tom şaşkınlıkla başını kaldırdı. Sınav tabii ki. Gözlerini kağıdına dikti. Artık umurunda bile değildi. Diğer öğrencileri takip etti. Mekanik olarak. Boş bir kabuk gibi. Çünkü olduğu şey buydu.
Yakında ne olacağını. Odadan dışarı adımını attı. Büyük Salon. NEWT'ler. Onu geride bıraktı. Koridorda yürüdü. Ve yine her şey bulanıktı. İnsanlar, öğrenciler, taş duvarlar. Portreler. Hepsi pusluydu, tıpkı düşünceleri gibi. Daha fazla dayanamadı. Çok uzun süre beklemişti. Onu bulacaktı. Şimdi bulacaktı!

Aşağı indi. Önce geniş mermer merdivenler. Sonra dar, gıcırtılı basamaklar. Aşağıya. Ta ki bir kapının önünde durana kadar. Mutfaklar. Mudblood'lar buradaydı. Ve Hermione. Gizli Büyüsü. Biliyorlardı. Kapıyı açtı. Oda boştu. Kimse yoktu.
Hepsi gitmişti. Tıpkı büyü gibi. Onun burada olması gerekmiyor muydu? Tom boş odaya gözlerini kırpıştırdı. O...? Gizli Büyü başka bir yerde olmalı. Çaresizce, kendisini Büyü'ye bağlayan bağlantıyı bulmaya çalıştı ama kendi düşünceleri içinde boğuluyordu. Artık kendini zar zor hissedebiliyordu. Şimdi Büyüye nasıl ulaşacaktı?

†

Bir lanet daha ona isabet etti ve Hermione iki büklüm oldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve . Çoğunlukla kandı ama buna pek şaşırmadı.

"Neden sadece konuşmuyorsun?" diye sordu bir ses ona.

Hermione başını kaldırıp saldırgana baktı. Adam, Hermione'nin üniformaları olarak bildiği siyah bir pelerinin altındaki gri pantolon ve gömleği giymişti. Yine de hangi birime ait olduklarını bilmiyordu. Onların Snatcher'lar olabileceğini tahmin etti,

ama üniforma yanlıştı. En azından Umbridge bu kez burada değildi. Hayır, kadın Hermione'yi hücrede uşaklarından biriyle yalnız bırakmıştı. Adam ona baktı ve Hermione adamın yüzündeki hafif acıma ifadesinden nefret etti.

"Nasıl sonunda konuşacaksın," dedi ona, rahatlatıcı bir şekilde gülümseyerek. "Sadece kendini acıdan kurtar."

Hermione ağzını ince bir çizgi halinde sıktı. Adam onun yüzündeki inatçı ifadeyi görünce içini çekti. Bir kez daha asasını salladı. Bir lanet göğsüne çarpıp onu duvara fırlatırken Hermione acıyla inledi. Güçsüzce yere yığıldı. Lanetin kendisine isabet ettiği yerde oluşan morluğu hissedebiliyordu. Adam ona bakarken başını yana eğdi, yüzünde hâlâ o korkunç acıma ifadesi vardı.

"Sirius Black'in nerede olduğunu biliyorsun," dedi adam nazik bir ses tonuyla. "Bana söyle ve buradan git. Sana göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Hermione savunmacı bir tavırla kolunu göğsüne dolayıp kendini arkasındaki duvara yasladı ve adama kuşkuyla baktı. Bunu gören adam üzgün bir şekilde iç çekti. Ona doğru bir adım attı ve adam kıvırcık saçlarından bir avuç yakaladığında Hermione acı içinde soludu. Onu olduğu yerde tuttu ve diğer elini kaldırdı.
Yumruğu yüzünün yan tarafına çarpınca Hermione'nin içinden beyaz bir acı fışkırdı. Vücudu bir kez daha yere savruldu. Hermione usulca inledi. Şakağı korkunç bir şekilde ağrıyor ve zonklayan ağrı tüm kafasına yayılıyordu. Kendini kırılmış hissediyordu. Her şeyi acıyordu. Üstelik inanılmaz derecede susamıştı. Buraya geldiğinden beri ona hiç su ya da yiyecek vermemişlerdi. Uyumasına da izin verilmemişti. Hermione bunun hızla etkisini göstermeye başladığını biliyordu.

Bir elin başının üzerinde nazikçe gezindiğini hissedince irkildi. Adam yumuşak bir sesle onunla konuştu: "İnan bana, bunu gerçekten yapmak istemiyorum. Seni bu hücreden çıkarıp rahat bir yere yerleştirmeyi tercih ederim. Lütfen, burada benimle çalış."

Hermione nazik, neredeyse sevgi dolu teması hissedince gözlerini sıkıca yumdu. Bu noktada, adamın teklifini gerçekten kabul istiyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Sadece buradan istiyordu. Hermione kanın bakırımsı tadı ağzına gelene kadar dudaklarını ısırdı. Sıvı, kuru dilinde neredeyse rahatlatıcı bir his uyandırdı. Sessiz kaldı. Nazik el, adamın bir iç çekişiyle birlikte saçlarını bıraktı. Hermione başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Çok uzun sürmedi ve bir lanet daha ona çarptı. Hermione nefes nefese kaldı, kulakları çınlıyordu. Acı içinde, ağrıyan yanını tutarak kıvrıldı.

"Biliyor musun?" dedi adamın sesi ona usulca. "Bunu düşünmen için sana birkaç dakika vereceğim. Döndüğümde bana Sirius Black'in nerede olduğunu söyle. Eğer ..." üzgün bir şekilde içini çekti. "Seni gerçekten incitmek zorunda kalacağım."

Hermione ürperdi. Ayak sesleri duydu. Sonra ağır metal kapı açıldı ve tekrar kapandı. Kilit tıkladı ve yalnız kaldı. Hermione bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Adam geri dönecek ve tehdidini yerine getirecekti. Tekrar inledi. Artık göğsü ve yanı dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu.
Belki şimdi birkaç kırık kaburgası daha vardı. Yine de başı daha da kötüydü. Sürekli keskin bir ağrı vardı. Gözlerini her bir şeyleri ikiye katlanmış olarak görüyordu. Hermione dilini kurumuş dudaklarında gezdirdi. Adamın haklı olmasından ve sonunda konuşacak olmasından korkuyordu.

Hermione dikkatle yerinden doğrulmaya çalıştı ama anında daha fazla acı ve mide bulantısıyla cezalandırıldı. Dudaklarından uzun bir nefes döküldü ve hareket etmeyi bıraktı. Korku onu sardı ve gözlerini sıkıca kapadı. Burada gerçekten ölebilirdi ve nerede olduğunu bile bilmiyordu. Kaçabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu durumdayken olmazdı. Ve kimse onu burada bulamazdı.
Hermione havada güçlü bir büyü mırıltısı hissetti. Hücresini güçlendiren ağır koğuşlardan geliyordu. Hermione tamamen tecrit edilmiş ve her şeyden koparılmıştı.

Yalnız ve çaresiz durumu tam üzerine çökerken, Hermione Karanlık İşaret'inden gelen hafif bir karıncalanma hissetti. Karanlık İşaret

hissi neredeyse hiç yoktu. Yavaşça gözlerini kırpıştırarak açtı ve sol ön kolundaki siyah dövmeye baktı. Kesinlikle biraz karıncalanmıştı. Hermione, Tom'u Hogwarts'ta bıraktığından beri işaretinin tepki verdiğini hissetmemişti. Dürüst olmak gerekirse, Umbridge'in koğuşlarının Karanlık İşaretini bozduğunu düşünmüştü. Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Çok sessizdi ama kesinlikle Tom'un onu çağırdığını hissediyordu. Tuhaf bir şekilde, bu fark ediş Hermione'nin içinde mantıksız bir öfke sarsıntısı yarattı. Tom ne cüretle hâlâ onu arayabileceğini sanıyordu? Öfke ortaya çıktığı anda onu terk etti ve Hermione yorgun bir şekilde yere yığıldı. Gözleri tekrar kapandı. Burnundan akan ve derisinden aşağı süzülen kanın verdiği hastalıklı bir his vardı. Hermione sol kolundaki o tanıdık çekintiyi hâlâ hissediyordu ama artık neredeyse hiç yoktu. A
Birkaç dakika sonra his tamamen kaybolmuştu. Hermione çaresizce titredi ve kendini acı verici bir şekilde yalnız hissetti.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Tom, Başkanlar'ın ortak odasında oturmuş şömineye bakıyordu. Etrafındaki dünya çürürken ateşin yanışını izledi. Hâlâ nefes alıyor muydu? Kaslarının hareket ettiğini hissedemiyordu; her şey uyuşmuştu. Gizli Büyüsü gitmişti. Denemişti ama ona gelmiyordu. O olmadan Hiçlik'le nasıl savaşacaktı? Zihni gittikçe daha fazla parçalanıyordu. Yakında geriye hiçbir şey kalmayacaktı ve o zaman ne yapacaktı?

Bulanık gözlerle şöminedeki ateşin aniden yandığını ve yeşil bir renge dönüştüğünü fark etti. Tom gözünü bile kırpmadı, şaşkınlık ya da dikkat gibi duygulardan kopmuştu. Sadece alevlerin arasında bir başın belirmesini uyuşuk bir şekilde izledi. Siyah saçlı adamı hemen tanıdı. Sirius Black'başı alevlerin arasında asılı kaldı ve Tom'a karanlık bir şekilde baktı.

"Riddle," diye sertçe selamladı adam.

Tom ona bakmaya devam etti. Adama karşı herhangi bir nefret uyandırmayı başaramadı. Hiçbir duygu Tom'un etrafını saran kalın uyuşukluk duvarını aşamıyordu. Black'in gözleri kısıldı.

tiksinti vardı. Bir süre sonra adam sertçe sordu,

"Hermione'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Öyle olmasını ne kadar isterdi. Tom başını salladı ve boş bir sesle, "Hayır, seninle birlikte olduğunu sanıyordum..." dedi.

Onun cevabı üzerine Black'in gözlerinde öfke parladı. Adam belli ki Tom'a bağırmak istiyordu. Sonunda kendini toparladı. Ağzını açtı ve tısladı,

"Umbridge. Hermione'yi kaçırdı."

Tom bunu duyunca gerildi. Yeni bilgi uyuşukluğunu bir bıçak gibi kesmeyi başarmıştı. Dolores Umbridge kendisine ait olmayan bir şeyi mi çalmıştı? Büyüyü, iradesi dışında alıp götürmek mi? Ne büyük bir saygısızlık.

"Umbridge aldı... *onu* mu?!" Tom nefesinin altında mırıldandı.

"O *iğrenç* kadın!" Black, Tom'u gerçekten dinlemeden küfretti. Sonra gözleri tekrar Slytherin'e kaydı. "Dinle, sen hâlâ Hermione'nin efendisisin, değil mi? Nerede olduğunu hissedebiliyor musun?"

"I..." Tom kaşlarını çattı. Denemişti ama her şey çok bulanıktı. Büyü'nün onunla olan bağlantısını bugünlerde kavramak zordu.

Black, Tom'un tereddütünü yanlış ona ters ters baktı. Ses tonunda öfke ve acılık savaşırken, "İnan bana, yardım isteyeceğim son kişi sensin. Ama sen Hermione'nin efendisisin." Adam bu düşünceden bile iğrenmiş görünüyordu. "Onu bulabilirsin.
Her şeyi denedik ama Umbridge'in onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrimiz yok." Tom, Black'in gözlerindeki endişeyi görünce kaşlarını çattı. "Hermione'yi her yerde aradık. Muggleborn'ların tutulduğu olağan merkezlerde, Snatcher'ların karargâhında, Kanbağı Departmanı'nın tesislerinde. Ceset imha işinde çalışan bir bağlantımdan bilgi almaya bile çalıştım... hiçbir şey yok. Onu bulamıyoruz." Black gözlerini Tom'a dikti

acilen. "Onun nerede olduğunu hissedebilen tek kişi sensin. Çok geç olmadan onun yerini bulmalısın."

Tom her nasılsa "ceset imhası "nı duyunca dinlemeyi bırakmıştı. Boğazı daraldı ve zorlukla nefes alabildi. Boş gözlerle Black'e baktı. Ne diyordu acaba? Büyü... ölebilir miydi?

"Hey," diye seslendi Black sinirli bir şekilde. "Dinliyor

musun?" Tom paniği zorla üzerinden attı. "Evet."

"Peki, bunu yapabilir misin?" Siyah dürttü. "Onu bulabilir misin?"

"I..." Tom tereddüt etti. Konsantre olmak çok zordu. "Deneyebilirim."

"Yapsan iyi edersin," diye tersledi Black. "Hermione bunu hak etmiyor. Onun ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Tom öfkeyle kaşlarını çatarak adama baktı. Ne kadar saçma bir soruydu bu. "Tabii ki biliyorum."

Pek ikna olmuş görünmeyen Black, "Hermione'nin yerini tespit et. Seninle tekrar temasa geçeceğim."

Tom şey söyleyemeden Black'in başı şömineden kayboldu ve alevler tekrar turuncuya döndü.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Biliyorum deliyim, söylemeliyim

Doktorlara, bana baksınlar, Beni bir

hücreye hapsetsinler

Ve beni asla, asla özgür bırakma;

Ama bu ne kadar zalimce !

Çünkü gencim - ve güzelim de... Yine

de şeytanımı görebiliyorum,

Yapılacak tek bir şey var.

- Robert William Service

(*1874 †1958)

Kırkıncı Bölüm: İmparator

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

Bu bölümün sonu biraz kanlı bitiyor. Burada adil bir uyarı var.

A/N: Öncelikle uzun süre beklediğim için özür dilerim. Sanırım bu gerçekten de şimdiye kadarki en uzun bekleyiş oldu. Tomione hala bir şey mi? lol Umarım öyledir, o ikisini hala seviyorum ;) Her neyse, özür dilerim çocuklar. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Artık yazamıyordum. Ne zaman denesem bok gibiydi. Ve burada naz yapmıyorum. Gerçekten bok gibiydi. Düşündüm ki, daha önce yazdığım onca şey sadece bir şanstı ve şimdi hepsi gitti.

Yani, evet, bu bir şeydi. Her neyse, umarım hala bu hikayeye devam etmek istersiniz. Bana karşı sabırlı olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bunu telafi etmek için size ekstra uzun bir bölüm vereceğim.

Eleştiri yapan herkese teşekkürler! XD Hepiniz harikasınız.

Cherryberry123, Usagi, Rabid Fairie, Misafir, TheBestDamnSem, KaneWolfe, Sarelita, Misafir, Misafir, pluviophilexx, KatTheKlaw, timi55, deemura, Speare, UPDATE PLZ, vivi963, faun, sunshinealeia, Jokerlover13, victoriajewel, QueenKieratheLoyal, Bernaheartsyou, Hannipan, MineaHannaMaritEngstedt, Penelope Grace, Misafir, Misafir, nikki is neat, T Heloise, Aphrodite, Maiwishes, XhowtosavealifeX, HappyBrainiac13, IStillLoveYouTom, pumpkinpatch212, potter-centric, CrimsonPrincess14, Jinx095, ThisShipIsReal, Liliumconvallium, GlowDust7501, Lady Leaena, ouiplanete, riddlesgurl86, Missypres, Jen103, I'm in here, AnnaOxford, TwilightGirl100195, Vicko, Gryffindorian2014, ConiP, bradlad, ladyslytherin07, A Reckless Serenade, Martisz, Anya Evermore, Maedaa, MaiWishes, amr56, Zipporah363, mshccs, Calairel Saralonde, sorainier, tneha, AdriDeCurtois, sam853, Twilighterheart xxxx, Ariel Riddle, O'Cahan, Dona-Dona, CharlieSlayer,

thespeedforce4, madval29, MELUVBOOKS, BBG336, Küçük Kırmızı Otomobil, Infernalbooks, Uncletomalex

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm Kırk Bir: İmparator

"Bir saat içinde Yasak Orman'ın sınırında buluşalım.

Tom mesajı Başkan'ın odasında bulmuştu. Black'in mesajı nasıl ilettiğini ne biliyor ne de umursuyordu. Hiçlik hâlâ içini kemiriyordu ve adamla konuşmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Tom nasıl devam edeceğinden emin değildi. Büyü ile arasındaki zayıf bağlantı hâlâ oradaydı. Başını suyun üstünde tutan bir el gibiydi ama sadece o kadar. Hiçlik onu acımasızca aşağı çekiyordu. Zihni onun içinde erirken garip hissediyordu. Düşünceler sonlu muydu yoksa sonsuz mu?

Tom'un eli Black'in mesajının etrafına dolandı ve parşömeni parçaladı. Büyü onu hâlâ koruyordu ama gücünün azaldığını hissedebiliyordu. Yakında Hiçlik galip gelecekti. Tom'un gözleri kayarak kapandı. Bağ, örümcek ağı gibi incelmiş, gerilmiş ve belirsizliğin içinde kaybolmuştu.

Tom aniden kalktı ve Black'in mesajını şömineye fırlattı. Başkan'ın odasından çıkmadan önce pelerinini kaptı. Black'e güvenmiyordu ama sonunda Büyüyü elde etme ihtimali zihnine değerli bir berraklık getirmişti. Tom, Hogwarts'ın koridorlarında yankılanan adımlarla ilerledi.

Hiçliğin çağrısıyla adımları onu Slytherin ortak salonuna götürdü. Bu doğruydu. Çok doğruydu. Büyüyü geri almadan önce yapması gereken bir şey vardı. Belki de yapmamalıydı.
Tom yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. Yine de onu ne durdurabilirdi ki? Durdurabilecek kimse yoktu. Hiç kimse. Tom'un yüzünde bir gülümseme belirdi ve üstünlük duygusuyla yıkanmaktan zevk aldı. Ufalanıyor ve çözülüyordu belki ama yine de

Gölgeler kendi yararsızlıkları içinde yitip gidiyordu. Bu konuda Hiçlik ile hemfikirdi.

Tom Slytherin ortak salonunu açtı ve dudaklarındaki sırıtma hâlâ devam ediyordu. İçeri girmesiyle birlikte kalabalık odaya sessizlik çöktü ve Tom onların korkusunun tadını çıkardı. Odanın karşısına geçti ve
Diğer Slytherin'lerin endişeli gözlerinin onu takip ettiğini hissetti. Onlar için gelmemişti. Ona ihanet etmemişlerdi. Tom unutmazdı ve affetmezdi. Ona ulaştığında, Bellatrix onun kendisini aramasına şaşırmış görünmüyordu ve kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu kız, kalın kirpiklerinin altından ona bakarak.

Tom başını eğdi. "Evet."

Bellatrix'in gözleri parladı ve neşeyle kıkırdadı. Koltuğundan fırladı ve kıvırcık saçları zıplayarak olduğu yerde şakacı bir şekilde döndü. Sonra Tom'un eline uzandı ve onu kendisiyle birlikte ortak salonun dışına çekti. Tom elinin etrafında kıvrılan parmaklarına bakarak kaşlarını çattı ama yine de onu takip etti. Kısa süre sonra kalabalık ortak salonu geride bırakmışlar ve terk edilmiş bir sınıfın sessizliği onları karşılamıştı.

Bellatrix'in kara gözleri Tom'a beklenti içinde bakıyordu, içlerinde çılgınca bir parıltı vardı. Tom onlardan hoşlandığını fark etti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bellatrix'in bakışları ilgiyle Tom'un üzerinde dolaştı. Sonra ağzını açtı ve şöyle dedi,

"Bir kardeşim olduğunu biliyor muydun? Minicik bir erkek kardeşim." Saçlarından birini parmağının etrafında kıvırdı ve mutlu bir şekilde mırıldandı, "Çok şirin. Onun kabarık saçları da benimkiler gibi koyu renkti."

Tom gözlerini kıstı ve buz gibi bir sesle, "Seninle konuşmak istememin nedeni bu değil," dedi.

Bellatrix Tom'a doğru bir adım attı ve yüzündeki mutlu, masum gülümseme kayboldu. Fısıldarken gözleri sertleşti, "Ben

ne hakkında konuşmak istediğinizi bilin. O zaman konuş: Regulus'u neden öldürdün?"

Tom beyaz dişlerini küçümseyici bir sırıtışla parlattı. "Çünkü ben istedim."

"Neden ? Tom?" Bellatrix'in gözlerinden öfke ve hırladı, "Görmüyor musun? Bilmiyor musun?" Uzun çivili parmağını Tom'un göğsünde gezdirdi ve tısladı, "Her şey. Aile. Kan."

Tom acımasızca, "Yine mi bu?" diye alay etti. "Regulus *benim* kanımdan değildi. Öyle bile olsa, umurumda olduğunu sanıyorsan hayal görüyorsun demektir."

Bellatrix'in öfkesi azaldı ve kara gözlerinde çılgın bir parıltıyla güldü. "Kimsenin umurunda değil. Herkesin umurunda."

Onun çılgınlıklarından bıkan Tom asasını çekti. "Bana ihanet ettiğin için buradayım. Dippet'la konuştun."

Bellatrix etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı. Tom'un asasının ucundaki öfkeli büyüyü tamamen bir kenara bırakan kız ona doğru eğildi. Yumuşak bir sesle, "Küçük kardeşime ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı. Kırmızı dudaklarını bir gülümseme büktü. "Sonuçta o benim kanımdan değildi. Büyü yoktu." Kızın yüzüne iğrenmiş bir ifade yerleşti ve gülümsemesini yok etti. "Hiç!" Bellatrix tükürdü. "Ona bir kardeş gibi sarıldım ve o buraya ait değildi. Ait değildi."

Tom'un gözleri kısıldı ve öfkeli büyüsü etrafında . Sesi dudaklarından zehir gibi damlıyordu: "Senin mürekkep balığı kardeşin umurumda değil."

Bellatrix onunla alay etti, "Yapmalısın. Bu açıklıyor. Kardeşim aileden değildi ve artık yok. Buna hakkı yoktu ama Regulus'un . O buraya aitti." Saçlarının bir tutamını çekiştirdi. "Sen ait misin Tom?"

"Kes şu saçmalığı," dedi Tom sertçe. "Regulus bir büyücü için acınası bir bahaneydi. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bellatrix başını salladı. "Zayıftı, evet. Ama ne var biliyor musun? O bizim kanımızdı." Daha yakına eğildi, gözleri Tom'unkilere dikilmişti. "*Sen* buraya ait değilsin, Mudblood."

Tom'un büyüsü kendi kendine tepki verdi. Bellatrix'e çarptı ve etrafını sıkıca sararak onu yerinde tuttu. Tom ona dokunmadı ama bir adım daha yaklaştı. Sadece büyüsü bile onu vahşice yerinde tutmaya yetmişti. Öfkeli güç etrafında fırtınalar estiriyordu ve Tom bu tek başınalığın tadını çıkarıyordu. Bu yüzden buradaydı. Konuşmak yoktu. Her şey hâlâ yer değiştiriyordu ve zihni çürüyen et gibi etrafında parçalanıyordu. Bellatrix bu kadar kör olamazdı. Tom'un ona *ihtiyacı vardı*. Cadıya doğru bir adım attı, nefesinin yüzünde dolaştığını hissedecek kadar yakınında durdu.

"Ben senin gibi değilim," diye fısıldadı Tom usulca. "Hep öyle olduğumu söylüyorsun. Ama değilim. Artık değilim."

Tom elini kaldırdı ve parmaklarını Bellatrix'in ipeksi saçlarında nazikçe gezdirdi. Daha da yakınına eğilerek alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.
Onun tenine karşı nefes aldı,

"Sen kenarda dur. Ben atladım."

Tom doğruldu. Bellatrix'in kahverengi gözleri bir an ona dik dik baktı. Sonra birden öfke kayboldu. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi başını yana eğdi. Onun tarafından büyülenmiş gibi, dolgun dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Önceki tiksinti onu tamamen terk etmiş, güzel yüzüne huşu boyanırken unutulmuştu.

"Yaptın mı?" Bellatrix sordu, ses tonunu bir kez daha hevesli bir hayranlık kaplamıştı. "*Düşmedin* mi?" Tom başını eğdi. Cadının dudaklarından çılgın bir kahkaha döküldü. "Ne gördün?"

Tom başını salladı. "Hiçbir şey." Kaşlarının arasında derin bir çatık belirdi. "Sadece *hiçbir şey.*"

Bellatrix şaşkınlıkla ona baktı. "Emin misin?"

Tom'un mavi gözleri cadıya baktı. Büyüsü hâlâ onu yerinde tutuyordu. Gücün onun sıcak bedeniyle birleştiği yeri hissedebiliyordu. Çarpıştı. Her şey çarpıştı. Tom'un soluk hâlâ hafifçe elinde duruyordu. Asasını kaldırdı ve yavaşça Bellatrix'in göğsüne doğru itti. Tom ağzını açıp fısıldarken onun kahverengi gözlerine baktı,

"Avada kedavra."

Cadının gözleri şok içinde bir parça genişledi. Dudaklarından şaşkın bir soluk döküldü. Sonra hiçbir şey olmadı. Tom'un büyüsü onu serbest bıraktı ve yumuşak bir hışırtı sesiyle Bellatrix ipleri kopmuş bir kukla gibi yere düştü. Tom tüm bu süreci izledi ve midesinin çukurunda garip bir mutluluk filizlendi. Bu mutluluk yayıldı ve yüzüne hoşnut bir gülümseme çizdi. Tüm takipçileri arasında en çok Bellatrix'i sevmişti. O en iyisiydi. Hiç arkadaşı yoktu ama Bellatrix Black kesinlikle bir arkadaş olmaya en çok yaklaşan kişiydi. Tom'un mavi gözleri sevgiyle onun üzerinde dolaştı. Onun kendisini anlamasına sevinmişti.

Tom asasını bir kez daha salladı ve Bellatrix'in bedeni küçüldü. Koridorun zemininde küçük bir kemik boncuk durana kadar büyüsünün onu nasıl dönüştürdüğünü izledi. Tom eğildi ve onu aldı. Gümüş bir zincir yarattı ve onu kemik boncuğun içinden geçirdi. Sonra Tom onu boynuna doladı. Kemik boncuğun göğsüne yaslandığını hissedebiliyordu. Karmaşa denizinde bir teselliydi bu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Burada olmamalıyız," diye homurdandı Lupin nefesinin altından.

Kurt adam yere çömelmiş, sarı gözlerini Hogwarts'ın şatosuna dikmişti. Sirius derin bir iç çekti,

"Biliyorum. Ama onu bulmak için tek şansımız o."

Bu cevap üzerine Lupin'in parmaklarının öfkeli bir yumruğa dönüştüğünü ve ıslak orman zemininden bir avuç yosun kopardığını görebiliyordu. Kurt adamın yüzünde bir hırıltı .

"Onu öldürmek istiyorum," diye tısladı Lupin karanlık bir sesle.

Şu anda Sirius kurt adamlardan neden korkulduğunu anlayabiliyordu. Yüzünde neşesiz bir gülümseme belirdi ve cevap verdi,

"Bunu ben de biliyorum. Ama yapacak başka ne kaldı ki? Onu bulmaya çalıştık."

"Bilmiyorum," diye hırladı Lupin öfkeyle. Çömeldiği yerden kalktı, gözleri hâlâ kaleye dikilmişti. "Ona güvenemeyiz. Bize ihanet edecek. Tıpkı *ona* ihanet ettiği gibi."

"Haklı," diye araya girdi Moody.

Sirius yaşlı adama baktı. Moody asasına yaslanmıştı. Gözlerinden biri Sirius'a dikilmişti. Yapay olan göz dönüyordu ve Sirius onun ne gördüğünü tahmin bile edemiyordu. Lupin de Moody de haklıydı. Dehşet Sirius'un midesini düğümledi. Hermione kaybolduğundan beri oradaydı. *...onu kaybettiğimden beri.*

Sirius kendi şüphelerini gizlemeye çalışarak, "Riddle'ın bizi alt etmesine izin vermeyeceğiz," dedi.

Lupin'in tedirgin büyüsü etrafında dönmeye devam ederken, Moody ikna olmadığı her halinden belli olan Sirius'a sadece burnunu çekmekle yetindi. Sirius iç çekti. Elbette onları ikna edemeyecekti.

"Diğerleri hâlâ karargâhta mı?" diye sordu Moody.

"Evet," diye yanıtladı Moody sertçe. "Kingsely dışında . O hâlâ Bakanlık'ta."

Sirius kısaca başını salladı. Alice, Kingsley, Tonks ve Weasley'lere bu seferkine söylemişti. Riddle diğer üyeleri görmemeliydi. Gizlenmeleri gerekiyordu. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın lideriyle yakalanmak muhtemelen bunu tehlikeye atacaktı. Sirius alaycı bir şekilde sırıttı.

"Sen de gitmelisin," dedi Moody'ye ses tonunu bozmadan.

Adam sadece omuz silkti. "Evet, muhtemelen öyle olmalı."

Hâlâ hareket etmiyordu. Sirius sırıttı. Bir cevap vermek istedi ama Lupin'in adamlarından birinin aniden Yasak Orman'ın çalılıklarından çıkmasıyla irkildi. *Merlin, hâlâ* ürkütücü*,* diye düşündü Sirius yeşilimsi üniformalı kurt adama bakarken. Adam Lupin'e doğru eğildi ve ona bir şeyler söyledi. Lupin başıyla onayladı. Sonra Sirius'a döndü.

"O geliyor."

Sirius endişeyle yutkundu. "Yalnız mı?"

Yeşil üniformalı kurt adam başını salladı. "Evet, efendim."

Sirius ellerini kot pantolonunun kumaşı üzerinde ovuşturdu. Kendini hasta hissediyordu. Adamla yüz yüze görüşmek istemiyordu. Sirius şüphelerinden kurtulmaya çalışarak başını salladı. *Bu Hermione için*. Lupin'in adamı haklıydı elbette. Birkaç dakika sonra Sirius onlara doğru yürüyen bir figür gördü. Riddle'ı hemen tanıdı. Adam siyah bir pelerin giymişti. Sirius onun altında sade giysiler gördü.
Her nasılsa bir Slytherin üniforması bekliyordu. Sonunda onlara ulaştığında Riddle'ın büyüsü etrafındaki havayı boğdu. Sirius Riddle'ın solgun, ifadesiz yüzüne baktı ve kendini zor tuttu. Aklından Regulus'un görüntüleri geçti ve eli cebindeki asaya gitti. Omzuna dokunan bir el ve kulağına gelen sakin bir ses onu kendine getirdi.

Lupin'in sert sesi ona, "Kendini toparla," diye fısıldadı. "Ona ihtiyacımız var."

Sirius'un parmakları asasını sıkıca tuttuğu yerden kurtuldu. Keskin bir nefes çekti. *Hermione*. Hermione'nin onların yardımına ihtiyacı vardı. Sirius o teselli edilemez öfke yumağını zihninin arka köşesine itti. *Şimdi olmaz*.

"Riddle," diye selamladı katili. "Onu bulabilir misin?"

Bakışları Sirius'un üzerine indiğinde kara büyücünün yüzü okunmaz haldeydi. Sirius dişlerini sıktı. Bütün vücudu canını acıtacak kadar gergindi. Riddle zorlukla fark edilir bir şekilde başını salladı. Sirius bir nefes çekti. Hâlâ umut vardı. Soru sorarken boğazı düğümlenmiş gibiydi,

"Nerede o?"

Riddle'ın gözleri Sirius'a bakarken garip bir şekilde boştu. Cam gibi ve ölü görünüyorlardı. Sirius ürperdi. Riddle'da korkunç bir sorun vardı. Ona bu kadar bağımlı olmaları Sirius'u hasta ediyordu.

Riddle sonunda buz gibi soğuk bir sesle, "Bilemem," diye cevap verdi. "Sadece bağı takip edebilir ve beni nereye götüreceğini görebilirim."

Sirius'un elleri sıkı yumruklar haline geldi. Bu zalimce bir oyun muydu? Bir yalan mıydı? Riddle'ı yanlarında götürmeyi planlamamıştı. Bu katilin yakınlarda olmasını istemiyordu. O anda Sirius'un Riddle'ı öldürmeye *ihtiyacı vardı.* O boş, iğrenç büyücünün canını almak istiyordu ve bunu çıplak elleriyle yapacaktı. Öfke dayanılmazdı. Sirius'u boğmakla tehdit ediyordu ama o bunu sesinden uzak tuttu,

"Bizi ona götürecek misin?"

Riddle'ın cevabında yine garip bir gecikme oldu. Uzun değildi, sadece birkaç saniyeydi, ama yine de fark ediliyordu. Sirius, Riddle'ın cevabını düşünmek için oyalanmadığını anlayabiliyordu. Hayır, sanki zaman Riddle'ın etrafında çarpıtılmış gibiydi.

Karanlık büyücü aynı tutkusuz sesle, "Evet," dedi.

Hollow . Bu sözcük birdenbire Sirius'un aklını kurcaladı. Riddle'ın içi boştu. Onunla ilgili hiçbir şey yoktu. Sirius'un burnu tiksintiyle kırıştı. Bunun bir önemi yoktu. Hermione'yi geri almaları gerekiyordu. Ondan sonra, bir daha asla bu iğrenç bahane adam hakkında kafa yormayacaktı.

"O zaman gidelim," diye Sirius. "Hermione'yi almamız gerek."

Sanki Hermione'nin tam olarak kim olduğunu hatırlaması gerekiyormuş gibi Riddle'ın kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi. Sirius onu yumruklamak ve o boş yüzü kaplayan kanı görmek istedi.

Sonunda Riddle, "Portkey ile seyahat edeceğiz," diye cevap verdi.

Lupin bunu bir işaret olarak algıladı ve adamlarına yaklaşmaları için işaret verdi. Bir anda ormandan altı kurtadam çıktı. Hepsi de Kolordu'nun tipik savaş üniformalarını giymişti. Her zamanki siyahlar kamuflaj yeşiliyle değiştirilmişti. Yüzlerinin alt kısmı zeytin rengi balaklavalarla kaplıydı ve bu da onları tanınmaz hale getiriyordu. Sirius, Greyback'in onlara tam bir ateş timi tahsis etmesine gerçekten sevinmişti. Bunu hiç dile getirmemişti ama yaşlı piç kurusuna son derece minnettardı.

Riddle kurtadamların korkutucu varlığından garip bir şekilde etkilenmemişti. Sakince, ormanın zemininden bir çam kozalağı aldı. Riddle asasını çekince Sirius kaskatı kesildi. Kara büyücü asasını koninin üzerinde sallayarak mavi bir ışıkla parlamasını sağladı. Sonra da Portkey'e şu sözleri söyledi,

"Gitmeliyiz."

Sirius dişlerini sıktı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Tuzak gibi kokuyordu. Moody şimdi iki gözüyle de Riddle'a şüpheyle bakıyordu.
Sirius hızla gümüşi bir kolyeyi başının üzerine çekti. İkizi boynunda kaldı. Kolyeyi Moody'nin ellerine doğru itti.

"Karargâha dönün," dedi kesin bir ifadeyle. "Bizi izlemeye devam et, olur mu?"

Moody olayların bu şekilde gelişmesinden hiç memnun görünmüyordu. Yine de boğumlu parmakları gümüş zincirin etrafına dolandı ve sertçe başını salladı.

"Sakın aptalca bir şey yapma," diyerek uzaklaşmadan önce veda .

Sirius tekrar Riddle'a döndü. Şüphelerine rağmen köknar kozalağına uzandı. Lupin ve adamları da onu izledi. Riddle asasını salladı ve Sirius, Portkey onu çekip götürürken göbeğinin arkasında tanıdık bir kanca hissetti. Saniyeler sonra sarp bir uçurumun kenarında yeniden belirdiler. Öfkeyle köpüren dalgalar uçuruma çarpıyordu. Deniz soğuk gri bir renkteydi ve neredeyse bir sis tabakasının ardına gizlenmişti. Sirius dilindeki tuzun tadını hemen alabildi. Başını çevirdi. Burada hiçbir şey yoktu. Sadece önlerinde kızgın deniz ve arkalarında karanlık bir orman vardı.

"Nerede o?" Lupin gürleyen dalgaların arasından öfkeyle bağırdı.

Riddle uçurumun kenarında durdu. Sözsüzce bir elini kaldırdı ve işaret parmağıyla açık manzarayı gösterdi. Sirius buz gibi bir farkındalıkla dişlerini sıktı. Manzaraya bakarken nefes alamıyordu.

"Azkaban..."

Lupin ona döndü, rüzgârdan zar zor duyabiliyordu. "Ne?"

Sirius boğazını temizledi ve arkadaşına döndü. "O Azkaban'da. Bu yüzden yerini tespit edemedik. Azkaban'ın etrafındaki koğuşlar tüm izleme büyülerini devre dışı bırakıyor."

Lupin'in gözleri ve içinde bir korku titreşti. "Lanet olsun."

Kurt adamın bakışları okyanusa takılı kaldı. Sonra adamlarına döndü. Bir el hareketiyle onlara tetikte olmalarını emretti. Sonra Lupin Sirius'a yaklaştı, böylece çağırmadan konuşabileceklerdi. Bu arada Riddle uçurumda öylece durmuş, boş gözlerle okyanusa bakarken, dalgaların soğuk tuzlu suyu üzerine yağıyordu.

"Adamlarım denizi geçmek için bir tekne yaratabilir. Çok iyiler. Fark edilmeden yaklaşabiliriz," dedi Lupin Sirius'a acımasızca.

Bir kaçış koridorunu açık tutun, ancak içeri giren ekip..." Sinirli bir şekilde yutkundu.

Bunu söylemesine gerek yoktu. Sirius bunun bir intihar görevi olduğunu biliyordu. Başarı şansları azalıyordu. Midesinin çukurunda panik kabardı. Azkaban'dan bir kez kaçmıştı. Kale neredeyse aşılmazdı. İçini kemiren korkuya rağmen Sirius sakince cevap verdi,

"Ben içeri giriyorum. Riddle'ı da yanımda götürmeliyim. Hermione'yi sadece o bulabilir."

Lupin, "Adamlarımdan hiçbirine bunu yapmalarını emredemem," diye cevap verdi. Sonra sert bir şekilde, "Ama seninle olacağım," diye karar verdi.

Sirius arkadaşının yüzündeki sert ifadeye baktı. İkisi de bir daha dışarı çıkamama ihtimallerinin çok yüksek olduğunu biliyordu. *O zaman konuda konuşarak zaman kaybetmenin* bir *anlamı yok*, diye düşündü Sirius alaycı bir tavırla. Arkadaşına küçük bir gülümseme gönderdi. Lupin de ona karşılık verdi. Sonra emirlerini vermek için adamlarına döndü.

†

Tom gözlerini açık denize dikti. Aralarındaki bağın şimdi daha güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Yaklaşmıştı. Yakında Büyü'yle yeniden bir araya gelecekti. Büyüsü derisinin üzerinde kabarıyor, heyecanlanıyordu. Sihrin ve Büyünün verdiği his hoşuna gitmişti. Güçlüydü.

"Gidelim," diye bir ses düşüncelerini böldü.

Tom arkasını döndü. Lupin ve adamları şık, siyah bir tekne yaratmışlardı. İğrenç bir Muggle teknesi gibi görünüyordu ama Tom etrafındaki karmaşık büyü ağının onu gizlediğini hissedebiliyordu. Tekneye adımını attı, Siyah da peşindeydi. Adamın nefret dolu gözleri onu kuşkuyla izledi. Tom onu görmezden geldi. Kurtadamlardan biri aracı kullandı ve çok geçmeden tekne denizin üzerinde hızla yol almaya başladı, rüzgâr içindekileri savuruyordu. Teknenin sert gövdesi dalgaların üzerinden kanat hızıyla geçerken, tuzlu su şişme yanlarına vuruyordu. Tom

bunların hiçbirini fark etmedi. Sadece kendisi ve Büyü arasındaki bağı hissedebiliyordu. Savrulan rüzgârın üzerinden tekneyi kullanan kurt adama talimat verdi. Çok yaklaşmışlardı.

Önlerinde karanlık bir kütle belirdiğinde kıyı çoktan sisin ardında kaybolmuştu. Köpüklü okyanustan küçük, çorak bir ada çıkmıştı. Tuzlu suyla yıkanmış sert taşlardan başka bir şey yoktu. Tom'un bakışları adadaki tek yapıya takıldı. Adanın kara kayalarından inşa edilmiş bir kale duruyordu. Kalın duvarları tuzlu su aşınmış ve pürüzlenmişti. Tom'un gözleri hafifçe kısıldı, çünkü havada sihrin uğultusunu hissedebiliyordu. Kalenin etrafında güçlü bir koruma vardı. Hogwarts şatosunun etrafındaki korumalardan daha güçlüydü.
Tom'un kendi büyüsü, ağır koğuşun uğultusuna tepki olarak kıllandı. Ağzının kenarlarında keskin bir sırıtma belirdi. Yakında. Yakında büyüyü yapacaktı.

†

Sirius, Azkaban'ın cehennemden çıkmış bir iblis gibi kızgın okyanusun içinden belirdiğini görünce çığlık atacak gibi oldu. Buraya asla dönmemeye yemin etmişti. Ölmeyi tercih ederdi. Soğuk parmakları paltosunun kumaşına dolandı. İçindeki duygu fırtınasını bastırdı ve Lupin'e döndü.

"Şuraya demir atalım," diye bağırdı dalgalara ve rüzgâra karşı.

Teknelerini gizlemeye yarayacak büyük bir kayayı işaret etti. Lupin başıyla onayladı ve emri adamlarına iletti. Adaya yaklaştıklarında Sirius Riddle'a bir bakış attı. Adamın yüzü hâlâ okunamayan bir maskeydi. Gözleri Azkaban'a sabitlenmişti ve çılgın bir heyecanla parıldıyordu. Sirius, Riddle'ın yüzündeki o delice ifadeyi görünce ürperdi. Adaya vardıklarında, askerlerin tekneyi kıyıya çekmesine yardım etmek için tekneden atladı.

"Planın nedir?" Lupin sordu. "Burada uzman olan sensin."

Sirius ipi ağır bir taşın etrafına bağlarken, "Önce koğuşlar için endişelenmeliyiz," diye cevap verdi. "Sonra bir ton muhafız ve Ruh Emiciler."

Lupin başını salladı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Yine de cevap veren Riddle oldu.

"Koğuşta bir delik açabilirim," dedi karanlık büyücü, sesi ürkütücü bir şekilde sakin ve buz gibi soğuktu. "Geçici olarak."

Sirius Azkaban'ın koğuşunun Britanya'daki en güçlü koğuşlardan biri olduğunu biliyordu. Riddle onu nasıl etkisiz hale getirebilirdi ki? Adamla alay etti. Önemli değildi. Eğer Riddle bunu yapamazsa, Sirius animagus formunu kullanarak koğuşları atlatacaktı. Lupin'i geride bırakmak zorunda kalabilirdi ama doğrusu belki de en iyisi buydu. Bu şekilde arkadaşı zarar görmeyecekti.

Lupin Sirius'a doğru geri çekildi ve "Adamlarıma bizim için bir yol açmalarını emrettim. Ama koğuşların sınırından itibaren tek başımızayız."

Sirius arkadaşına alaycı bir sırıtış fırlattı. "Gir ve çık o zaman. Kolay olmalı, değil mi?"

Lupin sivri dişlerini göstererek ona sırıttı. "Çocuk oyuncağı."

"Hadi gidelim." Sirius asasını sallayarak kendine bir görünmezlik büyüsü yaptı ve kara kaleye doğru yürümeye başladı.

Kurtadamlardan ikisi teknede kaldı. Diğerleri, sarp kayaların üzerinden kaleye doğru yürürken kaptanlarını takip etti. Koğuşa yaklaştıklarında kurtadamlar birer birer geri çekilerek kaçış yollarını garantiye aldılar. Sirius koğuşun kenarına ulaştığında yanında sadece Lupin ve Riddle vardı. Koğuşu besleyen ağır büyü artık düşük bir uğultu olarak duyulabiliyordu. Sirius iki metreden fazla yaklaşamadı, ta ki büyü onu parçalamakla tehdit edecek kadar güçlenene kadar. Riddle'a döndü ve soğuk bir sesle şöyle dedi,

"Bakalım gerçekten ne kadar iyisin."

Riddle bu şakayı tamamen görmezden geldi ve asasını çekti. Büyücü koğuşa dalgın dalgın bakarken, soluk beyaz asa Riddle'ın elinde hafifçe duruyordu. Koğuşa bir adım daha yaklaştı, dokunacak kadar yakındı. Ağır büyü onun üzerinde çatırdadı ama zarar vermeyi başaramadı. Riddle sol elini kaldırdı ve bir sevgiliyi okşar gibi nazikçe koğuşun üzerinde gezdirdi. Sirius'un yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Bir süre hiçbir şey yapmadan durduktan sonra Riddle nihayet asasını kaldırdı ve aniden Sirius'un üzerine inanılmaz güçlü bir büyü dalgası yayıldı. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Riddle'ın solgun asası havada dans ediyor, sadece kendi büyüsünü değil, koğuşun büyüsünü de büküp şekillendiriyordu. Tepki vermekte yavaş davrandı ama sonra koğuş yavaşça Riddle'ın gitti. Büküldü ve seğirdi, şimdi daha da düşük bir tonda mırıldanıyordu. Riddle asasının ucunu doğrudan koğuşun üzerine koydu. Kasten yavaş bir hareketle asasını aşağı indirdi.
Sirius koğuşun çöktüğünü hissettiğinde hayretler kalmaktan kendini alamadı. Kısa süre sonra koğuşta geçebilecekleri kadar büyük bir açıklık oluştu.
Riddle çoktan içeri girmişti. Sirius anında açıklığın tekrar kapandığını hissetti. Hemen harekete geçti. Sirius Lupin'i kolundan yakaladı ve arkadaşını da yanına çekerek koğuşu geçti. Ağır büyü yer yer giysilerini ve tenlerini yakmayı başarmıştı. Riddle onları beklemeden kaleye doğru yoluna devam etmişti bile.

"İyi olduğumuzdan emin olması ne hoş," dedi Lupin, sesinden sert bir alaycılık damlıyordu.

Sirius Riddle'ın sırtına nefret dolu bir bakış fırlattı. "O bir pislik. Ne bekliyordun ki?"

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Bununla neyi başardığınızı sanıyorsunuz?"

Başını kaldırmaya çalışırken Hermione'nin bütün vücudu acıdı. Gözlerini kırpıştırarak açtı, birinin üzeri kanla kaplanmıştı. Umbridge geri dönmüştü. Kadın küçük hücrede durdu ve Hermione'ye baktı.

Hermione. Yüzündeki gülümsemenin tatlı olması gerekiyordu ama köpekbalığı gibi görünmekten başka bir şey değildi.

"Yeterince içtin mi?" Umbridge sakarca sordu.

Hermione'nin işkencecisi olarak tanıdığı adam onun yanında duruyordu. Umbridge asi bir kız öğrenciyi azarlar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Bunun anlamsız olduğunu göremiyor musun?" dedi kadın üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Neden bunu kendin için bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Hermione'nin başı taş zemine düştü. Kuru kuru yutkundu. Çatlamış dudaklarını bir sırıtış büktü ve çığlık atmaktan sesi kısılmış ve pürüzlü bir şekilde cevap verdi,

"Bu gerçekten anlamsız. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece öldür beni."

Umbridge kız gibi bir kahkaha attı. "Seni öldürmek mi? Hayır, hayır, küçük Mudblood. Seni ölmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Adama eliyle işaret etti. Adam Hermione'nin yüzükoyun yatan bedenine yaklaştı, onu kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. Hermione'nin nefesi kesildi. Kısa bir süre sonra acı tüm vücuduna yayılırken gözleri karardı. Adam Hermione'yi acımasızca metal sandalyeye itti. Hermione ağır ağır nefes aldı, omuzları öne doğru kamburlaştı. Umbridge onun karşısındaki sandalyeye oturdu, aralarında metal bir masa vardı.

"Seninle zaten çok zaman harcadım," dedi Umbridge, yüzünde hâlâ o hastalıklı tatlı gülümseme vardı. "Bundan yorulmaya başladım." Üniformalı adama döndü. "Sen de bundan sıkıldın mı?"

"Evet, hanımefendi," diye kibarca cevap verdi.

Umbridge memnuniyetle başını salladı ve bakışları tekrar Hermione'ye döndü. "Üç saatten biraz fazla bir süre sonra Bakan'la önemli bir toplantım var. Ona iyi haberler vermek istiyorum," diye açıkladı Umbridge nazik bir sesle. "Biliyor musun? O üç saati *sana* vereceğim, küçük

Mudblood. Sirius Black'in nerede olduğunu söylemek için üç saatin var. Eğer söylersen, merhametli davranıp ölmene izin vereceğim." Umbridge'in gülümsemesi keskinleşerek bir sırıtışa dönüştü. Sonra daha da yaklaştı ve Hermione'yi bıçak gibi kesen bir sesle, "Eğer sessizliğini korumaya karar verirsen, bu kibar beyefendiye yüzünü yaktırırım, böylece kimse seni tanıyamaz. Sonra da dilini kestirir, kulaklarını ve gözlerini bıçaklatırım." Hermione Umbridge'in gözlerindeki sadist parıltıya bakarken kaskatı kesildi, kadın devam etti, "Bunu yaptıktan sonra seni bulabildiğim en ucuz geneleve satacağım ve oradan bir daha asla çıkamayacağından emin olacağım." Umbridge fısıltıyla ekledi, "Ama merak etme. Sana göz kulak olacağım. Uzun, çok uzun bir yaşam sürmeni sağlayacağım."

Umbridge birdenbire tekrar arkasına yaslandı. Hermione korkudan taş kesilmiş bir halde sandalyesine oturdu ve iri gözlerle kadına baktı. Panik zihnini bulandırdı ve elleri sıkı yumruklar haline geldi. Umbridge bir kez daha o tatlı gülümsemesini takındı. Ellerini çırptı, yüzünde mutlu bir ifade vardı,

"Güzel. Şimdi bu konu açıklığa kavuştu." Üniformalı adama bir bakış fırlattı. "Bakanla yapacağım toplantıya hazırlanmam gerekiyor. Ama üç saat içinde döneceğim."

Adam başını salladı, yüzünde her zamanki gibi boş bir maske vardı. Umbridge sandalyesinden kalktı ve pembe bluzunu düzeltti. Sonra gitmek için arkasını döndü. Kapıya varmadan Hermione'nin kırık sesi onu durdurdu,

"Bekle."

Umbridge arkasını döndü, dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirmişti bile. "Evet?"

Hermione kadına baktı. Doğru düzgün düşünemiyordu. Korku göğsünü acımasızca sarmış, Hermione'nin zar zor nefes almasını kadar daraltmıştı.

"I..."

"Ne oldu canım?" Umbridge masumca sordu.

Hermione gözlerini sıkıca kapattı. *Söyle ona!* Bir ses ona bağırdı. *Sadece söyle ona!* Bütün bunlar sona erecekti. Acı yok olacaktı. Hermione gözlerini açtı ve metal masanın üzerindeki ellerine baktı. Kirliydiler, kanla kaplanmışlardı ve bazı tırnakları sökülmüştü. Gözyaşları aktı ve yanaklarından aşağı süzüldü. Bu umutsuz bir durumdu.

Hermione dişlerini sıktı. Korku hâlâ oradaydı, keskin ve acımasız. Elleri yumruk oldu ve kollarına acı yayıldı.
Hermione korkusunu bir kenara bıraktı. Gözleri alev alev yanıyor ve tükürürken dişleri öfkeli bir hırıltıyla ortaya çıkıyordu,

"Sana asla bir şey söylemeyeceğim!"

Bunun üzerine Hermione kolunu kaldırdı, iki parmağını uzattı ve havaya doğru savurdu. Çaresizlik, korku ve öfke, büyüsünü besleyen vahşi karışımdı. Kaba bir büyüye dönüştü ve Umbridge'e doğru hızla ilerledi. Kadın kendini savunamayacak kadar şaşırmıştı. Hermione'nin büyüsü ona çarptı ve onu arkasındaki duvara fırlattı. Umbridge'in yüzünde derin bir kesik belirdi ve kadın acı içinde inledi. Kan derisinden aşağı aktı ve pembe ile keskin bir kırmızı kontrast oluşturarak bluzunun içine .

Üniformalı adam anında tepki verdi. Asasını çekti ve Hermione'ye doğru salladı. Bir şeyin ona acımasızca çarptığını hissedebiliyordu. Savrulurken bir çığlık attı. Taş zemine sertçe çarptı ve acı tüm vücuduna yayıldı. Hermione güçsüzce orada yatıyordu. Hiç hareket edemiyordu, büyüsü tükenmiş ve vücudu parçalanmıştı. Cam gibi gözlerle yukarı baktı.
Üniformalı adamı gördü
Umbridge'in kalkmasına yardım etmek için acele ediyordu. Umbridge ona nefretle bakarken, bir eli yüzünü tutuyordu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Hermione'nin görüşü bulanıklaştı.

"Kararını verdin," diye tısladı Umbridge zehirli bir sesle.

Üniformalı adam onu hücreden çıkarırken destek oldu. Metal kapı kapandı ve kilitlendi. Hermione'nin görüşü karardı ve

Sonunda bayıldı.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Azkaban bir labirent gibi tasarlanmıştı. Her karanlık koridor aynı görünüyordu. Her yerde, yoldan geçenleri aynı metal kapılar karşılıyordu, Aynı kilitler yolu kapatmıştı. Sirius burada kilitli kaldığı yıllar boyunca nasıl hayatta kaldığını bilmiyordu. Çömelerek karanlık ve soğuk bir koridordan daha geçti. Lupin arkadan gelirken Riddle hemen arkasındaydı.

Riddle'ın buzsesi bir kez daha, "Alt katlara inmeliyiz," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye cevap verdi Sirius sertçe. "Deniyorum, tamam mı?"

Gerçekten de öyleydi. Yine de sorun tüm muhafızlardan kaçmaktı. gizlenme tılsımları dönüyordu ama Sirius bunun yeterli olmadığını biliyordu. Sırtını soğuk duvara dayadı ve bir sonraki köşeye baktı. Birkaç metre ileriden bir muhafız geçerken adımları yankılandı. Riddle'ın buz mavisi gözleri adamı takip etti.

"Ondan kolayca kurtulabilirim," diye önerdi rahatsız edici derecede sakin

bir ses tonuyla. Sirius başını salladı ve fısıltıyla, "Hayır, biri fark eder,"

diye karşılık verdi.

Riddle'ın öldürme isteği en hafif tabirle iğrençti. Sirius bunu düşünmemeye çalıştı. Muhafız geçip gitmişti ve onlar da devam ettiler. Sadece birkaç metre sonra merdivenlere açılan bir kapıdan geçtiler. Sirius aşağıya baktı. Azkaban'ın inmek kesinlikle kötü bir fikirdi. Lupin onun düşüncesini paylaşıyor gibiydi. Kurt adam nefesinin altında Riddle'a sordu,

"Hermione'nin alt katlarda olduğundan emin misin?"

Riddle Azkaban'ın kasvetli atmosferinden hiç etkilenmemişti ve başını akıllıca eğdi. Lupin Sirius'a anlamlı bir bakış gönderdi ve hafifçe başını salladı. Sirius bir kez daha liderliği ele aldı ve

yavaşça merdivenlerden aşağı indiler. Diri diri gömülüyormuş gibi hissediyordu. Derinlere indikçe hava daha da soğudu. Panik Sirius'un göğsünü daralttı ve boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalışarak kalın kalın yutkundu.

Merdivenler onları başka bir kata çıkardı. Aynı karanlık koridorlar onları karşıladı. Sirius yine önden gitti ve koridorda gizlice ilerledi. Riddle da onu takip etti. Büyücünün soğuk gözleri etrafta Sirius'un göremediği bir şey arıyordu. Bir koridoru daha geçmişlerdi ki Sirius aniden soğuk bir duvarın kendisine çarptığını hissetti. Nefesini kesmişti. Gözleri irileşti ve içine bir korku . Koridorun aşağısında karanlık bir kütle vardı. Karanlık, canlı bir varlık gibi hareket ederek etrafta dolaşıyor gibiydi.
Ruh Emiciler. Koridor onlarla doluydu. Hiç bu kadar çok görmemişti. Sirius'un parmakları asasının etrafında gergin bir şekilde sıkıştı.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldadı diğerlerine, ses tonunu panik kaplamıştı.

Artık çok geçti. Karanlık bir gölge kütleden kurtuldu ve onlara doğru süzüldü. Sirius'un kalbi, sıcaklığın büyük ölçüde düştüğünü hissedince durdu. Riddle aniden yanından geçerken kaskatı kesildi. Sirius, Ruh Emici'*ye doğru* yürüyen karanlık büyücüye şaşkınlıkla baktı.

"Ne...?" Lupin nefesinin altında tısladı.

Riddle koridorun ortasında öylece duruyordu. Ruh Emici ona ulaşmış ve tam önünde, dokunacak kadar yakınında duruyordu. Sirius büyücünün ayakta kalmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ruh Emici daha da yaklaştı. Sirius birkaç metre ötedeki koridor duvarına yaslandığı yerden bile Ruh Emici'den gelen emme sesini duyabiliyordu. Riddle irkilmedi bile. Onun yerine boş gözleri Ruh Emici'nin üzerinde gezindi, gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. Bir an için Ruh Emici kıpırdamadı ve Sirius onun her an Riddle'ın ruhunu emmeye başlayacağına ikna oldu. Sirius bu dikkat dağıtıcı şeyi aceleyle uzaklaşmak için kullanmayı planlamıştı bile. Sonra Ruh Emici aniden

uzaklaştı. Sanki onu her yönden gözlemlemek istiyormuş gibi Riddle'ın etrafında bir kez döndü. Sonra karanlık büyücüye olan ilgisini kaybetti ve diğer Ruh Emicilere doğru süzüldü. Sirius uzun bir aldı. Ama rahatlaması kısa sürdü.

"Dur! Kimsin sen?" diye bir ses aniden koridorda yankılandı.

Lupin nefesinin altından renkli bir küfür savurdu ve Sirius da ona katılma eğilimindeydi. Kafasını çevirdi. Muhafızlardan biri onlara doğru yürüyordu. Sirius dişlerini sıktı. Ruh Emicilere fazla odaklanmışlardı. Lupin muhafıza bir lanet savurdu. Adam önünden ve lanet zararsızca koridor duvarına çarptı. Muhafız cüppesinden küçük mavi bir kristal çıkardı. Sirius adama bir lanet daha gönderdi ama artık çok geçti. Muhafız kristali . Etraflarındaki ışıklar titredi. Sonra kaledeki herkesi uyaran bir alarm yüksek sesle başladı.

"Lanet olsun!" Lupin öfkeyle tısladı.

Sirius yere çömeldiği yerden ayağa fırladı. Riddle yeniden onlara katıldı.

"Bu taraftan," diye tısladı onlara öfkeyle.

Onları doğruca Ruh Emici yığınına doğru götürdü. Sirius onu bu çılgın karanlık büyücüyü takip etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen çaresizlik onu parçalıyordu. Onlara ulaştıklarında Ruh Emiciler dağıldılar ve rahatsız edilmeden geçmelerine izin verdiler. Sirius'un bunu düşünecek zamanı yoktu. Koridorda hızla ilerlediler ve bir sonraki köşede. Alarm hâlâ yüksek sesle çalıyordu ve Sirius adrenalinin vücudunda hızla yükseldiğini hissedebiliyordu. Aniden bir lanetin hemen yanındaki duvara çarpmasıyla nefesi kesildi. Üzerlerine taş yağdı. Lupin hemen tepki verdi ve üzerlerine bir kalkan ördü. Başka bir lanet acımasızca ona çarptı ve onu devirdi.

"Kahretsin!" Sirius küfretti.

Lupin'i kolundan tutarak duvarları güçlendiren taş desteklerden birinin arkasına çekti. daha fazla lanet yağdı, şimdi de taş desteklere çarpıyordu. Sirius başını çıkarıp koridora bakmaya cesaret etti. Neredeyse, bir lanet onu tam boynundan kaydırıyordu. Geri çekildi.

"Muhafızlar," dedi Lupin'e nefes nefese. "Bir ton."

Lupin kendini duvara yaslarken nefesinin altından, "Buradan çıkmamız gerek," tısladı.

Destek saldırı altında parçalanmaya başlamıştı bile. Riddle, taşa çarpan lanetlerin gürültüsü arasında kendini kaybetti,

"Bir seviye daha aşağı inmemiz gerekiyor."

Sirius ona homurdandı, "Şanslıyız ki bu dönemde aşağı inmiyoruz."

Lupin çoktan asasını savurmuş, muhafızların üzerine lanetler

yağdırıyordu.
yön. Sirius da ona katıldı. Yaptığı lanetlerden birinin bir muhafıza isabet ettiğini görünce acımasızca gülümsedi. Adam acı içinde kolunu kavradı ve asası elinden düştü. Yaralı muhafızın yerini anında iki yeni muhafız aldı. Karşı saldırı ona doğru savrulurken Sirius siper almak zorunda kaldı. Dişlerini sıktı. Çok kalabalıklardı. Çok fazlaydılar.

" et!"

Lupin'in uyarısı bir saniye kadar geç gelmişti. Sirius bir lanetin onu kesmesiyle acı içinde soludu. Elini yan tarafına götürdüğünde kana bulanmış olduğunu gördü. Bu kez koridorun diğer tarafından saldıran daha fazla muhafız gördüğünde panik onu ele geçirme tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Etrafları sarılmıştı. Lupin asasını döndürerek güçlü bir kalkan oluşturdu.

"Bizi tıka basa doldurdular," diye hırladı kurt adam.

Sirius bir elini böğrüne bastırdı, parmaklarının arasından sızan kanın iğrenç hissini görmezden geldi. Diğer eli hâlâ asasını sıkıca tutuyordu. Muhafızlar şimdi iki taraftan da saldırıyordu ve ortada sıkışıp kalmışlardı. Sirius öfkeli bir hırıltıyla dişlerini göstererek asasını salladı ve tekrar saldırdı.

Adamlar hâlâ saldırıyordu. Tom, Sirius Black ve kurt adamın lanetlere karşılık vermesini izledi. Black asasını iyi çalışılmış bir şekilde sallıyor, bu hareket güçlü lanetlerle sonuçlanıyordu. Yine de saldırıları boşunaydı. Çok fazla muhafız vardı. Bu bir zaman meselesiydi. Black ve Lupin yorulacaktı. Kaybedeceklerdi. Tom'un parmakları soluk asasını nazikçe tuttu, ahşabın yüzeyi dokunuşunun altında pürüzsüzdü. Muhafızlar hâlâ saldırıyordu. Tom'un içinde kaynayan bir öfke vardı, fokur fokur kaynıyor ve önüne çıkan her şeyi yakıyordu. Bunun için zamanı yoktu. Büyüye ulaşması gerekiyordu. Kafasındaki bu kafa karıştırıcı sisten kurtulması gerekiyordu. Yapması gereken...

Tom derin bir nefes aldı. Hâlâ ondan uzaklaşan parçalar vardı. Şimdi bile. Ondan koptu. Ve büyüye *ihtiyacı vardı*. Düşünemiyordu. Tom, Siyah'a ve kurt adama baktı. *İşe yaramaz*. Dişlerini sıktı. Neden onların görevine katılmasına izin vermişti? Hatırlayamıyordu. Bir planı var mıydı ki? Tom'un bakışları tekrar muhafızlara kaydı. Black ve Lupin tarafından zar zor engellenerek ona doğru akın ediyorlardı. Onun yoluna çıkmaya nasıl cüret ederler?
Nasıl... buna cüret ederler? Tom'un asası parmaklarından kaydı ve iki eli de kendi saçlarına dolandı. Yere yığıldı, dizleri taşa çarptı ve saçlarını çekiştirdi. Yapamazdı... Büyüye ihtiyacı vardı. Hiçlik onu yakalayacaktı. Bunu kırmak için büyüye ihtiyacı vardı. Yoksa yok olacaktı.

Tom gözlerini açtı ve solgun asasına baktı. Taş zeminde durmuş, onu çağırıyordu. Parmakları yavaşça saçlarını bıraktı. Onu kim durdurabilirdi ki? *O* mu? Tom asasına uzandı. Parmakları sevgiyle asanın etrafına dolandı ve sihri tahta parçasına aktı. Tom hâlâ elindeki asaya bakıyordu ve dudaklarının yukarı doğru kıvrılıp sırıttığını hissetti. Gerçekten de Tom'a karşı koyabileceklerini düşünüyorlar mıydı?

Onu durdurmak mı? Ondan soğuk bir kahkaha yükseldi. Her nasılsa Black bunu duymuş olmalıydı, çünkü kaşlarını çatarak ona bir bakış attı. Tom adama aldırış etmedi. Düşünceleri tek bir arzuyla yanıp tutuşuyordu ve artık kendini tutmayacaktı.

Ondan parçalar kopabilirdi ama Tom'un büyüsü her zamanki gibi güçlüydü. Her zaman oradaydı. Şimdi zihni Hiçliğin içine düşerken, sonunda onu, büyüsünü gördü. Onu evcilleştirmişti. Çok uzun zaman önce onu kilitlemişti. Önce psikiyatri kliniği, sonra da Hogwarts onu saklamasını istemişti. Kimse görmesin, kimse bilmesin diye büyüsü kırpılmıştı.

Tom'un parmakları asasını sıkıca kavradı ve yerden kalktı. Büyü onun tüm sihrine ihtiyaç duyacaktı. Kendini tutmasına gerek yoktu. Artık büyüsünün gerçek doğasını gizlemesine gerek yoktu. Sırıtış hâlâ Tom'un dudaklarında asılı duruyordu. Sonunda, büyüsünü kontrol altında tutmak için diktiği tüm kilit ve bariyerler düştü. Derisinin üzerinde kabarıyor, havayı çalkalıyordu. Tom bunca yıldan sonra nihayet büyüsünü serbest bırakabildiği için kendinden geçmiş hissediyordu. Mutluluktu bu.

Özellikle acımasız bir lanet duvara çarparak Sirius'un her tarafına taş parçaları gönderdi. Siperleri çoktan gitmiş, bir toz yığınına dönüşmüştü. Adrenalinin etkisiyle Sirius'un kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Asası, içinden geçen tüm lanetler yüzünden ısınmaya başlamıştı bile. Bir saldırıyı savuşturmak için kalkanını kaldırdı. Hızla kendi lanetini ateşledi. Muhafızlardan birini vurmayı başardı ama onlar hâlâ saldırmaya devam ediyordu.

Sirius Riddle'a doğru baktı. Sirius'tan sadece birkaç adım ötede, yere çömelmişti. Riddle'ın yüzündeki ürkütücü gülümsemeyi fark edince kaşları çatıldı. Neden yardım etmiyordu? Sirius'un içinden öfke fışkırdı. Riddle sadece seyredecek miydi? Elbette, Slytherin Hermione için önemli bir şeyi riske atmazdı. Sirius yenilenmiş bir güçle muhafızlara daha fazla lanet savurdu. Bir adamı göğsünden vururken yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. Yine de midesinin çukurunda oluşan panik yumağı azalmadı. Sayıları zaten çok fazla olan muhafızların sayısı giderek artıyordu.

Sirius, Lupin'le sırt sırta durdu. O olduğuna sevinmişti. Kurt adam şiddetle saldırdı. Yine de Sirius bunun nafile olduğunu görebiliyordu. Çok fazla muhafız vardı.

Sirius aniden güçlü bir büyü dalgasına kapıldı. Onu taş duvarın içine itti. Kafasını çevirdi. Gözlerini kocaman açtığında büyünün Riddle'dan geldiğini fark etti. Karanlık büyücü çömeldiği yerden ayağa kalkmıştı. Az önceki sırıtışı hâlâ dudaklarını büküyordu. Sirius karanlık büyücünün güçlü büyüsünün etrafını sardığını hissedince endişeyle yutkundu. Bu büyü Sirius'a acı vermeye başlamıştı ve ağzında kan ve kükürdü hatırlatan garip bir tat bırakmıştı. Sirius şaşkın bir sessizlik içinde, Riddle'ın normalde mavi olan gözlerinin kor gibi kırmızıya dönüşmesini ve ona şeytani bir görünüm vermesini izledi.

"Ne oluyor lan?" Lupin'in hırıltılı sesini duydu.

Bir an için Riddle'ın büyüsü tüm koridora yayıldı ve koridoru doldurdu. Bir anlık şoktan sonra muhafızlar akıllarını başlarına toplayıp tekrar saldırdılar. Riddle hiç umursamıyor gibiydi. Kalkanını kaldırmaya bile çalışmadı. Lanetler üzerine yağıyordu ama havadaki kalın büyüsü onları emiyor gibiydi. Riddle muhafızlara aldırmadan merdivenin kapısına doğru ilerledi. Muhafızlar şimdi saldırılarını Riddle'a odaklamışlardı ama lanetlerin hiçbiri ona ulaşamadı. Sirius bu mesafeden bile Riddle'ın kara büyüsünün asasına doğru aktığını hissedebiliyordu. Riddle asasını kaldırırken Sirius neredeyse ağzını açacak ve muhafızlara bir uyarıda bulunacaktı. Asasını salladı ve lanetinin ardındaki büyük güçte hiçbir parıltı yoktu. Bu gerçek bir lanet bile değildi, sadece katılaşmış bir Kara Büyü'ydü. Bir bıçak gibi havayı yardı. Muhafızlara onları uçurdu, her yere kan sıçradı. Muhafızlardan biri kalkanını kaldırdı ama anında kırıldı. Riddle'ın büyüsü vücudunu kesip sol kolunu ve gövdesinin yarısını vücudunun geri kalanından düzgünce ayırırken adamın yüzünde bir şok ifadesi vardı. Muhafız daha bedeni yere düşmeden ölmüştü.
Riddle kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Muhafızlardan biri yaklaşmayı başardı ve saldırdı. Riddle ona dönmedi. Sanki sonradan aklına gelmiş gibi, asasını tembelce adama doğru salladı. Muhafız

gerildi, asası parmaklarının arasından kaydı, gözleri irileşti. Sonra ağzı açıldı ve içinden kan donduran bir çığlık koptu. Derisi kıpkırmızı kesildi ve birden her yerinde kabarcıklar belirdi. Süreç devam ederken ve adamın derisi *erirken* Sirius kuru bir şekilde yutkundu. Deri erimiş balmumu gibi vücuttan damlarken korkunç çığlıklar devam etti. Sirius altındaki kırmızı kas dokusunu görünce midesi bulandı. Adam artık seğiren, çığlık atan bir anatomi modeline dönüşmüş, yerde acı içinde kıvranıyordu. Sirius'un boğazında safra birikti. Riddle adamın korkunç ölümüne aldırış etmeden devam etti. Sirius, Riddle'ın dudaklarında beliren gülümsemeyi fark edince ürperdi. Yine soluk asası havada dans etti ve daha fazla muhafız bir daha kalkmamak üzere yere düştü. Sirius'a göre acımasız büyücü, tırpanını kullanan ölümün ta kendisi gibi görünüyordu. Korkunç ve garip bir şekilde büyüleyici. Riddle'ın büyüsü onu kesip gövdesini parçaladığında bir başka muhafız da korkunç bir sonla karşılaştı. Kanı yerdeki diğerlerine katıldı. Riddle yere düşmüş cesetlerin üzerinden zarifçe geçti, kan ayakkabılarına yapışmıştı. Sirius bu büyücü, bu canavar karşısında dehşete düşmüştü.
hâlâ gözlerini ondan alamıyordu. adamları acımasızca öldürürken Riddle'ın yüzünü süsleyenin kötü niyetli bir sırıtma olmadığını fark etti. Bu açık bir gülümsemeydi, bir şekilde mutluydu. Riddle mutlu görünüyordu.

Merdivene açılan kapıya ulaştığında, kapının metali sanki büyük bir güçle çarpılmış gibi dışa doğru eğildi. Riddle'ın içeri adım atması için tam zamanında menteşelerinden söküldü. Büyücü merdivenin içinde kayboldu.

"Sirius!" diye hayrete düşmüş halinden sıyrıldı.

Sirius arkasını döndüğünde Lupin'in sarı gözleriyle karşılaştı. Kurt adam onu kolundan tutup hafifçe salladı.

"Geri çekilmemiz gerek," diye bağırdı adam.

Sirius kendini yeniden kontrol altına almaya çalışarak başını salladı. "Ama Hermione hâlâ burada."

Lupin dişlerini sıktı. Riddle'ın arkasında bıraktığı kan gölüne rağmen, koridora daha fazla muhafız doluşmuştu.

"Onları asla geçemeyiz," diye yanıtladı Lupin, sesi kontrollüydü ve ilerleyen muhafızları işaret etti. "Çok kalabalıklar."

Sirius onlara baktı. Yanı hâlâ acıyla zonkluyordu ve güçlükle ayakta durabiliyordu. "Bize *ihtiyacı var*," dedi Lupin'e, ses tonundan çaresizlik sızıyordu.

"Biliyorum," diye hırladı Lupin, öfkeyle muhafızlara bakarak. "..."

Sirius, Lupin'in parmaklarının kolunu acıyla sıktığını hissetti. Kurt adamdan vahşi bir hırıltı yükseldi. Sonra bakışları Sirius'a kaydı ve artık parmakları titriyordu.

"Ona yardım edemeyiz," diye tısladı Lupin dişlerini sıkarak. "Eğer denersek, ölürüz. Geri çekilmek zorundayız."

Sirius gözlerinin yandığını hissetti ve kendisine dik dik bakan gerçeği görmezden gelmeye çalışarak başını salladı. Lupin muhafızlara bakarken keskin dişlerini öfkeli bir hırıltıya dönüştürmüştü ama Sirius onun gözlerine kazınmış acıyı da görebiliyordu. Lupin haklıydı. Kahretsin, Lupin haklıydı. Sirius öfkeli bir hırıltı çıkardı. Buradan canlı çıkabilirlerse şanslıydılar.
Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sirius ani bir kararla, "Geri

çekiliyoruz," dedi.

Kurt adam başını salladı ve Sirius diğerinin gözlerindeki acıyı görebiliyordu.

"Belki Riddle onu bulabilir," diye tısladı Lupin dişlerini sıkarak.

"Sadece umut edebiliriz," diye mırıldandı Sirius nefesinin altından.

Koridorda geri çekilirken kanayan tarafını tuttu. Muhafızların küfürleri onları takip ediyordu.

†

Tom'un büyüsü etrafında çatırdıyordu. Her yerdeydi. Sihir *oydu*. Heyecan vericiydi. Vahşi bir gülümseme dudaklarını büktü. Orada

daha fazla muhafız onu durdurmaya çalışıyordu. Tom'un büyüsü onları parçaladı. Etlerinin ve kemiklerinin gücü altında kırıldığını hissedebiliyordu. Acılarını en tatlı şarapmış gibi içti. Adamlardan birinin gözlerindeki dehşeti gördü. Tom'un dudaklarından soğuk bir kahkaha döküldü. Çok tatlı. Asasını salladı ve adam acıya dönüştü. Kanı yere sıçradı ve Tom'un pelerinine yapıştı.

Büyü yakındı. Bunu söyleyebilirdi. Buradaydı. Heyecan Tom'un içine doldu. Asası yine havayı yararak geçti ve daha fazla adam düştü. Hiçlik... Hiçlik yakında ona işkence etmeyi bırakacaktı. Cesetlerin üzerinden geçti. Hâlâ sıcaktılar ve Tom çizmelerinin altındaki kanlarının yapışkan hissinden keyif alıyordu.

Başka bir koridor, daha fazla kan ve sonra ona ulaştı. Diğerlerine benzeyen metal bir kapı. Tom içinse davetkâr bir sihirle parlıyordu. Tom'un kendi büyüsü onu sımsıkı sarmış, aniden tedirgin olmuştu. Büyü'nün büyüsü çatlaklardan sızdı ve onu daha yakına çağırdı. Tom kapının önünde durdu. Birden bu kadar gergin hissetmesi çok saçmaydı. Kalbinin göğsünde inanılmaz bir hızla attığını hissedebiliyordu. Hermione muhtemelen ona gülecek ve bir kalbi bile olmadığı konusunda ısrar edecekti.

Hermione. *Kimdi...?* Tom kaşlarını çattı. Onun güçlü büyüsü. Evet, burada olmasının nedeni buydu. Tom kapıyı açmak için elini çekingen bir şekilde kaldırdı. Kendini hasta hissediyordu. Başı dönüyordu. Ama boşluk biraz geri çekilmişti. Hiçlik onu yavaşça serbest bıraktı. Yeniden doğru düşünebiliyordu. Bunun nedeni... *Hermione*'nin o kapının hemen arkasında olması mıydı?
Tom yutkundu, çünkü gerginliği geri . O büyüyü, o kişiyi, Hermione'yi bulması gerekiyordu.

Tom kapıyı metal kapı usulca gıcırdadı. Ses ilk kez Hiçlik tarafından boğulmamış, net çıkmıştı. Bu hoşuna gitmişti. Hermione'nin işi olmalı. Tom odaya girdiğinde midesi düğümlendi. Burası bir oda değildi. Bir hücreydi. Steril beyaz duvarlar ve paslanmaz çelik. Parlak. Bundan nefret ediyordu. Yapay bir ışık her şeyi sert bir şekilde aydınlatıyor, karanlığa yer bırakmıyordu. Tom isteksizce beyaz odaya adım . Havada ağır bir şey asılı duruyordu. Metalik bir şey. Kan. Bu onu gerginleştirdi.

Bu kez Tom her şeyi açıkça görebiliyordu çünkü Büyü'nün, Hermione'nin yakınlığı Hiçlik'i uzaklaştırmıştı. Bulanık görüş yok. Şimdilik yok. Sadece ışık, rahatlatıcı bir berraklık, koku ve dokunma. Tom böyle bir berraklığa alışık olmadığı için gözlerini kırpıştırdı. Vücudu tekrar çalıştığı için minnettardı. Bunu kalıcı kılmak için Sp- Hermione'nin bir büyü *olmadığını* bulması gerekiyordu. Tom titrek bir elini yüzünde gezdirdi. Konsantre olması gerekiyordu. Tekrar dalıp gidemezdi.

Hücrenin bir köşesinde, tüm steril temizliğin içinde yabancı bir nesne gibi, Tom bir ceset gördü. Orada biri yatıyordu. Hızla o kişinin yanına koştu. Kıpırdamadan durdu ve ona baktı. Kadın hareketsiz yatıyordu, başı yana dönüktü ve yüzü kıvırcık saçlarının ardına gizlenmişti. Tom kıvırcık saçları tanıyınca zorlukla nefes alabildi. Bu *oydu*. Gerçekten oydu. Onu bulmuştu.
bir rahatlama kapladı ama aynı zamanda korku da. Korku çünkü kız hiç hareket etmiyordu.

Tom yavaşça onun yanına çömeldi. Vücudunda yırtık pırtık gri bir kombinezon vardı. Neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu. İnce, uzun bacaklarının soluk teni açıktaydı ve Tom tenini kirleten kanı görünce dişlerini sıktı. Bacaklarını ve kollarını kaplayan kesikler ve mor lekeler teninin solgunluğuyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Tom'un içinde öfke kaynıyordu. Uzun zamandır hiçbir şey hissetmemişti.
Şimdi endişe ve doymak bilmez bir öfke onu neredeyse boğuyordu. Kadının yanına çömeldi ve bir elini kaldırarak kadının yüzündeki kıvırcık saçları nazikçe sildi.

Hermione.

Ne kadar aptalmış. Onun bir büyü olduğunu mu düşünmüştü? Bir büyü mü? O çok daha fazlasıydı. Tom'un gözleri açgözlülükle onun yüz hatlarında geziniyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içine çekiyordu. Keşke güzel yüzü koyu renkli çürükler ve kanla bozulmamış olsaydı. Çok fazla kan.
Bir başka acı verici endişe darbesi onu sertçe vurdu. Eli kızın boynunda gezinirken nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Parmakları yumuşak teninin üzerinde nazikçe gezindi. Sonra hissedebildi. Parmaklarının ucunda sabit bir nabız atışı vardı.

Tom'un soluğu kesildi. Hermione yaralanmıştı ama hâlâ yaşıyordu. Onun baygın bedenini dikkatle kollarının arasına aldı. Sonra onu kaldırdı. Hermione hâlâ uyanmamıştı. Başı Tom'un göğsüne düştü ve orada dinlendi. Tom onu kendine daha da sıkı bastırdı. Şimdi ona dokunduğunda, Hiçlik onu tamamen serbest bıraktı. Sanki bir lanet bozulmuş gibi, düşünceleri artık bulanık değildi. Acı gitmişti. Dağılmayı ve yer değiştirmeyi bıraktı. Tom başını Hermione'ye doğru eğdi ve yüzünü onun kıvırcık saçlarına gömdü. Teni yumuşacıktı ve harika kokuyordu.

"Hermione," diye keyifle iç geçirdi.

Büyüsünün ikisini de sarmasına izin verdi. Sonra asasını döndürdü. Azkaban'ın koğuşları yüksek sesle çatırdarken, Tom onları yarıp geçerek uzaklaştı.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

' Bir zamanlar şimdi olduğu gibi adil olsaydı,

Ve Yaradan'a karşı alnını kaldırsaydı, Ondan

tüm sıkıntılar gelebilirdi. O, bana ne büyük bir

mucize gibi göründü,

Kafasında üç yüz gördüğümde!'

- Dante Alighieri

(* 1265 † 1321)

Bölüm Kırk Bir: Beni Sıkı Tuttun

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

A/N: Sürpriz! Geri döneceğimi düşünmemiştiniz, değil mi? Ne oldu bilmiyorum. Buna artık ara vermek bile demezdim. Özür dilerim çocuklar. Yeryüzünden kayboldum... en azından Tomione kısmını. Yeni bir işe girdim, başka bir şehre taşındım ve tüm bu heyecan. Fanfic yazmayı bıraktım. Bu üzücü, çünkü harika bir hobi.

Hala bu kurguyu okumak isteyen var mı bilmiyorum ama bitirmek istediğimden eminim. Bir süre arka plana düşmüş olsa bile, onu asla gerçekten unutmadım. Peki ne oldu biliyor musunuz? Birkaç hafta önce yeniden yazmaya başladım. Çılgınca, biliyorum.

Hala Hermione ve Tom'a ne olduğunu öğrenmek isteyenlere 41. bölümü veriyorum. Bu sefer, 42. bölümü aniden bırakmak için yıllarca ortadan kaybolmayacağıma dair size söz verebilirim. Neden bana inanıyorsunuz diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Çünkü bir sonraki bölümü çoktan yazdım. 42. Bölüm aynı zamanda bu kurgunun son bölümü olacak. Yani, bu kurgunun gerçekten bittiğini göreceğiz. Kimin aklına gelirdi ki?

Şimdiye kadar bu kurguyu inceleyen ya da bana bu konuda mesaj atan herkese teşekkür etmek istiyorum. Uzun zamandır size cevap veremedim ve bunun için özür dilerim. Önce istedim ama sonra o kadar çok zaman geçti ki cevap veremeyecek kadar utandım. Yani bu yolla:

Sizler harikasınız! Çok teşekkür ederim!

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Bölüm Kırk Bir: Beni Sıkı Tuttun

"Ya öldüyse?"

Sirius sorusunun ardından gelen hamile duraklamasından nefret ediyordu. Gözlerinin ucuyla Lupin'i izledi. Kurt adam rahatça masalardan birine yaslanmış, sarı gözlerini Sirius'a dikmişti. Lupin'i okumak bazen sinir bozucu derecede zor olabiliyordu. Sonunda kurt adam çakıllı sesiyle konuştu,

"Ona ne olduğunu henüz bilmiyoruz."

Bu cevapsızlık Sirius'un içine bir öfke dalgası gönderdi. En azından Azkaban'dan elleri boş döndüklerinden beri içinde acımasızca büyüyen karanlık, boş noktayı maskelemeye yarıyordu. Sirius öfkeyle tükürdü,

"Bu benim hatam. Ondan bunu istememeliydim."

Lupin sinir bozucu derecede sakin bir ses tonuyla, "Kesin şunu," dedi. "Sirius, bunun kimseye bir yararı yok."

Sirius yüzündeki hırıltıyla tısladı, "*Öyle* ama. Onu bu pisliğin içine ben sürükledim."

Öfkesi alevlenerek pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Siyah üniformalar giymiş bir kurtadam ekibi koşarak geçiyordu. Muhtemelen bir eğitim seansına gidiyorlardı. Sirius pencerenin pervazına yaslandı ve görmeyen gözlerle boşluğa baktı.

"Bunu yapamam. Yapamam," diye ısırdı.

Hermione gitmişti. Onu Azkaban'da terk etmişler, kaderiyle baş başa bırakmışlardı. Lupin ve Sirius saatler önce dönmüşlerdi ama hâlâ ne Hermione'den ne de Riddle'dan haber vardı. Bu Hermione'yi serbest bırakma görevlerinin başarısız olduğu anlamına geliyordu. Sirius'un parmakları öfkeyle pencere pervazını sıkıca kavradı. Başarısız olmuştu.

Sirius öfkeyle, "Kalmalıydım," diye homurdandı.

"O zaman ölürdün," diye mantık yürüttü Lupin, sesi kontrollüydü.

Sirius arkadaşına ters ters baktı. Öfkesi doruğa ulaşmış, diğer her şeyi yakıp kül etmişti. Büyüsü tepki verdi ve öfkeli bir bulut halinde etrafında çatırdadı.

"O zaman ölmeliydim. Lanet olsun!"

Lupin, Sirius'un patlamasından rahatsız olmamaya devam etti. "Bunun ne yararı olabilirdi ki?"

Yüzünde öfkeli bir hırıltı beliren Sirius tısladı: "En azından denemiş olurdum. Yıllar önce Azkaban'da ölmeliydim. Ne önemi var ki?"

"Önemi var," diye cevap verdi Lupin sessizce. "Sen olmasaydın Tarikat nerede olurdu, Sirius?"

Sirius acı bir kahkaha attı. "Yapma. Sadece yapma." Elini kaldırdı ve yüzünü ovuşturdu. "Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın büyük lideri. Bir Muggle doğumlu kızı bile kurtaramıyor."

"Her şeyi denedik," diye hatırlattı Lupin. "Geri çekilmekten başka seçenek yoktu."

Sirius ona doğru bir adım attı, büyü onun etrafında kavgacı bir şekilde dans ediyordu. Bakışları Lupin'in üzerinde dolaştı ve ilk kez onu gerçekten içine aldı. Lupin'in duruşu biraz öne doğru eğikti. Sarı gözlerinin altında koyu halkalar görünüyordu ve saçları garip açılarla duruyordu. Normalde çok temiz giyimli olan asker berbat görünüyordu.

Arkadaşını o halde görmek, Sirius'un içini yakıp kavuran öfkenin sönmesine neden oldu. Güçsüzce pencere pervazına yaslandı. Göğsündeki o boşluk hissinden başka bir şey kalmayana kadar Sirius'un içindeki mücadele tükenmişti. Acımasızca onu çekiştiriyor ve ona hatırlatıyordu: Bir hata yapmıştı ve Hermione bunun bedelini ödemek zorundaydı. Sirius sertçe yutkundu.

"Sen..." diye kekeledi, sesi titrek ve zayıf çıkıyordu. "Onun öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Lupin boş gözlerle ona baktı. Sonunda cevap verdiğinde sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti: "Gerçekten bilmiyorum, Sirius."

"O... o tüm o Muggle doğumluları kurtardı. Bu hiç adil değil."

Lupin çaresizce ona baktı ve Sirius sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti. Sessizce durdular, ikisi de kendi karanlık düşüncelerinde boğuluyordu.

Bir süre sonra odanın kapısı açıldı. Sirius sessizce Yoldaşlık üyelerinin teker teker içeri girişini izledi. Alastor Moody, Alice Longbottom, Weasley'ler, Kingsley Shacklebolt ve hatta Tonks bile gelmişti. Sirius derin bir alarak sakinleşmeye çalıştı. Kendini pencere pervazından uzaklaştırdı.

"İyi akşamlar," diye selam verdi ve sandalyelerden birine oturdu.

Diğerleri otururken selamlarını mırıldandılar. Lupin, Tonks'un hemen yanındaki sandalyeye kaydı. Sirius onun kurt adama uzanıp elini güven verici bir şekilde sıkmasını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Alice Sirius'a tek kaşını kaldırdı ve soğukkanlılıkla, "Fazla kalamam. Yakında Wizangamot'a dönmem gerekiyor."

Moody öfkeyle gözlerini devirdi. "Evet, hepimiz biliyoruz. Sen önemlisin."

Alice seherbaza sert bir bakış fırlattı. Alice bir şey Sirius yüksek sesle boğazını temizledi.

"Alice haklı. Hadi işe koyulalım."

Masanın altında, titremelerini engellemek için ellerini yumruk yaptı. Sonra, çalkalanan duygularını sesine bastırarak sordu,

"Ne duydun?"

İlk cevap veren Kingsley oldu, "Bağlantılarıma ulaştım ama rapor edecek pek bir şey yok. Çoğu Azkaban'daki olayla ilgili bir şey duymamış. Her şey gizli kapaklı oldu." Derin sesiyle eklemeden önce içini çekti, "Belli ki Umbridge olayın gizli kalmasını çok istiyor."

Moody'nin gözleri Kingsley'e dikilmişti ama şimdi bir tanesi dönüp Sirius'a bakıyordu. Diğer göz de şeyi yapana kadar biraz tuhaf görünüyordu. Tüm dikkatini Sirius'a veren Moody şöyle dedi,

"Ben de öyle. Oradan buradan bir şeyler duydum ama resmi bir şey yok. Ve henüz bilmediğimiz bir şey de yok."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Sirius. "Tam olarak ne duydun?"

Moody omuz silkti, "Görünmezlik Görev Gücü'nden Midgen ile konuştum. Eskiden Azkaban'da muhafızmış. Orada hâlâ bazı bağlantıları var. Bana fazla bir şey söyleyemedi. Bir olay olduğunu duymuş." Burnunu kırıştırdı ve alaycı bir tavırla, "Resmi olarak, bir koğuşun bozulduğu söyleniyor," dedi.

"Kayıp mahkûmlarla ilgili bir şey yok mu?" Lupin dikkatle sordu.

"Hayır," diye omuz silkti Moody.

"Ben de aynısını duydum," diye araya girdi Alice'in buz gibi sesi. "Herkes ciddi bir koğuş arızasından bahsediyor. Hatta Wizengamot içinde bir çözüm bulmak için bir tartışma bile . Gizemler Departmanı'na koruma büyüsü araştırmaları için daha fazla para tahsis edilmesi gerekiyor." Kadın sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceli bir ifadeyle ekledi, "Herhangi bir mahkûmun kaçtığına dair bir haber yok. Umbridge çok titiz davrandı. Hermione kaçtıysa bile kimsenin bundan haberi yok."

Sirius her kelimeyle birlikte içindeki son umut kırıntılarının da kuruyup öldüğünü hissediyordu. Çaresizliği arttıkça dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı.

Tonks, "Snatcher'lar da hiçbir şey duymadı," diye ekledi. Normalde sakız pembesi olan saçları hüzünlü, faremsi bir kahverengiye bürünmüştü.

Gerçekten de umutsuzdu, değil mi? Sirius artık dayanma gücünün sonuna gelmişti. Lupin'e bir bakış fırlattı. Kurt adam ısınmış ölü gibi görünüyordu. Sirius içinden lanet okudu. Hermione'nin böyle ortadan kaybolmasına izin veremezdi. Asla olmazdı. İnatla başını salladı.

"Bak," dedi Sirius. "İyi görünmediğini biliyorum. Ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Peki şuna ne dersin? Riddle'ın başarılı olduğunu ve Hermione'yi Azkaban'dan çıkardığını varsayalım. Belli ki bizimle bağlantı kurmadı. Peki Hermione'yi nereye götürmüş olabilir?"

Diğerleri ona baktı. Kingsley kaşlarını çatarken Alice'in yüzünde şüpheci bir ifade vardı. Moody tam da ağzını açıp Sirius'un akıl sağlığını sorgulamak üzereydi.

"Hogwarts."

Hepsi Lupin'e döndü. Kurt adam gözlerle Sirius'a baktı, vücudu gergindi. "Riddle onu Hogwarts'a getirirdi."

Moody ona döndü ve şüpheyle baktı. "Emin misin? Onu neden bir okula getirsin ki?"

Lupin ısrar etti, "Riddle'ı Hogwarts'ta öğretmenlik yaptığım dönemden tanırım. Her zaman garip bir şekilde kopuktu. Hiçbir şey umurunda değildi. Ama Hogwarts'ın onun için bir anlamı olduğu izlenimini edindim. Yani hiçbir tatil için evine dönmedi. Bir evi olduğundan bile şüpheliyim. Hermione'yi güvenli bir yere götürmek isteseydi, Riddle Hogwarts'a giderdi."

Sirius gergin bir şekilde parmaklarını masanın üstüne vurdu. İkna olmamıştı ama bu noktada her şeyi göze almaya hazırdı.

"Tamam..." dedi. "Hogwarts. Belki de... Nasıl emin olabiliriz?"

Tonks masanın üzerinden biraz eğildi ve Weasley'lere baktı. Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "bağlantılarımız var, değil mi?"

Sirius Weasley'lere baktı ve sonra yavaşça dank etti. "Ginny ve Ron'u mu kastediyorsun?"

"Ne?" Artık Molly de anlamıştı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Çocuklarımın bu işe karışmasına izin veremem."

Kocası da aynı derecede endişeli görünüyordu. Arthur, "Bu çok tehlikeli," diye karar verdi.

Tonks'un yüzündeki gülümseme muzip bir çizgi kazanarak, "ama. Tehlikeli bir şey yapmalarına gerek yok. Bu onlar için bir macera olur."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Ginny genişçe esnedi. Bakışları Gryffindor'un ortak salonunun köşesindeki büyük dede saatine kaydı. Beşi biraz geçiyordu. Merlin, McGonagall'ın makalesi üzerinde saatlerce çalıştığına yemin edebilirdi. Gerçekten sadece yirmi dakika mı olmuştu?

"Ug," dedi Ginny başını masaya doğru eğerek.

Ron ve Seamus'la birlikte Quidditch sahasına gitmeliydi. Ginny gözlerini ovuşturdu. Ortak salon tamamen boştu. Ödev yapmak için bu havasız ortak salonda oturacak kadar aptal olan tek kişi gerçekten o muydu? Ginny özlemle dışarı baktı
Pencere. Güneş hâlâ dışarıdaydı ve onu çağırıyordu. Acele ederse, sahanın etrafında bir iki tur atabilirdi. Kararını vermiş olan Ginny ayağa kalktı ve süpürgesini kaptı.

"Ginny."

Ses onu olduğu durdurdu, süpürgesi hâlâ elindeydi. Ginny gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. Bakışları bir anda

Şömine. Ginny annesinin başının alevlerin içinde yüzdüğünü görünce kaşlarını çattı.

"Muuum," diye sızlandı Ginny. "Beni neden buraya çağırıyorsun?"

"Ginevra," dedi annesi sert bir sesle, gözleri Ginny'nin elindeki süpürgede onaylamaz bir tavırla geziniyordu. "Umarım bütün ödevlerini bitirmişsindir."

Ginny yüksek sesle inledi. Sonra başını çevirerek ortak salonda gerçekten kimsenin olmadığından emin oldu. İhtiyacı olan son şey, annesi aradığı için arkadaşlarının onunla alay etmesiydi. Ne kadar utanç verici. Ginny tekrar annesine döndü.

"Anne, cidden, beni neden aradın?"

"Bir Uluyan mı tercih ederdin?" diye homurdandı annesi.

"Hayır," diye somurttu Ginny huysuzca.

İyi bir önlem için annesine bir bakış fırlattı. O anda annesinin biraz gergin göründüğünü fark etti. Suratındaki ifade çabucak kayboldu ve Ginny endişeyle sordu,

"Anne, her şey yolunda mı? Beni neden aradın?"

Annesinin yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. Ginny şöminenin önüne . Artık kendini oldukça telaşlı hissediyordu.

"Anne...?"

Annesi uzun bir verdi. "Ginny. Baban ve ben... Sana söylemek istedik..." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi durdu. "Seninle konuşması gereken biri var."

Ginny kaşlarını çattı. "Beni endişelendirmeye başlıyorsun."

Annesi ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Her şey girecek. Sadece doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap."

Bu şifreli ifadeyle birlikte ortadan kayboldu. Alevler titredi. Ginny düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Bu da ne demek oluyordu? Tam o sırada şöminenin içinde bir adam başı belirdi. Oldukça solgundu ve gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun siyah saçları vardı. Oldukça yakışıklıydı, ama Ginny'nin olduğu yerde donup kalmasının nedeni bu değildi. Gözleri fincan tabağı gibi irileşti.

"S- Sirius Black?!"

Adamın yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. "Tek ve biricik."

Ginny aptalca gözlerini kırpıştırdı. "Ne...? Neden...? *Annem* seni neden tanıyor?"

Belli ki kekelemesi eğlenceliydi çünkü Black kıkırdadı. "Ailen ve ben iyi arkadaşız aslında."

Ginny ona anlamsızca bakmaya devam ederken, Black ona yakışıklı bir gülümseme fırlattı ve, "En azından henüz asanı bana doğru çekmedin. Bu iyiye işaret." Yüzünde muzip bir ifadeyle, "Bu arada, onunla ilk tanıştığımda Hermione de böyle yapmıştı," diye ekledi.

Ginny derin bir nefes alarak kendini sersemlikten kurtardı. *Hermione mi?* Tabii ki Hermione. En son karşılaştıklarında Hermione Ginny'ye Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na nasıl katıldığını anlatmıştı. Ve şimdi, aniden, Tarikat'ın lideri Ginny'yle konuşmak istiyordu. İçindeki endişe artmıştı. Ginny gözlerini Black'e dikti. Anne babasının tuhaf gizli yaşamları bekleyebilirdi, bu yüzden dikkatle sordu,

"Hermione iyi, değil mi?"

Black'in yüzündeki rahat gülümseme kayboldu ve Ginny kalbinin endişeyle sıkıştığını hissetti. Yüzünde ciddi bir ifade beliren Black cevap verdi,

"Korkarım değil."

Ginny'dünyası etrafında dönmeye başladı. Güçsüzce sordu, "Ne...?"

Black ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Yine de gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "İşte bu yüzden arıyorum, Ginny. Yardımına ihtiyacımız var."

†

Panik Ginny'nin etrafını sarmıştı. *Tom Riddle'ı bul. Ona benimle bağlantı kurmasını söyle.* Sirius Black'in isteği kulağa yeterince kolay gelmişti.

Ginny bir sonraki koridora girerken nefesinin altından, "Lanet olsun," diye küfretti.

Boştu, tıpkı bir önceki gibi. Zindanlar bir labirent gibiydi. Ginny Slytherin ortak salonunun girişini nasıl bulacaktı? Her yerde Riddle'ı aramıştı. Baş Oğlan'ı bulmak sinir bozucu derecede zordu. Ginny kaç kez onun sırra kadem basmasını dilemişti? Ama onunla konuşmaya ihtiyaç duyduğu tek seferde, o gitmişti.

Ginny boş koridorda hızla ilerledi. Slytherin inine giriş olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Hızla bir sonraki köşeyi döndü. Acelesi yüzünden birine çarptı. Ginny nefes nefese kaldı ve tökezledi. Kendini nemli taş duvara yasladı.

"Merlin," diye tısladı bir ses kızgınlıkla. "Nereye gittiğine dikkat et."

Ginny başını kaldırdı ve Draco Malfoy'dan başkasının kendisine bakmadığını görünce neredeyse inleyecekti.

"Mükemmel," diye tısladı, sesinde keskin bir alaycılık vardı.

Malfoy'un yüzünde ukala bir ifade vardı. "Bir özrü uygun görürdüm ama bir *Weasley*'den ne bekleyebilirsin ki?"

Kızıl kafa ona sertçe baktı. "Her neyse. Bunun için zamanım yok."

Malfoy onunla alay etti. Sonra ustalıkla etrafından dolaşarak yoluna devam etti. Ginny onun geri çekilişine kızgın bir bakış fırlattı. Slytherin'ler her zaman onun tüylerini diken diken etmeyi başarırdı. Ginny gözlerini devirdi ve tam aramaya devam etmek üzereydi ki, hiç beklenmedik bir anda aklına bir fikir geldi. Burnunu kıvırdı ve büyük bir isteksizlikle Malfoy'un arkasından seslendi,

"Bekle."

Malfoy'un bıkkın bir iç çekiş çıkardığını duydu. Sonra ona döndü, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Şimdi ne olacak?"

Ginny kötü bir cevabı yutkunarak Slytherin'e yaklaştı. Sesini kısarak, "Slytherin ortak salonunu bulmam gerekiyor," dedi.

Malfoy meraklı bir kaşını kaldırdı. Ginny beklentiyle ona bakmaya devam edince, "Evet, doğru," diye zalimce güldü.

Gitmek için tekrar arkasını döndü. Ginny onu durdurmak için hemen kolundan tuttu. Malfoy'un yüzünde alaycı bir ifade vardı. Ginny onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü söylememek için dilini ısırmak zorunda kaldı. Ginny gözlerini kısarak şöyle dedi,

"Malfoy. Riddle'la konuşmam gerek. Bana sadece ortak odanın nerede olduğunu söyle. Belki oradadır."

Slytherin'in bakışları onun üzerinde gezindi ve kaşlarının arasında şüpheli bir ifade .

"Neden Riddle ile konuşmak istiyorsunuz?"

Adamın ses tonundaki alay çok açıktı ve Ginny ona çıkıştı, "Seni ilgilendirmez. Bana sadece aptal ortak salonun nerede olduğunu söyle."

Malfoy ona sırıttı ve küçümseyerek, "Yoksa ne? Beni lanetleyecek misin? Ne kadar şirin."

Ginny'nin içinde hayal kırıklığı kabardı. Malfoy'un oyunlarına ayıracak zamanı yoktu. Hermione tehlikedeydi. Ginny arkadaşını yüzüstü bırakamazdı. Tekrar Malfoy'a baktı. Gururunun önüne geçmesine izin vermenin sırası değildi. Ginny derin bir nefes aldı, sonra fısıldadı, şimdi çok daha cana yakındı,

"Malfoy... Draco, *lütfen.* Riddle'la konuşmam gerek. Hermione'ye ne olduğunu bilen tek kişi o."

Onun küçümsemesine hazırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, söylediği sözler Malfoy'un yüzündeki alaycı ifadenin silinmesine neden oldu. Yüz hatları artık okunamaz bir maske tarafından yumuşatılmıştı. Sonunda Malfoy fısıldadı, sesindeki titiz ton garip bir şekilde kaybolmuştu,

"Hermione...?"

Ginny başını salladı ve aceleyle devam etti, "Evet. O benim arkadaşım ve başı belada. Bilmiyorum... eğer..." Sonraki sözlerinde neredeyse boğuluyordu. "Eğer hala hayattaysa."

Malfoy bu son cümleyi duyunca gerildi. Sanki artık ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini ondan ayırdı. Malfoy sessizce sordu,

"Mudblood'a ne oldu?"

Ginny titreyerek, "İlle de bilmek istiyorsan, yakalandı," diye cevap verdi.

"Umbridge mi?" Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

Ginny ona kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

Malfoy onun sorusunu duymazdan geldi. "Riddle'ın bununla ne ilgisi var?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye devam etti. "Görünüşe göre, onun peşinden gitmiş. Ama onu buldu mu ya da ne oldu bilmiyorum."

"Ve şimdi de Riddle'ı mı bulman gerekiyor?"

Ginny başını salladı.

Ginny'ye ters ters bakarken Malfoy'un yüzünde sinirli bir ifade belirdi. Dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. Bir an sonra bir sonuca varmış gibiydi. Malfoy öfkeyle tısladı,

"Tamam. Beni takip et."

Başka bir şey söylemeden döndü ve daha önce geldiği koridorda yürümeye . Kafası karışan Ginny onu takip etti. Malfoy'un çıplak bir taş duvarın önünde durması uzun sürmedi.

"Bekle," diye sertçe emretti Ginny'ye.

Malfoy duvara döndü ve Ginny'nin bir şeyler fısıldadı. Birden duvar yarıldı. Ginny'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Demek Slytherin ortak salonunun girişi buydu. Şaşkınlık içinde, Malfoy'un içeri süzülüşünü izledi.

Ginny soğuk koridorda kalakaldı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledi. Tam Malfoy'un kendisini kandırdığına karar vermişti ki, giriş tekrar açıldı. Malfoy dışarı çıktı, yüzünde hâlâ aynı sinirli ifade vardı.

"Riddle burada değil," dedi soğuk bir sesle ve Ginny'nin yüreğini ağzına getirdi.

Malfoy gözlerini devirdi ve ekledi, "Ama ikinci sınıflardan biri onu birkaç dakika önce gördü."

Ginny bunu duyunca hemen canlandı. "Nereye?"

Malfoy'un cevabı "Birinci kat," oldu. "Hastane Kanadı'na doğru gibi görünüyordu."

"Tamam," diye kekeledi Ginny. "Hastane Kanadı. ."

Malfoy ona gözlerini devirdi, belli ki yeterince zamanını boşa harcadığına karar vermişti. Malfoy Slytherin ortak salonuna geri dönüp gözden kaybolmadan önce, Ginny usulca fısıldadı,

"Draco?"

Malfoy gözlerini ona ve yüzünde koca bir alay ifadesiyle, "Şimdi ne var, çakal?" diye sordu.

Ginny hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler."

Malfoy cevap vermeye fırsat bulamadan döndü ve koridordan aşağı, merdivenlere doğru koşmaya başladı. Ginny birinci kata ulaşana kadar hiç yavaşlamadı.

Ağır ağır nefes alarak Hastane Kanadı'na doğru koştu. Neredeyse varmıştı ki, yan koridordan gelen sesleri duydu. Ginny dikkatle köşeden baktı. Sadece birkaç metre ötede Hastane Kanadı'nın girişi vardı. Giriş kapısının hemen önünde Tom Riddle'dan başkasını göremeyen Ginny neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Yüzünde sahte bir gülümseme olan Riddle, Slughorn'la konuşuyordu.

"Merak etme Tom, evlat," diye kıkırdadı iksir profesörü. "En iyilerimiz bile zaman zaman sinirlenir."

"Haklı olduğunuza eminim profesör," diye yanıtladı Riddle yumuşak bir sesle.

Slughorn Riddle'ın omzunu dostça sıvazladı ve komplocu bir ses tonuyla fısıldadı, "Bunu sana resmiyet kazanmadan söylememeliyim, ama iksirlerde NEWT almasan bile, yine de bu yılın birincisi olarak mezun olacaksın." Profesör gürleyerek güldü. "NEWT sistemi kurulduğundan beri en yüksek puanı sen almasaydın şaşırırdım."

Ginny nasıl olduğunu bilmiyordu ama Riddle solgun yüzünde masum bir kızarıklık yaratmayı başarmıştı. Slytherin Slughorn'a gülümsedi ve alçakgönüllülükle şöyle dedi,

"Lütfen efendim, eminim bu bir abartıdır."

Slughorn gürleyerek güldü. "Hayır, hayır, Tom. Her zaman söylediğim gibi, takdir edilmesi yerde takdir edilir."

Riddle iltifat karşısında kibarca başını eğdi. Slughorn en sevdiği öğrencisine genişçe . Ginny hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı.

İksir profesörü melodramatik bir şekilde, "Gerçekten mi, sen mezun oluyorsun, şimdi ne yapacağız?" diye iç geçirdi. "Hogwarts Başöğretmenini fena halde özleyecek."

Riddle'ın yüzünde hâlâ kibar bir gülümseme vardı. Ginny sessizce bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak etti. Slughorn yeleğinin cebinden altın bir saat çıkardı.

" bak," diye haykırdı. "Korkarım acele etmem gerekiyor. Bazı baş belalarının beş dakika içinde benimle cezaları var."

Riddle sakin bir sesle, "Elbette efendim," dedi.

"Gryffindorlar," diye iç geçirdi Slughorn. "Hiç değişmiyorlar, değil mi?"

Slughorn bununla birlikte koridorda yürümeye başladı. Ginny aceleyle kendini bir zırhın hemen yanındaki taş duvara yasladı. Neyse ki Slughorn pek dikkat etmemişti ve tek kelime etmeden yanından geçti.

Profesör koridorda gözden kaybolunca, Ginny'nin dikkati Riddle'a döndü. Slytherin koridorun kapısının önünde duruyordu.
Hastane Kanadı. Kapıyı çaldı ama kimse açmadı. Anlaşılan Madam Pomfrey içeride değildi. Ginny temkinli bir şekilde saklandığı yeri terk etti ve Riddle'a doğru yürüdü. Slytherin ona dönmedi, ama adımlarının taş zeminde yankılandığını duymuş olmalıydı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Weasley?" Riddle yumuşak sesiyle ona hitap etti.

Ginny endişeyle yutkundu. "Seninle konuşmam gerek."

Riddle solgun asasını çekerken, "Anlıyorum," diye mırıldandı.
"Ne yazık ki şu anda oldukça meşgulüm."

Riddle asasını kapıya doğru sallarken Ginny kaşlarını çattı. Kilitten belirgin bir tıkırtı geldi. Sonra Riddle kapıyı iterek açtı ve Hastane Kanadı'na girdi. Ginny onu izledi, izinsiz girmesi hakkında yorum yapmadı. Riddle dolaplardan birine doğru ilerledi ve onu açarak merhem kutularını ve iksir şişelerini karıştırdı. Mavi gözleri kısa bir süre Ginny'ye kaydı. Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık belirdi.

"Hâlâ buradasın," dedi Riddle ve artık ipeksi sesinde keskin bir ton gizliydi.

İksir dolabını karıştırmaya devam etti. Ginny artık onun sinirli büyüsünün dallarını havada hissedebiliyordu. Birdenbire, Müdür Oğlan'la yapayalnız olduğunun farkına vardı. Korkunç bir kararlılıkla yoluna devam etti.

"Sana söyledim. Seninle konuşmam gerek."

Sonunda Riddle ona bakmaya tenezzül etti. Riddle'ın duygusuz gözleri üzerinde gezinirken Ginny ürperdi. Tüyleri diken diken . Ürkütücü maviliğin ardında gizlenen karanlık bir gölge vardı. Ginny bu karanlığın onu pençelediğini hissetti, keskin, zalim... *tehlikeli*.

"Ne istiyorsun?" Riddle öğrenmek istedi, sesinden kötülük damlıyordu.

Ginny ani bir kaçma ve saklanma dürtüsüne kapıldı ama bunun yerine devam etti, "Hermione nerede?"

Soru onu şaşırttıysa da Riddle bunu belli etmedi. Sargı bezlerini ve pansuman malzemelerini ayıklamaya başlamadan önce bazı iksir şişelerini çantasına doldurdu.

"Nereden bilebilirim ki?" Sesi bir kez daha soğuk ve ifadesizdi. "Genelde Çamurkanlarla ilgilenmem."

Riddle'ın duygusuz cevabı karşısında Ginny'nin öfkesi yeniden alevlendi. Riddle'ın sadist bir piç olduğunu her zaman biliyordu. Hermione'yi hiç mi umursamıyordu? Kızıl kafa ona bir adım daha yaklaştı. Güçlü büyüsü etrafında çatırdadı ve onu geri çekmek için hiçbir çaba göstermedi.
Ginny öfkeyle ,

"Onun nerede olduğunu bildiğini biliyorum. Sirius Black bana

söyledi." "Söyledi mi?" Riddle sordu, ses tonu herhangi bir

duygudan yoksundu.

"Evet," diye tısladı Ginny, hayal kırıklığı giderek artıyordu. "Tarikat istiyor ki Hermione'nin nerede olduğunu biliyorum. Sirius Black karargahtan onunla temasa geçmenizi istiyor."

"Suçlularla sohbet etmemelisin," dedi Riddle sakince. Çantasını kapattı. Belli ki yeterince ilaç çalmıştı.
Riddle çantasının askısını omzuna attı ve ekledi: "Zümrüdüanka Yoldaşlığı ya da Sirius Black ile hiçbir ilgim yok."

Yüzeye yakın bir yerde kaynayan öfkeyle Ginny dişlerini sıktı.
"Bak," diye tersledi Slytherin. "Hermione hakkında bir şey biliyorsan bana söyle. Onu umursamadığını biliyorum. Ama *benim* umurumda."

Riddle'ın bakışları yavaşça kızın vücudunda gezinerek onunkilere kilitlendi. Küçümseyici bir sırıtış ağzının kenarlarını bozdu. Ginny öfkesinin geçtiğini hissetti. Aptalca bir şey yapamadan, Hastane Kanadı'nın kapısı gıcırdayarak açıldı. Ginny dönüp baktı ve Madam Pomfrey'i görünce kaskatı kesildi. Hemşire, Riddle ve Ginny'yi görünce olduğu yerde durdu. Anında gözleri kısıldı. Sertçe sordu,

"Şimdi, siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Öğrencilerin buraya yalnız girmesi yasaktır."

Ginny ne diyeceğini bilemeden hemşireye baykuş gibi göz kırptı. Gözlerinin ucuyla Riddle'ın sol elinin parmaklarını hafifçe oynattığını görebiliyordu. Birden Ginny'nin baldırında bir ağrı başladı ve

keskin bir nefes çekti. Slytherin onu kolundan yakaladığında Riddle'ı itemeyecek kadar şok olmuştu. Yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Riddle Madam Pomfrey'e, ses tonunda sahte bir endişe vardı. "Ama görünüşe göre Bayan Weasley kendini yaralamış. Bu yüzden onu buraya getirdim."

Pomfrey kaşlarını kaldırarak yanlarına geldi. Ginny bacağına baktı. Gerçekten de diz çoraplarının üzerinde, baldırının aniden sızladığı yerde kırmızı bir leke oluşmuştu.

Madam Pomfrey kanı görünce, "Aman Tanrım," diye iç geçirdi. "Gelin, oturun Bayan Weasley."

Ginny Riddle'a zehirli bir bakış fırlattı. Baş Oğlan Ginny'nin yüzündeki suçlamayı tamamen görmezden geldi ve Pomfrey'e silahsız bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi Slytherin.

Pomfrey yılana gülümseyip yüzünde sevgi dolu bir ifade belirince Ginny'midesi bulandı. "Hayır Bay Riddle, Bayan Weasley ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Riddle için döndüğünde Ginny'nin elleri yumruk oldu. Riddle odadan çıkmadan önce arkasından seslendi,

"Top senin sahanda, Riddle. Bir şeyler yap yoksa ben yaparım."

ona dönmedi ama Ginny onu duyduğunu biliyordu.

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Hermione bir solukla uyandı. Anında içini bir korku kapladı. Zamanı dolmuş muydu? Umbridge geri mi dönmüştü? Bakışları etrafını taradı, korkuyla kendisine işkence edenleri aradı.

Hermione, kendisini karşılayan hücresinin korkunç beyaz duvarları olmayınca tereddüt etti. Kendini hücresinde bulduğunda kafası karışmıştı.

büyük salon benzeri bir odadaydı. Ayağa kalktı ve birden fazla yarası harekete geçince . Hücrenin rahatsız edici aydınlığı gitmişti. Bu yeni oda alacakaranlıkla kaplanmış, loş köşeler ve karanlık alanlar yaratmıştı. Umbridge'in adamları onu baygın haldeyken mi götürmüşlerdi?

Hermione titrek bir nefes aldı. Hava soğuktu. Sıcak bir battaniyeye sarılmış olduğunu ancak şimdi fark etti. Hermione şaşkınlık içinde yerde yatmadığını, kocaman, rahat bir yatakta olduğunu fark etti. Karanlık odada hiç yeri yoktu.

Hermione yatağın hemen yanında bir bardak su görünce tüm kafa karışıklığı kafasının arkasına itildi. Bunun zehir olabileceği düşüncesi aklını kurcaladı ama kendini durduramadı. Kavrulmuştu. Hermione bardağa uzandı ve berrak sıvıyı açgözlülükle yuttu. Çok aceleyle içtiği için öksürdü. Yine de sıvı onu yakmamış ya da herhangi bir şekilde incitmemişti.

Sadece su.

Kalbi kulaklarında çınlayan Hermione yataktan kalktı. Ayağa kalkmaya çalışırken sol ayağında keskin bir acı duydu. Ağırlığını yatağın direğine verdi. Hermione bir an için acının biraz dinmesini bekledi. Bileği açıkça kırılmıştı. Hermione dişlerini sıktı ve ayak bileğindeki zalim acıyı görmezden gelerek yataktan uzaklaştı. Gitmesi gerekiyordu. Umbridge yakında dönecekti.

Hermione soğuk hava ona saldırırken ürperdi. Vücudundan kirli ve kanlı bir şekilde sarkan beyaz gecelik onu soğuktan korumak için hiçbir şey yapmıyordu. Acı dolu bir iniltiyi bastıran Hermione karanlık odaya doğru topallayarak ilerledi. Büyüktü, Hogwarts'taki Büyük Salon'dan bile daha büyüktü. Hermione diğer tarafı göremiyordu çünkü gölgeler içinde gizlenmişti.

Soğukluk ayaklarından yukarı doğru süzülürken titredi. Taş zemin ve duvarlar nemliydi. Koyu renkli kaldırım taşlarının üzerinde yer yer yosunlar büyümüştü. Salonda devasa sütunlar duruyordu, bir duvar oluşturacak şekilde düzenlenmişlerdi.

heybetli bir heykele giden kemerli bir geçit vardı. Hermione heykelde kimin tasvir edildiğini seçemiyordu. Çok uzakta duruyordu.

İçindeki panik giderek artıyor ve onu harekete . Her neredeyse, oradan ayrılmak zorundaydı. Yürümeye devam ederken Hermione'nin tüm vücudu acı içinde ona bağırıyordu. Sütunlardan birinin yanından geçti. Yılanlar taşa oyulmuş, karmaşık bir desen oluşturmuştu. Hermione taş yılana korkuyla baktı ama titrek nefesler alarak yürümeye devam etti.

Biraz ilerlemişti ki aniden ağır bir büyü bulutunun içine girdi. Sihir havada uğuldadı ve Hermione biraz irkildi. Büyü inanılmaz derecede karanlıktı ve Hermione'nin tenini rahatsız edici bir şekilde karıncalandırıyordu. Sütunlardan birindeki küçük bir oyuktan yayılıyor gibiydi.

Hermione isteksizce bir adım daha yaklaştı. Oyukta küçük siyah bir kitap duruyordu. Üzerindeki yazılar olmasaydı yeterince masum görünebilirdi. Kitaptan kalın dalgalar halinde akan güçlü bir büyü. Büyü karanlık ve ölüm kokuyordu. Hermione büyünün kaynağına bakarken midesi bulandı. Küçük kitap acı verecek kadar tanıdıktı. Kitaba bakarken Hermione'nin dönüp duran zihninden tüm düşünceler kaçtı. Siyah deriye dokunmak istercesine titreyen elini kaldırdı. Gözleri kitabın kapağındaki altın harfler gezindi. *Tom Marvolo Riddle* . Tek umurunda olan, 'Hortkuluk' yazıyor olmasıydı ve bundan daha fazla iğrenmezdi.

"Tom..." ismi dudaklarından döküldü.

Bir tuğla gibi, farkındalık ona çarptı. Tom onu bulmuştu. Onu yakalayan ve bu garip odaya kilitleyen oydu. Havada dolaşan karanlık güç büyü değildi. Hermione elini günlükten çekti, hiç temas etmemişti. Bu sihir değildi. Hayır, küçük kitabın etrafında fırtınalar koparan Tom'un ruhuydu.

Böylesine sapkın bir şeyin yanında dururken Hermione'yi kirli bir his kapladı. Sadece o *şeyin* yakınında olduğu için bile kendini lekelenmiş hissediyordu.
. İçindeki safrayı yutan Hermione döndü ve kitabı olduğu yerde bıraktı.

En azından şimdi onu buraya kimin getirdiğini biliyordu. Tom. Onu kaçıran yeni kişiydi. diken diken oldu. Kimin daha kötü olduğunu söyleyemiyordu, Umbridge mi yoksa Tom mu? Tom ondan ne istiyordu? İtaatsizliği için onu cezalandırmak mı? Yoksa bir sonraki Hortkuluk için onu öldürmek mi?

Hermione ağır ağır sendeleyerek bir duvara doğru yürüdü ve duvara yaslandı. Ayak bileğindeki ağrı kör ediciydi. Daha fazla dayanamayacağının farkındaydı. Şimdiden çökmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Kayıp mı oldun?" diye bir ses Hermione'yi irkiltti.

Kalbi göğsünde hızla çarparak etrafına bakındı. Hermione ondan sadece birkaç metre ötede gümüşi bir şekil gördü. Yaklaştı ve Hermione Kanlı Baron'u tanıyınca rahatlayarak neredeyse bayılacaktı. Hayalet ona ilgiyle baktı.

"Sizi korkutmadım, değil mi leydim?" diye sordu Baron, kadının önünde .

Hermione sırtını taş duvara yasladı. Hafifçe, "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Baron'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, zaman zaman buraya gelirim. Sakin atmosfer hoşuma gidiyor."

Hermione ruhun şüpheli zevkini sorgulamak yerine, "Ben... Ben Hogwarts'ta mıyım?" diye sordu.

Baron eğlenerek kıkırdadı, "Kesinlikle, Leydim." Kaşlarını Hermione'ye doğru kaldırdı. "Son zamanlarda şatodaki keyifli arkadaşlığınızı çok özledim."

Hermione titreyen elini yüzünde gezdirdi ve morarmış yanağını rahatsız ederek yüzünü buruşturdu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet... Sanırım meşguldüm."

Baron yaklaştı ve Hermione hayaletin soğukluğuyla karşılaşınca istemsizce . Hermione'yi düşünürken kaşlarını çattı.

"Slytherin'in nesnesi için mi buradasınız?"

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çatarak hayalete baktı. "Ne?"

"Kurucuların eşyaları mı?" diye yanıtladı Baron. "Son konuştuğumuzda bana onları bulma arayışınızdan bahsetmiştiniz."

"Ah," diye fark etti Hermione. "Hayır, bu yüzden burada değilim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Baron. "Korkarım yine de boşuna olacaktı. Slytherin'in nesnesi yüzyıllardır buraya gelmedi." Ölü gözleri Hermione'nin üzerinde dolaştı. "Helga'nın Kupa'sını buldun mu?"

Hermione hayalete gözlerini kırpıştırdı. Hufflepuff Kupası'nı bulduğu günden bu yana sanki asırlar geçmişti. Hayalete küçük bir gülümseme fırlattı.

"Evet. Tam olarak tarif ettiğiniz gibiydi. Hufflepuff'ın Çalışma Odası mutfak şöminesinin üzerindeki armanın arkasındaydı. Kupa da tam oradaydı."

"Elbette öyleydi," diye neşeyle güldü Baron. "Söyler misiniz Leydim, Helga'nın portresine rastladınız mı? Korkarım birkaç yıldır Helga'nın Çalışma Odası'nı ziyaret etmedim."

"Hâlâ orada," dedi Hermione. "Kupa'yı yanıma almama izin verdi."

"Helga her zaman çok güvenen bir ruha sahipti." Baron iyi gözlerini devirdi. Sonra Hermione'ye ilgiyle baktı. "Şimdi, eğer Slytherin'in amacı değilse, sizi burayı ziyaret etmeye iten neydi?"

Bununla birlikte Hermione elindeki soruna geri çekildi. Ağır bir şekilde duvara yaslandı, yorgunluk ona geri dönüyordu.

Hermione hayalete, "Burada kendi isteğimle bulunmuyorum," dedi. "Emin değilim ama sanırım beni buraya Tom koydu."

Baron kaşlarını kaldırdı. "Yine mi Tom Riddle?"

Hermione alt dudağını sıktı. ". Neden beni rahat bırakmıyor?"

Şimdi Baron'un yüzündeki gülümseme keskinleşerek bir sırıtışa dönüştü. "Tom Riddle'ın gerçek bir Slytherin olduğunu söylemiştim, değil mi? Slytherinler kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeylerden nadiren vazgeçerler."

Hermione bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Sanırım haklısın." Sonra sesine sızan acıyla ekledi: "Ama Tom'un neyin peşinde olduğu artık umurumda değil. Sadece uzak durmasını istiyorum."

Baron'un yüzündeki sırıtma ifadesi kayboldu ve derin bir iç çekti, "Anladığım kadarıyla sizi öfkelendirmeyi başarmış?"

Hermione omuzlarını silkti, Tom hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Onun yüzündeki ifadeyi gören Baron kuru bir yorum yaptı,

"Gerçekten de gerçek bir Slytherin o zaman."

Hermione'nin bakışları karanlık odanın içinde dolaştıktan sonra gümüşi hayalete kaydı. "Buradan çıkmanın bir yolunu bilmiyorsun, değil mi? Sen?"

Bunun üzerine Baron'un yüzü aydınlandı. "Ama tabii ki Leydim."

Dudaklarında bir sırıtma belirdi ve Hermione'ye onu takip etmesini işaret etti. Hermione bir elini destek için soğuk taş duvara dayayarak hayaletin peşinden topallayarak yürüdü. Sonunda bir duvarın dibinde durdu. Taşın üzerinde birbirine dolanmış iki yılan , gözlerinde parıldayan zümrütler vardı.

Baron şeffaf parmaklarını yılanlardan birinin başının üzerinde nazikçe gezdirdi. "Hogwarts'taki zamanımdan sonra Salazar Slytherin ve diğer Kurucular arasında bir anlaşmazlık yaşandı. Slytherin bir daha asla Hogwarts topraklarına ayak basmamaya yemin ederek oradan ayrıldı." Baron Hermione'ye bir sırıtma gönderdi ve ekledi, "Elbette, Slytherin

tamamen dürüst olmamıştı. Bu odayı ayrılmadan kısa bir süre önce inşa etmişti. Birkaç amacı vardı, bunlardan biri de şatoya gizli bir giriş olarak hizmet etmekti. Slytherin geri dönmek isterse, diğer öğrencilerden yol izni istemesine gerek kalmayacaktı.
Kurucular."

Hermione duvardaki iç içe geçmiş iki yılana baktı. "Bu gizli bir geçit mi?"

Baron'un yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi ve "Gerçekten de . Nasıl açılacağını bildiğim için de şanslısınız."

"Gerçekten mi?" Hermione'nin yüzü rahatlamış bir ifadeyle aydınlandı.

Baron elini kaldırdı ve taş yılanın vücudunda gezdirdi. Yılanın bazı pullarını karmaşık bir desenle itti. Bu dokunuş yılanın canlanmasını sağladı. Taş duvarın üzerinden sürünerek kardeşine bulaştı. Ardından her iki yılan da sarmaş dolaş hallerinden ayrıldı. Donuk bir gümbürtü duyuldu. Hermione taş duvarın yarılıp karanlık bir geçidin ortaya çıkmasını hayretle izledi.

Baron'a sırıtarak, "Çok teşekkür ederim. Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum."

Hayalet yüksek sesle güldü. "Bir şey değil leydim."

Hermione tam geçide adım atmak üzereydi ki aklına bir düşünce geldi. Tereddüt etti ve hayalete bir bakış attı. Birdenbire suçluluk duygusuna kapıldı.

"I..." Hermione isteksizce fısıldadı. "Sana söylemem bir şey var."

Baron beklentiyle ona baktı. Hermione alt dudağını endişelendirdi. İtiraf etmesi bir saniye sürdü, "Gerçekten çok üzgünüm. Asa... *senin asan*, onu benden aldılar ve... kopardılar. Asa gitti. Onları durduramadım."

Tahmin edilebileceği gibi, Baron bunu duyunca gözleri büyüdü. Öfke hayaletin yarı saydam yüzünü karartırken Hermione endişeyle yutkundu. Titreyen ellerini birleştirdi ve kendini Baron'un öfkesine hazırladı. Baron bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuştuğunda Hermione irkildi. Yine de bu beklenen öfke değildi.

"Asamı kıran hırsızlar," diye sordu Baron kontrollü bir sesle. "Sizi yaralayanlarla aynı kişiler miydi, Leydim?"

Hermione utangaç bir tavırla hayalete baktı. Baron'un öfkeli bakışları Hermione'nin morarmış yüzüne takılıp kalmıştı.

"Evet," diye fısıldadı.

Baron gözlerini kapadı ve iç çekti. Bir sonra gözleri tekrar açıldı. "Öldüğüm günden beri o asaya dokunmadım." Başını eğdi ve şeffaf ellerini inceledi. "Yine de, bazen elimde yatan ağırlığını hissedebiliyordum. Beni aşağı çekiyordu. Beni tuttuğunu."
Bakışları Hermione'ye kaydı. "Asa olmayınca kendimi biraz daha bağsız hissediyorum."

Suçluluk duygusu daha da artan Hermione uysalca, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Baron'un dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Özür dilemeye gerek yok. Bin yıldan fazla zaman geçti ve ben hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlıyorum. Belki de gitmeme izin vereceğim zaman yaklaşıyor."

Hermione'nin gözleri büyüdü, "Anlamıyorum..."

"Artık hissedebiliyorum," diye fısıldadı Baron dalgın dalgın. "Artık beni tutan pek bir şey kalmadı. O bin yıl boyunca beni tutan ipler birbiri ardına koptu. Asa olmadan geriye sadece bir tane kaldı."

Baron ona gülümseyince Hermione'nin midesi sıkıştı. "Araf'ın sonsuz olmadığını bana hatırlattığınız için size teşekkür ederim Leydim." O

odanın tavanına baktı. "Sanırım sonunda Helena'nın gazabıyla yüzleşme vaktim geldi."

"Ve sonra...?"

"Sonra? Eğer Fortuna benim tarafımdaysa, sonunda devam edebilirim." Baron havaya yükseldi. "Sonsuzluk oldukça çabuk sıkıcı hale geliyor."

Hermione hayalete bakarken kalın kalın yutkundu. Gözlerinden yaşlar boşandı. "Seni özleyeceğim."

Baron'un bakışları tavandan ayrılıp Hermione'ye kaydı. "Ben de seni özleyeceğim." Sonra heyecanlı bir parıltı ölü gözlerine hayat verdi. "Ama cesur olalım ki görevlerimizi başarabilelim."

Baron havada ona reverans yaptı, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Hermione ona sırıtmaktan kendini alamadı.

"Size iyi şanslar leydim."

Hermione hayalete gülümsedi. "Sana da."

Adam yukarı süzülürken ve tavanda kaybolurken onu izledi.

†

Hermione karanlık geçidi kilometrelerce takip etti. Yorgunluktan neredeyse bayılacaktı, ama mücadeleye devam etti. Sonunda tünel merhamet gösterip onu dışarı tükürdüğünde, bunun hiç endişelenmeye başladı.

Hermione titreyerek geçitten dışarı adımını attı. Parlak gün ışığı üzerine vurdu ve gözlerini korumak zorunda kaldı. Sulanmış gözlerini ovuşturan Hermione çevresini taradı. Etrafında sık ağaçlar vardı ve orman havasının baharatlı tınısı ona çarptı. Uzakta, ağaç gövdelerinin arasında, Hermione alacakaranlık gökyüzüne karşı gururla duran Hogwarts kalesini gördü. Yasak Orman'ın tam kenarında duruyordu.

Kombinezonunun parçalarını vücuduna sıkıca saran Hermione şatoya sırtını döndü ve sendeleyerek Yasak Orman'a girdi. Ormanın zemini çıplak ayaklarının altında nemli hissediyordu. Hava nemliydi, toprak ve yosun kokuyordu. Ormanda yürümek muhtemelen delilikti. Yasak Orman'da her türden yaratık yaşardı. Acrumantula, Lethifoldlar, Kırmızı Şapkalılar ve Erklingler çok ölümcüldü ve saldırmaktan çekinmezlerdi. Güçsüz ve yaralı Hermione'nin hiç şansı yoktu. Yine de devam etmekten başka şansı yoktu. Şatoya dönmek çok tehlikeliydi. Hermione güvende olmak istiyorsa, bir şekilde kışlaya ve Yoldaşlık'a dönmesi gerekiyordu.

Hermione karanlık ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti. Ne kadar dolaştığını söyleyemiyordu, çünkü aniden soğuk bir ses onu olduğu yerde durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?"

Hermione'nin içindeki korku giderek arttı ve yavaşça arkasını döndü. Tom Riddle'ın birkaç metre ötede durduğunu görünce hiç şaşırmadı. Buz gibi soğuk gözleri Hermione'nin üzerinde gezinirken yakışıklı yüzünde hiçbir duygu yoktu. Hermione karanlık büyücüye baktı. Tom'un büyüsünün havada boğulduğunu hissedebiliyordu. Büyü değişmişti. Daha keskin, çok daha karanlıktı. Hermione endişeyle yutkundu. Büyüsü bir bulut gibi Tom'un etrafında dolanıyordu. Tom'un büyüsü ona doğru akıp açgözlülükle etrafını sararken Hermione ürperdi. Teninde soğuk bir his vardı. Gücün dalları sanki sahipleniyormuş gibi Karanlık İşaret'inin içine battı. Bunu hissettiğinde Hermione'ye bir öfke dalgası çarptı.

Bu ne cüret?

Hermione hiçbir şey söylemeden Tom'a sırtını döndü ve onun büyüsünden uzaklaşarak yoluna devam etti. Onunla daha fazla zaman kaybetmeyecekti. Hermione birkaç adım atmıştı ki aniden yabancı bir basınç ayaklarının etrafını sardı ve onları yere yapıştırdı. Yaralı sol ayak bileğinden yeni bir acı dalgası fışkırırken haykırdı. Dengesini kaybetti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Sana bir soru sordum," dedi Tom, sesini tehlikeli bir ton çarpıtarak.

Acısını görmezden gelen Hermione başını kaldırıp ona baktı. Tom yürümüştü ve şimdi tam karşısında duruyordu. Mavi gözlerini Hermione'dikmişti. Artık yüzünde talepkâr bir ifade vardı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Hermione sertçe. "Ama cevap vermemeyi tercih ettim."

Tom'un yakışıklı yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ve ayaklarının etrafındaki baskı artınca bir iniltiyi bastırdı. Tom aniden onun önünde çömeldi. Yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi, Hermione onun buz mavisi gözlerine baktı.

Tom ona, "Bu ormanda tek başına yürümemelisin," dedi. "Yaralısın."

Hermione ona kırılgan bir sesle, "Ne yaptığım seni ilgilendirmez, Tom," dedi.

Tom gözlerini ona dikti. Sonra asasını kaldırıp salladı. Hermione başka bir acı verici lanet bekliyordu ama ondan kaçmadı. Ayaklarını serbest bırakan baskıyı hissettiğinde hafifçe şaşırdı. Tom onu ön kolundan yakaladı ve ayakta duracak bir pozisyona çekti. Vücudundaki çoklu acılar ona sertçe çarptı ve Hermione onun tutuşuna yaslanmak zorunda kaldı. Tek başına ayakta duramamasına rağmen emretti,

"Bırak beni."

"Yani Yasak Orman'da dolaşmaya devam edip yenebilir misin?" dedi buz gibi bir sesle. "Hiç sanmıyorum."

"Sana ne bundan?" Hermione ses tonunu öfke kaplamış halde tersledi. "*Bırakın beni!* "

Ona emir verme gösterdiğinde Tom'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Tom onu aniden serbest bırakınca Hermione hazırlıksız yakalandı. Desteksiz kalınca sendeledi ve dengesini koruyamadı. Hermione dizlerinin üzerine düşerken acı içinde soludu.

"Yaralanmışsın," dedi Tom buz gibi bir ifadeyle. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var."

Tekrar Hermione'nin önüne çömeldi ve sert bakışlarının Hermione'nin üzerinde gezinmesine izin verdi. Hermione ona ters ters baktı.

"Git başımdan."

Tom başını salladı ve "Bunu yapamam Hermione," diye karar verdi.

Hermione ısırarak, "Sana söyledim, adımı kullanmana izin yok," diye tersledi.

Tom bir süre öylece ona baktı. Sonra sesi çıkmadan fısıldadı: "Öyle de olsa. Yine de seni burada yalnız bırakmayacağım."

Hermione'nin içindeki öfke daha da alevlendi. Neden sadece gidemiyordu? Şimdi onunla uğraşamazdı. Şimdiden başının döndüğünü hissediyordu ve görüşünün kenarlarında siyah noktalar neşeyle dans ediyordu. Sadece buradan uzaklaşmak istiyordu.

"Seni Oda'ya geri götüreceğim," diye karar verdi Tom sertçe.

Bununla birlikte ona doğru yaklaştı. Hermione ondan uzaklaştı. Yüzünü karartan bakışlarla ona, "Hayır, oraya geri dönmek istemiyorum," dedi.

Tom'un kendisini dinlemesini beklemiyordu. Ne de olsa hiç , değil mi? Bu yüzden Slytherin tereddüt edince şaşırdı. Yüzünde çelişkili bir ifade vardı.

"İyi," diye tükürdü Tom sonunda.

Başka bir şey eklemedi, sadece Hermione'nin önündeki orman zeminine zarifçe oturdu ve beklentiyle ona baktı. Hermione kaşlarını çattı

ona ve onun alışılmadık davranışlarına. Başını sallayarak onu bu konuda uyarmamaya karar verdi. Onun oynadığı iğrenç oyunu oynamayacaktı. Bunun yerine, bilmek istedi,

"Umbridge'den nasıl kaçtım?"

Tom sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Seni bulmam gerekiyordu," dedi.

Hermione ona ters ters baktı. "Ne amaçla? Bana kendin işkence edeceksin, öyle mi?"

Tom'un dudaklarının kenarları sanki onunla eğleniyormuş gibi ürkütücü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır."

Tom'a bakarken Hermione'nin tüyleri diken diken oldu. Onda bir şeyler fena halde ters gidiyordu. Hermione hiçbir yanıt vermeyince Tom devam etti,

"Black ve Lupin de seni geri almak istiyordu." Hermione

kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Tom başını salladı ve kayıtsızca ekledi, "Sen Azkaban'daydın."

Hermione keskin bir nefes aldı. *Azkaban mı?* Demek Umbridge onu orada tutuyordu? Hiçbir fikri yoktu. Sirius ve Lupin onu oraya kadar takip etmiş miydi? Bir endişe nöbeti onu sertçe vurdu.

"Onlar iyi mi? Sirius ve Lupin? Tekrar dışarı çıkmayı başardılar, değil mi?"

Tom kaşlarını çattı. Belli ki Hermione'nin soru sorma tarzından pek hoşlanmamıştı. Yine de, "Görünüşe göre," diye yanıtladı.

Sabırsızlıkla devam etti: "Şimdi neredeler?"

"Bilmiyorum."

Gözlerini ona dikti. Bir şeyler . Hermione içindeki öfkenin geri geldiğini hissetti.

"Tom," diye hırladı uyarırcasına.

Slytherin bir rahatlıkla, ". Ginny Weasley söyledi."

Ginny mi? Hermione'nin elleri yumruk oldu. Tam olarak ne olmuştu? Tom'a öfkeli bir bakış fırlattı. Ondan gerçeği asla öğrenemeyecekti. Bunun için Tarikat'la konuşması gerekiyordu. Ama Yasak Orman'da mahsur kalmışken kışlaya nasıl dönecekti? Tom dikkatle onu izliyordu. Hermione ona ters ters baktı ve ısırdı,

"Bana ne yaparsan yap, sana Kupa'yı ya da Gryffindor'un kılıcını vermeyeceğim."

Tom'un gözlerinde arzuya benzer bir şey yanıyordu. "Kılıcı buldun mu?"

Hermione burnunu kırıştırdı. Tabii ki peşinde olduğu şey buydu. *Kötü şans*, diye düşündü. Şimdi kılıç Umbridge'deydi. Hermione'nin gözlerinde parıldayan öfkeyi gören Tom hemen ikna oldu,

"Artık Kurucuların eşyalarını istemiyorum." Hermione ona

dudak büktü, "Evet, tabii ki ."

Sert alaycılığın üzerine izin verdi, ona bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Hermione öfkeyle başını ona doğru salladı.

"Beni bir Hortkuluk'a dönüştüremezsin," diye tısladı Hermione Tom'a. "Eğer denersen seni buna pişman ederim."

Tom bir kez daha hiçbir yanıt vermedi ama Hermione'ye bakmaya devam etti. Tom'un sessizliği Hermione'nin öfkesini da artırdı. Eğer kırık bileği onu durdurmasaydı, mümkün olduğunca fazla hasar vermek için kendini ona doğru fırlatacaktı. Büyüsü öfkesine tepki verdi

ve havada şiddetle çatırdadı. Yine de öfkeli büyüsü Tom üzerinde istediği etkiyi yaratmadı. Onu uzaklaştırmak yerine, Tom'un garip bir şekilde Hermione'ye doğru sürüklenmesine neden oldu

"Hermione..." diye mırıldandı usulca, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Hermione giderek artan bir infialle onun kendisine neredeyse dokunana kadar yaklaşmasını izledi. İğrenerek onun varlığından uzaklaştı ve sertçe öğrenmek istedi,

"Ne planlıyorsun?"

Güçlükle fark eden Tom başını salladı. Ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Hermione sinirlendiğini hissetti. Neden bunu uzatıyordu? Dişlerini göstererek hırladı,

"Artık umurumda bile değil. Kışlaya geri dönüyorum."

Bununla birlikte Hermione ayağa kalkmaya çalıştı. Vücudundaki çoklu ağrılar yeniden harekete geçerken acı içinde inlemekten kendini alamadı. Bunu gören Tom da ayağa kalktı ve bir kolunu Hermione'nin beline doladı. Sonra onu gelin gibi tutarak yukarı kaldırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" Hermione öfkeyle itiraz etti.

Tom'un mavi gözleri ona dik dik bakıyordu.

"Beni bir daha terk edemezsin," diye fısıldadı uğursuzca.

Hermione ona çıkışmak için ağzını açtı ama artık çok geçti. Tom olduğu yerde dönmeye başladı ve Hermione, Görünüş'ün baskısının onu sardığını hissedince hafifçe soludu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Alacakaranlıktı, gitmeni söyledim,

Ama sen yine de beni bırakmadın;

Güllerin zamanıydı-

Geçerken onları kopardık!'

- Thomas Hood

(*1798 †1845)

Son Bölüm: Ruh Kavramı

Birinci Bölümdeki Sorumluluk Reddi

A/N: Aman Tanrım. Gerçekten bitti mi? Ne çılgın bir yolculuktu. Sonunda bu kurguyu bitirebildiğim için mutluyum. Biraz da üzgünüm. Bu garip mi? Lol Belki birazcık. Her neyse, işte Lütfen Kurtar Beni'nin son bölümü. Umarım beğenirsiniz, canlarım. Tom'u yazarken çok eğlendim lol

Her neyse, her zaman olduğu gibi, ne düşündüğünüzü bana bildirin. Sizlerden haber almayı seviyorum. Bu kurguyu inceleyen ya da PM aracılığıyla benimle sohbet eden her birinize teşekkür etmek istiyorum. Siz okuyucular en iyisisiniz. Siz olmasaydınız, bu kurguyu hiç bitiremezdim.

Son bölümü inceleyen herkese çok teşekkürler!

Hurricanebridgette, Ruule, NinjaFairy86, JD SPARKS, RavenOrozco, Fizzybaby8, booklifeforlife, Fanatic-Fan, Ari Goddess of Night, rabradley09, Ariel Riddle, vamp1987, Ash, dramionelives, meruhime, Gwenvieva, Tneha, ThatMysteriousSlime, daramjji, Kaarina Riddle, wintrytears, Connected-by-a-Semicolon, hana, einna16, ladyofsilverdawn, Misafir, Merhaba, Restricted Section, TJovanka, LizzieRiddle, Caroonte01, sootypoodle, xxqueenofbookjunglexx, BlackRose207, Fantomette34, NatTheOne, Odara, spyrals, Kellmichele31, Densa Silva, Juliet's Pen, sorainier, Misafir2, Infernalbooks, Uzun zamandır okuyucu, LazierReader, GraceEliz, Energetic red, Martisz, dEnIsE tHe StRaNgE, Misafir3, Raven Smart, Alice, loreine, Misafir4, CassieRenee333, sheddingeverycolor, Cassioppeia, Guest5, Harmony, bittersweetorange, erRONEYous, MissFortune12, Angel41791, Tomoinie, ayeshalestradi, hesitantSoup, MomentoMori2, peachescherry14, Miyu Maniac, Sailor2Moon,

RobinTheSlytherin, yourfan, Elisa CFPS, xxXTomione4EvaXxx, sweetbuns, ben buradayım, nat, Denizden Gelen Melek

{{{{{{{{{+}}}}}}}}}

Son Bölüm: Ruh Kavramı

Saniyeler sonra Hermione yeniden var oldu. Tom'un kolları hâlâ onu sıkıca tutuyordu. İçinden kaynayan bir öfke fışkırıyordu.

"Bırakın beni!" Hermione tedirginlik içinde ona tükürdü.

Tom'un kollarında kıvrandı. Kız kaçmak için dirseğini Tom'un böğrüne çarpınca Tom yumuşak bir tıslama çıkardı. Şaşırtıcı bir şekilde onu bıraktı ve kendi ayakları üzerinde durabilmesi için nazikçe yere yatırdı. Tom'un uzun parmakları Hermione'nin üst kolunun etrafında kıvrıldı. Hermione hemen Tom'un onu kavrayışına karşı direndi ama Tom onu bırakmadı ve şöyle dedi,

"Buraya gelmek istedin, değil mi?"

Hermione ancak şimdi bir anlığına etrafına bakabildi. Karanlıkla ve nemli taş duvarlara kazınmış yılanlarla çevrili değildi. Bunun yerine, kuşların neşeyle cıvıldadığı yeşil bir ormanda duruyordu. Önünde, tanıdık bir koğuş havada uğulduyordu. Hermione o koğuşun hemen arkasında bir kurt adam görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Adam Kolordu'nun siyah üniformasını giymişti ve Hermione'ye ilgiyle bakıyordu.

"Ne...?" diye kekeledi.

Artık çırpınmayı bıraktığına göre, Tom'un parmakları Hermione'nin kolundan aşağı kayarak elinin etrafında kıvrıldı ve onu sahiplenerek tuttu. Yumuşak bir sesle, "Galloway'deyiz. Kolordu'nun bölgesini ziyaret etmek istiyordun, değil mi?"

Hermione bir şey söyleyemeden kurt adam başını geriye attı ve yüksek sesle uludu. Tom yüzünde hafif bir tiksinti ifadesiyle askeri izledi. Sonra Slytherin dikkatini

dikkatini tekrar Hermione'ye yöneltti. Yakışıklı yüz hatlarında bir gülümseme belirdi ve fısıldadı,

"Bu sefer beni dışarıda bekletmeyeceksin, değil mi?"

Fazla seçeneği olmadığını vurgulamak istercesine, Tom'un büyüsü bir kez daha Hermione'ye yapıştı. Derisinin üzerinde sürünen bir buz gibi hissetti. Karanlık güç etrafını sarıp onu sahiplenince istemsizce ürperdi.

†

Sirius, Lupin'i giriş noktasına giden dar patikadan aşağı doğru takip ederken bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Sadece birkaç saat önce, Ginny
Weasley, Riddle'ın gerçekten de Hogwarts'a döndüğünü söylemek için onu aramıştı. Görünüşe göre Hermione'yi hiç görmemişti.
Sirius'un bu bilgiden ne çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden Ginny'yle yaptığı konuşmadan beri içinde umut ve umutsuzluğun zehirli bir karışımı vardı.

Sirius küçük bir köke takılıp tökezledi ve nefesinin altından küfretti. Sonra patikadan aşağı inmeye devam etti. Girişe birinin geldiği haberini almışlardı ve Sirius'un içindeki umut haince kabarmıştı. *Belki de oydu*, diye küçük bir ses zihninde yankılandı. Sirius dişlerini sıktı ve umudu sertçe itti. O değildi. Şimdi umut etmeye cüret ederse, daha sonra acımasız gerçeklik tarafından ezilecekti.

Neredeyse koğuşun kenarına varmışlardı. Sirius daha şimdiden güçlü büyünün vücudunda ve ağacın üzerinde uğuldadığını hissedebiliyordu üstlerinde koğuşun havada ısı gibi titreştiğini gördü. Lupin şimdi bir koşuya başladı ve neredeyse giriş noktasına doğru koşuyordu. Sirius onu takip etti ama arkadaşının heyecanından etkilenmemeye çalıştı. Bu *o* değildi. Sonunda giriş noktasına ulaştılar. Koğuşun kenarında,
Sirius hâlâ Kolordu'nun bölgesindeyken onları uyaran askeri fark etti. Kurt adam koğuştan bir kol boyu uzakta duruyor ve diğer taraftaki birine bakıyordu. Sirius'un bakışları askerinkileri takip etti. Koruyucu büyünün arkasında iki figür duruyordu ve Sirius onları tanıyınca olduğu yerde durdu. Figürlerden biri

Tom Riddle'dı. Karanlık büyücüyü nerede görse tanırdı. Yine de Sirius o anda adamı ikinci kez düşünmedi.
İki figürden daha küçük olanına bakarken zihni allak bullak olmuştu. Bu Hermione'ydi.

Canlı.

Sirius kıza bakarken boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordu. Bu Hermione'ydi. Açgözlülükle bakışları kızın üzerinde dolaştı, manzarayı seyre daldı. Gür saçları ve nazik kahverengi gözleriyle kız, en tatlı rüyalardan fırlamış bir hayalet gibi ormanın ortasında duruyordu. Sirius ona bakarken kuru bir şekilde yutkundu. Yüzünün her koyu morluklar vardı, kurumuş kan yumuşak tenini lekelemişti ve vücudundan kirli paçavralar sarkıyordu. Yine de bu *Hermione*'ydi. Artık kız onları fark etmişti.
Hermione'nin yüzünde bir gülümseme belirirken Sirius'un kalbi küt küt atmaya başladı. Hermione elini kaldırdı ve çekingen bir tavırla selam verdi. Sirius'un dudaklarından inanılması güç bir kahkaha dökülürken, gözlerinde sıcak yaşlar yandı,

"Hermione."

Onun adını duymak Lupin'i sersemliğinden kurtarmayı başardı. Kurt adamın dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi. Sirius'u kolundan yakaladı ve onu Hermione'ye doğru sürükledi. Sirius doğru düzgün düşünemiyordu bile ve arkadaşının onu koğuşa doğru çekmesine izin verdi. Her zaman olduğu gibi, kışlanın koruyucu büyüsü Sirius'un kolayca geçmesine izin verdi ve zararsız bir şekilde derisinin üzerinden süzüldü. Ancak koruyucu büyüyü geride bıraktığı anda, Sirius güçlü bir fırtınasına yakalandı. Havayı şiddetle dalgalandırıyordu ve o kadar karanlıktı ki neredeyse öğürmesine neden olacaktı.

Sirius bu büyüyü daha önce de hissetmişti ve şimdi bakışları Riddle'a kaydı. Kara büyü adamdan çürümüş bir yaradan sızar gibi sızıyor ve havayı tamamen kaplıyordu. Sirius dehşet içinde, Riddle'ın Hermione'ye ne kadar yakın durduğunu ve daha da rahatsız edici bir şekilde, Hermione'nin elini bölgesel bir hareketle nasıl tuttuğunu fark etti. Soğuk gözlerle Sirius ve Lupin'i izleyen karanlık büyücünün yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Sirius, Riddle'ın kara büyüsünün Hermione'nin etrafında nasıl dönerek onu tutsak ettiğini fark edince daha da telaşlandı. Bu aynı güçtü.

Azkaban'daki muhafızları etmişti. Merhamet ya da pişmanlık duymadan öldüren kara büyü.

Lupin kara büyüyü görmezden geldi ve gözlerini sadece Hermione'ye dikti. Dudaklarından kaba bir kahkaha dökülen kurt adam Sirius'u bıraktı ve birkaç adımda Hermione'ye ulaşarak ona sarıldı.

"Hermione," diye bağırdı Lupin yüksek sesle, sarı gözleri neşeyle parlıyordu. "Dönmüşsün."

Lupin kızı kucakladığı yerden bıraktı ve onu kollarının arasında tutarak inceledi. Kız Lupin'e gülümsedi ve sesi duygusallıktan titreyerek fısıldadı,

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

Onun sesini duymak Sirius'un keskin bir nefes almasına neden oldu. Sonunda gözlerinde biriken yaşlar taştı ve yanaklarından aşağı yuvarlanarak tenini ısıttı. Kendini daha fazla tutamadı. Sanki vücudunun kendi aklı varmış gibi, Sirius Hermione'ye doğru koştu ve kollarını ona dolayarak göğsüne çekti. Gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı yuvarlanırken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Sirius yüzünü Hermione'nin kıvırcık saçlarına gömdü. Kekeler gibi konuşurken boğazı sıkıştı ve gıcıklandı,

"Biz senin... Biz... ama sen iyisin. İyisin."

Hermione'nin kollarını beline doladığını hissedince kaskatı kesildi. Sanki herkesten çok onu rahatlatmak istercesine, yatıştırıcı bir sesle fısıldadı,

"Ben iyiyim, Sirius."

Sirius onun sıcak bedenini karşısında hissedince gülümsedi ve o *canlıydı*. Gülümsemeyi bırakabileceğini hiç sanmıyordu. Delicesine mutluydu, Hermione'nin başına bir öpücük kondurdu ve mırıldandı,

"Tekrar hoş geldin, tatlım."

Sirius bu sözleri daha yeni söylemişti ki, güçlü bir kuvvet ona çarptı. Öfkeyle üzerine çöktü ve etrafını sardı. Bu güç onu Hermione'den kopardı ve acımasızca uzağa fırlattı. Sirius yere sertçe temas ederken bir inilti duydu ve omzunda keskin bir acı patladı. Sirius'un eli hiç düşünmeden asasına gitti. Hızla, bir ayağı ve bir dizi yerde, çömelerek kendini yukarı çekti. Asası hazırdı ve Riddle'a doğrultulmuştu. Sirius gözlerinin ucuyla Lupin'in de onun hareketlerini yansıttığını görebiliyordu. İkisini de saldırmaktan alıkoyan tek şey, hâlâ Riddle'ın yanında duran Hermione'ydi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Riddle kendi asasını çekmemişti ama güçlü büyüsü sanki hava yanıyormuş gibi etrafında çatırdıyordu. Böylesine korkunç bir güçle karşı karşıya kalan Sirius, adrenalinin etkisiyle kendi nabzının kulaklarında attığını duyabiliyordu. Riddle'ın Azkaban'daki onca insanı nasıl bu kadar kolay öldürdüğüne dair anılar bir anda zihnine hücum etti. Büyücüyü durdurmak mümkün değildi. Şimdi Riddle'ın kötü niyetli gözleri Sirius'un üzerine düşmüş ve uhrevi bir kırmızı renkle parlıyordu.

Riddle'ın ağzının köşeleri zalim bir sırıtışa dönüşürken Sirius'un tüm vücudu . Kara büyüsünün dalları Sirius'a doğru uzanmaya başlamıştı bile, yıkımdan başka bir şey istemiyordu. Sirius'un parmakları asasının etrafında gergin bir şekilde büküldü. Riddle'ın büyüsü onu yakalayıp parçalamadan önce, aniden Hermione Riddle'a uzandı. Parmakları çenesinin etrafında kıvrıldı ve başını kendisine doğru eğdi. Hermione sesinde sert bir tonla şöyle dedi,

"Tom, ne yapıyorsun? Bunlar benim *arkadaşlarım*."

Riddle'ın karanlık bakışları şimdi Hermione'ye yöneldiğinde Sirius'un vücudu dehşet içinde dondu. Kız içinde bulunduğu tehlikenin farkında değilmiş gibi göründü ve sertçe tersledi,

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Onlara saldırabilesin diye mi?"

Riddle'ın gözlerindeki ölümcül kırmızı parıltı hâlâ devam ediyordu ve Sirius onun bir sonraki hamlesinin Hermione'ye saldırmak olacağından emindi. Riddle sesindeki ölümcül tonu güçlükle bastırarak cevap verirken, Sirius'un dilinin ucuna onu korumak için bir büyü gelmişti bile,

"Hayır."

Riddle aniden büyüsünü geri çağırmadan önce Hermione'nin alabildiği tek yanıt bu tek heceli yanıttı. Büyü artık Sirius'a ulaşmıyordu. Onun yerine büyü bir kez daha Hermione'ye kilitlendi. Riddle'ın delici gözleri Sirius'a dikilmişti ama kara büyüsü artık saldırmaya hazır değildi ve sakince Hermione'nin etrafına dolandı. Sirius'un nefes alış verişi hızlanmıştı ve hâlâ asasını savunma amaçlı olarak Riddle'a doğrultuyordu. Hermione beceriksizce boğazını temizledi ve şöyle dedi,

"Bunun için üzgünüm." Riddle'a uyarıcı bir bakış fırlattı ve ekledi, "Sana saldırmayacak."

Sirius hiç de ikna olmamıştı. Titreyerek yere çömeldiği yerden kalktı. Hermione'nin bakışları endişeyle onun üzerinde dolaştı. Herhangi bir zarar göremeyince, bir öneride bulundu,

"Belki de içeri girip konuşmalıyız."

Bunu duyan Riddle Hermione'ye daha da yaklaştı ve Sirius büyücüye ihtiyatla baktı. Kızı tehlikeli büyücüden uzaklaştırma ihtiyacı hissetti. Adamın Hermione'ye yaklaşmasına izin vermek ona doğru gelmiyordu. Sirius büyük bir isteksizlikle asasını indirdi. Yine de elinde tuttu ve yıpranmış kot pantolonunun arka cebine sokmadı. Sirius dikkatle Lupin'le bakıştı. Arkadaşının yüzündeki acımasız ifade, Hermione'nin güvenliği konusunda aynı endişeyi paylaştıklarını gösteriyordu.
Hermione'yi Riddle'dan uzaklaştırmaları gerekiyordu. Lupin'in sesi gergindi,

"Bu iyi bir plana benziyor. Dinlenmen gerek." Sirius

başıyla onayladı. "Kesinlikle."

Lupin'in sarı gözleri Riddle'a dikilmişti. Sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıdan öteye gitmiyordu, "Ne olmuş *ona*? Hogwarts'a geri mi dönüyor?"

Kaşlarını çatan Hermione başını kaldırıp Riddle'a baktı. Karanlık büyücü yakın zamanda onun elini bırakmaya hiç niyetli görünmüyordu. Hermione'nin solgun yüzünde acıdan bitkin bir ifade belirdi ve kararını verdi,

"Sanırım Tom da şimdilik bizimle gelebilir."

Lupin hemen itiraz etti, "Hermione, bu iyi bir fikir değil."

Riddle'ın büyüsünde öfkeli bir artış oldu ve Hermione'yi kendine doğru çekerek küstahça onun üzerinde sahiplik ilan etti. Sirius adama bağırmak istedi ama kendini tuttu. Bunun yerine, öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Riddle'ın tehlikeli olduğunu ve Hermione'ye tekrar zarar verebileceğini biliyordu ama onu ondan şu noktada çok riskliydi. Çapraz ateşe yakalanabilirdi. Şimdilik işi sağlama almak zorundaydılar.

"Peki," diye karar verdi Sirius, vücudu gergindi. "O da bizimle gelebilir."

Lupin itiraz etmek için ağzını açtı ama Sirius ona sert bir bakış fırlattı ve "Hermione'yle bir *an önce* ilgilenilmesi gerekiyor." diye vurguladı.

Sirius yüzündeki kavgacı ifade için Lupin'i suçlayamazdı. En azından kurt adam geri çekildi ve sertçe başını salladı.
Sirius tüm endişesini yüzünden uzak tutarak Hermione'ye güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Merak etme, iyi olacaksın." Yeşil parkasını çıkarıp Hermione'ye uzattı. "İşte, şimdilik bunu al. Sana daha sonra yeni giysiler alırız."

"Teşekkürler." Hermione paltoyu minnetle kabul etti.

O parkasını giyerken, Sirius Lupin'e döndü ve "Gidelim," dedi.

Hermione, Sirius'un paltosunu kendi etrafına sararken neredeyse iç çekiyordu, sıcaklık içine sızıyordu. Tom elini tekrar kavrayınca irkildi. Tom'un büyüsünün derisinin üzerinde kabardığını ve onu sıkıca tuttuğunu hissedebiliyordu. En azından ölümcül çizgisini kaybetmiş ve Sirius'a tekrar saldırmaya çalışmamıştı. Yine de onu gergin bırakmıştı. Hermione Tom'u Corps'un bölgesine götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu ama başka ne yapacağını da bilmiyordu. Onu gitmeye ikna etmek tamamen imkânsız değilse bile çok zor olacaktı. Başı acıyla zonkluyordu ve Hermione kendini biraz hasta hissediyordu. Yorgunluk her yanını sarmıştı ve şu anda Tom'la uğraşamayacak kadar yorgundu.

Sirius'a baktı. Tarikat'ın lideri oldukça gergin görünüyor, Tom'un görüş alanından çıkmasına asla izin vermiyordu. Hermione adamı suçlayamazdı. Ona küçük, minnettar bir gülümseme gönderdi. Dikkati ona kayınca, Sirius'un yüzündeki sert ifade de kayboldu. Ona çocuksu bir bakış atarak sırıttı. Hermione onun kendisini rahatlatmaya çalıştığını biliyordu ve bu göğsünde sıcak bir his uyandırdı.

Lupin giriş noktasını koruyan kurt adama, "Asker, misafirlerimizin izin ver," dedi.

"Evet efendim," diye cevap verdi kurt adam hızlıca.

Adam asasını kılıfından çıkardı ve koğuşa doğru salladı. Koruma sistemi itaat etti ve ayrıldı. Büyülü bariyerdeki yarık, birinin rahatça geçmesine izin verecek kadar genişti. Lupin'in sarı gözleri Hermione'ye ve boğuk sesiyle şöyle dedi

"Hadi Hermione. Seni içeri götürelim."

Sirius ona göz kırptı ve "Artık her şey yoluna girecek, tatlım," dedi.

Hermione koğuşa doğru bir adım attı ama sonra duraksadı. Bu koğuşlardan son geçtiği anıları içinde kaynadı. Bu, Muggle doğumluları Hogwarts'tan kurtarma görevine gittiği zamandı. Hermione'yi bir batma hissi sardı.

"Kaç tane..." sesi titredi. Fısıldamadan önce derin bir nefes aldı, "Hogwarts'tan gelen Muggle doğumlular. Onları şömineden çıkarken gördüm ama kaç tanesi dışarı çıkabildi?"

Hermione'nin yüzündeki endişeyi gören Sirius yanına gitti. Yavaşça, "Onlar iyi, Hermione. Senin sayende. Onları ülke dışına çıkardık, sorun yok."

Hermione iri gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?"

Sirius eğlenerek, " öyle," diye kıkırdadı. "Şimdi gidelim."

Hermione onu dikkatle taradı ve yüzünde dürüstlükten başka bir şey göremedi. Hayatta kalmayı başarmışlar mıydı? Bunu fark etmek kalbini sevinçle çarptırdı. Her şey boşuna olmamıştı! Hermione'nin yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. Bunu gören Sirius beyaz dişlerini kocaman bir sırıtışla parlattı. Koğuşun önünden geçerken Hermione'ye kendisini takip etmesini işaret etti. Sirius gevezelik ederek konuşmaya devam etti,

"Biliyor musunuz? Bunu kutlamalıyız. Ne dersin? Odamda çok iyi bir viski var. Laphroaig. 14 yıllık. Açmak için bir fırsat kolluyordum. Lupin'le bile paylaşmaya hazırım."

Hermione kıkırdadı ve koğuştaki açıklıktan geçerek onu takip etti. Sihir derisinin üzerinde hafifçe kabarmış ama onu engellememişti.

Lupin içini çekti ve Sirius'a, "Partiyi Hermione iyileştikten *sonraya* planlayalım," dedi.

Sirius'un yüzündeki çocuksu ifadeyi gören Lupin gözlerini devirdi. Hermione genişçe sırıttı. Gerçekten burada olduğuna hâlâ inanamıyordu. Sadece birkaç saat önce bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Hermione derin bir nefes aldı. Hatta
Çürük tarafına saplanan acı verici bir bıçak darbesi, yükselen ruh halini hafifletmeyi başardı. Lupin onun yüzündeki mutlu gülümsemeyi görünce orantısız bir sırıtış fırlattı,

"Evine hoş geldin."

Orman yerini açık bir araziye bırakana kadar birkaç dakika boyunca küçük bir patikayı takip ettiler. Kolordu'nun bayrağı kışlanın hemen üzerindeki direkte rüzgârda dalgalanıyordu. İki sıra halinde dizilmiş basit binalar, daha büyük olan merkez binaya doğru uzanıyordu. Artık Hermione'nin nefes alış verişi zorlaşmıştı ve yine başının döndüğünü hissediyordu. Buna karşı mücadele etti ama sonunda henüz yanındaki yerini terk etmemiş olan Tom'a yaslanmak zorunda kaldı. Sirius'un endişeli bakışları Hermione'nin üzerinde dolaştı.

"Merak etme, tatlım. Pucey'nin seni iyileştirmesini sağlayacağız."

Hermione yorgun bir sesle, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

"Bu taraftan," dedi Lupin ve grubu barakalardan birine doğru yönlendirdi.

Çok uzak değildi ama Hermione artık Tom'a dayanmak zorundaydı. Kırık açısını hiç kullanamadığı için neredeyse tüm ağırlığını Tom taşıyordu. Sonunda binaya ulaştıklarında Hermione çok sevindi. Yakınlarda dolaşan küçük bir grup askeri ancak şimdi fark etmişti. Dikkatleri büyük ölçüde Hermione'nin üzerindeydi ve onu kısık gözlerle değerlendiriyorlardı. Kendisini kurtadamların incelemesi altında bulunca yanaklarına utanç verici bir kızarıklık yayıldı. Lupin bir grup askere Hermione'nin girmesi için kapıyı açık tuttu,

"Hey, Jen. Bizim için Pucey'i getirebilir misin?"

Askerlerden biri Lupin'e kızgın bir kaşını kaldırdı. Sonunda, "Elbette," diye izin verdi.

Sonra gözleri Hermione'nin formunu taradı. Birden kadının dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi. "Geri döneceğini biliyordum." Kurt adam arkasını döndü ve koşarak barakalardan birine doğru ilerledi.

Lupin sırıttı. "Sanırım Jen senden hoşlandı."

Sonra Hermione'yi binanın içine götürdü. Hermione onu koridorda takip ederek odalardan birine girdi. Ortada bir muayene masası duruyordu, duvarları ise iksir şişeleri, merhemler ve pansuman malzemeleriyle dolu raflar ve ecza dolaplarıyla kaplıydı.

Lupin iki sandalyeli küçük bir masayı işaret ederek, "," dedi. "Eminim Pucey birazdan burada olur."

Hermione memnuniyetle sandalyelerden birine çöktü. Kendini bitkin hissediyordu. Tom hemen yanı başında duruyordu ve Hermione bir kez daha onun havadaki büyüsünü fark etti, onunla yakın temas kurmak istiyordu. Ona kaçamak bir bakış fırlattı. Onu buraya getirmiş hâlâ kafasını karıştırıyordu. Hermione, Slytherin'in kötü bir şeyler planladığına ikna olmuştu.
Sirius'un karşısındaki sandalyeye çökmesiyle düşünce treni bozuldu. Hermione'ye sırıttı, rahat havası geri gelmişti.

"Biliyor musun, tüm bunlar sona erdikten sonra, kesinlikle bir tür tatili hak ediyoruz." Kollarını askeri bir tavırla arkasına kavuşturmuş, dimdik duran Lupin'e baktı. Sirius biraz Hermione'ye doğru eğildi ve "Kurdun kesinlikle biraz dinlenmeye ihtiyacı var," diye fısıldadı.

Lupin Sirius'a bir cevap vermeye tenezzül etmedi. Hermione onların maskaralıklarına gülümsedi. Kapı çalındı. Dışarıdaki grubun bir parçası olan başka bir kurtadam içeri girdi.

"Bayan Hermione'nin aç olabileceğini düşündük."

Kurt adam Hermione'ye birkaç dilim ekmek uzattı. Hâlâ sıcaktı ve nefis kokuyordu. Hermione ne kadar aç olduğunu ancak şimdi fark etti ve ekmeği memnuniyetle kabul etti. Kurt adam ayrıca ona içinde çiğ et parçalarına benzeyen bir kâse uzattı. Sirius bunu görünce gözlerini devirdi.

"Dostum, ne düşünüyorsun? Çiğ et yemeyecek."

Kurt adam, bazılarının üzerinde hâlâ kürk izleri olan çiğ et parçalarının bulunduğu kâseye gözlerini kırpıştırarak baktı. Etin etrafında kan birikiyordu. Adam omuzlarını silkti. "Neden olmasın? Tavşan. Daha bu sabah ava çıktık."

Sirius bıkkınlıkla içini çekti ve kollarını havaya kaldırdı. " ediyorum. Hepiniz delisiniz." Kaseyi aldı ve adamın ellerine doğru itti. "Sende kalsın."

Kurt adamın dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Gerçekten mi? Alabilir miyim?"

Kaşlarını kaldırarak Hermione'ye soru sordu. Hermione onun coşkusu karşısında hafifçe kıkırdadı ve başını salladı. "Elbette. Devam et."

Ekmeği çoktan kırmış ve ağzına bir parça atmıştı. Neredeyse iç çekecekti. En son ne zaman bir şey yediğini bile hatırlamıyordu.

"Teşekkürler."

Asker ona sırıtarak baktı, sonra da koşar adım uzaklaştı.
bir kase tavşan eti. Hermione ağzına bir parça daha ekmek tıkıştırdı. Yumuşak bir sesle sormadan önce çiğnedi,

"Tom bana Azkaban'da olduğumu söyledi..."

Sirius bunu duyunca yüzünü buruşturdu ama Lupin, "Ne yazık ki evet," diye cevap verdi.

Hermione'nin gözleri büyüdü. "Bu doğru mu? Ama... beni nasıl buldun? Azkaban korumalı, değil mi?"

"*Efendin*," alay etti Sirius. "Seni buldu."

Hermione'nin eli bilinçsizce sol ön koluna, Karanlık İşaret'in yeşil ceketinin kolunun altında saklı olduğu yere gitti. Yavaşça, "Anlamıyorum," dedi.

Sirius burnunu kırıştırdı, sanki bir limonu ısırmış gibi görünüyordu. "Başka seçeneğimiz . Seni bulmak için her şeyi denedik. Ama sen gitmiştin."

Lupin başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "İşte o zaman Riddle'la temasa geçtik ve ondan seni bulmasını istedik."

Hermione gerildi, bu haberlerden tedirgin olmuştu. "Anlıyorum." Dilindeki sözcükleri sınamak istercesine, "Tom beni bulmana *yardım etti* mi?" diye fısıldadı.

Tom'a araştıran bir bakış fırlattı ama Slytherin'in yüzü boş bir maskeydi, hiçbir şey vermiyordu. Dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Sonra yeniden Sirius'a odaklandı.

"Tom'dan beni bulmasını mı istedin?"

Sirius'un başını sallamasıyla Hermione alt dudağını kaşımaya başladı. Tom neden arkadaşlarıyla işbirliği yapsındı ki? Akıl almaz bir şeydi bu.

"Beni bulmak için Karanlık İşaretimi mi kullandı?"

Sirius bir iç çekti. "Evet. Hâlâ ona bağlısın. Bunun işe yarayabileceğini düşündük."

"Benim yardımım olmadan etkisiz hale getirildiler" derken Tom'un dudaklarında küçümseyici bir gülümseme vardı.

Hermione, Sirius'un çenesinin sinirlenerek sıkıldığını görebiliyordu ama Tom'un küstahlığı hakkında yorum yapmadı. Sirius onun yerine, "Riddle seni serbest bırakma nezaketini göstermediğine göre, Karanlık İşaretin aracılığıyla hâlâ sana bağlı. Görünüşe göre Karanlık İşaret'ten gelen bağlanma büyüsü Azkaban'ın etrafındaki koğuşlardan daha güçlü. Seni bu şekilde bulduk."

"Anlıyorum." Hermione düşündü. "Yani seni bana getiren Tom'du, öyle mi?"

Sirius kafası karışmış bir halde başını salladı. Hermione onu suçlayamazdı. Kardeşinin katilinden yardım istemek zorunda kalmıştı. Ve tüm bunlar onun için... Dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi ve fısıldadı,

"Teşekkür ederim."

Sirius'un gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kekeleyerek, "Ne için?" diye sordu.

Hermione kendini tutamayıp hafifçe güldü, "Beni kurtardın. *Hayatımı* kurtardın." Lupin'e döndü. "Sen de öyle. Teşekkür . Sen olmasaydın, hâlâ Azkaban'da ya da daha kötüsünde kapana kısılmış olurdum."

Lupin'in sarı gözlerinde şaşkınlık dalgalandı. Sonra Sirius'la garip bir bakış alışverişinde bulundu. Hermione şaşkınlık içinde Sirius'un yüzünde suçlu bir ifade gördü. Onun gözleriyle zar zor buluşabildi. Özür diler gibi bir sesle şöyle dedi,

"Hayır, biz... Görüyorsun ya, Lupin ve ben, gerçekten sana ulaşmaya çalıştık, Hermione. İnan bana, denedik. Azkaban'a girmeyi başardık, ama sonra çok fazla muhafız vardı."

Lupin başını salladı. Utançtan sarı gözleri donuklaşmıştı ve ona sessizce, "Aldırmak zorunda kaldık. Sirius istemedi ama ben onu ikna ettim. Sana ulaşmamızın hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden geri çekildik."

Hermione iri gözlerle onlara baktı. Kafa karışıklığı düşüncelerini karmakarışık bir hale getiriyordu. Kaşları çatıldı ve fısıldadı,

"...ama eğer sen değilsen, beni kim çıkardı?"

Sirius'un gözlerinde yanan suçluluk ve nefret karışımı bunu ele veriyordu. Hermione kaskatı kesildi. Sonra yavaşça, çok yavaşça Tom'a döndü. Slytherin hâlâ onun sandalyesinin yanında duruyordu. Tom ona bakarken yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Hermione, Tom'un şaşırtıcı mavilikteki gözlerine bakarken başı dönüyordu.

"Sen mi?" diye fısıldadı zayıfça. "Beni sen mi ?"

Tom ona soğukkanlılıkla baktı ve Hermione onun bakışlarında kapana kısılmış gibi hissetti. Gözlerinin mavisinin ardındaki uğursuz kırmızı parıltı hâlâ yanıyor, ona şeytani bir görünüm veriyordu. Tom başını yana eğerek ona farklı bir açıdan baktı. Sonra yavaşça elini ona doğru kaldırdı. Tom parmaklarını hafifçe yanağında Hermione kılını bile kıpırdatmadı. Bu temasla kalbi göğsünde çırpındı ve Tom'un büyüleyici gözlerinden başka bir yere bakamadı.

Adrian Pucey odaya girince büyü bozuldu. Hermione başını Tom'dan yana çevirdi. İçinde kabaran garip duyguları görmezden gelmek için bir bahanesi olduğu için mutluydu ve şimdi onun yerine Pucey'ye gülümsedi. Kolordu'nun siyah üniformasını giymişti. Koyu renk, keten saçlarıyla bütünleşiyordu. Pucey'nin dudaklarında kibar bir gülümseme belirdi.

"Bayan Hermione," başını hafifçe eğerek selamladı. "Jen bana aramıza döndüğünüzü söyledi."

Sirius ayağa kalktı ve Pucey'nin yanına gitti. Bir kolunu adamın omuzlarına doladı ve sırıttı.

"Pucey, tam da beklediğimiz adam." Sirius Hermione'yi işaret etti. "Onu iyileştirmen gerek." Parmaklarını oynattı. "Haydi. Sihrini yap."

Pucey iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi ve kuru bir sesle, "İşte bu yüzden buradayım," diye cevap verdi.

Bakışları kısa bir süre Hermione'nin üzerinde gezindi ve onun durumunu inceledi. Sonra kaşlarını kaldırarak odadaki diğerlerine baktı.

"Bizi yalnız bırakmanızı istemek zorundayım."

Sirius dudaklarını ama Lupin'in sert bir bakışıyla, "Peki," diye iç geçirdi.

Sirius Hermione'nin yanına gitti. Ona doğru eğildi ve başının üstüne dikkatli bir öpücük kondurdu. Sirius usulca, "Döndüğüne çok sevindim, tatlım," diye fısıldadı.

Adam tekrar doğruldu ve Hermione adama gülümsedi. Lupin de ona yaklaşmış ve omzunu güven verici bir şekilde sıkmıştı.

"Pucey'i dinle, tamam mı?" dedi kurt adam. "O sana göz kulak olacak. Seni sonra alırız."

Hermione başını salladı. Sirius ve Lupin isteksizce odadan çıkarken, Pucey muayene masasını işaret etti.

"Şuraya oturabilir misin?"

Pucey iksirlerini ve merhemlerini karıştırırken Hermione masanın üzerine kaydı. Sarışın asker birkaç tane alarak Hermione'nin yanına gitti. Tom'u fark edince tereddüt etti. Slytherin odadan çıkmamıştı.

Pucey kibarca, "Ben Bayan Hermione'yle ilgilenirken lütfen dışarıda bekleyin," diye tekrarladı.

Tom'un çenesi sıkıştı ve büyüsü korkutucu bir şekilde etrafında toplandı. Az önceki vahiy Hermione'nin aklından geçti. Tom neden buradaydı? Neden onu Azkaban'dan *kurtarmıştı*? Derin bir tedirginlikle, dedi,

" değil. Kalabilir. Benim için sakıncası yok."

Hermione gözlerinin ucuyla Tom'un gergin duruşunu terk ettiğini gördü. Ona daha da yaklaştı ve güçlü büyüsü bir kez daha Hermione'yi aradı, onun etrafında kıvrıldı.

Pucey hafifçe kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Hermione, "Evet," diye fısıldadı.

Asker hiç de ikna olmuş görünmüyordu ama Hermione'nin kararını kabul etti. Asasını Hermione'nin üzerinde salladı ve Hermione teşhis büyülerinin üzerinde dolaştığını hissederek ürperdi. Pucey'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Dikkatle Hermione'ye sordu,

"Seni sorguladılar mı?"

Hermione, içinde anılar kabarırken ürperdi. Parlak hücre. Ağzında bakırımsı bir tat. Susuzluk. Ve acı. Sürekli acı. Hermione gözlerini sıkarak kapattı. Titrediğini hissederek başını salladı.

"Merak etme," dedi Pucey'nin güven veren sesi. "Oradan çıktın. Kısa sürede eskisi kadar iyi olmanı sağlayacağım."

Hermione başını kaldırıp adama baktı. Pucey ona gülümsedi ve Hermione usulca başını sallayarak biraz rahatladı. Pucey asasını tekrar salladı.

"Hm," diye düşündü. "Bileğin kırılmış." Hermione

içini çekti. "Evet. Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

Onbaşı Hermione'ye bir iksir şişesi uzatarak, "Al bunu," dedi. "Ağrı için."

Hermione iksiri içerken Pucey'nin ayağını nazikçe incelemesini izledi. Kırık bileği oynatılırken irkildi. Bunu gören Tom ona yaklaştı ve Pucey'e karanlık bir şekilde baktı, etrafına büyü yayılıyordu.

Hermione Slytherin'e, "Sakin ol," dedi. "O sadece işini yapıyor."

Pucey ayak bileğinin üzerinde salladı ve Hermione acının azalmasıyla rahat bir nefes aldı. Asasını bir kez daha salladı ve bileği kalın bir bandajla sarıldı. Onbaşı Hermione'ye bir
küçük bir gülümseme.

"Bileğin bir iki gün içinde iyileşecek." "Teşekkürler," dedi

Hermione.

Tom hâlâ askere ters ters bakıyor ve buz gibi bir sesle, "Peki ya kafası? Ve tüm o kesikler ve çürükler?"

Hermione kaşlarını çatarak Slytherin'e baktı. Tom gözlerini Pucey'ye dikti. Mavi gözlerindeki kırmızı ton şimdi daha belirgindi ve Tom'a perili bir veriyordu. Büyüsü hâlâ havada uçuşuyor, kıvrılıp ve saldırmaya hazır bekliyordu.

Hermione sesini sertleştirmeye çalışarak, "Belki de dışarıda beklemen daha iyi olur, Tom," diye önerdi.

Tom ona doğru döndü ve karanlık bakışlarını üzerinden çekti. Hermione, Tom'un yüzünde bir panik ifadesi gördüğüne yemin edebilirdi. Ama o ifade bir anda kayboldu. Tom Hermione'nin eline uzandı ve sıkıca tuttu, belli ki gitmek istemiyordu.

"Kalmak istiyorsan," dedi Hermione ona. "Sadece sessiz ol. Tamam mı?"

Tom dişlerini sıkarak, "Peki," diye tısladı.

Hermione Pucey'e dönmeden önce ona şüpheci bir bakış fırlattı. Asker bu etkileşimi endişeyle izlemiş ama yorum yapmamıştı. Onun yerine incelemesine devam etti. Hermione, Pucey'nin asasını onun üzerinde ustalıkla sallayışını izledi. İyileştirici büyünün garip bir şekilde karıncalandığını hissedebiliyordu. Pucey onun dikkatini dağıtmak için

"Albay'a verdiğiniz altın kupayı kullanıyorum. Gerçekten iyi çalışıyor. O zamandan beri Kurtboğan iksiri sıkıntısı çekmedik."

Hermione şaşkınlıkla ona gözlerini kırpıştırdı. Sonra kafasına dank etti ve gülümsedi. "Hufflepuff Kupası mı?"

Pucey ona gülümsedi. "Evet. Gerçekten inanılmaz."

Hermione göz ucuyla Tom'un dikkatini çekmeyi başardığı belli olan gergin bir konuşma yaptığını gördü. Tom'un üzerinde beliren varlığını görmezden gelmeye çalıştı. Hermione sesini sakinleştirmeye zorlayarak şöyle dedi,

"Sizin için yararlı olabileceğini düşündüm."

Pucey hafifçe kıkırdadı, "Hiç yanılmadın."

Bir kez daha salladı ve Hermione'nin yan tarafındaki acı azaldı. Pucey memnuniyetle başını salladı ve sakladı. Keskin dişlerini göstererek Hermione'ye gülümsedi.

"Şimdilik yapabileceğim tek şey bu. Ayrıca beyin sarsıntısı geçirmişsiniz ve kafatasınızda ince bir çatlak var. Yine de endişelenme. Beyin sarsıntısı için sana bir şey vereceğim ve biraz Skele-Gro da çatlağın icabına bakacaktır."

Bununla birlikte asker Hermione'ye birkaç iksir şişesi uzattı. "Uyumadan hemen önce bunları iç, yarın seninle yine ben . O zaman morluklara karşı da bir şeyler yapabiliriz, tamam mı?"

Hermione başını salladı ve Pucey'e minnetle gülümsedi. "Teşekkürler."

Tom onu kolundan tuttu ve muayene masasından kaymasına yardım etti.

"Sorun değil," dedi Pucey. "Bu benim işim."

Hermione dikkatle topallayarak kapıya doğru yürüdü. Daha Pucey'nin sesi onu geri çekti,

"Bayan Hermione?"

Kurt adama doğru döndü. Kurt adam ona gülümsedi ve "Geri dönmene sevindim" dedi.

†

Sirius Hermione'ye sırıtarak, "Odan aynen bıraktığın gibi," dedi.

Onun yanında yürüyor, konuşurken el kol hareketleri yapıyordu. Lupin onun diğer tarafındaydı ve arkadaşının coşkusu karşısında gözlerini devirdi.
Hermione onu göremiyordu ama Tom'un arkasından geldiğini biliyordu. Büyüsü hâlâ Hermione'nin teninde geziniyordu.

"Kurtadamların nasıl bilirsin," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi Sirius. "Başkalarının mahremiyetine hiç saygı duymazlar, benden söylemesi."

Lupin kızgın bir kaşını kaldırdı. "Bu doğru bile değil."

"Kesinlikle öyle," diye ısrar etti Sirius. "Birkaç gün önce biri diş fırçamı çaldı. Merlin aşkına, benim *diş fırçamı*."

Lupin omuz ve şöyle dedi: "Belki de kendini kaybetmişsindir. Tanıdığım en düzenli insan değilsin."

"Her neyse," diye konuştu Sirius arkadaşının üzerinden ve Hermione'ye döndü. "Odan hâlâ sağlam. Tıpkı bıraktığın gibi."

Adama doğru sırıttı. "Bu harika. Bunu özlemiştim."

"Eminim," diye kabul etti Lupin. "Özellikle de yatağın. Ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyorsun."

Sirius başını salladı ve "Evet. Dinlenmen gerek. Bu arada ben de Ginny'yi kovacağım."

Hermione kaşlarını kaldırdı. "Ginny mi?"

"Eminim endişelenmiştir," diye yanıtladı Sirius. "Daha önce ondan seni Hogwarts'ta bulmama yardım etmesini istedim. İyi olduğunu duyunca sevinçten havalara uçacak."

Hermione ona genişçe gülümsedi. "Ona ilet. Belki gidip onu tekrar ziyaret edebilirim."

Lupin kıkırdadı. "Ya da onu buraya davet ederiz. Artık Tarikat'ı bildiğine göre, sizi ziyaret etmemesi için bir neden göremiyorum."

Hermione kurt adama gülümsedi. "Gerçekten mi? Bu harika olur. Ona etrafı gösterebilirim."

Sirius Hermione'nin başını okşadı. "Yavaş ol, Kaplan. Dünya kadar zamanın var."

Hermione kıkırdadı. Neredeyse uyku odalarının bulunduğu binaya varmışlardı ki, uzun boylu bir adamın onlara doğru yürüdüğünü fark etti. Çok geçmeden adam onlara ulaştı ve yüzünde keskin bir sırıtışla Hermione'ye baktı. Albay Greyback iri yapısı ve siyah üniformasıyla oldukça dikkat çekiciydi. Pelerininin yakasında beş altın şerit vardı. Diğer askerlerin üniformalarının aksine, Greyback'in pelerininin kolunda Kolordu'nun amblemi yoktu. Hermione onun yerine pelerinin yakasında altın bir rozet şeklinde aya doğru uluyan stilize bir kurt gördü.

"Rookwood," diye derin sesiyle selamladı onu sürü lideri. "Döndüğünü duydum. Sana hoş geldin demek istedim."

Hermione Greyback'e sırıttı. Huysuz adamı garip bir şekilde özlemişti. "Evet. Yeni geldim."

Greyback çelik gibi gri gözleriyle onu taradı ve keskin pençeleri tehlikeli bir şekilde parlarken düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. Sonra bir sırıtış dudaklarını bükerek ona vahşi bir bakış attı ve Greyback hiç istifini bozmadan şöyle dedi

"Ölmediğine sevindim."

Sirius, "Siz kurtadamlar neden hep böyle patavatsızsınız?" diye

homurdandı. Greyback kaşlarını çatarak adama baktı. "Duymadın mı? ki,

onun
ölmedi."

"Merlin," diye içini çekti Sirius öfkeyle. "Bunu daha da kötüleştiriyorsun."

Greyback dilini damağına vurarak . "Biraz narin bir küçük çiçeksin, değil mi Black?"

Sirius Albay'a gözlerini devirmekle yetindi. Greyback adamı görmezden geldi ve şimdi Hermione'yi eleştirel bir gözle inceliyordu.

"Pucey sana çoktan baktı mı?"

Hermione başını kaldırıp sürü liderine baktı. "Evet. Öyle yaptı."

Greyback başını salladı. Sonra Hermione'ye kaşlarını , "Sana bu görevin intihar olduğunu söylemiştim, değil mi?" dedi.

Hermione kıkırdadı. "Umbridge'in adamları beni yakalayana kadar her şey yolundaydı."

"Evet," diye başını kaşıdı Greyback, dağınık saçlarını karıştırarak. "Bunu duymuştum. Ama kaçtın, değil mi? Siktir et o adamları."

Bakışları Hermione'den ayrıldı ve şimdi onun yanındaki Tom'a kaydı. Greyback'in ağzında iğrenç bir sırıtma belirdi. Slytherin'e yaklaştı ve bir avın kokusunu alır gibi havayı kokladı. Tom, Greyback'in korkutucu varlığından hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kaçmak yerine, deneylerinden birini gözlemleyen bir bilim adamı gibi kurt adamın hareketlerini ilgiyle izledi.

Albay kuru bir sesle, "Kim olduğunuzu sormaya gerek yok sanırım," dedi.

Tom'un yüzü , tüm duygular gizemli bir örtünün altında saklıydı. Kendini akıllıca tanıtırken dudaklarından sadece bir gülümseme sarkıyordu, "Tom Riddle."

"Evet." Greyback başını salladı. Sonra sesine vahşi bir hırıltı katarak ekledi: "Duyduğuma göre Hermione'ye çok sıkıntı vermişsin."

Greyback'in ses tonuna sinen tehlike çok açıktı ama Tom'un yüzündeki sırıtışı daha da keskinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Tom cevap verirken kadifenin altına gizlenmiş bir kötülük vardı,

"Hermione'ye pek çok şey verdim."

Tom'un açıklamasına tepki veren Greyback değildi. Onun yerine Sirius öfkeli bir hırıltı çıkardı ve Tom'a doğru hamle yapmaya çalıştı.

"Bu ne cüret?!"

Lupin Sirius'u kolundan yakalamayı başardı ve onu geri çekti. Sirius tutuşa karşı mücadele etti, gözleri öfkeyle parlıyordu. Tom sahneyi kayıtsızca izlemekle yetindi. Hermione havadaki büyünün değiştiğini hissetti ve Tom'un büyüsünün nasıl değiştiğini bir kez daha anladı. Daha yoğun, daha katı hissediyordu. Hermione büyünün iplikçikleri üzerinde yalandıkça ürperdi. Tom'un büyüsü her zaman karanlıktı ama şimdi dipsiz bir uçurum vardı. Büyüye sadistçe bir susuzluk eşlik ediyordu, sanki her şeyi parçalayabilirmiş gibi, sanki yıkımdan başka bir şey değilmiş gibi.

Hermione birdenbire Lupin'in Sirius'u tutmasından çok memnun oldu. Greyback de Tom'un büyüsünü hissetmişti kuşkusuz. Yüzünden vahşi bir sırıtma geçti. Sürü lideri Hermione'ye döndü ve onu bilgilendirdi,

"Lupin haklı." Tom'a eliyle işaret etti. "Bu tuhaf bir şey."

Hermione endişeyle, Sirius'u izleyen Tom'un yüzündeki ifadesiz ifadeye baktı. Neyse ki Lupin arkadaşını sakinleştirmeyi başarmıştı. Hermione alt dudağını kemirdi ve yumuşak bir sesle cevap verdi,

"Kesinlikle öyle."

Greyback bir kahkaha attı. "En azından kendini neyin içine soktuğunu biliyorsun."

Neyse ki Tom'un tuhaflıkları hakkında daha fazla yorum yapamadı. Başka bir kurtadam yanlarına yaklaşırken Greyback'in dikkati dağılmıştı. Adam Greyback'e selam verdi ve şöyle dedi,

"Bir sorunumuz var, Albay."

"Şimdi ne olacak?" Greyback çelik gibi gözlerini askere dikti.

"Efendim, ben Bole," diye cevap verdi kurt adam, "Ateş timi Cezayir'de mahsur kaldı."

Greyback sıkıntıyla burnunu kırıştırdı. "Sıkıştılar mı? Yine mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, efendim," dedi asker. "Onunla kendim konuştum."

Greyback bir hırıltı çıkardı. "Buna inanamıyorum." O döndü Hermione. "Yani, aynı çölde kaç kez sıkışıp kalabilirsin ki?"

Hermione adama gözlerini kırpıştırdı ve iyi bir cevap omuzlarını silkti. Greyback yorgunca iç çekti,

"Görünüşe göre bunu araştırmam gerekiyor. Bu arada sen de biraz uyu."

Hermione Albay'a sırıttı ve başını salladı. Greyback tatmin olmuş bir halde Lupin'e döndü ve şu emri verdi: "Yüzbaşı, Rookwood'la ilgilenildiğinden emin olun. Şu Bole meselesini hallettikten sonra bir bilgilendirme toplantısı yapacağız."

Lupin sürü liderini selamladı. "Emredersiniz, efendim."

Greyback Tom'a baktı ve kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Bir süre sonra ekledi, "Eğer ısrar ederse buna da bir oda ayarlayabilirsin sanırım."

Bu kez Lupin'in cevabı çok daha isteksizdi. "Evet, efendim."

Greyback onları bıraktı ve ellerini siyah üniforma pelerininin ceplerine sokarak merkez binaya doğru yürüdü. Hermione adamın ardından gülümsedi. Sonra uyku odalarına doğru yollarına devam ettiler. Hermione binaya girmek istiyordu ki Tom'un büyüsünün hâlâ onu sardığını fark etti. Slytherin'e bir bakış attı.

"Tom nerede kalacak?" Hermione sordu. Sirius burnunu

kırıştırdı ve Tom'a kızgın bir bakış fırlattı.
Sesine alışılmadık bir şekilde kaba bir ton katarak, "Dışarıda toprakta uyuyabilir, umurumda değil," dedi.

Lupin içini çekti ve, "Merak etme Hermione. Ona boş bir oda bulacağım."

Hermione yavaşça başını salladı, ikna olmamıştı. "Tamam."

Elini Tom'un elinden çekmeye çalıştı. Parmakları sıkılaştı ve . Hermione ona bakmadan sıkıca şöyle dedi,

"Tom, yorgun ve hastayım, şu anda seninle uğraşmayacağım."

Tom gözlerini ona dikti, belli ki bu gelişmeden memnun değildi. O bir şey söyleyemeden Lupin araya girdi,

"Bu binada boş odalar var." Önlerindeki binayı işaret etti. "Onlardan birini alabilirsin."

Hermione Tom'un sinirli büyüsünün zirveye çıktığını hissetti ve ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Al şunu. Diğer her şeyi yarın konuşabiliriz."

Tom öfkeyle çenesini sıktı, ağzı ince bir çizgi haline geldi. Yine de verdiği söz onu ikna etmiş gibiydi ve başını sertçe salladı.
Hermione rahat bir nefes aldı. Kısacası, Tom'u tek başına, gözetimsiz bırakmanın akıllıca olup olmadığını düşündü. Ama sonunda yorgunluğu geldi. Ayakta daha fazla kalırsa muhtemelen bayılacaktı.

Hermione, Sirius ve Lupin'e minnettar bir gülümseme atarak onları yalnız bıraktı ve binaya girdi. Birbirinin aynı gri kapılarla çevrili bir koridoru takip etti. Sonunda Hermione bunlardan birinin önünde durdu. Kapıyı açtı ve küçük bir odaya adım attı. Küçük pencerenin hemen altında sandalyeli küçük bir masa ve onun hemen yanında cılız bir metal dolap duruyordu. Hermione iksirlerini masanın üzerine bıraktı. Sonra yorgun bir şekilde küçük karyolaya uzandı. Çılgın bir gün olmuştu.

{{{{{{{{+}}}}}}}}

Hermione hiç rüya görmeden ölü gibi uyudu. Ertesi sabah uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Hermione genişçe esnedi ve küçük karyolasında doğrulup oturdu. Ağır yorgunluğu gitmişti ve kendini çok daha hafif hissediyordu. Deneysel bir hareketle sol ayağını oynattı. Hâlâ biraz sızlıyordu ama artık o kadar kötü değildi. Baş ağrısı da geçmişti. Pucey'nin ona verdiği iksirler mucizeler yaratmıştı. Hermione memnuniyetle gülümsedi.

Dikkatlice ayağa kalktı ve kollarını gerdi. Vücudunun her yeri ağrıyordu, sanki dün maraton koşmuş gibiydi ama o keskin ağrı geçmişti. Hermione metal dolabı açtı ve birkaç giysi çıkardı. Uzun kollu siyah bir bluz ve siyah bir pantolon giydi. Geçen sefer Sirius'un tamamen siyah olan kıyafetinin rengini değiştirmek için nasıl ısrar ettiğini hatırladı. Kirli kombinezon odanın bir köşesinde unutulmuştu ve Hermione yeni giysilerinin vücudunda yarattığı hissin tadını çıkardı. yerindeyken Sirius ve Lupin'in nerede olduklarını merak etti. Belki onları dinlenme odasında kahvaltı ederken yakalayabilirdi. Oldukça acıkmıştı.

Hermione kapıyı açtı ama Tom'u koridorda görünce olduğu yerde kalakaldı. Yere oturmuş ve kapısının karşısındaki duvara yaslanmıştı. Kapının tıkırtısı onu uyandırmış olmalıydı - ya da hiç uyumamıştı - her iki durumda da Tom Hermione'ye sözsüzce baktı. Hermione de bir saniye ona baktı.

Hermione ölü bir ses tonuyla, "Bütün gece buradaydın," diye fark etti.

Slytherin cevap vermedi ama onu bir şahin gibi izlemeye devam etti. Hermione uzun bir iç çekti. Bakışları Tom'un üzerinde gezinirken alnında bir kaş çatma belirdi. Hermione isteksizce elindeki sorunu ele almaya karar verdi,

"Konuşmamız gerek."

Gerçekten istemiyordu ama yeterince oyalanmıştı, değil mi? Belli ki Tom bu işi onun için kolaylaştırmayacak ve ortadan kaybolmayacaktı. Hermione odasına tekrar girdi ve yatağına uzandı.

Yatakta. Bunu yaparken oturması gerekiyordu. Tom onu takip etti ve kapıyı yavaşça kapattı. Ona yaklaştı ve sakin bir sesle sordu,

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bu soru Hermione'nin öfkesini kabarttı. Tom'a ters ters baktı ve sertçe cevap verdi, "gereken çok şey var. Sanırım en acil konu, burada ne istediğin, Tom?"

Slytherin onun keskin ses tonundan rahatsız olmamıştı. İpek gibi cevap verdi: "Burada kalmak istedin. Elbette ben de kalacağım. Ne de olsa sen benim kız arkadaşımsın."

Hermione bunu bilerek yapıp yapmadığından emin değildi ama onu daha da sinirlendirmeyi başarmıştı. Adam ona baktı, yüzü her zamanki gibi okunmaz haldeydi. Dişlerini hırıltıyla göstererek onu tersledi,

"*Sözde* ilişkimiz hakkında ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun."

Verdiği cevap Tom'un yüzünde bir kaş çatma ifadesi yaratmayı başardı. Sesine öfke izleri karışırken, "Bunu zaten konuşmuştuk. Sen benim kız arkadaşımsın."

Hermione alaycı bir tavırla, "Gerçekten ," diye cevap verdi. "Artık bunu kabul etmelisin."

Artık Tom'un büyüsü öfkeli bir şekilde etrafında dönüyordu. Tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Benimle kalacaksın. Seni seviyorum."

Hermione omuzlarını silkti ve renksiz bir sesle, "Bu doğru olsa bile, aşk bazen yeterli olmuyor, değil mi?" diye cevap verdi.

Havadaki kara büyü şimdi Hermione'yi sarsıyordu ama Tom'un gözünü korkutmasına izin vermeyecekti ve ona ters ters baktı. Buz gibi kelimelerle sordu,

"Beni neden Azkaban'dan çıkardın?"

Tom yaklaşan öfkeyle ona ters ters baktı ve "Sana ihtiyacım vardı" diye tükürdü.

Sanki bu bir şeyi açıklayacakmış gibi. Hermione'nin kendi büyüsü öfkeli bir verdi. "Her zaman seninle ilgili. Ne istediğinle. Neye ihtiyacın olduğu. Her zaman sadece *sen*. Başka hiç kimseyi umursamıyorsun. Bana neden ihtiyacın var ki? Etrafında yine emir vereceğin biri olsun diye mi?"

Hermione'nin suçlamaları karşısında Tom'un yüzünde bir alay ifadesi belirdi. Kara büyüsü Hermione'ye uzandı, etrafını sardı ve acımasızca Karanlık İşaretini kesti. Hermione acıyla irkildi ve eli acı içinde tuttuğu sol ön koluna gitti.

Tom soğukkanlılıkla, "Nankörlük ediyorsun," dedi, tehdidini güçlükle gizleyerek. "Seni Azkaban'dan ben çıkardım."

"Neden zahmet ettin ki?" Hermione ona ateş etti. "Tom, neden beni Azkaban'dan çıkarabilir misin?"

Yüzünde aşağılayıcı bir ifade beliren Tom, "Seni Umbridge'e bırakmamı mı tercih ederdin?" diye küçümsedi.

Adam hâlâ sorusuna cevap vermeyince Hermione dişlerini sıktı. Öfkesi alevlendi ve gıcırdayarak, "Sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun? Hatırlatsana, Umbridge neden en başta beni yakalamaya çalışıyordu ki? Hm?"

Tom ona ters ters baktı ve büyüsü hâlâ onu acımasızca hırpalıyordu. Hermione burnunu kırıştırdı ve alaycı bir sesle, "Bana Hepzibah Smith'ten Slytherin'in Madalyonu'nu çaldırdın, Tom. Sensiz, Umbridge varlığımdan asla haberdar olmazdı. Onun benim peşimde olması senin suçun."

Tom'un gözlerinde tehlikeli bir kırmızı ışık yandı ve tısladı, "Seni Malfoy malikânesinden kaçıran bendim. Ben seni bulmadan önce küçük bir köleden başka bir şey değildin. Seni ben kurtardım."

Elbette, ona acı gerçeği söylerse konuyu değiştirirdi, değil mi? Hermione'nin içinden haklı bir öfke geçti ve

"Evet, sonra da beni tekrar o işin içine attın. O aptal madalyon senin için benden daha değerliydi."

"Bana ihanet ettin," diye tükürdü Tom ona, ses tonuna tehditkâr bir renk katarak.

Hermione neşesiz bir kahkaha attı. "Bu yaptıklarını gerçekten haklı çıkarıyor mu? Bana bağırabilirdin, benden ayrılabilirdin ya da başka bir şey yapabilirdin. Ama hayır. Sen ne yaptın? Beni öldürtmeye çalıştın."

Tom ona buz gibi bir sesle, "Seni öldürtmeye çalışmadım," dedi.

Hermione bir an için Tom'a baktı. Hâlâ onun öfkesinin Karanlık İşaretinde yankılandığını hissedebiliyordu. Sonunda kararını verdi,

"Hayır."

Tom gözlerini kızgın bir kısmıştı. "Ne demek 'hayır'?"

Hermione kaşlarını ona doğru kaldırdı, yüzündeki tehditkâr ifadeden etkilenmemişti. Kısık bir sesle, "Bunu daha fazla yapmayacağım. O noktaya çoktan geldik. Ve ben bundan bıktım."

"Tam olarak ne yapmıyorsun?" Tom ölümcül bir soğuklukla fısıldadı.

Hermione omuz silkti. "Burada oturup bana bağırmana ve beni tehdit etmene izin vermeyeceğim."

"Gerçekten umurumda değil," diye cevap verdi Tom hınzırca. "Benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Ona ters ters baktı, öfkeli büyüsü etrafında parlıyordu. Hermione onun çılgın taleplerine cevap vermedi ama gömleğinin kolunu kıvırarak Karanlık İşaretini ortaya çıkardı. Bakışları tekrar Tom'a kaydı. Slytherin onun tenindeki siyah dövmeye baktı ve Hermione onun büyüsünün tekrar ona ulaştığını hissedebildi.

"Bağları koparmanı istiyorum."

Tom'un yakışıklı yüzünde keskin bir kaş çatma ifadesi belirdi. Konunun aniden değişmesi onun dengesini bozmuş gibiydi. "Ne?"

Hermione sabırsızca, "Bağ," diye tekrarladı. "Kır onu. Çöz onu. Nasıl olduğu umurumda değil; gitmesini istiyorum."

Kadının kolundaki Kara İşaret'e bakarken Tom'un yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gözlerinde bir şey titreşiyordu. Panik mi?
Hermione emin değildi. Çabucak kayboldu ve Tom ona, "Bağı

koparmayacağım," diye alay etti.

Hermione ona sert bir sesle, "Evet, yapacaksın," dedi. "Artık bunu istemiyorum. Artık *seni* istemiyorum. Seninle işim bitti. Aramızdaki bağı koparacaksın ve sonra beni yalnız bırakacaksın. Sonsuza dek."

Tuhaf bir şekilde, keskin sözleri Tom'un ondan bir adım uzaklaşmasına neden oldu. Hermione şaşkınlıkla kaşlarını çatarken, Tom'un özenle kurduğu cephesinde çatlaklar belirdi. Tom'un gözleri biraz irileşti ve bu kez Hermione gözlerinin içinde dönen paniği kesinlikle gördü. Yine de kendini çabucak toparladı ve Hermione'ye doğru hızlı bir adım atarak tekrar onun üzerinde yükseldi. Tom sertçe Hermione'nin kıvırcık saçlarından bir tutam yakaladı ve Hermione'nin ona bakması için başını geriye doğru itti.

"Sakın bana emir vermeye kalkma."

Hermione kafa derisindeki acıyla tısladı ve Tom'un elini tokatlayarak kendisinden uzaklaştırdı. "Dokunma bana!"

Tom'a baktı, tiksinti burnunu kırıştırıyordu. Ondan alabileceği tek şey buydu, değil mi? *Acı*. Acı ve tehditler.
Hermione başını salladı. Birdenbire artık savaşmak istemediğini hissetti. Öfkesi çökmüş, yerini midesinin çukurunda boş bir his almıştı. Hermione derin bir nefes aldı. Bir sonraki konuşmasında sesi boştu ve önceki öfkesinden arınmıştı,

"Artık bunu istemiyorum. Bu artık bitmeli."

Tom'a doğru uzandı ve elini sıktı, başparmağı nazikçe elinin arkasını okşadı. Tom'un soğuk mavi gözlerine bakarken Hermione'nin dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Beni Azkaban'dan neden çıkardığını bilmiyorum," dedi ona. "Ama gerçekten minnettarım. Benim için çok şey yaptın Tom. Bunu takdir sanma. Sen olmasaydın muhtemelen hâlâ Malfoy Malikânesi'nde çalışıyor olurdum."

Tom ona bakarken, kara büyüsü hâlâ Hermione'nin etrafında sahiplenici bir şekilde dönüyordu. Hermione bir iç çekti. Sonra Tom'un elini bıraktı. Hermione bir sonraki konuşmasını yaparken sert sesinden bir kesinlik akıyordu,

"Yine de fikrimi değiştirmiyor. En iyisi tüm bağları koparmak. Bağı koparmak. O zaman Hogwarts'a geri dönmelisin. Her şey bitti."

Onun sözleri üzerine Tom'un gözleri büyüdü ve maskesinin bir kısmı daha düştü. Hermione onun ellerinin yumruk haline gelmeden önce hafifçe titrediğini görebiliyordu. Büyüsü bile etkilenmiş, öfkeli keskinliğini kaybetmiş ve şimdi tedirgin bir bulut halinde etrafında uçuşuyordu. Bu durum Hermione'nin gözlerini şüpheyle Tom'a dikmesine neden oldu. Tom onun bakışlarından bile kaçındı ve başını eğdi.

"Burada kalmayı tercih ederim," diye cevap verdi Tom, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Sesinde Hermione'nin tereddüt etmesine neden olan yabancı bir titreme vardı. Sonra dişlerini sıktı, midesindeki sıkışma hissine karşı kendini destekledi. Tom'un onunla tekrar oynamasına izin vermeyecekti. Sesi kırılgan, diye tekrarladı,

"Git. Geri dön. Sen mezun oldun, Tom. Birkaç tane NEWT'in olduğuna eminim. Büyücülük Dünyası'na geri dön. Hayatını yaşa."

Tom hiçbir cevap vermedi. Hermione'nin önünde durmuş, sanki yere dalmış gibi başını eğmişti. Hermione başını iki yana salladı. Hayır. Hayır, onun kendisini tekrar kandırmasına izin vermeyecekti.

"Ben ciddiyim. Buradan gideceksin. Eğer gitmezsen, yemin ederim Greyback'ten seni isteyeceğim. Kolordu'nun neler yapabileceğini biliyorsun."

Tom hâlâ sessizce önünde duruyor ve yere bakıyordu, yüzden yüzünü bile göremiyordu. Büyüsü bir kez daha onu sarmaya çalıştı. Hermione Slytherin'e ters ters baktı. O buna değmezdi.

"Sadece git. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Garip bir şekilde, kadının sözleri Tom'un irkilmesine neden oldu. Yavaşça yüzünü kaldırdı. Dikkatle, mavi gözleri onunkilerle kilitlendi. Hermione gözlerinde o tanıdık soğukluğu ve acımasızlığı bulamayınca irkildi.

"BEN... BEN..." Tom fısıldadı, sesi alışılmadık derecede zayıftı.

"Yapamam..." "Ne demek istiyorsun?" diye tısladı adam devam

etmeyince.

Tuhaf bir şekilde güvensiz bir ses tonuyla devam etmeden önce endişeyle dudaklarını yaladı, "Bu... bir sorun var..."

Hermione şaşkınlıkla ona gözlerini kırpıştırdı. Geçici olarak öfkesini unuttu ve sordu: "Sorun ne? Ne diyorsun sen?
ne hakkında?"

Keskin mavi gözleri ona dikilmişti, bir parça korku yüzüyordu. Sonra Tom titrek bir sesle itiraf etti: "Kontrol edemiyorum. Denedim. Bu... her şey elimden *kayıp gidiyor*. Nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Hermione dudaklarını bükerek onu içine çekti. Bunu daha önce fark etmemişti ama Tom solgundu. Her zamankinden daha solgundu. Gerçekten hasta görünüyordu. Kuşkuyla sordu,

"Ne kayıyor?"

Tom'un yüzüne panik yerleşti ve çılgınca başını salladı.
"Bilmiyorum."

Hermione ne yapacağını bilemez halde içini çekti ve sabırsızca, "Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum," diye tısladı.

Tom'un ağzı ince bir çizgi halindeydi ve perişan bir halde ona bakıyordu. Sonunda sesini buldu ve şöyle cevap verdi: "Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Sanki ben... yok oluyorum."

Tom birden cüppesinin cebinden tanıdık siyah bir günlük çıkarınca Hermione kaskatı kesildi. Elindeki küçük kitaba bakarken Tom'un yakışıklı yüz hatlarında saf bir çaresizlik ifadesi belirdi. Bakışları tekrar Hermione'ye döndü ve zayıf bir sesle devam etti,

"Her şey yolunda gitti. Olması gerektiği gibi." Parmakları siyah kitabın etrafında sıkılaştı. "Ama şimdi... *Kayboluyorum*."

Hermione onun sözlerini çözmeye çalışarak yavaşça, "Hortkuluk'ta bir sorun var," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı Tom. Uyuşmuş bir halde günlüğe baktı. "Evet...?"

"Tamam..." Hermione onu taradı. Sonra duygusuz bir ses tonuyla ekledi: "Neden umurumda olsun ki?"

Yine çaresiz mavi gözlerini ona dikti ve Tom, "Kendini tut," diye haykırdı.

Hermione başını ona doğru eğdi. "Neyi geri tutayım?"

"Hiçlik," dedi ona çılgınca. "Onu durdurursan beni yalnız bırakır. Sen oradayken ben yok olmuyorum."

Kadın cevap veremeden Tom ona doğru bir adım attı. Titreyen elleriyle siyah günlüğü ona doğru itti. Hermione isteksizce de olsa Hortkuluk'u kabul etti. Önce kara kitaba, sonra da Tom'a bakarken burnunu tiksintiyle kırıştırdı.

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu, sesinde çoktan kalın reddediş vardı.

Tom geniş gözlerle ona baktı. Titrek bir nefes vermeden önce derin bir nefes aldı. Tom aniden önünde diz çöktüğünde Hermione gözlerine inanamadı. İzlerken

Hermione şaşkın bir sessizlik içinde onun ne yaptığını anlayamadı.

"Lütfen," diye fısıldadı Tom, başı öne eğik, ona cesaret edemiyordu. "Kurtar beni."

Hermione onun önünde yerde diz çökmüş olan adama baktı. Adam başını kaldırıp ona bakmadı. Dudaklarını endişeyle ısırarak ne yapması gerektiğini düşündü. Neler olup bittiğini bile bilmiyordu. Bakışları ondan ayrılıp elindeki kara kitaba kaydı. Yaydığı kara büyü onu hasta hissettiriyordu. Parmaklarının günlüğe temas ettiği yerde, teninde acı verici bir karıncalanma vardı. Hermione gözleri siyah deri üzerinde gezinirken derin bir nefes aldı. Ruhunun yarısı şimdi bu kitabın sayfalarında hapsedilmişti. Oldukça savunmasız bir şekilde ellerinde duruyordu...

Neden ona yardım etsin ki?

Tom bunu kendi başına getirmişti. Onu uyarmış ve geri dönmesi için yalvarmıştı. Tom onu dinlemek istememişti. Bunun yerine ona zarar vermişti. Şimdi de bölünmüş ruhunun tamamen erimemesi için ona *yardım* etmesini mi bekliyordu?

Neden yapsın ki?!

Hermione gözlerini Tom'a çevirirken parmakları öfkeyle günlüğü sıkıca kavradı. Tom hiç hareket etmemişti. Hâlâ önünde diz çökmüş, onun kararını bekliyordu. Başı eğikti ve Hermione yüzünü göremiyordu ama ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Çaresiz.

"Senin gibi birine neden yardım edeyim?" diye sordu, sesinde zalim bir ton vardı.

Tom onun sözleriyle ürperdi ve fısıldarken ona bakmaya cesaret edemedi, "Ben... *nefes* alamıyorum. Ve her şey etrafımda çöküyor. Parçalanıyor. Bunu sadece sen durdurabilirsin. Bana bunun söylemiştin. Ve... *Üzgünüm*."

Tom elini uzatırken ona hiç bakmadı. Çekingen bir tavırla parmaklarını baldırında gezdirdi. Hermione ona başını salladı ve sertçe hatırlattı,

"Hortkuluğun hâlâ burada Tom. Regulus'u öldürdüğün için üzgün değilsin, *dostum*. Hiç pişmanlık yok. Tam olarak ne için üzgünsün? Ölümsüzlük planın düşündüğün kadar sorunsuz gitmediği için mi? Sonuçta bedeli çok mu yüksek?"

Tom hemen kızın bacağını bıraktı. Nefes alırken başını daha da derine eğdi, "Lütfen. Beni bırakma. Seni incitmemeliydim. Sana nasıl davrandığım için pişmanım."

Hermione Tom'u taradı ve onun yardımını hak etmediğini anladı. Neyi yanlış yaptığını bile anlamamıştı. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Ona her zaman değersiz bir hizmetçi gibi davranmıştı. Onun için hiçbir zaman bir eşyadan fazlası olmamıştı.

Hermione ona soğuk bir sesle, "Sen korkunç bir insansın," dedi ve Tom onun sözleri karşısında irkildi.

Bir elini kaldırdı ve ona uzandı. Başına dokundu ve parmakları ipeksi yumuşaklıktaki saçlarında gezindi. Tom onun dokunuşuyla kaskatı kesildi. Kadın elini başının üzerinde gezdirirken kıpırdamadan durdu. Kadın parmaklarını çekerken Tom'un vücudundan bir ürperti geçti. Yavaşça, çok yavaşça yüzünü ona doğru kaldırdı. Teni çok solgundu, bu da canlı mavi gözlerini daha da öne çıkarıyordu. Tereddütle, neredeyse korkuyla, bakışları Hermione'nin üzerinde gezindi. Hermione onun gözlerini hiç bu kadar korumasız görmemişti. O mavi gözlere bakarken, içlerinde dönen kırılganlığı ve korkuyu görebiliyordu. Ama aynı zamanda umut da. Tom onu taradı, belli ki reddedilmesinden korkuyordu.

Hayır, kesinlikle onun yardımını hak etmiyordu.

Hermione onu göndermesi gerektiğini biliyordu. O iğrenç Hortkuluk'unu parçalara ayırmalı ve onu kendisi için yarattığı cehennemin içine atmalıydı. Yapılacak en adil şey bu olurdu. Hermione'nin kendisi de cehennemdeydi. Yıllar ve yıllar boyunca onu yaşamıştı; onunla birlikte yaşamıştı.

Her gün acı ve aşağılanma. Tom neden bunun tadına bakmasındı ki? Hiçbir umut olmadan var olmanın ne kadar korkunç olduğunu biliyordu.

Biliyordu...

Hermione'nin bakışları Tom'unkilere kilitlenmişti ve yavaşça, isteksizce başını sallarken onu hangi şeytanın yönlendirdiğinden emin değildi. Tom'un gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı ama sonra rahatladı. özellikleri. Geçici olarak ona yaklaştı ve hâlâ yerde diz çökmüş vaziyette kollarını onun beline doladı ve kendini ona sıkıca bastırdı. Yarı yarıya Hermione'nin kucağına uzanmış, kollarını beline dolamış ve yüzünü karnına bastırmıştı. Hermione ona bakarken hâlâ kaşlarını çatıyordu. Parmaklarını tekrar Tom'un saçlarında gezdirdi, ensesindeki deriyi sıyırdı ve sonra hafifçe sırtını okşadı. Tom bu teması hissettiğinde ona daha da sıkı sarıldı.

Hermione bir süre onun kendisine dokunmasına izin verdi ve vücudunda küçük ürpermeler hissetti. Ama bir süre sonra onu kendisinden uzaklaştırmaya karar verdi. Tom belli ki onu bırakmak istemiyordu, ama yine de Hermione onu iterken itaat etti. Onun önünde yerde diz çökmeye devam etti, görünüşe göre aralarına daha fazla mesafe koymaya ne istekli ne de muktedirdi. Hermione bir an için onu taradı. Sonra soğuk bir ifadeyle

"Sana gerçekten yardım etmemeliyim."

Tom masmavi gözleriyle ona baktı ve itiraz etmedi. İçini çekti ve parmaklarını tekrar Tom'un saçlarında gezdirdi.

"Bir daha asla bir tür hizmetçi olacağımı düşünme," diye uyardı onu, sesi çelik gibi sertti.

"Öyle olacağını düşünmemiştim," diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

Bir süre Tom'un saçlarını okşadı. Tom hâlâ onun diz çökmüştü. Hermione elini onun üzerinden çekti. Sonra ciddi bir sesle düşündü,

"İçinde karanlık bir şeyler olduğunu biliyorum Tom. Bunu görmem biraz zaman aldı."

Hâlâ kucağında duran siyah günlüğe sokuldu. Bakışları küçük kitabın üzerinde dolaştı. Kitabı kaldırdı ve ona anlattı,

" *Bu* sizin karanlığınızın sadece bir tezahürü. Ama tek değil."

Kadın ona baktı. Tom'un yüzü ifadesizdi. Hiçbir şeyi inkâr etmiyordu. Hermione'nin parmak uçları Hortkuluk'un üzerinde usulca gezindi.

"Bu karanlığın seni tamamen yutmamasını sağlayacağım," açıkladı sesinde keskin bir tonla. "Ama yardımım bedava değil. Bunun için ödeme yapmanız gerekecek."

Gözleri biraz kısıldı ve şüphe parıldadı. Sonra düz bir sesle sordu: "Ne istiyorsun?"

Hermione hemen cevap vermedi. Bunun yerine onu düşünceli bir şekilde taradı. Bir süre sonra içini çekti, "Biri bana bir keresinde dünyamızın berbat olduğunu söylemişti."

Tom bakışlarıyla onu sabitlemeye devam etti. Yüzü yine okullu ve ifadesizdi ama Hermione onun saklamaya çalıştığı ihtiyatı hâlâ görebiliyordu. Bunu görmezden geldi ve devam etti,

"İçindeki o karanlık senin bir parçan. Benim ya da bir başkasının seni değiştirebileceğini sanmıyorum."

"Benden ne istiyorsun?" Tom yine sordu, ses tonu hiçbir şey ele vermiyordu.

Hermione gözlerini kısarak kararlı bir şekilde, "Senin yıkıcı enerjini bir kez olsun iyi bir şey için kullanmak niyetindeyim," dedi.

Bir kalp atışı kadar uzun bir süre Tom hiçbir tepki vermedi. Sonra keskin bir kaş çattı ve "Anlamıyorum" dedi.

"Ben Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın bir üyesiyim," dedi Hermione. Sabit bakışları Tom'unkilere kilitlenmişti. "Ve sen de benimle geleceksin, Tom. Bu dünyayı düzeltmeme ve tüm Muggle doğumluları özgürleştirmeme yardım edeceksin."

Adamın gözlerinde bir şeylerin gördü ama tanımlayamadı. Yine de hoşnutsuzluğa çok yakındı. Sonra Tom'un yüzü bir kez daha kapandı. Bu onun için önemli değildi. Duygularını istediği kadar gizleyebilirdi.

Hermione ona, "Çok hayal kırıklığına uğrama," dedi. "Bu senin sonunda kaos yaratma şansın. Zaten böyle bir şey yapmayı planlamıyor muydun? Bundan zevk , değil mi? Panik ve korkudan başka bir şey ekmiyorsun?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Böyle şeylerde doğuştan yetenekli olduğunu biliyorum. Ama şu andan itibaren, karanlığının sadece hak edenleri vurmasını sağlayacağım."

"Bunu izleyeceğim," diye elindeki günlüğü hafifçe salladı. "Ve ruhunun tamamen yok olmasını engelleyeceğim. Karşılığında sen de karanlığını ve gücünü benim emrime vereceksin." "Şartlarımı kabul ediyor musun?" diye sorarken bakışları onun üzerinde durdu ve sertleşti.

Tom göz temasını kesti ve başını ondan yana çevirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra sessizce fısıldadı,

"Evet."

Buz mavisi gözlerinin tekrar Hermione'ye izin verdi. Tom bir süre ona baktı ve Hermione, Tom'un ağzının bir köşesi aniden sırıtacak şekilde kıvrılınca irkildi.

"Ama size 'Hanımefendi' demek zorunda değilim, değil mi?"

Hermione şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Sonra usulca güldü. "Hayır,

Tom," dedi gülümseyerek. "Bana 'Hermione' diyebilirsin."

{{{{{{{{+}}}}}}}}

"Ruh ve bedenin bir olup olmadığını sormak, balmumu ve üzerine basılan şeklin bir olup olmadığını sormaktan daha fazla bir şey değildir.

- Aristoteles

(*384 MÖ † 322 MÖ)

' İçsel deneyimlerimiz duyusal izlenimlerin yeniden üretimi ve kombinasyonlarından oluştuğu için, bedensiz bir ruh kavramı bana boş ve anlamdan yoksun görünüyor.
Anlamı.'

- Albert Einstein

(*1879 † 1955)